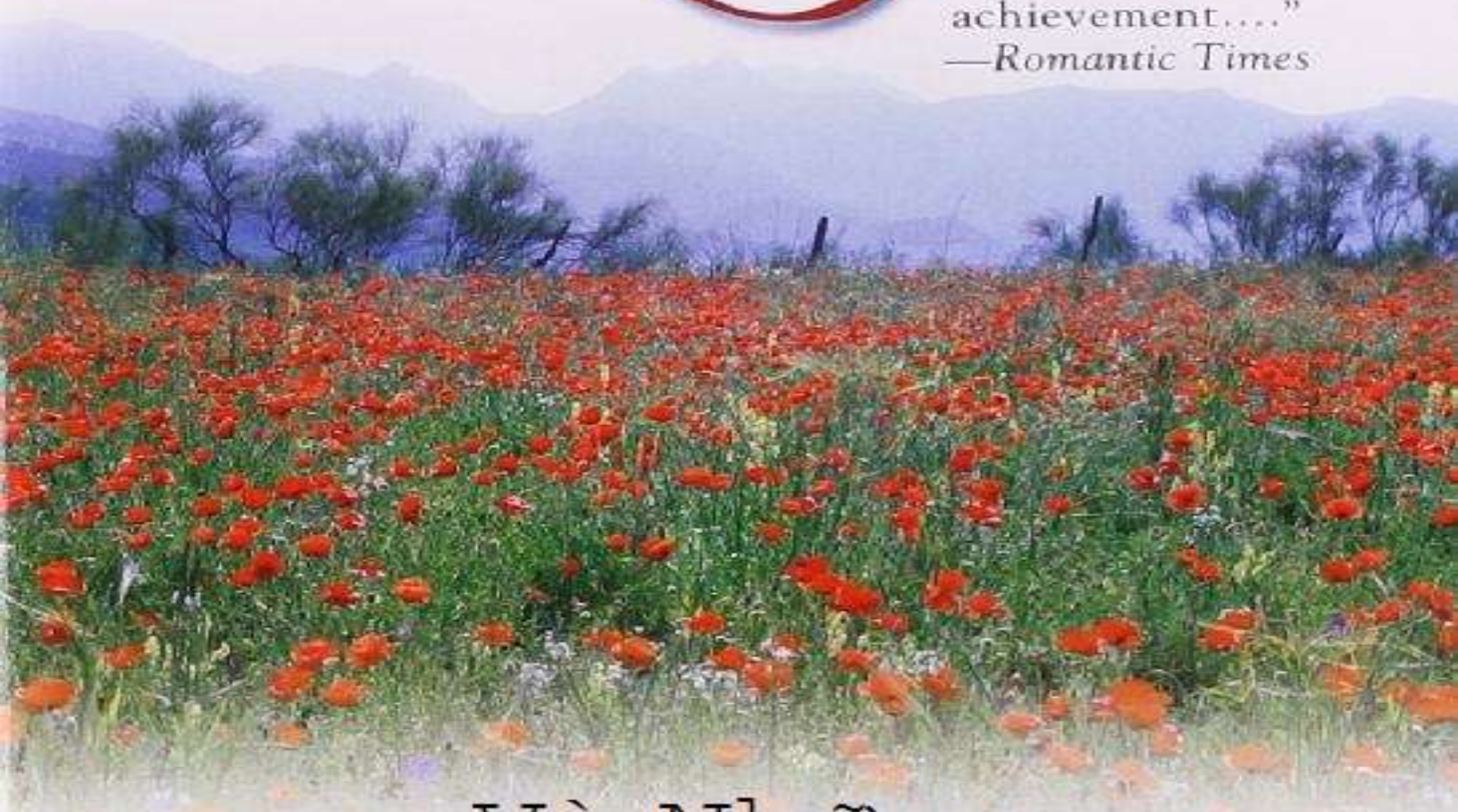

JULIE GARWOOD

The
magnificent
New York Times
bestseller
from the
author of
Mercy

"A brilliant
achievement...."
—*Romantic Times*

Vì Những
Đóa Hồng

VÌ NHỮNG ĐOÁ HỒNG

Julie Garwood

Nguyên tác : For The Roses

(Rose Hill series - book 1)

Người dịch : Se Sẻ Nâu

Nguồn : <http://sesenau.blogspot.com>

Ngày hoàn thành : 20/4/2018

Rating : 18+

Độ dài : Mở đầu + 23 chương.

Dành tặng cho Ryan của tôi, vì con cũng sinh vào ngày 2 tháng Giêng.

SESENAU'S BLOG

Đây là quyển đầu tiên trong bộ truyện gồm 5 tập về 5 anh em nhà Clayborne – Bốn anh em trai kết nghĩa : Adam, Cole, Douglas, Travis và em gái Mary Rose Clayborne :

Tập 1 : For the Roses. – *Về Mary Rose Clayborne và chàng luật sư đẹp trai Harrison MacDonald.*

Tập 2 : One Pink Rose – *Về Travis Clayborne*

Tập 3 : One White Rose – *Về Douglas Clayborne*

Tập 4 : One Red Rose – *Về Adam Clayborne*

Tập 5 : Come The Spring – *Về Cole Clayborne.*

Xin lưu ý : Sách này được dịch và chia sẻ chỉ vì ý thích cá nhân và hoàn toàn phi thương mại. Bản dịch thuộc về người dịch và chưa được sự cho phép của tác giả. Vui lòng chỉ đọc và góp ý kiến, xin đừng sử dụng vào mục đích thương mại hoặc đăng tải lại mà không dẫn nguồn. Chân thành cảm ơn.

Mong các bạn yêu thích những chuyện tình cổ tích như mình có được ít giờ vui vẻ. Cám ơn đã đọc và ủng hộ.

Sẻ.

Review :

Năm 1879. Trong Blue Belle, Montana, mọi người đều biết rõ là không nên gây rối với nhà Claybornes. Anh em nhà đó từng là một băng nhóm những đứa nhóc đường phố - cho đến khi họ tìm thấy một cô bé bị bỏ rơi ở một ngõ hẻm của thành phố New York, họ gọi cô bé là Mary Rose, và đi về miền Tây để nuôi dưỡng cô bé thành một quý cô. Họ đã trở thành một gia đình - được liên kết với nhau bằng lòng trung thành và tình yêu chứ không phải bởi huyết thống – rồi đột nhiên họ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng đe dọa sẽ xé rời họ

Rắc rối đã đến thị trấn mang tên quý ông Harrison Stanford MacDonald. Được vũ trang bằng thái độ vĩnh vác và khẩu súng lục, chàng đã khắc hoạ nên một dáng vẻ nổi bật - nhưng rõ ràng Mary Rose đã sớm nhận thấy chàng có quá nhiều dáng vẻ của một quý ông để phù hợp với thị trấn cam go khắc nghiệt của nàng. Nàng đã yêu cầu các anh trai mình dạy chàng những điều cơ bản về sự tồn tại của vùng biên giới, điều mà chàng đã học được

một cách dễ dàng. Và ngay sau đó, chàng đã có một tình yêu sâu sắc và tuyệt vọng với Mary Rose. Nàng đã đáp lại tình cảm của chàng hết lòng ... cho đến khi MacDonald tiết lộ một bí mật đã thách thức tất cả mọi thứ nàng tin về bản thân, về cuộc đời, và tình yêu mới tìm thấy của mình. Bây giờ, việc tìm kiếm danh tính và ý nghĩa của nàng sẽ bắt đầu, và nó sẽ ập ủ các câu hỏi mà chỉ có thể được trả lời nếu nàng chịu lắng nghe sự thật trong trái tim mình (Dịch từ Amazone - Sẻ)

SeseNau' Blog

*No man is an island, entire of it self;
every man is a piece of the continent, a part of the main;
if a clod be washed away by the sea, Europe is the less,
as well as if a promontory were,
as well as if a manor of thy friends or of thine own were;
any man's death diminishes me, because I am involved in mankind;
and therefore never send to know for whom the bell tolls;
it tolls for thee.*

*Không ai hoàn toàn là một hòn đảo;
mỗi người là một mảnh của lục địa, một phần của tổng thể;
nếu một mẩu đất bị biển cả cuốn đi, thì Châu Âu nhỏ hơn,
cũng như mũi đất, cũng như nhà của bạn bè các người hoặc của chính các
người;
bất kỳ cái chết của ai cũng đều thu nhỏ ta, bởi vì nhân loại bao hàm ta,
và do đó không bao giờ biết được chuông sẽ nguyện hồn ai;
nó có thể ngân lên vì người...*

—John Donne

Devotions upon Emergent Occasions Meditation XVII

SeseNau' Blog

MỞ ĐẦU

Thành phố New york, năm 1860.

Chúng tìm thấy cô bé trong đồng rác. May mắn thuộc về phía các chàng trai; đám chuột chưa tìm thấy cô. Hai trong số bọn gặm nhấm đã trèo lên đỉnh chiếc giỏ picnic đầy kín và cào điên cuồng vào đó, trong lúc ba con khác đang cắn xé các cạnh giỏ bằng những chiếc răng sắc như dao cạo. Bọn chuột đang phấn khích vì chúng ngửi được mùi sữa và hương thơm ngọt ngào của da thịt non tơ.

Ngõ hẻm là nhà của bọn nhóc. Có ba cậu bé đang ngon giấc trong chiếc giường tự chế bằng những chiếc thùng gỗ nhồi đầy rơm cũ. Chúng đã nhọc nhằn suốt cả buổi tối để ăn cắp, lừa bịp và đánh nhau. Chúng đơn giản là quá kiệt sức để nghe được tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh.

Douglas là vị cứu tinh của cô bé. Thành viên thứ tư của băng đảng đang đảm nhiệm phiên canh gác của mình tại đầu con hẻm nhỏ. Cậu đã lặng lẽ quan sát một người phụ nữ mặc áo choàng sẫm màu được một lúc rồi. Khi bà ta vội vã hướng đến đầu con hẻm với một cái giỏ trên cánh tay, cậu đã cảnh báo cho các thành viên khác của băng nhóm về rắc rối có thể xảy ra bằng một tiếng huýt nhẹ, trầm thấp, rồi rút lui vào trong chỗ ẩn nấp của mình đằng sau một chồng thùng rượu whisky cong vênh. Người phụ nữ ngừng lại tại khúc quanh, lén lút nhìn qua vai về hướng con đường, rồi chạy vào trung tâm của con hẻm. Bà ta ngừng lại đột ngột đến nỗi chiếc váy lượn quanh mắt cá chân. Túm chặt tay cầm của chiếc giỏ, bà ta vung cánh tay ra phía sau để

thu thập đủ động năng và ném chiếc giỏ vào đồng rác cao ngất chông chát dựa vào bờ tường đối diện. Nó đậu lại trên một cạnh, gần đỉnh. Người đàn bà lồm bồm khe khẽ mọi lúc ấy. Douglas không thể nghe được từ nào bởi vì âm thanh mà bà ta tạo ra bị lấn áp bởi một tiếng ồn khác đến từ bên trong chiếc giỏ. Nó nghe giống như tiếng meo meo của một con mèo đối với cậu. Cậu chỉ dành cho chiếc giỏ một cái liếc duy nhất, sự chú ý của cậu gắn chặt vào kẻ xâm nhập.

Người phụ nữ rõ ràng đã hoảng sợ. Cậu nhận thấy đôi bàn tay run rẩy khi bà ta kéo chiếc mũ trùm của chiếc áo choàng sâu xuống trán. Cậu nghĩ bà ta hẳn đã cảm thấy có lỗi vì đã tống khứ một con thú nuôi của gia đình. Con vật chắc đã già và ốm yếu, và không ai muốn nó ở bên cạnh mình thêm nữa. Người ta vẫn thường như thế, Douglas nghĩ. Họ không muốn bị làm phiền bởi sự già nua cũng như bé bỏng. Quá nhiều rắc rối, cậu đoán vậy. Cậu nhận ra bản thân đang lắc đầu và gần như chế diễu thành lời về tình trạng đáng buồn của những sự vụ nói chung, đặc biệt là sự hèn nhát của người phụ nữ này. Nếu không muốn con vật nuôi ấy nữa, tại sao bà ta không chỉ cần cho nó đi? Cậu không mất thời gian để nghiền ngẫm một câu trả lời khả dĩ, vì người phụ nữ đột ngột quay người và chạy trở lại con đường. Bà ta không hề nhìn lại phía sau. Khi bà ta gần đến góc đường, Douglas tạo ra một tiếng huýt khác. Một tiếng to, rung chuyển. Thành viên lớn nhất của băng nhóm, một nô lệ chạy trốn tên Adam, bật dậy với sự nhanh nhẹn và tốc độ của một con thú ăn thịt. Dougla chỉ vào chiếc giỏ, rồi đuổi theo người phụ nữ. Cậu bé đã nhận ra một phong bì dày thò ra khỏi túi áo choàng của bà ta và nghĩ đã đến lúc quan tâm đến công việc nho nhỏ của mình. Cậu, rốt cuộc, là tay móc túi mười một tuổi cừ nhất trên Phố Chợ cơ mà.

Adam quan sát Douglas rời khỏi, rồi quay lại với cái giỏ. Đó không phải là một nhiệm vụ dễ dàng. Những con chuột không muốn từ bỏ món mồi béo bở của mình. Adam đánh thẳng vào đầu một con bằng một hòn đá lờm chờm. Sinh vật hèn hạ buột ra một tiếng ré trước khi nhốn nháo chạy trở lại con phố. Adam thả chiếc đuốc bên cạnh và vẩy nó tới lui trên chiếc giỏ để dọa

những con vật xấu xa khác đi khỏi. Khi cậu chắc chắn tất cả bọn chúng đã đi hết, cậu nhấc cái giỏ khỏi đồng rác và mang nó về chiếc giường tự chế, nơi những thành viên khác vẫn đang say ngủ.

Cậu gần như thả rơi món đồ khi nghe thấy những âm thanh mơ hồ vang ra từ bên trong.

“Travis, Cole, dậy mau. Douglas đã tìm thấy thứ gì đó nè.” Adam tiếp tục đi vượt qua khỏi chiếc giường đến cuối con hẻm cụt. Cậu ngồi xuống, khoanh gọn đôi chân dài khăng khiu, và đặt chiếc giỏ xuống đất. Cậu nghiêng người ra sau dựa vào bức tường gạch đợi những cậu bé khác tham gia cùng.

Cole ngồi xuống bên cạnh Adam, và Travis, đang ngáp lớn, ngồi xồm xuống bên cạnh kia.

“Anh tìm thấy gì thế, đại ca?” Travis hỏi, giọng cậu nhừa nhựa vì ngáy ngủ. Cậu hỏi Adam. Ba thành viên của nhóm đã tôn người nô lệ chạy trốn lên vị trí lãnh đạo cách đó một tháng. Chúng dùng cả lý do lẫn cảm xúc để đi đến quyết định này. Adam là cậu bé lớn tuổi nhất, gần mười bốn lúc này, và do đó thật hợp lý khi cậu lãnh đạo cả nhóm. Cậu cũng là người thông minh nhất trong bốn đứa. Với hai lý do mạnh mẽ đó, vẫn có một lý do khác thúc ép hơn. Adam đã liều mạng sống của chính mình để cứu từng người trong bọn họ khỏi cái chết chắc chắn. Những con hẻm ẩn sâu trong thành phố New York, nơi sự sống còn của kẻ dữ dằn nhất là điều răn duy nhất mà bất kỳ ai cũng phải lưu ý, đơn giản là không có chỗ cho thói kiêu hãnh. Đói khát và bạo lực là những chủ nhân của đêm, và cả hai đều bị mù màu.

“Đại ca?” Travis thì thầm, thúc giục chàng trai trả lời.

“Tao không biết đó là cái gì,” Adam trả lời.

Cậu định nói thêm là chưa nhìn vào bên trong, những Cole đã cắt ngang. “Đó là một cái giỏ, vậy thôi.” Cậu bé lầm bầm. “Cái then cài giống như bằng vàng thật ấy. Có nghĩ thế không?”

Adam nhún vai. Travis, cậu bé nhỏ tuổi nhất, bắt chước hành động đó. Cậu bé nhận dây đuốc Adam trao cho và giơ nó đủ cao để tất cả cùng nhìn.

“Có nên đợi Douglas trước khi chúng ta mở thứ này ra không?” Travis hỏi. Cậu bé liếc qua vai về đầu con hẻm. “Anh ấy đi đâu thế nhỉ?”

Adam với tay đến chiếc móc cài. “Nó sẽ tham gia cùng ngay thôi mà.”

“Đợi đã, đại ca.” Cole thận trọng. “Có tiếng ồn từ bên trong.” Cậu bé chạm vào con dao của mình. “Mày có nghe thấy nó không, Travis?”

“Em có nghe thấy,” Travis trả lời. “Có thể thứ gì đó bên trong sẽ cắn chúng ta. Nghĩ rằng có thể là một con rắn.”

“Dĩ nhiên nó không thể là một con rắn rồi.” Cole trả lời, sự bức bối hiện rõ trong giọng cậu bé. “Mày không có não à, nhóc. Những con rắn không rên rỉ giống như... như là những con mèo con.”

Đau đớn bởi lời chỉ trích, Travis hạ thấp ánh mắt. “Chúng ta sẽ không bao giờ tìm ra nếu chúng ta không mở thứ này.” Cậu bé lầm bầm. Adam gạt đầu đồng ý. Cậu đẩy chiếc móc cài sang bên cạnh và nhấc chiếc nắp lên một inch. Không thứ gì nhảy ra vào họ. Cậu buột ra hơi thở mà cậu đã nén lại, rồi đẩy nắp giỏ mở bung. Bản lề rít lên, và chiếc nắp vung xuống cạnh sau của chiếc giỏ.

Cả ba cậu nhóc đã áp sát vai vào tường. Giờ chúng nghiêng tới trước để nhìn vào bên trong. Và rồi cùng buột ra tiếng hỗn hển tập thể. Chúng không thể tin được những gì chúng đang nhìn. Một em bé, hoàn hảo và xinh đẹp như

thiên thần trên trời, đang ngủ say. Đôi mắt khép chặt, một nắm đấm nhỏ tí xíu trong miệng, đứa bé sơ sinh thỉnh thoảng bú mút và thút thít, đó là âm thanh mà các cậu bé đã nghe thấy.

Adam là người đầu tiên hồi phục khỏi sự kinh ngạc. “Chúa kính yêu trên thiên đàng,” Cậu thì thầm. “Làm sao ai đó có thể chủ tâm ném đi một thứ quý giá như thế này?” Cole khuyu gối xuống khi cậu phát hiện ra em bé. Lúc này cậu đang vươn tay đến nó, nhận ra bàn tay của mình vẫn đang run rẩy với nỗi lo lắng có thứ gì đó đang ẩn nấp bên trong chiếc giỏ, và lắc đầu với thứ mà cậu xem là hành vi nhát cáy. Cậu làm cho giọng mình nghe có vẻ mạnh mẽ để che đi sự ngượng ngùng. “Dĩ nhiên người ta có thể ném đi một đứa trẻ. Họ làm điều đó suốt còn gì. Người giàu cũng như người nghèo. Chẳng có gì khác biệt. Họ thấy mệt mỏi với thứ gì đó và chỉ quăng nó đi giống như hất nước bẩn vậy thôi. Đúng không, Travis?”

“Đúng vậy.” Travis đồng ý.

“Đại ca, anh không lắng nghe bất kỳ câu chuyện nào về trại trẻ mồ côi mà Douglas và Travis đã kể sao?”

“Em đã thấy nhiều em bé ở đó.” Travis thông báo trước khi Adam có thể trả lời câu hỏi của Cole. “Ồ, có lẽ không nhiều lắm, nhưng một vài đứa.” Cậu bé dè dặt trong nỗ lực điều chỉnh chính xác. “Họ giữ chúng trên tầng ba. Chẳng đứa nào trong đám nhóc ấy làm em nhớ hết. Họ đặt chúng ở khu vực đó, và đôi khi họ chỉ hoàn toàn quên mất chúng có ở đó. Ít nhất em nghĩ đó là điều đã xảy ra.” Giọng cậu bé run run với những ký ức về thời gian đã trải qua tại một trong những trung tâm bị lãng quên của thành phố dành cho những đứa trẻ vô gia cư. “Đứa bé nhỏ xíu này sẽ không bao giờ có thể sống nổi ở đó,” Cậu bé thêm vào, “Thằng bé quá nhỏ.”

“Tao đã nhìn thấy đứa nhỏ hơn trên Phố Chính. Cô điểm Nelly có một đứa. Sao mà nghĩ đứa bé này là con trai thế?”

“Nó trọc lóc, đúng không? Chỉ con trai mới hói đầu thôi.” Lập luận của Travis hoàn hảo với Cole. Cậu gật đầu đồng ý. Rồi quay lại với người trưởng nhóm. “Chúng ta sẽ làm gì với nó?”

“Chúng ta sẽ không ném nó đi.” Douglas tuyên bố. Cả ba cậu nhóc giật mình phản ứng trước vẻ gay gắt trong giọng cậu bé. Douglas gật đầu để chúng biết cậu có ý đúng như những gì cậu nói và thêm vào. “Tao đã thấy toàn bộ sự việc. Một người đàn ông ăn mặc bảnh bao trong chiếc áo choàng có đuôi trèo ra khỏi chiếc xe ngựa trông có vẻ đắt tiền. Ông ta có chiếc giỏ này móc trên cánh tay. Ông ta đứng bên dưới đèn đường nên dĩ nhiên tao có thể nhìn thấy mặt ông ta rất rõ. Tao cũng thấy mặt người phụ nữ. Bà ta đợi ông ta ở góc đường, tao đoán thế, khi ông ta ra khỏi xe đi thẳng về phía bà ta. Bà ta liên tục dấu đi khuôn mặt mình bằng cách kéo chiếc mũ trùm che phủ qua đầu, và cách bà ta hành động khiến tao nghĩ bà ta tử tế và sợ hãi. Người đàn ông bắt đầu nổi giận, và không mất thời gian lâu để tao đoán ra tại sao.”

“Vậy, sao ông ta nổi giận?” Cole hỏi gặng để biết khi Douglas không tiếp tục ngay lập tức.

“Bà ta không muốn lấy cái giỏ, đó là lý do,” Douglas giải thích. Cậu ngồi xổm xuống bên cạnh Travis trước khi tiếp tục. “Bà ta liên tục lắc đầu, rồi nhìn, hết lần này đến lần khác. Người đàn ông quát tháo và chỉ một ngón tay vào mặt bà ta. Rồi ông ta kéo ra một phong bì dày và giơ nó ra trước mặt bà ta. Bà ta lại gần, giật nó ra khỏi tay ông ta nhanh như chớp. Điều đó khiến tao nghĩ bất luận thứ gì ở bên trong phong bì thì cũng quan trọng. Rồi cuối cùng bà ta cũng nhận chiếc giỏ. Ông ta trèo trở lại vào xe trong lúc bà ta nhét món đồ vào trong túi.”

“Rồi điều gì xảy ra sau đó?” Travis hỏi.

“Bà ta đợi cho đến khi chiếc xe ngựa vòng qua góc phố,” Douglas bảo cậu bé. “Sau đó lén lút đi vào con hẻm của chúng ta và ném cái giỏ đi. Tao không dành cho cái giỏ chút chú ý nào. Tao đã nghĩ có thể có một con mèo già ở bên trong. Không bao giờ nghĩ ra đó có thể là một em bé. Đừng nghĩ tao có thể rời đi nếu như tao biết...”

“Mày đã đi đâu?” Cole xen ngang để hỏi.

“Tao khá là tò mò về cái phong bì ở trong túi của bà ta, vì thế tao đi theo bà ấy.”

“Anh có thó được nó không?” Travis muốn biết. Douglas cười khúc khích. “Dĩ nhiên tao thó được nó. Tao không nổi danh là tay móc túi giỏi nhất Phố Chợ mà không vì điều gì, đúng không? Người đàn bà đang rất vội vã, nhưng tao đã thò tay vào trong túi bà ta giữa đám đông đang xô đẩy nhau lên chuyển tàu nửa đêm. Bà ta không bao giờ biết tao đã chạm vào bà ta. Người phụ nữ ngu ngốc. Cá là bà ta chỉ vừa mới đoán ra được điều gì đã xảy ra.”

“Cái gì ở bên trong phong bì thế?” Cole hỏi.

“Mày sẽ không tin nổi đâu.”

Cole đảo mắt lên Trời. Douglas thích quan trọng hoá mọi thứ. Điều đó khiến người khác phát điên. “Chúa nhân từ, Douglas, nếu mày không...”

Travis cắt ngang lời đe dọa của Cole. “Em có vài thứ quan trọng cần nói,” Cậu bé buột miệng. Cậu chẳng chút hứng thú với thứ chứa đựng trong chiếc phong bì. Mọi suy nghĩ của cậu đều đặt trên đứa bé. “Tất cả chúng ta đều đồng ý là sẽ không ném anh bạn bé nhỏ này đi. Vì thế bây giờ em đang tự hỏi chúng ta sẽ trao đứa bé cho ai.”

“Tao không biết bất kỳ ai muốn một đứa bé hết,” Cole thú nhận. Cậu xoa quai hàm láng mướt của mình theo cách cậu đã thấy đám côn đồ lớn hơn, sành sỏi hơn làm. Cậu nghĩ hành động đó khiến cậu trông có vẻ lớn hơn và khôn ngoan hơn. “Nó làm tốt điều gì nhỉ?”

“Có lẽ không gì cả.” Travis đáp. “Ít ra là chưa. Dù vậy, có lẽ khi nó lớn hơn...”

“Gì?” Douglas hỏi, hiếu kỳ trước sự phất khích đột ngột trong giọng của Travis.

“Em đang nghĩ chúng ta có thể dạy bảo thằng bé một hoặc hai điều.”

“Như là gì?” Douglas hỏi. Cậu vươn tay chạm nhẹ vào trán của đứa bé bằng ngón tay trỏ. “Da nó mướt như satin ấy.”

Travis đang ăm áp với khả năng về việc dạy dỗ đứa bé. Điều đó khiến cậu bé cảm thấy mình quan trọng... và được cần đến. “Douglas, anh có thể dạy thằng bé mọi thứ về móc túi. Anh thực sự giỏi điều đó. Và anh, Cole, anh có thể dạy thằng bé trở nên đỉnh của đỉnh luôn. Em đã nhìn thấy ánh nhìn đó trong mắt anh khi anh nghĩ ai đó đối xử bất công với mình. Anh có thể dạy anh bạn bé nhỏ này cũng có dáng vẻ giống như thế. Nó thật đáng sợ lắm đấy.”

Cole mỉm cười. Cậu bé khoái chí khi nghe lời bình luận. “Tao đã ăn cắp một khẩu súng,” Cậu thì thầm.

“Khi nào?” Douglas hỏi.

“Hôm qua.” Cole trả lời.

“Em đã nhìn thấy nó rồi,” Travis khoe khoang.

“Tao sẽ bắn giỏi ngay khi tao ăn cắp được một ít đạn. Tao sẽ trở thành tay súng nhanh nhất Phố Chợ. Tao tin là sẽ dạy cho anh bạn bé nhỏ này thành kẻ giỏi thứ nhì.”

“Em sẽ dạy nó cách để lấy được các thứ.” Travis tuyên bố. “Em giỏi tìm thấy những gì chúng ta cần, đúng không đại ca?”

“Phải.” Adam đồng ý. “Em rất giỏi.”

“Chúng ta sẽ có thể là băng giỏi nhất trong thành phố New York. Chúng ta có thể khiến cho mọi người e sợ chúng ta,” Travis thì thầm. Cậu bé say sưa với các khả năng có thể, đôi mắt cậu bé sáng lấp lánh. Giọng cậu chìm trong sự mơ màng. “Kể cả Lowell và đám bạn khốn kiếp của hắn.” Cậu thêm vào, ám chỉ đến những thành viên của băng đảng đối thủ mà họ âm thầm sợ hãi.

Các cậu bé đều mơ màng với bức tranh đẹp đẽ mà Travis vừa vẽ cho họ. Cole xoa cằm lẩn nhủ. Cậu thích những gì cậu đang hình dung. Cậu phải dẫn xuống sự hăm dọa trong giọng mình khi cậu nói. “Đại ca, anh có thể dạy nó mọi thứ mà những cuốn sách của mẹ anh đã dạy anh. Anh có thể làm cho thằng bé thông minh y như anh.”

“Anh có thể dạy nó cách đọc, và anh sẽ không quất roi lên lưng để bắt nó học như cách anh đã bị.” Travis cắt ngang.

“Nếu chúng ta giữ thằng bé, điều đầu tiên chúng ta phải làm là cởi thứ quần áo yếu đuối của nó ra,” Douglas tuyên bố. Cậu bé trừng mắt với cái áo dài màu trắng và lắc đầu. “Sẽ không ai được cười cợt thằng bé. Chúng ta sẽ quan tâm điều đó.”

“Tao sẽ giết bất kỳ ai dù chỉ cười khúc khích.” Cole hứa.

“Tất cả các em bé đều mặc thứ đó mà.” Travis nói. “Em đã nhìn thấy chúng trước đây. Nó là thứ chúng ngủ trong đó.”

“Sao thế?” Douglas hỏi.

“Chúng không cần quần áo đi bộ bởi vì chúng vẫn chưa biết cách đi.”

“Chúng ta sẽ cho nó ăn thế nào?” Cole hỏi.

“Anh có thể thấy chai sữa mà ai đó đã đặt vào trong giỏ. Khi nó trống rỗng, em sẽ kiểm thêm cho thằng bé.” Travis hứa hẹn. “Thằng bé hẳn là chưa có răng, vì thế nó không thể ăn thức ăn thực sự được. Sữa là đủ vào lúc này. Và có những tã khô nữa này – em sẽ tìm thêm một ít nữa cho nó.”

“Sao mà biết nhiều về các em bé thế?” Cole hỏi.

“Chỉ biết thôi.” Travis trả lời với một cái nhún vai.

“Ai sẽ thay tã khi cậu bé tè dầm?” Douglas hỏi.

“Tao nói chúng ta sẽ luân phiên.” Cole gợi ý.

“Em đã thấy những chiếc tã phơi trên dây sau nhà của McQueen. Cũng có những quần áo bé xíu phơi ở đó nữa. Em có thể thó cho anh bạn bé nhỏ một ít. Nói xem, chúng ta sẽ gọi nó là gì?” Travis hỏi. “Có ai có ý tưởng gì không?”

“Cole Bé thì sao?” Cole gợi ý. “Nghe ngon lành phết.”

“Douglas Nhỏ thì sao?” Douglas hỏi. “Nghe ngân nga khiếp ấy chứ.”

“Chúng ta không thể đặt tên đứa bé theo tên của một trong chúng ta được,” Travis nói. “Chúng ta sẽ đánh nhau về điều đó mất thôi.”

Cole và Douglas cuối cùng cũng đồng ý với Travis. “Được rồi.” Cole nói. “Cái tên phải là thứ gì đó nghe thật sự quan trọng.”

“Tên của cha tao là Andrew.” Douglas cắt ngang.

“Thì sao?” Cole hỏi. “Ông ấy đã vứt bỏ mày ở trại mồ côi sau khi mẹ mày chết, đúng không?”

“Phải.” Douglas thú nhận, đầu cậu cúi gằm.

“Chúng ta sẽ không đặt tên anh bạn nhỏ này theo tên của người sẽ ném một đứa trẻ đi. Điều đó không đúng đắn. Chúng ta có những chuẩn mực, đúng không? Đứa bé này đã bị ném vào đồng rác rồi. Không cần nhắc nhở thằng bé bằng tên của cha mày treo lơ lửng trên đầu nữa đâu. Tao nói chúng ta gọi nó là Sydney, theo tên anh bạn kỳ lạ, người đã từng chạy những con số bên trên phố Summit. Ông ta là một tay thật sự ghê gớm, anh chàng Sydney này ấy. Mày nhớ ông ta, đúng không, Douglas?” Cole hỏi.

“Tao nhớ rõ ông ta.” Douglas đáp. “Ông ta rất được tôn trọng.”

“Mày nhớ đúng đấy.” Cole nói. “Và ông ta đã chết vì nguyên nhân thông thường. Điều đó quan trọng đúng không? Chẳng ai rình rập và làm hại ông ta hết.”

“Em thích âm thanh của cái tên.” Travis cắt ngang. “Chúng ta hãy biểu quyết cho nó nào.”

Douglas giơ bàn tay phải lên. Nó phủ đầy cái ghét và bùn đất.

“Thuận chứ?” Cole và Travis cùng giơ tay lên. Adam không nhúc nhích. Có vẻ như Cole là người duy nhất nhận ra đại ca của họ đã không tham gia nhiều vào cuộc trò chuyện trong vài phút vừa qua. Cậu quay người để nhìn trưởng nhóm. “Có chuyện gì sao, đại ca?”

“Mày biết chuyện gì mà,” Adam trả lời. Cậu nghe có vẻ già nua, mệt mỏi. “Tao phải rời đi. Tao không có lấy một cơ may sống sót trong thành phố. Tao đã ở quá lâu rồi. Nếu tao được tự do và không lo lắng về việc các con trai của chủ nhân sẽ tìm ra và bắt tao lại, tao phải đi về miền Tây. Tao không thể sống kiểu sống trốn chui trốn lủi trong những con hẻm cho đến khi đêm xuống. Một người đàn ông có thể biến mất ngoài vùng hoang dã. Tụi bay có thể hiểu mà, đúng không? Tao không nên bỏ phiếu về em bé. Tao sẽ không ở đó để giúp nuôi dưỡng nó.”

“Bọn em không thể làm điều đó mà không có anh, Adam.” Travis la lên. “Anh không thể rời khỏi bọn em.” Cậu nghe có vẻ giống một đứa bé đang hoảng sợ. Giọng cậu nghẹn ngào rồi vỡ thành tiếng nức nở. Nỗi sợ về việc bị người bảo vệ bỏ rơi khiến cậu kinh hoàng. “Làm ơn ở lại đi.” Cậu nài nỉ gần như hét lên.

Tiếng ồn khuấy động em bé. Đứa trẻ sơ sinh chớp mắt đáp lại và buột ra tiếng thút thít.

Adam với tay vào trong chiếc giỏ và lúng túng vỗ vào bụng đứa bé. Một cái chạm và cậu rút tay lại ngay lập tức. “Nó ướt sũng rồi.”

“Ướt sũng với cái gì?” Cole hỏi. Cậu bắt đầu với tay đến cái chai để nhìn xem liệu nó có bị vỡ không.

“Nước tiểu.” Travis trả lời. “Tốt nhất là cởi tã của nó ra, đại ca. Nếu không lưng của nó sẽ bị lở loét.”

Đứa vé vùng vẫy thức dậy. Các cậu bé nhìn chăm chăm say mê. Không ai trong chúng từng nhớ về việc ở gần bất kỳ thứ gì nhỏ bé như thế.

“Thằng bé đầy những nếp nhăn khi cứ vặn vẹo gương mặt của mình như thế.” Douglas thì thầm với một cái khịt mũi. “Nó là một đồ khốn nhỏ bé xinh xắn, đúng không?”

Cole gật đầu rồi quay lại với Adam. “Bây giờ anh là đại ca, Adam. Anh phải thay tã.”

Người lớn nhất không rủ bỏ trách nhiệm. Cậu lấy một hơi thở sâu, nhăn mặt, rồi trượt đôi bàn tay bên dưới cánh tay của đứa bé và chậm chậm nhấc nó ra khỏi giỏ.

Đứa bé mở mắt. Trong ánh sáng của ngọn đuốc Travis đang giơ cao, bọn nhóc có thể thấy chúng xanh ngắt như thế nào. “Nó có thể là em trai nhỏ của mày đấy Cole. Cả hai đều có chính xác cùng màu mắt.” Đôi cánh tay của Adam giơ thẳng ra phía trước. Cậu có một biểu hiện đau đớn trên gương mặt. Mồ hôi tụ trên vầng trán cậu. Rõ ràng cậu hoảng sợ với việc giữ một đứa bé sơ sinh. Cậu không biết cần ôm chặt bao nhiêu là đủ, và Chúa giúp cậu nếu anh bạn bé nhỏ này bắt đầu khóc. Cậu không biết mình sẽ làm gì.

Với tiếng thì thầm khàn khàn, cậu yêu cầu Cole vui lòng nhấc chiếc áo dài và cởi tã.

“Sao lại là tao chứ?” Cole phàn nàn.

“Travis đang giữ đuốc và Douglas không đủ xa để với vòng qua cánh tay tao.” Adam trả lời. “Nhanh lên nào. Nó sắp vặn vẹo lần nữa rồi kìa. Tao sợ là sẽ làm rớt nó. Nó quá nhẹ, cứ như đang giữ không khí ấy.”

“Anh bạn bé nhỏ là một kẻ tò mò, đúng không?” Travis nhận xét với Douglas. “Xem cách cậu ta đang nghiên cứu từng người chúng ta kìa. Quá nghiêm nghị đối với một thứ bé tí xiu như thế.”

“Douglas, với tay vòng qua và chùi trán cho tao,” Adam yêu cầu. “Tao không thể nhìn thấy được gì khi mồ hôi chảy vào mắt.”

Douglas chụp lấy miếng giẻ và làm như được yêu cầu. Adam hành động như thể cậu đang giữ một khối thuốc nổ mong manh. Sự tập trung của cậu căng thẳng và gần như đau đớn để nhìn.

Travis là người duy nhất nhìn thấy sự hài hước trong phản ứng của người nhóm trưởng. Cậu bé buột ra một tràng cười. “Thằng bé sẽ không nổ đâu, đại ca. Nó giống y như anh, chỉ nhỏ hơn thôi.”

Cole không chú ý đến sự huyên náo quanh cậu. Cậu nín thở trong lúc làm việc với cái tã. Việc chạm vào lớp vải bông sũng nước khiến cậu muốn nôn ọe. Khi thứ ấy cuối cùng cũng được cởi ra, nó rơi thành một đồng trên mặt đất cạnh chiếc giỏ. Tất cả các chàng trai ngừng lại để nhìn xuống và cau mày với đồng vải bốc mùi. Cole chùi bàn tay vào ống quần, rồi với tay để kéo chiếc áo dài xuống qua cặp đùi mũm mĩm của đứa bé. Cậu hoàn tất công việc trước khi sự thật loé lên trong trí cậu.

Và rồi cậu nhìn lại lần nữa, chỉ để chắc chắn. Sidney là một bé gái. Một bé gái trọc đầu, cậu nhấn mạnh. Cậu ngay lập tức xác nhận và nổi giận. Chính xác thì họ sẽ làm quái gì được với một bé gái vô dụng, vô giá trị, chẳng đáng kể gì cơ chứ? Cậu bắt đầu lắc đầu. Trí óc cậu sắp xếp lại mọi thứ. Cậu sẽ chẳng dính líu gì với cô bé hết. Không, thưa ngài, không phải tôi, không bao giờ. Chà, họ phải ném đứa bé trở lại đồng rác thôi.

Cô bé khiến cậu đổi ý chỉ trong chưa đầy một cái chớp mắt. Cậu đang trong tiến trình cau có khi cậu tình cờ liếc nhìn lên mặt đứa bé. Cô bé đang nhìn

cậu. Cậu nghiêng người tránh khỏi tầm mắt của cô bé. Cô bé nhìn theo cậu với ánh mắt tin cậy, to tròn. Cole cố nhìn đi chỗ khác. Cậu không muốn tiếp tục nhìn cô bé, nhưng dường như cậu không thể kềm được bản thân.

Rồi cô bé tung tuyệt chiêu chết người. Cô bé mỉm cười với cậu.

Cậu lạc lối. Mọi liên kết đã hình thành trong khoảnh khắc ấy.

Các cậu bé khác cũng đổ nhào như những quân cờ domino.

“Chúng ta sẽ phải làm cho thích đáng.” Giọng Cole chỉ như tiếng thì thầm. Các cậu bé khác quay nhìn cậu.

“Làm cái gì thích đáng?” Travis hỏi câu hỏi mà các cậu bé khác đang nghĩ.

“Chúng ta không thể nói thêm về việc trở thành băng đảng dữ dằn nhất thành phố New York nữa rồi. Chúng ta không thể giữ đứa bé ở đây được. Điều đó sẽ không thích đáng. Cô bé cần một gia đình, không phải một đám côn đồ đường phố điều khiển lòng vòng quanh mình.”

“Cô bé á?” Adam gần như làm rớt đứa bé. “Mày đang nói mày nghĩ đứa bé là một bé gái sao?”

“Em không nghĩ, em biết chắc.” Cole loan báo với một cái gật đầu. “Con bé không có những bộ phận cần thiết của một bé trai.”

“Chúa giúp chúng ta.” Adam thì thào. Cole không biết điều gì làm cậu thích thú hơn, vẻ kinh hoàng trên gương mặt Adam khi cậu ấy cầu khẩn sự trợ giúp từ Đấng Tạo Hoá của mình, hay âm thanh kỳ lạ cậu ấy tạo ra sâu trong cuống họng khi phều phào lời nài xin ấy. Nghe như thể cậu ấy đang mắc nghẹn với thứ gì đó lớn, một cái chân gà chẳng hạn.

“Em không muốn có cô gái nào loanh quanh bên cạnh hết.” Travis lầm bầm. “Bọn họ chẳng tốt cho bất kỳ điều gì. Em ghét đến tận người cuối cùng của họ. Họ chỉ là một đám những kẻ phàn nàn và khóc lóc.”

Các cậu bé khác phớt lờ Travis. Douglas và Cole đang quan sát Adam. Đại ca của chúng trông muốn phát bệnh.

“Có vấn đề gì sao, đại ca?” Cole hỏi.

“Một người da đen không nên chạm vào một bé gái trắng như bông hoa lily.” Adam nói.

Cole khịt mũi. “Em đã quan sát đại ca cứu cô bé khỏi bị lũ chuột ăn thịt. Nếu cô bé lớn hơn và hiểu biết, cô bé hẳn sẽ cực kỳ cảm kích.”

“Cực kỳ cảm kích.” Douglas đồng ý với một cái gật đầu.

“Bên cạnh đó,” Cole nói. “Cô bé đâu có biết đại ca đen hay trắng đâu chứ.”

“Anh đang nói cô bé bị mù à?” Travis hỏi, choáng váng với khả năng.

“Cô bé không bị mù.” Cole lầm bầm. Cậu để cho thành viên bé nhất băng thấy sự bức tức của mình. “Chỉ là nó còn quá nhỏ để hiểu về chuyện kỳ thị. Những em bé không được sinh ra để ghét bỏ bất kỳ điều gì. Chúng phải được dạy như thế. Khi cô bé nhìn vào Adam, tất cả những gì cô bé nhìn thấy là một... một người anh trai. Phải, đó là những gì cô bé nhìn, đúng thế. Và các anh lớn bảo vệ các em gái nhỏ của mình, đúng không? Đó không phải điều luật thiêng liêng hay gì gì đó sao? Có lẽ cô em bé bỏng này đã biết điều đó rồi.”

“Tao đã hứa với mama của tao,” Adam nói với các cậu bé một lần nữa. “Tao đã hứa với bà rằng sẽ chạy về miền Tây xa nhất có thể cho đến khi tìm thấy

một nơi an toàn. Mama đã bảo rằng chiến tranh đang đến, và khi nó chấm dứt và mọi thứ đã được quyết định, sẽ có một cơ hội tốt để bà được tự do. Bà hứa sau đó sẽ đi theo tao. Tao chỉ phải giữ cho bản thân sống sót cho đến khi ngày đó đến. Tao đã hứa với bà là tao sẽ sống sót, và một người con trai thì không phá vỡ lời hứa với mẹ của mình. Tao phải bỏ chạy vì bà.”

“Hãy mang đứa bé theo anh.” Cole bảo cậu.

“Họ sẽ treo cổ tao vì điều đó.” Adam chế diễu.

“Quý thật, dù sao thì họ cũng sẽ treo cổ anh vì đã giết gã khốn chủ nhân của mình, nhớ không?” Cole nói.

“Nếu họ bắt được anh, Adam.” Douglas xen vào. “Và anh quá thông minh để cho phép điều đó xảy ra.”

“Em cũng cảm thấy sức mạnh tình anh em với đứa bé này nữa,” Cole thông báo. Các cậu bé khác ngay lập tức chú mục vào cậu. Cậu trở nên ngượng ngùng với cách họ nhìn cậu. “Không có chút nhát cáy nào khi thú nhận điều đó hết,” Cậu nói vội. “Tao mạnh mẽ, và cô bé chỉ là một thứ nhỏ bé yếu ớt, kẻ cần những người anh trai như Adam và tao để trông coi cô bé lớn lên đúng mực.”

“Đúng mực? Mà thì biết cóc khô gì về đúng mực chứ?” Douglas hỏi. Có một chút cười nhạo không tin trong giọng cậu.

“Không gì hết.” Cole thú nhận. “Tao chẳng biết cóc khô gì về việc trở nên đúng mực hết,” Cậu thêm vào, “Nhưng Adam biết mọi thứ về điều đó, đúng không, Adam? Anh nói chuyện hay, anh biết đọc và viết như một quý ông. Mama của anh đã dạy anh, và bây giờ anh có thể dạy em. Em không muốn là một kẻ ngu dốt trước mặt em gái bé nhỏ của em. Điều đó không đúng mực.”

“Anh có thể dạy tất cả bọn em,” Douglas nói. Cậu không muốn bị bỏ lại.

“Em không nghĩ là em sẽ ghét cô bé nếu em là anh trai lớn của cô bé,” Travis làu bàu. “Em sẽ trở nên thực sự mạnh mẽ khi em lớn hoàn toàn. Điều đó không đúng sao, Douglas?”

“Phải, nó hoàn toàn đúng,” Douglas xác nhận. “Bọn bây có biết tao nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì?” Adam hỏi. Cậu mỉm cười bất chấp sự lo lắng của mình vì thứ bé bỏng ấy vừa trao tặng cậu một nụ cười toe toét mê mẩn nhất. Chắc chắn cô bé rất hài lòng với bản thân. Có vẻ như cô bé thích là trung tâm của sự chú ý. Vì dù nhỏ bé như thế, cô bé nắm giữ một sức mạnh to lớn trên tất cả bọn họ. Nụ cười dành riêng của cô bé khiến cậu cảm thấy hết sức ấm áp và an ủi từ bên trong. Sự chấp nhận dễ dàng mà cô bé dành cho cậu đã làm tan chảy nút thắt đau đớn mà cậu đã mang trong lòng kể từ ngày cậu phải rời khỏi mama của mình. Đứa bé là một món quà được trao tặng một cách kỳ diệu vào trong sự chăm sóc của cậu, và nhiệm vụ của cậu là trông nom cô bé được nuôi dưỡng, được bảo vệ, và được yêu thương.

“Đôi khi tao tự hỏi liệu Chúa có luôn thấu hiểu những gì ngài đang làm không,” Adam thì thầm.

“Dĩ nhiên là ông ấy biết.” Douglas đáp. “Và em nghĩ ông ấy sẽ muốn chúng ta đặt một cái tên khác cho đứa bé. Sidney bây giờ nghe có vẻ không thích hợp. Em rất hy vọng cô bé sẽ mọc được một ít tóc. Em không quyến luyến với ý niệm có một đứa em gái trọc lóc đâu.”

“Mary.” Cole buột miệng.

“Rose.” Adam nói cùng lúc.

“Mary là tên của mẹ em.” Cole giải thích. “Bà ấy đã chết khi sinh ra em. Em nghe những người hàng xóm nói bà là một người mẹ rất tốt.”

“Tên của mama tao là Rose.” Adam nói. “Bà ấy cũng là một người mẹ tốt.”

“Em bé đang ngủ rồi kìa,” Travis thì thầm. “Đặt nó vào lại trong giỏ đi, và em sẽ trượt một cái tã khác cho cô bé.

Rồi hai người các anh có thể tranh cãi về tên của cô bé sau.”

Adam làm như cậu bé đã sắp xếp. Tất cả bọn đều quan sát khi Travis lúng túng đặt một cái tã khô lên. Đứa bé đã ngủ say trước khi cậu ta hoàn thành việc bày bừa với cô bé. “Tao không nghĩ có bất cứ thứ gì để tranh cãi hết,” Douglas nói. Cậu bé vươn tay để đỡ mền cho cô bé trong lúc Adam và Cole lầm bầm những lý do của mình về việc muốn đứa bé được đặt theo tên của mẹ mình. Douglas biết cuộc tranh cãi nảy lửa đang phát triển, và cậu muốn dập tắt nó trước khi nó đi xa hơn. “Tôi nói là điều đó đã được sắp xếp ổn thoả rồi. Tên cô bé là Mary Rose. Mary là vì mẹ của cậu, Cole, và Rose là vì má Rose của anh, Adam.”

Cole là người đầu tiên nhận thấy sự đúng đắn của cái tên và là người đầu tiên mỉm cười. Adam nhanh chóng đồng ý. Travis bắt đầu bật cười, và Douglas suýt cậu bằng cách đẩy khuỷu tay vào bẹn sườn cậu, để cậu sẽ không đánh thức em bé.

“Chúng ta phải lập ra những kế hoạch,” Douglas thì thầm. “Tôi nghĩ là chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay khi có thể, có lẽ vào đêm mai, trên chuyến tàu nửa đêm. Travis, cho đến khi đó em phải kiếm được những thứ cần thiết cho Mary Rose. Tôi sẽ mua vé cho chúng ta. Adam, anh sẽ phải trốn trong khoang hành lý cùng với em bé. Điều đó có ổn với mọi người không?”

Adam gật đầu. “Mày đã tính toán đâu vào đấy, và tao sẽ làm điều đó.” Cậu hứa.

“Mày định mua vé bằng cách nào thế?” Cole hỏi.

“Phong bì mà tao thó được từ người phụ nữ đã ném Mary Rose đi nhét đầy tiền. Có vài mảnh giấy trông có vẻ cũ với chữ viết kỳ lạ và có dấu triện niêm trên đó, nhưng tao không biết là gì vì tao có biết đọc đâu. Dù vậy tao biết tiền khi nhìn thấy nó. Chúng ta đã có đủ trong chừng mực Adam cần cho việc rời đi và cầm cọc xin chủ quyền mảnh đất nào đó cho chúng ta.”

“Cho tao xem những mảnh giấy đó.” Adam yêu cầu. Douglas kéo phong bì ra khỏi túi và trao nó cho trường nhóm. Adam buột ra một tiếng huýt sáo khi cậu nhìn thấy tất cả số tiền nhét trong đó. Cậu tìm thấy hai mảnh giấy và kéo chúng ra. Một mảnh điền đầy những con số và những vạch mà cậu không thể đoán ra, và mảnh giấy khác trông giống như trang giấy trống bị xé từ một cuốn sách. Chỉ có duy nhất một ít chữ viết tay trên đỉnh, cho biết ngày sinh của một đứa bé và cân nặng của cô ấy. Cậu đọc những chữ viết thành lời cho các cậu bé khác biết cậu đã tìm thấy điều gì.

“Ném cô bé đi vẫn chưa đủ, họ thậm chí còn ném cả giấy tờ của cô bé đi.” Douglas thì thầm.

“Em chẳng có giấy tờ gì khi em bị bỏ lại trại trẻ mồ côi hết.” Travis nói. “Thật tốt là em đã biết tên em sẵn rồi, đúng không, Cole?”

“Anh đoán thế.” Cole trả lời.

Travis nhún vai rũ khỏi vấn đề như thể không quan trọng. “Bây giờ em có một gợi ý để thực hiện, vì thế đừng ngắt lời em cho đến khi các anh nghe xong nhé, được không?” Cậu đợi cho đến khi mọi người gật đầu trước khi tiếp tục. “Em là người duy nhất trong chúng ta biết chắc chắn là em không

bị truy đuổi bởi luật pháp, và có vẻ như không ai đang tìm kiếm em, vì vậy em nói Mary Rose nên mang họ của em. Thật ra, nếu chúng ta định làm điều đó cho đúng đắn, như Cole nói chúng ta nên làm, vậy thì mọi người nên lấy họ của em. Chung cuộc thì các anh em trai và em gái đều là thành viên của cùng một gia đình, và tất cả đều mang cùng một họ. Vì thế em nói là từ giây phút này trở đi tất cả chúng ta đều mang họ Clayborne. Đồng ý không?”

“Sẽ chẳng ai tin tao là một Clayborne đâu,” Adam tranh luận.

“Ai thèm quan tâm người khác tin gì?” Cole hỏi. “Chúng ta đâu có yêu cầu sự phê chuẩn, chỉ cần để mặc chúng ta một mình. Nếu anh nói anh là một Clayborne, và bọn em nói anh là một Clayborne, ai dám nói không nào? Bất kỳ ai thách thức anh sẽ phải bước qua xác tất cả bọn em trước nếu ông ta muốn gây rắc rối. Và hãy nhớ,” Cậu thêm vào, “bây giờ em đã có một khẩu súng. Đủ sớm thôi, em sẽ có thể đối phó với bất kỳ rắc rối nào cản lối chúng ta.”

Douglas và Travis gật đầu. Adam buột ra một tiếng thở dài. Douglas đặt bàn tay cậu bên trên chiếc giỏ, lòng bàn tay úp xuống. Cậu nhìn từng thành viên trong băng.

“Tôi nói chúng ta chạy đi vì Mary Rose và chúng ta trở thành một gia đình vì Mary Rose bé nhỏ của chúng ta. Chúng ta là anh em.” Cậu thì thầm.

Travis đặt bàn tay cậu trên bàn tay của Douglas. “Anh em.” Cậu thề. Cole kế tiếp. “Chúng ta chạy đi vì Mary Rose và Mama Rose,” Cậu cam kết. “Chúng ta là anh em cho đến khi chúng ta chết.” Adam do dự trước điều có vẻ như vĩnh hằng đối với các cậu bé khác. Và rồi trí óc cậu rốt cuộc cũng dần hoà. Bàn tay cậu phủ trên bàn tay Cole. “Anh em.” Cậu thề bằng một giọng run rẩy với cảm xúc. “Vì các Rose.”

SeseNau' Blog

Ngày 3 tháng 7 năm 1860.

Mama Rose yêu quý. Con đang viết cho má trong sự quan tâm của Bà chủ Livonia, và con cầu nguyện bức thư này sẽ tìm thấy hai người trong sức khoẻ tràn đầy. Con sẽ chia sẻ với má tất cả các chuyến phiêu lưu tuyệt diệu đã đưa con đến miền Tây, nhưng đầu tiên, con có một điều rất quan trọng để kể với má. Đó là về gia đình mới của má. Bây giờ má đã có một người trùng tên rồi đó, mama. Tên cô bé là Mary Rose...

*Yêu dấu,
John Quincy Adam Clayborne.*

CHƯƠNG 1

Thung lũng Montana, 1879

Đứa trẻ cuối cùng đã trở về nhà. Cole đứng bên cạnh chiếc xe thô của anh đợi chiếc xe khách vòng qua khúc quanh cuối cùng của con đường. Anh đã quá kích động nên chỉ vừa vịn có thể đứng yên. Đám mây bụi bốc lên đến ngọn đồi cho thấy cô đang đến gần. Anh không thể đợi để được trông thấy cô. Anh tự hỏi liệu cô có thay đổi nhiều trong những tháng vừa qua hay không, rồi bật cười thành tiếng cho ý tưởng ngốc nghếch ấy. Mary Rose đã lớn khôn hoàn toàn khi cô rời đi cho năm học vừa rồi. Sẽ chẳng có gì khác biệt ngoại trừ có thêm một ít tàn nhang trên sống mũi, hoặc một chút dài hơn cho mái tóc, anh không thể hình dung ra bất kỳ thay đổi đáng kể nào.

Chúa ơi, anh nhớ cô. Tất cả bọn họ đều nhớ. Cuộc sống trên nông trại giữ họ làm việc từ sáng tinh mơ cho đến tối mịt, và chỉ trong bữa ăn tối, khi tất cả bọn đều ê ẩm, có cô lảng xảng xung quanh cố chỉ huy họ ăn thứ gì đó mới mẻ và khác biệt mà cô đã chuẩn bị cho họ. Cô là một đầu bếp cừ khi cô không lang thang khỏi sự quen thuộc, nhưng không ai trong bọn họ có thể chịu đựng những món sốt Pháp kỳ lạ mà cô thích đổ lên mọi thứ.

Chiếc xe khách đã trễ hơn một giờ, điều đó có nghĩa là Clive Harington già cái kỉnh đã đánh xe. Lão hẳn sẽ lan man tất cả những chuyện ngồi lê đôi mách với cô trước khi họ khởi hành. Clive sẽ đòi hỏi toàn bộ sự chú ý của

cô, và biết rõ em gái mình có một trái tim nhân hậu thế nào, Cole biết là cô sẽ không nỡ xua đuổi ông ta.

Họ là đôi bạn thân thiết, nhưng không ai trong Blue Belle có thể hiểu được lý do. Clive Harrington là một con chim ó già khó chịu, luôn cau có, gắt gỏng, và phàn nàn, và theo đánh giá của Cole, là một đồ khốn cực kỳ khó ưa. Lão ta cũng rất xấu xí nữa. Những lối đi bộ trong thị trấn sẽ chẳng có ai trong mắt lão trừ phi Mary Rose ở quanh. Một sự thay đổi diệu kỳ sẽ diễn ra sau đó. Clive sẽ chuyển từ dữ tợn thành ra nhu mì. Lão không chỉ hành động như thể lão là người bạn tốt nhất của mọi người, lão còn đeo một nụ cười toe toét lộ bạch mớ màng từ sáng cho đến tối. Harrington cư xử như một đồ ngốc hoàn toàn khi mê mẩn Mary Rose, và tất cả là bởi vì cô cũng mê mẩn lão. Cô thật sự quan tâm đến con sâm cầm già khó chịu đó. Cô chăm sóc lão khi lão cần sự chăm sóc, muốn chắc chắn rằng lão được bao gồm trong những bữa ăn tối vào ngày nghỉ của họ, và đích thân sửa sang quần áo cho lão. Harrington luôn luôn ốm một lần một năm, thường là quanh những ngày lễ, thỉnh thoảng là suốt cả tháng trước đó. Lão xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà họ, yêu cầu một vài lời khuyên về cách chữa trị cho trận ốm đau thần kỳ mới nhất của lão. Điều đó hoàn toàn là bịp bợm, dĩ nhiên. Mary Rose sẽ ngay lập tức bố trí cho Clive già vào phòng dành cho khách và nuông chiều lão cả tuần trước khi lão lại cảm thấy khó ở lần nữa.

Mọi người trong thị trấn gọi tuần lễ hom hem này của Harrington là sự trốn tránh thường niên của lão, và từ cách mà lão già chồm nhẹ vào góc mắt và chùi mũi vào chiếc khăn tay trong lúc lão ghì con ngựa chậm lại, Cole ngờ rằng lão đã lên kế hoạch cho kỳ nghỉ kế tiếp của mình rồi.

Chiếc xe khách lắc lư đến một điểm dừng khi cánh cửa bật mở và Mary Rose nhảy xuống đất. “Cuối cùng em đã về nhà.” Cô gọi. Cô nhắc váy và chạy về phía anh trai. Chiếc mũ bonnet bay khỏi đầu và đậu xuống đám bụi mù phía sau cô. Cô đang cười trong sự vui mừng mong manh. Cole cố duy trì biểu hiện buồn chán bởi vì anh không muốn Harrington lan truyền tin đồn

rằng anh đã trở nên mềm yếu. Cole thích có mọi người trong thị trấn sợ anh. Tuy vậy, tiếng cười của em gái anh rất dễ lây nhiễm và Cole không thể kiểm soát phản ứng của mình. Thoạt đầu anh mỉm cười, rồi bùng lên thành tiếng cười. Mặc xác thể diện chết tiệt.

Mary Rose không thay đổi chút nào. Cô vẫn gây ấn tượng và tự do y như vẫn luôn như thế, và, Chúa giúp anh, cô vẫn là cái chết cho tất cả các anh trai, những người mãi mãi lo lắng về cách cô luôn mang trái tim đặt trên ống tay áo của mình.

Cô quăng bản thân vào vòng tay anh. Với một tạo vật nhỏ bé như thế, cô có cú tóm của một con gấu. Cole ôm chặt cô, hôn lên đỉnh đầu cô, và rồi gợi ý cô nên ngừng cười giống như một mụ điên đi.

Cô không cảm thấy bị xúc phạm. Cô kéo người ra xa, chống tay lên hông, và tặng cho anh trai một sự kiểm tra từ đầu đến chân.

“Anh vẫn đẹp trai như trước đây, Cole. Anh có giết ai trong lúc em đi học không vậy?”

“Dĩ nhiên là không,” Anh càu nhàu. Cánh tay khoanh lại trước ngực, anh nghiêng người dựa vào chiếc xe thô và cổ cau mày với cô.

“Trông như thể anh đã cao thêm một hoặc hai inch nữa ấy. Tóc anh cũng có vẻ vàng hơn. Anh có cái sẹo trên trán đó khi nào thế?”

Trước khi anh có thể trả lời câu hỏi, cô đã quay sang Harrington. “Clive, anh trai tôi có bắn ai trong khi tôi đi vắng không?”

“Theo tôi nhớ là không, Miss Mary.” Lão trả lời.

“Có bất kỳ trận đấu dao nào không?” Cô hỏi.

“Tôi không nghĩ thế.” Clive nói. Mary Rose có vẻ bị thuyết phục. Cô mỉm cười lần nữa. “Em quá hạnh phúc được về nhà. Em đổi ý rồi. Em sẽ không bao giờ rời đi nữa đâu. Adam sẽ không bắt em đi bất kỳ nơi nào được nữa, bất luận điều đó có thể tốt cho trí óc và linh hồn em thế nào. Em sẽ từ chối tất cả, và em đã có được những giấy tờ để chứng minh điều đó. Chúa ơi, Trời mùa xuân thật ấm áp, đúng không? Em yêu sức nóng và sự dơ dáy này, kể cả gió và bụi nữa. Travis có tham gia trận đánh nhau nào trong thị trấn không? Thôi đừng bận tâm,” Cô vội vã thêm vào, “Anh sẽ không kể với em cho dù anh ấy có làm sai bất kỳ chuyện gì. Nhưng Adam sẽ. Anh ấy kể cho em mọi thứ. Anh ấy viết cho em nhiều hơn anh, nhân tiện. Kho thóc mới đã làm xong chưa? Em nhận được một bức thư từ Mama Rose chỉ vài ngày trước khi học kỳ kết thúc. Bức thư cũng đến đúng lúc nữa. Điều đó không đáng kể sao? Chúng ta đang sống trong thời kỳ hiện đại như thế mà. Điều gì về...”

Cole đang vất vả để theo kịp em gái anh. Cô đang nói nhanh như các chính khách. “Chậm lại nào,” anh cắt ngang. “Anh chỉ có thể trả lời một câu hỏi một lần thôi. Tiết kiệm hơi của em trong lúc anh giúp Harrington tháo dỡ hành lý.”

Vài phút sau, các hòm xiểng, thùng và ba va li của cô đã được sắp xếp phía sau chiếc xe thồ. Mary Rose trèo lên chỗ ngồi và xem xét các vật dụng đã được sắp xếp của mình.

Cole đã bảo cô đợi cho đến khi họ về nhà để tìm kiếm thứ cô đang tìm. Cô phớt lờ gợi ý của anh. Cô đóng lại một cái hộp và chuyển qua cái thứ hai.

Harrington đứng cạnh chiếc xe thồ và mỉm cười với cô. “Tôi nhớ cô lắm, Miss Mary.” Lão thì thầm. Lão đồ bừa bộn như một cậu học trò và trao cho Cole một cái liếc nhanh để chắc chắn là anh không cười cợt mình. Cole giả vờ rằng anh đã không nghe thấy lời thú nhận. Anh quay người đi, trước khi

đảo mắt lên trời. Em gái anh rõ ràng hài lòng với lời thú nhận của Harrington. “Tôi cũng nhớ ông, Clive. Ông có nhận được những bức thư của tôi không?”

“Tôi chắc chắn đã nhận được,” Lão đáp. “Tôi cũng đã đọc chúng nhiều hơn một lần.” Mary Rose mỉm cười với bạn mình. “Tôi hạnh phúc khi nghe điều đó. Tôi không quên sinh nhật của ông đâu. Đừng rời đi vội. Tôi có thứ này cho ông.”

Cô cần mẫn phân loại qua các hòm xiềng của cô và cuối cùng tìm thấy chiếc hộp mà cô đang tìm. Cô trao nó cho Clive. “Cái này dành cho ông. Hứa với tôi là ông sẽ không mở nó cho đến khi ông về nhà đi.”

“Cô tặng cho tôi một món quà ư?” Trông lão có vẻ sửng sốt.

Cô mỉm cười, “Hai món quà.” Cô chỉnh lại. “Có một điều ngạc nhiên khác lồng bên trong cái đầu tiên.”

“Đó là gì thế?” Clive hỏi. Lão nghe có vẻ giống một cậu nhóc vào buổi sáng Giáng Sinh. Mary Rose nhận bàn tay của lão và trèo xuống khỏi chiếc xe thồ. “Nó là một điều bất ngờ mà,” Cô trả lời. “Đó là lý do tại sao tôi bọc nó lại trong một chiếc hộp bằng tờ giấy xinh đẹp như thế. Cảm ơn ông về chuyến xe,” Cô thêm với một cái nhún chào. “Nó rất đáng yêu.”

“Cô không giận bởi vì tôi đã không để cô ngồi trên chỗ đánh xe sao?”

“Không, tôi không giận.” Cô cam đoan với lão.

Harrington quay sang Cole để giải thích. “Cô ấy nài nỉ tôi để cô ấy ngồi ở đó với tôi, nhưng tôi nghĩ điều đó không thích hợp cho một quý cô trẻ cao quý như thế.”

Cole gật đầu. “Chúng ta cần phải đi thôi, Mary Rose.”

Anh không đợi sự đồng ý của cô mà quay người và nhảy lên chỗ ngồi của chiếc xe thô. Anh nắm dây cương trong hai bàn tay và yêu cầu em gái thôi dây dừa đi.

Cô phải đuổi theo chiếc mũ bonnet đã bị lãng quên của cô trước. Clive giữ chặt món quà bằng cả hai tay trong lúc chậm chậm đi trở lại chiếc xe của mình. Lão hành động như thể đang mang một báu vật vô giá.

Cuối cùng họ cũng đang trên đường về nhà. Cole trả lời những câu hỏi của cô trong lúc cô tháo bỏ phần lớn những bằng chứng chứng tỏ cô là một quý cô tao nhã. Cô tháo đôi găng tay trắng muốt trước tiên, rồi kéo những chiếc ghim kẹp đang giữ chặt búi tóc đoan trang phía sau cổ cô ra. Cô không hài lòng cho đến khi khối tóc dày, óng ánh vàng bông bênh sau lưng. Cô buột ra một tiếng thở dài thoả mãn trong lúc chải những ngón tay qua những lọn tóc lộn xoăn.

“Em đã phát ốm với việc là một quý cô.” Cô nói. “Thánh thần ơi, nó thật là căng thẳng.”

Cole bật cười. Mary Rose biết rõ là chẳng thể có được sự thương cảm nào từ anh.

“Anh sẽ không cười như thế nếu anh phải mặc một cái áo nịt. Nó bó cơ thể chặt như một cuộn chỉ ấy. Thật là phi tự nhiên.”

“Họ đã bắt em mặc một thứ như thế ở trường ư?” Cole thất kinh với ý tưởng đó.

“Vâng,” Cô trả lời. “Dù vậy, em đã không làm. Rốt cuộc, ai mà biết được chứ. Em không bao giờ mặc một cách công khai hết.”

“Anh hy vọng với Chúa là không.”

Anh phải ghìem chậm những con ngựa lại khi họ bắt đầu trèo lên con dốc đầu tiên. Mary Rose quay người để có thể chắc chắn rằng những hòm xiềng của cô không rơi khỏi chiếc xe thồ. Ngay khi họ vươn đến đỉnh đồi, cô lại quay quanh lần nữa. Cô cởi chiếc áo khoác màu xanh hải quân, quàng nó trên lưng ghế, và bắt đầu mở nút hai ống tay áo hồ bột. Cái cổ áo đang chà xát vào cổ cô. Cô tháo ba nút áo trên cùng.

“Vài thứ kỳ lạ đã xảy ra ở trường. Em không biết điều gì đã tạo ra như thế.”

“Tạo ra cái gì?” anh hỏi.

“Một bạn mới đã đến vào tháng Giêng. Bạn ấy đến từ Chicago. Cha mẹ bạn ấy đi cùng để giúp bạn ấy ổn định chỗ ở.”

“Và?”

Mary Rose nhún vai. “Có lẽ chẳng có gì đâu.”

“Dù gì thì cũng cứ nói với anh. Anh có thể nghe thấy sự lo lắng trong giọng em.”

“Em không lo lắng.” Cô nói. “Nó chỉ quá kỳ lạ thôi. Mẹ của cô gái được sinh ra và lớn lên ở nước Anh. Bà ấy nghĩ rằng bà ấy biết em.”

“Bà ấy không thể biết em,” Anh nói. “Em chưa bao giờ đến nước Anh. Có thể em đã gặp bà ta ở nơi nào đó khác chăng?”

Mary Rose lắc đầu. “Em chắc chắn là em sẽ nhớ.”

“Kể với anh điều gì đã xảy ra.”

“Em đang đi bộ ngang qua khu sinh hoạt chung. Em mỉm cười với người mới đến, chỉ là xã giao và khiến họ cảm thấy được chào đón, và bất thành linh mệ của cô gái buột ra một tiếng thét đủ lớn để dọa chết khiếp những bức tượng đá miệng máng xối trên đỉnh của toà nhà Emmet. Bà ấy cũng làm em chết khiếp.”

“Tại sao thế?” Anh hỏi.

“Bà ấy chỉ vào em suốt lúc bà ấy la hét,” Mary Rose giải thích. “Em hết sức ngượng.”

“Rồi điều gì xảy ra?”

“Bà ấy bám chặt lấy ngực mình bằng cả hai tay và trông như sắp ngất.”

“Được rồi. Mary Rose, em đã làm gì thế?” Anh lập tức ngờ rằng em gái anh đã không kể với anh mọi thứ. Cô có thói quen vướng vào những phiền phức, và cô luôn luôn kinh ngạc bởi rắc rối chắc chắn sẽ theo sau.

“Em không làm gì sai hết.” Cô hét lên. “Em đã hành động như một quý cô hoàn hảo. Tại sao anh nhảy ngay đến kết luận là em chịu trách nhiệm cho tình trạng của người phụ nữ đáng thương đó chứ?” Cô hỏi, nghe có vẻ tổn thương.

“Bởi vì em thường xuyên chịu trách nhiệm mà.” Anh nhắc cô. “Em có đang mang khẩu súng của anh vào lúc đó không?”

“Dĩ nhiên là không.” Cô đáp. “Em đã không chạy hay làm bất cứ điều kỳ không đúng đắn hết. Em biết cách cư xử như một quý cô khi em phải làm, Cole.”

“Vấn đề của người phụ nữ đó là gì?”

“Khi cuối cùng bà ta đã dụ xuống, bà ta bảo em rằng bà ta nghĩ em là một người phụ nữ mà bà ta từng quen biết. Bà ta gọi bà ấy là Quý bà Agatha Gí Gí Đó. Bà ta nói em giống y hệt người phụ nữ đó.”

“Điều đó chẳng có gì kỳ lạ” anh quyết định. “Có nhiều phụ nữ tóc vàng và mắt xanh. Điều đó chẳng có gì là bất thường hết.”

“Anh đang nói là em tầm thường đấy à?”

Anh không cãi. “Phải, anh đoán là như thế.” Đó là một lời nói dối, dĩ nhiên. Mary Rose hoàn toàn trái ngược với tầm thường. Cô thật sự rất xinh đẹp, hoặc là vì anh đã được nghe như thế hết lần này tới lần khác bởi mọi người đàn ông đủ tư cách kết hôn trong thị trấn. Anh không nhìn em gái mình theo cách đó. Cô ngọt ngào và tử tế gần hết mọi lúc, và là một con mèo nhỏ hoang dại trong thời gian còn lại. Cô đã từng là một kẻ nhõng nhẽo, nhưng giờ đây cô đã trưởng thành, anh đoán là rốt cuộc cô không còn là một cái nhọt như thế nữa.

“Adam cam đoan với em là em xinh xắn.” Cô tranh luận. Cô húc vai vào người anh trai. “Anh ấy luôn nói sự thật. Hơn nữa, anh biết rõ là chỉ những gì ở trong trái tim của người phụ nữ mới thật sự quan trọng. Mama Rose nghĩ em là một cô con gái xinh đẹp, và bà ấy chưa bao giờ gặp em.”

“Em định hoàn thành việc trở thành một kẻ hảo huyền đấy à, Mary Rose?”

Cô cười vang, “Phải.”

“Anh sẽ không lo lắng về sự tình cờ trông giống một người nào đó khác đâu.”

“Nhưng điều đó vẫn chưa kết thúc,” Cô giải thích. “Sau đó khoảng một tháng, em bị gọi lên văn phòng trường. Có một người đàn ông luống tuổi đang đợi em. Cô hiệu trưởng cũng ở đó. Bà ấy giữ bìa hồ sơ của em ở trên bàn.”

“Sao em biết đó là hồ sơ của em?”

“Bởi vì nó là hồ sơ dày nhất trường,” Cô trả lời. “Và bìa hồ sơ đã bị rách.” Cô nhìn anh trai và lập tức biết anh đang nghĩ gì. “Anh có thể thôi ngay cái nụ cười biết-tuốt của anh đi không, Cole. Em thừa nhận rằng năm đầu tiên của em ở trường đã không tốt đẹp lắm. Em có một chút rắc rối phải điều chỉnh. Tuy vậy, bây giờ em nhận ra, đơn giản là em nhớ nhà và cố để bị đuổi khỏi trường để anh phải đến và đón em về.” Cô vội vã thêm vào, “Em đã có được những thành tích tuyệt hảo kể từ khi đó, và điều đó nên được tính là đáng kể.”

“Kể với anh về người đàn ông đã đợi em ở văn phòng trường,” Anh nói.

“Ông ta là một luật sư,” Cô nói. “Ông ta hỏi em về gia đình của chúng ta. Ông ta muốn biết chúng ta đã sống ở Montana bao lâu và tại sao mẹ của chúng ta không sống cùng. Ông ta cũng muốn em mô tả cho ông ta các anh trông như thế nào. Em đã không trả lời bất kỳ câu hỏi nào. Em không nghĩ đó là việc của ông ta. Rốt cuộc thì ông ta là một người hoàn toàn xa lạ. Em không thích ông ta chút nào hết.”

Cole cũng không thích ông ta. “Ông ta có giải thích tại sao ông ta hỏi những câu hỏi như vậy không?”

“Ông ta bảo em có một di sản thừa kế lớn cùng với dòng dõi. Em nghĩ ông ta rời đi vì tin rằng em không phải là một người họ hàng thất lạc từ lâu. Em đã làm anh lo lắng, đúng không?”

“Một chút.” Anh thừa nhận. “Anh không thích ý tưởng có bất kỳ ai hỏi han về chúng ta.” Cô cố xoa dịu tâm trạng của anh. “Nó không hoàn toàn tệ,” Cô nói. “Em đã không ôn tập cho bài thi Tiếng Anh của em bởi vì Eleanor đã giữ em đến nửa đêm phàn nàn về vài sự coi thường gần nhất. Vì em đã ở trong văn phòng nên em được đợi cho đến ngày hôm sau để làm bài kiểm tra.”

“Anh đã nghĩ em sẽ không ở chung với Eleanor nữa.”

“Em thề với anh là em đã không.” Mary Rose đáp. “Dù vậy, không ai khác chấp nhận bạn ấy làm bạn cùng phòng, và cô giáo gần như quỳ mọp để nài nỉ em nhận Eleanor ở cùng. Eleanor đáng thương. Bạn ấy có một trái tim thiện lương, bạn ấy trung thực, nhưng bạn ấy che dấu điều đó phần lớn thời gian. Bạn ấy vẫn còn là một sự thử thách cho sức chịu đựng.”

Cole mỉm cười. Eleanor là một nếp nhăn trong cuộc đời hoàn hảo khác của em gái anh. Mary Rose là học sinh duy nhất trong trường chịu đựng nỗi sự hiện diện của người phụ nữ trẻ. Các anh em trai đã yêu việc nghe kể những câu chuyện về Eleanor. Họ thấy những chiêu trò của người phụ nữ vui nhộn đến cuồng loạn, và khi bất kỳ ai trong bọn họ cần cười đùa, một chuyện kể về Eleanor sẽ được gọi lại.

“Cô ta vẫn xấu tính như trước đây à?” Anh hỏi, hy vọng em gái anh có một câu chuyện mới để kể. “Bạn ấy vẫn như thế.” Mary Rose thú nhận. “Em đã từng cảm thấy có lỗi khi kể với các anh về bạn ấy, nhưng rồi Travis thuyết phục em rằng vì chẳng có tổn hại nào hết và bạn ấy sẽ không bao giờ phát hiện ra, điều đó ổn. Bạn ấy thật sự có thể cảm thấy bị xúc phạm. Anh có biết bạn ấy đã rời khỏi trường trước tất cả mọi người khác trọn một tuần không? Bạn ấy thậm chí không nói tạm biệt. Có điều gì đó với cha của bạn ấy, nhưng bạn ấy không kể với em đó là gì. Bạn ấy khóc thầm khi ngủ năm đêm liền, rồi bạn ấy rời khỏi. Em ước chi bạn ấy đã tâm sự với em. Em sẽ giúp đỡ nếu em có thể. Cha bạn ấy không bị ốm. Em đã hỏi cô hiệu trưởng sau

khi Eleanor rời khỏi. Bà ấy đã không nói với em điều gì nhưng bà ấy mím môi lại, và bà ấy chỉ làm điều đó khi thật sự phẫn nộ vì điều gì đó. Cha của Eleanor đã hiến tặng một số tiền lớn để cô giáo có thể xây dựng một ký túc xá nữa. Bà ấy bảo em bây giờ tất cả sẽ không còn. Anh có biết bà ấy nói gì không?”

“Không. Gì?”

“Bà ấy nói rằng bà ấy đã bị lừa bịp. Anh cho rằng bà ấy có ý gì với điều đó?”

“Có thể là bất kỳ điều gì.”

“Ngay đêm trước khi Eleanor rời đi, em đã bảo bạn ấy rằng nếu bạn ấy có bao giờ cần đến em, tất cả những gì bạn ấy phải làm là đến Rosehill*.”

(*Đồi hồng)

“Tại sao em nói với cô ta điều đó?” Cole hỏi.

“Bạn ấy quá đáng thương, khóc như một đứa trẻ,” Mary Rose giải thích. “Dù vậy, em sẽ không lo lắng về việc bạn ấy sẽ xuất hiện ở nông trại đâu. Ở đó quá thiếu văn minh đối với bạn ấy. Bạn ấy rất thời thượng mà. Nhưng bạn ấy đã làm tổn thương cảm giác của em khi không nói tạm biệt. Em là người bạn duy nhất của bạn ấy, sau tất cả. Dù vậy, em đã không phải là một người bạn tốt, đúng không?”

“Tại sao em nghĩ là em không phải?”

“Anh biết tại sao mà,” Cô đáp. “Em đã kể những câu chuyện về bạn ấy và điều đó chẳng tử tế chút nào hết. Bạn bè thì không nên kể về nhau.”

“Em chỉ kể cho bọn anh về những tai nạn đã thật sự xảy ra thôi mà, và em đã bảo vệ cô ta trước mọi người trong trường. Em không bao giờ kể về cô ta ở đó, đúng không?”

“Không.”

“Vậy thì anh không thấy có gì tổn hại hết. Em chưa bao giờ bình phẩm cô ta, ngay cả với bọn anh.”

“Vâng, nhưng...”

“Em cũng đã bảo đảm rằng cô ta được mời đến tất cả các bữa tiệc. Nhờ có em, cô ta chưa bao giờ bị bỏ lại.”

“Làm sao anh biết em đã làm điều đó?”

“Anh biết em. Em luôn chăm lo cho những kẻ bá vợ.”

“Eleanor không phải là một kẻ bá vợ.”

“Thấy không? Em lại đang bảo vệ cô ta nữa kìa.”

Cô mỉm cười. “Sau khi em nói mọi chuyện với anh em luôn cảm thấy tốt hơn. Anh có thật sự tin ông luật sư đó sẽ thôi hỏi về chúng ta không?”

“Có, anh tin.” Anh trả lời.

Cô thở phào. “Em nhớ anh, Cole.”

“Anh cũng nhớ em, nhóc à.” Cô huých vai vào anh lần nữa. Cuộc trò chuyện chuyển hướng về nông trại. Trong lúc cô vắng mặt để đến trường, các anh em trai đã mua một khu đất khác nữa. Travis đã đến Hammond tìm kiếm

những vật dụng họ cần để rào những phân khu cho vùng mở rộng bao la ấy, những con ngựa sẽ có đủ không gian đồng cỏ chăn thả để chịu đựng qua suốt mùa đông.

Cole và Mary Rose đến Rosehill vài phút sau đó. Khi cô chỉ mới tám tuổi, cô đã đặt tên cho nhà của họ. Cô đã tìm thấy những gì cô tin là những bụi hồng hoang dã mọc trên sườn đồi, tuyên bố đó là một thông điệp được mặc khải từ Chúa Trời nói với họ rằng đây là nơi dành riêng cho họ, bởi vì tên cô là Mary Rose và tên của mẹ cô cũng như thế. Adam không muốn dập tắt sự nhiệt tình của cô. Vì lý do đó, anh đã không nói cho cô biết những bông hoa đó là hoa anh thảo màu hồng, không phải hoa hồng. Anh cũng cảm thấy việc đặt tên cho nông trại của họ có lẽ cũng đã trao em gái anh một chút an toàn bổ sung. Cái tên mắc kẹt từ đó, và trong vòng một năm, ngay cả đến những cư dân của Blue Bella cũng thích gọi trang trại nhà Clayborne bằng cái tên kỳ cục đó.

Rosehill nằm ở chính giữa một thung lũng nằm sâu trong vùng lãnh thổ Montana. Vùng đất bằng phẳng bao quanh trại chăn nuôi gần một phần tư dặm về mọi hướng. Cole đã khẳng khẳng xây dựng nhà của họ ngay chính giữa trung tâm của vùng đồng bằng để anh sẽ có thể nhìn thấy bất kỳ ai xâm nhập vào đất của họ. Anh không thích sự bất ngờ - không ai trong các anh em thích - và chẳng bao lâu sau ngôi nhà hai tầng đã hoàn thành, anh đã dựng một tháp canh bên trên căn gác xép để họ luôn có thể nhìn thấy bất kỳ ai đang cố đánh xoáy lên lút với họ.

Những đỉnh núi phủ tuyết hùng vĩ cung cấp phong nền có phía bắc và phía tây của vùng đồng cỏ. Phía đông của điền trang được bổ khuyết bởi những ngọn núi nhỏ hơn, nơi là vùng đất vô dụng cho những trại chăn nuôi gia súc bởi vì sự thiếu thốn những đồng cỏ chăn thả màu mỡ. Tuy nhiên, những kẻ đặt bẫy săn thú làm việc trên những sườn đồi phía đông, khi hải ly, gấu và sói xám vẫn còn đầy rẫy. Thỉnh thoảng một kẻ đặt bẫy mệt mỏi, kiệt sức sẽ ngừng lại trước nhà vì thức ăn và trò chuyện thân hữu. Adam không bao giờ

quay đi trước một người đàn ông đói khát, và nếu khách của họ cần một chỗ ngủ qua đêm, anh sẽ sắp xếp họ ở trong khu nhà tranh.

Chỉ có một con đường duy nhất dễ dàng để đi vào nông trại, đó là từ đường chính từ thị trấn Blue Belle dẫn lên ngọn đồi. Dù vậy, những người lạ đã khá mệt mỏi vào lúc họ đến được bến thuyền. Nếu họ sử dụng một chiếc xe thô để vận chuyển của cải, họ phải mất hơn một ngày rưỡi để đến được Blue Belle. Phần lớn ngại đi xa hơn Perry hoặc Hammond; chỉ những linh hồn mạnh mẽ, quyết tâm, hoặc những người đàn ông chạy trốn mới tiếp tục đi tiếp. Trong khi có những lời thì thầm bắt chọt về vàng ẩn giấu trong những rặng núi phía bắc, chẳng thứ gì thật sự được tìm thấy, và đó là lý do duy nhất vùng đất đã được để yên. Những gia đình tử tế, tuân thủ pháp luật, hy vọng về việc lập cư, đã băng qua vùng đồng bằng trong những chiếc xe di cư phủ bạt hoặc nhận lấy cơ hội trên một trong vô số những con tàu đang xuôi ngược trên dòng sông Missouri. Vào lúc phần lớn những gia đình này đến được một thị trấn lớn, họ đã hạnh phúc được ở lại đó. Đã có một chút văn minh trong những thị trấn lớn, thứ hiển nhiên là một sự cảm dỗ mãnh liệt với các gia đình bờ đông ngoan đạo. Những dân cư lương thiện kêu gào về luật lệ và trật tự. Những nhóm dân vệ lắng nghe những cuộc gọi và sớm xóa sạch tất cả những kẻ cặn bã bằng cách treo cổ họ trong những thị trấn lớn, bao gồm Hammond.

Thoạt đầu, những dân vệ là một giải pháp, nhưng sau đó họ trở thành một vấn đề thậm chí còn đáng sợ nhiều hơn, vì một vài người đàn ông lâm vào thói quen xấu xa thích treo cổ bất kỳ ai họ không thích. Công lý tùy tiện và thường không được thực thi; tin đồn là tất cả bằng chứng cần thiết để một người đàn ông bị kéo lê ra khỏi nhà và bị treo lủng lẳng ở một nhánh cây gần nhất. Ngay cả khi mang một huy hiệu cũng chẳng có được sự bảo vệ khỏi nhóm dân vệ.

Những kẻ bất hảo và những tay súng thực sự dễ dàng kiếm tiền, những kẻ đủ nhanh và đủ xảo quyệt để trốn khỏi sự hành quyết, đã rời khỏi những thị trấn

lớn như Hammond và cư trú quanh Blue Belle.

Vì nguyên do đó, thị trấn có một danh tiếng tệ hại xứng tầm. Tuy vậy, có vài gia đình tử tế sống ở Blue Belle. Adam nói đó chỉ vì họ đã an cư ở đó trước khi nhận ra sai lầm của mình. Mary Rose không bao giờ được phép đi vào Blue Belle một mình. Vì Adam không bao giờ, chưa từng rời khỏi nông trại, Travis hoặc Douglas hay Cole hộ tống cô cho những mục đích của cô. Các anh em trai đều luân phiên, và nếu như không ai thấy thuận tiện để rời khỏi công việc chán phèo của họ, Mary Rose phải ở lại nhà.

Cole ghìim ngựa chậm lại khi họ vươn đến đỉnh đồi ngăn cách đường chính đi vào thị trấn khỏi điền trang nhà Clayborne. Mary Rose sẽ yêu cầu anh ngừng lại vào lúc họ đến được khúc quanh cuối cùng dẫn vào thung lũng bên dưới của họ.

Cô vẫn dễ đoán y như trước đây. “Làm ơn ngừng lại một phút. Em đã vắng mặt lâu quá chừng rồi.” Anh dừng con ngựa lại đây trách nhiệm và sau đó kiên nhẫn đợi cô hỏi câu hỏi tiếp theo. Cô sẽ mất một hoặc hai phút. Đầu tiên cô sẽ hết sức xúc động, rồi mắt cô sẽ rưng rưng lệ. “Anh có cảm thấy điều đó không? Ngay lúc này đây, anh có cảm thấy nó theo cách em cảm thấy không?” Anh mỉm cười. “Em hỏi anh cùng một câu hỏi mỗi lần anh đưa em về nhà. Có, anh có cảm thấy điều đó.”

Anh vươn tay lấy chiếc khăn tay và trao nó cho cô. Anh đã học được từ cách đây rất lâu rồi là phải mang theo một cái gì để dành cho cô. Trước đây, khi cô vẫn còn lại một cô bé, cô sẽ sử dụng ống tay áo của anh để chùi mũi. Anh không định để điều đó xảy ra lần nữa.

Họ có một tầm nhìn toàn cảnh về nông trại của mình và những rặng núi phía xa. Bất kể cô đã nhớ nó như thế nào, mỗi lần cô về nhà, cái nhìn đầu tiên về một vẻ đẹp như thế hoàn toàn áp đảo cô. Adam đã bảo đó là vì cô tôn vinh tạo tác của Chúa và cảm thấy nhỏ bé trước chúng. Cô không chắc chắn về

điều đó, nhưng dòng chảy cuộc sống trên vùng đất đã khuấy động cô mà không thứ gì khác có thể. Cô muốn các anh trai cô cũng cảm thấy điều đó, cảm thấy kết nối này giữa Chúa và thiên nhiên, và Cole sẽ thú nhận, nhưng chỉ với cô, rằng có, anh có cảm thấy nhịp mạch cuộc sống đang đập quanh họ. Vùng đất không bao giờ hoàn toàn tương tự từ cái nhìn này đến cái nhìn khác, tuy luôn luôn kiên trì chịu đựng.

“Bà ấy sống động và xinh đẹp y như trước đây, Mary Rose.”

“Tại sao cả anh và Adam cứ gọi Montana là một phụ nữ thế?”

“Bởi vì bà ấy hành động như một phụ nữ.” Cole trả lời. Anh không đỏ mặt hoặc cảm thấy ngượng ngùng khi nói điều ngốc nghếch như thế, bởi vì anh biết em gái anh hiểu. “Bà ấy hay thay đổi và hảo huyền và không bao giờ bị khuất phục bởi một người đàn ông. Bà ấy hoàn toàn là một phụ nữ, và là người duy nhất anh từng yêu.”

“Anh yêu em cơ mà.”

“Em không phải là một phụ nữ, Mary Rose. Em là em gái của anh.”

Cô cười vang. Âm thanh vang vọng xuyên qua những rừng thông. Cole nhặt dây cương lên và bắt đầu dẫn những con ngựa đi xuống triền đồi. Họ đã la cà đủ lâu.

“Nếu bà ấy là một phụ nữ, bà ấy sẽ ôm chúng ta vào trong vòng tay của mình. Em tự hỏi không biết liệu những đoá hồng của em có đang bắt đầu thức dậy chưa.”

“Em hẳn đã phải biết vào lúc này rồi, rằng những bông hoa mà em tìm thấy đó không phải là hoa hồng. Chúng là hoa anh thảo hồng.”

“Em biết chúng là gì,” Cô đáp. “Nhưng chúng trông giống những bông hoa hồng.”

“Không, chúng không giống.”

Họ lại đang tranh cãi vặt. Mary Rose thở dài mãi nguyên. Cô giữ sự chú ý tập trung vào ngôi nhà. Chúa ơi, cô thật hạnh phúc được thấy lại trang trại của cô lần nữa. Ngôi nhà ván không đường bệ lắm, cô nghĩ, nhưng nó thật xinh đẹp đối với cô. Hàng hiên, hay hè, như Adam vẫn gọi, chạy dọc theo chiều dài ngôi nhà theo cả ba cạnh. Vào mùa hè, họ sẽ ngồi bên ngoài mỗi buổi tối và lắng nghe tiếng nhạc của đêm.

Cô không nhìn thấy người anh lớn nhất của cô làm việc bên ngoài. “Em cá là Adam đang làm việc với những cuốn sách của anh ấy.”

“Điều gì khiến em nghĩ như thế?”

“Hôm nay trời quá đẹp để giam mình bên trong nhà trừ phi có những quyển sách để làm việc cùng,” Cô lý sự. “Em không thể đợi để gặp anh ấy. Nhanh lên nào Cole.” Cô đã mong mỗi hội ngộ với các anh trai. Cô có quà cho mọi người, bao gồm một hộp đầy sách mà Adam sẽ trân trọng, giấy vẽ và bút mới cho Cole để dùng khi anh thiết kế một khu xây dựng phụ trội mới cho nông trại, thuốc và những bàn chải cho Douglas để dùng cho những con ngựa của anh ấy, và tập ghi chép mới cho Travis để ghi chép lịch sử gia đình trong đó, vài quyển catalogue, hạt giống cho khu vườn của cô sẽ được trồng phía sau nhà dưới sự giám sát của Adam, chocolate, và những chiếc áo flannel may sẵn cho tất cả nhà.

Cuộc hội ngộ có mọi mảnh diệu kỳ y như cô đã biết nó sẽ. Cả gia đình đã thức đêm để trò chuyện. Cole không kể với các anh em về vị luật sư đã viếng thăm trường của Mary Rose cho đến sau khi cô đã lên giường. Anh không muốn cô lo lắng. Tuy nhiên, anh đã lo lắng. Không ai trong bọn họ tin

vào sự trùng hợp ngẫu nhiên, và vì thế họ thảo luận về mọi lý do khả dĩ mà người luật sư có thể có khi muốn tìm hiểu thông tin về gia đình Clayborne. Cả Douglas và Cole đều đã làm những thứ không mấy tốt đẹp khi họ trẻ hơn, nhưng thời gian và khoảng cách với quá khứ bằng đảng luôn ám ảnh họ đã thuyết phục họ rằng những tội lỗi của họ đã bị lãng quên. Mỗi lo lắng thật sự là về Adam. Nếu vị luật sư được thuê bởi những con trai người chủ nô lệ của Adam để truy tìm dấu vết của anh, thì rắc rối đang trên đường đến.

Giết người, tất cả bọn họ đều biết, sẽ không bao giờ bị quên lãng. Adam đã lấy đi một cuộc sống để cứu hai người khác. Đó chỉ là tai nạn, nhưng những tình huống chẳng quan trọng gì với những người con trai. Một nô lệ đã bức hại cha của họ.

Không, cái chết của người cha sẽ không bao giờ bị quên lãng. Nó sẽ được báo thù. Một giờ đã trôi qua trong cuộc thảo luận thì thầm, và rồi Adam, như một chủ nhà, tuyên bố rằng thật ngốc khi lo lắng hoặc ước đoán. Nếu như có một mối đe dọa thật sự, họ sẽ phải đợi để tìm ra đó là gì.

“Và sau đó thì sao?” Cole hỏi.

“Chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì phải làm để bảo vệ nhau.” Adam nói.

“Bọn em sẽ không để bất kỳ ai treo cổ anh đâu, Adam. Anh chỉ đã làm những gì anh phải làm.” Travis nói.

“Chúng ta không theo đuổi rắc rối.” Adam nói. “Chúng ta sẽ giương sự cảnh giác của chúng ta lên và đợi.”

Cuộc thảo luận kết thúc. Trọn một tháng trôi qua trong cảnh thanh bình. Mọi việc vẫn như thường lệ, Travis và Douglas đã bắt đầu nghĩ có lẽ chẳng có chuyện gì sẽ đến từ cuộc thẩm vấn của người luật sư.

Mối đe dọa cuối cùng đã tự lộ diện. Tên anh ta là Harrison Stanford MacDonald, và anh ta là người sẽ xé nát cuộc đời của tất cả bọn họ.

Anh ta là kẻ thù.

SeseNau' Blog

12 tháng mười một năm 1860.

Má Rose yêu quý.

Con trai của má muốn con khoe với má kỹ năng viết của con và vì thế con đang viết bức thư này cho má. Tất cả chúng con đã làm việc với văn phạm và chính tả sau khi Mary Rose đi ngủ. Con trai của má là một thầy giáo tốt. Anh ấy không cười khi bọn con làm sai và anh ấy luôn nói tử tế khi chúng con không làm việc đêm. Vì bây giờ chúng con đã là anh em, con đoán má cũng thuộc về con...

Con trai của Má, Cole.

Chương 2

Harrison Stanford MacDonald đã nghiên cứu mọi thứ về gia đình Clayborne mà không hỏi một câu nào. Anh là một người lạ trong thị trấn và do đó gặp phải sự ngờ vực và thiếu tin cậy. Anh đã nghe về vùng hoang dã và những thị trấn dữ dội, thiếu kỷ cương rải rác ở Miền Tây và cũng đã đọc mọi thứ có thể đến được tay anh. Từ tất cả những nghiên cứu ấy, anh học được rằng những người lạ chắc chắn rơi vào một trong hai nhóm. Có những người đàn ông bị lừa đi và để yên bởi vì họ giữ bản thân trông có vẻ doạ nạt, và những người khác để bản thân bị giết bởi vì họ hỏi quá nhiều câu hỏi.

Cách hành xử danh dự kiểu miền Tây làm Harrison lúng túng. Anh đã nghĩ đó là loại luật lệ lạc hậu nhất mà anh từng nghe. Các cư dân thường bảo vệ người của họ chống lại người bên ngoài nhưng lại chẳng lấy làm phiền khi soi mói nhau. Việc giết chóc lẫn nhau dường như có thể chấp nhận được, dĩ nhiên phải có dấu hiệu của một lý do đúng đắn theo quy định.

Trên chuyến hành trình đến Blue Belle, Harrison đã cân nhắc việc anh sẽ phải tìm ra những gì cần biết và cuối cùng đạt tới những gì anh tin là một đường lối hành động thích hợp. Anh quyết định sử dụng định kiến của thị trấn chống lại người bên ngoài làm lợi thế cho anh, bằng cách đơn giản là đảo ngược tình thế trên họ.

Anh tiến vào Blue Belle khoảng mười giờ sáng và trở thành thứ đồ khốn khó nhằn nhất từng đến thị trấn. Anh hành động ám muội thái quá với bất kỳ ai

thậm chí chỉ dám nhìn theo đường anh. Anh đội một cái nón đen thấp xuống trên trán, dựng cổ của chiếc áo khoác dài có đuôi màu nâu lên cao, đeo một vẻ cau có khó chịu trên mặt, và đi thong dong xuống giữa con phố chính mà cư dân địa phương gọi là một con đường - nhưng đó chỉ là một lối mòn rộng, dơ dáy - và hành động như thể anh làm chủ nơi đó. Anh trao cho từ “xưng xĩa” định nghĩa mới. Anh muốn trông giống như một người đàn ông sẽ giết bất kỳ ai chặn lối anh, và anh cho rằng anh đã hoàn thành mục tiêu của mình khi một người phụ nữ đi bộ cùng đưa con trai nhỏ lọt vào tầm nhìn trong lúc anh đang sai bước thẳng đến, bà ta ngay lập tức túm chặt lấy bàn tay của con trai và chạy về hướng ngược lại.

Anh muốn mỉm cười. Anh không dám cười. Anh sẽ không bao giờ tìm ra bất kỳ điều gì về nhà Clayborne nếu anh trở thành thân thiện. Và vì thế, anh duy trì thái độ giận dữ ghét mọi người và mọi thứ. Họ yêu anh. Điểm dừng đầu tiên của anh là quán rượu luôn được ưa chuộng của thị trấn. Mọi thị trấn đều có một cái, và Blue Belle cũng không khác biệt. Anh tìm thấy quán rượu ở cuối phố, đi vào bên trong, gọi một chai whisky và một cái ly. Nếu người chủ quán có thấy đòi hỏi ấy thật kỳ lạ trong giờ giấc sớm như thế, ông ta cũng không tỏ ra. Harrison nhận chai rượu và cái ly rồi mang đến góc tối tăm nhất của quán rượu, ngồi xuống bên một cái bàn tròn với lưng dựa vào tường, và đơn giản chỉ chờ đợi những kẻ hiếu kỳ đến và nói chuyện với anh.

Anh không phải đợi lâu. Quán rượu hoàn toàn vắng khách khi anh bước vào. Tuy vậy, tin đồn về người lạ vừa đến lan truyền nhanh như lửa thảo nguyên, và trong vòng mười phút, Harrison đếm được mười người đàn ông đi vào bên trong. Họ ngồi túm tụm quanh những cái bàn khác rải rác trong quán, và từng người đều nhìn chăm chăm vào anh.

Anh giữ đôi vai khom về phía trước và ánh mắt đặt trên ly rượu. Nghĩ đến việc thật sự uống một ly rượu trong buổi sáng sớm thế này khiến dạ dày anh đảo lộn, và anh không hề có ý định nhấp chỉ một ngụm đơn lẻ, vì thế anh lắc

thứ chất lỏng màu hổ phách vòng quanh chiếc ly và cổ trông như thể đang nghiền ngẫm về điều gì đó.

Anh nghe những lời thì thầm, rồi tiếng bước chân kéo lê băng qua sàn gỗ. Bàn tay của Harrison tìm đến khẩu súng theo bản năng. Anh đẩy áo khoác ra và đặt tay trên báng súng. Anh kèm bản thân không kéo nó ra, rồi nhận ra rằng điều anh đã làm theo bản năng thật sự là thứ nên làm nếu anh tiếp tục trò bịp thù địch của mình.

“Mister, anh mới đến thị trấn à?” Harrison từ từ nhấc ánh mắt lên. Người đàn ông hỏi câu hỏi ngớ ngẩn ấy rõ ràng đã được những người khác cử đi. Ông ta không có vũ khí. Ông ta cũng đã già, có lẽ khoảng năm mươi, với làn da sạm nắng, rỗ hoa; ông ta là kẻ thô kệch nhất mà Harrison từng chạm mặt. Đôi mắt nâu, lé xệ, có kích thước của những viên bi hoàn toàn lạc lõng trên gương mặt tròn; đặc điểm duy nhất mà bất kỳ ai cũng sẽ nhận ra ngay là cái mũi như củ khoai tây khổng lồ. Cái mũi đó, theo đánh giá của Harrison, thực sự gây chú ý nhiều hơn.

“Ai muốn biết?” Anh hỏi, ép giọng mình thiếu thân thiện nhất có thể.

Mũi-Khoai-Tây mỉm cười. “Tên tôi là Dooley,” Ông ta thông báo. “Có phiền không nếu tôi ngồi một lát?”

Harrison không trả lời câu hỏi. Anh đơn giản là nhìn chăm chăm vào người đàn ông và đợi xem ông ta sẽ làm gì.

Dooley coi sự im lặng của anh là đồng ý, kéo ra một cái ghế, và ngồi xuống đối diện với Harrison. “Anh vào thị trấn tìm người nào đó à?”

Harrison lắc đầu. Dooley quay lại với khán giả của họ. “Anh ta không đang tìm kiếm ai hết,” Ông ta la lớn. “Billie, kiếm cho tôi một cái ly. Tôi có thể uống một chút, nếu người lạ này muốn chia sẻ.”

Ông ta quay lại Harrison. “Anh là một tay súng à?”

“Tôi không thích những câu hỏi.” Harrison đáp.

“Không, tôi không nghĩ anh là một tay súng.” Dooley nói. “Nếu như thế, anh sẽ nghe được là Webster vừa rời khỏi thị trấn vào hôm qua rồi. Hẳn đang tìm kiếm một trận đấu tay đôi, nhưng không ai gia ỡn cho hẳn, không ngay cả Cole Clayborne, và cậu ấy là lý do duy nhất để Webster thật sự đến thị trấn. Cole là tay súng nhanh nhất mà chúng tôi có quanh đây. Dù cậu ấy không còn đấu súng nữa, đặc biệt khi giờ đây em gái của cậu ấy đã trở về nhà từ trường học. Cô ấy không dung thứ cho những trận đấu súng, và cô ấy không muốn Cole tạo cho mình một danh tiếng xấu. Adam đã giữ cho cậu ấy đúng mực,” Ông ta thêm vào với một cái gật đầu hiểu biết. “Cậu ấy là người lớn tuổi nhất trong các anh em và là một người hoà giải đích thực, nếu anh hỏi tôi. Cậu ấy cũng rất uyên bác nữa, và ngay khi anh vượt qua được chuyện cậu ấy trông như thế nào, chà, rồi anh sẽ nhận ra rằng cậu ấy là người mà anh nên đến nếu anh có một rắc rối. Cậu ấy thường biết phải làm gì. Anh có nghĩ đến việc có thể cư ngụ quanh đây không hay chỉ ghé qua thôi?”

Billie, người chủ quán rượu, khệnh khạng đi tới với hai ly rượu trong tay. Ông ta đặt cả hai chiếc ly xuống bàn và ra hiệu cho một người đàn ông đang ngồi gần cửa.

“Henry, đến đây và đóng cái miệng của bạn ông lại. Ông ta đang tự biến bản thân thành một kẻ quấy rầy khi hỏi quá nhiều câu hỏi. Không muốn thấy ông ta bị giết trước bữa trưa đâu. Điều đó không tốt cho việc kinh doanh.”

Harrison chỉ trả lời nửa vờ cho những câu hỏi tiếp theo. Henry tham gia cùng họ, và ngay khi ông ta ngồi xuống, người chủ quán lấy ra một chiếc ghế, kéo một chiếc chân mang bột lên chỗ ngồi, và nghiêng người tới trước

với cánh tay quăn quanh đầu gối. Ba người đàn ông rõ ràng là những người bạn thân. Họ thích buôn chuyện và nhanh chóng cắt lời nhau với những câu chuyện về bất kỳ ai trong thị trấn. Bộ ba nhắc Harrison về những bà cô già không chồng, những kẻ thích xía mũi vào mọi chuyện nhưng không có ý định làm tổn hại bất kỳ ai. Harrison xâu chuỗi mọi mảnh thông tin mà họ có thể trao cho anh, không một lần hỏi một câu hỏi của riêng anh.

Cuộc nói chuyện cuối cùng xoay về giá trị của các phụ nữ trong vùng. “Họ quý hiếm như kim cương trong vùng đất này, nhưng chúng tôi có được bảy hoặc tám người thích hợp. Vài người trong số họ rất xinh đẹp. Như là Catherine Morrison. Cha của cô ta làm chủ cửa hàng bách hoá. Cô ta có mái tóc nâu xinh đẹp và đầy đủ răng.”

“Cô ta không thể sánh được với Mary Rose Clayborne,” Billie cắt ngang.

Những tiếng lẩm bẩm đồng ý đến từ bên kia phòng. Tất cả mọi người bên trong quán rượu dường như đều đang lắng nghe cuộc trò chuyện.

“Cô ấy không chỉ cực kỳ xinh đẹp.” Một người đàn ông tóc xám nói vọng đến.

“Cô ấy đẹp đến nín thở.” Henry đồng ý. “Và nhân hậu.”

“Điều đó không đúng sao,” Dooley nói. “Nếu anh cần sự giúp đỡ, cô ấy sẽ ở đó để bảo đảm anh có được nó.”

Nhiều tiếng lẩm bẩm đồng ý hơn theo sau lời phát biểu của ông ta. “Những người da đỏ từ nhiều dặm quanh đây chỉ mong có được một mẫu tóc của cô ấy. Cô ấy thực sự bức bối, nhưng cô ấy luôn trao cho họ một lọn tóc. Nó đẹp như những sợi vàng. Những người da đỏ cho rằng nó sẽ mang đến may mắn cho họ. Điều đó không đúng sao?” Henry hỏi Billie.

Người chủ quán gật đầu. “Trước đây một cặp người lai đã cố đánh cắp cô ấy khỏi nông trại. Họ nói họ bị mê đắm bởi đôi mắt xanh. Nói rằng chúng thật kỳ diệu. Có nhớ điều gì xảy ra sau đó không, các chàng trai?” Ông ta hỏi các bạn của mình.

Dooley buột ra một tràng cười. “Tôi nhớ chắc chắn như thể nó mới xảy ra vào hôm qua. Adam không phải là người yêu chuộng hoà bình vào ngày hôm đó, đúng không Ghost?” Một người đàn ông với mái tóc trắng bốc mùi và bộ râu trắng lởm chởm gật đầu. “Không, Sir, cậu ấy không phải.” Ông ta hét lên. “Như tôi nhớ, Adam gần như đã xé một trong hai kẻ lai đó làm hai mảnh. Không ai dám cố ăn cắp cô ấy nữa kể từ khi đó.”

“Miss Mary không thích ve vãn cho lắm,” Billie nói, “Thật đáng xấu hổ. Cô ấy lẽ ra đã có hai đến ba đứa bé núp quanh váy vào lúc này rồi.” Harrison không cần hỏi tại sao cô không thích ve vãn. Dooley đã hạnh phúc được giải thích. “Cô ấy có tới bốn người anh trai mà không ai trong chúng tôi muốn dây vào. Không, Sir. Anh không thể có được cô ấy mà không bước qua họ. Đó là lý do tại sao cô ấy vẫn chưa kết hôn. Anh tốt nhất nên tránh xa cô ấy ra.”

“Ồ, cô ấy sẽ chẳng dính líu gì với anh ta đâu,” Ghost hét lên.

Dooley gật đầu. “Cô ấy chỉ chấp nhận những kẻ vụng về và yếu đuối. Dường như cô ấy nghĩ rằng nhiệm vụ của cô ấy là phải trông nom bọn họ. Đó là vì cô ấy quá nhân hậu.”

“Tôi đã bảo anh ta điều đó rồi.” Henry nói.

“Cô ấy đã khiến các anh trai phát điên khi cứ kéo về nhà những kẻ đáng thương. Tuy vậy họ dung thứ cho điều đó.” Billie nói.

“Cô ấy thích chúng ta, và chúng ta không phải là những kẻ yếu đuối.” Dooley rõ ràng là muốn điều chỉnh lời tường thuật lại cho đúng.

“Không, dĩ nhiên chúng ta không phải.” Henry đồng ý. “Chúng tôi không muốn anh có ý tưởng không đúng, Mister. Miss Mary thích chúng tôi bởi vì chúng tôi đã ở quanh đây quá lâu. Cô ấy đã quen thuộc với chúng tôi. Anh có thể biến bản thân thành một gã khờ trước cô ấy chỉ trong đôi giờ. Chúng tôi thích xếp hàng trước cửa hàng khoảng giữa trưa chỉ để có thể có được một cái nhìn gần hơn, rõ hơn vào cô ấy. Cô ấy luôn có điều gì đó thật sự tử tế để nói với mỗi người trong chúng tôi. Tôi đang hy vọng anh trai Douglas của cô ấy sẽ đánh xe ngựa cùng cô ấy hôm nay.”

“Sao thế?” Billie hỏi.

“Con ngựa cái của tôi lại đang hành động nặng xì lần nữa. Tôi cần bác sĩ nhìn qua nó.”

“Nếu anh có nhu cầu về một con ngựa tốt, Douglas có một chuồng đầy ngựa đấy,” Dooley bảo Harrison. “Cậu ấy thuần phục những con ngựa hoang và thỉnh thoảng bán chúng. Dù vậy, cậu ấy sẽ thích anh cho xem. Cậu ấy khá khác thường về chuyện ai được phép giữ những con ngựa của mình. Cậu ấy không phải là một bác sĩ thực thụ, nhưng chúng tôi thích gọi cậu ấy như thế.”

“Cậu ấy không thích điều đó chút nào đâu, Dooley. Sẽ nói rằng cậu ấy không phải là bác sĩ và chúng ta không nên gọi cậu ấy như thế,” Ghost nói vọng tới.

“Tôi biết điều đó,” Dooley quát lại. Sự bực tức của ông ấy thể hiện rõ trong giọng nói. “Đó là lý do tại sao tôi không bao giờ gọi cậu ấy là bác sĩ ngay trước mặt cậu ấy. Dù vậy cậu ấy có cách đặc biệt với những con thú, và cậu ấy giỏi với những cách điều trị.”

“Loại công việc anh đang làm là gì?” Billie hỏi Harrison. “Tôi chỉ là hàng xóm thuận hoà thôi, Mister.” Ông thêm vào.

“Công việc pháp luật.” Harrison trả lời.

“Công việc đó sẽ không làm anh có đủ tiền để đặt thức ăn vào bụng được đâu, ít nhất là không nếu dựa trên cơ sở chính quy. Anh có làm thứ gì khác không?”

“Tôi đi săn.”

“Vậy anh là một người đặt bẫy thú,” Henry kết luận.

Harrison lắc đầu. “Không chính xác.” Anh rào đón. Anh là một thợ săn vào lúc này, nhưng anh không định nói cho những người đàn ông này biết anh đang tìm kiếm một đứa bé bị đánh cắp. Cô ấy đã là một người phụ nữ trưởng thành vào lúc này rồi.

“Hoặc anh là một người đặt bẫy hoặc không phải,” Henry nói. “Anh có bất kỳ thiết bị bẫy thú nào không?”

“Không.”

“Vậy anh không phải là một người đặt bẫy.” Henry bảo anh. “Việc chăn gia súc thì sao? Anh có từng thử chăn gia súc chưa? Anh có thể trạng tốt cho điều đó. Tôi không nhớ đã từng thấy ai to lớn như anh, hoặc có bờ vai rộng như thế. Một cặp nhà Clayborne được tính, và Johnny Simpson nữa, dĩ nhiên, nhưng tôi nghĩ anh hảnh cao hơn bọn họ nửa cái đầu.”

“Anh có muốn cho chúng tôi biết tên của anh không?” Henry hỏi.

“Harrison.” Anh trả lời. “Tên tôi là Harrison MacDonald.”

“Anh có một cái tên là một cái họ, đúng không?” Dooley nhận xét. “Anh có thấy bị xúc phạm nếu tôi gọi anh là Harrison không, hay anh muốn được gọi là MacDonald?”

“Hãy gọi tôi là Harrison.”

“Đoán là nên thế nếu anh sẽ cư trú ở đây. Anh khiến bản thân thật sự khác biệt với giọng mũi trong ngữ âm của mình,” Ông ta thêm vào, rồi lật đặt giờ hai tay lên cao. “Tôi không có ý định xúc phạm anh. Tôi chỉ đang tự hỏi anh đến từ đâu thôi.”

“California chẳng?” Henry đoán.

“Tôi đang nghĩ là Kentucky,” Ghost nói vọng đến.

Harrison lắc đầu. “Tôi được sinh ra ở Scotland và lớn lên ở nước Anh,” Anh trả lời. “Bên kia đại dương.” Anh nói thêm, phòng trường hợp họ không biết những đất nước đó ở đâu.

“Thị trấn có thể cần một luật sư,” Billie xen vào. “Chúng tôi không có bất kỳ ai như thế ở quanh đây. Nếu Adam Clayborne không biết câu trả lời, chúng tôi phải đi đến Hammond để tìm kiếm sự giúp đỡ. Thảm phán treo cổ Burns sẽ rất vui khi có anh ở quanh đây đấy. Ông ấy đã trở nên cáu kỉnh khi phải làm việc với... ông ấy gọi chúng ta là gì nhỉ?” ông hỏi Dooley.

“Bọn thiến cận.”

“Đúng từ đó. Nếu anh hỏi tôi, luật pháp cực kỳ xảo quyệt. Có quá nhiều giấy tờ để khai với chính phủ.”

“Điều đó không đúng sao.” Ghost nói vọng tới. “Việc có được một mảnh đất đã từng rất dễ dàng. Anh chỉ cần ngồi chồm hổm ở đó và nó là của anh. Bây giờ anh phải trả tiền và điền các thứ giấy tờ.”

“VẬY CẬU ĐỊNH CƯ NGỰ Ở ĐÂY À? TÔI CÁ LÀ MORRISON SẼ CHO THUÊ MẶT TRƯỚC CỬA HÀNG BÊN KIA ĐƯỜNG ĐỐI DIỆN CỬA HÀNG CỦA ÔNG ẤY. CẬU CÓ THỂ ĐẶT MỘT BIỂN HIỆU CỦA MÌNH VÀ CÓ LẼ KIẾM ĐƯỢC VÀI DOLLAR MỖI THÁNG.”

Harrison nhún vai. “Tôi không chắc tôi sẽ làm gì. Tôi có thể ổn định ở đây, và một lần nữa, có thể không. Còn quá sớm để nói.”

“CẬU CÓ ĐỦ TIỀN ĐỂ DUY TRÌ CHO ĐẾN KHI CẬU QUYẾT ĐỊNH KHÔNG?” Henry hỏi.

Harrison biết rõ không nên thú nhận là anh có mang theo tiền. “Không,” Anh trả lời. “Tôi không nghĩ là tôi có đủ tiền để cầm cự nhiều hơn đôi ngày.”

“CẬU SẼ PHẢI XOAY SỞ,” Dooley khuyên. “CẬU TO LỚN VÀ CƠ BẮP. CẬU CÓ THỂ LUÔN ĐƯỢC THUÊ VÀ LÀM VIỆC ĐỂ GIỮ THỨC ĂN TRÊN BÀN CỦA MÌNH.”

“ĐÓ LÀ NHỮNG GÌ TÔI ĐOÁN.” Harrison nói dối.

“CHÍNH XÁC THÌ CẬU ĐANG LÀM GÌ Ở BLUE BELLE?” Billie hỏi. “TÔI BIẾT ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ VIỆC CỦA TÔI, NHƯNG TÔI TÒ MÒ MUỐN BIẾT. CẬU CÓ PHIÊN KẾ VỚI CHÚNG TÔI KHÔNG, MISTER?”

“GỌI TÔI LÀ HARRISON.” Anh nói lần nữa. “TÔI KHÔNG PHIÊN NÓI VỀ LÝ DO TÔI Ở ĐÂY. TÔI ĐANG TIẾN HÀNH THỨ TÔI KHÁ CHẮC CHẮN LÀ MỘT CUỘC SĂN ĐUỔI NGỔNG TRỜI. ÍT NHẤT THÌ NGƯỜI ĐÀN ÔNG MÀ TÔI LÀM VIỆC CHO ĐÃ TÍN RẰNG CHUYỂN ĐI CỦA TÔI SẼ KẾT THÚC BẰNG VIỆC CHẠY THEO SAU MỘT GIẤC MƠ.”

“CẬU ĐÃ CÓ MỘT CÔNG VIỆC RỒI À?” Dooley hỏi.

“Tôi đã lấy một kỳ nghỉ tạm thời.”

“Vậy cậu có thể kết thúc bằng việc ở lại đây. Đó không phải là một cách sao?”

“Tôi đoán là tôi có thể.”

“Tôi nói cậu nên ở lại.” Billie tuyên bố. “Đừng làm việc cho bất kỳ ai ngoại trừ bản thân. Đó là cách của chúng tôi. Cậu không cần phải trả lời bất kỳ ai hết.”

“Cậu có phiền trả lời một câu hỏi về luật pháp không?” Ghost hỏi,

“Ông muốn biết điều gì?”

“Tôi đang nghĩ rất lung về việc ăn cắp một con ngựa,” Ghost thông báo. Ông đứng dậy và đi đến chiếc bàn. “Kẻ mà tôi đang nghĩ về việc cướp bóc ấy đã đánh cắp người phụ nữ của tôi nhiều năm trước, vì thế, theo quan điểm của tôi, tôi thật sự không làm điều gì sai. Luật pháp đứng về phía tôi, đúng không?”

Harrison dựa lưng vào ghế. Anh kèm bản thân lại trước khi mỉm cười. Câu hỏi thật thú vị, nhưng anh không muốn Ghost nghĩ anh đang cười ông ta.

“Rất tiếc đã làm ông thất vọng,” anh nói. “Lòng kiêu hãnh có thể đứng về phía ông, nhưng luật pháp thì không.”

Dooley vỗ bàn tay xuống mặt bàn và buột ra một tràng cười khác. “Đó là những gì tôi đã bảo ông ta,” Ông loan báo bằng một giọng gần như hét. “Lòng kiêu hãnh sẽ khiến ông bị treo cổ bởi bọn dân vệ nếu ông ăn cắp con ngựa của Lloyd.”

Ghost không thích câu trả lời của Harrison. Ông rời khỏi bàn, vừa đi vừa lầm bầm với chính mình. Tuy vậy, câu hỏi của ông ấy đã mở cửa cho những người khác, và trong giờ kế tiếp, Harrison phân phát những lời tư vấn pháp luật miễn phí. Mặc dù anh được giáo dục tại Oxford và đã làm công việc thực tập của mình tại nước Anh, anh cũng làm việc cho một người sở hữu hai nhà máy. Bởi vì công ty thường xuyên chuyên chở hàng hoá đến vùng bờ đông của nước Mỹ, Harrison đã phải tự mình làm quen với những luật lệ quy định cho xuất và nhập khẩu.

Sự khác biệt giữa cách thức luật pháp vận hành bởi toà án của nước Anh và của nước Mỹ đã mê hoặc anh. Anh nghiền ngẫm không mệt mỏi bất kỳ tài liệu nào về những quyết định bất thường và những trường hợp mà anh có thể sẽ liên quan.

Các đồng sự của anh đã nghĩ đó là bài đọc thực sự khô khan, đặc biệt những trường hợp cũ hơn mà anh muốn thảo luận cùng họ. Anh đã được bảo đó là tài liệu nhàm chán nhất, và nó nhắc nhở họ về tất cả những bài đọc bắt buộc mà họ đã phải chịu đựng trong suốt thời kỳ học đại học. Harrison đã không đồng ý. Anh yêu những bài học Triết, đặc biệt là Plato, và anh cũng thích đọc về những quan điểm của các học giả, những người đã thiết lập chính phủ cho đất nước của anh. Nhưng trên hết mọi thứ, anh yêu luật lệ. Kỷ cương của hệ thống tư pháp lôi cuốn anh. Anh đã nghĩ đó là điều bắt buộc khi theo kịp những quyết định mới nhất để cuối cùng anh cũng có thể trở thành người giỏi nhất trong lĩnh vực của mình. Chỉ tốt thôi thì không đủ với anh. Harrison đã phấn đấu đạt xuất sắc trong mọi thứ anh làm. Việc không hoàn thành những câu đố khiến anh phát điên. Bất luận anh bắt đầu thứ gì, anh phải làm cho trọn vẹn.

Niềm đam mê của anh với luật pháp và lòng trắc ẩn của anh dành cho những người đồng loại khiến anh không được ưa chuộng trong nhiều nhóm xã hội. Bởi vì anh làm việc cho Đức ông Elliott đầy quyền lực, anh chưa bao giờ

thật sự bị phủ quyết, cho dù anh chắc chắn đã đến gần điều đó trong nhiều dịp, tất cả là bởi vì anh đã nhận những vụ kiện không được ưa chuộng. Anh đã nhanh chóng có được danh tiếng là nhà vô địch của những người kém may mắn của khu ổ chuột của London. Anh không có ý định trở thành nhà vô địch của bất cứ ai, dĩ nhiên, và nếu có ai đó ở trường bảo anh rằng cuối cùng anh sẽ trở thành một luật sư hình sự, ngay cả trên cơ sở bán thời gian, Harrison sẽ nghĩ rằng anh ta mất trí rồi.

Danh hiệu không mong muốn ấy đã khiến anh phải trả giá bằng đỉnh ước của anh với quý cô Edwina Horner, cô ta đã thông báo với anh trong một bức thư rằng cô ta không thể chịu đựng được việc kết hôn với một kẻ chuyên gây rối, bất kể trong danh thánh Chúa điều đó có nghĩa là gì. Những người đàn ông vẫn coi mình là bạn của anh đã cảnh báo anh phải bỏ đi cái ý tưởng lỗ bịch rằng người nghèo ở Anh nên được hưởng những quyền tương tự như người giàu. Harrison, tuy vậy, từ chối chấp nhận một quan điểm xa xỉ, tự mãn như thế.

“Có lẽ luật pháp trong nước Anh khác với luật pháp của chúng ta chẳng,” Ghost gợi ý. Ông đã băng qua phòng trở lại và trao cho Harrison ánh mắt đầy hy vọng. “Tôi đang nghĩ có thể tôi không bị treo cổ nếu tôi anh cắp con ngựa bởi vì Lloyd đã bắt đầu trò bắn thiêu trước.”

Harrison lắc đầu. Ghost rõ ràng đã không muốn từ bỏ kế hoạch của mình.

“Tôi đã nghiên cứu đủ luật của nước Mỹ để biết rằng ông vẫn sẽ bị cho là có tội.”

“Ngay cả khi ông ta đã không thẳng thắn và bắt đầu trò bắn thiêu trước ư?”

Trong khi Harrison không quen với cả hai cách diễn đạt kỳ lạ đó, anh vẫn cảm thấy anh đang đưa ra lời khuyên hợp lý. “Ngay cả như thế.” Một lượt các câu hỏi khác tiếp theo sau. Tất cả những kẻ hiếu kỳ lúc đầu quan sát anh

từ bên kia quán đã lần lượt chuyển đến bàn của Harrison và bây giờ đã hình thành một nửa vòng tròn. Đường như không ai trong số họ có vẻ vội vã xúc tiến cho ngày của mình.

Cánh cửa quán rượu đột ngột bật mở. “Miss Mary đang đến. Cole cười ngửa phía sau cô ấy.”

Người đàn ông vừa la to lời thông báo nhảy bật trở lại lối đi bộ. Phản ứng trước cái tin ấy gây ngạc nhiên cho người chứng kiến. Mọi người đàn ông bật dậy và lao ra bên ngoài. Dooley gần như ngã khụy gối trong sự chạy tán loạn ấy. Cuối cùng ông lấy lại được sự thăng bằng và quay nhìn Harrison.

“Cậu không đi cùng sao? Ít nhất cậu phải nhìn qua Mary Rose của chúng tôi. Cô ấy xứng đáng với thời gian của cậu.” Vì Dooley hẳn sẽ nghĩ thật bất thường nếu Harrison không tỏ ra một chút hứng thú, anh rời khỏi bàn và đi theo ông già ra cửa. Tuy vậy, Harrison đã không chút vội vã để gặp cô gái trẻ, và Dooley đã đi xuống khỏi nhà và nửa đường băng qua phố trước khi Harrison đến được cọc cột ngựa của toà nhà ở góc phố.

Chuyến đi săn của anh có thể kết thúc tốt đẹp chỉ trong vài phút nữa. Harrison đột ngột tràn ngập những cảm xúc mâu thuẫn. Anh đã hứa với đức ngài Elliott rằng cuộc phiêu lưu này sẽ là nỗ lực cuối cùng để giải câu đố, và nếu Elliott hoá ra lại đúng, vậy thì việc du hành qua tất cả khoảng cách này chỉ là một chuyến đi săn ngỗng trời khác mà thôi.

Anh buông một tiếng thở dài mệt mỏi. Thật ra Elliott đã tranh luận là không cần bàn cãi nữa. Mary Rose Clayborne không thể có khả năng là con gái của ông được. Victoria là một đứa trẻ đơn độc. Mary Rose có tới bốn người anh trai. Nhưng khi thông tin đó được xác minh bởi vị luật sư ở St. Louis, người đàn ông cũng phát biểu vài nhận xét khác mà Harrison cảm thấy phải cân nhắc. Mary Rose đã giữ sự cảnh giác của cô trong suốt cuộc phỏng vấn và từ

chối trao ngay cả những cái tên của các anh trai. Vị luật sư báo cáo rằng, cho dù cô cực kỳ nhã nhặn, thật hiền nhiên với ông rằng cô đã sợ hãi. Người giám thị cũng không thể thuyết phục được cô gái trẻ hợp tác.

Tuy nhiên, bà hiệu trưởng đã chứng tỏ rất hữu ích. Bà ta kể với người luật sư rằng hai trong số anh trai của Mary Rose đã đi cùng em gái của họ đến trường vào lúc bắt đầu mỗi học kỳ. Bà đã không gặp mặt cả hai người họ, thậm chí không nhìn từ xa, và do đó không thể mô tả các quý ông đó. Bà ta nghe được một tin đồn nhiễu loạn về một trong những người anh trai, nhưng bà ta từ chối trao cho người luật sư chi tiết.

Bà ta tuyên bố bà ta không muốn là kẻ buôn chuyện và rằng Mary Rose là một học sinh mẫu mực, trước đây cô ấy đã phải điều chỉnh để sống trong một trường nội trú, và một lời đồn hèn hạ của một trong những cô gái vừa chớm bắt đầu đã nhanh chóng ngừng lại. Dù vậy không một ai từng tin điều đó, dĩ nhiên. Chuyện ngồi lê đôi mách là dành cho những người nông dân không phải là các quý cô trẻ đúng mực.

Bà ta không thể bị thúc ép thêm được nữa. Harrison lắc đầu. Chuyện ngồi lê đôi mách không thể tin cậy được, dĩ nhiên rồi. Có lẽ mọi thứ đã giống y như Elliott đã dự đoán. Một trường hợp khá tương đồng khác của hai người phụ nữ. Elliott đã thúc giục Harrison bỏ cuộc, giống như người đàn ông luống tuổi cuối cùng đã làm, và chấp nhận bằng chứng phá huỷ linh hồn rằng Victoria Elliott bé bỏng đã chết không lâu sau khi bị bắt đi. Trong trái tim mình, Harrison biết Elliott nói đúng, nhưng mỗi khi anh nhìn vào người đàn ông đã bảo vệ cha của Harrison trong nhiều năm, anh cảm thấy sự thúc ép phải tiếp tục thêm một chuyến đi săn nữa.

Harrison đã tin rằng anh là một người thực tế, nhưng ngay cả như thế, bản tính bướng bỉnh của anh đã bảo anh đi đến Montana và tự mình tìm ra sự thật. Không phải anh muốn nắm bắt cầu vồng. Anh đã ở nước Mỹ sẵn rồi khi nhận được điện báo về cuộc tìm kiếm mới nhất, và Chicago chỉ mất một

ngày cỡi ngựa từ nơi anh đang ở. Anh đã không lãng phí thời gian khi đi đến vùng ngoại ô thành phố để nói chuyện với người phụ nữ tin rằng bà ta đã gặp con gái của Elliott. Sau khi nói chuyện với Mrs. Anna Middleshaw và nghe báo cáo của người luật sư đã phỏng vấn Mary Rose, anh quyết định là đáng bỏ công để anh đi vào trong vùng hoang dã. Mrs. Middleshaw không có vẻ là một người phụ nữ thích thói phòng hoặc dễ xúc động. Bà ta thật sự điềm tĩnh. Bà ta tin bằng tất cả trái tim rằng bà ta đã trông thấy Lady Victoria. Lập luận của bà ta là có cơ sở. Không ai, bà ta nói, có thể trông giống một người khác nhiều như thế mà không có quan hệ họ hàng được. Harrison muốn tin bà ta nói đúng.

Anh cố vũ bản thân khỏi sự thất vọng và bước ra khỏi lối đi bộ lát ván. Ánh lập loè của kim loại bắt được sự chú ý của anh. Anh xoay nửa người để nhìn ra sau xuống lối đi bộ và thấy thứ trông giống như một họng súng trường nhô ra từ một con hẻm cách đó khoảng mười lăm bộ. Bất cứ kẻ nào giữ khẩu súng hắt đang nhắm vào nhóm người đang đứng phía trước cửa hàng bách hoá.

Harrison nhận ra Henry, Ghost và Dooley, nhưng có ba người đàn ông anh chưa từng gặp trước đó đang đứng trong một vòng tròn trên lối đi đối diện. Một người đàn ông với mái tóc màu vàng sáng đứng cạnh Henry, nhưng khi anh ta bước lui lại một bước, nòng súng hướng lên một chút. Tuy vậy, Tóc Vàng di chuyển lần nữa gần như ngay lập tức và Dooley tình cờ chặn anh ta khỏi sự phục kích. Nòng súng, Harrison nhận ra, hạ thấp xuống một lần nữa.

Anh quyết định sẽ can thiệp. Nhóm đàn ông lần lượt vào bên trong cửa hàng. Harrison cởi bỏ áo khoác trên đường băng ngang qua con phố, ném nó trên cọc cột ngựa phía trước lối đi bộ, và đi vào bên trong.

Mùi của da thuộc và gia vị điền đầy không khí quanh anh. Cửa hàng thật lớn, khoảng kích thước của một trong những chuồng ngựa của Elliott ở quê nhà. Có một lối đi rộng chạy dọc theo cửa hàng và hai lối đi nhỏ hơn khác ở

hai bên. Các hàng kệ vồng xuống vì sức nặng sắp thành hàng của những vại thực phẩm, những chồng quần áo, đồ da, cuốc chim và xẻng, và nhiều đến mức không thể bao quát hết được. Toàn bộ cửa hàng được xây dựng từ nhiều thứ gỗ khác nhau, nhưng phần lớn là gỗ thông, y như những toà nhà còn lại trong thị trấn.

Harrison chưa từng trông thấy một sự bố trí nhồi nhét thiếu tổ chức như thế trong suốt cuộc đời anh. Sự ám ảnh của anh về tính kỷ luật và trật tự đã khiến anh thầm phê phán sự hỗn loạn trước mặt. Những kiện vải sặc sỡ chồng đồng một cách bừa bãi trong một kim tự tháp lệch trên mặt một cái bàn tròn trong một góc cửa hàng, cạnh ba thùng dừa muối có kích thước khổng lồ. Anh quan sát một người đàn ông nhếch nhác vọc tay xuống và lấy ra một lượng dừa lớn khỏi nước muối, rồi chùi bàn tay ẩm ướt của ông ta vào làn vải ren buông xuống từ kiện vải trên chiếc bàn. Kiện vải rơi xuống sàn nhà chặn đường đi của người đàn ông, và ông đơn giản chỉ dẫm lên nó trên đường trở lại phía trước cửa hàng.

Làm việc ở giữa sự hỗn loạn như thế sẽ khiến Harrison mất trí. Vì danh Chúa, người chủ cửa hàng làm sao có thể tìm thấy được bất kỳ điều gì? Harrison buột ra một tiếng thở dài, đẩy sự việc ra khỏi đầu óc, rồi di chuyển đến cạnh lối vào nơi anh lên kế hoạch ở lại cho đến khi anh tìm ra được Tóc Vàng trong đám đông.

Anh chàng quái quỷ đó ở đâu rồi nhỉ? Harrison ít nhất cũng cao hơn mọi người khác trong cửa hàng nửa cái đầu, tuy vậy, anh vẫn không thể tìm thấy Tóc Vàng. Anh ta không thể biến mất trong không khí được. Dù vậy, với sự hỗn độn thế này, Harrison đoán là bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Dooley vẫy anh từ bên trái cửa hàng. Ông già đứng trước quầy tính tiền, đang nói chuyện thì thầm với một quý cô trẻ tóc nâu xinh đẹp. Cô ta hẳn phải là con gái của chủ quán, người có tên Catherine Morrison. Dooley ra hiệu anh đến quầy hàng, nhưng Harrison lắc đầu và ở nguyên nơi anh đang

đứng. Anh không muốn tạo cơ hội bỏ lỡ Tóc Vàng. Nếu Dooley nghĩ hành vi của anh là bất lịch sự, Harrison chẳng bận tâm cũng chẳng quan tâm.

Vài phút sau anh nghe Dooley nói gì đó về “nhút nhát”. Vì Dooley đang nhìn vào anh khi ông ta nói lời bình luận, Harrison đoán ông ta đang ám chỉ anh. Ý tưởng thật nực cười. Người phụ nữ Morrison bắt được sự chú ý của anh khi cô ta vẫy anh. Cô ta nghiêng nửa người trên mặt quây và trao cho anh một nụ cười khiêu khích, hãy-đến-và-gặp-em-này. Anh không mỉm cười đáp lại. Anh không có tâm trạng xã giao ngay lúc này, vì anh đang cảm thấy việc cảnh báo cho người lạ quan trọng hơn.

Anh không thường can thiệp vào công việc của người khác, nhưng anh nhiệt thành tin tưởng vào cung cách công bằng và chơi đẹp. Việc phục kích một người đàn ông không phòng bị là một điều hèn nhát khôn kiếp để làm, và Harrison không bao giờ chịu đựng được một kẻ hèn nhát.

Anh đã hết kiên nhẫn. Anh quyết định sẽ phải đi tìm người đàn ông, nhưng ngay khi anh bắt đầu di chuyển, Tóc Vàng xuất hiện ở cuối lối đi chính, mang một bao tải lúa mì hoặc bột mì trên vai. Trong lúc Harrison đợi anh ta đi đến lối vào, một người phụ nữ trẻ đi vòng qua Tóc Vàng và vội vã hướng đến Harrison.

Chúa toàn năng, cô phải là lady Victoria. Người phụ nữ trẻ xinh đẹp đang đi thẳng đến anh phải là con gái thất lạc từ lâu của Elliott. Cô giống hệt hình ảnh của người vợ cuối của ông ấy. Với cái nhìn đầu tiên vào cặp xương gò má cao, đôi mắt xanh rực rỡ ấy, Harrison hít vào một hơi thở và quên thở ra. Sự kinh ngạc làm anh tê liệt. Trái tim anh bắt đầu đập dồn dập trong lồng ngực cho đến khi trở nên đau đớn, và cuối cùng anh cũng buộc được bản thân thở trở lại.

Anh không thể tin những gì anh đang nhìn. Người phụ nữ đáng yêu này cứ như thể vừa bước ra từ bức chân dung sơn dầu của Lady Agatha treo trên lò

sưởi trong thư viện của Elliott. Quần áo có khác biệt, đúng; dĩ nhiên nó phải khác rồi, nhưng mọi thứ khác không thể tin được, ngay cả đến những nốt tàn nhang rải rác trên sống mũi dường như cũng y hệt. Harrison đột ngột không quan tâm cô có bao nhiêu người anh trai. Đúng y như Mrs. Middleshaw đã nói. Không ai có thể giống một người khác nhiều như thế mà không có quan hệ họ hàng.

Mary Rose Clayborne. Cô càng đến gần anh, những sự khác biệt tinh vi càng trở nên rõ ràng hơn. Đôi mắt cô nhạt màu hơn một chút so với bức chân dung của mẹ cô khi bà là một phụ nữ trẻ. Harrison thở dài thất vọng. Hình dáng của đôi mắt cô gần giống hình trái hạnh, đẹp kỳ lạ và cấu trúc xương gò má tương tự như của mẹ cô; tuy vậy, vì bây giờ cô đang đến gần anh hơn, anh không thể hoàn toàn chắc chắn. Quý thật, cô thậm chí cũng có chút giống với Tóc Vàng. Cô có cùng màu tóc. Không, không hoàn toàn tương tự. Tóc của cô có màu vàng sáng, kẻ sọc những dải màu mật ong. Chúa ơi, cô thật xinh đẹp, nhưng cô cũng có thể là em gái của Tóc Vàng, và quỷ tha ma bắt, làm sao điều đó là có thể khi cô trông giống vợ của Elliott nhiều đến thế cơ chứ?

Anh còn quá trẻ khi gặp Lady Agatha lần cuối để bây giờ có thể nhớ được những chi tiết đáng kể về diện mạo của bà. Anh chỉ lên mười khi bà và chồng rời khỏi để đến Mỹ tham dự lễ khai trương trọng thể nhà máy đặt tại thành phố New York của họ. Anh nhớ những thứ ngốc nghếch trẻ thơ về bà, chẳng hạn như bà có mùi tuyệt như thế nào, giống như những bông hoa sau cơn mưa, và cách bà mỉm cười với anh, đầy tình yêu thương và sự tử tế trong mắt. Anh nhớ hơi ấm và sự dịu dàng tròn vòng tay ôm của bà, nhưng tất cả những ký ức được giữ gìn trân trọng bởi một cậu bé sớm mất mẹ ấy chẳng giúp gì được cho anh lúc này.

Anh đã không bao giờ được gặp lại Lady Agatha. Sau khi trở về London, bà đã ở riết trong phòng riêng cả ngày lẫn đêm, mặc đồ tang, anh được nghe

bảo thế, và giam mình trong bóng tối để khóc thương cho sự biến mất của người con gái mới được bốn tháng tuổi của bà.

Người phụ nữ đang đi về hướng của anh là Lady Victoria sao? Chúa giúp anh, anh không biết. Trí óc anh điên cuồng tìm kiếm cách thức để tìm ra sự thật. Rồi anh nhớ ra những gì mà Dooley và những người đàn ông khác đã kể với anh về Mary Rose Clayborne. Cô là nhà bảo trợ của những người yếu đuối. Chẳng phải Dooley đã bảo anh rằng cô làm các anh trai phát điên bởi vì cô liên tục kéo những kẻ bá vơ về nhà cùng cô sao? Harrison ngay lập tức có một kế hoạch mới.

Anh sẽ không còn là thứ đồ khốn kiếp khó nhằn nhất từng thấy trong thị trấn nữa. Vai trò đó đã cho anh những thông tin anh cần và được chấp nhận bởi những người đàn ông trong quán rượu. Trò giả vờ đó sẽ không hiệu quả vào lúc này, ít nhất là không đối với Mary Rose Clayborne. Cô thích những kẻ thất bại kỳ quặc, và vì thế anh quyết định trở thành chính xác như thế. Anh sẽ trở thành một kẻ vụng về, ngờ nghệch, một chàng trai thành phố không có đủ ý thức chung chung để sống sót. Anh chỉ hy vọng anh có thể làm trọn trò bịp đó.

SeseNau' Blog

Mary Rose nhận ra người lạ gần như ngay lập tức. Anh khoanh tay trước ngực và nghiêng người dựa vào bậc cửa sổ của cửa hàng Morrison. Anh là một gã khổng lồ, thật sự không thể nào không chú ý đến được, với mái tóc nâu sẫm và đôi mắt xám đầy biểu cảm đáng kinh ngạc. Cô nghĩ anh thật đẹp trai, theo cách gian truân, dày dặn sương gió; nhưng vẻ bề ngoài không quan

trọng đối với cô. Anh chắc chắn có vẻ không hạnh phúc. Chúa lòng lành, anh trông đủ xanh xao để làm cô nghĩ anh đã thấy thứ gì đó cực kỳ đau buồn.

Chẳng hạn như một bóng ma (*ghost*), cô nghĩ thầm. Rồi cô mỉm cười, bởi vì ý tưởng đó thật là ngốc nghếch. Chỉ có Ghost từng nhìn thấy những linh hồn ở thế giới khác, và chỉ sau khi ông ấy chìm sâu trong mê rượu ủ của mình để bảo đảm về những ảo ảnh. Một bóng ma, thật sự.

Tuy vậy, cô ước chi anh không có vẻ đau buồn đến thế. Cô quyết định tự giới thiệu bản thân với anh. Có lẽ anh sẽ kể với cô có điều gì xảy ra với anh. Cô sẽ có thể giúp đỡ. Cũng nhanh chóng hết như ý tưởng đến gặp anh, cô chống lại nó, bởi vì cuối cùng cô nhận ra anh đang mang một trong những dây đai súng kỳ lạ đó, và, vì Chúa, nếu đúng là như thế, cô không có ý định tử tế hoặc giúp đỡ. Chà, cô thậm chí có thể tự mình bắn anh cũng nên.

Cô biết cô đã vội vàng nhảy ngay đến kết luận. Cô quyết định cách tốt nhất là phớt lờ anh. Cô đến lối vào và cố mở cửa cho anh trai. Cole đã ở ngay sau cô, nhưng bàn tay anh đang bận giữ bao tải trên vai.

Harrison nhanh chóng khoá đường thoát của cô. Anh dựa người vào cánh cửa và đợi cô ngược nhìn anh.

Cô đã có được thời gian ngọt ngào của mình.

“Tôi sẽ không đi ra ngoài vào ngay lúc này đâu, ma’am.”

“Anh sẽ không sao?”

Anh lắc đầu. “Không tôi sẽ không.”

Cô ngậy người nhìn anh. Cuối cùng anh đã mỉm cười. Cô gần như đã cười đáp lại. Cô ngừng bản thân đúng lúc. Cô chỉ đứng cách xa anh một bộ và do đó, phải ngửa đầu ra sau để có thể lấy được cái nhìn gần hơn vào mắt anh. Có một ánh lấp lánh ở đó, cô nhận ra. Cô không thể hình dung anh tìm thấy điều gì thú vị. Màu mắt cũng sẫm lại, và anh có mùi thật tuyệt. Giống như khí trời và da thuộc, cô quyết định, và bởi vì làn da anh quá sạm màu, cô biết anh đã trải qua nhiều thời gian dưới ánh mặt trời.

Mary Rose lắc bản thân khỏi tình trạng sững sờ. “Tại sao tôi không nên ra bên ngoài?” Cô hỏi.

Harrison biết anh sẽ phải thôi nhìn chăm chăm vào cô để trả lời câu hỏi. Chúa ơi, cô thật xinh xắn. Anh đã lưu ý tới hương thơm của cô, rất nhẹ và thoang thoang, giống hệt hương thơm mà mẹ cô thường có, và, địa ngục ơi, anh biết anh đang cư xử như một cậu học trò, nhưng anh không thể kềm được bản thân. Anh cũng không thể ngừng mỉm cười với cô bởi vì cô đáng yêu đến chết tiệt, dĩ nhiên, nhưng cũng bởi vì cả hai khả năng cô có thể và không thể là con gái của Eliott.

Sự thật nhanh chóng đưa anh trở về hiện tại

“Mở cửa, Mary Rose,” Tóc Vàng ra lệnh. Anh ta đang nhìn chăm chăm vào Harrison khi lầm bầm mệnh lệnh thiếu kiên nhẫn ấy.

“Quý ông này không muốn chúng ta rời khỏi vào lúc này,” Cô trả lời. Cô quay sang anh trai và nhún vai. “Em không biết tại sao.”

Cole trừng mắt vào Harrison. Giọng anh ta gay gắt khi anh ta nói, “Xem nào, Mister, có những cách thức dễ dàng hơn để làm quen. Nếu cậu muốn gặp em gái tôi, hãy đợi cho đến khi tôi bỏ thứ này xuống. Sau đó tôi có thể cho phép cậu nói chuyện với cô ấy.”

Mary Rose không thể để cho người lạ bị lừa. “Anh ấy sẽ không cho phép anh nói chuyện với tôi đâu.” Cô giải thích. “Anh trai tôi sẽ không bao giờ cho phép tôi nói chuyện với người lạ. Tên tôi là Mary Rose Clayborne. Và anh là ai, hãy nói đi.”

“Harrison Stanford MacDonald.”

Cô gật đầu. “Rất hân hạnh được gặp anh, Mr. MacDonald. Bây giờ tôi có thể ra bên ngoài chưa?”

“Tôi phải nói chuyện với anh trai cô trước đã.” Anh nói.

Cô lùi một bước và dẫm lên chân anh trai. “Anh là một tay súng à?”

Cô làm cho câu hỏi nghe giống như một lời kết tội. Cô không trao cho anh thời gian trả lời, rõ ràng đã quyết định anh là như thế. Cô cau mày với anh và lắc đầu.

“Anh có thể quên việc kéo anh trai tôi vào một cuộc đấu tay đôi đi nhé. Anh ấy không có chút hứng thú nào đâu. Tôi gợi ý rằng anh hãy rời khỏi Blue Belle đi, sir. Anh không được chào đón ở đây.”

“Chúa cứu rồi, Mary Rose. Anh có thể tự mình nói chuyện mà. Cậu là một tay súng à, mister?”

Harrison lắc đầu. Anh đã hết sức bối rối bởi sự chuyển hướng của cuộc trò chuyện. “Không.” Anh trả lời. “Tôi không phải là một tay súng.” Anh quay sang Mary Rose. “Thật ra cô nghĩ tôi ở đây để đấu tay đôi có nghĩa là gì?”

Đôi mắt cô mở rộng. “Cole, anh ấy không biết đấu tay đôi có nghĩa là gì. Anh đến từ đâu thế, Mr. MacDonald?”

“Scotland.”

Cô cau mày với câu trả lời của anh. “Tại sao anh đến Blue Belle?”

“Tôi đang tìm kiếm một nơi để định cư.”

“Vậy anh không đến đây để đấu với anh trai của tôi à?” Cô đã ngừng cau mày với anh, nhưng giọng cô vẫn đầy ngờ vực. Rõ ràng là cô vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

Anh quyết định trả lời câu hỏi của cô bằng một trong những câu hỏi của chính anh. “Tại sao tôi muốn làm điều đó, ma’am? Tôi thậm chí còn chẳng biết anh trai cô.”

Cô buột ra một tiếng thở dài hạnh phúc. “Chà, ra vậy,” cô thì thầm. Cô chải mái tóc ra phía sau vai trong cử chỉ mà anh thấy hoàn toàn nữ tính, và mỉm cười ngọt ngào với anh. “Tôi đã không nghĩ anh là một tay súng, nhưng tôi không thể hoàn toàn chắc chắn. Khi tôi nghĩ...”

Cole không để cô hoàn tất lời phàn nàn mà cô định nói. “Vì Chúa, Mary Rose. Mở cửa.”

“Nhưng em chưa giới thiệu anh với Mr. Donald.” Cô phản đối.

“Anh không cần biết anh ta.” Cole lầm bầm. “Douglas đang chờ ở bên ngoài cùng chiếc xe thồ. Mở cửa ra ngay nào.”

Mary Rose dường như không bị tác động bởi tông giọng cáu kỉnh của người anh trai. Cô tiếp tục mỉm cười với Harrison và hành động như thể cô có đủ thời gian trên đời để nói chuyện với anh. “Tên anh trai tôi là Cole Clayborne. Anh ấy có một tên lót, nhưng anh ấy nhạy cảm về nó lắm, và anh

ấy sẽ giết tôi nếu tôi kể với anh nó là gì. Cole, em muốn anh gặp Mr. Harrison...”

“Mary Rose, thề với Chúa anh sẽ thả bao bột mì nặng như quỹ này xuống đầu em.”

Cô thở dài. “Anh trai tôi thực sự rất tử tế, sir, ngay khi anh biết anh ấy.” Harrison không bị thuyết phục chút nào. Cole chẳng giống chút nào với kiểu người từng có thể tử tế. Vẻ cau có trên gương mặt anh ta có vẻ như được gắn chặt vĩnh viễn. Chỉ duy nhất một thứ chắc chắn. Anh trai của Mary Rose sẽ không chờ đợi thêm chút nào nữa. Harrison quyết định tốt hơn anh nên nhanh lên và nói cho anh ta biết về cuộc phục kích trước khi người đàn ông thiếu kiên nhẫn lao như cơn bão xuyên qua cánh cửa đóng. Anh ta trông có vẻ đủ khoẻ mạnh và cáu kỉnh để làm chính xác điều đó.

“Có một họng súng trường đang nhắm vào anh,” Anh bắt đầu. Anh giữ cho giọng mình thấp để những khách hàng khác không nghe lỏm được. “Bất kể ai đó muốn bắn anh vẫn đang trốn trong ngõ hẻm bên kia phố. Tôi nghĩ anh có thể muốn biết.”

Cole ngay lập tức đánh mất vẻ cáu kỉnh. “Cậu có nhìn qua anh bạn đó không?”

Harrison lắc đầu. “Tôi cân nhắc đến việc bắn khẩu súng ra khỏi tay hắn, nhưng sự thật là tôi chỉ mới mua khẩu súng này và tôi vẫn chưa thử nó. Có lẽ tôi sẽ kết thúc bằng việc làm bị thương ai đó.”

“Chuyện cũng thường thôi mà.” Cole bảo anh, vẻ bức tức hiện rõ trong giọng nói.

“Rất tiếc đã không giúp được anh,” Harrison nói. “Nhưng cho đến khi tôi học cách chính xác để...” Anh để lửng câu nói. Anh sẽ để Mary Rose và anh

trai cô tự rút ra kết luận.

Anh không phải đợi lâu. Mary Rose thở gấp. “Anh đang mang một khẩu súng và anh chưa bao giờ sử dụng nó trước đây sao?”

“Vâng, thưa cô.” Không phải anh nói dối cô lần nữa, nhưng anh cũng không nói sự thật với cô. Anh cố tình che giấu những thông tin thích đáng, biết rõ rằng cô sẽ đi vào con đường mà anh muốn cô đi. Cách thức mà anh đang điều khiển cô không phù hợp với anh. Tuy vậy, anh sẽ làm những gì cần thiết nhằm giành được sự tin cậy của cô để anh có thể tìm ra những gì anh cần biết, và vì cô quan tâm những kẻ bá vợ, anh đã quyết định mình sẽ phải trở thành một.

“Anh mất trí rồi sao?” Cô hỏi anh.

“Tôi không tin là thế.” Anh trả lời.

“Chúa nhân từ, anh không biết là không nên đi loanh quanh trong thị trấn mà trang bị vũ khí sao? Người to lớn như anh nhất định sẽ bị lôi kéo vào một trận đấu. Anh sẽ tự giết mình mà chẳng tốn chút thời gian nào. Đó là những gì anh muốn sao, Mr. MacDonald?”

Đôi tay cô di chuyển lên hông, và cô đang nhìn anh như thể cô nghĩ anh không có đến một mảnh ý thức. Cô nhắc anh nhớ đến một cô giáo đang khiển trách một trong những học trò của mình. Dù vậy, anh chưa từng có một người giáo viên nào trẻ trung và xinh đẹp như thế này. Phần lớn đều già nua, vô vị và khô như gỗ.

Rõ ràng cô quan tâm đến anh. Kỳ lạ, nhưng anh thích sự quan tâm mà cô dành cho anh. Việc trở thành một kẻ bá vợ rồi cuộc cũng không quá đáng sợ.

Harrison cố tỏ ra lo lắng. “Không, thưa cô. Tôi không muốn bị giết. Tôi muốn học cách sử dụng khẩu súng mới của mình. Tôi không thể làm điều đó, phải không, nếu như tôi cứ giữ nó trong bao.”

Cole buông ra một tiếng thở dài lớn. Harrison ngay lập tức quay sang anh ta. “Anh có muốn tôi mang cái bao tải đó ra bên ngoài cho anh không? Tôi có thể đặt nó vào sau chiếc xe thô và đi tìm cảnh sát.”

“Chúng tôi không có cảnh sát ở Blue Belle.” Mary Rose giải thích.

Harrison không cần phải giả vờ ngạc nhiên. “Vậy thì ai sẽ giữ trật tự ở đây?”

“Không ai hết.” Cô trả lời. “Đó là lý do tại sao thị trấn này là một nơi nguy hiểm như thế cho những người như anh. Anh đã lớn lên trong thành phố, đúng không, Sir?”

Anh cố không bực dọc trước vẻ thương cảm trong giọng cô. “Vâng, thực sự tôi lớn lên trong thành phố. Xin vui lòng gọi tôi là Harrison. Sir hay mister nghe quá hình thức ở đây.”

“Tốt.” Cô đồng ý. “Tôi sẽ gọi anh là Harrison. Làm ơn tháo súng của anh ra đi. Anh thật sự không nên mang nó. Tôi cá là ai đó đã bảo anh rằng nó là thứ phục trang thời thượng trong lãnh thổ của chúng tôi, đúng không? Hay là anh đã đọc được như thế?”

“Tôi đã đọc rằng nó là một thiết bị cần thiết.”

Cô thở dài. “Ôi, Trời.”

Cole đã đợi đủ lâu. Anh nghiêng người, chống bao bột mì sát vào tường, đứng thẳng dậy, rồi lắc vai giống như một con gấu để tổng khứ đi sự vẹo cổ. Mary Rose và Harrison tránh khỏi đường của anh khi anh đi ra cửa. Có vẻ

như Cole không quá sức quan tâm về sự phục kích. Anh đẩy em gái ra xa khỏi cửa, rút súng khỏi dây đeo, và sau đó mở cánh cửa chỉ đủ để một dải nắng soi vào.

Douglas đang đợi ở bên ngoài. Anh trai của Cole đứng trên đường, cạnh chiếc xe thô của họ, dựa người vào cọc cột ngựa. Có vẻ như anh ta đang ngủ say. Cole huýt lên để thu hút sự chú ý của anh ta.

Harrison quan sát Mary Rose. Cách hành xử của cô đánh đổ anh. Giây phút anh trai cô chạm tay vào khẩu súng, cô bao phủ tai bằng cả hai tay và ngược nhìn trần nhà với vẻ cam chịu trên gương mặt.

“Douglas, nằm xuống đất.” Cole hét to mệnh lệnh ít hơn một giây trước khi anh nhú ra khỏi ngưỡng cửa, nhắm đích, và bắn nhanh ba phát súng. Tiếng súng vang vọng quanh cửa hàng. Kính cửa sổ run rẩy với tiếng động.

Nhanh như tia chớp, anh đặt khẩu súng trở lại vỏ. “Điều phải làm thôi mà.” Rồi anh nhặt bao bột mì lên và rải bước ra bên ngoài. Thái độ bình thường của anh có gây ngạc nhiên một chút, dĩ nhiên, nhưng điều khiến Harrison sửng sốt nhất là sự kiện rằng đa số khách hàng bên trong cửa hàng chẳng tỏ ra ít nhất một chút hiếu kỳ nào. Nếu họ có nghĩ Cole Clayborne thật bất thường khi bắn súng ra ngoài cửa thì chắc chắn họ cũng không để lộ điều đó ra. Những thứ kiểu như thế này đã xảy ra mỗi ngày sao? Harrison đang bắt đầu nghĩ có lẽ đúng là như thế.

“Cole, anh quên cảm ơn Harrison kìa,” Mary Rose gọi với ra.

“Cảm ơn về lời cảnh báo,” Cole nói qua vai đầy trách nhiệm. Thái độ của anh nghe có vẻ hời hợt đối với cô, nhưng cô không thách thức anh trai. Cô biết thật khó khăn với anh khi nói cảm ơn với bất kỳ ai, và anh hẳn đang cảm thấy thật sự khó chịu khi biết một người lạ đã cứu cuộc sống của mình.

“Ai đang cố phục kích anh thế, Cole?” Cô hỏi.

“Không có chi.” Harrison gọi với theo cùng lúc.

Cole ném bao bột mì vào trong thùng xe thồ cùng những vật phẩm khác mà anh đã mua, rồi quay lại để trả lời câu hỏi của em gái. “Có lẽ là Webster. Thứ đồ chó đ...” Anh kèm bản thân lại trước khi hoàn tất phần còn lại lời nhận xét tăm tối về thứ sâu bọ đang đợi để phục kích anh. “Hắn tức tối bởi vì anh đã không đấu với hắn tuần trước. Đoán là anh nên giết hắn cho xong. Hắn sẽ lại cố lần nữa. Dù vậy, anh đã vật cánh của hắn rồi, nên hắn sẽ phải chính đồn lại trước đã. Em đã sẵn sàng đi chưa, Mary Rose?”

“Chỉ một phút nữa.”

Cô quay lại với Harrison. “Anh thật tử tế khi cảnh báo cho anh trai tôi. Anh ấy thật sự cảm kích. Chỉ là anh ấy rất khó khăn để bộc lộ điều đó. Anh ấy không thích nợ bất kỳ ai bất kỳ điều gì, ngay cả lòng biết ơn.”

“Anh trai cô không nợ tôi lòng biết ơn. Bất kỳ ai cũng sẽ làm những gì tôi đã làm.”

“Tôi ước chi đó là sự thật.” Cô đáp. “Có lẽ ở Scotland, một người hàng xóm sẽ giúp đỡ một người hàng xóm khác, nhưng ở Blue Belle mọi thứ rất khác.” Anh gật đầu chấp nhận những gì cô đang nói là đúng, và tiếp tục nhìn cô trong khi cố nghĩ ra điều gì đó khác để nói. Không mất nhiều thời gian để anh bắt đầu cảm thấy giống y như một gã thộn. Cô đang trượt khỏi những ngón tay anh, nhưng anh không nghĩ ra nổi một điều đơn giản để nói nhằm giữ cô lại bên anh dù chỉ trong một vài phút.

Sự mĩa mai của tình huống đã không bỏ lỡ anh. Anh là một luật sư, Chúa cứu rồi, một người đàn ông trải qua ngày của mình để tranh luận, phỉnh phờ,

và thuyết phục làm kế sinh nhai, vậy mà giờ đây anh chết lặng. Nếu đó không phải là điều mâu thuẫn thì anh không biết là gì nữa.

Chúa ơi, cô có đôi mắt thật đáng yêu. Khoảnh khắc ý tưởng ấy bật ra trong đầu, anh nhận ra mình gặp rắc rối lớn. Nụ cười quá đỗi ngọt ngào của quý cô trẻ này dành cho anh đã biến trí não của anh thành bùn nhão mất rồi. Anh hoàn toàn chán ghét bản thân. Anh biết tốt hơn là nên đặt cảm xúc nằm ngoài các kế hoạch.

Mary Rose nghĩ rằng cô đã nấn ná đủ lâu. Tuy nhiên cô vẫn chưa muốn về nhà ngay và tự nhủ đó chỉ là vì cô quan tâm đến người lạ tốt bụng này thôi.

“Tôi đang tự hỏi...”

“Vâng?” Anh buột miệng giống như một cậu bé nhận được quà.

“Tại sao anh muốn học cách bắn súng?”

Quý thật, anh sẽ phải nói dối cô lần nữa. Điều đó đang trở nên khó khăn cho anh. Có lẽ nếu cô không nhìn anh với sự tin cậy và vẻ ngây thơ như thế trong ánh mắt, hẳn là sẽ dễ dàng hơn.

Sự thật sẽ chẳng giúp gì được cho anh vào lúc này, bởi vì anh biết nếu anh thú nhận anh thật sự rất giỏi với một khẩu súng, cô sẽ lướt ra khỏi ngưỡng cửa và không bao giờ nhìn lại. Thật khó chịu cho lòng kiêu hãnh của anh khi giả vờ là một kẻ dốt dẫn. Anh đã thắng những giải thưởng tại trường đại học về sự chính xác trong tầm bắn và trong trường bắn, và trong thời gian phục vụ trong quân đội, anh đã học được cách làm sao để bắn thật nhanh. Súng lục là lựa chọn chung của đàn ông về vũ khí, tuy vậy và cũng nhiều như anh không thích súng ống, anh vẫn xem trọng cách sử dụng chúng. Anh phải thú nhận súng ống rất vừa tay anh, và tốc độ của anh đã cứu mạng anh nhiều hơn vài lần.

“Vui lòng nói với tôi, tại sao anh muốn học cách sử dụng một khẩu súng?”
Cô hỏi anh lần nữa.

“Tôi đang nghĩ về việc trở thành một người chăn nuôi gia súc,” Anh bảo cô,
“Tôi tin là vũ khí sẽ có ích.”

“Chúng tôi có một trại chăn nuôi cách thị trấn vài dặm. Nó được gọi là Rosehill. Anh có nghe về nó chưa?” Đó là một câu hỏi ngớ ngẩn, và cô ân hận vì đã hỏi ngay khi từ ngữ buột khỏi miệng. Dĩ nhiên là anh chưa nghe về Rosehill. Người đàn ông chỉ vừa mới đến thị trấn. Tuy vậy, việc hỏi han là tất cả những gì cô có thể làm được để giữ anh nói chuyện, và, Chúa ơi, sao cô thích nghe anh nói chuyện quá chừng. Trọng âm kỳ lạ của anh gần như tiếng nhạc đối với cô, với âm burr trầm sâu, ngân nga.

“Không, tôi chưa được nghe về nông trại của cô.” Anh trả lời. Họ tiếp tục nhìn nhau thêm một phút nữa trước khi Mary Rose quay người để rời đi một lần nữa. Cô đã đi trọn đoạn đường đến cửa khi cô ngừng lại.

Cole và Douglas đều đang quan sát cô. Các anh trai của cô đang nghiêng người dựa vào chiếc xe thô. Cả hai người đàn ông đều khoanh tay trước ngực, và mỗi người, cô nhận ra, có một mắt cá chân mang bột bắt chéo qua chân kia. Cả hai đều mang một vẻ nhẵn nhụi trên gương mặt.

Họ đã quen với việc nấn ná của Mary Rose. Cô mỉm cười với cả hai trước khi quay nhìn Harrison. Cô vui mừng thấy anh đi theo sau cô ra bên ngoài. Anh đang nhìn vào Douglas và có lẽ đang tự hỏi anh ấy là ai, cô đoán. Cô sẽ phải giới thiệu anh ấy sau khi cô hoàn thành việc nói với anh về kế hoạch của cô cho tương lai trước mắt của anh.

Cô phải làm điều gì đó để giúp người đàn ông. Trông anh quá cô đơn và lạc lõng.

“Đơn giản là tôi không thể để lại anh ở đây một mình được.”

Cô đã giành được đầy đủ sự chú ý của anh với lời loan báo ấy. “Cô không thể ư?” Anh hỏi. Cô liếc qua vai để xem liệu các anh trai của cô có vẫn đang quan sát cô hay không và thấy rằng cả hai đang không chỉ quan sát mà còn đang cau mày với vẻ chê trách hiển nhiên. Cô mỉm cười với họ, chỉ để họ biết cô rất hạnh phúc được nói chuyện với người lạ, và sau đó cô vịn vào cánh tay của Harrison và ra hiệu anh đi cùng cô rời khỏi lối vào. Cô muốn đặt một khoảng cách giữa hai người họ và các anh trai của cô. Cô cũng cần sự riêng tư cho cuộc thảo luận của họ nữa, bởi vì cô biết các anh trai của cô sẽ cố can thiệp nếu họ có bất kỳ ý tưởng nào về việc cô đang dự định làm.

“Không, tôi chắc chắn không thể để lại anh ở đây. Anh sẽ vướng vào rắc rối nếu tôi không làm gì đó.”

“Tại sao cô nghĩ tôi sẽ gặp rắc rối?”

“Tại sao ư?” Cô lập lại. Cô không thể tin anh cần phải hỏi. Tuy vậy, cô có thể thấy anh trông có vẻ bối rối như thế nào. Chúa giúp anh, người đàn ông đáng thương thậm chí còn không nhận ra cảnh hiểm nghèo của chính mình. Nhiệm vụ của cô là giải thích những tình cảnh của anh cho anh, cô quyết định.

“Anh đã làm mọi thứ ngoại trừ công khai thú nhận rằng anh không biết cách bảo vệ bản thân như thế nào. Tôi chắc chắn các người khách bên trong cửa hàng đã nghe thấy anh. Mọi người trong thị trấn đều cho rằng việc của họ là phải biết mọi người khác đang làm gì và nói gì mà. Tin đồn sẽ đi vòng quanh, Harrison, và thật đau đớn với tôi khi phải thú nhận điều đó, thị trấn đáng yêu của chúng tôi có một số lượng khá lớn những kẻ du côn hay bắt nạt. Ngay khi họ nghe được anh có yếu điểm, họ sẽ theo sau anh. Anh sẽ không an toàn ở đây đâu.”

“Cô đang gợi ý rằng tôi là một kẻ dớ dẩn ư?” Trông anh có vẻ kinh ngạc. Cô quyết định rằng cô sẽ phải nói huỵch toẹt ra với anh. Cho dù cô chắc chắn sẽ làm tổn thương cảm giác của anh, sự thật vẫn tốt cho anh. “Anh đúng là kẻ dớ dẩn mà.”

Anh phải nhắc nhở bản thân rằng anh nên hài lòng với cách mọi thứ đang diễn ra. Cô đang biến anh trở thành trách nhiệm của cô. Dooley và Henry đã nói đúng về cô. Cô thật sự thích chăm lo cho những kẻ yếu đuối và dễ bị tổn thương.

Tuy vậy, lòng kiêu hãnh của anh đang chịu một cú đòn đau như trời giáng. Thật khó chịu đến chết tiệt khi bất kỳ phụ nữ nào nghĩ về anh như một thứ yếu đuối.

Anh quyết định thực hiện một sự phản đối yếu ớt chỉ để an ủi cái tôi bầm dập của mình. “Ma’am, tôi không nhớ có nói với cô tôi không thể tự chăm sóc chính mình.”

Cô giả vờ không nghe thấy anh. “Tôi e rằng anh thật sự phải đi cùng tôi về nhà.”

Anh cố không mỉm cười. “Tôi không tin đó là một ý tưởng hay. Tôi chắc chắn muốn tự mình học cách sử dụng cây súng mới này. Tôi đã trả cho nó khá nhiều tiền. Tôi chắc chắn là nó xác đáng.” Trông cô có vẻ cáu kỉnh. “Súng đạn thì không xác đáng. Con người mới xác đáng. Về nhà cùng tôi là một giải pháp hay. Làm ơn hãy cố hiểu. Anh là một người to lớn như thế, do đó anh sẽ là một mục tiêu tốt. Con người ở đây chắc chắn có những kỳ vọng.”

Anh không biết cô đang nói về điều gì. “Điều gì về kích thước...”

Cô không để anh nói xong. “Chắc chắn rằng anh sẽ phải chiến đấu để bảo vệ bản thân và những thứ của mình; và nếu anh không học cách sử dụng nắm đấm và súng, anh sẽ bị giết trước khi hết tuần.” Cô cố tình làm dịu đi sự thật để anh không trở nên lo lắng quá độ. Thực ra, cô không tin là anh tự mình kéo dài nổi trợn một ngày. “Tôi chắc chắn là các anh trai của tôi sẽ rất vui lòng dạy anh mọi thứ anh cần biết. Rốt cuộc thì anh đã cứu Cole. Anh ấy sẽ rất vinh hạnh trao cho anh những chỉ dẫn về việc bắn súng để anh có thể tự chăm sóc chính mình.”

Harrison phải lấy một hơi thở sâu trước khi trả lời. Anh đã biết tính kiêu ngạo của chính anh sẽ cản trở kế hoạch của anh lúc này, nhưng Chúa giúp anh, anh không thể ngăn bản thân tranh cãi với cô. Anh chắc chắn anh có thể đã có những hành động hơi nhạy cảm một chút. Anh không có ý định giả vờ trở thành hoàn toàn yếu đuối đến thế. Chết tiệt, phải có cách nào đó dễ dàng hơn chứ.

“Tôi thực sự có thể tự chăm sóc bản thân. Tôi không chắc cô đã có được ý tưởng là tôi không thể từ đâu nữa. Tôi đã từng sử dụng nắm đấm của tôi trước đây và tôi...”

Cô không muốn nghe điều đó. Cô lắc đầu với anh, thêm một chút biểu hiện thương xót, rồi nói, “Nghĩ và làm là hai tình huống khác nhau, Harrison. Thật nguy hiểm khi tin rằng anh có kỹ năng trong khi thực ra anh lại không. Anh có từng ở trong một cuộc đấu súng trước đây bao giờ chưa?”

Anh phải thừa nhận là anh chưa.

“Đó, anh thấy chưa?” Cô hành động như thể anh lẽ ra nên đoán ra mọi thứ vào lúc này rồi. Anh tự hỏi liệu việc trở thành một tay súng có phải là một kiểu nghi thức được đòi hỏi nào đó trước khi cô tin rằng anh đã được chuẩn bị thích đáng để sống tại Blue Belle hay không.

“Tất cả những người đàn ông sống ở đây đều từng đấu súng sao?” Anh nghe có vẻ ngờ vực. Anh không thể kèm được điều đó. Một luật sư thì không bao giờ nên để bị dẫn dắt lòng vòng, và Harrison chưa bao giờ để điều đó xảy ra trước đây, nhưng người phụ nữ thú vị này đang làm chính xác điều đó, và anh đang ở trong một tình thế khó xử cố đoán chính xác bằng cách nào điều đó đã xảy ra.

“Không, dĩ nhiên là không.” Cô trả lời.

“Vậy tại sao cô hỏi tôi liệu tôi có từng đấu súng bao giờ chưa?”

Cô trao cho anh một cái nhìn cẩu kính. “Chắc chắn anh đã lưu ý rằng những người đàn ông trong cửa hàng đều không đang mang đai đeo súng,” Cô nói. “Phần lớn là không. Một thông điệp đi kèm với vũ khí, Harrison. Nếu anh mang một khẩu súng, anh phải được chuẩn bị để chứng minh rằng anh có thể sử dụng chúng. Tôi rất vui khi biết rằng anh không đang ở trong bất kỳ cuộc đấu súng nào, và tôi chân thành hy vọng anh sẽ không bao giờ phải giết ai. Súng ống không nên được sử dụng cho thể thao hoặc trả thù. Chúng ta giết những con rắn và đám chuột bọ, không phải con người. Thật không may, vài người sống ở đây, và những kẻ khác trôi dạt ngang qua đây, chà, bọn họ dường như không biết sự khác biệt.”

“Tôi nhận thấy rằng anh trai cô đang mang một khẩu súng.”

“Điều đó khác.” Cô khẳng định, “Cole phải mang và anh thì không. Những tay súng tìm kiếm danh tiếng cứ quấy rầy anh trai của tôi suốt, bởi vì họ tin rằng họ nhanh hơn anh ấy. Sự ngạo mạn của họ cuối cùng đã khiến họ bị giết, cho dù không phải dưới tay Cole. Anh ấy đã không giết bất kỳ ai trong nhiều năm rồi. Anh ấy không phải là một tay súng,” Cô nói thêm với một vẻ dứt khoát trong giọng nói. Có vẻ như cô muốn anh đồng ý với cô.

“Tôi hiểu rồi.”

“Anh ấy mang súng để bảo vệ bản thân.”

“Tôi biết.”

“Anh ấy chỉ trở nên thành thạo để anh ấy có thể giữ cho tất cả chúng tôi an toàn. Không phải là lỗi của anh ấy khi anh ấy quá nhanh. Anh cũng sẽ phải học cách bảo vệ bản thân nếu anh muốn cư ngụ ở đây. Hơn nữa, nếu anh nghiêm túc về việc muốn học cách chăn nuôi gia súc, Rosehill là một nơi lý tưởng cho anh. Anh sẽ có những thầy giáo tuyệt vời. Adam có thể trả tiền cho anh để làm việc cho chúng tôi, và anh có thể học khi anh làm việc.”

“Adam?”

“Anh trai lớn nhất của tôi,” Cô giải thích. “Tôi có bốn anh trai. Tôi là người nhỏ nhất trong gia đình, rồi đến Travis, Cole, Douglas và Adam.”

Vì cô đang rất cởi mở với anh, anh quyết định hỏi cô thêm nhiều câu hỏi nhất có thể.

“Và cha mẹ của cô vẫn còn sống chứ?”

“Mẹ tôi còn,” Cô trả lời. “Bà đang sống ở miền Nam vào lúc này, nhưng bà sẽ đến với chúng tôi sớm thôi. Anh nên đi và lấy những thứ của anh. Nếu anh muốn, tôi sẽ đi cùng anh.”

“Cô không nghĩ cô nên hỏi các anh trai của cô trước khi đề nghị sự giúp đỡ của họ sao?” Từ những kinh nghiệm trong quá khứ, cô biết rằng việc yêu cầu sự cho phép của họ không phải là một ý tưởng hay. “Không, tôi sẽ dễ dàng có được sự đồng ý của họ. Hãy gọi tôi là Mary Rose, hoặc chỉ Mary thôi, giống như mọi người khác trong thị trấn. Anh có một con ngựa, hay xe thô, hay anh đã đến Bule Belle bằng xe khách?”

“Tôi có một con ngựa.”

“Vậy chúng ta sẽ đi chứ?”

Rõ ràng cô đã cho qua việc thảo luận vấn đề. Cô bước khỏi lối đi bộ, mỉm cười với các anh trai khi cô vượt qua họ, hướng đến chuồng ngựa. Harrison hẳn phải mất một hoặc hai phút để hồi tỉnh trí khôn, bởi vì anh đã không bắt kịp cô cho đến khi cô đã đi được nửa đường.

“Quý ông đứng cạnh Cole là anh trai Douglas của tôi,” Cô bảo anh. “Tôi tin là tôi sẽ đợi đôi chút trước khi tôi giới thiệu anh với anh ấy. Tâm trạng của anh ấy chắc chắn sẽ tốt hơn.”

“Trông anh ta có vẻ như bị bức tức về điều gì đó.” Harrison nhận xét.

Anh trao người đàn ông một sự kiểm tra kỹ hơn khi anh sai bước vượt qua anh ta. Harrison đi bộ bên cạnh Mary Rose với đôi bàn tay chấp lại phía sau lưng, trong lúc anh cân nhắc một phương cách tế nhị để hỏi han về Douglas.

“Douglas là anh trai kế của cô à?” Anh hỏi với những gì anh hy vọng là một tông giọng bình thường.

“Không. Tại sao anh hỏi như thế?”

“Anh ấy không giống cô hoặc Cole. Tôi không bao giờ đoán ra anh ấy có quan hệ họ hàng. Anh ấy nhắc tôi nhớ về một người bạn tên là Nicholas. Cậu ấy được sinh ra và lớn lên ở Ý.”

“Tôi không tin Douglas là một người Ý. Anh ấy có lẽ là người Irish. Phải, tôi tin anh ấy là người Irish.”

“Cô tin rằng anh ấy là người Irish ư?”

Cô gật đầu nhưng không nói thêm bất kỳ thông tin nào nữa. Harrison hết sức thất vọng. “Cha cô đã cưới lần thứ hai à?”

“Không, Cole và tôi là hai người duy nhất trong gia đình trông tương tự nhau.”

Anh đợi cô nói với anh nhiều hơn. Cô không nói thêm từ nào khác về các anh trai, tuy vậy, và thật ra cô đã chuyển hướng cuộc hỏi han về phía anh.

“Anh có anh em gì không?”

“Không?”

“Chị em?”

“E rằng không.”

“Thật đáng thương,” Cô kết luận. “Việc là một đứa trẻ đơn độc hẳn là đáng chán kinh khủng với anh. Anh đã đánh nhau với ai khi anh lớn lên?”

Anh bật cười. “Không ai cả.”

Không trách chi người đàn ông đáng thương đã không biết cách bảo vệ bản thân. Điều đó đã hết sức rõ ràng với cô vào lúc này. Anh đã không có bất kỳ người anh trai nào để dạy anh mọi thứ cần thiết mà anh nên biết.

Harrison liếc qua vai để nhìn Douglas. Kết luận của anh không thay đổi. Anh vẫn không tin Douglas có quan hệ họ hàng với Mary Rose. Mọi thứ về diện mạo bên ngoài của anh ta khác biệt với Cole. Douglas có mái tóc màu nâu sẫm loăn xoăn và đôi mắt màu nâu tối, một chiếc cằm vuông, đôi gò má

rộng nhưng cương quyết. Những đường nét gương mặt của Cole mang tính quý tộc nhiều hơn trong cấu trúc, và mũi anh gần như chim ưng. Harrison không thể nói ai là người lớn tuổi hơn. Thật kỳ lạ, nhưng có vẻ như họ cùng độ tuổi. Có lẽ chỉ cách nhau một năm, anh lý luận, và cũng có thể Douglas đơn giản chỉ là một sự thoái giống từ một trong những tổ tiên xa xưa của họ mà thôi.

Bất kỳ điều gì đều có thể, anh biết, và tuy vậy, chết tiệt là anh vẫn lo lắng việc tìm ra xem liệu anh có đang lãng phí thời gian của mình hay là không.

“Cô không có dáng vẻ của người Irish.”

“Tôi không ư?” Cô mỉm cười với anh và tiếp tục bước đi. Cô rõ ràng không muốn thảo luận vấn đề thêm nữa.

“Mary Rose, em đang định đi chỗ quái nào thế hả?” Anh trai cô, Douglas, quát lớn câu hỏi. Cô quay qua. “Em đang đi đến khu chuồng ngựa.” Cô trả lời gần như hét lên. Cô vội vàng quay nhìn lần nữa, bước nhanh hơn, và rồi chỉ nói vọng lại lời giải thích của cô. “Mr. MacDonald sẽ cùng ăn tối với chúng ta.”

Hai người anh trai quan sát em gái của mình đang chạy khỏi họ. Cole đợi một phút nữa và sau đó giơ bàn tay của anh ra, lòng bàn tay ngửa lên, trước mặt người anh trai.

Douglas buột ra một lời rủa, thò tay vào trong túi và lấy ra một đồng dollar bạc.

“Đừng bao giờ đánh cá chống lại một điều hiển nhiên,” Cole khuyên. Douglas đập mảnh bạc vào trong tay anh. Ánh mắt vẫn đậu trên người lạ. “Tôi không hiểu nổi,” Anh lầm bầm. “Trông cậu ta có vẻ đủ phù hợp với tôi.

Cậu ta cao như một toà tháp trên Mary Rose. Quái quỷ, cậu ta phải cao hơn sáu feet, và đầy cơ bắp, Cole. Chú có thể thấy mà.”

“Em có thấy.” Cole đáp, cười vang.

“Cậu ta di chuyển giống y như chú, tôi đã lưu ý ngay lập tức, và ánh mắt cậu ta không bỏ lỡ bất kỳ điều gì. Chúa lòng lành, tôi không thể hiểu con bé thấy gì ở cậu ta. Cậu ta trông có vẻ tạm gọi là bình thường cơ mà.”

Cole đang hả hê bởi vì anh đã thắng cược. Douglas thấy thái độ của anh làm cáu điên. “Chết tiệt, cậu ta cũng đang mang một khẩu súng. Tôi sẽ dè chừng nếu tôi gặp cậu ta trong một con hẻm tối tăm.”

“Đó là một khẩu súng mới.”

“Thì sao?”

“Cậu ta chưa từng sử dụng nó.”

“Vậy thì tại sao cậu ta lại đang mang một cái đai đeo súng mới tinh kỳ cục đó?”

Cole nhún vai. “Em đoán cậu ta cho rằng cậu ta nên. Chưa có đến một vết nứt đơn lẻ nào trên lớp da. Nó cũng là một món hàng mới.”

“Cậu ta ngu ngốc vậy sao?”

“Đại loại thế.”

Douglas lắc đầu. “Cậu ta sẽ khiến cho bản thân bị giết.”

Nụ cười của Cole mở rộng. “Và đó là lý do em gái của chúng ta sẽ mang cậu ta về nhà.”

Douglas muốn lấy lại tiền của mình. “Chú đã biết tất cả những điều này trước khi chú đánh cá à?”

“Anh có thể hỏi mà. Nhưng anh đã không.”

Douglas chấp nhận thua cuộc. Ánh mắt anh trở về với người lạ. Anh quan sát cho đến khi cậu ta biến mất quanh góc của khu chuồng ngựa.

“Dooley đã kể với Morrison cậu ta đến từ Scotland. Nói rằng cậu ta cũng rất uyên bác nữa.”

“Vậy cậu ta là trai thành phố à?”

Cole gật đầu. “Có vẻ thế.” Anh đồng ý. “Cậu ta không thể bắn khẩu súng mới của mình, và em không nghĩ cậu ta có thể đánh nhau. Anh không nhìn thấy vết sẹo nào trên gương mặt cậu ta, phải không?”

“Không, anh không nhìn thấy bất kỳ vết sẹo nào. Anh đoán là cậu ta sẽ phải có một vài cái nếu cậu ta tham gia vào bất kỳ trận đấu dao nào.”

“Đúng y quan điểm của em,” Cole nói. “Em đã nói chuyện với cậu ta trong khoảng đôi phút. Cậu ta nghe có vẻ có giáo dục, nhưng có vẻ như cậu ta chẳng có chút ý thức thông thường nào. Cậu ta đã bảo em rằng cậu ta e ngại việc bắn vào Webster. Nói rằng cậu ta sợ có thể làm bị thương ai đó.”

Douglas bật cười. Cole đợi cho đến khi anh ấy dịu xuống, rồi nói. “Nếu cậu ta có chút ý thức nào, cậu ta sẽ không mang một khẩu súng. Cậu ta sẽ trao cho bất kỳ ai ý tưởng rằng cậu ta có đủ khả năng.”

“Thật đáng xấu hổ.” Douglas nhận xét. “Một kẻ to lớn như thế phải có khả năng chiến đấu. Cậu ta có thể là một kẻ thật sự hắc búa nếu như cậu ta biết cách.”

Cole đồng ý. “Đúng là xấu hổ đến phát khóc ấy chứ.”

“Mary Rose đã nói tên cậu ta là gì?”

“MacDonald,” Cole đáp. Nụ cười toe toét của anh rộng hơn khi thêm vào, “MacDonald-xấu-hổ-phát-khóc.”

[SeseNau' Blog](#)

Ngày 11 tháng Hai năm 1861.

Mama Rose kính yêu, Chúng con có một rắc rối nhỏ ở St. Louis. Con đang bông Mary Rose trên hông thì một kẻ gầy hăn đi theo và cố quấy rầy chúng con. Em bé bây giờ đã có những lọn tóc loăn xoăn đầy trên đầu, và cô bé rất thân thiện với bất kỳ ai nhìn mình. Chà, cô bé mỉm cười với người đàn ông, khoe bốn cái răng cửa và nhiều dải xuống cằm, và hăn tự hỏi thành lời rằng làm sao mà cô bé chẳng có chút nào giống con. Hăn cũng đã cố lấy cô bé khỏi con, nhưng Cole đã đến kịp và dĩ nhiên cậu ấy trông giống anh trai của Mary Rose bé bông với cùng mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Đại khái là cậu

ấy chộp lấy đứa bé của bọn con vào trong tay mình và bảo quý ông đó hãy quan tâm đến việc của chính ông ta.

Người gây rối ấy đã khiến tất cả chúng con nghĩ rằng chúng con nên đi tiếp cho đến khi tìm thấy cho mình một nơi mà ở đó người ta chỉ quan tâm đến việc của mình. Adam nghĩ rằng vùng thảo nguyên có lẽ đủ xa cách với các thị dân, vì thế chúng con đang đóng gói lán của mình và ra đi vào ngai mai. Thật tệ là má chưa viết lại cho chúng con, nhưng ngay khi chúng con ổn định chỗ ở, chúng con sẽ gởi cho má vị trí.

Adam đang kiểm tra chính tả cho con vào lúc này và anh ấy nói con bảo với má rằng chúng con phải tìm thấy một căn nhà thích hợp. Mary Rose đang trườn đi mọi nơi và thứ bẩn thỉu mà chúng con gọi là sàn nhà bên trong lán dính đầy tay và đầu gối của bé. Cô bé cố ăn những thứ ấy khi chúng con không để ý. Không ai trong chúng con biết tại sao bé lại làm như thế. Dù vậy, cô bé chắc chắn là một thứ bé bỏng hạnh phúc. Chúng con đã luân phiên nhau thay tã cho bé. Bé ngủ với một trong chúng con mỗi đêm, và con phải kể với má, con đang phát ốm mỗi khi thức dậy với nước tiểu của bé trên mình. Cô bé làm ướt mọi thứ chúng con đặt trên bé. Dù vậy, con đoán rằng điều đó là bình thường, phải không?

Chúng con mong ước rằng chúng con có thể gặp má để chúng con biết mama của chúng con trông như thế nào.

Yêu thương.

Con trai ưa thích của má, Douglas.

Chương 3

Douglas cực kỳ thích thú với biệt danh em trai dành cho dự án từ thiện mới nhất của Mary Rose, nhưng tâm trạng của anh thay đổi trầm trọng khi nhìn vào con ngựa đực của Xấu-Hỗ-Phát-Khóc. Anh đột ngột muốn giết người đàn ông. Bất kể rằng MacDonald có lẽ không thể tự bảo vệ bản thân trước anh. Nếu đồ khốn đó chịu trách nhiệm về tình trạng đáng thương của con ngựa đực thì, vì Chúa, cậu ta đáng phải chết.

Cole đã đuổi theo đến chuồng ngựa trên chiếc xe thô cùng với anh trai. Người chủ, một gã khổng lồ, tóc đỏ, bụng phệ tên là Simpson, bảo họ rằng Mary Rose và người lạ đã ra bãi quây ngoài sau. Cole đã đi để lấy ngựa của anh và Mary Rose nhưng Simpson đã tử tế đề nghị đóng yên cho con ngựa thiện và con ngựa cái và mang chúng ra ngoài, và vì thế Cole đánh xe cùng với Douglas vòng qua góc nhà, nơi con ngựa của MacDonald đang ở. Họ chỉ vừa mới đến chỗ dừng khi Douglas ném dây cương cho Cole và vươn tay đến khẩu súng. Khẩu súng được chống trên chỗ ngồi giữa hai người đàn ông. Cole đã nhanh tay hơn anh trai. Anh vồ lấy khẩu súng khỏi bàn tay của Douglas và ném nó ra phía sau thùng xe thô.

Anh biết anh trai anh đang nghĩ gì. “Tìm hiểu trước đã,” Anh gợi ý bằng một giọng thấp. “Rồi anh có thể bắn cậu ta sau.”

Douglas đồng ý với một cái gật đầu cộc lốc, rồi nhảy xuống đất. Anh lao qua bãi quây, nơi Mary Rose và MacDonald đang đứng quan sát con thú. Cô kinh hoàng không nói nổi khi thoát nhìn vào con ngựa nhưng đã nhanh

chóng hồi phục. Cô giữ sự chú ý trên con ngựa đực trong lúc cô cố hiểu tại sao có người nữ đối xử với nó tàn ác đến thế. Những vết sẹo trắng dã, nhẵn nhúm phủ gần như mọi inch trên da con vật. Cô không thể hình dung con vật đáng thương đã xoay sở để sống sót bằng cách nào.

Cô quyết định tốt hơn nên biết chi tiết. “Anh đã làm chủ con ngựa này bao lâu rồi?” Cô hỏi bằng giọng căng thẳng vì lo lắng.

“Gần ba tuần rồi.”

“Tạ ơn Chúa.” Cô thì thầm. Cô định hỏi anh một câu hỏi khác nhưng phát hiện ra Douglas đang tiến đến chỗ họ và ngay lập tức vội vàng đẩy bản thân vào giữa hai người đàn ông. Cô có thể nhìn thấy cơn thịnh nộ trên gương mặt của anh trai mình.

“Anh ấy chỉ mới làm chủ con ngựa được ba tuần, Douglas. Chỉ mới có ba tuần thôi.”

Harrison thấy hành vi của cô thật khó hiểu. “Tại sao cô lại hét lên?”

“Rất quan trọng để Douglas nghe thấy tôi. Tôi không muốn anh ấy giết anh.”

Nếu như anh có bị giết mình bởi sự thẳng thừng của cô, anh cũng không để lộ ra. Sự chú ý của anh quay trở lại với người anh trai. Anh nhận ra gương mặt đỏ bừng và vằn vện của Douglas và hiểu ra ngay lập tức. Douglas đang nhìn chăm chăm vào con ngựa, giận điên lên thay cho con thú.

“Douglas đã trở thành chuyên gia trong việc chăm sóc hầu hết những con thú,” Mary Rose nói. “Những nông trại từ nhiều dặm quanh đây rất coi trọng lời khuyên của anh ấy. Anh trai tôi đặc biệt yêu mến những con ngựa. Anh

ấy cũng bảo vệ thái quá, và khi anh ấy nhìn thấy những vết sẹo trên con vật của anh...”

“Anh ta chỉ nhìn thấy những vết sẹo.”

“Phải.” Cô đồng ý. “Kẻ nào đó đã quất roi lên nó, đúng không? Anh biết không, tôi đã nghĩ da của nó màu trắng cho đến khi đến gần hơn, rồi tôi nhận ra có những vết màu vàng óng ánh. Ai đã làm điều này với nó thế?” Douglas đã đến được chỗ hai người bọn họ và lúc này đang đứng với hai nắm tay siết thành nắm đấm ở hai bên sườn trong lúc nghiên cứu con thú và lắng nghe cuộc trò chuyện. Anh ta đang cố dẫn xuống cơn giận điên và thấy đó gần như là điều không thể.

“Tôi không biết ai chịu trách nhiệm,” Harison đáp. “Tôi đã hỏi, nhưng không ai biết. Tôi đã quên những vết sẹo rồi. Tôi chỉ nhìn thấy MacHugh thôi.”

“MacHugh? Thật là một cái tên khác thường,” Cô nói trước khi nhận ra cô hẳn đang xúc phạm anh. “Ý tôi muốn nói thật là một cái tên đẹp.” Cô vội vàng điều chỉnh lại. “Khác thường và đẹp.” Cô kết thúc, với một cái gật đầu để anh tin rằng cô thành thật.

Cô sẽ không bao giờ làm tổn thương cảm xúc của anh. Anh mỉm cười trước phản ứng. Cô thật sự có một trái tim ngọt ngào và dường như hoàn toàn thuần khiết. Nếu đúng là như thế, thì cô là một sự thay đổi tươi mát so với tất cả những phụ nữ khác anh từng biết trong quá khứ.

Anh băn khoăn không biết cô có nhận ra cô đáng yêu đến kinh ngạc như thế nào không.

Anh kéo bản thân trở lại với chủ đề đang bàn đến. “Tôi đặt tên cho cậu ta theo tên của một vị tổ tiên cái kình của mình. Tôi thấy những sự tương đồng

chắc chắn.”

“Anh đã làm thế sao?”

“Đó là một con ngựa xấu điên.” Cole nhận xét từ phía sau. Harrison không quay lại khi anh trả lời. “Hãy bỏ qua những vết sẹo và anh sẽ thấy nó là một con ngựa tốt.”

“Anh nghĩ nó là một con ngựa tốt ư?” Mary Rose thì thầm câu hỏi.

“Phải.”

Cô buột ra một tiếng thở nhẹ vừa vặn có thể nhận ra. Harrison là một người đàn ông tốt và đứng đắn. Thật hiếm có người đàn ông nào nhìn thấy xa hơn vẻ bề ngoài, ít nhất đó là kết luận mà cô có được sau khi đẩy lùi vài kẻ cầu hôn ngạo mạn, ngoan cố, và cô chỉ có thể nêu tên bốn người đàn ông khác, những người có khả năng nhìn sâu hơn vào trong trái tim của người khác. Các anh trai của cô đều tốt và đứng đắn, ngay cả khi họ không muốn trở thành như thế. Và dĩ nhiên Harrison cũng vậy. Chúa ơi, cô hy vọng là cô đúng. Những người đàn ông tốt rất khó tìm thấy trong những ngày này, đặc biệt trong vùng lãnh thổ Montana.

Họ cũng có khuynh hướng chết trẻ nữa. Những tiêu chuẩn cao của họ và giá trị của họ đã khiến họ bị giết. Nhưng không phải là người này, cô thề. Bất kể thiên đường hay địa ngục, cô đã quyết chí giúp anh học cách xoay sở để sống còn trong vùng hoang dã. Bên cạnh đó, cũng không thật sự quá khó ngay khi người ta hiểu rõ về nó.

MacHugh đang bận rộn gây chú ý cho các khán giả của mình. Cậu ta lồng lên và khịt mũi và hành động như thể vừa bị cho ăn một xô đầy cỏ dại. Harrison đã quen thuộc với trò hề của nó. Anh biết MacHugh đang cố chọc tức họ, và từ vẻ lo lắng trên gương mặt Mary Rose khi con ngựa được lao về

hướng rào chắn, anh kết luận là cô đã có đủ ấn tượng rồi. Cô di chuyển về phía anh trai Douglas của cô, tìm kiếm sự bảo vệ mà thậm chí còn không nhận ra.

Harrison phát hiện ra bản thân đang ước ao phải chi cô di chuyển đến với anh.

“Nó có để cho anh cười nó không?” Cô hỏi.

Douglas đã bình tĩnh đủ để tham gia cuộc trò chuyện. “Tại sao cậu ta lại mua nó nếu cậu ta không thể cười nó chứ, Mary Rose? Sử dụng cái đầu của em đi nào, vì Chúa.” Douglas chỉ bảo cô.

“Tôi vẫn sẽ mua nó ngay cả nếu tôi không thể cười nó,” Harrison nói.

“Chà, chà, điều đó nghe ngu ngốc phết.” Cole nhận xét.

Harrison chẳng mảy may động lòng. “Có lẽ.”

“Bởi vì những sự tương đồng mà anh đã thấy ư?” Cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Hãy nói với tôi đó là gì đi.” Cô yêu cầu.

“Con ngựa có mọi kiểu ngoan cố y như danh tiếng của tổ tiên của tôi đã có.” Harrison nói. “Có lửa trong đôi mắt nó, nhưng cũng có một điều gì đó khác nữa. Kiên nhẫn, tôi đoán thế, dành cho những người đàn ông không hiểu nó.”

Cô thở dài lần nữa. “Kiên nhẫn.” Cô thì thầm.

Harrison gật đầu. Anh không thể hình dung điều gì đã xảy đến với cô. Đôi mắt cô trở nên mơ màng, ánh nhìn xa xăm. Anh băn khoăn không biết cô đang nghĩ về điều gì.

Cô nghĩ hẳn cô đã vướng vào lưới tình mất rồi. Thật là một ý tưởng kỳ quặc, non nớt. Cô không quan tâm. Miễn là cô không nói với bất kỳ ai những gì cô đang mơ mộng, nó sẽ ổn thôi, đúng không?

“Tôi đoán là tôi có thể học được vài thứ từ anh,” Harrison bảo Douglas. “Tôi đã cạn kiên nhẫn rồi.”

Anh thật sự sẽ là một người chồng tuyệt vời, Mary Rose quyết định. Anh muốn kiên nhẫn.

“Nó có những cái chân khoẻ mạnh,” Douglas nói. Anh di chuyển gần hàng rào hơn. “Hiện thời cậu ta lạng lẽ quá. Anh đã kiểm tra nó chưa? Vào miệng nó ấy?”

“Rồi.”

“Không căn bệnh nào cậu biết đến à?”

“Không.”

“Cậu có được nó từ đâu thế?”

“Ngay bên ngoài Hammond, ở chỗ của Finley. Anh có nghe về nơi đó chưa?”

Đôi mắt Mary Rose mở rộng. “Anh đã đến chỗ của Finley ư? Chúa nhân từ, lão chỉ mua những con ngựa mà lão định giết thịt đem bán thôi. Anh đã trả cho lão bao nhiêu thế?”

“Mười hai dollars.” Harrison đáp.

“Vậy thì cậu bị ăn cướp rồi, MacDonald.” Cole tự nguyện đưa ý kiến một cách vui vẻ.

Douglas đồng ý với em trai. “Anh không chắc cậu ta bị như thế, Cole. Cậu ta hẳn phải có một cuộc thương lượng chứ.”

“Tôi đã có thương lượng mà.” Harrison khẳng định. “Và tôi đã rất may mắn. Nếu tôi đến trễ hơn một giờ, MacHugh đã chết rồi.”

“Và đó là lý do tại sao anh mua nó ngay cả khi anh không thể cỡi được nó à?” Mary Rose mỉm cười với kết luận của cô. Cô quay sang Cole. “Anh ấy không ngọt ngào sao?” Cô thì thầm.

“Ngu ngốc thì có.” Cole thì thầm đáp lại. Harrison nghe được sự trao đổi. Anh nhún vai và sau đó đi vòng qua cổng. MacHugh theo sau anh. Con ngựa hành động như thể muốn xé Harrison thành nhiều mảnh, nhưng khi anh đi vào bên trong bãi quây, MacHugh chỉ trao cho anh một cái đẩy nhẹ trước khi dịu lại.

Cậu ta trở nên ngoan ngoãn và dễ bảo cho đến khi Douglas cố lại gần. Harrison tóm lấy dây cương và xoa dịu cơn hoảng loạn.

Anh trai của Mary Rose đóng cánh cổng lại phía sau và tiến về phía trước. Con ngựa lập tức bắt đầu nhặng xị lần nữa.

“Đứng yên ở nơi anh đứng.” Harrison nói vọng ra. “Hãy để nó đến với anh. Nếu anh không di chuyển nó sẽ không làm tổn thương anh.” Douglas đồng ý bằng một cái gật đầu. Anh đứng với đôi chân tách ra và đợi xem con ngựa giống sẽ làm gì.

Anh không phải đợi lâu. Ngay khi Harison thả dây cương, con ngựa lao ngang qua bãi quây. Mary Rose đã chắc chắn con ngựa sẽ giết anh trai cô. Cô muốn hét lên cảnh báo, và phải dùng tất cả sự kềm chế để giữ im lặng. Cole chắc chắn cũng đã thấy lửa trong đôi mắt của con ngựa đực và ngay lập tức vươn tới khẩu súng. Lạy Chúa, anh sẽ bắn con ngựa chết tiệt đó trước khi nó đạp anh trai anh đến chết.

“Anh đã mất hết ý thức rồi sao, Douglas?” Cole thì thầm.

MacHugh dừng lại chỉ cách Douglas vài inch. Tuy thế cậu chàng đã không làm trọn thủ đoạn khủng bố của mình, và phải lồm lên hai lần trước khi rút cuộc cũng quyết định cư xử cho phải phép.

Đầu gối của Mary Rose trở nên yếu ớt. Cô di chuyển đến gần Cole hơn và dựa vào anh.

“Bây giờ anh có thể chạm vào nó, nếu anh muốn.” Harrison bảo Douglas. Anh đi đến để đứng cạnh con ngựa đực. “Tôi đã bảo anh là nó sẽ không làm tổn thương anh. Cậu ta chỉ thích làm bộ làm tịch một chút. Anh có ổn không?”

Anh thêm câu hỏi khi nhận ra nước da của Douglas đã xanh xao như thế nào. Anh trai của Mary Rose phải nuốt xuống trước khi có thể trả lời. “Cậu quên đề cập rằng cậu ta sẽ dọa tôi chết khiếp.” Anh ta vươn tay ra vỗ nhẹ vào con ngựa. MacHugh nhanh nhẹn đẩy anh ra sau một bước chân. Douglas buột ra một tràng cười. Rồi cậu ta thử lần nữa. “Được rồi, tôi có thể thấy cậu ta thật sự tuyệt ra sao rồi. Tôi chỉ phải vượt qua những vết sẹo trước. Cậu ta là một trong những con vật cừ nhất tôi từng gặp trong một thời gian dài.” Có một sự ngưỡng mộ miễn cưỡng trong giọng nói khi anh ta thêm vào. “Cậu chọn khá đấy.”

Harrison không thể nhận công trạng. “Tôi đâu có làm. Nó chọn đấy chứ.”

Anh không nói chi tiết, và Douglas cũng không hỏi. Có vẻ như anh ấy hiểu.

“Nó cao gần mười bảy sải tay (*hand=4inches*), đúng không? – và dịu dàng đáng kinh ngạc đối với một con ngựa giống.” Douglas nhận xét.

“Chúng tôi có những con to lớn hơn ở Scotland.” Harrison đáp.

“Cậu đến từ nơi đó à?”

Harrison gật đầu. “Tôi biết anh là người Irish,” Anh nói, hy vọng anh trai của Mary Rose sẽ nói cho anh biết về nguồn gốc của mình.

Douglas trông có vẻ ngạc nhiên, “Ai bảo với cậu điều đó?”

“Em gái anh.”

Người anh trai mỉm cười. “VẬY tôi đoán tôi... thỉnh thoảng là thế.”

Điều đó được cho là có ý nghĩa quái gì được nhỉ? Harrison muốn hỏi, nhưng anh khôn ngoan chọn quay trở lại chủ đề về con ngựa giống, vì anh có thể thấy người anh trai đã lại xa cách với anh rồi. Nụ cười vừa loé sáng đã tàn đi nhanh như khi nó xuất hiện. Bây giờ anh ta trông có vẻ cảnh giác.

“Đừng để MacHugh lừa phỉnh anh. Cậu ta chỉ dịu dàng khi cậu ta muốn. Cậu ta có thể gây chết người, đặc biệt khi bị dồn vào đường cùng.”

Douglas kéo thông tin thành hàng. “Một số đàn ông cũng cảm thấy theo cách tương tự.” Anh ta giới thiệu bản thân và bảo Harrison anh ta không phiền có anh đến nhà ăn tối. Một mối liên kết mong manh đã hình thành giữa hai người đàn ông. Tình yêu của Douglas dành cho những con thú và

ảnh hưởng hiển nhiên của Harrison trên MacHugh đã trao họ một thứ gì đó chung.

Cole đã đứng vắn vơ trong thời gian lâu nhất có thể. Anh không có ý định để anh trai mình trên cơ. Nếu Douglas có thể đến gần con vật khủng khiếp đó, thì anh cũng có thể.

Một vài phút sau, anh chịu đựng thử thách tồi tệ tương tự Douglas đã trải qua. Cole mất lâu hơn một chút để hoàn hồn.

Mary Rose muốn là người kế tiếp. Cả hai người anh ra lệnh cô phải ở lại bên ngoài bãi quây.

“MacHugh rất thiên vị với phụ nữ.” Harrison đề cập tình rui lời nhận xét, thứ chẳng gây được chút ảnh hưởng nào với Cole hoặc Douglas. Cả hai bọn họ đều cần mẫn lắc đầu khi em gái của họ hành quân vào bên trong.

“Con bé chẳng bao giờ lắng nghe chúng ta,” Cole lầm bầm.

Douglas nghĩ anh ta nên bênh vực cô. “Con bé có ý kiến riêng của mình.” Anh ta bảo Harrison.

“Tôi thấy là cô ấy có.”

Mary Rose ngừng lại ngay bên trong cánh cổng và cố không tỏ ra sợ hãi. Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng cô không dám. Các anh trai của cô sẽ cười cho xem, và cô sẽ bị mất thể diện bởi vì Harrison đang quan sát.

Con ngựa giống phớt lờ cô. Cô đợi vài phút trước khi di chuyển đến gần hơn.

MacHugh cuối cùng cũng chạy lóc cóc sang chỗ cô. Cô vỗ nhẹ và thủ thủ với nó, đối xử với nó giống như một đứa bé, và cậu ta đáp lại y như thế. Rõ ràng là cậu ta thích mùi hương của cô, và có vẻ khao khát tình cảm của cô.

“Mày sẽ thích Rosehill,” Cô thì thầm. “Mày thậm chí có thể muốn ở lại đó cùng bạn của mình, Harrison, trong một thời gian rất, rất dài.” Cô biết mình đang mơ mộng về những điều không thể. Cô chỉ mới biết người đàn ông trong khoảng hai mươi hoặc ba mươi phút, và một trong những điều đầu tiên anh nói với cô là anh có ý định ngụ cư trong vùng. Anh có thể sẽ quyết định rằng cuộc sống ở đây quá vất vả và cuốn gói rời đi trước khi mùa đông đến.

Cô nhìn trộm vòng qua con ngựa giống vào Harrison. Rồi cô gần như quên thở một lần nữa. Cô không thể hình dung ra có điều gì với cô nữa.

Cô không tin phản ứng kỳ lạ của cô đối với người đàn ông là vì vẻ đẹp trai của anh. Giả dụ như vậy, cô thấy anh hấp dẫn, nhưng đó không phải là điều đã bẫy hơi thở của cô trong cổ họng.

Đó là vì anh là một người đàn ông hết sức tốt. Cô chẳng mất chút thời gian nào để đi đến kết luận ấy. Anh cũng có một trái tim cực kỳ nhân hậu. MacHugh là bằng chứng sống cho điều đó. Cô không thể ngăn mình nhìn chăm chăm vào anh. Chẳng lẽ sự mê đắm tấn công nhanh đến vậy sao? Tất cả các cô gái trong trường nội trú đều khẳng khẳng là như thế, nhưng cô đã không tin vào sự ngốc nghếch của họ.

Bây giờ cô không chắc chắn nữa. Các anh trai cô đã khẳng khẳng rằng cuối cùng cô sẽ kết hôn, và trong trái tim mình, cô biết họ nói đúng. Tuy vậy, cho đến hôm nay, khả năng bị cột chặt bởi cùng một người đàn ông hết ngày này qua ngày khác trong phần còn lại của cuộc đời đã luôn làm cô cảm thấy chán ngán. Tuy vậy, bây giờ cô không cảm thấy phát ốm trong dạ dày nữa. Mọi thứ đột nhiên khác đi. Không người đàn ông nào từng khiến cô cảm thấy hụt

hơi. Cô cho rằng, rõ ràng tình trạng ấy là một yêu cầu mà người ta phải trải qua khi họ vướng vào trong sự mê đắm.

Cách cô sẽ cảm thấy nếu, và khi nào, anh có bao giờ hôn cô là một câu hỏi khác, cô nghĩ. Cô đã hôn chỉ một đôi lần. Những trải nghiệm đó mang đến sự hài lòng y như khi được hôn bởi một con cá. Cô đã hoàn toàn thất vọng.

Mary Rose quyết định sẽ tìm ra Harrison hôn như thế nào. Cô buông một hơi thở dài khe khẽ khác ngay khi nghĩ về điều đó. Cô biết cô thật đáng xấu hổ. Cô không quan tâm.

Cô trao cho MacHugh một cái vỗ nhẹ cuối cùng rồi quay người và ra khỏi bãi quây. Con ngựa giống ngoan ngoãn đi theo sau cô.

Cả hai người anh trai đều nhận ra em gái mình đang đắm đắm nhìn Harrison. Anh cũng nhận ra và đang cố hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô.

Rồi tất cả đều nghe thấy cô đang hát.

“Có chuyện quái quỷ gì với con bé thế?” Cole hỏi anh trai.

“Con bé đang mơ mộng,” Douglas suy đoán. Harrison không nói bất kỳ điều gì. Anh tiếp tục đứng trong giữa bãi quây và quan sát Mary Rose. Cô đang hành động hết sức khác lạ. Khi cô nhìn vào anh, cô có một vẻ sững sờ trên gương mặt. Cô đang nghĩ về điều gì thế nhỉ? Thực đáng buồn rằng anh không biết.

Cô đang bắt đầu biểu lộ những dấu hiệu không thể đoán được. Harrison không thích dáng vẻ đó trên bất kỳ ai. Việc biết được người khác đang nghĩ gì rất cần thiết trong công việc của anh. Anh không phải là người đọc được suy nghĩ, nhưng anh là người rất am hiểu tính cách và thường có thể đoán trước được những phản ứng.

“Từ bỏ đi, MacDonald,” Cole nói trước khi tiến đến khu chuồng ngựa. Anh đã đợi đủ lâu về việc Simpson già nhấc mông lên và đóng yên cương con ngựa của anh. Anh sẽ tự mình quan tâm đến việc vật ấy.

“Từ bỏ cái gì?” Harrison hỏi Cole.

Douglas đi về phía chiếc xe thồ. “Cố hiểu con bé,” Anh ta nói qua vai. “Cậu sẽ không bao giờ hiểu được Mary Rose đâu.”

Cole quay người khi anh đến cửa sau của khu chuồng ngựa. “Harrison, cậu không nghĩ tốt hơn là nên bắt kịp con ngựa của mình à? Nó đang cố đi theo em gái của tôi về nhà kia.”

Harrison buột ra một lời rủa và bắt đầu chạy. Có chuyện quái quỷ gì với anh thế nhỉ? Anh thậm chí còn không nhận ra MacHugh đã rời khỏi.

Từ vẻ ngạc nhiên trên gương mặt của Harrison, Cole biết cậu ta đã không nhận ra. Anh bật cười trước anh chàng MacDonald Xấu-Hỗ-Phát-Khóc, và anh hầu như không để tâm chút nào rằng anh đang trở nên cực kỳ khiếm nhã.

Cole chắc chắn không bị ngạc nhiên trước sự chuyển hướng lòng trung thành của MacHugh. Con ngựa giống hành động chẳng có gì khác biệt với phần lớn những sinh vật khác đi lang thang trong vùng. Bọn họ biết một điều tốt đẹp khi họ nhìn thấy nó.

Những người đàn ông hoặc bọn quái vật, có vẻ như chẳng thành vấn đề. Tất cả đều đi theo Mary Rose về nhà. Cô sống trong trung tâm của thiên đường.

SeseNau' Blog

Harrison ngừng lại khi anh đến con dốc bên trên đồi sản nhà Clayborne. Anh nhìn xuống thung lũng bên dưới trong sự mê hoặc và kinh ngạc. Đồng cỏ mùa xuân tốt tươi trải thảm cho thung lũng và vươn dài đến những ngọn núi phía xa xa. Màu xanh rạng rỡ và đầy sức sống, gần như quá nhiều để mắt thường có thể thu nhận, và anh thấy bản thân nheo mắt chống lại theo bản năng. Trông cứ như thể mặt trời đã rơi xuống trái đất và biến thành những mảnh ngọc lục bảo. Mọi nơi anh nhìn, cỏ lấp lánh sương. Điểm xuyết trên tấm thảm rực rỡ là những bông hoa dại màu hồng và vàng, đỏ và cam, tím và xanh, nhiều đến mức không ai có thể đếm nổi. Tất cả hoa cỏ đều bùng bùng với màu sắc phong phú của riêng mình. Hương thơm ngọt ngào trộn lẫn với không khí tươi mát của thung lũng.

Những ngọn núi già cỗi như thời gian đứng trang nghiêm và kiêu hãnh phía bắc và tây của thung lũng, một con suối rộng, màu xanh trong vắt uốn khúc xuống triền đồi phía đông.

Vùng đất đẹp đến nín thở giống như vùng khe lũng của anh ở Cao Nguyên, anh đột ngột nhớ thương da diết Scotland và tổ ấm mà anh đã buộc phải rời khỏi.

Bằng cách nào một mảnh của thiên đường này có thể nhắc anh nhớ quá nhiều đến một nơi khác như thế? Anh không tin điều đó là có thể, nhưng nó đã như thế, trải rộng trước anh giống như tấm áo choàng thanh nhã của Chúa Trời.

Nỗi nhớ thương tan nhanh như khi nó đến, và anh đột ngột cảm thấy cực kỳ bình an và mãn nguyện. Sự thanh bình quẩn quanh anh như một tấm mền ấm áp. Anh cảm thấy được an ủi, được xoa dịu và tràn trề. Nỗi nhớ nhưng quê nhà dịu xuống với mỗi hơi thở anh hít vào.

Anh có thể ở lại nơi này mãi mãi. Nhận biết ấy làm anh chấn động. Anh lập tức ép buộc bản thân khoá ngay suy nghĩ phản bội ấy lại. Trái tim anh thuộc về Scotland, và một ngày không xa, khi anh đã đủ giàu có và quyền lực, anh sẽ trở về và chiếm lại những gì thuộc về anh.

Anh cuối cùng cũng xoay sự chú ý về lại trang trại nhà Clayborne. Anh đã hình dung rằng họ sống trong một căn nhà nhỏ bằng gỗ khúc, tương tự phong cách tất cả những căn nhà khác anh đã thấy trong chuyến du hành của mình, nhưng gia đình Clayborne sống trong một căn nhà lợp ván màu trắng hai tầng. Đó là một căn nhà rất hiện đại về tầm vóc cũng như thiết kế, tuy vậy anh vẫn thấy nó khá là vương giả.

Một hàng hiên, được chống bởi những cây cột màu trắng, vòng quanh ba mặt của ngôi nhà. Mọi thứ dường như vừa được sơn mới.

Có hai nhà kho lớn phía sau ngôi nhà, Dù hơi cách xa nhau một chút. Những toà nhà cách nhau khoảng năm mươi hoặc sáu mươi yards và được vây quanh bởi những bãi quây. Anh đếm được cả thảy năm cái.

“Các vị có bao nhiêu con ngựa vậy?”

“Có vẻ như hàng trăm con mỗi lần.” Cô trả lời. “Thu nhập của chúng tôi tùy thuộc vào ngựa. Chúng tôi nuôi dưỡng chúng và bán chúng. Chúng tôi thực sự có không nhiều hơn sáu mươi đến bảy mươi con, tôi nghĩ thế, và thỉnh thoảng xuống chừng ba mươi. Cole mang những con ngựa hoang về lúc này lúc khác. Chúng tôi cũng có gia súc nữa, dĩ nhiên, nhưng không gần với số lượng mà Travis nghĩ chúng tôi nên có.”

“Và Travis là người anh trẻ tuổi nhất?”

Cô nghĩ anh thật ngọt ngào khi cố nhớ chính xác mọi người trong tâm trí.

“Vâng, anh ấy là người anh trẻ nhất.”

“Anh ấy bao nhiêu tuổi khi cô ra đời?”

Cô trao cho anh một ánh mắt hiếu kỳ. “Anh ấy lên chín, hoặc gần mười. Tại sao anh hỏi?”

Anh nhún vai. “Tôi chỉ tự hỏi,” Anh đáp. “Không biết Travis trông giống Douglas, hay anh ấy tương tự cô và Cole?”

“Anh ấy trông giống... Travis. Anh hỏi quá nhiều câu hỏi, Harrison.”

“Tôi đã làm thế ư?” Anh đáp vì chẳng biết nói gì hơn.

Cô gật đầu. “Anh nghĩ sao về nhà tôi?” Anh quay nhìn quang cảnh một lần nữa trước khi trả lời. Chỉ đơn giản nói với cô thung lũng của cô thật xinh đẹp sẽ không phải là sự mô tả tương xứng với cảm giác kỳ diệu mà vùng đất đã trao cho anh. Anh không hiểu tại sao việc tìm ra đúng từ ngữ lại quan trọng với anh đến thế, nhưng bằng cách nào đó nó đã quan trọng, và anh quyết định mô tả chính xác nhất có thể. Thiên đường xứng đáng nhiều hơn một thoáng ngẫm nghĩ. Nó đòi hỏi sự nhận biết.

Và vì thế anh nói từ trái tim mình. “Vùng đất của cô nhắc tôi nhớ về Scotland, và đó là lời khen cao nhất mà một người Cao Nguyên có thể trao tặng.”

Cô mỉm cười hài lòng. Đôi mắt của Harrison cho thấy anh nói thật lòng. Cô đột nhiên cảm thấy muốn thở dài lần nữa. Chúa trên thiên đường, cô thích người đàn ông dịu dàng này quá chừng.

Cô nghiêng người bên cạnh yên ngựa để cô có thể gần anh hơn một chút. “Anh có biết tôi đang nghĩ gì không?” Cô thì thầm.

Anh cũng nghiêng người về phía cô. “Không,” anh thì thầm đáp lại. “Cô đang nghĩ gì?”

“Anh và tôi rất giống nhau.”

Anh lập tức thất kinh. Cô hẳn đã mất trí nếu cô tin rằng họ có bất kỳ điều gì giống nhau. Chà, họ hoàn toàn trái ngược theo đánh giá của anh. Anh đã đoán ra là cô rất giàu cảm xúc. Anh chắc chắn như quỷ rằng anh không thể. Anh hiếm khi để người khác biết những gì anh đang nghĩ hoặc đang cảm thấy. Anh cũng cực kỳ ngăn nắp với mọi thứ anh dự định làm. Anh ghét sự ngạc nhiên; trong phạm vi công việc của anh chúng có thể gây chết người, và vì thế anh thận trọng suy tính mọi phương án và mọi hành động trước khi anh tạo nên bất kỳ quyết định nào. Anh đòi hỏi trật tự trong cuộc đời anh, và từ những gì anh nghe về Mary Rose, anh có kết luận duy nhất rằng cô đã lớn lên trong sự hỗn loạn. Cô cũng rất dịu dàng, cực kỳ ngây thơ, và mở rộng lòng mến khách với những kẻ xa lạ. Và cả tin nữa – Chúa toàn năng trên trời, người phụ nữ dường như tin cậy mọi người mình gặp. Không mất đến năm phút để cô quyết định đưa anh về nhà cùng với cô. Với tất cả những gì cô biết, anh có thể là một kẻ giết người máu lạnh.

Ôi, không. Họ chẳng có gì giống nhau hết. Anh không tin tưởng bất kỳ ai. Anh là một kẻ hoài nghi bẩm sinh và được đào tạo. Tuy nhiên, có lẽ cô không thể hiểu mình đã đánh giá sai về anh như thế nào, bởi vì cô không biết chút gì về anh. Cô ngây thơ chấp nhận những gì anh đã kể với cô, và miễn là anh cứ giả vờ là một chàng trai thành thị ngờ nghệch, kẻ mang một

khẩu súng chỉ bởi vì anh ta cho rằng nên làm, thì cô sẽ tiếp tục tin họ thật sự có tâm hồn đồng điệu.

“Anh không thắc mắc tại sao tôi nghĩ chúng ta giống nhau sao?” Cô hỏi.

Anh thầm khích lệ bản thân, “Tại sao?”

“Anh nhìn mọi thứ tương tự như tôi,” cô trả lời. “Hãy thôi cau mày đi, Harrison. Tôi đâu có sỉ nhục anh đâu nào.”

Địa ngục nếu cô đã không. “Không, dĩ nhiên là không,” anh đồng ý, “Chính xác thì chúng ta nhìn mọi thứ như thế nào?”

“Anh nhìn bằng trái tim.”

“Tôi đã học được từ cách đây rất lâu rằng nên đặt tính hợp lý và lý trí vượt trên cảm xúc,” Anh bắt đầu. “Triết lý của đời tôi thật sự rất đơn giản.”

“Và triết lý của anh có thể là gì?”

“Đầu tiên là lý trí, sau đó bằng trái tim.”

Cô không hề ấn tượng. “Vậy anh không bao giờ cho phép bản thân chỉ... cảm nhận thôi sao? Anh phải nghĩ về điều đó trước tiên chứ?”

“Dĩ nhiên,” Anh đồng ý. Anh hài lòng là cô hiểu. Cô có lẽ sẽ tốt khi theo luật của anh, anh nghĩ.

“Anh mới chính xác làm sao, Harrison.”

Anh mỉm cười, “Cảm ơn.”

“Và cũng ngắc.”

“Phải.”

Cô đảo mắt lên trời. “Adam sẽ thích anh cho xem,” cô tiên đoán.

“Tại sao lại thế?”

“Anh trai tôi chia sẻ triết lý của anh. Tôi tin là đôi khi tôi đã khiến anh ấy phát điên. Tôi rất tiếc đã làm anh ấy lo lắng như thế, nhưng tôi không thể kèm bản thân được. Khi tôi nhìn vào thung lũng của mình...”

Cô đột ngột ngừng lại. Và sau đó bắt đầu đỏ bừng.

“Sao thế?” anh hỏi. “Cô nghĩ tôi cũng sẽ phát điên ư.”

“Tôi không có.”

Cô lấy một hơi thở. “Anh có thể cười nếu anh muốn, nhưng thỉnh thoảng tôi cảm thấy một mối liên kết với vùng đất này, và nếu tôi thật sự yên lặng và chỉ để bản thân lắng nghe và cảm nhận, tôi gần như có thể nghe được nhịp mạch cuộc sống vây bọc quanh tôi.”

Cô quan sát anh chăm chú. Anh không mỉm cười, nhưng cô nghĩ trông anh như thể muốn làm thế. Cô cảm thấy cần phải bênh vực bản thân.

“Tôi đã nghĩ anh cũng cảm thấy điều đó, Harrison. Tôi vẫn không chắc chắn anh...”

“Mary Rose, em có định đi tiếp không thì bảo? Chúa lòng lành, anh đã lãng phí cả ngày để đợi em rồi đấy.”

Cole gầm lên ra lệnh từ phía sau. Mary Rose lập tức thúc con ngựa của cô tiến tới.

“Anh trai tôi không kiên nhẫn nhiều với việc la cà. Anh ấy thật sự rất vô tâm. Anh ấy thích che dấu điều đó.”

Điều đó quả là sự nghịch thường của năm. Harrison không cho rằng Cole có bất kỳ chút kiên nhẫn nào. Anh thấy bản thân đang tự hỏi tại sao cho đến bây giờ chưa có ai giết được người đàn ông. Anh trai cô không chỉ nóng tính; anh ta cũng là một con người khó nhằn nhất Harrison từng gặp phải.

Và đó dường như là phẩm chất tốt hơn của anh ta.

Người anh trai trẻ nhất gặp họ bên ngoài nhà kho chính nhưng phải đợi một sự giới thiệu. Harrison đã xuống ngựa và đang bận rộn cố dụ MacHugh vào trong khu chuồng ngựa. Con ngựa giống không có tâm trạng hợp tác. Cậu chàng lồng lên vài lần rồi sau đó bắt đầu khịt mũi và dậm chân và húc đầu vào vai của Harrison.

Harrison ra lệnh cho MacHugh cưỡi xử đằng hoàng. Con thú không thích nghe giọng anh. MacHugh đẩy anh lần nữa, nhưng đặt nhiều sức hơn. Harrison ngã ngựa trong đám mây bụi. Sự thiếu kiểm soát của anh với con thú khiến anh bẽ mặt kinh khủng. Mary Rose rất cảm thông. Cô liên tục nài nỉ các anh trai làm gì đó để giúp đỡ. Họ đủ thông minh để tránh xa con quái vật. Douglas đang cười. Anh ta đủ lịch sự để không cười thành tiếng, ngay cả khi Harrison hạ cánh bằng lưng lần thứ hai.

Cole thì không dè dặt như thế. Anh ta cười cho đến khi chảy nước mắt. Harrison thật sự muốn giết anh ta. Anh không thể, dĩ nhiên, ít ra là không nếu anh muốn ở lại ăn tối và tìm ra những kẻ quái quỷ này thật sự là ai. Anh đã đoán ra người anh trai tóc đỏ đang đứng đằng sau Mary Rose là Adam hoặc Travis.

Tiếng cười của Cole bắt được sự chú ý của anh lần nữa. Có lẽ Harrison có thể chỉ tung nắm đấm vào gương mặt người anh trái đáng ghét đó và, hy vọng rằng, sẽ làm vỡ vài cái xương. Có tổn hại gì với điều đó đâu cơ chứ? Harrison phải cố hết sức để từ bỏ thôi thúc đó. Lý trí đã thắng thế. Mary Rose chắc chắn sẽ suy sụp nếu anh đập cho địa ngục văng ra khỏi anh trai cô. Cô cũng sẽ nhận ra là anh có thể tự chăm sóc chính mình.

Chúa ơi, anh ghét sự lừa dối quá đi, và ngay giây phút này, anh ghét Cole Clayborne cũng nồng nhiệt y như thế. Harrison đã có đủ cơn tam bành khó ưa của MacHugh rồi. Anh để cho con ngựa giống thảng. Anh buông dây cương và đi qua bãi quây. MacHugh buột ra một tiếng khịt mũi rõ ro khác, dậm chân đôi chút rồi đi theo anh.

Con ngựa chạy nước kiệu vào trong trung tâm của vành đai và đứng yên như tượng đá trong khi Harrison cởi bộ yên khỏi nó.

“Nếu mày nhảy qua hàng rào, MacHugh, mày sẽ tự chịu trách nhiệm với chính mình đấy. Mày có hiểu điều đó không hả?”

“Harrison, hãy đến gặp Travis nào,” Mary Rose gọi.

“Kiểu tên gì mà lại là Harrison nhỉ?” Travis hỏi với một giọng đủ lớn cho Harrison nghe thấy.

“Một cái tên gia đình,” Harrison đáp lại. Anh đã vắt bộ yên cương và cái mền trên hàng rào, đóng cánh cổng phía sau anh, và đi đến để gặp người anh trai trẻ nhất của Mary Rose.

“Kiểu tên gì mà lại là Travis nhỉ? Irish chẳng?”

Travis mỉm cười. “Có thể.” Anh ta đáp trong một giọng phấn khởi trên người. Đó là câu trả lời kiểu quái quỷ gì thế? Anh không thể hỏi bởi vì Mary Rose đã xen vào để giải thích cách cô đã gặp Harrison như thế nào và cách tử tế và ân cần khi anh cảnh báo Cole về cuộc phục kích ra sao.

Harrison quan sát Travis trong suốt lời giải thích lảng nhảng của cô, và một ý tưởng chạy qua tâm trí anh. Không thể nào. Người đàn ông này không thể có quan hệ họ hàng được. Anh ta chẳng có chút gì giống bất kỳ ai trong số họ, Harrison càng nghĩ về điều đó, anh càng thấy sự không giống nhau là một đặc điểm mà tất cả bọn họ chia sẻ. Quỳ thật, Travis còn trông giống MacHugh nhiều hơn.

Sự so sánh khiến Harrison mỉm cười. Travis có mái tóc màu nâu đỏ và đôi mắt xanh lá. Gương mặt anh ta vuông vắn. Mary Rose có gương mặt hình trái xoan hoàn hảo. Travis có chiều cao tương tự Douglas, nhưng không vạm vỡ như thế. Người anh trai trẻ nhất gầy như một cây sậy, và không cơ bắp như Cole.

Harrison quyết định không còn điều gì khiến anh ngạc nhiên thêm nữa. Nếu cô thử nói với anh rằng Travis tình cờ có một người anh sinh đôi là người lai Crow, anh cũng sẽ không hề chớp mắt. Anh thậm chí còn có thể giữ gương mặt tỉnh rụi khi hỏi người anh sinh đôi ấy có tình cờ là người Irish không nữa kìa.

*(*Crow : một bộ tộc người Mỹ bản địa sống ở thung lũng sông Yellowstone kéo dài từ Wyoming, Montana đến bắc Dakota. Ngày nay được công nhận là một trong những sắc tộc bản địa của Mỹ, có chính phủ riêng và đặt trung tâm đầu não tại phía nam Billings-Montana – Ct của Sẻ)*

Anh bắt đầu chú ý đến cuộc trò chuyện khi Mary Rose kể với Travis anh sẽ ở lại ăn tối. Anh trai cô không mấy may khó chịu về lời loan báo. Thay vì thế, anh ta trông có vẻ cam chịu.

Harrison chỉ mới vừa quyết định rằng người anh trai này gần như không khó nhằn như Cole, thì người đàn ông nhanh chóng làm anh đổi ý.

“Cậu thật gan góc khi cười một con ngựa xấu tính như thế.”

“Travis, đừng thô lỗ thế.” Mary Rose ra lệnh.

“Anh có định thô lỗ đâu,” Anh ta đáp, “Anh chỉ đưa cho Harrison một lời bình luận thôi mà. Điều đó phải rất can đảm đấy.” Anh ta quay lại với người khách của mình. “Xin lỗi nhé nếu anh cảm thấy bị xúc phạm.”

“Harrison, cậu sẽ thắng yên cho MacHugh vào ngày mai à?”

Cole la lớn câu hỏi từ phía sau chiếc xe thồ. Harrison lập tức nghi ngờ. “Thì sao?” anh quát lại.

Người anh trai nhắc bao bột mì lên vai trước khi trả lời. “Tôi muốn xem.”

Harrison biết anh sẽ hối tiếc nếu anh nói bất kỳ điều gì vào lúc này, thế nên anh buộc bản thân giữ im lặng. Điều đó gần như giết anh. Anh quan sát Cole đi đến hiên trước và vào bên trong nhà, và nhận ra một người đàn ông da đen, cao lớn đang đứng dựa vào cây cột trụ. Người lạ mang dáng vẻ cực kỳ ấn tượng, với bờ vai rộng, mái tóc điểm bạc, đôi mục kính tròn gọng vàng khiến ông ta có vẻ thông thái. Ông ta mặc áo ca rô sọc màu đỏ để hở cổ và quần màu nâu sẫm. Ông ta trông có vẻ rất thư thái và tự nhiên như ở nhà.

Harrison tự hỏi không biết liệu ông ta có phải là một linh hồn lạc lối khác mà Mary Rose thấu nhận dưới đôi cánh ấp ủ của cô và mời về nhà ăn tối hay không. Nếu điều đó là đúng thì người đàn ông này rõ ràng đã quyết định ở lại lâu dài.

“Đừng để tâm đến Cole, Harrison. Anh ấy rất thích trêu chọc mà. Chỉ vậy thôi. Anh ấy không có ý định làm tổn thương cảm giác của anh đâu. Anh ấy thực sự là một người rất tử tế, thấu hiểu.”

Cô mỉm cười với anh để anh biết cô thật sự mong anh tin điều vợ vẫn đó. Phải mất khá nhiều sức mạnh ý chí để không cười vào mặt cô.

“Chúa trên thiên đường, Mary Rose, Harrison là một người đàn ông, không phải một đứa trẻ.” Travis buông một lời chỉ trích mang tính anh em và bước đến bên cạnh người khách của họ. “Rồi cậu sẽ quen với tính cách của em gái tôi, nhưng điều đó sẽ mất một thời gian. Con bé luôn lo lắng về cảm xúc của người khác. Con bé không thể kèm được điều đó. Chỉ cần lờ cô ấy đi. Chúng tôi làm thế suốt.”

Sau khi cho anh lời khuyên khôn ngoan ấy, anh ta chạy lên phía trước.

“Còn một người anh trai nữa anh cần phải gặp, và rồi anh sẽ biết được mọi người. Mau lên, Harrison. Adam đang đợi chúng ta.”

Mary Rose chạy lên những bậc thềm, nhưng ngừng lại cạnh người lạ. Harrison đoán là cô muốn giới thiệu anh với một người khách khác trước khi họ vào bên trong để gặp Adam.

Anh đã phạm sai lầm vì tính ngạo mạn của mình.

“Adam, em muốn anh gặp bạn em, Harrison MacDonald. Anh ấy đến từ Scotland.”

Adam rời khỏi cây cột và quay người đối mặt với Harrison. “Thật vậy sao?” Ông đáp. “Chào mừng đến với Rosehill, Mr. MacDonald.” Harrison quá choáng váng để có thể nói. Anh liếc nhìn Mary Rose, rồi nhìn Adam. Anh không biết nên làm gì hoặc nói gì lúc này, và chẳng ai trong hai người họ

trao cho anh bất kỳ manh mối nào. Họ đơn giản chỉ nhìn anh và đợi xem anh sẽ phản ứng với lời loan báo ấy ra sao.

Anh rất muốn có được một lời giải thích chi tiết rằng tại sao một người đàn ông da đen lại đang tự gọi mình là anh trai của cô, và tại sao cô lại chấp nhận ông ta làm như thế. Cuối cùng anh cũng tìm lại được trí khôn của mình. Đây không phải là nơi của anh để hỏi bất kỳ câu hỏi nào, và họ chắc chắn không cần giải thích. Anh chỉ cầu nguyện với Chúa là có ai đó sẽ cho anh lời giải thích.

“Rất hân hạnh được gặp ông, Sir. Em gái ông rất tử tế mời tôi ở lại dùng bữa tối. Tôi hy vọng đó không phải là một sự bất tiện.” Harrison giơ bàn tay ra trong lời chào. Adam có vẻ ngạc nhiên trước cử chỉ ấy. Ông lưỡng lự trong một giây hoặc hai, và cuối cùng bắt tay anh.

“Điều đó không phiền chút nào. Chúng tôi đã quen với việc Mary Rose mời những người lạ về nhà ăn tối.” Ông ngừng lại để mỉm cười với em gái. “Scotland là một quãng đường dài để đến đây.”

Harrison đồng ý bằng một cái gật đầu.

“Bữa tối đang đợi.” Adam loan báo. “Cậu có thể rửa ráy bên trong.”

Adam dẫn đường. Mary Rose theo sau. Harrison đứng yên và cố sắp xếp tất cả những khả năng nhiễu loạn đang xô đẩy xuyên qua trí óc anh.

Chẳng nghĩa lý gì hết. Chúa ơi, bằng cách nào cô lại gắn kết với bốn người anh trai đa dạng, không thể có khả năng có quan hệ họ hàng đến thế được nhỉ?

Mary Rose giữ cửa mở và kiên nhẫn đợi anh.

Cuối cùng anh lắc bản thân ra khỏi trạng thái mê mụ.

“Về Adam...” Cô bắt đầu.

“Vâng?” Anh khích lệ bản thân cho một trong những sự ngạc nhiên khác của cô, mong đợi sẽ bị chứng hừng lần nữa.

“Anh vẫn chưa hỏi, nhưng dù sao tôi nghĩ mình cũng nên nói với anh.”

Anh cảm thấy muốn reo mừng. Rốt cuộc. Anh sắp có được một lời giải thích thực sự, thành tâm với Chúa.

“Vâng?”

Cô mỉm cười với anh. “Anh ấy không phải là người Irish.”

SeseNau' Blog

Ngày 1 tháng 7 năm 1862.

Mama Rose kính yêu,

Chúng con đang có một thời gian kinh khủng khi cố dạy em bé thôi làm ướt quần của mình. Là những đứa con trai giống như bọn con, chúng con làm

chuyện đó khác. Em bé túm được Travis vào một buổi chiều, và bé đứng lên kể từ khi đó. Chúng con cố giải thích rằng, các bé gái không làm điều ấy theo cách đó, nhưng bé không chịu lắng nghe lý do, và bây giờ chúng con đang bắt đầu nghĩ rằng có lẽ bé không hiểu mình là con gái. Adam thề rằng cô bé thông minh như một nghị sĩ, nhưng cô bé cũng bướng bỉnh y như Cole, và má biết cậu ta có thể là thứ đầu bò như thế nào rồi đấy. Chúng con đoán là chúng con cần một người phụ nữ để giúp chúng con trong vấn đề này. Adam nghĩ anh ấy nên mang đứa bé đến lán của Belle, vì chị ấy là người phụ nữ duy nhất trong toàn vùng. Cole đã nổi tam bành với ý tưởng đó. Cậu ta không muốn Mary Rose bé bỏng đi loanh quanh với một ả điếm, nhưng con nghĩ việc Belle là người tốt bụng cũng đáng để tính tới. Bên cạnh đó, mọi người đều biết chị ấy ghét những gì mình đã làm để có được thức ăn trên bàn. Chà, chị ấy ghét việc làm điếm rất nhiều, chị ấy nói mọi người đàn ông tìm đến chị đều nói chị buồn bã và xanh xao như thế nào. Điều đó khiến các cư dân không còn gọi chị ấy là ả điếm nữa. Không, họ gọi chị ấy là Blue Belle...

Con trai yêu quý của má,
Douglas Clayborne.

Chương 4

Bữa ăn tối trở thành một cuộc thẩm vấn. Những người ngồi quanh bàn gần như chống lại Harrison, và vì anh khá chắc chắn là mình có thể kiểm soát được việc điều tra ở bất kỳ vấn đề nào, hoặc ít nhất cũng đặt được điểm dừng cho toàn bộ mọi thứ, anh chọn tham gia trò chơi và sẵn lòng nhất có thể. Anh có một động cơ kín đáo. Những câu hỏi được hỏi bởi anh em nhà Clayborne và những phản ứng của họ khi trả lời đã trao cho anh rất nhiều thông tin và một cái nhìn thấu suốt vào gia đình này.

Mỗi người đàn ông dùng một cách tiếp cận khác nhau. Cole cố tỏ ra thẳng thừng và đe dọa nhất có thể, Douglas điều khiển và thường thăm dò những mảnh thông tin cá nhân về gia đình, và Travis dùng cả tính hệ thống và ngoại giao. Adam là người khó nắm bắt nhất. Ông duy trì một vẻ mặt khá khắc kỷ trong suốt bữa tối. Harrison thậm chí không có nổi một ý niệm mơ hồ về những gì có thể ông đang nghĩ đến.

Adam hoàn toàn đối lập với em gái. Mary Rose dễ đọc như một quyển sách vỡ lòng. Mọi phản ứng của cô đều để lộ trên gương mặt và trong ánh mắt. Harrison chưa bao giờ gặp một ai đó giống như cô. Cô cởi mở và thành thật và hết sức thiện lương, và những phẩm chất đó khiến anh muốn gần gũi với cô hơn.

Anh đủ trung thực để thú nhận rằng anh cũng bị thu hút về thể chất với cô nữa. Cô là một phụ nữ xinh đẹp, và chỉ có một xác chết mới không nhận ra điều đó. Đôi mắt cô mê hoặc anh, và khuôn miệng ngọt ngào đó khiến anh

muốn nghĩ về một thứ mà anh thậm chí không có quyền nghĩ đến. Không ngay cả trong những giấc mơ của anh.

Nhưng, trong khi vẻ đẹp của cô khiến anh lưu tâm đến cô, trái tim cô mới là thứ khiến anh hứng thú. Thật may mắn, tính kỷ luật của anh đã cứu anh khỏi biến bản thân thành một kẻ ngốc hoàn toàn. Anh kèm chế bản thân không nhìn chăm chăm vào cô một cách lộ liễu trong suốt bữa tối. Các anh trai của cô đã không kiểm soát hành vi của họ như thế. Họ nhìn chăm chăm vào anh kể từ giây phút thức ăn được đặt trên bàn cho đến khi những chiếc đĩa đã được dọn đi. Họ khiếm nhã, biết rõ điều đó, và có vẻ như chẳng thêm để ý.

Họ đợi cho đến khi những tách cà phê được châm thêm để bắt đầu sự tra tấn của mình. Harrison dựa người vào lưng ghế và để cho họ tấn công anh. Tôn ti trật tự trong gia đình được thiết lập ngay khi gia đình lấy chỗ ngồi. Adam ngồi ở đầu bàn, một vị trí quan trọng mà Harrison thấy cả sự ý nghĩa và tính thú vị. Mary Rose ngồi bên trái ông và Cole bên phải. Douglas ngồi cạnh em gái, và Travis, người anh trai trẻ nhất, ngồi xuống cạnh Cole. Harrison ngồi cạnh cuối bàn đối diện với người đàn ông mà anh thầm gọi là tộc trưởng của gia đình nhà Clayborne.

“Anh đã dùng đủ chứ, Mr. MacDonal?” Adam hỏi.

“Vâng, cảm ơn ông. Món thịt hầm rất tuyệt. Vui lòng gọi tôi là Harrison.”

Adam gật đầu. “Và anh phải gọi tôi là Adam,” Ông gợi ý. “Ở nước Anh, một số người giữ tước hiệu. Điều đó có đúng ở Scotland không?”

“Vâng, ở đó cũng vậy.” anh trả lời.

“Cậu thì sao, Harrison. Cậu có một tước vị chứ?” Douglas hỏi.

Anh không trả lời. Anh cảm thấy thiếu thoải mái khi thảo luận về chủ đề đó và phải thầm thú nhận rằng anh thậm chí có một chút ngượng ngùng. Một quý ông có tước hiệu đột ngột nghe có vẻ khoa trương và chắc chắn lạ lẫm trong vùng đồi núi này.

“Chà, thế nào?” Cole hỏi gặng.

“Sự thật là tôi có,” anh thú nhận. “Tước hiệu được chuyển giao từ thế hệ này sang thế hệ khác, một truyền thống thực sự.”

“Tước hiệu của cậu là gì?” Adam hỏi.

Harrison thở dài. Có vẻ như không có cách nào khác ngoài thú nhận. “Tôi bà Bá tước của Stanford, đảo Hawk.”

“Khá là khủng khiếp phải đeo mang gánh nặng khi lớn lên.” Douglas nhận xét. “Cậu đã được sinh ra với tước hiệu đó à?”

“Không, tôi được thừa kế khi cha tôi qua đời.”

“Những người ở đó gọi cậu là gì? Sir chẳng?” Cole hỏi.

“Các nhân viên đã gọi thế.”

“Còn những người khác?” Cole dai dẳng.

“Đức ngài.”

Cole cười toe toét. “Nghe cực kỳ lạ thường đối với tôi.” Anh ta bình luận. “Cậu có nhiều tiền của và đất đai không?”

“Không.”

Mary Rose có thể thấy người khách của họ trông thiếu thoải mái. Cô quyết định làm anh dễ chịu bằng cách ngừng cuộc thảo luận về tước hiệu.

“Adam đã làm món thịt hầm cho bữa tối của chúng ta đấy. Đến lượt anh ấy giúp Samuel.”

“Ai là Samuel?” Harrison hỏi.

“Ông ấy là đầu bếp của chúng tôi,” cô giải thích. “Anh chưa gặp ông ấy. Thành thạo ông ấy ngồi chung bàn với chúng tôi, nhưng tối nay ông ấy bận.”

“Không, ông ấy không bận,” Cole bảo em gái. Anh ta quay sang Harrison. “Ông ấy giả vờ bận đấy. Ông ấy ghét người lạ. Cậu sẽ không gặp được ông ấy cho đến khi ông ấy cảm thấy thoải mái và sẵn sàng để cho cậu gặp. Điều gì khiến cậu quyết định rời khỏi Scotland vậy?”

Sự chuyển mạch chủ đề không làm Harrison ngạc nhiên. Anh gần như mỉm cười với mảnh khoé ấy. Mục đích là làm cho nhân chứng buông lỏng cảnh giác và trả lời mà không suy nghĩ. “Tôi muốn nhìn thấy States.” *(Ý muốn nói United States of America vì khi ấy chỉ vừa chuyển dần từ các vùng lãnh thổ thuộc địa thành các bang để hình thành nước Mỹ ngày nay – Ct của Sẻ)*

Cole chẳng có vẻ gì tin anh. Harrison không bận tâm cố thuyết phục anh ta. Anh không nói thêm gì khác, chỉ đơn giản nhìn chăm chăm đáp lại và đợi anh ta hỏi một câu hỏi khác.

“Tôi nghe được từ Mary Rose rằng cậu muốn học cách chăn nuôi gia súc,” Douglas cắt ngang.

“Vâng.”

“Tại sao?” Travis hỏi.

“Cuộc sống ấy lôi cuốn đối với tôi.”

Travis rõ ràng muốn có được một lời giải thích chi tiết hơn. Harrison từ chối cung cấp cho anh ta. Anh sẽ bắt anh ta phải làm việc để tìm ra những gì anh ta muốn biết.

“Đó là một công việc rất cực nhọc.” Douglas bảo anh.

“Tôi cũng đã hình dung như thế.” Anh đồng ý.

“Chính xác thì cậu tìm thấy sự lôi cuốn gì về việc chăn nuôi?” Travis dai dẳng.

“Được ở ngoài trời,” Harrison trả lời. “Và làm việc bằng đôi tay của mình.”

“Có nhiều thứ cậu có thể làm để được ở ngoài trời,” Cole xen ngang.

“Cậu nói nghe như thể mình bị giam giữ trong một văn phòng.” Travis nói.

“Phải.” Harrison đáp. “Tôi nói nghe đúng như thế, không phải sao?”

“Chà, cậu đã như thế ư?” Travis hỏi. Sự thất vọng về việc moi được một câu trả lời hài lòng hơn rõ ràng trong giọng nói.

“Phần lớn thời gian tôi ở trong một văn phòng,” Harrison thú nhận. “Nhưng gần đây tôi đã có thể làm vài chuyến du hành vì những vấn đề công việc.”

“Cậu đã làm việc cho ai?” Douglas hỏi.

“Đức ngài William Elliott,” anh trả lời. “Tuy vậy, tôi đã xin nghỉ phép.”

“Vậy ông ta cũng có một tước vị,” Douglas bình phẩm.

Harrison đồng ý với một cái gật đầu nhưng không đi vào chi tiết. Và cứ thế, cuộc hỏi cung tiếp tục liên tu bất tận. Harrison thỉnh thoảng đưa ra một câu trả lời lảng tránh thiếu rõ ràng hoặc thận trọng đi chệch ra ngoài vấn đề đang bàn chỉ để tìm ra xem liệu người anh trai có sẽ mang anh trở về với câu hỏi mà họ muốn hỏi hay không. Thật lạ lùng và đáng kinh ngạc với anh rằng, Travis, người anh trai trẻ nhất, chứng tỏ là kẻ gan lì tuyệt đỉnh. Anh ta cũng rất có kỹ năng phân tích nữa.

Anh ta có thể trở thành một luật sư cừ.

“Tại sao cậu không ở lại trong States?” Travis hỏi.

“States?” Harrison lập lại, không chắc chắn anh hiểu câu hỏi.

“Montana không phải là một bang,” Douglas giải thích.

“Phải,” Harrison nói. “Tôi đã quên sự kiện đó. Anh không tin vùng lãnh thổ sẽ sớm trở thành một bang sao?”

“Điều đó chỉ là vấn đề thời gian,” Douglas bảo anh.

Anh ta định giải nghĩa xa hơn chủ đề lập bang, nhưng Travis cắt ngang, “Thế tại sao cậu lại đến đây?”

Họ lại đi đủ một vòng lần nữa. Harrison vừa vắn dấu được nụ cười của mình.

“Tôi muốn nhìn thấy vùng đất. Tôi tin là mình đã đề cập đến chuyện ấy rồi, Travis.”

“Làm ơn đừng quấy rầy anh ấy.” Mary Rose nài nỉ. Rồi cô nghiêng người tới trước, chống khuỷu tay trên bàn, đặt cằm vào lòng bàn tay, và mỉm cười với Harrison.

“Anh nghĩ gì về nhà của chúng tôi?” Cô hỏi.

Harrison quan sát Adam trong lúc anh trả lời câu hỏi. Người anh trai lớn nhất đã không nói một từ trong một một lúc rồi. Trông ông ta gần như đã ngủ, và Harrison bắt đầu nghĩ ông ta thậm chí không chú ý đến cuộc trò chuyện. Tuy vậy, ngay giây phút em gái ông đặt khuỷu tay trên bàn, ông chậm chậm vươn tay ra và chạm vào cánh tay cô. Đó là một lời nhắc nhở khéo léo. Mary Rose theo bản năng quay nhìn anh trai và hiểu ra những gì ông muốn. Adam không giải thích. Harrison biết ông không muốn thu hút bất kỳ sự chú ý nào đến sự thiếu sót trong cách cư xử của cô. Tuy vậy ông hẳn đã tạo một áp lực nhỏ trên cánh tay cô bởi vì cô lập tức vươn thẳng người trong ghế và đặt đôi bàn tay trong lòng.

Rồi cô mỉm cười với Adam. Ông ta nháy mắt với cô.

Harrison giả vờ như không nhận thấy những gì vừa xảy ra.

Anh di chuyển chiếc tách của anh từ một chỗ trên bàn đến một chỗ khác và đổi chỗ của anh trong chiếc ghế dựa.

“Nhà của cô rất đẹp,” Anh nhận xét.

“Cậu chưa thấy hết cả căn nhà mà.” Douglas phản đối.

“Cậu ta đã thấy tầng một.” Cole xen vào. “và đó là tất cả những gì cậu ta sẽ thấy. Những tầng bên trên nằm ngoài giới hạn, Harrison.”

“Chỉ có những phòng ngủ ở trên đó thôi,” Mary Rose vội vàng nói thêm. Cô cau mày với Cole vì đã thô lỗ như thế rồi nhìn vào khách của họ lần nữa.

Harrison mỉm cười với cô. “Ngôi nhà khiến tôi rất kinh ngạc. Tôi đã không mong đợi...” Cole cắt ngang lời anh. “Cậu đã mong đợi chúng tôi sống như những người man rợ à?”

Harrison sẽ tính sổ với người đàn ông khó nhằn này. Anh quyết định sẽ khiêu khích anh ta chỉ đủ để khiến anh ta mất bình tĩnh.

“Anh tin rằng tôi sẽ nghĩ các anh sống như những kẻ man rợ bởi vì anh thỉnh thoảng hành động giống như thế à?”

Cole bắt đầu đứng dậy, nhưng Mary Rose làm anh đổi ý.

“Anh ấy không có ý xúc phạm anh đâu,” Cô bảo anh trai. “Anh đang rất cáu kỉnh mà. Vài người còn có thể gọi anh là một kẻ côn đồ nữa cơ.”

“Họ đã gọi anh ấy là một kẻ côn đồ rồi,” Travis nói. “Ít ra là họ đã làm thế trong thị trấn.”

Cole lắc đầu. “Tôi không thể nhận hết công trạng về điều không đúng như thế,” Anh ta nói. “Người ta cho rằng tôi phản xã hội, Harrison. Thật không may, tôi vẫn chưa có được danh hiệu côn đồ. Tôi sẽ phải tiếp tục thôi.”

Cole quay lại em gái. “Dù sao thì cũng cảm ơn nhé, Mary Rose,”

Cô để cho anh ta thấy sự bức dọc của mình. Sau đó cô giải thích với Harrison. “Ở ngoài đây, việc trở thành một kẻ dữ dằn là một lợi thế chắc

chấn. Người ta có khuynh hướng để mặc anh, và Cole thích điều đó. Do đó, nhận xét của anh rằng Cole hành động như một kẻ man rợ thật ra là một lời tán dương. Anh có hiểu không?”

“Và cô đang nói rằng tôi vừa mới trao cho anh ta một lời khen ngợi sao?” Anh cố không lộ ra vẻ ngờ vực, nhưng biết rằng anh đã thất bại khi những người anh trai mỉm cười với anh.

Mary Rose không cười. “Phải, thật sự là anh đã làm.”

Anh muốn cực lực phản đối. Nhưng cô nói nghe có vẻ quá tha thiết và lúc này đang có vẻ quá lo lắng rằng anh sẽ không cùng cô giả vờ xúc phạm để xoa dịu anh trai cô, anh quyết định làm theo cô.

“Vậy tôi đoán là tôi đã làm thế.”

Anh đã không mắc nghẹn khi nói. Anh nghĩ đó là một nỗ lực đáng khen về phần anh. Cô trông có vẻ nhẹ nhõm, và Harrison quyết định rằng việc nuốt lại sự kiêu hãnh của anh xứng đáng để nỗ lực.

“Điều gì khiến cậu ngạc nhiên thế?” Travis hỏi. Anh không thể nhớ họ đang nói về chuyện gì. Đó là lỗi của Mary Rose, dĩ nhiên. Cô đã rất hạnh phúc rằng anh đang cố hoà thuận với Cole nên cô mỉm cười với anh. Harrison không tin cô đang tán tỉnh anh hoặc cố hành động bền lên, nhưng cô vẫn vắn xoắn được tâm trí anh thành một cục y như thế. Cô ngọt ngào và xinh đẹp đến chết tiệt. Cũng quyến rũ nữa. Anh không thể ngừng bản thân hình dung cô sẽ như thế nào trong vòng tay anh.

“Harrison?” Douglas gọi tên anh.

“Vâng?” Anh nói. “Anh vừa hỏi tôi điều gì nhỉ?”

“Tôi đã không hỏi cậu điều gì sất,” Douglas trả lời. “Travis hỏi.”

“Nếu cậu ngừng nhìn chăm chăm vào em gái của chúng tôi, cậu hẳn đã có thể tập trung được.” Cole nói. Travis bảo anh ta ngừng trêu chọc khách của họ và lập lại câu hỏi của mình. “Tôi đang tự hỏi điều gì về ngôi nhà khiến anh ngạc nhiên.”

“Nó trông có vẻ rất hiện đại từ bên ngoài,” Harrison giải thích, “nhưng bên trong...”

“Nó chính xác hiện đại mà.” Cole bảo anh.

“Nếu anh không nhìn kỹ, tôi đoán thế.” Anh đáp. “Nhưng tôi luôn lưu ý những chi tiết.”

“Và?” Cole hỏi.

“Việc chú ý đến những chi tiết làm tôi ngạc nhiên.” Harrison thú nhận. Anh đã thận trọng giữ cho ánh mắt anh tránh xa Mary Rose. Anh thậm chí từ chối liếc về hướng của cô. “Những gờ trang trí ở lối vào rất ngoạn mục, và chi tiết trên lồng cầu thang cũng gây ấn tượng y như thế.”

“Gờ trang trí?” Travis lặp lại.

“Đường viền, hoặc đường chỉ, giữa trần và tường.” Harrison giải thích.

“Tôi biết chúng là gì.” Travis quạt lại. “Tôi chỉ ngạc nhiên là cậu lưu ý đến chi tiết như thế.”

“Tôi không mong tìm thấy quá nhiều phòng như thế. Các vị có một phòng khách lớn, phòng ăn tối, dĩ nhiên, và một thư viện chất đầy sách tới tận nóc nhà mà chắc chắn là không mua được ở quanh đây.”

“Cole đã thiết kế ngôi nhà,” Mary Rose khoe. “Tất cả các anh trai của tôi đều giúp xây lên nó. Điều đó mất nhiều năm.”

“Dù vậy, anh ấy không cho phép chúng tôi giúp với lan can hoặc bờ tường ở lối vào. Đó là công việc của anh ấy.” Travis nói.

“Anh vừa trao cho Cole một lời khen khác đấy, Harrison,” Mary Rose nói.

Harrison rất tiếc đã nghe điều đó. Anh không muốn tìm thấy bất kỳ điều ẩn tượng nào về Cole Clayborne. Người đàn ông có cách hành xử của một con lợn rừng. Tuy vậy, sự khéo léo của anh ta thật là trác tuyệt, và Harrison biết anh ta chắc chắn phải mất nhiều tháng trời cần cù làm việc. Anh phải ngưỡng mộ tài năng của người đàn ông và tính kỷ luật của anh ta.

“Còn điều gì khác khiến anh ngạc nhiên không?” Douglas hỏi.

Harrison muốn mỉm cười lần nữa. Từ biểu hiện trên gương mặt của các anh em trai, anh biết họ đơn giản là hiếu kỳ về ý kiến của anh về ngôi nhà của họ. Họ có vẻ háo hức muốn nghe lời tán dương.

“Các vị có một cây đàn piano trong phòng khách. Tôi đã lưu ý đến nó ngay.”

“Dĩ nhiên là cậu lưu ý đến nó rồi.” Cole nói. “Nó là thứ duy nhất ở đó mà.”

“Đó là một chiếc Steinway,” Douglas tuyên bố. “Chúng tôi có nó khi Mary Rose đủ lớn để học cách chơi.”

“Ai đã dạy cô ấy?” Harrison hỏi.

“Chiếc piano đến cùng với một thầy dạy nhạc.” Douglas giải thích. Anh toét miệng cười với Travis trước khi nói thêm, “Đại loại như thế.”

Harrison không biết anh nên rút ra kết luận gì với nhận xét kỳ quặc đó. Anh quyết định không hỏi. Anh sẽ tiết kiệm những câu hỏi của anh cho những vấn đề quan trọng hơn.

“Cô bao nhiêu tuổi khi bắt đầu những bài học của mình?” Anh hỏi Mary Rose.

Cô không chắc chắn. Cô quay sang Adam để tìm hiểu. “Con bé lên sáu.” Ông trả lời.

“Tôi học khi lên bảy.” Harrison nói.

“Anh chơi piano ư?” Mary Rose có vẻ xúc động với ý tưởng đó.

“Vâng.”

“Dĩ nhiên cậu ta chơi piano rồi.” Cole nhạo báng. “Cậu ta không thể đánh nhau hay bắn súng, nhưng, vì Chúa, cậu ta có thể chơi piano. Chà, chơi piano sẽ không giữ cậu sống sót nổi ở ngoài đây đâu.”

“Cậu ta có thể chơi piano trong quán rượu của Billie,” Douglas nói.

“Và để cho bản thân bị bắn vào lưng như người gần đây nhất à?” Travis cãi.

“Tại sao anh ta bị bắn?” Harrison hỏi bất chấp quyết định của anh về việc không hỏi han trừ phi câu trả lời đem lại cho anh thông tin về gia đình.

“Kẻ nào đó không thích thứ anh ta đang chơi.” Cole bảo anh.

Harrison gật đầu. “Tôi hiểu.” anh nói, dù thật sự anh chẳng hiểu chút nào.

“Tại sao cậu học chơi piano? Điều đó có vẻ thật khác thường đối với tôi,” Cole nói.

“Đó là một phần trong sự giáo dục của tôi,” Harrison giải thích. Anh không bị xúc phạm trước thái độ của Cole. Thật ra anh còn có một chút thích thú. Người anh trai dường như nghĩ rằng chơi piano là thứ đàn ông không làm.

“Vậy thì anh được giáo dục cực kỳ ác liệt đấy,” Cole nói. “Con gái mới chơi Piano. Không phải con trai. Cha cậu chưa từng đưa cậu ra ngoài và dạy cậu cách sử dụng năm đấm à?”

“Không,” Harrison trả lời. “Cha anh đã làm thế à?”

Cole định trả lời câu hỏi, rồi đổi ý. Anh ta ngả người vào lưng ghế và nhún vai.

“Anh đã bao giờ nghe về Chopin hay Mozart chưa Cole? Họ là những nhà soạn nhạc,” Harrison nói. “Họ sáng tác nhạc và chơi nó... trên piano.”

Cole nhún vai lần nữa. Hiển nhiên anh ta không bị dao động trước sự tranh luận của Harrison. Harrison quyết định thay đổi chủ đề. “Các vị đã có được đồ gốm sứ này ở đâu thế?”

“Chỉ có sáu chiếc tách thôi, và hai cái không đồng bộ. Chúng tôi thậm chí còn không có đĩa lót. Tôi đã mua những chiếc tách ở St. Louis để Mary Rose làm tiệc trà.”

“Khi ấy tôi trẻ hơn nhiều,” Cô nói. “Phục vụ trà là một phần trong sự giáo dục của tôi.”

“Và ai đã dạy cô?” Harrison hỏi, mỉm cười với hình ảnh Mary Rose khi là một cô gái nhỏ đang học để trở thành một quý cô đúng mực.

“Douglas đã dạy.” Cô trả lời.

“Chúng tôi luân phiên nhau,” Douglas vội vã thêm vào.

Từ ánh mắt Douglas trao cho em gái, Harrison ánh chừng rằng anh ta không hài lòng chút nào khi cô kể với anh về những buổi tiệc trà của họ. Mary Rose làm ra vẻ cô không nhận ra cái trừng mắt của Douglas.

“Sự hứng thú của chúng tôi trước phản ứng của anh về ngôi nhà của chúng tôi có vẻ như rất kỳ quặc với anh,” cô nói. “Chúng tôi không thường hỏi khách của mình kể với chúng tôi những gì họ nghĩ, nhưng anh rất tinh tế và sành sỏi.”

Anh nhướng một chân mày trước ý kiến của cô về anh. Cô diễn dịch cái nhìn của anh có nghĩa là anh không đồng ý.

“Anh có tinh tế mà.” Cô khẳng định. “Cách anh nói và cách anh nhìn vào mọi thứ nói với tôi như thế. Anh rõ ràng được nuôi dưỡng trong một bầu không khí lịch lãm.”

“Cậu có vẻ là loại người sẽ đánh giá cao chất lượng.” Douglas nói. Anh ta đang rất cảm kích khi họ chuyển khỏi chủ đề tiệc trà. “Phần lớn những người quanh đây không quan tâm về những thứ tốt đẹp hơn trong cuộc sống. Tôi không trách họ. Họ quá bận rộn trong việc xà xẻo một cuộc sống mà.”

“Hammond đang trở nên lịch lãm,” Travis nói. “Chúng ta chỉ có những thứ đồ bỏ đi trong Bule Belle này.”

“Bởi vì tình trạng phi luật pháp ở đây.” Cole xen vào. Mọi người đều gật đầu. “Tôi cho rằng chúng tôi đang tự hỏi không biết liệu cậu có nghĩ chúng tôi phóng đại lên không,” Travis nói. “Douglas nói đúng. Những cư dân

quanh đây thậm chí không nhìn vào bên trong thư viện của chúng tôi, và chắc chắn họ không hỏi mượn bất kỳ cuốn sách nào. Adam sẽ cho phép họ, nhưng có vẻ như họ không có thời gian, hoặc sự hứng thú.”

“Các vị có đọc những quyển sách trong thư viện của mình không?” Harrison hỏi.

“Tất nhiên chúng tôi có.” Cole nói.

“Travis quên đề cập rằng phần lớn hàng xóm của chúng tôi không biết đọc, và đó là lý do vì sao họ đã không hỏi mượn bất kỳ quyển sách nào,” Mary Rose nói. Harrison gật đầu trước khi quay lại với Travis. “Anh hỏi tôi liệu có nghĩ anh phóng đại hay không,” anh nhắc người anh trai. “Với tiêu chuẩn nào? Của anh hay của tôi? Nếu anh chất đầy nhà anh bằng những vật báu nhằm mục đích gây ấn tượng với người khác, thì không, theo quan điểm của tôi, anh đã không phóng đại lên bất kỳ tiêu chuẩn nào. Nhưng các anh đã không bắt đầu với mục tiêu đó trong đầu, đúng không?”

“Sao cậu biết chúng tôi không như thế?” Cole hỏi.

“Suy luận đơn giản thôi mà.” Harrison đáp. “Cây đàn piano không ở trong phòng khách để phủ đầy bụi và để ngấm. Các anh đã mua nó với ý định rèn luyện em gái mình. Các anh đã có thể dùng tiền đó để mua những thứ khác, nhưng các anh đã chọn cây đàn piano thay vì thế. Tất cả các anh đều muốn em gái mình có được sự hiểu biết về âm nhạc, và điều đó cho tôi biết các anh hiểu và đánh giá cao sự giáo dục trong mọi hình thái. Việc thú nhận các anh đã đọc những cuốn sách trong thư viện là một dấu chỉ khác. Đối với việc tinh tế hay có văn hoá, chà, tôi nghĩ có lẽ các anh tinh tế vượt xa hơn nhiều các anh muốn người ta tin. Không nghi ngờ gì, tất cả các anh đều học hành rất tốt. Những tiêu đề sách mà các anh chọn để đọc đã nói với tôi điều đó.”

“Không ai trong chúng tôi từng đi đến trường đại học như cậu.” Douglas chỉ ra.

“Việc đi đến trường đại học chỉ là một con đường tìm kiếm kiến thức. Có những con đường khác. Một tấm bằng không bảo đảm đẩy lùi được sự ngu dốt. Một vài bạn đồng sự của tôi đã chứng minh điều đó.”

“Cậu đang khen ngợi chúng tôi, phải không?” Travis hỏi.

“Phải, tôi tin rằng tôi đã làm.”

Mary Rose thở dài đủ lớn để mọi người đều có thể nghe thấy. Harrison quay sang để mỉm cười với cô. Cô ngay lập tức mỉm cười đáp lại.

“Cây đàn piano là vật phẩm ưa thích của tôi,” Cô nói. “Anh có thứ đặc biệt nào ở quê nhà mà anh ghét phải bỏ lại không?”

“Những cuốn sách của tôi.” Harrison trả lời.

Adam gật đầu. “Tôi cũng yêu thích những cuốn sách của tôi,” Ông thú nhận. “Có vẻ như chúng ta có một sở thích chung.” Harrison hài lòng là người anh lớn nhất một lần nữa tham gia cuộc trò chuyện. Adam đã chứng tỏ là một người đàn ông cực kín kín đáo, và do đó ông ấy khó hiểu nhất. Harrison muốn kéo ông ra ngoài để anh có thể tìm hiểu nhiều hơn về ông, nhưng anh biết mình sẽ phải hành động thận trọng.

“Tôi nhận ra tính trầm mặc mà ông đã sắp đặt trong thư viện của ông,” Anh nhận xét.

“Đó là gì?” Travis hỏi.

Trước khi Harrison có thể trả lời, Douglas hỏi, “Ý cậu là những vần thơ mà Adam đã đặt trên tường à?”

“Phải, đó một trong những bài ưa thích của tôi,” Harrison nói.

Cole quyết định thử thách anh. “Cậu thật sự đã đọc nó à? Tôi không biết Adam đã tìm thấy nó trong quyển sách nào, nhưng anh ấy đã mất nhiều giờ để sao chép nó một cách chính xác và đóng khung nó. Anh ấy chắc chắn anh ấy đã viết vào dưới đáy nguồn gốc của nó để các cư dân không nghĩ anh đang cố giành công trạng trong việc viết ra nó.”

“Tất nhiên tôi đã đọc nó, thật ra là nhiều lần. Tôi đã ghi nhớ nó trong ký ức cho đến giờ.”

Cole có vẻ không tin anh. “Để xem cậu có biết nó bằng cả trái tim không,” anh ta thách thức. “Hãy đọc thuộc lòng bài thơ từ đầu đến cuối xem nào.”

Harrison quyết định trao cho anh ta. Cho dù anh nghĩ điều đó có chút trẻ con.

“*Không ai là một hòn đảo...*” Anh quên mất một dòng. Adam cung cấp cho anh. Người anh cả vẫn bị ấn tượng, nếu nụ cười của ông ấy là một dấu hiệu, và Harrison bắt đầu nghĩ rằng trong tất cả những người anh trai, anh và người lớn tuổi nhất có thể giống nhau nhiều nhất.

Mary Rose đang mỉm cười như một cô giáo đầy tự hào, hài lòng với màn trình diễn của học trò của mình.

Harrison cảm thấy giống như một gã ngốc.

“Làm tốt lắm,” Cô khen ngợi. “Adam cũng chơi piano,” Cô buột miệng. “Các anh chia sẻ cùng sở thích.”

“Chà, sao em không tiến lên và kể với cậu ta mọi thứ nhỉ?” Cole hỏi. Trông như thể anh ta muốn bóp cổ em gái.

Cô không quan tâm đến cái trừng mắt hay tông giọng cáu kỉnh của anh ta. “Anh thật là thô lỗ đáng kinh hoàng tối nay đây,” Cô nói. “Anh biết tốt hơn mà, Cole. Harrison là khách của chúng ta. Vui lòng giữ điều đó trong đầu anh nhé.”

“Anh không cần em chỉ bảo anh cách hành động hoặc nói năng gì sất, Sidney. Tại sao em không giữ điều đó trong đầu em hả?”

Cô buột ra một tiếng thở hỗn hển. “Anh thật là không thể chịu đựng nổi.” Cô thì thầm. Harrison không chắc điều gì vừa xảy ra. Mary Rose đã nổi giận với anh trai cô, và nếu như cái trừng mắt có thể giết người, Cole hẳn đã đổ sụm trên ghế của anh ta vào lúc này rồi. Tuy vậy, nguyên do khiến cô nổi giận chẳng có ý nghĩa gì. Việc gọi cô bằng một cái tên đàn ông dường như chính là nguyên nhân, nhưng anh không hình dung là tại sao.

Sự hiếu kỳ khiến anh khỏi. “Anh vừa gọi em gái mình là Sidney à?”

“Tôi đã,” Cole cáu kỉnh.

“Tại sao?”

“Bởi vì con bé đang hành động hơi quá trịch thượng một chút.”

“Cô ấy đã làm thế sao?”

“Nghe này, Harrison. Ở ngoài đây, rất nguy hiểm khi hỏi những câu hỏi đấy. Cậu nên nhớ điều đó.”

Harrison bắt đầu bật cười. Đó không phải là phản ứng mà Cole mong đợi.
“Điều gì thú vị đến thế?”

“Anh thú vị.” Harrison nói. “Anh vừa trải qua cả giờ để tra hỏi tôi còn gì.”

Cole cười. “Đây là nhà của chúng tôi. Chúng tôi tạo ra luật. Cậu thì không.”

“Anh sẽ ngừng ngay việc thiếu mền khách đó đi chứ?” Mary Rose yêu cầu. Cô định tiếp tục mắng mỏ anh trai mình nhưng Adam làm cô đổi ý. Ông nghiêng người tới trước trong ghế và nhìn cô. Mary Rose lập tức ngồi yên và ngậm miệng lại. Rồi Adam quay người để nhìn Cole. Người anh trai khó nhằn cũng ngồi yên ngay lập tức.

Adam hiển nhiên đã yêu cầu một cuộc ngừng bắn, và điều gây ấn tượng với Harrison là ông đã không nói một lời.

“Nếu cậu không quá mệt, Harrison, tôi chắc chắn rất thích nghe về Scotland,” Adam nói. “Tôi chưa từng có cơ hội ra nước ngoài, nhưng tôi đã làm khá nhiều cuộc du hành cùng với những cuốn sách của mình.”

“Anh có nghĩ anh muốn đến thăm Scotland vào ngày nào đó không?” Mary Rose hỏi.

“Có, dĩ nhiên anh sẽ, nhưng anh sẽ thăm nhà anh trước.”

“Và nhà đó là ở đâu?” Harrison hỏi.

“Quê hương Africa,” Adam trả lời. “Chắc chắn cậu đã nhận ra màu da của tôi rồi chứ.”

Nụ cười của ông là thật lòng. Ông không chế diễu Harrison; ông chỉ đơn giản là nói thẳng thắn.

“Anh được sinh ra ở Africa à?” Harrison hỏi.

“Không, tôi được sinh ra trong cảnh nô lệ dưới miền Nam, nhưng ngay khi tôi đủ lớn để ngồi vững và lắng nghe, mẹ và cha tôi đã kể cho tôi những câu chuyện tuyệt vời về tổ tiên của mình và những ngôi làng quê hương của họ. Tôi rất muốn nhìn thấy vùng đất đó trước khi tôi chết.”

“Nếu nó vẫn còn ở đó.” Cole xen vào. “Những ngôi làng đã bị thiêu rụi rồi.”

“Phải, ‘nếu’.” Adam đồng ý.

“Anh sẽ không đi đến Africa.” Douglas nói. “Anh không bao giờ đi đâu hết.”

“Tôi nghĩ anh sẽ thích Scotland,” Harrison dự đoán, mang chủ đề về lại với những gì Adam muốn anh nói đến. “Có nhiều sự tương đồng giữa thung lũng này và những vùng đất cao nguyên.”

“Kể với tôi về nhà của anh đi.” Travis nói. Harrison đã làm như anh được yêu cầu. Anh trải qua thêm năm hoặc mười phút nữa để nói về đất đai và các điền sản. và kết thúc bằng câu nói, “Giường của cha tôi luôn ở trước cửa sổ để ông ấy có thể nhìn ra đất đai của mình. Ông ấy rất mãn nguyện.”

Anh kèm chế bản thân không nói nhiều hơn. “Tôi xin lỗi đã dông dài. Các anh hẳn đã khám phá ra vào lúc này rồi, rằng thật nguy hiểm khi yêu cầu một người Cao Nguyên kể về quê hương của anh ta. Anh ta sẽ quấy rầy các anh trong nhiều giờ.”

“Cậu không đang quấy rầy,” Cole nói.

“Cậu thật giỏi hùng biện.” Adam cam đoan với anh.

“Cậu đề cập đến việc giường của cha cậu đặt ở trước cửa sổ,” Cole nói.
“Cha cậu bị liệt giường sao?”

“Phải.”

“Trong bao lâu?”

“Trong thời gian lâu nhất tôi có thể nhớ được. Tại sao anh hỏi thế?”

Cole đang cảm thấy thấp hèn như một con sâu. Anh nhớ đã hỏi Harrison tại sao cha cậu ta không bao giờ dẫn cậu ta ra sân nhà và dạy cậu ta cách sử dụng nắm đấm. Lý do thật rõ ràng, dĩ nhiên rồi. Người cha đã không thể. Chúa ơi, anh thấy chán ghét bản thân quá.

“Chỉ là hiếu kỳ thôi,” Cole trả lời. “Điều gì đã xảy ra với cha cậu vậy?”

“Một viên đạn ghim vào xương sống.”

Cole co rúm lại rõ ràng. “Nên ông ấy bị liệt ư?”

“Phải.”

“Đó là một tai nạn à?”

“Không.” Câu trả lời của Harrison cộc lốc.

“Nhưng cậu đã ở lại với ông ấy, ngay cả khi cậu đủ lớn và có thể rời khỏi,” Cole nói.

Lời nhận xét gần như ghê tởm theo đánh giá của Harrison. “Phải, tôi ở lại với ông ấy. Tôi là con trai ông ấy mà, lạ Chúa tôi.”

“Ông ấy hẳn sẽ không ở lại với cậu nếu cậu là người nằm trong giường ngày và đêm như thế. Phần lớn những người cha sẽ không.”

“Anh sai rồi.” Harrison nói. “Phần lớn những người cha sẽ ở lại. Cha của tôi chắc chắn sẽ làm thế.”

“Cậu đã thực hiện nghĩa vụ của mình bằng việc ở lại,” Cole nói với vẻ hài lòng. Dường như anh ta đã đẩy mọi thứ ra khỏi tâm trí. Harrison cảm thấy bị xúc phạm. “Đó không phải là một nghĩa vụ.”

“Cậu đang cảm thấy nóng bức bên dưới cổ áo của mình đấy à?” Cole xem sự xúc phạm đáng cười khi anh hỏi câu hỏi.

Harrison đột nhiên muốm dấm vỡ mặt anh ta. Giọng anh nghiến chặt khi anh nói. “Anh đã xúc phạm danh dự của cha tôi và của tôi khi tuyên bố một quan niệm xuyên tạc như thế.”

Cole nhún vai. Anh ta không bị ấn tượng trước sự giận dữ của người khách. Anh ta quay sang Adam. “Chúng ta phải tôi luyện cậu ta. Anh có muốn chịu trách nhiệm về cậu ta không?”

“Có lẽ,” Adam cho phép.

“Cậu ta đủ đô con đấy, những cũng cần một ít tháo vát nữa.” Douglas xen vào.

Cole khịt mũi. “Cậu ta đã ở lại với cha mình, đúng không? Đó là bằng chứng đủ để thấy sự tháo vát của cậu ta rồi. Travis, em nghĩ gì?”

“Điều đó ổn với em. Dù vậy, dường như cậu ta có chút hứng thú với em gái của chúng ta. Đó có thể là một vấn đề.”

“Mọi người đều có hứng thú với Mary Rose. Anh sẽ thắc mắc sao Harrison lại không có. Anh nói chúng ta cho điều đó một cơ hội.”

Các người anh trai gật đầu ưng thuận. Mary Rose không thể hạnh phúc hơn. Cô vỗ hai bàn tay với nhau và mỉm cười với Harrison.

Anh không thể tin tất cả bọn họ đang thảo luận về anh như thể anh đã rời khỏi phòng rồi. Sự khiếm nhã của họ quá xúc phạm đến mức gần như nực cười.

Mary Rose đứng dậy, Harrison ngay lập tức làm tương tự. Không ai trong những người khác động dậy.

“Anh được mời ở lại cùng chúng tôi,” Cô bảo anh. “Lần này mọi người đều đồng ý. Điều đó thật sự kỳ diệu,” Cô nói thêm với một cái gật đầu. “Cole thường không đồng ý với bất kỳ ai. Anh ấy thích anh đấy. Điều đó không tuyệt sao?”

Anh không thể cưỡng lại việc tỏ ra thành thật. “Hầu như không.” Anh nói.

Mọi người đều bật cười, bao gồm cả Mary Rose. “Anh có một khuynh hướng hài hước tuyệt vời, Harrison.”

Anh không hề đùa, nhưng anh quyết định tốt hơn nên cho qua. Mary Rose đi vòng qua bàn để đối diện với anh. “Tôi sẽ chỉ cho anh nơi anh sẽ ngủ. Adam, thứ lỗi cho chúng em nhé?”

“Được, Tất nhiên rồi. Chúc ngủ ngon, Harrison.”

Cô quay người để rời đi. Harrison cảm ơn các anh em trai về bữa tối, nói thêm lời chúc ngủ ngon của anh rồi đi theo em gái của họ. Không ai trong

những người anh trai đi theo anh. Anh hơi ngạc nhiên, đặc biệt sau khi Travis bày tỏ mối quan tâm của anh ta về sự hứng thú anh dành cho em gái của họ.

Cả anh và Mary Rose đều không nói một từ cho đến khi họ trên đường đến căn nhà tranh. Có ít nhất một ngàn vì sao trên bầu trời thấp sáng lối đi của họ.

“Anh thích các anh trai của tôi, đúng không?”

“Đôi lúc.” Anh đáp. “Họ là một nhóm kỳ lạ.”

“Không phải kỳ lạ, chỉ khác biệt thôi.”

Anh chấp tay ra sau lưng, và bước chậm để anh có thể sóng đôi bên cạnh cô. Anh cân nhắc vài cách để nhẹ nhàng bắt đầu chủ đề mà anh muốn thảo luận và rốt cuộc kết thúc bằng cách nói thẳng thừng.

“Tôi có thể hỏi cô vài điều không?”

“Vâng?”

“Tại sao cô đã không cảnh báo cho tôi?”

“Về Adam à?”

“Phải, về Adam.”

“Tại sao tôi nên cảnh báo anh? Anh sẽ chấp nhận anh ấy, hoặc là không. Lựa chọn là của anh.”

“Không ai trong các vị có quan hệ huyết thống, đúng không?”

“Không, không ai trong chúng tôi như thế hết. Chúng tôi vẫn là một gia đình, Harrison. Dòng máu không phải luôn là những ràng buộc chắc chắn.”

“Không, dĩ nhiên.” Anh đồng ý. “Các vị đã trở thành một gia đình từ cách đây rất lâu rồi, đúng không?”

“Phải.” Cô đáp. “Sao anh đoán ra được vậy?”

“Các vị hành động giống như anh em ruột thịt. Các vị bảo vệ và trung thành với nhau, tuy nhiên vẫn tranh cãi về những điều nhỏ nhặt, vặt vãnh. Cách các vị đối xử với nhau trong suốt bữa tối nói với tôi rằng các vị đã ở cùng nhau một thời gian rất dài.”

“Chúng tôi là như thế,” Cô đồng ý. “Ở ngoài đây không đẹp tuyệt sao?”

Anh không muốn nói về chuyện trời đẹp như thế nào. Tuy vậy, rõ ràng cô muốn thay đổi chủ đề. Anh quyết định chiều theo ý cô. Đã có đủ câu hỏi cho tối nay rồi. Anh sẽ tìm ra nhiều hơn vào ngày mai.

“Phải trời thật đẹp. Không khí làm thông thoáng đầu óc.”

“Nếu đó là tất cả những gì anh lưu tâm đến, thì anh đã sống trong thành phố quá lâu rồi.”

Anh hoàn toàn đồng ý. “Cô không thể luôn trông thấy những vì sao ở London. Không khí đầy những bụi và khói. Chúng che phủ tầm nhìn.”

“Điều đó rất giống trong thành phố New York,” Cô nhận xét.

Anh lỡ một bước. Trái tim anh cảm thấy như thể vừa ngừng đập. “Cô nói gì cơ?”

Cô lặp lại lời bình luận. “Anh có vẻ ngạc nhiên.” Cô nói.

Anh đoán là anh đã không làm tốt trong việc che dấu phản ứng của mình. Anh gượng cười. “Tôi đã bị ngạc nhiên.” Anh nhận xét với những gì anh hy vọng là tông giọng bình thường. “Tôi không nhận ra là cô đã từng ở New York.”

“Tôi chỉ là một em bé, nên dĩ nhiên là tôi không nhớ thành phố trông như thế nào, nhưng các anh trai của tôi nhớ. Họ kể với tôi rằng nó rất đông đúc với những nhà máy và khói bụi và người ta quỵện chặt vào nhau.”

Harrison lấy một hơi thở sâu. Những mảnh ghép đã khớp với nhau. Anh vẫn cần tìm ra kẻ nào đã mang cô khỏi cha mẹ cô và ai đã giúp các chàng trai đi đến lãnh thổ Montana.

“Chỉ một phần của New York đông đúc thôi,” Anh nói. “Nó thật sự là một nơi rất thú vị.”

“Anh phải thận trọng ở đó, đúng không?”

“Cô nên thận trọng ở bất kỳ đâu.”

“Anh lại nói nghe giống như Adam rồi. Anh ấy luôn bảo tôi là phải thận trọng. Đôi khi tôi không chú ý đến những thứ quanh tôi,” Cô thú nhận. “Travis đã kinh ngạc vì tôi không bị ăn cướp ở St. Louis trong khi tôi đi học. Dù vậy, thật an toàn ở đây, trên nông trại này. Tôi không bao giờ muốn rời đi lần nữa. Tôi đã nhớ nhà kinh khủng.”

Anh không muốn nghe điều đó. “Cô hẳn sẽ thích nước Anh và Scotland,” Anh gợi ý.

“Ồ, tôi chắc chắn là tôi sẽ thích, tôi biết có những nơi đẹp đẽ mà tôi chưa thấy. Dù vậy, tôi sẽ nhớ thung lũng này. Có quá nhiều thứ để làm và nhìn ngắm ở đây và không bao giờ có đủ giờ trong một ngày. Tôi không ngừng tìm ra thứ gì đó mới mẻ và hứng thú. Anh có biết tôi vừa mới nghe về một người phụ nữ sống một mình trên Rặng Boar không. Gia đình bà ấy chỉ vừa ổn định chỗ ở khi họ bị thổ dân tấn công. Chồng và con trai của bà ấy đã bị giết. Bà ấy đã bị lột da đầu và bị bỏ lại để chết. Nhưng bà ấy đã sống sót. Người phụ nữ đáng thương đã sống một mình hết năm này qua năm khác, và tôi chỉ vừa được nghe về bà ấy. Tôi định sẽ đi thăm, ngay khi tôi có thể được Adam đồng ý.”

“Nếu bà ta bị điên, bà ta hẳn là đáng sợ lắm, Mary Rose. Cô không nên...”

“Anh lại nghe giống y như Adam rồi,” Cô cắt ngang. “Vì giờ đây tôi đã biết về người phụ nữ, tôi phải giúp bà ấy. Chắc chắn là anh hiểu mà.”

Harrison chuyển chủ đề một chút. “Tôi có thể hài lòng khi sống trong thung lũng của cô. Tôi nghĩ có lẽ cô cũng có thể hài lòng khi sống ở Scotland hoặc nước Anh, ngay khi cô điều chỉnh đôi chút.”

“Tại sao? Bởi vì nó nhắc nhở tôi về quê nhà ư? Có thích hợp chẳng khi yêu một người đàn ông bởi vì anh ta nhắc tôi nhớ đến một người khác? Tôi sẽ đánh giá cao Scotland, Harrison, nhưng tôi không tin tôi sẽ hài lòng. Quê nhà thực sự là nơi tốt đẹp nhất.”

Anh thở dài. “Cô quá trẻ để chống lại sự thay đổi như thế.”

“Tôi có thể hỏi anh một câu hỏi cá nhân không? Anh không cần trả lời nếu anh không muốn.”

“Chắc chắn.” anh đồng ý. “Cô muốn biết điều gì?”

“Phải chăng anh đã từng hôn rất nhiều phụ nữ?”

Câu hỏi khiến anh cảnh giác. “Điều gì khiến cô hỏi như thế?”

Cô hỏi lần nữa. Anh không bật cười bởi vì trông cô thành thật quá đỗi. “Điều gì đã làm cô nghĩ đến việc hôn thế?”

Cô không định nói với anh sự thật. Mỗi khi nhìn anh cô đều nghĩ về việc hôn. Từ khoảnh khắc cô chứng kiến anh tử tế và dịu dàng như thế nào với con ngựa giống tính khí thất thường ấy, cô chẳng nghĩ về việc gì khác. Cô muốn anh hôn cô, và cho dù cô biết điều cô muốn thật là trơ tráo, đáng xấu hổ, cô không quan tâm.

“Tôi chỉ hiếu kỳ thôi. Anh có không?”

“Tôi nghĩ là có.”

“Anh nghĩ về việc hôn người đó trước, sau đó anh hôn cô ấy, hay chỉ tự phát nhiều hơn?”

“Cô nghĩ về những thứ lạ lùng quá chừng.”

“Vâng, đúng thế.”

Họ đã đến lối vào của khu nhà tranh. Anh đặt tay trên nầm cửa và quay nhìn cô.

“Cô có nhớ những gì tôi đã nói với cô lúc sớm trong ngày khi chúng ta nhìn xuống thung lũng của cô không? Phản ứng đầu tiên là bằng trí óc, sau đó bằng trái tim. Đó là câu trả lời. Tôi luôn suy nghĩ trước khi hành động.”

Cô trông có vẻ thất vọng. “Anh là một người đàn ông rất có kỷ luật, đúng không?”

“Tôi thích nghĩ tôi là thế.”

Cô lắc đầu. Anh không biết điều gì đã tạo nên sự thất vọng rõ ràng của cô. Tuân thủ kỷ luật là một vốn quý, không phải một nguy cơ. Cô không hiểu nguyên tắc cơ bản đó sao?

“Tôi không có tính kỷ luật như thế.”

Anh gật đầu. Anh đã đi đến kết luận tương tự rồi. Anh mở cửa và lui lại nhường chỗ để cô có thể đi vào bên trong nếu cô muốn.

Cô không di chuyển khỏi ngưỡng cửa. “Có mười hai cái giường ở bên trong, nhưng anh sẽ chỉ có một mình đêm nay. Nếu anh cần bất kỳ điều gì, vui lòng hãy cho một trong chúng tôi biết.”

“Douglas muốn MacHugh ngủ ở đâu?”

“Cậu ta ở ngăn chuồng đầu tiên bên trái,” Cô trả lời. “Ở đó rộng rãi hơn. Tôi cho rằng cậu ta đang được cho ăn rồi. Anh có nghĩ rằng cậu ta sẽ dễ chịu hơn khi ở bên trong vì đã có thời gian để quen với chúng tôi không?”

“Có.”

“Anh thì sao, Harrison? Anh đã quen thuộc với chúng tôi rồi chứ?”

Câu hỏi của cô khiến anh mỉm cười. “Vâng, tôi có.”

Cô mỉm cười với anh. Chúa ơi, cô thật xinh đẹp.

“Tôi có thể xin anh một ân huệ không?” Cô đang đứng chỉ cách anh một bộ, với gương mặt đang ngược lên nhìn anh, và, Thánh Thần ơi, đôi mắt cô chuyển thành màu của những viên ngọc lam trong ánh trăng. Anh không dám nhìn vào miệng cô. Anh biết anh sẽ quên bém sự kiểm soát của mình nếu anh làm thế, chỉ vì bây giờ anh đang nghĩ về những gì cô sẽ cảm thấy khi áp sát vào anh. Thôi thúc được nếm cô đã khiến anh cương cứng. Sự mềm mại và ấm áp của cô mời gọi anh nghiêng xuống và chiếm lấy những gì cô thậm chí không đề nghị.

Anh đã mất trí rồi.

“Cô muốn ân huệ gì?” Giọng anh nghe dễ vỡ đối với anh. Cô dường như không lưu ý đến. Rõ ràng cô cũng không nhận ra tác động mà cô đã gây ra trên anh, hoặc cô sẽ không nhón chân lên để có thể gần anh hơn. Cô có mùi thật tuyệt. Giống như hoa dại sau cơn mưa. Cô áp lòng bàn tay cô trên ngực anh. Trái tim anh bắt đầu đổ dồn những nhịp đập hoang dại.

“Anh sẽ nghĩ về việc hôn tôi nhé?”

Anh đã chẳng nghĩ nổi việc gì khác. “Quý thật, không, tôi sẽ không nghĩ về việc hôn cô.”

Sự cự tuyệt của anh thật đau nhói. Cô đã nghĩ anh phản ứng như thế cô vừa yêu cầu anh nghĩ về việc hôn một con dê. Cô đột ngột ngưng ngừng bởi sự táo tợn của mình. Đôi tay cô buông thõng xuống hai bên sườn. Cô đã tự biến mình thành đồ ngốc hoàn toàn, nhưng cô sẽ phải đợi cho đến sau này để chết vì tội lỗi. Bây giờ điều quan trọng duy nhất là cố duy trì một chút phẩm giá.

Cô đã làm được, nhưng Chúa ơi, nó căng thẳng quá chừng. Cô muốn túm váy và chạy thật nhanh về nhà, nhưng cô không định hành động như một đứa trẻ. Cô đứng yên tại chỗ và buộc bản thân ngược nhìn lên anh lần nữa, chính xác như cách một người phụ nữ trưởng thành sẽ làm.

“Tôi không thể không nhận thấy anh nghe có vẻ kinh hoàng thế nào. Ý tưởng đó tồi tệ với anh đến thế ư?”

“Tôi không kinh hoàng. Đàn ông không kinh hoàng.”

Bây giờ anh có vẻ giận dữ. Dù vậy, cô không hỏi anh xem liệu anh có giận không, bởi vì cô cho rằng anh sẽ nói với cô đàn ông cũng không bao giờ nổi giận.

“Buổi tối tốt lành, Harrison, ngủ ngon nhé.”

Cô không đang đùa cợt anh. Người phụ nữ điên rồ này không có chút manh mối nào về những gì cô vừa gây ra cho anh. Việc ngủ nghề nằm ngoài câu hỏi. Anh nghiêng người dựa vào khung cửa và quan sát cô đi trở về ngôi nhà. Cô đã hành động như thể cô chẳng có chút quan tâm nào với thế giới. Cô đã biến tâm trí anh thành bùn nhão và dạ dày anh thành nút thắt, và, chết tiệt mọi thứ, anh sẽ không ngạc nhiên nếu như cô bắt đầu ngâm nga.

Anh tự hỏi cô sẽ thấy chán chường thế nào nếu anh cho cô biết những gì anh thật sự muốn làm với cô, và những gì anh muốn cô làm với anh bằng khuôn miệng ngọt ngào, kêu gọi ấy. Anh có thể kèm chế bản thân khỏi ham muốn đưa cô đến giường. Anh nhắc nhở bản thân anh là một người đàn ông không phải một con thú, và anh chắc chắn có thể kiểm soát những thôi thúc nguyên sơ của mình. Anh gần như đã thuyết phục được chính mình, nhưng rồi anh tình cờ lưu ý đến sự đung đưa nhẹ nhàng của đôi hông cô khi cô bước đi, và sự tưởng tượng của anh ngay lập tức điền đầy tâm trí anh bằng những hình ảnh trần tục.

Ngủ ngon ư? Chẳng thế nào.

SeseNau' Blog

Ngày 4 tháng Tám năm 1862.

Mama Rose kính yêu.

Chúng con đã bị dọa sợ chết khiếp tuần vừa rồi. Mary Rose đã bị ốm thực sự. Chúng con đáng lẽ nên biết cô bé đã không cảm thấy khoẻ lúc sớm trong ngày, nhưng không ai trong chúng con thậm chí nghĩ rằng cơn bệnh có thể là thủ phạm cho tâm trạng cáu bẳn bất thường của bé. Cô bé luôn hành động thực sự vui vẻ, nhưng hôm thứ ba vừa qua, bé bắt đầu cư xử giống như một kẻ khó chịu. Cô bé tẻ hơn vào buổi chiều. Douglas đã giặt cái khăn ưa thích của bé, thứ bé thích áp vào mũi trong lúc mút ngón tay cái, và khi bé phát hiện nó đang được hong khô trên một bụi cây, bé đã nổi cơn thịnh nộ mà không ai trong chúng con sẽ có thể quên được. Tai của chúng con vẫn còn râm vì tiếng thét inh ỏi của bé. Cô bé hoàn toàn bỏ qua giấc ngủ trưa và khóc vùi. Bé thậm chí còn không để cho Adam dỗ dành, và không ăn chút nào vào bữa tối. Vì cô bé thường ăn rất ngon miệng, chúng con rất cuộc cũng nhận ra có điều gì đó không đúng. Vào nửa đêm, cô bé nóng bừng bừng với cơn sốt.

Chúng con luân phiên ngồi bên cạnh và lau mát cho bé, và khi chúng con không nắm tay hoặc đu đưa bé trong ghế, chúng con cứ va đập vào nhau

trong lúc đi qua đi lại.

Cơn sốt đã kéo dài ba ngày đêm. Trông cô bé quá nhỏ bé và bơ vơ trên giường. Cô bé cần một bác sĩ, nhưng không có bất kỳ bác sĩ nào ở đây, ngay cả trong Hammond. Con không tin là con từng có bao giờ sợ hãi đến thế trong cuộc đời con. Cole cũng sợ chết khiếp, nhưng anh ấy che dấu điều đó đằng sau cơn giận dữ. Anh ấy cứ day đi day lại về chuyện chúng con đã sai lầm như thế nào khi mang một em bé vào nơi hoang dã. Anh ấy bị dày vò với lỗi lầm của mình và tất cả chúng con đều thế. Chúng con biết anh ấy đúng, nhưng chúng con có biết làm gì khác vào lúc đó đâu chứ? Để lại em bé trong đồng rác để bọn chuột có được bé sao?

Việc yêu thương một người bé bỏng và yếu ớt như thế này khiến tất cả chúng con sợ hãi. Cô bé phụ thuộc vào chúng con từ những thứ rất nhỏ nhoi. Chúng con luôn phải nhớ cắt thịt cho bé thành những miếng nhỏ xíu để bé không bị mắc nghẹn, và việc chắc chắn rằng cô bé sẽ không dẫm lên một con rắn là sự quan tâm liên tục của mọi người. Một số ngày, vì đã quá sợ hãi trong lòng khi lo lắng cho cô bé, con chỉ có thể ngủ được chút ít.

Con đã cầu nguyện suốt trong khi bé ốm. Con thậm chí còn thương lượng đổi cuộc sống của mình cho bé. Dù vậy, con đoán là Chúa muốn chúng con ở quanh quần nơi này lâu thêm một chút nữa, bởi vì vào sáng Thứ Bảy, cơn sốt đã rút lui và Mary Rose trở lại với chúng con.

Douglas, Adam và con đã rất nhẹ nhõm đến rừng rừng nước mắt. Con không xấu hổ khi thú nhận điều đó đâu, bởi vì không ai nhìn thấy chúng con hết. Cole cũng dấu đi nước mắt của anh ấy. Anh ấy chạy ra bên ngoài và không trở lại nhà trong gần một giờ. Tất cả chúng con đều biết anh ấy đang làm gì. Mắt của anh ấy cũng đỏ như của chúng con và cũng sưng phồng y như thế.

Hãy tiếp tục cầu nguyện cho chúng con nhé, Mama Rose. Chúng con có thể sử dụng tất cả sự giúp đỡ mà chúng con cần. Chúng con chắc chắn cũng cầu nguyện cho má. Vì giờ đây chiến trận đang tiến gần hơn với Má, chúng con sợ hãi cho má hơn bao giờ hết. Những trang báo mà chúng con có được chỉ toàn những tin tức cũ, nhưng Adam vẫn cố theo kịp tất cả những trận đánh đã diễn ra. Có vẻ như vào lúc này, Miền Nam có thể thắng cuộc chiến này dù chưa một ai chính thức gọi đó là một cuộc chiến. Làm ơn hãy giữ an toàn nhé. Chúng con cần má.

Con trai của Má.

Travis.

P.S. Con gần như đã quên mất tin mới. Chỉ mới cách đây hai tuần, nhà Morrison đã đến. Họ lên kế hoạch xây một cửa hàng bách hoá dưới phố gần lán của Blue Belle. Mọi người đều rất vui về điều đó, dĩ nhiên. Sẽ thật là tiện lợi khi có thể đặt mua những vật dụng gần như thế. Thư từ rồi cuộc sẽ giao đến cửa hàng, mặc dù vẫn chỉ có một lần mỗi tuần.

Nhà Morrison có một cô con gái tên là Catherine. Cô ấy lớn hơn Mary Rose khoảng một tuổi rưỡi. Em gái của chúng con cần có một người bạn để cùng chơi, ít nhất Adam cũng đã nói thế, và vì nhà Morrison có vẻ là những cư dân tử tế, Cole không có bất kỳ phản đối nào về việc những cô gái nhỏ ở cùng nhau.

Chương 5

Harrison thức giấc khi bình minh ló dạng. Anh đã không ngủ ngon chút nào. Anh tỉnh dậy trong đêm khi Cole trườn vào trong khu nhà tranh và lục soát đồ của anh. Và sau khi anh ta rời đi, anh không thể ngủ lại. Anh đã định hỏi Cole xem anh ta đang tìm kiếm điều gì, nhưng sau khi nghĩ kỹ, anh quyết định giả vờ đang ngủ.

Anh không lo Cole sẽ tìm ra điều gì đáng kể. Harrison không đem theo bất kỳ hồ sơ hay giấy tờ quan trọng nào cùng với anh. Tất cả những thông tin anh thu thập được, cùng với báo cáo anh nhận được từ người luật sư ở St. Louis, anh đã gửi trở lại London rồi. Anh vẫn cảm thấy cáu giận, và dựa vào tâm trạng của anh vào lúc muộn trong ngày, anh có thể có hoặc có thể không quyết định để tâm đến sự xâm phạm này.

Tâm trạng của anh không được cải thiện. Sau khi rửa ráy và mặc quần áo, anh đến khu chuồng trại để chăm sóc MacHugh. Anh trải qua ít nhất hai mươi phút lãng phí để cố dỗ ngọt con vật ngoan cố rời khỏi ngăn chuồng. Anh muốn đưa con ngựa trở lại bãi quây. MacHugh muốn ở lại nơi nó đang ở. Nó đánh văng cái yên ra khỏi tay của Harrison, và khi Harrison nhặt nó lên và bắt đầu tiến đến con ngựa giống lần nữa, MacHugh cố đạp anh. Con quái thú vô ơn gây đủ tiếng ồn để đánh thức cả nhà. Harrison cuối cùng cũng mất kiên nhẫn. Anh nguyên rửa con thú trong vài phút, bằng vài loại ngôn ngữ, và cho dù điều đó không làm cho MacHugh dịu xuống hoặc cư xử

đàng hoàng, Harrison vẫn cảm thấy tốt hơn khi trút được sự thất vọng của mình.

Cuối cùng anh vung hai tay lên bỏ cuộc. Nếu MacHugh muốn chết rục trong gian chuồng thì mặc xác nó. Anh để cánh cổng mở, quay người rời đi, và nhanh chóng sững lại. Cole và Douglas đang đứng ngay bên trong lối vào khu chuồng, và từ nụ cười toe toét xấu xa trên gương mặt họ, Harrison biết họ đã chứng kiến cơn tam bành của MacHugh. “Có thức ăn trong nhà,” Douglas thông báo cho anh. “Khi cậu ăn xong, Cole sẽ chỉ cậu công việc.”

“Làm gì?” Harrison hỏi.

“Tôi định để cậu giúp tôi huấn luyện một cặp ngựa hoang, nhưng từ cách tôi vừa nhìn thấy cậu đối xử với con ngựa của cậu, tôi đổi ý rồi. Sao cậu không ở lại bên trong nhà và chơi piano nhỉ?”

Cơn giận của Harrison bốc lên ngàn ngút. Anh nhớ phản ứng của Cole khi Mary Rose buột miệng rằng Adam cũng học cách chơi piano, và Harrison quyết định sẽ cho gã anh trai ngạo mạn một chút kích động xứng tầm. “Tôi sẽ chơi trước hay sau lượt chơi của Adam?”

Cole lao thẳng đến anh. Anh ta dừng lại chỉ cách anh vài inch. Tuy vậy người anh trai không có vẻ giận dữ. Trông anh ta lo lắng. Harrison bị bối rối bởi phản ứng đó.

“Nghe này, MacDonald, lý do duy nhất Adam học cách chơi piano là vì Mary Rose. Anh ấy phải hành động giống như anh ấy ham thích học. Cậu hiểu chính xác chưa hả? Anh ấy không muốn; anh ấy phải làm.”

Douglas cũng cảm thấy cần phải bênh vực những động cơ của người anh lớn nhất. “Chúng tôi không muốn cậu nghĩ là Adam thiếu nam tính. Anh ấy có thể hạ gục cậu trong bất kỳ trận đánh nào. Đúng không, Cole?”

“Đúng chết tiệt là anh ấy có thể. Cậu nghĩ gì về điều đó hả, MacDonald?”

Harrison thậm chí không cố mềm mỏng với câu trả lời của mình. “Tôi nghĩ là hai người các anh điên rồi.” Anh đoán là hẳn họ đã nhận ra họ mất trí rồi bởi vì họ đã giữ một thành kiến ngu ngốc đến thế. Loại định kiến giản đơn đến dốt nát, và theo đánh giá của Harrison, nó cũng hoàn toàn vô căn cứ và phi lý. Do vậy, nó điên rồ.

Douglas trở nên đỏ bừng đáp lại ý kiến của Harrison. Cole che dấu phản ứng của mình. Harrison chịu thua hai người này. Anh cố đi qua họ ra ngoài trời để tìm chút không khí trong lành. Anh đã cực kỳ bức bối.

Cole đã khoá đường của anh lại. Dougals đẩy anh ta ra khỏi lối đi. “Khoan đánh cậu ta vội,” Anh ta bảo em trai. “Tôi muốn hỏi cậu ta vài thứ.”

“Tại sao cậu nghĩ chúng tôi bị điên?” Anh ta nghe có vẻ hoang mang.

“Cả hai các anh đều tin rằng chỉ có phụ nữ mới được phép chơi piano, không phải sao?”

Cả hai người anh đều không trả lời. Harrison lắc đầu. “Thái độ của hai người các anh thật lỗ bịch và hoàn toàn phi lý. Adam là một người đàn ông hoàn hảo,” Anh tiếp tục. “Điều đó tăng uy tín cho anh ấy rằng anh ấy được giáo dục rất tốt.” Anh hướng đầy đủ sự chú ý vào Cole. “Anh, mặt khác...”

Douglas cắt ngang trước khi anh có thể kết thúc. “Tôi không muốn có sự om xòm nào trong khu chuồng trại của tôi,” Anh ta loay báo. “Bọn ngựa sẽ bị kích động. Cole, tôi không thấy tại sao Harrison lại không thể giúp với những con ngựa hoang.”

“Tôi chắc chắn tôi có đủ khả năng.” Harrison xen vào. “Tôi có thể làm mọi điều về cái thứ khó khăn đó, và chắc chắn như quý rằng nó không đòi hỏi nhiều trí thông minh.”

“Tại sao cậu nói điều đó?” Douglas hỏi.

Harrison mỉm cười. “Cole đã làm được, đúng không?”

Mất một đến hai giây để lời lăng mạ được ghi nhận. Harrison kiên nhẫn đợi. Anh mong đợi Cole sẽ lấy súng hoặc sử dụng nắm đấm của mình. Anh đã sẵn sàng cho cả hai phản ứng.

Đôi mắt Cole mở rộng. Anh ta lùi một bước, lắc đầu, và buột ra một tràng cười.

Harrison hết sức thất vọng. Anh đã muốn đánh nhau cơ.

“Cậu là một người đàn ông dễ dàng để yêu mến, Harrison.” Cole bảo anh. “Chúa lòng lành, cậu đúng là thế.”

“Lần kế tiếp anh lục lọi đồ của tôi, tôi sẽ bắn anh.”

Cole có vẻ ngạc nhiên. “Cậu đã nghe thấy tôi đêm qua à?”

“Chết tiệt là đúng như thế.”

“Chú đang trở nên cầu thả rồi, Cole”

“Em đoán là thế. Em đã nghĩ em không tạo ra một âm thanh nào cơ.”

“Chính xác thì anh đang tìm gì thế Cole?”

“Không có gì thật sự.” Cole đáp, “Tôi chỉ tò mò thôi.”

Douglas vội vàng giải thích. “Cậu nên hiểu tính tò mò của chú ấy,” Anh ta nói. “Thật khó để chúng tôi tin rằng cậu không thể tự bảo vệ bản thân, cậu to lớn như thế mà. Dĩ nhiên, ngay khi cậu đề cập đến việc cậu chơi piano, chúng tôi đã hiểu điều đó là thế nào.”

“Chính xác thì điều đó là thế nào?”

“Cậu biết đấy... với người cha ốm đau và mọi thứ... Cole, chú không nên lục lọi đồ của cậu ấy. Điều đó chẳng mến khách chút nào.”

“Anh đã bảo em rồi,” Cole nhắc anh trai. Douglas không thể nhớ đã nói một gợi ý như thế. Hai anh em lún vào một cuộc tranh cãi sôi nổi. Điều này dẫn đến điều khác, và chẳng bao lâu họ đang tranh cãi về thứ gì đó đã xảy ra từ nhiều năm trước. Nếu Harrison đang đứng gần một bức tường, anh chắc chắn đã bắt đầu động đầu vào nó lúc này rồi. Những người đàn ông nhà Clayborne khiến anh muốn phát điên.

Anh quyết định giành quyền kiểm soát cuộc trò chuyện. “Nếu tôi có thể bảo vệ bản thân,” Anh cúi kính, ép hai người đàn ông bỏ lại những hiềm khích trẻ thơ lại phía sau. “Tôi muốn học về chăn nuôi gia súc, hai anh không cần lãng phí thời gian để dạy tôi đánh đấm hay bắn súng. Nếu các anh quá bước ra bên ngoài, tôi rất hân hạnh được chứng minh điều đó.”

Cole cười vang. “Cậu sẽ chứng minh điều đó bằng cách nào? Bắn chúng tôi ư?”

Harrison lắc đầu. “Ý tưởng nghe hay đấy,” Anh thú nhận. “Tuy nhiên, tôi đã quyết định chỉ đập địa ngục văng ra khỏi hai người các anh thôi.” Douglas trao cho anh ánh mắt thương hại. “Không biết cách bảo vệ bản thân không có gì đáng phải xấu hổ hết, Harrison. Chúng tôi sẽ dạy cậu những gì cậu cần

phải biết. Dù vậy, tôi rất vui thấy cậu có tâm trạng tốt. Cậu sẽ phải hơi nóng nảy một chút nếu cậu muốn xoay sở được với người ta.”

“Điều đó thật lố bịch.”

“Có lẽ,” Cole đồng ý. “Nhưng đó cũng là cách thức sinh tồn ở quanh đây. Cậu muốn sự tôn trọng, đúng không?”

Harrison từ bỏ việc cố nói lý lẽ với những người đàn ông bướng như con la này. Anh biết anh chịu trách nhiệm về việc gieo mầm nhận định sai lầm trong đầu họ rằng anh là kẻ dớ dẩn. Điều đó có vẻ là ý tưởng hay vào lúc đó. Mary Rose đưa những kẻ yếu nhược về, và vì thế anh đã giả vờ chính xác như thế.

Điều đó ngay lập tức đánh vào anh rằng anh cũng đang phi lý y như những người anh trai. Anh đã có được chính xác những gì anh muốn. Anh lẽ ra nên cảm thấy hài lòng.

Dù vậy, anh không cam tâm. Và tất cả là bởi vì anh không muốn Mary Rose nghĩ anh là kẻ yếu đuối. Có vấn đề quái gì với anh thế nhỉ? Harrison bỏ lại hai người anh trai và đi đến ngôi nhà. Anh buộc bản thân tập trung trên lý do thật sự khiến anh đã du hành đến Montana. Lady Victoria. Anh không còn bất kỳ nghi ngờ nào nữa. Mary Rose chắc chắn là người con gái đã thất lạc từ lâu của đức ngài Elliott.

Anh ước chi anh chỉ cần đón cô, quăng cô lên lưng MacHugh, và kéo cô về nước Anh, nơi cô thuộc về. Tuy nhiên, có vài chướng ngại khổng lồ cản đường anh, anh phải tìm ra kẻ chủ mưu phía sau vụ bắt cóc. Cho đến khi thủ phạm hoặc những thủ phạm được tìm thấy, gia đình Elliott không an toàn.

Chướng ngại khác đang cản đường sự đoàn tụ của người cha đau khổ và con gái ông là anh em nhà Clayborne. Chết tiệt mọi thứ, anh ước chi anh không

thích họ. Ngay đến Cole cũng đang khiến anh mỉm cười với những quan điểm lỗ bịch về cuộc đời. Tình yêu hiển nhiên mà các người anh trai dành cho em gái nhỏ của họ là thứ anh phải ngưỡng mộ. Và tôn trọng. Và lòng trung thành họ dành cho nhau cũng thế.

Không ai trong số họ sẽ để cô đi mà không gây nên một cuộc chiến. Và chính xác thì anh sẽ làm quái quỷ gì về điều đó đây? Harrison không tin Mary Rose chứng tỏ là một vấn đề quá lớn. Cô sẽ không chiến đấu kiểu thông thường; ít nhất, anh nghĩ là cô sẽ. Cứ cho là thế, cô muốn ở lại trong thung lũng của cô suốt phần còn lại của cuộc đời cô nhưng anh biết cảm giác của cô sẽ thay đổi khi cô tìm thấy cô có một người cha đang đợi cô trở lại nước Anh. Cô quá nhân hậu để không đi chỉ ít là để gặp người đàn ông. Việc giữ cô ở lại London sẽ là vấn đề của cha cô. Công việc của Harrison đã xong.

Anh ngừng nghiền ngẫm vấn đề trong tâm trí, tăng nhịp bước, và vừa định vòng qua góc nhà để có thể đến bếp từ cửa sau, khi anh nhận ra Mary Rose đang vội vã đi về hướng đối diện. Cô đang đi đến khu trại phụ, và từ lối đi quanh co mà cô đang đi, anh không mất quá lâu để nhận ra cô không muốn bị chú ý bởi bất kỳ ai khác. Cô mang một chiếc giỏ mây màu nâu với quai cầm hình vòng cung móc trên cánh tay.

“Buổi sáng tốt lành, Harrison,” Travis nói từ phía sau.

Harrison quay lại. “Chào buổi sáng,” anh đáp. “Em gái anh đang đi đâu thế? Có vẻ như cô ấy khá là vội vã.”

Travis mỉm cười. “Cô ấy đang lên đi đấy mà. Dù vậy, tôi biết cô ấy định đi đâu. Tôi đang định cho cô ấy một đôi phút rồi mới đi theo. Adam sẽ nổi giận khi anh ấy phát hiện ra.”

“Phát hiện ra cái gì?”

“Mary Rose định đến thăm Cornelia Khùng.”

“Người phụ nữ đã sống sót từ cuộc tấn công của thổ dân á?”

“Cậu đã nghe về bà ta rồi à?”

“Em gái cậu đã đề cập đến bà ta tối qua.”

“Đúng là Corrie. Có lời đồn là bà ta điên như một kẻ hoá dại ấy. Đoán là nếu như cậu bị gọt da đầu, cậu cũng thế thôi. Ngay cả những người Anh Điêng cũng tránh xa bà ta lúc này. Họ sợ bà ta. Cũng như phần lớn người dân ở Blue Belle. Họ đang nói về việc đốt lửa để xua bà ta ra ngoài.”

“Đốt lửa để xua bà ta ra ngoài cái gì?”

“Cabin của bà ta.” Travis giải thích. “Một người bầy thú đã nghĩ nơi đó bị bỏ hoang. Bà ta gần như đã thối bay đầu ông ta bằng khẩu súng săn khi ông ta cố đến gần cửa. Corrie đã nấp ở đó kể từ cuộc tấn công, và cách đây đã hơn năm mươi năm rồi. Dù thế nào, bây giờ Mary Rose đã biết về bà ta, cô ấy đã quyết tâm đến thăm. Cô ấy nghĩ người phụ nữ có thể cần một người bạn. Adam nói cô ấy không nên đi. Anh ấy nói điều đó quá nguy hiểm. Không thể nói được người phụ nữ đó sẽ làm gì. Chúa lòng lành. Adam sẽ giết cô ấy cho xem.”

Travis lấy nước kiệu. “Nói với các anh trai tôi nơi tôi định đến, được không?” Anh ta gọi với qua vai.

Người anh trai đã trang bị vũ khí phòng khi gặp rắc rối. Harrison hài lòng khi biết anh em nhà Clayborne chăm lo cho em gái nhỏ của họ

Anh nghe Travis lầm bầm gì đó về việc phát một chết tiệt với việc bị quấy rầy, và thấy bản thân mỉm cười đáp lại.

Đó là khoảnh khắc vui vẻ cuối cùng anh trải qua trong một khoảng thời gian rất dài. Việc huấn luyện đám ngựa hoang không khó khăn. Đó là điều bất khả thi. Harrison đã không có được sự thông hiểu đó trong suốt một tuần, và trong những ngày giữa tuần, anh chịu đựng hết sự sỉ nhục này đến sự sỉ nhục khác. Anh bầm tím ở mọi nơi. Sự bẽ mặt của anh cũng đau đớn y như thế. Anh đã trải qua nhiều thời gian úp lưng và vai vào những thứ dơ bẩn hơn là trên đôi chân, và, nói chung, cung cấp một số lượng lớn trò tiêu khiển cho gia đình Clayborne.

Sự tính toán thời điểm của Cole thật siêu đẳng. Bất kể anh ta đang làm công việc gì, anh ta luôn tình cờ có mặt bất cứ khi nào Harrison bị ném bay khỏi yên ngựa. Người anh trai luôn phản ứng theo cùng một cách. Đầu tiên, anh ta sẽ trao tặng một cái nhìn mặt cường điệu vì lợi ích của Harrison, rồi lắc đầu và nói, “Thứ đó sẽ đau lắm đây,” tròng cười chần chẫn tiếp theo sau.

Harrison muốn giết Cole, dĩ nhiên. Tuy vậy, việc đuổi theo anh ta sẽ đòi hỏi sức mạnh, và đơn giản là anh chẳng còn sót lại mảnh nào. Anh không thể sắp xếp trong trí thời gian nào của ngày tệ hại hơn. Vào những buổi tối, toàn thân anh nhức nhối trong đau đớn, và trong những buổi sáng, anh có cảm giác như thể mình là xác chết biết đi. Anh bước đi giống như một cụ già chân vòng kiềng. Chúa nhân từ, thậm chí anh rên rỉ cũng giống y như thế.

Mary Rose đến khu nhà tranh vào một tối muộn, nhưng rất may mắn là anh vẫn còn mặc quần. Anh đã cởi áo và đổ sập trên giường, úp mặt xuống. Anh thậm chí không nhắc đầu lên khi cô đi vào bên trong.

“Ôi, Harrison, lưng anh thật là một đồng lộn xộn,” Cô thì thầm. Cô ngồi xuống bên cạnh giường và vỗ nhẹ dịu dàng vào anh. “Adam đã gởi một ít

dầu xoa bóp để làm dịu đi những bắp cơ của anh. Anh có muốn tôi đặt một ít trên vai anh không?”

Anh cần nó trên lưng anh cơ, nhưng anh biết đòi hỏi đó là không đúng mực.

“Cám ơn cô.”

“Anh hoàn toàn rã rời, đúng không?” Cô hỏi. Anh không trả lời. Mary Rose mở chai và đổ một ít chất lỏng mát lạnh trên lưng anh. Rồi cô bắt đầu xoa bóp để xua đuổi cơn đau. Cô đã nhăn mũi phản ứng trước mùi hôi và hy vọng Harrison không nhận ra.

“Vì Chúa, mùi hôi đó là gì thế?”

Anh nhìn về hướng ô cửa mở, nghĩ rằng cái mùi ấy hẳn phải đến từ bên ngoài.

“Đó là dầu xoa bóp.” Cô giải thích.

“Chúa ơi, nó hôi quá.”

“Những con ngựa có vẻ thích nó mà.”

Anh nhắc đầu lên. “Cô dùng thứ này trên những con ngựa của mình sao?”

Cô đẩy đầu anh xuống gối lại. “Nó cũng ổn khi sử dụng trên người. Mùi sẽ tan đi trong một phút. Cố thứ giãn đi nào. Hãy để tôi xoa dầu thấm vào những bó cơ của anh. Anh sẽ cảm thấy tốt hơn ngay cho xem.”

Anh không tin cô. Mông anh vẫn đang ê ẩm. “Hãy để chai dầu lại,” anh gợi ý. “Nếu dầu xoa hiệu nghiệm, tôi sẽ xoa nó lên... chân tôi.”

“Được rồi.” Cô hứa. “Nhắm mắt anh lại và cố nghỉ ngơi đi nào.”

Năm phút sau đó, anh nghĩ anh đã chết. Đôi bàn tay cô thật kỳ diệu trên da anh. Những bó cơ của anh dịu đi, nhưng anh đã không bị khuấy động chút nào trước sự gần gũi hoặc sự động chạm của cô, và trong tâm trí anh, điều đó chỉ mang ý nghĩa duy nhất là anh thật sự đã chết.

SeseNau' Blog

Anh rên rỉ khoan khoái nên cô tiếp tục việc xoa bóp. Cô nghĩ anh đã rơi vào giấc ngủ. Gương mặt anh ngoảnh về phía cửa, trông có vẻ thanh bình, và đẹp trai kiểu xù xì đối với cô. Mái tóc anh rơi xuống phủ qua vầng trán. Có sự tăng trưởng râu của một ngày, thực sự chỉ là một bóng mờ, và cô đột ngột bị lấp đầy sự hiếu kỳ muốn biết nó có cảm giác như thế nào. Cô cảm thấy đủ an toàn bởi vì anh đã ngủ say và sẽ không biết trò trơ tráo mà cô sắp làm. Cô chạm vào trán anh trước, sau đó liềm lỉnh hơn một chút. Cô nhận ra vết thâm tím trên cạnh thái dương và chậm chậm xoa nó bằng đỉnh ngón tay cô. Làn da anh trơn láng và ấm áp dưới cái chạm của cô.

Cô trở nên táo bạo hơn và lần theo đường nét của sống mũi hoàn hảo và xương gò má. Cô di chuyển ngón tay xuống bên cạnh của gương mặt và xuống cổ anh. Những gốc râu mới nhú cù vào cô. Cô muốn chạm vào miệng anh, muốn nhượng bộ thôi thúc của cô gần như ngay lập tức, và chậm chậm khám phá chỉ bằng sự lướt nhẹ của những đầu ngón tay.

Không có bất kỳ điều gì về người đàn ông này mà cô không thích, cô nhận ra. Anh thật sự đẹp đối với cô, từ vẻ ngoài cũng như nội tâm, nơi quan trọng

hơn tất cả. Trong trái tim.

Cô nghiêng gần hơn và hôn lên trán anh. Cô không thể tin mình đã táo bạo như thế. Thường khi cô rất dè dặt. đôi khi thậm chí còn bẽn lẽn với đàn ông, ngoại trừ tối nay... với Harrison. Cô buột ra một tiếng thở dài nhẹ và hôn lên cạnh gò má anh. Rồi cô thẳng người dậy và bắt đầu xoa bóp vai anh lần nữa. Cô không muốn ngừng chạm vào anh. Có điều gì với cô thế nhỉ? Cô có thể cảm thấy bản thân có phản ứng thể chất với Harrison, nhưng vì thiếu kinh nghiệm, cô không có ý tưởng mong manh nào để biết cô nên làm gì với điều đó.

Dừng lại, cô nghĩ. Dù vậy, cô không thể dừng lại được, bởi vì cô thích cảm giác về làn da anh bên dưới những ngón tay cô. Anh ấm áp và săn chắc. Dạ dày cô rộn ràng và run rẩy giống như được lấp đầy bởi những cánh bướm.

Và khi cô nghĩ về việc hôn anh lần nữa...

“Em đang làm gì ở đây với một người đàn ông nửa trần trụi thế hả? Em không có chút ý thức nào sao, Mary Rose?”

Cole thực hiện lời chỉ trích ở cửa trước và đi đến cạnh giường. “Giữ giọng anh nhỏ thôi nào,” Cô thì thào. “Anh ấy đang ngủ. Em để cửa mở để sẽ là đúng mực cho việc em ở đây. Bên cạnh đó, anh ấy có thể ở trần, nhưng anh ấy cũng vô hại mà. Em sẽ không lợi dụng anh ấy đâu, em hứa.”

Cô nghĩ thật không hay khi đề cập đến việc cô đã lợi dụng anh rồi. Anh trai cô sẽ không hiểu sự hiếu kỳ của cô đâu. Làm sao anh ấy có thể khi cô còn không thể hiểu được mình cơ chứ?

“Đừng nói như thế. Điều đó không giống quý cô chút nào. Anh không bao giờ nghĩ em lợi dụng cậu ta. Em sẽ chẳng biết làm thế nào đâu.”

“Em nên biết, đúng không? Anh không cho rằng đã đến lúc anh nên giải thích một vài điều cho em rồi sao?”

“Để sau đi, Mary Rose. Chúng ta sẽ nói về điều đó sau.”

“Anh luôn nói như thế,” Cô thì thầm. “Đừng bận tâm. Em đoán là mình sẽ phải tự tìm ra mọi thứ thôi.”

Cole muốn chuyển sang chủ đề ít nhạy cảm hơn. Anh ta ngồi xổm xuống bên cạnh Harrison để có thể nhìn gần hơn vào gương mặt của anh, rồi đứng lên lại.

“Anh không thể nói liệu cậu ta có đang thở không nữa. Đúng không?”

“Dĩ nhiên anh ấy có.”

“Trông cậu ta như đã chết rồi ấy.”

“Anh ấy không có,” Cô cam đoan với anh trai. “Ít ra là chưa. Đến khi nào anh và Douglas mới chịu ngừng thử thách anh ấy vậy?”

“Bọn anh đang dạy cậu ta những gì cậu ta cần biết nếu cậu ta định đảm nhiệm việc chăn nuôi gia súc.”

“Các anh đang cố giết anh ấy thì có.”

Anh mỉm cười với vẻ tức điên của cô. “Không, bọn anh không thế. Harrison can trường hơn cậu ta có vẻ.”

Cô buột ra một tiếng khịt mũi thiếu trang nhã. “Không, anh ấy nhạy cảm hơn anh ấy có vẻ,” Cô điều chỉnh. “Anh ấy đã tốt hơn chút nào trong việc thuần phục đám ngựa hoang chưa?”

Cole thở dài. “Douglas liên tục nói với anh rằng cậu ấy đã. Dù vậy, anh không thể thấy bất kỳ sự cải thiện nào. Harrison là một gã rồ dại khó nhằn, Mary Rose.”

“Tại sao anh nghĩ như thế?”

“Cậu ta nói chuyện với đám ngựa hoang. Douglas nói cậu ta thử thử mọi điều với chúng, rồi trèo lên yên và mong đợi chúng thấu hiểu và hợp tác. Cậu ta cũng không bao giờ cao giọng, và thời gian duy nhất cậu ta nguyện rửa là sau khi cậu ta kết thúc ngày làm việc. Em tốt hơn nên trở lại nhà. Trời đã khuya rồi.”

Cole bắt đầu bỏ đi, rồi đổi ý. “Nhân tiện, cha của Catherine Morrison đã bảo Douglas rằng Catherine muốn anh ấy hỏi Harrison xem liệu cậu ta có muốn tìm hiểu cô ấy không.”

Mary Rose bị kinh ngạc. Và giận dữ. Cô đã che dấu phản ứng của cô khỏi người anh trai và khiến bản thân bận rộn trong việc xoa nắn những bắp cơ của Harrison.

“Điều đó thật lố bịch.” Cô nói. “Nhà Morrison chưa từng biết Harrison.”

“Họ định mời cậu ta dùng bữa tối Chủ Nhật,” Cole bảo cô.

“Anh ấy không thể đi.”

“Tại sao cậu ta không thể?”

“Anh ấy sẽ mắc bận.”

“Travis chắc chắn sẽ không thích nghe về việc Harrison được mời. Anh trai em có vẻ mê tí Catherine.”

“Em không thể hình dung tại sao? Em không thích cô ta chút nào.”

“Tại sao không?”

“Cô ta tự cao tự đại và thích tán tỉnh,” Mary Rose nói. “Cô ta cũng trơ tráo nữa.”

“Anh chưa bao giờ lưu ý.”

“Anh là đàn ông mà. Dĩ nhiên anh không lưu ý rồi. Đàn ông không bao giờ nhận ra những thứ như thế. Bên cạnh đó, cô ta không bao giờ tán tỉnh anh. Cô ta sợ anh.”

Cole cười toe. “Điều đó khiến em nổi điên một chút, đúng không?”

“Cái gì khiến em nổi điên cơ?”

“Một người phụ nữ khác giành sự chú ý của Harrison.”

“Em không nổi điên.”

Nếu Harrison không đang giả vờ ngủ, anh hẳn sẽ không đồng ý. Sự xoa bóp nhẹ nhàng mà cô đang tiến hành trên anh đã chuyển thành những cú đấm dồn dập. Anh không biết anh còn có thể làm tròn việc giả vờ được bao lâu nữa với sự chịu đựng ấy.

“Phải có ai đó trông nom cho Harrison. Anh ấy rất chất phác, anh biết đấy.”

“Em chẳng có lý lẽ gì sất.”

“Anh ấy cũng quá cả tin nữa.”

“Thật vậy sao?”

“Em nghiêm túc đấy, Cole, vì thế anh có thể ngừng cười như thế đi. Harrison là một người đàn ông hoang tử tế. Chắc chắn là anh đã phải nhận ra rồi chứ.”

“Anh không thể nói là anh có,” Cole đáp.

“Tất cả các anh phải chăm sóc cho anh ấy. Anh ấy là trách nhiệm của chúng ta.”

“Chính xác thì em nghĩ Catherine sẽ làm gì? Căn cậu ta à?”

“Em sẽ không bỏ qua khả năng ấy đâu,” Mary Rose nói. Cô biết cô đang rất phi lý. Cô không quan tâm. “Em thừa nhận em có hơi hà khắc, nhưng em tin là Catherine có thể biến thành một con rắn hổ mang. Em nghĩ anh nên nói với nhà Morrison rằng Harrison không hứng thú.”

Cole đảo mắt lên trời. “Harrison và anh sẽ đi thị trấn ngày mai để nhận vài bộ yên cương. Cậu ta có thể nói với nhà Morrison có hay không tham dự bữa tối Chủ Nhật khi cậu ta được mời. Quyết định là của cậu ta, Mary Rose.”

“Em sẽ đi thị trấn với anh.”

Harrison đã chịu đựng đủ những cú đâm dòn đập này rồi. Anh mở mắt ngay khi Cole quay người và đi ra cửa.

“Bây giờ em có thể ngừng đánh đập anh rồi,” anh nói.

Cô giật nảy người khi anh nói với cô. “Anh đã thức.”

Anh không nghĩ điều đó cần phải xác nhận.

“Vai anh có đỡ hơn chút nào không?”

Sự đau nhức trong những bắp cơ của anh thực ra còn tệ hơn bởi những cú dấm nhiệt tình quá độ của cô.

“Có, cảm ơn em.”

Cô dậy nấp cái chai, đặt nó trên sàn nhà cạnh cô, và đứng dậy. “Anh đã thức dậy khi nào thế?” Cô hỏi, cố ra vẻ chỉ đôi chút hiếu kỳ. Cô đang rất lo sợ, tự hỏi không biết anh đã nghe lỏm được cuộc trò chuyện nhiều bao nhiêu. Chúa lòng lành, nếu anh không ngủ chút nào thì sao? Nếu anh chỉ đang nằm yên nghỉ ngơi thôi thì sao? Anh đã biết cô hôn anh sao?

“Vừa mới thôi,” anh nói dối. “Sao thế?” Cô đang đỏ bừng. Harrison muốn bật cười nhưng anh đã không làm thế bởi vì anh biết cô thậm chí sẽ trở nên ngượng ngùng hơn. Anh lăn tròn khỏi giường và đứng dậy. Đôi chân trần của anh chạm vào sàn nhà bằng gỗ lạnh lẽo. Anh đang đứng gần sát cô, biết rõ rằng anh nên di chuyển, nhưng có vẻ như không thể tự làm được.

“Em băn khoăn không biết anh có nghe thấy Cole nói không,” Cô lắp bắp. “Anh ấy đã đi vào để kiểm tra anh.”

“Cám ơn vì đã lo lắng cho anh.”

Cô trông có vẻ bị giật mình lần nữa. “Sao anh nghĩ là em lo lắng cho anh?”

“Dầu xoa,” anh đáp.

Cô nhẹ nhõm. Cô quay nhìn anh, “Harrison?”

“Vâng?”

“Em vừa bảo Cole rằng em định sẽ tổ chức một bữa tối Chủ nhật đặc biệt. Em sẽ tự nấu mọi thứ. Anh chắc chắn sẽ ở đây, đúng không? Sẽ nhiều vấn đề lắm đây. Em thậm chí có thể mời cả Dooley, Henry, Billie và Ghost.”

Anh đã cố hết sức để không bật cười. “Điều đó nghe có vẻ tuyệt.”

“Ngày nào đó anh sẽ muốn gặp bạn của em chứ? Em nghĩ bà ấy sẽ thích anh.”

“Corrie Khùng à?” Ngay lập tức anh bị lôi cuốn.

“Làm ơn đừng gọi bà ấy là Khùng,” Cô yêu cầu. “Bà ấy không như thế, anh biết mà. Bà ấy nhút nhát, và cảnh giác. Anh sẽ không như thế nếu như anh bị những người da đỏ tấn công ư?”

“Vâng.” Anh đồng ý. “Bà ấy đã nói chuyện với em sao?”

“Không, nhưng bà ấy sắp rồi.” Cô trả lời. “Em có thể nói thế.”

“Nếu bà ấy không nói chuyện với em, làm sao em biết bà ấy sắp? Bà ta đã mỉm cười với em hoặc...”

“Ồ, em chưa nhìn thấy bà ấy. Bà ấy không cho phép em.”

“Vậy làm sao em có thể biết được là bà ấy không điên?”

“Bà ấy đã không bắn em.”

Anh nhắm mắt và đếm đến mười trước khi anh bắt đầu hỏi cô lần nữa. “Nói với anh chính xác điều gì đã xảy ra. Em đã gõ cửa à? Hay em đã đi vào bên trong?”

“Em không đến gần cửa. Em thậm chí còn không ở gần hiên trước. Bà ấy thật sự rất nhút nhát, Harrison.”

“Em đã đến cabin đó gần như thế nào?”

“Em ở trong phạm vi khoảng đất trống phía trước.” Cô trả lời. “Bà ấy bắn vào đất trước chân em. Bà ấy cố tình không bắn trúng em. Bà ấy muốn em biết rằng bà ấy không muốn em đến gần thêm nữa.”

“Rồi sau đó em đã làm gì?”

“Em kể với bà ấy em là ai và em chỉ mới biết về bà ấy. Em cũng đề cập đến việc tìm được cabin khó khăn thế nào. Nó đã bị dấu kín, anh biết đấy. Dù thế nào thì em cũng đến thăm bà ấy. Em kể với bà ấy về gia đình em. Em đã phải hét lớn lên từng từ, dĩ nhiên, để bà ấy có thể nghe thấy em, và khi em biết giọng mình đã bị khản đi, em nói với bà ấy về cái giỏ mà em mang đến cho bà. Có những lọ mứt trái cây và bánh mì nướng, và cả bánh cookies nữa. Em đã hỏi bà ấy là liệu em có thể để nó lại cho bà ấy không. Em muốn chắc chắn là bà ấy không hiểu sai về động cơ của em. Em không đang cứu tế, chỉ muốn tình bạn thôi. Mọi phụ nữ đều có một chút lòng kiêu hãnh. Em không muốn làm tổn thương bà ấy. Em tin là bà ấy hiểu. Bà ấy đã để cho em tiến thêm vài bước gần hơn. Em đã không cố tiến xa hơn. Em để lại chiếc giỏ và bảo với bà ấy là em sẽ trở lại vào ngày mai với một cái giỏ khác đầy những tặng phẩm chào mừng. Em cũng đề nghị bà ấy vui lòng để chiếc giỏ rỗng lại khoảng đất trống để em có thể lấy lại nó về nhà.”

“Em định đi đến đó mỗi ngày sao?”

“Không, em không thể làm điều đó. Không có đủ thời gian cho bất cứ điều gì khác và em có quá nhiều thứ để làm quanh đây. Ngay khi Corrie bắt đầu nói chuyện với em, và bọn em đã biết về nhau, em có thể đi chỉ một tuần một lần cho một chuyến thăm viếng dài vui vẻ. Em tin rằng bọn em sẽ trở thành bạn bè tốt. Anh vẫn chưa nói với em là đồng ý hay không.”

“Về bữa tối ngày Chủ Nhật à?”

Cô gật đầu.

“Nếu em nhận lãnh rắc rối để nấu một bữa tối đặc biệt thì dĩ nhiên là anh sẽ có mặt.” Anh ngừng lại. “Adam đã nổi giận khi em rời đi mà không nói với bất kỳ ai em đi đâu, đúng không?”

“Anh ấy không nổi giận. Anh ấy thất vọng.” Cô thở dài. “Nó còn tệ hơn rất nhiều. Nếu anh ấy quát tháo em, em sẽ không cảm thấy có lỗi như thế.”

“Em sẽ nói với anh ấy về kế hoạch ngày mai của em chứ?”

“Bọn em đã thảo luận về vấn đề đó rồi. Em có sự phê chuẩn của anh ấy. Hãy hiểu, Harrison. Anh ấy không muốn em phải hỏi xin sự cho phép của anh ấy về bất kỳ điều gì hết. Anh ấy nhận ra rằng em có khả năng để có những quyết định của chính mình. Anh ấy chỉ muốn em phải thận trọng. Em đã hứa sẽ không bao giờ đi đến đó một mình. Anh sẽ bị nhiễm lạnh cho xem,” Cô nói thêm, “Anh nên mặc áo vào đi. Chúc ngủ ngon.”

Cô quay người để rời đi. Anh muốn cô nán lại lâu thêm chút nữa. Anh tóm lấy cánh tay cô và nói, “Đợi đã.”

Cô quay lại với anh, “Vâng?”

“Anh chưa bao giờ gặp người nào giống như em.”

Chúa ơi, anh không tin anh vừa nói điều đó. Anh cảm thấy y như một gã thộn. “Em rất tử tế.” anh nói.

Mary Rose nhớ lại tất cả những điều kinh khủng mà cô đã nói với Cole về Catherine Morrison chỉ mới vài phút trước và không thể thanh thản lương tâm với nhận thức sai lầm của Harrison.

“Không, em không tử tế,” Cô thú nhận. “Em cố trở thành như thế, nhưng thỉnh thoảng em biến thành một kẻ đánh đá. Em thậm chí còn có thể khá nhẫn tâm nữa.”

Harrison không thả cánh tay cô ra. Anh kéo cô lại gần anh hơn. Anh biết anh đã bị mất trí rồi, bởi vì lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh không thể và không muốn để cho lý trí thắng thế. Anh đã quyết định không dính líu tình cảm cá nhân với Mary Rose rồi.

Anh sẽ vẫn hôn cô.

“Anh đang làm gì thế?”

“Mang em lại gần anh hơn.”

“Tại sao?”

“Anh muốn hôn em.”

Cô sửng sốt. “Anh nghiêm túc chứ?”

“Phải.”

Anh đã kéo dài âm tiết, làm chúng nghe có vẻ quyến rũ lạ thường. Cô gần như đã thở dài thành tiếng nhưng ngừng bản thân lại kịp thời.

“Em có muốn anh hôn em không?”

“Đó không phải là vấn đề,” Cô ngừng lại. “Em không hiểu.” Cô thú nhận. “Anh chỉ nói đôi chút với em suốt cả tuần, thậm chí còn chẳng nhìn về hướng của em... và bây giờ anh muốn hôn em sao? Harrison, em không tin anh đang đang có vẻ hợp lý cho lắm.”

Nghe có vẻ cô bị choáng váng trước kết luận của chính mình. Anh bật cười. “Anh đang chẳng có lý lẽ gì hết.”

“Tại sao anh nghĩ là anh muốn hôn em?” Cô đảo ngược tình thế với anh. Bây giờ cô đang là người phân tích lý lẽ.

“Anh tin vào luật chơi công bằng.”

Cô vẫn không hiểu. Anh nâng cô lên sát vào ngực anh, hạ thấp đầu xuống và hôn lên trán cô. Rồi anh kéo đôi tay cô và đặt chúng vòng qua cổ anh.

Cô không phản đối. Cô vẫn có vẻ hoàn toàn bối rối, nhưng không hề thiếu thoải mái. Tuy vậy anh đã không quàng tay anh quanh cô, và sẽ không nếu cô tỏ ra bất kỳ sự sợ hãi hay cự tuyệt nào.

“Em đã hôn anh,” anh giải thích. “Vài lần theo như anh nhớ. Giờ đến lượt anh, và, Mary Rose, đó là thứ anh gọi là chơi công bằng.”

“Ôi Chúa ơi, anh đã không ngủ, đúng không?” Cô nói nghe có vẻ mất thể diện. Cô chuyển ánh mắt vào ngực anh. Harrison đẩy cằm cô lên bằng tay anh. Anh hôn vào cạnh gò má cô, đúng theo cách cô đã hôn anh, rồi hôn vào sống mũi cô.

Cô đánh mất sự ngượng ngùng gần như ngay lập tức. “Hắn là anh đã thích nó.” Cô thì thầm.

“Không, anh đã không,” anh bảo cô.

“Anh đã không ư? Tại sao không?”

“Em khiến anh phát điên. Em hôn giống như một cô nhóc.” Những ngón tay của anh bắt đầu chơi đùa với mái tóc cô. Cô kinh ngạc bởi vì nó có cảm giác êm ái quá đổi. Cô buột ra một tiếng thở nhẹ và di chuyển sát vào anh hơn. Cô yêu cảm giác làn da anh trên da cô. Sức nóng, và sự mạnh mẽ, tạo ra từ thân thể anh sưởi ấm cô.

“Chỉ cho em cách anh muốn được hôn đi, Harrison.”

Cuối cùng, anh quấn tay anh quanh cô. Rồi anh bảo cô hãy mở miệng ra.

Cô cố hỏi anh tại sao, nhưng miệng anh đã đậu xuống trên miệng cô và cô quên tất cả ý định hỏi anh về bất kỳ điều gì. Một làn sóng run rẩy lướt dọc theo sống lưng cô và theo bản năng cô siết chặt vòng tay ôm trên anh. Đó là nụ hôn ảo diệu đáng kinh ngạc nhất mà cô từng trải nghiệm. Miệng anh ấm nồng trên miệng cô, đòi hỏi nhưng dịu dàng, và rồi lưỡi anh luồn sâu vào bên trong để quấn lấy lưỡi cô. Sự đam mê trong nụ hôn của anh khiến cô run rẩy vì cảm xúc Cô bám chặt vào anh, áp sát bản thân vào bờ ngực của anh. Cô cảm thấy được ôm siết ở mọi nơi. Sự mềm mại của cô được bao bọc bởi đôi cánh tay anh và cặp đùi anh. Cô cảm nhận anh rung mình, biết rằng anh cũng bị ảnh hưởng bởi nụ hôn y như cô, và đột ngột nhận ra cô cũng nắm giữ mọi mảnh sức mạnh y như anh, và sự kiểm soát về những gì sẽ có hoặc sẽ không xảy ra cũng y như thế.

Miệng anh nghiêng nghiêng trên miệng cô một cách đói khát với sự sở hữu hiển nhiên, nhưng giờ đây tất cả sự kèm chế của cô đã không còn, và cô hôn lại anh cũng nồng nhiệt chẳng kém. Anh kết thúc nụ hôn trước khi cô muốn anh ngừng lại, nhưng cô từ chối di chuyển ra xa khỏi anh ngay cả khi đôi tay anh đã buông xuôi xuống hai bên cạnh. Cô áp một bên mặt vào ngực anh. Cô nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh. Hay đó là nhịp tim của cô ở bên trong đầu cô nhỉ?

Anh cũng đang hít thở khó khăn y như cô.

“Em không muốn ngừng lại.”

Lời thì thầm thú nhận của cô nghe có vẻ hoang mang. Harrison lấy một hơi thở sâu, cố hồi phục đôi chút kiểm soát. Anh vẫn còn đang quay cuồng với sự hoang mang và sững sốt của riêng mình, vì thật ra, anh chưa bao giờ cảm thấy một sự đam mê nồng cháy tức thời như thế với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

“Anh đã muốn ngừng lại sao?” Cô hỏi.

Cô nghe có vẻ hụt hơi. Anh hài lòng khi biết rằng cô cũng bị tác động y như anh.

“Không, anh không muốn,” anh thú nhận. “Và đó chính xác là lý do vì sao anh dừng lại. Hãy rời khỏi anh, Mary Rose. Đã đến lúc em phải về nhà.”

Cô không muốn rời đi, nhưng cô đoán là cô phải đi. Thật không lịch sự hoặc đáng mặt quý cô khi cố mè nheo anh hôn cô đến mất ý thức lần nữa. Cô chầm chầm quay người và bước đến cửa. Cô nhìn lại anh khi cô đến ngưỡng cửa. Cô muốn chúc anh ngủ ngon. Tuy vậy, từ ngữ bị bẫy lại trong cổ họng cô, và cô chỉ đơn giản đứng đó nhìn vào anh. Anh trông có vẻ quá hoàn hảo đến kinh ngạc. Anh đứng trong vầng sáng của ngọn đèn dầu, và trong ánh

sáng, làn da anh như phủ vàng. Anh dựa vào cột giường, và khi anh chuyển vị trí, cô có thể nhìn thấy những bắp cơ của anh lượn sóng bên dưới làn da. Douglas đã bảo cô rằng Harrison có sức mạnh bằng ba người đàn ông, nhưng cô biết anh sẽ không bao giờ sử dụng sức mạnh thể chất chống lại cô.

“Em cảm thấy an toàn khi ở bên anh.”

Cô kinh ngạc rằng cô đã nói những từ đó thành lời.

Harrison mỉm cười. “Em nên cảm thấy an toàn với anh. Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em, Mary Rose.”

“Em có còn hôn giống như một cô nhóc nữa không?”

Anh lắc đầu. “Không, em đã hôn như một phụ nữ. Những gì đã xảy ra tối nay sẽ không thể xảy ra nữa. Anh không bao giờ nên bắt đầu thứ anh không thể làm trọn.”

Anh lồng những ngón tay vào trong tóc, sự thất vọng của anh quá hiển nhiên với hành động ấy. “Chúng ta không thể dính líu với nhau.”

“Chúng ta đã dính líu rồi.”

“Không, chúng ta không có,” anh nói, giọng anh cứng cỏi, không khoan nhượng. Cô không hiểu điều gì đang áp đảo anh. Cô gật đầu, rồi quay người lui bước. Cô cố lý giải điều đó suốt thời gian cô chuẩn bị đi ngủ. Sau một giờ cố sắp xếp mọi thứ, cô cuối cùng chịu thua. Cô biết Harrison bị cô thu hút, cách anh hôn cô đã cho cô biết như thế. Cô không phải kiểu người kiên nhẫn, nhưng cô quyết định cô sẽ cố trở nên kiên nhẫn cho đến khi cô tìm ra vấn đề của anh là gì. Phải có lý do xác đáng để anh không theo đuổi một mối quan hệ với cô. Người đàn ông ấy có lý do cho mọi thứ mình làm. Cô đoán là cô sẽ phải đợi cho đến khi anh nói với cô đó là gì.

Và rồi cô sẽ tìm ra một đường đi vòng qua bất kỳ chướng ngại nào đang cản trở anh.

SeseNau' Blog

Cô mang đôi dép khoác áo choàng vào và đi xuống lầu vào thư viện. Adam đang ở bên trong, đọc lại một trong những quyển sách ưa thích của mình.

Anh trai cô đang ngồi trong một chiếc ghế thoải mái bọc da màu nâu đã mòn. Một ngọn lửa tí tách trong lò sưởi sưởi ấm gian phòng.

“Adam, em có thể gián đoạn anh một lát không?”

Anh trai cô ngược nhìn lên và mỉm cười. “Dĩ nhiên rồi.” ông đồng ý. Ông gấp quyển sách đang đọc lại và đặt nó trên chiếc bàn bên cạnh ghế.

Có một chiếc ghế da màu nâu đồng bộ khác đặt đối xứng bên cạnh kia của lò sưởi, nhưng cô đi vượt qua nó và ngồi xuống chiếc đôn kê chân cạnh chân của Adam.

“Em muốn kể với anh về Harrison.”

“Có điều gì sao?”

“Không,” Cô cam đoan với ông. “Không có gì không đúng. Em thích anh ấy... rất nhiều. Em nghĩ anh ấy cũng thích em. Dù sao thì anh ấy có vẻ như thế.”

“Vậy vấn đề là gì?”

Cô nhìn xuống chân mình. “Em đã yêu cầu anh ấy hôn em vào tuần trước. Anh ấy cuối cùng đã đồng ý vào tối nay.”

Cô ngược nhìn anh trai để xem ông ghi nhận lời thú tội của cô như thế nào. Adam đã không để lộ bất kỳ phản ứng nào. Ông cởi kính đeo mắt ra, cẩn thận xếp nó lại, và đặt nó lên trên quyển sách.

“Cậu ta đã hôn em.”

“Vâng.” Cô đáp.

“Và sau đó điều gì đã xảy ra?”

“Anh ấy bảo em rằng anh ấy sẽ không hôn em lần nữa.”

“Anh hiểu.” Một nụ cười chậm rãi làm dịu đi biểu hiện của ông. “Cậu ta có nói với em tại sao chứ?”

“Vâng, anh ấy đã nói,” Cô trả lời. “Nhưng lời giải thích của anh ấy chẳng có ý nghĩa gì hết. Em biết là anh ấy thích hôn em. Anh ấy có vẻ đã như thế, và anh ấy đã cảm thấy như thế, nhưng anh ấy chỉ hôn em có một lần thôi, và giờ đây em đã có thời gian để suy nghĩ về nó, có lẽ anh ấy đã không thích nó nhiều như em đã thích.”

“Em đã nói em thích hôn cậu ta. Anh cho rằng chúng ta cần nói về điều đó.”

“Em đã thích hôn anh ấy, rất nhiều. Em thích anh ấy, Adam. Anh ấy đã bảo em chúng em không thể trở nên gắn bó với nhau, nhưng anh ấy không cho em biết lý do tại sao chúng em không thể. Có lẽ anh ấy đang cố bảo vệ em khỏi bị đau khổ vì tình,” Cô tiếp tục. “Có lẽ anh ấy biết anh ấy sẽ trở lại Scotland, và anh ấy không muốn bắt đầu một mối quan hệ rồi chỉ bỏ đi. Anh ấy có lẽ cũng giống như Cole.”

“Chính xác thì anh trai của em như thế nào?”

“Anh ấy không muốn bị trói buộc bởi một người phụ nữ. Anh ấy luôn nói với em là anh ấy sẽ không bao giờ kết hôn. Anh có nghĩ Harrison cũng cảm thấy theo cách tương tự không?”

“Anh không biết cậu ta đủ nhiều để trả lời câu hỏi của em, nhưng anh biết Cole. Chú ấy nói miệng thế thôi, em gái. Chú ấy cần thời gian để gặp đúng người phụ nữ. Và rồi thái độ của chú ấy sẽ thay đổi.”

“Tại sao đàn ông nghĩ hôn nhân là một sự trói buộc? Lạy thánh ý Chúa, phụ nữ có lấy đi tự do của họ đâu cơ chứ?”

“Họ đã làm thế theo vài cách,” Adam đáp. “Một lần kết hôn, trọn đời cam kết. Nếu một người đàn ông chọn lựa sai, anh ta đã bị trói buộc, đúng không?”

“Em đoán thế, nhưng phụ nữ cũng bị trói buộc mà.”

Trí óc của Adam bắt đầu vẫn vơ. Bây giờ ông đang nghĩ về Harrison. Ông nhận ra ông cần tìm hiểu nhiều hơn về vị khách của họ. Nếu Mary Rose trở nên gắn bó, nhiệm vụ của Adam là phải chắc chắn rằng Harrison không làm tổn thương cô.

“Adam?”

“Gì?”

“Anh đang nghĩ về điều gì bây giờ thế?”

“Harrison,” Ông đáp. “Anh nhận ra chúng ta không biết nhiều về cậu ta cho lắm. Anh tin là em nên cho bản thân chút thời gian để biết về cậu ta trước khi em yêu cầu cậu ta hôn em lần nữa.”

Cô đồng ý với cái gật đầu. “Em sẽ cố.”

“Cole đã bảo anh rằng anh cần phải có một cuộc trò chuyện với em về đàn ông và phụ nữ và...”

“Sự thân mật.” Cô cung cấp từ cuối cùng trước khi ông có thể.

“Phải rồi, sự thân mật.”

“Chúng ta đã có một cuộc nói chuyện của chúng ta cách đây nhiều năm rồi mà.”

“Anh nhớ, và anh nghĩ là em cũng nhớ, nhưng anh trai em nói rằng em đã yêu cầu chú ấy nói với em mọi điều về cuộc đời lần nữa. Chú ấy không nghĩ rằng em đã hiểu, đúng không?”

“Em có hiểu mà, anh đã làm cho mọi thứ hoàn toàn rõ ràng.”

“Anh đã nghĩ như thế. Em chắc chắn đã hỏi rất nhiều câu hỏi.”

“Và anh đã kiên nhẫn trả lời từng câu. Anh là người duy nhất khiến mọi thứ có ý nghĩa. Travis bắt đầu với việc ví von về cây cối và đám ong, rồi anh ấy nhảy vào một trong những điển tích từ kinh thánh. Khi anh ấy thao thao về

sự nhân bội lên của men bánh mì, em đã hoàn toàn bị lạc lối. Anh ấy bảo em rằng em giống như men bánh mì và một ngày nào đó em cũng sẽ nhân bội lên. Em đã hỏi bằng cách nào. Anh ấy vung đôi tay lên trời và gởi em đến với Douglas.”

“Và Douglas đã nói gì với em?” Adam đã nghe tất cả những điều này trước đây rồi, nhưng ông thích thú với phiên bản mới cũng nhiều như thế.

“Anh ấy bảo em phải sử dụng cái đầu của mình. Anh ấy đã cực kỳ thô lỗ. Chủ đề khiến anh ấy hết sức thiếu thoải mái. Anh ấy thậm chí không nhìn vào em. Anh ấy nhắc nhở em rằng em sống trong một trại chăn nuôi gia súc liên tục sinh sôi, ‘vì nước Chúa’, và gợi ý em hãy quan sát chung quanh em. Rồi em có thể đoán ra mọi thứ. Trong sự tuyệt vọng, anh ấy chỉ vào đám ngựa và bảo em rằng khi nào em hoàn toàn trưởng thành, em sẽ giống y như một con ngựa cái tơ, và một người đàn ông sẽ đến với em giống y như một con ngựa đực giống.”

Adam cười cho đến khi chảy nước mắt. “Giờ hãy nói với anh về cách em phản ứng với sự so sánh ấy xem nào.”

“Em đã cảm thấy bị xúc phạm cực kỳ, dĩ nhiên, và phẫn nộ. Đó là khi anh ấy gởi em đến với anh.”

Ông thăm góc mắt bằng lưng bàn tay và cuối cùng cũng dịu xuống. “Nếu em nhớ cuộc trò chuyện của chúng ta, tại sao em yêu cầu Cole giải thích?”

“Em không thể kèm được bản thân,” Cô thú nhận. “Phản ứng của anh ấy hết sức thú vị. Anh ấy đồ bừa, Adam, thật sự đồ bừa. Anh ấy cũng hoàn toàn bối rối nữa, và điều đó rất không bình thường với anh ấy. Em chắc chắn sẽ hỏi anh ấy lần nữa và lần nữa, cho đến khi rốt cuộc anh ấy cũng hiểu ra được.”

Adam bật cười lần nữa. “Thẳng tiến đi. Anh sẽ chết để biết chú ấy rốt cuộc kết thúc với sự so sánh ám chỉ nào. Điều đó đáng kể là đỉnh của đỉnh luôn ấy chứ.”

Ông thở dài, rồi quay lại với chủ đề nghiêm túc hơn. “Và bây giờ chúng ta tốt hơn nên nói về cách em cảm thấy khi em hôn Harrison.”

Và họ đã làm như thế. Mary Rose không cảm thấy một chút thiếu thoải mái hoặc ngượng ngùng nào với Adam như cô đã có. Cô có thể nói bất kỳ điều gì có trong tâm trí cô và không lo lắng ông sẽ kinh hoàng hay thất vọng. Mỗi liên kết giữa anh trai và em gái mạnh như nam châm hút sắt, và cô hoàn toàn tin tưởng cách đánh giá của ông.

Ông đã xem xét đến việc cô hẳn đã bị hoảng sợ bởi phản ứng thể chất của cô đối với Harrison. Niềm đam mê đôi khi bị hiểu sai, và thường những gì người ta không hiểu, người ta sợ. Ông không muốn em gái nhỏ của mình bị hoảng sợ về bất kỳ điều gì hoặc bất kỳ ai. Cô nên ôm lấy cuộc sống, không phải trốn khỏi chúng, như cách ông đã làm suốt những năm tháng này.

“Một người đàn ông có thể lên giường với một phụ nữ mà không yêu họ. Em có hiểu điều đó không?”

“Có, em hiểu. Một người phụ nữ cũng có thể cư xử theo cách tương tự, đúng không?”

“Phải, cô ta có thể.”

“Anh muốn em nhận ra rằng ham muốn và tình yêu không luôn song hành cùng nhau.”

“Phải.”

“Đừng lo lắng về em. Anh lo lắng vì em ngây thơ, nhưng hãy nhớ, ngây thơ không có nghĩa là em ngu ngốc.”

“Hoàn toàn chính xác.”

Họ nói chuyện thêm vài phút, cho đến khi cô cảm thấy quá buồn ngủ để ở lại lâu thêm nữa. Cô hôn anh trai chúc ngủ ngon.

“Em ước Mama ở đây. Em nhớ má.”

“Ngày nào đó sớm thôi má sẽ đoàn tụ cùng chúng ta,” Adam hứa. “Ác mộng của má không thể kéo dài lâu hơn nhiều nữa. Mistress Livonia có thể rộng lượng để má rời đi. Anh không tin Mama sẽ muốn đi bất kỳ đâu cho đến sau khi Livonia qua đời. Bà ấy hoàn toàn trông cậy vào Mama lúc này.”

“Em không thể hình dung bị mù sẽ như thế nào. Dù vậy, em không tin em sẽ đối ý, trên phương diện của Livonia.”

“Bà ấy cần Mama của anh nhiều hơn em, Mary Rose... dù sao thì cũng vào lúc này.”

“Các con trai của bà ấy quá sức độc ác đến mức thật sự quay lưng lại với mẹ của mình sao?”

“Em biết câu trả lời cho điều đó rồi mà,” Ông nói. “Họ làm bất kỳ điều gì để moi được tiền của bà ấy. Rose và Livonia ở trong căn nhà gỗ của riêng họ phía sau khu điền sản mà những người con trai đã bán rồi. Họ đang xoay sở tạm ổn vào lúc này. Miễn là các con trai của Livonia để yên cho họ, sẽ không có tổn hại nào xảy đến cho một trong số họ hết.”

“Anh đã gửi tiền cho họ thường xuyên, đúng không?”

“Chúng ta làm những gì chúng ta có thể. Giờ thì hãy đi ngủ đi nào. Anh muốn đọc xong chương này về Hiến Pháp. Anh có kế hoạch lôi kéo Harrison vào một cuộc tranh luận tối mai, và anh muốn có sự chuẩn bị trước.”

“Em định viết cho Mama một lá thư nữa tối nay trước khi em đi ngủ. Em cần kể với má về Harrison. Má sẽ muốn biết mọi chi tiết.”

“Anh nghĩ em đã kể với má về cậu ta rồi chứ.”

“Vâng, nhưng đó là trước khi anh ấy hôn em. Em cần kể với Mama về điều đó. Chúc ngủ ngon. Yêu anh.”

“Cũng yêu em, em gái.” Mary Rose lên giường nửa giờ sau đó. Cô rơi vào giấc ngủ cùng với ý nghĩ rằng cuộc đời cô đã hoàn hảo biết bao. Cô sống trong một thung lũng xinh đẹp với những người anh trai tuyệt vời, và giờ đây cô đã có được một ý trung nhân bánh bao tốt cuộc sẽ theo theo đuổi cô. Cô sẽ dẫn dắt anh vào một cuộc đuổi bắt vui vẻ trước, dĩ nhiên. Rồi cô sẽ để anh bắt được cô.”

Những kế hoạch của cô thật vĩ đại, và, ồ, cuộc đời của cô hoàn hảo biết bao.

Cô đã vương vào tình yêu.

Ngày 17 tháng 5 năm 1863

Mama Rose yêu quý, Chúng con đã nghe quá nhiều những báo cáo mâu thuẫn về cuộc chiến đến nỗi chúng con không biết phải nghĩ gì nữa. Cả hai miền Nam, Bắc đều giành công trạng về mỗi chiến thắng. Vào lúc chúng con

có được bất kỳ tin tức nào, nó cũng đã bị bóp méo hoàn toàn mất rồi chẳng tạo nên được ý nghĩa gì nữa. Tất cả những gì chúng con biết chắc chắn là hàng ngàn người đàn ông đã hy sinh. Tất cả chúng con đều cố hết sức làm như má nói và ngừng lo lắng cho má, nhưng điều đó thật khó quá chừng. Má ở trong những suy nghĩ của chúng con, trong những lời cầu nguyện của chúng con, và trong trái tim của chúng con.

Thư của má là một sự an ủi thiêng liêng. Chúng con rất biết ơn khi nghe được từ má sau gần một tháng chờ đợi, chúng con đã ăn mừng sự kiện bằng một bữa tối đặc biệt. Cole đã làm món thịt sóc hầm, Douglas làm bánh quy, và con hái rau quả tươi từ khu vườn của chúng con. Để tráng miệng chúng con đã nướng những trái táo và những mẫu kẹo bạc hà. Sau khi chúng con đã ăn uống no đầy, chúng con lần lượt hát. Con đã nghĩ Cole và con không quá tệ, nhưng Douglas và Travis mới thực sự phi thường. Không ai kinh hoàng bằng Mary Rose bé bỏng. Người trùng tên với má không thực sự hát; cô bé hét. Con đang đùa vui với ý tưởng kiếm cho cô bé một cây đàn piano khi bé lớn hơn. Chúng con phải tìm một người thầy dạy nhạc, dĩ nhiên, để trao cho cô bé sự huấn luyện cần thiết. Bây giờ con không chắc đó có phải là ý tưởng tốt không nữa. Nếu cô bé không thể vượt qua nổi một giai điệu, có lẽ chúng con sẽ chỉ đang lãng phí thời gian của mình. Tuy vậy, việc cô bé có được sự giáo dục đầy đủ và đa dạng là rất quan trọng, và cảm thụ âm nhạc thì rất đáng kể. Các anh trai của cô bé và con đã nói chuyện về những ưu thế mà chúng con muốn cô bé có. Travis đã nhấn mạnh rằng phải học nói tiếng Pháp. Em ấy nói những người đàn ông và phụ nữ có giáo dục tốt đều biết nói ít nhất một ngôn ngữ khác. Ngay lúc này chúng con đang tập trung vào tiếng Anh. Văn phạm của em bé vẫn còn rất non nớt. Cô bé thường xuyên nhận ra động từ của mình lộn xộn. Dù vậy, chúng con làm theo lời khuyên của má và không điều chỉnh cô bé quá mức, và chúng con luôn cố khen ngợi cô bé về mỗi nhiệm vụ nhỏ nhoi mà cô bé hoàn thành. Cô bé thích làm hài lòng chúng con, và khi cô bé hạnh phúc và mỉm cười với chúng con, chà, cứ như thể ánh nắng đã tràn vào bên trong cabin của chúng con. Cô bé

thắp sáng cả căn phòng, Mama, giống như cả ngàn ngọn nến đang cháy sáng.

Cole đã cho chúng con xem một thiết kế mà em ấy đã thực hiện về ngôi nhà mà em ấy muốn xây dựng. Chúng con đã kinh ngạc với những chi tiết. Không ai trong chúng con biết em ấy tài năng như thế. Dù vậy, con nghĩ em ấy đang gánh vác hơi vượt quá sức mình, nhưng con đã không chà đạp lên sự nhiệt tình của em ấy. Bản thiết kế là về một căn nhà hai tầng với năm phòng ngủ, và nó hùng vĩ như bất kỳ căn nhà đồn điền đẹp đẽ nào dưới miền Nam. Con đã gợi ý là em ấy nên làm bên ngoài giản dị nhất có thể để chúng con không lôi kéo sự chú ý đến gia đình mình. Người ta nhìn một ngôi nhà giá trị và họ sẽ bắt đầu tự hỏi có gì bên trong. Rồi họ trở nên bức bối, ít ra từ những kinh nghiệm của con khi quan sát con người, đó là kết luận mà con đã đúc kết ra. Nếu ai đó có thứ gì đó tốt hơn, họ sẽ nghĩ rằng họ nên có thứ đó, cho dù họ không muốn làm việc cực nhọc. Tuy nhiên, các cư dân ở Blue Belle không thích các cư dân thành thị. Tất cả chúng con đều có khuynh hướng đánh giá cao bất kỳ điều gì người khác có. Bây giờ con đã có được bảy cuốn sách trong bộ sưu tập của con, và Travis muốn đi đến Hammond tuần tới và xem xét những hàng hoá nào em ấy có thể trao đổi được ở đó. Douglas đã bắt đầu thuần một cặp ngựa hoang em ấy và Cole đã bắt được. Douglas có biệt tài về giao tiếp với động vật. Em ấy nói chúng không thật sự nói chuyện với em ấy, nhưng chúng để em ấy biết khi có điều gì đó sai.

Tất cả chúng con dần dần đoán ra những gì chúng con có thể làm để góp phần cho gia đình. Thật thích thú làm sao với cách Chúa đã trao cho mỗi người trong chúng con một tài năng đặc biệt. Con có đầu óc dành cho những con số để con giữ gìn những báo cáo tươm tất. Có rất nhiều công việc giấy tờ phải làm để xác nhận về đất đai, và con cũng đã bắt đầu một quyển sổ cái và ghi chép mọi khoản chúng con đã chi tiêu. Morrison cũng đã bắt đầu đề nghị cấp tín dụng cho chúng con. Ông ấy nói chúng con chỉ cần trả ông ấy một lần mỗi tháng cho những vật phẩm chúng con nhận được, nhưng ông ấy tính lãi suất rất ưu ái, và trong tâm trí của chúng con,

đó là một khoản vay thuần túy và đơn giản. Nếu chúng con không có đủ tiền trong chiếc hộp đựng thuốc lá, chúng con vẫn đi mà không có. Con chưa từng vào thị trấn. Con đã nghe lời khuyên của má và cố không kéo quá nhiều sự chú ý vào con. Mọi người đã đến đây để gặp con, và con tin họ đã trở nên quen thuộc với con. Những người mới đến có một chút ngạc nhiên khi họ nghe được có một người đàn ông da đen sống trong số họ, và khi họ gặp phần còn lại của gia đình, con chắc chắn rằng họ đâm ra ngỡ ngẩn. Cole nói rằng bởi vì mọi người khác trong Blue Belle đã chấp nhận con như điều bình thường, những người mới hẳn phải nghĩ điều đó ổn thôi. Việc có được tình thân hữu với nhà Morrison cũng giúp nhiều, dĩ nhiên. Họ đã gặp rắc rối thật sự khi mái nhà của họ bị sụp xuống. Con đã đi vào trong thị trấn sau đó để giúp xây dựng một cái mới. Mrs. Morrison đã giữ Mary Rose cho chúng con, và cho dù em gái nhỏ của chúng con cứ khẳng khẳng rằng Catherine đã đánh và kéo tóc cô bé, chúng con đều đoán chắc rằng cô bé đã có thời gian vui vẻ khi chơi đùa với một người bạn mới.

Con đã đi lạc khỏi chủ đề rồi, đúng không? Con đang kể với má Chúa đã ban cho tất cả chúng con mỗi người một tài năng đặc biệt thế nào. Rồi con bắt đầu khoác lác về bản thân. Bây giờ con sẽ kể với má về những đóng góp mà các anh em của con đang làm. Cole vẫn tập luyện với khẩu súng của mình để có thể bảo vệ chúng con và săn thú cho bữa ăn, và trong khi con nghĩ tài năng của em ấy là bắn nhanh và chính xác, không ai trong chúng con muốn em ấy trở thành một tay súng bắn thuê. Con rất hạnh phúc thông báo rằng em ấy cũng có tài năng về việc xây dựng. Em ấy cũng giúp đỡ mọi người nữa. Douglas giỏi với những con ngựa mà họ bắt được, và Side Camp đã nói ông ấy sẽ mua một con ngay khi hai em trai của con thắng được yên cương cho nó. Douglas muốn xây dựng một nhà kho trước khi bắt đầu xây dựng một ngôi nhà. Em ấy và Cole vẫn đang tranh cãi về điều gì nên làm trước. Cole sẽ để cho Douglas thắng, nhưng em ấy sẽ bắt Douglas phải chịu đựng trước khi em ấy chịu thua.

Travis đã trở thành người tìm kiếm cho gia đình. Cậu bé có thể nói chuyện với bất cứ ai về bất kỳ điều gì. Bất cứ khi nào chúng con cần thứ gì đó, chúng con nói với cậu bé và em ấy sẽ tìm ra cách để có được nó cho chúng con. Chúng con chưa biết em bé sẽ có loại tài năng đặc biệt nào. Dù vậy, chắc chắn không thuộc lĩnh vực nghệ thuật rồi. Con gởi kèm theo bản vẽ mà cô bé đã làm cho má. Nó được cho là một bức tranh về căn cabin nhỏ bé của bọn con, nhưng con không nghĩ má có thể nhìn ra được đâu. Nó trông có vẻ giống một chùm những nét nguệch ngoạc đối với con. Cô bé rất tự hào về việc làm của mình, và vì thế dĩ nhiên tất cả chúng con đều khen ngợi cô bé và nói với cô bé là nó tuyệt đẹp ra sao. Cô bé không thích chúng con gọi mình là em bé nữa. Cô bé cũng sẽ không trả lời khi chỉ được gọi là Mary. Chúng con phải gọi cô bé đầy đủ tên nếu chúng con muốn cô bé trả lời chúng con. Nghe có vẻ ngốc khi gọi cô bé là Mary Rose Clayborne mọi lúc như thế, nhưng điều đó có ý nghĩa rất nhiều với cô bé và vì thế chúng con phải nhượng bộ.

Cô bé hỏi hàng trăm câu hỏi một ngày. Con vẫn nghĩ cô bé thông minh hơn toàn bộ chúng con cộng lại, và từ cách cô bé khiến chúng con làm mọi thứ cho mình, các em trai của con tin rằng con nói đúng. Chúng con sẽ không để cô bé cư xử không phải phép quá nhiều. Nếu cô bé không tuân theo, chúng con bắt cô bé phải ngồi một mình cho đến khi cô bé sẵn sàng trở thành một phần của gia đình lần nữa. Cô bé không thích bị bỏ lại, và cô bé trông có vẻ cực kỳ đáng thương. Cole luôn muốn bỏ cuộc bởi vì em ấy có một trái tim mềm yếu, nhưng em ấy rất hiếu tâm quan trọng về việc giúp cô bé hiểu rõ về những hành vi sẽ không được dung thứ.

Dù vậy, con không chắc chắn về vẻ đáng thương mà cô bé cảm thấy trong việc bị bỏ ngồi một mình. Mới hôm qua thôi, cô bé và con đang làm việc trong vườn cùng nhau. Cô bé muốn con ngừng làm việc để đưa cô bé vào trong nhà và lấy cho cô bé một mảnh kẹo bạc hà. Khi con bảo cô bé là không, cô bé đã đi vào trong cabin và lấy nó bất kể thế nào. Cô bé biết rõ mình sẽ bị rắc rối nên đã không chỉ ăn một mảnh kẹo. Cô bé đã ăn sạch

chúng. Vài phút sau đó, cô bé đi ra bên ngoài lại và mang bằng chứng về tội lỗi của mình (gương mặt cô bé được bao phủ bởi màu hồng), và cô bé mang theo một chiếc khăn và con búp bê vải mà Travis đã làm cho cô bé. Cô bé hành quân ngang qua con và băng qua sân và ngồi xuống trên một lóng gỗ. Rồi cô bé bắt đầu rên rỉ và hành động ra vẻ rất đáng thương. Cô bé đã làm tất cả chúng con phát giác ra, Mama. Con phải ngoảnh mặt đi khỏi cô bé bởi vì con không thể ngừng mỉm cười.

Bây giờ con sẽ ngừng viết. Travis và Douglas vừa trao cho con những lá thư của các em ấy viết cho má, và Cole cũng vừa kết thúc lá thư của mình. Chúng con chắc chắn rất coi trọng cách má bao gồm một trang thư với tên của mỗi chúng con được viết ngoài bì. Tất cả chúng con đều thích có một phút riêng với má, và khi Mary Rose lớn hơn và có thể đọc thư của chính mình, con chắc chắn cô bé cũng sẽ đánh giá cao sự quan tâm của má.

Các em trai của con đang bàn đến việc tham gia và làm những gì có thể để giúp miền Bắc chiến thắng cuộc chiến. Con đã nổi giận mỗi khi một trong số các em ấy đề cập đến điều đó, và nghĩ rằng cuối cùng con cũng đã thuyết phục được họ rằng cho dù trái tim của họ đặt đúng chỗ, họ cũng không thể rời đi được. Chúng con đã tạo một lời thề với em gái của chúng con, và chúng con phải đặt cô bé lên trước mọi thứ. Travis không cho rằng cô bé cần tất cả bốn người bọn con, nhưng sau khi con chỉ ra mỗi người trong chúng con đã tạo nên một sự đóng góp quan trọng như thế nào, cậu bé đã cảm thấy tốt hơn. Đó là sự thực, Mama. Phải cần đến bốn người đàn ông sắp trưởng thành như bọn con để chăm sóc cho Mary Rose. Cuộc sống thật là khó khăn ở ngoài đây. Một người đàn ông phải tận dụng mọi thứ mình có thể chỉ để sống sót.

Chúng con cầu nguyện cho những người lính Miền Bắc tốt đẹp đó mỗi đêm. Con không muốn kết thúc lá thư với một ghi chú buồn. Chúng con bị kinh ngạc rằng cái mề đay đẹp đẽ mà má gởi thật sự đã đến được nơi này. Bao bì thậm chí còn không bị rách. Mary Rose đã bắt gặp chúng con đang nhìn vào

nó. Chúng con bảo cô bé rằng má đã gọi nó cho cô bé, nhưng cô bé sẽ không có nó cho đến khi cô bé được mười sáu tuổi. Chà, mama, cô bé đã nổi cơn tam bành. Dù vậy, không ai trong chúng con chịu nhượng bộ. Chúng con đã đạt đến một thoả hiệp. Chúng con hứa với cô bé rằng cô bé có thể nhìn nó mỗi đêm trước khi đi ngủ. Bây giờ chúng con có thêm một nghi lễ nữa được làm trong đêm. Chúng con đã tăng lên thành ba cái. Cô bé sẽ phải hớp một ngụm nước, một câu chuyện trước khi ngủ, và bây giờ phải nhìn cái mè đay nữa.

Cô bé chắc chắn là một tuyệt tác, và Chúa ơi, cô bé khiến chúng con vui vẻ biết bao.

Yêu má nhiều. Adam.

Chương 6

Harrison tử tế, bản chất ngọt ngào đã biến thành một kẻ điên giận dữ ngay trước mắt Mary Rose. Cô không thể tin ngày hôm ấy đã biến thành kinh hoàng thế nào. Vào bữa ăn tối hôm đó, cô kể với Adam về trọn ngày như một cơn ác mộng của cô.

Và tất cả là lỗi của Harrison. Cô quá sức điên tiết với người đàn ông nên vẫn không thể nói chuyện với anh. Buổi sáng bắt đầu đủ dễ chịu. Cô đã trải qua một giờ tốt đẹp để sẵn sàng đi xuống thị trấn. Cô đã muốn trông xinh nhất có thể vì Harrison. Cô không tin cô đang phù phiếm, và thường những gì cô mặc chỉ là thiết thực để cô thấy vui vẻ. Tuy nhiên hôm nay thì khác, bởi vì người đàn ông trong những giấc mơ của cô đã hôn cô đêm trước, và cô muốn trông xinh đẹp vì anh. Cô biết có lẽ mình hơi ngốc nghếch, nhưng cô không quan tâm. Sau khi thử ba bộ trang phục khác nhau, cuối cùng cô chọn mặc một chiếc váy cưỡi ngựa màu xanh nhạt cùng chiếc áo trắng. Cô cột gọn tóc ra sau bằng một dải ru-băng màu xanh và trắng. Cô không quá rụt ràng về ngoại hình của mình, nhưng đó là điều tốt nhất cô có thể làm với dáng vẻ mà Chúa đã ban tặng cho cô.

Cô sớm nhận ra rằng cô không cần vướng vào mọi rắc rối. Ngoại trừ câu chào buổi sáng ngắn ngủi, Harrison không dành cho cô bất kỳ sự chú ý nào. Mọi người, trừ Adam, đều đi xuống thị trấn cùng cô. Travis muốn nhận một kiện hàng, Cole và Harrison sẽ đi lấy những yên ngựa mới, và Douglas cưỡi ngựa cùng để anh ấy có thể nói chuyện với người thợ rèn về việc đóng móng cho một cặp ngựa. Mary Rose có một danh sách mua những đồ vật phẩm mà cô nghĩ rằng người bạn mới, Corrie, có thể cần.

Bị phớt lờ bởi vị khách ngoan cố cũng ổn với cô. Cô đã nổi giận với anh bởi vì anh từ chối lắng nghe lý do. Anh khẳng khẳng mang đai đeo và súng và trao cho Cole lời tranh cãi lỗ bịch rằng anh đã nạp đạn cho khẩu súng cũ, đáng tin cậy của mình và sẽ hoàn toàn ổn nếu rắc rối ngáng đường họ. Cô không thể tin anh cứng đầu cứng cổ đến thế. Cứ cho rằng các anh trai của cô có trang bị vũ khí, nhưng họ đều có đủ kỹ năng và mang theo vũ khí để tự vệ. Tay súng dốt nát có tên Webster và vài đồng sự bá vợ của hắn, vẫn còn đang lảng vảng ở đó, và cho đến khi nhà Clayborne chắc chắn rằng tất cả họ đã rời khỏi lãnh thổ, các anh em trai cần giữ nguyên sự cảnh giác của mình.

Vì đó là ngày thứ Năm, không ai trong thị trấn mong đợi gặp bất kỳ ai trong số họ. Mary Rose sốt sắng cầu nguyện rằng Catherine Morrison ở lại nhà hôm nay và không ở trong cửa hàng để giúp đỡ cha của cô ta. Mary Rose không muốn nhìn thấy người phụ nữ tán tỉnh Harrison với những chiến thuật rành rành chắc chắn sẽ khiến cô kinh tởm. Harrison quá ngờ nghệch. Phần lớn đàn ông đã - khi điều đó dẫn đến những cuộc trác táng - bị lợi dụng bởi những người phụ nữ nào đó. Harrison không biết Catherine có khả năng làm gì, nhưng Mary Rose thì biết. Phụ nữ hiểu nhau mà. Catherine muốn cài bẫy Harrison. Tìm được một người đàn ông không phải là việc khó khăn trong thung lũng. Họ đông hơn phụ nữ gấp trăm lần. Tìm được một người đàn ông tốt là một vấn đề hoàn toàn khác. Họ quý hiếm như kim cương.

Mary Rose không tin là mình ghen tuông. Cô chỉ vừa mới tìm được Harrison. Anh là khách của cô, sau tất cả. Catherine sẽ phải tìm người nào đó khác để theo đuổi. Trên đường vào thị trấn, Mary Rose hẳn đã yêu cầu Cole và Douglas ít nhất năm lần về việc chăm lo cho Harrison. Hai người anh trai đã nhanh chóng phát mệt với chuyện hứa hẹn rằng họ sẽ làm. Họ nói cô ngừng mè nheo đi. Cô hẳn sẽ yêu cầu cả Travis, nhưng anh ấy và Harrison đang cưỡi ngựa sóng đôi cùng nhau, và cô không muốn người đàn ông mà cô muốn bảo vệ biết cô không nghĩ là anh có thể chăm sóc cho chính

mình. Anh không thể, dĩ nhiên, nhưng cô không muốn anh biết cô nhận ra điều đó.

May mắn đã theo phe cô, Catherine không có mặt trong cửa hàng. Mary Rose thấy Harrison nói chuyện với cha của Catherine, nhưng cuộc trò chuyện chỉ kéo dài một hoặc hai phút, rồi Harrison được giới thiệu với Floyd Penneyville, một dân địa phương khác, và chủ đề chuyển sang cuộc đồn đuổi gia súc hàng năm vừa mới kết thúc ba tuần trước. Cả Floyd và Harrison đều thấy tiếc đã bỏ lỡ tất cả sự náo nhiệt ấy.

Dooley bắt kịp ngay khi cô vừa rời khỏi cửa hàng. Cô đã đang trên đường đến khu chuồng trại để tìm Douglas. Cole, Travis, và Harrison đều đang nói chuyện với Floyd.

“Chào buổi sáng, Miss Mary. Chà, hôm nay trông cô xinh quá.”

“Cám ơn ông, Dooley.”

“Henry đã xua tôi đi.” Ông nói rồi nhớ ra cách hành xử của mình và ngay lập tức giở nón ra. “Chúng tôi đã nhắn cho Cole rằng Webster có vài người bạn thân thiết. Tôi đoán, từ việc nhìn thấy các anh em trai, hẳn đang gặp rắc rối.”

“Người ta phải luôn chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào,” Mary Rose nói với bạn cô. Cô đang trích dẫn lời của Adam, dĩ nhiên. Ông luôn bảo cô phải biết chuẩn bị.

Dooley đi theo cô ra bên ngoài và đi bộ bên cạnh cô xuống lối đi lát ván.

“Dù sao thì, Henry bảo tôi cô đang lấy những đồ dùng cho Corrie Khùng. Ông ấy đang bịa chuyện hay nói với tôi sự thực vậy?”

“Ông ấy đang nói sự thực.” Cô nói. “Corrie không điên. Tôi sẽ rất mang ơn nếu ông đừng nói về bạn tôi như thế. Bà ấy là bạn tôi, Dooley.”

“Đó chính xác là điều Henry nói cô sẽ nói. Tôi có vài tin xấu cho cô, Miss Mary. Bickley và vài người bạn dân vệ của hắn sẽ đến rặng núi để đốt lửa xua Corrie ra ngoài. Họ nghĩ rằng bà ấy là một mối nguy hiểm cho các cư dân.”

Mary Rose thất kinh. “Sao họ dám.” Cô la lên. Cô túm chặt cánh tay của Dooley. “Họ đã đi chưa?”

“Chưa, nhưng họ đã sẵn sàng rồi,” Dooley giải thích. “Henry và Ghost đang giữ chân họ bận rộn với việc khoác lác. Cô biết Bickley như thế nào mà. Hắn ta thích khoe khoang về chính mình. Hắn có họ hàng với quý dữ đấy. Tôi ước chi hắn trở lại Hammond nơi hắn thuộc về. Hắn chẳng được việc gì khi cố trở thành ông lớn ở đây. Vài người bạn của hắn xấu xa từ trong cốt lõi rồi. Con người gì mà tệ đến mức khiến tôi muốn nôn mửa ngay khi nhìn vào. Gọi chính mình là dân vệ, cứ như thế họ là thứ gì đó đặc biệt lắm vậy.”

Ông già ngừng lại để khụt khịt. Lão muốn khạc nhổ nhưng không cho rằng Miss Mary sẽ đánh giá cao điều đó.

“Bây giờ họ ở đâu?”

“Bên trong quán rượu. Dù vậy, họ đang nôn nóng để rời đi. Henry đang cạn kiệt các câu hỏi để hỏi rồi, và cô biết Ghost thế nào rồi đấy. Kể từ khi ông ấy bắt đầu chế tạo rượu ủ của chính mình, ông ấy đã hành động thực sự vui nhộn. Mất rất lâu để ông ấy đoán ra các cư dân đang nói về chuyện gì. Ông ấy không thể tập trung được đó là gì, bởi vì ông ấy nghe các linh hồn đang nói chuyện với mình suốt mọi thời gian. Dĩ nhiên, bị sét đánh trúng cũng không giúp được gì cho ông ấy, nhưng tôi đang nói rằng ông ấy có thể tỉnh táo nếu ông ấy tránh xa khỏi rượu. Miss Mary, cô đang kéo tôi đi đâu thế?”

“Đến quán rượu.”

“Cô không đang nghĩ đến việc đi vào bên trong đấy chứ, đúng không nào?”

“Nếu tôi phải làm như thế, tôi sẽ làm,” Cô nói. “Tôi phải dừng điều này lại.”

Họ chạy xuống lối đi bộ. Dooley nhanh chóng hụt hơi. “Hãy để tôi tìm kiếm các anh của cô, Miss Mary,” ông lão nài nỉ giữa sự hỗn hển. “Cô hãy đợi ở ngay chỗ này nhé.” Mary Rose nghĩ sẽ khôn ngoan nếu tìm kiếm vài sự trợ giúp. Cô đồng ý đợi và chỉ mới vừa ngồi xuống trên một băng ghế đặt bên ngoài kho hàng khi Bickley và đội quân cuat hăn khệnh khạng đi ra. Những con ngựa của họ đang đợi, dây cương cột quanh cột trụ phía trước quán rượu.

Cô không dám liều đợi thêm chút nào nữa. Cô cầu xin Chúa những người đàn ông chưa chếch choáng hơi men. Cô không quen Bickley nhưng cô đã nghe những câu chuyện về hăn, và không gì trong số chúng đáng để lặp lại. Về bên ngoài của hăn xứng với mọi mảnh kính tởm về tính cách của hăn. Hăn có mái tóc màu nâu, dài, bết thành dải và đôi mắt nhỏ sáng quắc. Hăn trông giống một tên trộm hèn hạ, cô nhũ thầm, và từ tất cả những sự tương đồng, hăn chính xác đúng là như thế. Bickley chỉ cao hơn năm feet một đôi inches. Adam đã nói hăn là một gã nhỏ bé cố tỏ ra to lớn.

“Bickley? Tôi có thể có vài lời với ông không?”

Mary Rose đứng trên góc của lối đi bộ và đợi người trưởng nhóm nhận ra cô. Cô đã hy vọng hăn sẽ đơn độc đi đến với cô và bạn bè của hăn sẽ đợi bên cạnh cửa của quán rượu.

Hăn quay người khi nghe giọng cô. Hăn trao cho cô một nụ cười toe toét, chớp mắt chống lại ánh sáng, và thông dong đi về phía cô. Cô hồi tiếc khi

thấy bạn bè của hắn cũng đi theo.

“Tôi có thể làm gì cho cô, Miss Mary?” Bickley chưa lè với mùi rượu và mồ hôi cũ. Cô không ngạc nhiên khi hắn biết tên cô. Chỉ có vài phụ nữ sống trong Blue Belle đến nỗi tất cả đàn ông sống trong thị trấn và vùng lân cận đều biết về họ. Cô thậm chí còn nổi tiếng vượt xa khỏi Hammond.

“Ông và đội của ông định đến Rặng Boar sao?”

“Đúng vậy, đó là nơi chúng tôi hướng đến. Chúng tôi sẽ đốt lửa để xua người đàn bà điên ra trước khi mụ ta giết ai đó. Chúng tôi tôn trọng pháp luật, và vì Blue Belle không có cảnh sát, tôi đoán nhiệm vụ của chúng tôi là quan tâm đến các thứ quanh đây.”

“Tôi không thể hình dung tại sao ông lại nghĩ bất kỳ ai quanh đây là nhiệm vụ của các ông,” Cô nói. “Ông sống ở Hammond, không phải Blue Belle. Chúng tôi quan tâm đến những gì của chính mình ở đây.”

Cô muốn bảo hắn trở lại nơi hắn thuộc về và bắt đầu lưu tâm đến công việc của chính hắn, nhưng cô đã không nói vì sợ cô sẽ gây hiềm khích khiến hắn hành động liều lĩnh.

“Có một cảnh sát ở Hammond,” Hắn nói. “Ông ta không muốn sự giúp đỡ của tôi. Các cư dân quanh đây sẽ ... đánh giá cao hơn.”

Một trong những đồng bọn của hắn cười khúc khích. Mary Rose cố kiểm soát cơn giận của mình. Cô lấy một hơi thở sâu rồi cố nói lý lẽ với những kẻ đê tiện. “Chỉ mới ngày hôm qua, tôi đã đi lên rặng núi và có một cuộc thăm viếng lâu với người phụ nữ đáng mến đó. Corrie không bị điên. Bà ấy xấu hổ. Bà ấy không thích người lạ cố tọc mạch vào cuộc đời mình. Chẳng ai thích điều đó hết. Corrie cũng giống như mọi người khác sống ở quanh Blue Belle này thôi.”

“Cô đang cố cản trở chúng tôi làm nhiệm vụ của mình, đúng không?”

“Corrie là bạn của tôi. Tôi muốn các ông để bà ấy yên.” Giọng cô đã trở nên gay gắt.

“Tôi chẳng việc gì phải nghe cô. Tôi đã quyết làm thế đấy. Đúng không, các chàng trai?”

Mary Rose không thể kiềm sự tức giận của cô thêm một giây nào nữa. “Nếu các ông làm phiền người phụ nữ ngọt ngào đó, tôi sẽ đích thân đi gặp Thẩm phán Burns và ký đơn kiến nghị. Tôi sẽ buộc tội từng người các ông với tội danh nỗ lực giết người, và các bạn bè của tôi ở Blue Belle sẽ rất tán thưởng khi thấy các ông bị treo cổ.”

Brickley không thích bị đe dọa. Đặc biệt bởi phụ nữ. Rượu đã khiến hăn quên về các anh em nhà Clayborne. Đã đến lúc ai đó dạy cho con khốn trích thượng một bài học. Hăn chính là người đàn ông sẽ tận mắt thấy nhiệm vụ ấy được thực hiện. Hăn sẽ lắc cho ý thức đập vào đầu cô ả và khiến cô ả thét lên sợ hãi ngay lập tức.

“Cô nghĩ mình là ai mà dám nói với tôi như thế?” Hăn hỏi lớn tiếng đến nỗi nước bọt nhiều xuống cằm.

“Tôi là một phụ nữ biết một kẻ ngốc dốt nát khi nhìn thấy hăn.” Cô đáp. Brickley không thông minh cho lắm nhưng hăn rất nhanh. Trước khi cô nhận ra ý định của hăn, hăn đã tóm lấy cánh tay cô, siết mạnh, và cố kéo cô về hướng của hăn. Cô đá vào cẳng chân hăn, ngay bên dưới đầu gối. Cơn đau lan lên đùi hăn. Hăn sử dụng lưng bàn tay và bạt ngang qua mặt cô, và khi cô không thét lên, hăn dùng nắm đấm để đánh cô lần nữa.

“Ông điên quá hoá rồ rồi sao, Bickley?” Một trong những người bạn của hắn thì thào lo lắng. “Buông cô ấy ra trước khi các anh trai của cô ta bắt đầu nổi sùng.”

“Tao không buông cho đến khi cô ả nài xin thật sự tử tế. Tao thực sự đang làm đau cô ta. Tao biết thế. Tao sẽ tiếp tục siết cánh tay cô ta cho đến khi bẻ gãy xương thành hai mảnh nếu cô ta không bắt đầu nói cô ta hối tiếc thế nào vì đã hỗn xược với tao. Nếu các anh trai của cô ta cố ngừng tao lại, tao sẽ bắn từng người trong số họ. Cứ thử xem liệu tao có làm thế không.”

Mary Rose tạm thời choáng váng vì sự tấn công, nhưng cô nhanh chóng hồi phục. Cô có thể nếm được vị máu trong miệng và biết khoé môi của mình đã bị rách. Cằm của cô cũng có cảm giác bị ướm, và cô nghĩ máu đã chảy xuống từ vết thương. Cô không lãng phí thời gian lo lắng về điều đó. Trí óc cô đã đủ sáng suốt để nhớ đến những gì cô đã dự định. Cô định ngăn Bickley không đi lên rặng núi, bất luận phải trả giá thế nào. Cô đá người đàn ông kinh khủng đó lần nữa, lần này mạnh hơn nhiều, và khi hắn gập đôi người lại, cô dùng nắm đấm đánh bật hắn ngã xuống. Adam đã luôn bảo cô có cú móc trái rất cừ. Cô có ý định chứng minh cô xứng đáng với lời bình luận đó.

Cô đã mong đợi Bickley buông cô ra, nhưng hắn giữ chặt cho đến khi gần như bị đánh ngã ra đất. Rồi hắn ném cô bay vào một trong những chiếc cọc cột ngựa. Cô bị đập vào một bên đầu và đổ sập xuống đất.

Cô bị bất tỉnh. Cô tỉnh dậy một hoặc hai phút sau đó, với cơn đau bùng nổ bên trong đầu. Cô nhắm mắt và cố tập trung để làm cho sự rộn ràng bên trong sọ cô ngừng lại. Có âm thanh gầm rống đáng sợ reo vang trong tai cô.

Cô không thể làm cho chúng biến đi được. Âm thanh càng lúc càng mạnh hơn, ngay cả sau khi cô mở mắt ra và tầm nhìn của cô bắt đầu rõ ràng. Cô nghĩ cô đang cảm thấy tốt hơn bởi vì cô không nhìn thấy những ánh sáng lung linh ở bất kỳ đâu nữa. Những người đàn ông thành linh bước qua cô để

đến với những con ngựa của họ. Một người đàn ông đá vào bụng cô. Cô thét lên và gập đôi người lại và lăn qua bên cạnh. Một người đàn ông khác đã sử dụng hông cô như một bệ bước trong sự vội vàng của mình để trèo lên con ngựa. Hắn đã xé rách váy của cô bằng những cây đinh thúc ngựa.

Cô vẫn còn quá choáng váng để có thể bảo vệ bản thân. Thật kỳ diệu khi cô không bị dày xéo đến chết bởi đám ngựa hoặc lũ người hèn nhát đang cố bỏ chạy. Cô dường như không thể khiến mắt mình mở ra nổi nữa. Cô cảm thấy có ai đó nhắc cô lên, và rồi trí óc cô tối đen lần nữa. Cô trôi bồng bềnh giữa bóng tối và ánh sáng trong vài phút, và khi cô tỉnh lại, mọi người đang bỏ chạy. Cô ngồi dậy đúng lúc để kịp nhìn thấy Bickley thúc con ngựa của hắn phi nước đại. Cô cố đứng lên, nghĩ rằng cô phải đi theo hắn trước khi hắn làm tổn thương Corrie, và cô đã gần như khiến mình khụy gối xuống, nhưng điều xảy ra kế tiếp làm cô hết sức kinh ngạc, cô đã ngã ngựa ra lần nữa.

Harrison ngọt ngào và tốt bụng đã biến thành một kẻ man rợ. Anh xuất hiện như một thiên thần báo oán giữa thình không và đang lao thật lực để tấn công Bickley. Tiếng gầm rống thình nộ mà cô đang nghe thấy xuất phát từ Harrison.

Anh đang nổi điên. Anh kéo phăng Bickley ra khỏi yên ngựa và ném hắn nửa đường xuống đất. Rồi anh lao theo sau hắn. Mọi người đều đang hét lên cùng một lúc. Mary Rose cầu Chúa cho sự om xòm ngừng lại. Tiếng ồn khiến đầu óc cô cực kỳ đau đớn. Bây giờ Harrison không còn tạo ra bất kỳ tiếng ồn nào nữa. Anh hoàn toàn bận rộn với việc giết Bickley bằng đôi bàn tay trần của mình. Từ vẻ điềm tĩnh chết người trên gương mặt anh, cô không có bất kỳ nghi ngờ nào về ý định của anh. Nếu ai đó không ngừng anh lại, anh sẽ giết chết người đàn ông đã tấn công cô.

Cô đã choáng váng đến nỗi không nói nên lời. Vẻ mặt của Harrison gợi một cơn run dọc theo sống lưng cô. Anh trông có vẻ quá... có kỹ năng. Anh chắc

chắn đã không chiến đấu như một quý ông. Về phương diện đó, Bickley cũng không. Hắn đã cố kéo súng ra và bắn kẻ đang hành hạ hắn, nhưng Harrison đã đá khẩu súng vắng khỏi tay hắn. Sau đó Bickley với tay đến con dao của hắn. Harrison dường như hài lòng với thủ đoạn này. Anh thật sự mỉm cười. Anh đợi cho đến khi Bickley tấn công mình, rồi di chuyển nhanh như tia chớp và giật con dao khỏi tay hắn.

Một tiếng súng trường vang lên phía xa. Mary Rose nhận ra Douglas đang đi về phía cô. Anh ấy có một khẩu súng trường chống vào một bên hông và khẩu súng lục đã lên đạn và sẵn sàng bắn trong bàn tay kia. Những người đàn ông cố bỏ chạy bây giờ đã không còn ở trên lưng ngựa nữa. Họ đang trở lại quán rượu đối diện các anh trai của cô. Douglas hẳn sẽ bắt được họ phía trước chuồng ngựa, Mary Rose kết luận.

Cole đã đứng ngay phía sau Harrison. Anh ấy khoanh tay trước ngực và mỉm cười với vẻ hài lòng khi quan sát Bickley cố gỡ những thủ đoạn bẩn thỉu nhất có thể.

Travis bất ngờ khụy gối xuống bên cạnh Mary Rose. Anh nhẹ nhàng nâng cô vào trong vòng tay và đứng dậy.

“Lạy Chúa lòng lành, em gái. Em có ổn không?”

Anh nghe có vẻ sợ hãi. Cô không gật đầu vì sợ sự chuyển động sẽ làm đau cô đau thêm. “Em ổn, thật mà. Anh có máu vương trên áo của anh này. Anh có sao không?”

“Máu của em, không phải của anh. Ướt đầm hết một bên mặt của em kìa. Hắn thật sự đã hạ gục em, phải không?”

“Travis, điều gì đã khiến các anh lâu đến thế? Em cứ đợi và đợi mãi.”

“Mary Rose, mọi thứ chỉ vừa mới xảy ra thôi mà. Em hẳn đã bị đánh đau đến mất ý thức rồi. Em có chắc là mình ổn không vậy?”

“Tại sao Harrison đánh Bickley dữ dội vậy? Anh ấy được cho là không biết cách đánh nhau cơ mà. Hãy đi và ngừng anh lấy lại trước khi anh ấy bị đau. Bickley đủ cừ để giết anh ấy đấy, Travis.”

“Chà, tại sao anh lại muốn làm điều đó nhỉ? Tất cả chúng ta đều đã thấy điều gã con hoang đó đã làm với em. Harrison nhanh đấy chứ, đúng không? Cậu ta đã thượng lên trên Bickley trước khi Cole hoặc anh thậm chí đến được góc phố.”

“Làm ơn đặt em xuống. Em có thể tự đứng được mà.”

“Em sẽ chạy ngay đến Harrison nếu anh đặt em xuống. Cậu ta sẽ không giết Bickley đâu,” Anh hứa. “Dù Cole chắc chắn sẽ làm. Chỉ cần đợi cho đến khi cậu ta thả con ngỗng đực ấy xuống trước mặt em. Em sẽ có món thịt nừ thật sự đấy, em gái bé bỏng. Em đang rỉ máu từ trán và nhiều máu hơn nữa chảy từ khoé miệng của em kìa.”

Henry và Dooley lớn vồn như những bà cô già phía sau cặp đôi. Travis quay nhìn hai người đàn ông. “Chăm sóc em gái tôi trong lúc tôi đi giúp Harrison, được không?”

“Giao cô ấy cho chúng tôi,” Henry nói. “Chúng tôi sẽ bảo vệ cô ấy, đúng không Dooley?”

“Dĩ nhiên chúng ta sẽ,” Bạn ông hứa. Ông ấy vẫn đang thờ hồn hển. Ông ấy chỉ vừa mới đến được cửa hàng gia dụng để kiểm các người anh trai khi Bickley đi ra ngoài và bắt đầu làm tổn thương Mary Rose của ông. “Mọi thứ xảy ra quá nhanh.”

“Thực vậy.” Henry đồng ý. “Cực nhanh luôn.”

Henry nâng Mary Rose vào trong vòng tay và ôm chặt cô vào ngực ông. Trong nỗ lực an ủi và che chở cô, ông đã vô tình khiến cô gần chết ngạt.

“Cô ấy không nặng hơn một cái lông vũ.” Ông nhận xét.

“Làm ơn đặt tôi xuống. Hãy để tôi dựa vào ông và Dooley.”

“Được rồi,” Ông đồng ý. “Nhưng nếu cô cảm thấy hoa mắt, tôi sẽ ẵm cô lên lại.”

“Làm cô ấy hứa ở lại đây đi.” Dooley gợi ý.

Henry nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời và bắt con tin của ông trao cho ông lời hứa của cô. Ghost đã ra bên ngoài quán rượu và đang đứng cạnh cửa ra vào. Henry quay sang ông ta. “Hãy đi và tìm một cái ghế cho Miss Mary, được không, Ghost? Chúng tôi sẽ để cô ấy ngồi dựa vào tường. Rồi lấy cho chúng tôi một thau nước và vài cái khăn sạch. Chúng ở phía sau quầy rượu ấy. Chúng ta sẽ làm sạch Mary Rose trước khi Cole nhìn thấy cô ấy.”

“Tôi nghĩ ông nên quan tâm đến ông bạn Harrison nhiều hơn. Cậu ta đáng để lo lắng hơn Cole nhiều.”

“Cậu ta đã nhìn thấy cô ấy rồi,” Henry nói. “Chứ ông nghĩ tại sao cậu ta lại nổi điên lên như thế?”

“Trông như thể cậu ta có ý định kết liễu Binkley ấy. Có nghĩ cậu ta giết hẳn không?”

“Không. Bickley vẫn còn đang ngọ nguậy trong đồng dơ bẩn kia.”

“Có thể đang quần quai hấp hối chẳng.” Dooley gợi ý. Ông ta xoa cằm và lắc mắt nhìn người đàn ông đang quần quai trên mặt đất.

“Biết Harrison và cách cậu ta cảm thấy về luật pháp, tôi không nghĩ Bickley là một kẻ chết rồi đâu.”

Dooley không đồng ý. “Dám cược một đồng bạc không nào.”

“Được thôi.”

“Nếu Bickley chết, tôi thắng.” Henry gật đầu. Mary Rose thành tâm hy vọng những người đàn ông ngừng nói chuyện. Cô giữ sự chú ý của cô tập trung vào đội quân của Bickley. Douglas đang ép buộc năm người đàn ông đi về phía Harrison. Họ vẫn có đầy đủ vũ khí, và cô lo rằng một hoặc hai người trong số họ có thể quyết định thử bắn Harrison hoặc Cole.

“Tôi đã nhìn thấy một trong những kẻ đó đá Mary Rose của chúng ta vào bụng,” Henry thì thầm. “Một người khác đã bước lên trên cô ấy, mạnh. Vâng, sir, hẳn đã làm thế. Chẳng đáng xấu hổ sao khi một người đàn ông đối xử với một quý cô như thế?”

Dooley đồng ý đó là một điều đáng xấu hổ. Ông ngẫm nghĩ về điều đó thêm vài giây và rồi cảm thấy buộc phải nói với các anh trai của cô và người trả thù cho cô về điều những người đàn ông đã làm. Ông vội vã vượt qua lề của lối đi bộ. “Harrison? Cole? Một trong những ông bạn kia đã đá Mary Rose của chúng ta ngay vào giữa bụng. Kẻ xấu xí kia đã đạp lên cô ấy. Rất mạnh. Hẳn gần như đã giết cô ấy. Một kẻ khác đã xé rách chiếc váy xinh đẹp của cô ấy. Vâng, sir, đó là tất cả những gì họ đã làm.”

Mary Rose muốn bóp cổ Dooley. Ông ấy cố tình kích động Harrison và các anh trai cô. Trước khi cô có thể suyt Dooley im miệng thì đã quá trễ.

Harrison đã nghe thấy mọi từ. Anh không nói bất kỳ điều gì. Anh không cần phải nói. Về mặt của anh đã nói lên tất cả.

“Tại sao ông lại nói với Harrison? Cole bắn súng tốt hơn cơ mà.” Henry nhận xét gần như lơ đãng. Ông đã nửa kéo Mary Rose đến gần đường để ông có được một vị trí tốt hơn để quan sát cuộc chiến sắp nổ ra.

“Tôi đã nói với Harrison và Cole,” Dooley nói. “Nhưng tôi nghĩ Harrison chiến hơn. Ông đã thấy cách cậu ta xử Bickley đấy thôi. Hơn nữa, Cole đã nghe những gì tôi phải nói. Những kẻ đó có làm bất kỳ điều gì khác với cô nữa không, Miss Mary?”

Cô trao cho Dooley một ánh mắt khiển trách. Nếu bè lũ của Bickley có làm bất kỳ điều gì khác với cô, cô không có ý định kể với anh mỗ làng của thị trấn. Cô kéo người ra khỏi Henry và vượt qua Dooley trước khi họ nhận ra cô đã đi mất.

“Giữ cô ấy,” Henry gọi theo. “Nếu có bắn nhau, cô ấy sẽ làm bản thân bị chết khi cố can thiệp. Cô ấy vẫn còn choáng váng, Dooley. Ông có thể thấy cô ấy như thế mà.”

Dooley ôm được ngang người cô và kéo cô trở lại đứng cạnh Henry.

“Tôi được cho là phải tìm những gì thế?” Ghost hỏi từ ngưỡng cửa. Henry kiên nhẫn nhắc nhở công việc vặt của ông ấy là gì trong lúc Mary Rose dịch lần lần đến góc phố lần nữa.

Cô không bao giờ rời sự chú ý khỏi Harrison. Anh đứng cách mười đến mười lăm feet trước Cole và Travis. Các người anh trai bảo vệ phía sau cho anh và đặt sự chú ý của họ trên những người đàn ông đang tiến đến.

Kẻ xấu xí nhất trong nhóm vươn tay đến khẩu súng của hắn. Cole bắn vũ khí văng khỏi tay hắn trước khi nó hoàn toàn rời khỏi thắt lưng.

Những người đàn ông khác lập tức giơ tay lên cao. Có vẻ như họ không muốn bị kéo vào một trận đấu súng.

Harrison quay sang Cole. “Ở ngoài chuyện này,” anh ra lệnh. “Tất cả bọn chúng là của tôi.”

Cole cười nhả nhổ. Travis lắc đầu. “Cậu sẽ bị giết và Mary Rose sẽ tè ra quần,” Anh thì thầm chỉ để Harrison và Cole có thể nghe được.

Harrison đã quay lại với bè lũ của Bickley rồi. “Tháo bỏ súng của các người,” anh ra lệnh. Anh đợi cho đến khi họ tuân theo lệnh của anh, sau đó tháo đai đeo và súng của mình rồi ném cả hai cho Travis. Cole giữ khẩu súng lục của anh nhắm vào cả nhóm. Anh vẫn còn lại năm viên đạn, và đó là tất cả những gì anh cần để giết từng người bọn chúng nếu chúng cố thử bất cứ điều gì lén lút. Anh sẽ không để những sinh vật tởm lợm này qua mặt bất kỳ điều gì. Những kẻ rất có thể có một khẩu súng khác được giấu kín. Anh cầu Chúa là kẻ nào đó đã làm thế. Anh đã thật sự muốn bắn ít nhất là một trong số chúng.

Anh đã bị từ chối cơ hội. Harrison đã ra hiệu những người đàn ông tiến đến với cậu ta.

“Cậu ta định đấu với tất cả bọn họ cùng lúc à?” Travis hỏi anh trai.

Harrison trả lời. “Khốn kiếp đúng vậy.”

Cole mỉm cười lần nữa. Cả anh và Travis đều bước lùi lại để Harrison có thêm chỗ trống.

“Điều này hẳn sẽ hay ho đây.” Cole lè nhè. Mary Rose đột ngột ước cô có khẩu súng của chính mình. Nếu nó vừa tay, cô chắc chắn sẽ bắn mọi người trên đường, bao gồm cả các anh trai cô và Harrison. Cole thật sự trông như thể đang rất thích thú. Cô sẽ bắn anh ấy trước.

Cô từ chối quan sát thêm chút nào nữa. Harrison đã biến mất trong giữa đám những người đàn ông. Rồi những thân thể bắt đầu bay. Cô đã thấy đủ ác mộng cho cả tuần. Cô quay người và đi vào bên trong quán rượu. Cô ngồi xuống một trong những chiếc ghế gần cửa sổ nhưng từ chối ngay cả chỉ liếc ra bên ngoài. Ghost đang đứng trước quầy rượu, uống một ly rượu. Khi nhận ra cô, ông đặt chai rượu xuống, gãi đầu, và cố trông có vẻ bối rối thay vì tội lỗi.

“Tôi được cho là phải tìm thứ gì, Miss Mary?”

“Đừng bận tâm, Ghost. Thưởng thức đồ uống của ông đi.”

“Nó tốt hơn hẳn rượu ủ của tôi.”

“Ông không muốn quan sát sự náo nhiệt như mọi người khác trong thị trấn sao?”

“Tôi sắp sẵn sàng để quan sát rồi,” Ghost nói. Mary Rose nhắm mắt. Cô đau ở khắp mọi nơi. Cô muốn khóc. Thánh Thần ơi, cô đã thật sự mong chờ cuộc đi chơi hôm nay. Ôi chao, ít nhất mọi thứ không tệ hơn chút nào được nữa. Cô tìm thấy đôi chút an ủi với sự tin tưởng đó.

Dù vậy, cô đã sai. Cô vẫn chưa trải qua hết sự thống khổ.

“Cô có thể ra ngoài bây giờ, Miss Mary. Cô thật sự không nên ở trong quán rượu. Adam sẽ nghĩ gì?” Dooley hỏi từ ngưỡng cửa. “Ghost, ông không tìm thấy...”

“Tôi được cho là phải tìm thứ gì?”

“Nước, thau, những cái khăn,” Mary Rose mệt mỏi cung cấp.

Ghost mỉm cười. “Bây giờ tôi nhớ rồi,” Ông rót cho chính mình một ly rượu khác trong lúc gạt đầu. “Vâng, sir, tôi nhớ rồi.”

“Ra ngoài đây với Harrison và các anh trai của cô đi.” Dooley nói.

Nếu có một cửa sau, cô sẽ dùng nó. Cô không mong bất kỳ ai trong số họ trông thấy cô như thế này. Ít nhất đó là lời bào chữa mà cô tự trao cho bản thân. Cô không muốn nghĩ về lý do thật sự. Harrison đã thay đổi hoàn toàn cách cư xử của anh. Cô không biết cô cảm thấy thế nào về điều đó. Trông anh có vẻ quá tàn nhẫn. Chúa nhân từ, cô không thể nghĩ rằng anh có điều đó trong người.

“Tôi không muốn Harrison nhìn thấy tôi, Dooley. Hãy làm anh ấy đợi ở bên ngoài.”

Dooley vội vã đến bên cô. “Cậu ta đã thấy cô rồi, Miss Mary. Cô nghĩ ai đã di chuyển cô? Cậu ta đã muốn chắc chắn cô vẫn còn thở và mọi thứ, rồi cậu ấy mới đuổi theo Bickley.”

Cole và Travis đi vào quán ngay khi Dooley kết thúc lời giải thích. Harrison theo sau.

“Tôi không nhớ,” Cô thú nhận. Cô giữ ánh mắt nhìn vào trong lòng mình, vẫn không chắc nên phản ứng thế nào khi cô nhìn Harrison lần nữa.

“Em đã bị đánh ngất xỉu, Mary Rose. Dĩ nhiên là em không nhớ. Cậu nên giết gã, Harrison, hay ít ra để tôi làm,” Cole lầm bầm.

“Harrison đã bẻ gãy tay Bickley,” Mary Rose nói.

“Không, cậu ấy đã không làm thế. Cậu ấy chỉ xoắn vặn nó khác thường một chút,” Henry bảo cô. “Douglas đã kéo tất cả bọn chúng vào trong kho hàng trong lúc Morrison đi kiểm dây thừng.”

“Sao thế?” Dooley hỏi. “Chúng ta sẽ treo cổ một số à?”

“Không.” Henry đáp. “Một số người dân sẽ kéo chúng trở về Hammond. Cảnh sát ở đó sẽ nhốt chúng lại.”

“Có bác sĩ nào quanh đây mà chúng ta có thể đưa Mary Rose đến không?” Harrison hỏi.

Cole lắc đầu. “Người gần nhất sống ở Hammond.”

“Nó quá xa,” Travis xen vào. “Chúng ta hãy mang con bé đến nhà Morrison. Bà Morrison sẽ chăm sóc cho con bé.”

“Em muốn về nhà.”

“Một lúc thôi,” Cole hứa. Anh ngồi xổm xuống bên cạnh em gái. Khẽ thì thầm, anh hỏi, “Tại sao em không nhìn bọn anh thế?”

“Em không muốn,” Cô trả lời. “Em muốn về nhà. Ngay.”

“Em giận bọn anh sao?”

Cô gật đầu, rồi lập tức nhăn mặt với cơn đau do sự chuyển động gây nên. Cô lẽ ra không nên ngồi xuống, cô nhận ra. Cô đã cứng đờ hết cả người. Cô thậm chí còn không chắc chân cô có thể hoạt động được.

“Vậy tại sao em không la hét hay làm gì đó?”

“Điều đó quá nhiều đau đớn,” Cô thú nhận. Cô cố đứng lên và lập tức buột ra tiếng rên rỉ.

Cole ngay lập tức bị đẩy văng. Harrison đã ẵm Mary Rose vào trong vòng tay. Anh dịu dàng không thể tin được đối với cô. Khi sự việc đó được tâm trí cô ghi nhận, cô gần như đã có thể nhìn anh.

“Có chuyện gì với con bé thế?” Travis hỏi. “Con bé sợ à?”

“Không, con bé giận điên.” Cole bảo anh. “Anh không muốn ở quanh khi sự tức giận của con bé bùng nổ đâu.”

“Tôi cá là cậu chưa bao giờ thấy bất kỳ điều gì như thế, Harrison,”

Cả Travis và Cole đều bật cười. Mary Rose bị tổn thương trước thái độ nhẵn tâm của họ. “Em không thể hình dung hai người các anh tìm thấy điều gì hứng thú như thế,” Cô cáu kỉnh.

“Bọn anh cười bởi vì bọn anh hạnh phúc thấy em không bị giết chết,” Travis nói. Có vẻ như cô không tin anh. Cole cố xoa dịu cô, “Hãy nhìn điều đó theo cách này. Ngày đã trở nên tốt hơn rồi, đúng không?” Cô túm chặt lấy hy vọng. Phải, mọi thứ hẳn phải trở nên tốt hơn. Trừ phi Harrison bắt đầu phô trương lần nữa.

Ngày 1 tháng chín năm 1863

Mama Rose kính yêu, con gái của mẹ thật sự có một cái miệng ghê gớm. Sáng hôm qua, cô bé đã bảo Cole im miệng, và chỉ mới vài phút trước, cô bé đã bảo Travis hãy quan tâm đến việc của chính mình. Chúng con luôn hết sức kinh ngạc khi nghe cô bé nói chuyện như thế, chúng con đã phải hết sức cố gắng để không cho cô bé biết chúng con nghĩ điều đó vui nhộn thế nào. Cô bé yêu thích việc cố chỉ huy chúng con, và mới đây cô bé lập lại lời nguyên rủa mà cô bé đã nghe Cole nói. Tất cả chúng con đều học được một bài học quan trọng, dĩ nhiên, và chúng con đang rất cố gắng để không nói bất kỳ điều gì không phù hợp. Cô bé đã trải qua khá nhiều thời gian ngồi một mình, và lạy Trời, cô bé có thể la hét. Cô bé hoàn toàn có thể là một kẻ đáng ghét bé nhỏ,

Chúng con đang bắt đầu lần lượt dạy cô bé các chữ cái. Cô bé vẫn còn quá nhỏ để hiểu ý nghĩa của điều đó, nhưng cô bé thích được chú ý. Travis đã kiếm được cho cô bé một cái bảng đen và hai hộp phấn. Cô bé đã ăn một mẫu phấn, và nó làm cô bé ốm. Con không nghĩ cô bé sẽ ăn chúng thêm nữa.

Mọi người đều lo cho má, Mama Rose. Với cuộc chiến đang diễn ra và không ai trong hai người viết thư cho chúng con, chúng con thấy lo lắng. Chúng con cầu nguyện cho má và Misstress Livonia được an toàn. Điều đó sẽ giúp chúng con trải qua được những ngày tháng không nhận được thư của má. Chúng con biết má có viết thư, nhưng bưu điện đang phục vụ trong sự hỗn loạn như thế lúc này, chúng con thậm chí không chắc má có nhận được thư của chúng con không nữa. Con tin Chúa sẽ quan phòng cho má, và khi chuyện này qua đi, má sẽ là một phụ nữ tự do, và má có thể đoàn tụ với gia đình của má. Đứa bé cần má...

Mong Chúa bảo vệ cho má, Douglas.

Chương 7.

Cô lẽ ra không bao giờ nên khiêu khích số phận. Mọi thứ diễn tiến từ tệ hơn đến kinh hoàng. Mười phút sau khi chịu đựng cuộc tấn công đáng xấu hổ ấy, cô thấy bản thân ở trong tình huống lỗ bịch bịch nhất. Cô bị ngồi trong một chiếc ghế, với đôi chân gác trên một chiếc ghế đầu, trong phòng khách nhà Morrison. Cô chỉ ở đó có một mình. Mọi người khác đã biến vào trong bếp. Mẹ của Catherine đã đi kiểm quần áo và nước để bà có thể lau sạch cho gương mặt của Mary Rose, trong lúc con gái bà tiếp đãi khách khứa bên chiếc bàn bếp.

Mary Rose tự nhủ cô đáng với sự khốn khổ mà cô đang phải chịu đựng. Cô đã có những lời nhận xét thiếu tử tế về Catherine, và cho dù phần lớn các ý kiến khắc nghiệt đó là sự thật, cô không nên phàn nàn khi Catherine xứng đáng với mỗi triển vọng ấy. Thoạt đầu – đại khái là khi Mary Rose đi vào trong nhà – Catherine đã làm bộ thương cảm. Cô ta đã có được khán giả sau đó. Cô ta đã thực hiện một màn trình diễn tuyệt hảo mà. Chà, cô ta thậm chí đã trở nên sụt sướt về thứ cô ta liên tục gọi là ‘tình trạng gớm guốc của người bạn thân yêu’. Mary Rose không ngạc nhiên. Cô đã phát hiện về Catherine nhiều năm trước đây. Từ khi còn là một cô gái nhỏ, Catherine đã giả vờ là một đứa bé hoàn hảo trước mặt cha mẹ và các anh trai của Mary Rose, nhưng giây phút họ quay lưng đi, cô ta đã túm chặt Mary Rose và cắn cô. Thời gian, thật không may, chẳng cải thiện tâm tính hoặc hành vi của cô ta được chút nào. Sự thương cảm mà cô ta dành cho Mary Rose kết thúc ngay thời điểm bà Morrison dẫn các chàng trai vào trong bếp. Catherine tình cờ vỗ một cái khăn mà mẹ của cô ta đã đưa cho vào ngay mặt Mary Rose và đuổi theo sau Harrison.

Travis, Cole và Harrison đều đã yên vị quanh bàn bếp và đang ăn phần bánh ga tô nhân việt quất mà bà Morrison vừa mới lấy khỏi lò nướng. Dooley tham gia cùng với họ. Từ nơi Mary Rose đang ngồi, cô có thể nhìn thấy Harrison rõ ràng. Và Catherine nữa, dĩ nhiên. Cô ta đang lượn lờ quanh anh. Khi cô ta mời anh một ít món tráng miệng, cô ta đặt bàn tay trên cánh tay anh và chồm bản thân qua vai anh đến cái tô phía trước. Cô ta mất một khoảng thời gian bất tận để vươn thẳng dậy. Harrison dường như không để ý.

Việc phải quan sát Catherine ve vãn và không thể làm được bất kỳ điều gì là một sự trừng phạt đối với cô. Travis không có ý định bị bỏ qua. Anh ấy ganh đua giành sự chú ý của Catherine, buông ra lần lượt những lời bình luận hoàn toàn ngốc nghếch. Catherine làm dáng giống như một con mèo.

“Cách cậu nổi điên thật là tuyệt cú mèo, Harrison,” Dooley tán dương. “Tôi đã nghĩ cậu mất trí khi đấu với tất cả bọn họ, và tôi dám cá là cậu thậm chí không cảm thấy những cú đấm trời giáng mà cậu đã làm.”

Harrison lắc đầu. “Không, tôi không mất trí. Tôi biết chính xác mình đang làm gì.”

Dooley không ngừng nói về sự kích động trong thị trấn. “Ai mà nghĩ được điều đó là có thể chứ,” ông nhận xét. “Một luật sư cảnh vệ như cậu mà lại có thể chiến đấu cừ như thế.”

Cole trở nên hoàn toàn bất động. “Cậu ta là một luật sư sao?”

“Chắc chắn.” Dooley nói.

Cole chậm chậm đặt chiếc muống của anh xuống và quay nhìn Harrison. Rồi anh ta tung cú đấm vào cạnh hàm anh.

Harrison nao núng trước phản ứng ấy. Cú thụi đau khiếp. Anh chà sát quai hàm và trừng mắt nhìn Cole. “Anh làm thế vì thứ quái gì vậy?”

“Vì cậu là một luật sư.” Cole trả lời. Anh nhặt muống lên, quay lại với tô bánh ga tô của mình, rồi nói, “Tại thế quái nào cậu đã không nói với chúng tôi cậu là một luật sư?”

“Điều đó không phải là một bí mật,” Dooley buột ra. Ông đã đi đến bếp lò và dựa vào cạnh của nó. Không còn chỗ ngồi nào còn trống trừ phi ông đi vào trong phòng khách, và ông không có ý định rời khỏi nhà bếp vì sợ sẽ bỏ lỡ vài mẩu chuyện quan trọng.

Ông già xúc một muống đầy món tráng miệng khác và nói, “Mọi người trong thị trấn đều biết Harrison làm gì để kiếm sống mà, Cole. Chúng tôi thậm chí đã gợi ý cậu ấy mở một văn phòng bên kia đường trước cửa hàng vật dụng nữa kia. Yes, sir, chúng tôi đã nói thế đấy.”

“Anh mà đánh tôi lần nữa thì tôi sẽ dát mỏng anh,” Harrison nói.

“Tôi ghét luật sư”

“Có vẻ thế.” Harrison nói sảng. “Có phiền nói với tôi tại sao không?”

“Tôi sẽ tự mình đâm cậu, nhưng Cole đã nhanh hơn,” Travis lầm bầm.

“Cole gần như ghét mọi người, Harrison. Cậu vẫn chưa đoán ra được điều đó à?” Dooley nói.

Travis cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của Harrison. “Chúng tôi ghét luật sư bởi vì họ luôn thò mũi vào những nơi họ không thuộc về. Ai đó nên trói gô và treo họ lên. Chúng tôi sẽ có một buổi picnic sau đó.”

“Chúng ta gần như đã có một loạt vụ treo cổ sáng nay, Miss Catherine,” Dooley nói.

Harrison nhìn vào trong phòng khách để xem Mary Rose đang làm gì. Anh đã nhìn mỗi phút chỉ để chắc là cô ổn. Bà Morrison đã đi, dường như là mãi mãi, tìm kiếm những vật dụng để bà có thể chăm sóc Mary Rose, và Harrison đã vận dụng mọi sự kiên nhẫn của anh trong việc chờ đợi ai đó giúp cô.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Cole hỏi anh.

“Em gái anh.” Anh thú nhận. Anh đã bắt đầu đứng lên. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi xem liệu tôi có thể giúp...”

“Hãy để phụ nữ nhà Morrison xem xét cô ấy,” Travis khuyên. “Phụ nữ thích phụ nữ khác săn sóc mình.”

Harrison ngồi xuống lại. Trong một giọng thì thào thấp, anh nói, “Người phụ nữ lâu như quý ấy, đúng không?”

“Không lâu lắm đâu, Harrison.” Travis nói. Anh ta liếc qua vai để nhìn em gái, rồi quay lại bàn. “Con bé ổn. Đừng lo lắng về con bé.”

“Ai đó phải lo chứ,” Harrison khẳng định đầy bướng bỉnh. “Anh và Cole hành động như thể cô ấy chỉ bị trầy đầu gối. Cô ấy đã bị đánh bất tỉnh đấy, Chúa thương xót. Cô ấy có thể bị...”

“Đừng để con bé biết là cậu quan tâm.”

Cole trao tặng lời cảnh báo. Travis cười nhảu nhở. “Nghe lời khuyên đi, Harrison. Cậu tốt hơn nên ghi nhớ điều đó.”

Harrison không thể tin được các người anh trai lại nhần tâm như thế. Cole đoán ra được những gì anh đang nghĩ khi anh ta thấy anh trông có vẻ ngờ vực ra sao.

“Cô ấy bé nhỏ, nhưng cô ấy cứng cỏi lắm đấy.”

“Cổ ấy chắc chắn đang cảm thấy như địa ngục.”

“Vì Chúa, đừng có hỏi con bé cảm thấy thế nào nhé.” Travis cảnh báo.

“Tại sao không?”

“Cậu là một luật sư mà, cậu phải đoán ra chứ,” Cole trả lời. “Cậu thật sự đang nghĩ về việc từ bỏ nghề luật và học chăn nuôi gia súc à?”

“Phải,” Harrison đáp. “Đó chính xác là điều tôi đang nghĩ đến.”

“Mr. MacDonald, tôi rất thích cách anh nói chuyện,” Catherine Morrison nói. Cô ta nghiêng tới trước dựa vào vị khách của mình trong lúc đặt một chiếc khăn ăn bằng vải lanh phía trước anh. “Nó quá khác thường. Đúng không, Travis?”

“Tôi nghĩ cậu ta nghe có vẻ giống như có gì đó mắc trong cổ họng.” Travis lầm bầm. Anh ta không hạnh phúc chút nào khi nghe Catherine nói bất kỳ điều gì tốt đẹp về người đàn ông kể từ khi anh nghĩ đến việc có hứng thú với cô ta trong tương lai.

“Ôi Travis, anh thật đáng yêu khi trêu chọc như thế.”

Cole và Harrison chia sẻ một ánh mắt cầu tiết. Harrison nghĩ người phụ nữ trẻ đã nâng sự điệu đà lên một tầm cao mới. Cô ta cực kỳ dễ nhìn thấu. Quan

điểm của Cole kém tử tế hơn. Anh ta cho rằng Catherine đang hành động giống như một cô gái già tuyệt vọng trong việc săn chồng.

Travis nghĩ cô ta là thứ bé nhỏ ngọt ngào nhất trong Blue Belle.

Catherine không ngừng ve vãn, nhưng Mary Rose không còn lắng nghe. Cô không còn bụng dạ nào để ngồi trong phòng khách lâu hơn nữa. Cô muốn về nhà và có được đôi chút an ủi và sự chăm sóc. Nếu những vết cắt trên trán và trên góc miệng cô không tự ngừng chảy máu, cô đoán là giờ đây cô đã chết với tất cả sự quan tâm mà cô đang có được. Chắc chắn không ai thậm chí nhận ra là cô đã chết, ít ra là không cho đến khi họ ăn hết bánh ga tô. Cô biết là cô đang cảm thấy thương tiếc cho chính mình. Điều đó cũng ổn thôi. Cô thậm chí đã quyết định đắm mình trong sự tự thương xót trong phần còn lại của ngày.

Việc ngồi trong ghế đã làm cô cứng đờ. Cô đứng lên và gần như mất thăng bằng. Cô lão đảo về phía trước, vươn thẳng người, rồi quay nhìn vào trong bếp xem liệu có ai nhận ra không. Chẳng ai hay biết. Cô không ngạc nhiên, dĩ nhiên, vì ai cũng đang bận ngấu nghiến món bánh ga tô của mình mà.

Cô đi ra bên ngoài và thấy những con ngựa bị cột vào hàng rào. Douglas đang cưỡi ngựa đến ngay khi cô bước khỏi hiên trước.

“Em đáng nhìn thật đấy, Mary Rose.”

“Có gì ngạc nhiên đâu chứ? Em đã bị tấn công mà, Douglas. Khi em nghĩ về tất cả...”

Anh ngừng cô lại trước khi cô có thể thật sự dông dài về cái danh sách phát ốm của mình. “Nào, nào, không phàn nàn nhé.”

Anh trai cô xuống ngựa và bắt đầu hướng đến hàng hiên. “Mọi người đâu rồi?”

“Bên trong, có một ít món bánh ga tô ngon tuyệt của Mrs Morrison. Em không biết, dĩ nhiên. Không ai mời em hết.”

“Tiến lên thôi. Phàn nàn sẽ không làm em cảm thấy tốt hơn đâu.”

Anh choàng tay ôm cô và vụng về vỗ nhẹ trên vai cô.

“Có, nó sẽ,” Cô cam đoan với anh. “Em thích phàn nàn.”

“Anh biết.” Anh nghe có vẻ nhần nhịn. Rồi anh mỉm cười với cô. Sự thích thú của anh làm cô giận trở lại. Chúa trên thiên đường ời, cô phải làm gì để có được một chút thương cảm ở quanh đây nhỉ?

“Khi em nghĩ về mọi thứ em đã trải qua hôm nay, em...”

“Em định đi đâu một mình thế?”

“Nhà.” Cô trả lời. “Và thách anh dám cản em.”

Rốt cuộc cũng đã rõ ràng với anh rằng cô đang cảm thấy khốn khổ. Cô có vẻ sắp khóc. “Được rồi,” Anh xoa dịu. “Chúng ta sẽ về nhà. Đợi ngay ở đây nhé. Anh sẽ tìm những người khác. Tất cả chúng ta sẽ cưỡi ngựa cùng nhau. Anh sẽ đi nhanh thôi, anh hứa đấy.”

Cô giả vờ đồng ý để anh để cô lại một mình. Cô biết điều gì sẽ xảy ra. Lời hứa của Douglas là thật lòng, nhưng ngay khi đi vào trong bếp của bà Morrison, anh sẽ quên hết mọi thứ về việc đưa cô đi bất kỳ nơi đâu.

Đàn ông. Họ quá dễ dàng xoay chuyển đến không thể tin được. Vỗ nhẹ vào đầu họ, cho họ thứ gì đó để ăn, và họ sẽ theo bạn đi bất kỳ đâu. Thêm một nụ cười và vài lời bình luận ngu ngốc, và họ ngay lập tức quên mất mọi trách nhiệm khác của mình.

Chẳng hạn như một người em gái sắp chết trên hiên trước, cô tự nhủ.

Vì Chúa, ai đó sẽ an ủi cô, cho dù cô phải tìm mọi cách đến Hammond và thuê một kẻ hoàn toàn xa lạ để có được sự thương cảm. Mất một lúc lâu để có được sự thoải mái trên yên ngựa. Sau đó cô bắt đầu về nhà. Cô ép bản thân xua đi tâm trạng xấu. Cô không cảm thấy tệ nữa. Mary Rose có một sự tin tưởng lớn lao trong việc đo lường mỗi vụ việc tình cờ kinh khủng với điều kinh khủng khác đã xảy ra trong cuộc đời cô. Mỗi sự chấn thương đau đớn hoặc đáng xấu hổ ngay lập tức được phân loại trong trí óc cô như là tệ bằng, không tệ bằng, hoặc tệ hơn thứ gì đó khác. Và tệ bằng việc bị tấn công bởi Bickley thì vẫn không tệ bằng bị tấn công bởi lũ ong. Theo ngày tháng, thậm chí còn chẳng gần chút nào.

Cô gần như đã chết vì bị ong chích, ít nhất Adam đã kể với cô rằng cô đã đứng tại ngưỡng cửa thiên đàng rồi. Cô không nhớ chút gì về trận ốm đó. Cô chỉ nhớ sự đau đớn. Cô đã không phàn nàn, ngay cả khi các anh trai của cô nài nỉ cô làm.

“Mary Rose, chậm lại và đợi bọn anh nào.” Douglas quát to mệnh lệnh. Cô đã làm như anh yêu cầu, nhưng khi anh đến bên cạnh cô và cô nhận ra anh vẫn còn vương một ít bánh ga tô trên góc miệng, cô trao cho anh một cái cau mày gay gắt rồi lờ anh đi.

“Cô ấy có thể tự cười ngựa sao?” Harrison hỏi các anh trai cô từ phía sau.

“Cô ấy đang cố.” Mary Rose trả lời.

“Em có sẽ cảm thấy tốt hơn không nếu anh cười ngựa cùng với em?” Cole hét lên câu hỏi.

“Em nghi ngờ điều đó. Lưng của em đang giết em. Anh rõ ràng đã quên mất điều gì đã xảy ra rồi.”

“Và em đang nhắc nhở anh, đúng không?”

Cô đã gần như mỉm cười. Cô kèm bản thân lại đúng lúc. Cô không muốn bất kỳ người anh trai nào của cô nắm được chiêu trò của cô. Sẽ thật mất vui nếu họ nhận ra rằng một trong những lý do cô phàn nàn là bởi vì họ ghét điều đó.

“Em đã bị đá một cách hung bạo và...”

“Đừng lợi dụng điều đó như thế, Mary Rose.”

Cole đến bên cạnh cô và kéo cô vào trong lòng anh. “Đó. Giờ em sẽ cảm thấy tốt hơn cho xem.”

Cô xém chút đã đồng ý nếu như anh không nghe có vẻ phần khởi chết tiệt đến thế. Anh đang hành động như thế chẳng có gì ngoài chuyện thông thường đã xảy ra. Tất cả đàn ông đều thế, ngay cả kẻ phô trương Harrison. Cô quyết định sẽ làm Cole khốn khổ và ngay lập tức bắt đầu phàn nàn lần nữa. Các anh trai của cô đã thật sự bị cô lừa. Cô có thể rên rỉ mọi thứ cô muốn, và các anh ấy không thể làm được gì về điều đó. Thông thường, ngay giây phút cô bắt đầu danh sách than phiền của mình, mọi người sẽ lui đi mất. Cô đã đoán ra điều đó nhiều năm về trước. Và đó chính xác là lý do tại sao cô đã bắt đầu trò chơi của mình. Bất cứ khi nào cô muốn được riêng tư, cô sẽ bắt đầu phàn nàn, rồi ngồi xuống và quan sát các anh trai vấp vào nhau trong sự cuống cuồng chạy khỏi cô. Mánh khoé của cô rất hiệu quả, và khi thứ gì đó hiệu nghiệm, sẽ không ai muốn làm hỏng nó.

Mục tiêu của cô lúc này là được trở lại với con ngựa của cô và được ở một mình. Cô cần sự riêng tư để cô có thể nghĩ về cách cư xử khó hiểu của Harrison. Chỉ trong chớp mắt, tính cách của anh đã hoàn toàn thay đổi. Cứ như thể anh bị mắc phải một lời nguyền nào đó. Chúa chứng giám, điều gì đã xảy ra với người đàn ông tốt bụng mà cô rất thích? Cô sẽ phải sắp xếp mọi thứ trong đầu trước khi có thể nhìn anh lần nữa mà không nổi giận.

Cole không muốn để cô tự cỡi ngựa một mình, nhưng anh nhanh chóng phát ngán với danh sách kê ca bất tận của cô. Anh trao cô cho Douglas. Anh ấy thậm chí không trụ nổi tới năm phút. Rồi Travis bị mắc kẹt với cô.

Ba đã xong chỉ còn một, cô nghĩ với một chút tự mãn. “Nghe này, Mary Rose, em khiến răng anh đau khi lắng nghe em đấy,” Travis lầm bầm. “Tại sao em không đợi cho đến khi chúng ta về nhà rồi ngồi xuống và viết một bức thư dài cho mama của mình nhỉ. Em có thể nói với má mọi thứ về chuyện em đang cảm thấy đáng thương ra sao.”

“Không, em không thể.” Cô đáp. “Mama không muốn nghe điều đó đâu. Má đã bảo em việc phàn nàn thật không đúng mực cho một quý cô trẻ, ngay cả khi cô ấy thích thú với nó thế nào.”

Travis bật cười. “Em đã từng viết và kể lể với má về bọn anh rồi, đúng không?”

“Khi đó em còn rất trẻ mà,” Cô phòng thủ. “Mama đã làm em ngừng lại. Má nói em đã không trung thành với các anh của mình và rằng em không bao giờ nên ba hoa. Mama sẽ thương cảm em nếu má có thể thấy em bây giờ. Sao nào, em đã bị đâm và...”

“Harrison, cậu có muốn nhận lượt của mình không?” Travis quát lên.

“Đừng bận tâm.” Mary Rose thì thầm. “Em hết phàn nàn rồi.”

Travis không tin cô. Anh gần như ném cô vào trong lòng của Harrison. Cô buột ra một tiếng rên lớn khi hạ cánh trên cặp đùi rắn chắc của anh. Anh bảo cô dựa vào anh. Ngay khi được điều chỉnh với khung người rắn như thép ấy, cô cuối cùng cũng thư giãn đôi chút. Cô tập trung ánh mắt vào con đường mòn phía trước và nghĩ về cách dịu dàng mà anh đang ôm cô trong vòng tay.

Tâm trí cô bắt đầu lang thang. Cô đột ngột nhận ra cô hẳn trông có vẻ hoảng sợ. Bây giờ đó là một điều thật kỳ lạ để bận tâm đến, cô quyết định. Nỗi lo lắng ngổn ngang của cô về vẻ ngoài của mình là một mâu thuẫn khác nữa bùng bùng quanh đầu cô. Cô biết cô chẳng hợp lý chút nào về Harrison. Cô vẫn không thể khiến mình nhìn anh. Cứ cho là anh gần như đã dọa cô sợ chết khiếp khi anh đuổi theo Bickley và bè lũ của hắn, nhưng rồi mười phút sau đó, cô đã không thể đành lòng nhìn Catherine tán tỉnh anh.

Cô hẳn vẫn còn bị mù mịt vì bị cây cọc cột ngựa đập vào đầu.

Harrison không thể chịu đựng cách cư xử lặng lẽ lâu hơn nữa. Anh vén mái tóc cô và nghiêng người xuống gần cô hơn. “Em có đau không, Mary Rose?”

“Không.”

“Em cần một thầy thuốc,” anh loan báo. “Anh có thể cỡi ngựa đến Hammond và tìm một người.”

“Em không cần bác sĩ,” Cô cam đoan với anh. “Em cảm thấy ổn, thật mà.”

Anh trao cho cô một cái siết nhẹ. “Cố thư giãn đi nhé.”

Vài phút sau anh thì thầm tên cô lần nữa với chất giọng Irish lè nhè của mình, và cô đột ngột muốn thở dài và run lên cùng lúc. Cô cần mẫn kháng cự cả hai thôi thúc ấy.

Cú đánh vào đầu hấn đã khiến cô phát rồ rồ. Cô đang giận dữ với Harrison cơ mà, có đúng không nhỉ?

“Tại sao em không nhìn anh? Anh đã làm em sợ sao?”

Anh nghe có vẻ thích thú. Lúc này anh đang tử tế và quan tâm và rất mực ngọt ngào. Cô muốn đá anh.

Cô sẽ không trả lời anh. Harrison thở dài. “Hãy quên là anh đã hỏi.” anh nói. “Anh hấn đã phạm sai lầm rồi.”

Thêm vài phút trôi qua trong yên lặng. Sự hối lỗi rốt cuộc đã buộc cô phải nói với anh sự thật.

“Anh không hoàn toàn có lỗi. Em không sợ anh. Em sợ điều sẽ xảy ra cho anh. Anh đã bảo em là anh có thể tự chăm sóc bản thân, nhưng em đã không tin anh. Em không thích những người đàn ông đánh nhau.”

“Vậy thì em hấn phải ghét các anh trai của mình.”

“Em yêu các anh trai của em. Em không yêu anh.”

Anh biết cô không yêu anh. Dĩ nhiên là cô không. Tuy vậy, nghe cô nói với anh như thế làm phiền anh nhiều hơn anh dám thừa nhận.

“Anh vẫn không chắc điều gì đã xâm chiếm anh,” anh nói.

“Anh có bị mắc phải lời nguyền không, Harrison?” Cô nghe có vẻ quan tâm chân thành. Anh cố không bật cười. “Anh không nghĩ thế. Khi anh ẵm em vào trong vòng tay, thứ gì đó đã nổ tung bên trong anh. Anh không thể giải thích. Em đã mềm rũ và chảy máu, và anh không thể nói liệu em có còn thở hay không. Anh không biết...”

Cô kinh ngạc trước những gì anh đang nói. Cô không thể kềm bản thân không cắt ngang. “Anh đã ẵm em lên sao? Dooley nói anh đã làm thế, nhưng em đã không tin ông ấy.”

“Em đã lạnh ngắt,” anh giải thích. “Vì thế em không thể nhớ được. Em đang có nguy cơ bị đâm đạp bởi những con ngựa. Anh phải làm điều gì đó để bảo vệ em. Anh biết, anh đã hơi trễ khi đến với em, đúng không? Em đã nằm sải dài trên mặt đất và em thậm chí còn không cố bảo vệ đầu mình, tạ ơn Chúa.”

Nhớ lại đã trông thấy cô trong trạng thái vô thức như thế khiến anh rùng mình.

Theo bản năng anh siết chặt vòng tay trên cô, và cô nhận ra Harrison đã rất sợ hãi. “Sau khi anh ẵm em lên, anh đã làm gì?”

“Anh nhận ra em vẫn còn thở trước khi anh nhấc em lên khỏi mặt đất. Anh lẽ ra nên bình tĩnh lại sau đó, nhưng anh đã không. Thứ gì đó đã bùng nổ bên trong anh. Anh đã đặt em xuống nơi anh biết em được an toàn, và rồi anh đuổi theo gã khốn đó.”

Cô chỉ chú ý đôi chút về những gì anh đang nói. Cô quá bận rộn với việc hả hê. Cô đã không nói với anh là họ giống nhau sao? Và, ôi chao, anh đã tranh cãi với cô ra sao. Cô nhớ mọi từ anh đã nói. Cô cũng nhớ rất rõ ràng anh đã trông có vẻ thất kinh thế nào.

Cô tự hỏi không biết có khiếm nhã không khi nói cô đã bảo anh như thế rồi. Đã đến lúc anh thừa nhận là cô đúng.

“Thế nên, thật sự là anh đã không dành thời gian cân nhắc về tình huống? Anh chỉ hành động, đúng không?”

Anh biết chính xác cô nhắm vào đâu với câu hỏi ấy. Anh khẽ nhún vai và cố không bật cười. Chúa ơi, cô thật trong suốt.

“Anh không nói anh đã...”

“Có, anh đã nói. Anh đã áp dụng triết lý của mình hơi vòng vo một chút, đúng không? Anh nhớ mà. Đầu tiên là bằng trái tim, sau đó bằng lý trí.”

“Đó là đường vòng khác.”

“Em biết.” Cô trả lời, có tiếng cười trong giọng cô. “Em nghĩ anh hẳn đã quên. Anh có nhận ra mình vừa trao cho em một lời bình luận đáng yêu thế nào không?”

“Thật sao? Em vừa làm tổn thương anh đấy.”

Cô bật cười. Cô rõ ràng chẳng chút ăn năn. Âm thanh vui thích ấy vọng đến anh trai Cole của cô. Anh thúc ngựa tiến đến để đi bên cạnh họ. Anh lập tức nhận ra Harrison đang giữ em gái mình gần như thế nào. Có vẻ như cậu ta đang ôm ấp cô.

“Cậu không đang giữ Mary Rose hơi quá chặt vì sự tôn trọng đấy chứ?”

“Hãy để tâm đến việc của chính mình ấy, Cole” Harrison nói. Mary Rose mỉm cười. Cole trông có vẻ giật mình. Anh ấy không quen bị một người đàn ông khác hôn xước. Tất cả các vị khách khác của cô đều quá nhút nhát để

nói chuyện với bất kỳ người anh nào của cô. Harrison không như bất kỳ ai cô từng biết trước đây.

Cole quyết định không đặt nặng vấn đề. Anh quay sang em gái, tặng cô một nụ cười rộng. Cô nghĩ anh ấy đang cố trở nên ngọt ngào, một điều thật hiếm hoi đối với anh ấy. Khi anh ấy tiếp tục cười, cô nhận ra nguyên do hẳn là điều gì đó khác.

“Tại sao anh cười toe toét với em như thế?” Cô hỏi ngờ vực.

Anh không định nói với cô sự thật. Cô em gái ngọc của anh trông có vẻ cực kỳ đáng thương. Mái tóc cô gần như dựng đứng. Dải ru băng xanh trắng treo lơ lửng trước cổ. Máu khô đóng thành bánh trên trán và cằm. Có nhiều hơn nữa trên cổ cô. Cô hẳn sẽ hết hồn khi nhìn thấy chính mình trong gương.

“Anh hạnh phúc vì em đã cảm thấy tốt hơn.” Anh bảo cô.

Anh tiếp tục cười ngửa đi bên cạnh họ. Mary Rose muốn anh để lại cô và Harrison một mình. Cô chưa làm xong việc khiến Harrison kể với cô anh đã cảm thấy thế nào. Anh sẽ không thể nói thêm gì khác khi Cole đang lớn vờn quanh họ. Cô cần sự riêng tư, và chỉ có một cách duy nhất để chắc chắn có được điều đó.

“Em không đang cảm thấy tốt hơn.”

“Em vừa mới cười. Anh đã nghe thấy mà.”

“Em đã mê sảng đấy. Em đang đau kinh khủng. Anh đã quên những gì đã xảy ra với em à? Đầu em vẫn đang rộn ràng và hông em...”

Cô không cần phải nói thêm. Cole đã lĩnh mất. Cô quan sát anh ấy tiếp quản việc dẫn đầu và để Travis đuổi theo sau anh. Douglas ở lại phía sau cả nhóm

để anh ấy có thể bảo vệ sau lưng họ khỏi bất kỳ sự ngạc nhiên nào.

“Nào, bây giờ anh định nói gì với em nhỉ?”

“Mary Rose, anh thật sự lo lắng cho em. Em đang đau kinh khủng sao? Em cần một bác sĩ,” Một lần nữa anh khẳng định.

Cô vỗ nhẹ vào tay anh. “Em ổn, thật đấy. Bây giờ em nhớ ra rồi,” Cô tiếp tục, “Anh chỉ không thể kèm được điều đó, đúng không, Harrison?”

“Em có chắc là em ổn không? Em trông có vẻ quá yếu nhược và đau ốm khi em nói với Cole em cảm thấy đáng thương thế nào. Anh thật sự muốn em gặp bác sĩ.” Anh nói lần nữa.

Cô vỗ nhẹ vào tay anh. “Anh thật ngọt ngào khi lo lắng như thế. Em ổn thật mà. Anh không thể kèm được điều đó, đúng không?”

“Kèm cái gì? Trở nên ngọt ngào á?”

Cô mỉm cười. “Không, anh không thể kèm được quan tâm em.” Giờ anh sẽ nói với cô những gì anh cảm thấy trong trái tim anh.

“Dĩ nhiên là anh quan tâm em. Anh cũng quan tâm các anh trai của em nữa. Tất cả các vị đã đưa anh về nhà và nuôi anh. Các vị đã cho anh một cái giường và...”

“Vỗ về và nuôi dưỡng họ và họ sẽ mãi mãi ghi nhớ.”

“Em vừa nói gì?”

“Đừng bận tâm.”

“Em sẽ nhìn anh chứ?”

“Em đã sẵn sàng rồi,” Cô nói, “Hứa với em vài thứ trước.”

“Đó là gì?”

“Đừng có mắc thêm bất kỳ lời nguyên nào nữa. Hãy là người mà em đã nghĩ anh là, được không?”

“Anh không mắc lời nguyên nào hết, Mary Rose, và anh sẽ phải đoán ra em nghĩ anh là gì trước khi anh có thể dàn xếp với em.”

Cô tin điều đó đủ công bằng. Cuối cùng cô quay nhìn anh. Cô nhanh chóng ước chi cô đã không bận tâm. Harrison trông có vẻ bị giật mình, nhưng chỉ trong một hoặc hai giây. Rồi anh trao cho cô một nụ cười toe toét ngớ ngẩn tương tự Cole đã làm chỉ vài phút trước.

Anh giải thích hành vi của mình trước khi cô có thể hỏi. “Em có phần nhắc anh nhớ đến Ghost.”

“Tệ thế ư?” Cô thì thầm.

Anh cố sắp xếp những lọn tóc lộn xoăn của cô. Có vẻ như chúng ở mọi nơi. Cô với tay để giúp anh. “Em không trông giống như thế này trong thị trấn sao? Anh có cười vào lúc ấy đâu?”

“Anh đã bị lật nhào trong thị trấn. Bây giờ anh không bị nữa. Hơn nữa, tóc em...”

“Có chuyện gì với tóc em sao?”

Cô đẩy tay anh đi để cô có thể vuốt những lọn tóc của mình cho ngay ngắn. “Nó dựng đứng lên sao? Ôi Chúa ơi, em thật sự trông giống như Ghost ư?”

“Không, tóc của ông ấy có phần ngã sang bên cạnh. Của em thì không.”

“Mary Rose? Em không bao giờ đoán được ai đang chờ chúng ta đâu,” Cole hét lên. “Clive Harrington đang đứng trong sân trước của chúng ta kìa.”

Cole hét lên tin tức từ chỗ quan sát bên trên nông trại. Cô lập tức quên về diện mạo của mình. Cô bảo Harrison vội lên để bắt kịp các anh trai.

“Clive hẳn lại bị ốm rồi.” Cô gọi theo.

Cole lắc đầu. “Anh không nghĩ ông ấy ốm.”

Travis là người kế tiếp vươn đến đỉnh dốc. “Chà, xe khách của ông ấy đang làm gì trong sân của chúng ta thế nhỉ?”

Điều gì đó hẳn đã xảy ra. Mary Rose chắc chắn như thế. Clive có một chính sách rất nghiêm. Ông không bao giờ lái phương tiện của mình vào trong lãnh địa của bất cứ ai. Ông nói điều đó chống lại những nguyên tắc của ông. Ông thả những hành khách xuống các giao lộ dọc theo lộ trình. Họ phải tự tìm ra cách để về đến nhà. Các hành khách đều nhận được cùng một cách đối xử. Clive không quan tâm đến việc họ có thể bị lạc đường. Ông cũng không lo lắng về hành lý của họ. Ông đã kể với Mary Rose ông có nhiều vấn đề quan trọng hơn để nghĩ đến.

Ông đã bóng gió rằng ông sẽ thay đổi luật của ông chỉ với mình cô, dĩ nhiên, nhưng cô khẳng định đòi ông đối xử với cô y như mọi người khác. Cô không muốn được quan tâm đặc biệt. Clive đã nghĩ cô là một thiên thần, được gởi xuống từ thiên đàng để giúp ông gìn giữ những tiêu chuẩn của mình.

Cô và Harrison rút cuộc đã vươn đến được vị trí thuận lợi bên trên thung lũng. Cô nhận ra Clive ngay lập tức, đang đi qua đi lại phía trước con ngựa của mình.

“Điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra,” Cô loan báo, “Nhìn cách Clive đáng thương bị kích động kìa.”

“Adam ở đâu nhỉ?” Travis băn khoăn.

“Anh ấy hẳn phải ở bên trong nhà.” Douglas đoán từ phía sau. “Thật là đáng sợ.”

“Đừng ngả theo rắc rối, Mary Rose,” Harrison khuyên. “Có thể ngược lại thì sao. Điều gì đó tuyệt diệu vừa xảy ra và người đánh xe đang lo lắng để kể với em mọi thứ.”

Cô đã quay nửa người trong lòng anh để anh có thể thấy cô đã bực tức thế nào với lời gợi ý lỗ bịch ấy.

“Cỗ lễ ông ấy đã bị cướp.” Travis suy đoán.

“Anh nghi ngờ điều đó,” Cole đáp. “Mọi người quanh đây đều biết ông ấy không bao giờ chuyên chở bất cứ thứ gì có giá trị.”

“Làm ơn nhanh lên,” Mary Rose nài nỉ. “Em phải giúp Clive. Ông ấy gặp rắc rối rồi.”

“Đó có thể không phải tin xấu,” Cole tranh cãi. “Harrison có thể đúng.”

“Sau buổi sáng mà em đã trải qua ư. Dĩ nhiên đó là tin xấu. Em đáng bị như thế.”

“Em lại bắt đầu đấy à?”

“Em đã nói vài điều khó chịu về Catherine,” Cô bảo anh trai. “Mọi thứ em nói đều là sự thật, nhưng em vẫn không nên nói ra. Để biện hộ cho mình, em sẽ nói với anh rằng nếu anh có bất kỳ ý tưởng nào về những gì em đã phải chịu đựng khi lớn lên cùng với cô ấy như sự bầu bạn duy nhất, anh sẽ phải quỳ gối xuống và nài xin sự tha thứ của em. Phải, anh sẽ làm thế đấy. Tại sao anh không chỉ cần đưa cho em một con rắn chuông để chơi cùng chứ? Em sẽ an toàn hơn nhiều.”

Travis mỉm cười với Harrison. “Mary Rose vẫn nổi điên vì Catherine đã cắt tóc con bé. Con bé thích giữ sự hiềm thù mà.”

“Cắt tóc là điều nhỏ nhất trong số đó. Hoặc là xuống đồi, hoặc là tránh đường cho em.”

Những người anh trai cuối cùng cũng chịu di chuyển. Họ đến nông trại vài phút sau đó. Clive lao đến để giúp cô xuống đất. “Trời, Trời, chuyện gì đã xảy ra với cô thế, Miss Mary?”

“Bickley đã đâm tôi.”

Clive nổi trận lôi đình nhân danh cô. “Tôi sẽ giết gã cho cô. Cứ nhìn xem liệu tôi có làm thế không đi.”

“Chà, Clive, đừng tức giận thế chứ. Điều đó sẽ không tốt cho sự tiêu hoá của ông. Bickley và bè lũ của hắn đã bị đưa về Hammond rồi. Cảnh sát sẽ quan tâm họ. Thật ngọt ngào khi ông quan tâm đến tôi như thế. Ông là một người bạn đáng quý xiết bao.”

“Cô có đau không, Miss Mary?” Clive hỏi. Ông không bị thuyết phục nên bỏ qua vấn đề.

“Không, không chút nào,” Cô cam đoan với ông. “Ngay khi tôi rửa mặt và thay quần áo, ông sẽ không thể nói có bất kỳ điều gì đã xảy ra với tôi.”

“Và chải tóc cô nữa,” ông gợi ý. Cô lập tức vuốt những lọn tóc loăn xoăn của cô lần nữa. “Giờ hãy nói với tôi tại sao ông ở đây. Có điều gì đó sao?”

“Có gì đó rất không đúng,” ông trả lời. “Tôi rất biết ơn là cuối cùng cô đã về nhà. Cô không việc gì phải đi đến Blue Belle hôm nay hết, Miss Mary. Có phải là thứ Bảy đâu. Cô đã quên sao?”

“Không, tôi cần các vật dụng để mang đến cho một người bạn khác. Đó là một tình huống rất đặc biệt.”

“Vậy thì không sao, nếu điều đó là đặc biệt,” Ông lầm bầm. Tâm trí ông quay về với tình huống khó xử của chính mình. “Cho dù trông cô có vẻ như vừa bị xe cán, cô phải nhìn qua tình cảnh đáng buồn này. Tôi cần sự giúp đỡ của cô đến tuyệt vọng. Chỉ có cô mới giúp được tôi thôi. Chỉ có cô thôi.”

Cô bắn cho các anh trai một ánh mắt em-đã-bảo-là-rắc-rối-rồi-mà-trước-khi-trao-cho-Clive-sự-chú-ý-đầy-đủ-lần-nữa. “Dĩ nhiên tôi sẽ giúp. Chỉ cần nói với tôi có chuyện gì.”

“Cô sẽ phải đưa cô ta ra khỏi xe của tôi. Cô ta không chịu nhúc nhích. Cô ta thậm chí không cho Adam đến gần cánh cửa. Cô ta bắt đầu la hét cậu ấy. Cô ta nói cô ta sẽ không cho phép kẻ làm thuê đón chào mình. Điều đó không hợp cách. Đó chính xác là những gì cô ta đã nói. Tôi đã cố bảo cô ta là mọi thứ quanh đây khác thế nào nhưng cô ấy không thèm lắng nghe. Cô ta không tin Adam là anh trai của cô. Tôi có thể hiểu sự nghi ngờ ấy. Cô ta không đến từ quanh đây nên không quen thuộc với các thứ. Adam cuối cùng đã bỏ cuộc

và đi trở vào trong nhà rồi. Cậu ấy không muốn bị ăn đạn. Cô ta đã đe dọa sẽ bắn cậu ấy nếu cậu ấy dám đến gần cánh cửa lần nữa. Anh trai cô đã mời tôi một cái ghế dễ chịu và một cốc nước mát. Dù vậy tôi đã không dám nhận lời mời của cậu ấy. Tôi không dám rời đi bỏ lại cô ta ở ngoài đây một mình. Chưa kể đến những gì cô ta sẽ làm với chiếc xe của tôi nếu tôi quay lưng đi. Tôi đã cố nói chuyện mềm mỏng với cô ta, Miss Mary. Không thứ gì hiệu quả hết. Cô ta yêu cầu một sự tiếp đón long trọng, và nói sẽ không ra ngoài cho đến khi có được những gì cô ta muốn. Cô ta đã cố thủ bên trong xe suốt hai giờ rồi. Cô ta thật lạ lùng quá, Miss Mary.”

“Ông đang có ai ở trong xe thế?” Douglas hỏi. Anh đã cố nhìn qua cửa sổ, nhưng màn che sẫm màu đã khoá tầm nhìn của anh.

“Miss Border.” Ông lão rùng mình khi thì thầm cái tên ấy.

“Eleanor?” Mary Rose sửng sốt. Cô không tin nổi những gì Clive vừa nói với cô. Chúa trên thiên đường, Eleanor đang làm gì trong sân nhà cô nhỉ?

Douglas đảo quanh để nhìn chăm chăm vào em gái. “The Eleanor á?”

Clive tóm lấy cánh tay cô trước khi cô có thể trả lời anh trai.

“Cô phải đưa cô ta đi khỏi tôi. Tôi thề là sẽ làm bất cứ điều gì cô yêu cầu. Tôi thậm chí sẽ nài xin nếu cô muốn tôi làm.”

Cole là người duy nhất thấy thú vị trước sự việc. Đôi mắt anh lấp lánh vui thích. “Ông đang nài xin rồi đấy thôi,” anh nói. Rồi bắt đầu bật cười. Người bạn cùng phòng trứ danh mà họ đã nghe đủ mọi câu chuyện kể ác liệt, người phụ nữ đã khiến Mary Rose khốn khổ trong nhiều năm, bây giờ đã tìm đến để đòi lại sự tôn trọng của mình.

“Cô ấy đang làm gì ở đây thế?” Travis hỏi. Anh đã hồi phục lại và giận dữ.

“Em đã mời cô ấy à?” Douglas hỏi.

“Phần nào,” cô rào đón.

“Thứ quái ấy có nghĩa là gì?” Douglas hỏi. Anh dậm mạnh chân khi đứng trước em gái. “Sao?”

“Em có mời cô ấy nhưng chỉ vì em chắc chắn là cô ấy sẽ không bao giờ nhận lời mời của em. Cô ấy không thích vùng biên giới. Cô ấy nghĩ ở đó man rợ và thiếu văn minh. Douglas, ngừng trừng mắt với em đi. Cái gì đã làm thì đã làm rồi.”

“Người phụ nữ đó có từng đến phía tây St, Louis bao giờ chưa?” Travis hỏi.

“Chưa, những cô ấy vẫn không thích nó.” Mary Rose giải thích.

“Anh muốn em nói với anh rằng cô ấy không phải là cùng cái cô Eleanor mà chúng ta đã nói đến trong suốt những năm qua,” Douglas yêu cầu. Anh khóa cánh tay còn lại của cô và không định buông cô ra cho đến khi cô trao cho anh điều anh muốn.

“Anh biết rất rõ cô ấy là cùng cô Eleanor đó mà,” Em gái anh thì thầm. Cô cố thoát khỏi tay anh để cô có thể đi và đón vị khách của gia đình cô.

“Anh có thể vịn cổ em vì đã mời cô ta đấy, Mary Rose.” Travis lầm bầm.

“Các anh đang hành động giống như một đứa trẻ ấy,” cô nói. “Và hạ thấp giọng của các anh xuống. Em không muốn cô ấy nghe được chúng ta đang nói chuyện về cô ấy đâu. Cô ấy có những cảm xúc rất mong manh.”

Cole buột ra một tràng cười lần nữa.

“Clive, mang cô ấy về lại Blue Belle đi,” Douglas gợi ý. “Cô ấy có thể ở lại một trong những căn phòng phía trên quán rượu.”

“Hãy hợp lý chút đi mà, vì ơn Chúa. Chỉ những kẻ say mới ở lại bên trên quán rượu. Eleanor là một quý cô tính tế và tao nhã.”

“Tôi không nghĩ các vị hiểu được chút nào về vấn đề của tôi ở đây.” Clive khóc thét. “Tôi phải tổng khứ được cô ta nếu tôi muốn đến ngã tư ga Morton trước khi đêm xuống. Người ta đang đợi tôi.”

“Vâng, dĩ nhiên.” Mary Rose đầu dụ. “Chúng tôi sẽ giúp ông.”

Clive không lắng nghe. Ông đang lắc lư và không định ngừng lại. Ông đã tích tụ sự tuyệt vọng của mình trong suốt hai giờ dài đằng đẳng. Đã đến lúc chúng tuôn trào.

“Nếu dân chúng quanh đây phát hiện ra tôi đã phá vỡ nguyên tắc của chính mình và đã đưa cô ta đến ngay chính cửa nhà các vị, tôi sẽ không còn có thể giữ đầu mình ngẩng cao được nữa.” Ông quay nhìn các người anh trai. “Tôi đang nói với các vị đấy, những người đàn ông, cô ta rất khác thường. Tôi không dám chống đối lại cô ta đâu. Cô ta đã làm lủng một lỗ trên cái nón đẹp nhất của tôi rồi. Tạ ơn Chúa là nó không nằm trên đầu tôi vào lúc đó. Cô ta đã bảo tôi là cô ta sẽ hạ gục tôi như một con chó nếu tôi cư xử không phải phép. Tôi không biết cô ta có tính tế hay không, Miss Mary. Tôi chỉ biết là cô nên làm gì đó nhanh nhanh lên. Tôi muốn rời khỏi đây.”

“Tôi sẽ đón cô ấy ra chỉ trong một phút,” Cô hứa hẹn. “Douglas, làm ơn hãy buông em ra. Chúng ta phải hiểu khách chứ. Chúng ta đã thô lỗ khi bắt cô ấy chờ đợi rồi.”

Harrison đứng bên cạnh MacHugh và quan sát. Anh ngạc nhiên bởi phản ứng của mọi người đối với vị khách không mong muốn. Khởi cần nói, Eleanor Border đã có được sự hiếu kỳ của anh.

“Em nghĩ anh sẽ cho phép em chào đón cô ta sau khi cô ta thô lỗ với anh trai của anh sao?” Douglas hỏi.

“Cô ấy không hiếu mà.”

“Chính xác thì cô ấy không hiếu điều gì?” Travis hỏi. “Em nghe Clive nói rồi đấy. Ông ấy đã bảo cô ấy Adam là anh trai của em còn gì.”

“Cô ấy rõ ràng đã không tin ông ấy.” Cô phản đối.

“Cô ấy cũng đe dọa sẽ bắn cả cậu ấy nữa.” Clive xen vào.

Cole ngưng cười. “Cô ta gì cơ?” Anh nói gần như quát.

“Em chưa từng nói với bất kỳ ai về gia đình mình hết. Cole, hãy bình tĩnh lại nào. Anh đã khẳng định là em phải giữ yên lặng với bất kỳ ai. Nhớ không? Tất cả các anh đã nói đi nói lại với em là không được đề cập đến bất kỳ chi tiết nào về gia đình mình.” Cô hạ thấp giọng xuống khi nói thêm, “Eleanor chắc chắn đã nghĩ Clive đang cố hạ gục cô ấy.”

“Tôi đang cố hạ gục cô ấy à.” Clive hét lên. Mary Rose nhắm mắt lại. Douglas vẫn giữ chặt cánh tay cô, và Clive bên tay kia. Chúa trên thiên đường, cô đã có đủ cho ngày hôm nay rồi. Cô đang đau ở khắp người, và cô không muốn lãng phí thời gian để cố gắng sửa chữa điều không thể sửa chữa. Họ bị mắc kẹt với Eleanor Border bất kể họ có thích điều đó hay không.

“Cô ấy sẽ phải tạ lỗi với Adam,” Cô hứa.

“Hoặc gì?” Travis hỏi.

“Hoặc cô ấy sẽ phải rời đi.” Mary Rose hứa.

“Tôi thì sao, Miss Mary? Cô ta đã gọi tôi là một con la ngu dốt đấy. Cô ta nói tôi không biết tắm táp là gì. Cô ta còn nói nhiều thứ khác kinh khủng về tôi nữa, những tôi sẽ không lặp lại đâu. Cô ta có ngòi của một con ong bắp cày trong miệng thì phải, tôi nói thế đấy. Và vì điều gì cơ chứ? Tất cả những gì tôi đã cố làm là thả cô ấy xuống ngã tư đường. Đó là một tội ác sao, tôi hỏi cô? Cô biết tôi có những tiêu chuẩn của mình mà.”

“Vâng, tôi biết. Sẽ không ai phát hiện ra ông đã phá vỡ giao ước để mang cô ấy đến đây đâu. Không ai trong chúng tôi sẽ nói với bất kỳ ai. Eleanor cũng sẽ tạ lỗi với ông, Clive. Cô ấy sẽ trả tiền cho một cái nón mới. Điều đó có khiến ông cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

Clive trông có vẻ muốn chảy nước mắt vì biết ơn. Mary Rose vỗ về ông. “Ông là một người tốt khi dung thứ cho cô ấy. Tôi biết cô ấy có thể như thế nào. Cô ấy là bạn cùng phòng với tôi ở trường học. Tôi rất tiếc khi thấy ông bất tiện thế này.”

Clive nghiêng người tới trước. “Và bị khủng bố nữa, Miss Mary. Tôi không ngại phải thú nhận điều đó.”

Cole đảo mắt lên trời. “Tôi nói chúng ta cứ đốt quách chiếc xe ngựa. Cô ta sẽ chạy ra ngoài cực nhanh luôn. Tôi sẽ mua cho ông một chiếc xe mới, Clive.”

Mary Rose nhắm mắt lần nữa. Cô quyết định không lãng phí thêm chút thời gian nào để xoa dịu bất kỳ ai nữa. Cô vùng khỏi anh trai và chạy đến bên cạnh chiếc xe khách.

Clive đã ngang đường đến các bậc cấp dẫn đến hiên trước.

Mary Rose gõ cửa rồi cố mở nó. Nó không hề nhúc nhích.

“Eleanor, tôi về nhà rồi đây. Làm ơn mở cửa ra đi.” Cô gọi.

“Đúng là Mary Rose rồi.”

Cô nghe tiếng then cài khua lách cách khi nó được mở. Cô mở cửa rồi trèo vào trong. Trước khi bất kỳ ai có thể nhìn được phía bên trong, cô đã đóng cánh cửa lại phía sau. Có một khe hở giữa tấm màn đủ để ánh sáng xuyên vào bên trong chiếc xe khách. Mary Rose nhìn Eleanor và ngay lập tức cảm thấy tràn ngập tội lỗi về tất cả những câu chuyện đã từng kể về cô ấy. Người bạn cùng phòng cũ của cô trông có vẻ thật kinh hoàng. Cô ấy cuộn tròn trong một góc xe và run rẩy thấy rõ vì sợ hãi. Nước mắt chảy thành dòng trên gương mặt cô ấy.

Mary Rose ngồi xuống trên băng ghế đối diện và bắt đầu nghiêng tới trước để nắm tay cô ấy. Rồi cô nhận ra khẩu súng. Eleanor đang giữ nó trên lòng mình. Nòng súng chĩa thẳng vào Mary Rose.

Cô ấy đã không cảnh báo. Chỉ lo sợ. Eleanor đang nhìn vào cô, nhưng Mary Rose không nghĩ là cô ấy thật sự nhìn thấy cô.

“Bạn đã có khẩu súng khi nào thế?” Cô hỏi.

“Tuần trước.”

“Bạn có biết cách sử dụng nó không?”

“Vẫn chưa. Tôi sẽ học.”

“Súng ống rất nguy hiểm, Eleanor. Bạn không nên mang chúng.”

“Tôi đã cắt tóc. Bạn có thích nó không?”

Mary Rose không ngạc nhiên chút nào trước câu hỏi. Eleanor đã luôn có khuynh hướng thu mình lại. Về ngoài của cô ấy được đặt lên trên mọi thứ khác – dường như còn trên cả nỗi sợ.

Người phụ nữ đáng thương đang sợ chết khiếp, đôi tay run rẩy. Cô ấy mang một vẻ hoang dại trong ánh mắt, và Mary Rose đột nhiên nhớ đến một con nai bị mắc bẫy trong bụi thạch nam.

Eleanor là một phụ nữ xinh đẹp nổi bật với mái tóc nâu sẫm và đôi mắt xanh rạng rỡ. Mái tóc thường khi dài chấm vai của cô giờ đây chỉ phủ qua tai. Nó loăn xoăn mọi hướng và rất đẹp.

“Có, tôi rất thích tóc của bạn. Nó thật đáng yêu.” Cô giữ giọng nhỏ nhẹ êm ái. Cô không muốn làm Eleanor giật mình, và chuyển động của cô cũng chậm rãi và cẩn trọng khi cô vươn tay sang để xoay khẩu súng cho đến khi nòng súng chia xuống sàn. Sau đó cô nhẹ nhàng lấy khẩu súng khỏi tay Eleanor. Bạn cô quan sát những gì cô đang làm nhưng không cố ngăn cô lại.

“Bạn không phải sợ hãi nữa đâu. Giờ bạn đã an toàn rồi. Mọi thứ sẽ ổn cả thôi.”

“Không đâu, không ổn đâu. Không điều gì còn có thể như trước được nữa. Tôi đã không muốn đến đây. Bạn biết là tôi không thích những môi trường sống nguyên sơ mà.”

“Nếu bạn đã không muốn đến đây, vậy tại sao bạn lại đến?”

“Tôi không còn bất kỳ nơi nào khác để đi hết.”

Cuối cùng cô ấy cũng thật sự nhìn Mary Rose. Đôi mắt cô ấy tràn ngập những giọt lệ mới. Eleanor trông có vẻ khốn khổ và vẫn còn rất sợ hãi. Mary Rose quyết định tìm hiểu xem điều gì đã khiến cô ấy trở nên hoảng sợ như thế. Bạn cô luôn rất thiếu cảm xúc tại trường học và khá lạnh nhạt. Ngoại trừ lúc đêm khuya, Mary Rose nhớ lại. Cô đã nghe thấy Eleanor khóc nức nở lúc ấy.

“Bạn thật mâu thuẫn, Eleanor,” Cô nhận xét. “Kể với tôi về cha bạn đi. Bạn không đi Châu Âu với ông ấy sau khi kết thúc khoá học sao?”

“Mọi thứ đều là dối trá,” Eleanor trả lời. “Cha đã chạy trốn rồi. Ông ấy thậm chí còn không nói với tôi là sẽ đi. Ông ấy chỉ... bỏ chạy.”

“Tại sao?”

“Các nhà chức trách đã đến trường để thẩm vấn tôi. Tôi phát hiện ra những gì Cha đã làm. Tôi phải rời khỏi trường, tất nhiên. Cô hiệu trưởng đã nổi giận. Dường như Cha đã hứa với bà sẽ tài trợ để xây một toà nhà mới.”

“Bà ấy không thể cứ thế đẩy bạn ra đường,” Mary Rose phản đối.

“Bà ấy đã làm,” Eleanor khẳng định. “Lần thu học phí cuối cùng đã không được thanh toán. Các điều tra viên đã kể với tôi rằng Cha đã chiếm đoạt tiền của người khác. Tất cả những năm qua ông đã ăn cắp tiền từ các khách hàng của mình bằng đủ mọi cách. Ông đã sống rất phong lưu. Ông luôn hoàn hảo trong cách ăn mặc, luôn khẳng khẳng theo đuổi một thời trang mới nhất. Ông ấy phải có đến trên năm mươi bộ trang phục trong tủ đồ của mình. Cha luôn có một phụ nữ trẻ bám trên cánh tay ông.”

“Và?” Mary Rose hồi thúc khi cô ấy không tiếp tục.

“Ông ấy không muốn tôi làm mất vui trong vị trí xã hội của mình. Tôi là một lời nhắc nhở thường xuyên với những người khác rằng ông đã trở nên già như thế nào. Ông đã nhốt tôi vào trong trường nội trú để không có tôi loanh quanh cạnh.”

“Bạn không thể biết liệu ông ấy có muốn bạn hay là không.”

“Có, tôi có biết. Ông ấy đã nói với tôi rất nhiều lần rồi, tôi phát ốm khi nghe điều đó. Ông ấy không bao giờ muốn tôi. Mẹ tôi đã gài bẫy ông ấy kết hôn bằng việc mang thai. Bà ấy đã chết khi sinh tôi, nhưng bà ấy có được một chiếc nhẫn trên ngón tay, nên bà ấy rất hài lòng.”

Mary Rose thất kinh bởi điều cô đang nghe. Trái tim cô thổn thức vì Eleanor. Cô thận trọng không để lộ sự thương cảm công khai, vì Eleanor chắc chắn sẽ nghĩ cô đang cảm thấy tiếc cho cô ấy.

Mary Rose cảm thấy tiếc cho người phụ nữ đáng thương, nhưng cô không muốn cô ấy biết điều đó. Lòng kiêu hãnh. Thứ chắc chắn sẽ chặn đường các giải pháp khả thi.

“Tôi đã nghĩ bạn và cha bạn có một cuộc sống thật lý thú. Có phải bạn đã đi đến tất cả những nơi ngoại quốc đó trong các kỳ nghỉ...”

“Không, tôi chẳng đi bất kỳ đâu. Tôi ở lại với người giúp việc tại nhà mình.”

“Nhưng những câu chuyện bạn đã kể với tôi về...”

“Tôi đã đọc về tất cả những nơi đó. Thế thôi. Tôi muốn gây ấn tượng với bạn.”

“Tại sao?”

Eleanor nhún vai. “Tôi không biết.”

“Tại sao bạn không chỉ kể với tôi sự thật?”

“Tôi có thể diện cần phải gìn giữ mà,” cô lầm bầm. “Cha nào, con nấy, tôi đoán thế. Hơn nữa, bạn sẽ thấy tội nghiệp tôi.”

“Điều gì đã xảy ra với cha bạn? Giờ ông ấy đang ở đâu?”

“Tôi không có bất kỳ ý tưởng nào. Không ai biết. Các nhà chức trách vẫn đang tìm kiếm ông ấy. Tôi nên biết ơn là ông ấy đã thanh toán một số học phí, nhưng tôi không. Ông ấy đã sử dụng tiền của người khác. Ông ấy đã không để lại cho tôi một lời nhắn cho biết nơi ông ấy đến. Cảnh sát đã không tin tôi. Tôi đã bị bắt giam và ở lại đó trong hai đêm. Điều đó thật kinh hoàng. Cuối cùng họ thả tôi ra. Đó là một vụ tai tiếng lớn, dĩ nhiên. Dân chúng trong phạm vi Chicago ghét tôi bởi vì tôi có họ hàng với ông ấy. Dường như mọi người nghĩ tôi biết ông ấy đang trốn ở đâu. Các nhà chức trách đang theo dõi ngôi nhà cả ngày lẫn đêm. Điều đó thật không thể chịu đựng nổi. Tôi trốn ở phía sau những bức màn và cố giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.”

“Tôi rất tiếc,” Mary Rose thì thầm. Eleanor có vẻ như không nghe thấy cô. “Tôi đã nghĩ chúng tôi làm chủ ngôi nhà, nhưng chúng tôi không phải. Bà chủ nhà đã ném tôi ra khỏi nhà. Tôi không biết nơi nào khác để đi. Bạn đã bảo tôi có thể đến với bạn nếu tôi cần bạn. Bạn đã có ý như thế mà?”

“Phải, dĩ nhiên. Tôi có ý đó.”

“Bạn sẽ không đuổi tôi đi chứ?”

“Không, tôi sẽ không đuổi bạn đi.” Cô hứa. “Bạn đã lo lắng rằng tôi sẽ không cho bạn ở lại vì bạn và tôi không luôn thuận hoà với nhau sao?”

“Bạn là người duy nhất trong trường khoan dung với tôi. Tôi biết tôi có thể là nỗi khó chịu. Tôi đã cảm hờn bạn bởi vì tôi biết bạn cảm thấy tiếc cho tôi.”

“Tôi không tiếc cho bạn. Bạn đã sẵn sàng ra khỏi xe chưa?”

“Rồi.”

Eleanor vội đến tay nắm cửa. Mary Rose giữ tay cô ấy lại. “Đợi một chút.” Cô yêu cầu. “Tôi muốn nói với bạn về các anh trai của tôi trước khi bạn gặp họ. Adam...”

“Người đàn ông với làn da đen á?”

“Phải.” Cô trả lời.

“Bạn sẽ không tin những gì người lái xe đáng sợ ấy đã nói với tôi đâu. Ông ta bảo người đàn ông da đen đó là anh trai của bạn. Bạn có thể tin một sự xúc phạm như thế...”

“Adam là anh trai của tôi. Vì anh ấy là người lớn tuổi nhất trong gia đình, anh ấy cũng là người đứng đầu gia đình.”

Miệng Eleanor trễ xuống. “Bạn không thể nghiêm túc được.”

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc. Bạn sẽ phải tạ lỗi với anh ấy trước khi bạn có thể bước vào trong nhà của chúng tôi.”

Eleanor sững sờ đến chết lặng. Cô ấy dựa lưng vào những tấm đệm và nhìn chăm chăm vào Mary Rose. “Chúa trên thiên đường, bằng cách nào...”

“Bằng cách nào không quan trọng,” Mary Rose khẳng khái. “Adam là anh trai của tôi, và tôi yêu anh ấy bằng tất cả trái tim mình.”

“Anh ta không thể là anh trai của bạn được,”

Mary Rose đã mệt mỏi với việc cố thuyết phục. “Anh ấy là anh trai tôi,” Cô khẳng khái một cách gay gắt, vì điều cô đã quyết định là lần cuối. “Adam và các anh trai của tôi đã nuôi dưỡng tôi từ khi tôi là một em bé sơ sinh. Chúng tôi là một gia đình, Eleanor, và gia đình đặt trên mọi thứ khác.”

“Người dân quanh đây chấp nhận tất cả các bạn à?”

“Dĩ nhiên,”

“Tại sao?”

Mary Rose thở dài. “Chúng tôi đã ở đây đủ lâu. Tôi đoán là mọi người đã quen với chúng tôi. Sao nào? Bạn sẽ tạ lỗi chứ?”

Eleanor gật đầu. “Tôi không có ý định xúc phạm ông ấy. Tôi đã không nói điều gì có ý nghĩa hết, Mary Rose. Tôi đã nghĩ là người đánh xe đang nói dối tôi. Ông ấy đã cố quăng tôi ra ngoài giữa một con đường dơ bẩn. Bạn có thể hình dung nổi không?”

“Tên người đánh xe là Clive Harington. Ông ấy là một người tốt. Bạn cũng sẽ phải xin lỗi ông ấy nữa. Bạn lẽ ra không nên bắt ông ấy.”

Eleanor nhún vai. Cô ta rõ ràng không quá ăn năn. “Tôi không định bắt ông ấy, nhưng tôi không nghĩ tôi muốn bạn nói với ông ấy điều đó. Ông ấy hẳn

sẽ nổi giận nếu ông ấy biết khẩu súng chỉ tự phát nổ.”

“Ông ấy đã nổi giận rồi.”

“Đó là một tai nạn,” Eleanor khẳng định. “Tại sao tôi phải xin lỗi ông ấy về điều tôi không có ý định làm?”

“Bạn có thể đã giết chết người đàn ông.”

“Tôi không có.”

“Bạn cũng đã gây phiền phức cho ông ấy nữa.” Mary Rose bảo cô ấy. “Và bạn đã làm tổn thương cảm xúc của ông ấy. Tôi đã hứa với ông ấy là bạn sẽ nói bạn xin lỗi. Tôi cũng đã hứa rằng bạn sẽ mua đèn ông ấy một cái nón mới. Bạn đã đặt một cái lỗ trên chiếc nón duy nhất mà ông ấy sở hữu.”

“Tôi không thể mua cho ông ấy một cái nón được. Tôi không có đủ tiền.”

“Thì tôi sẽ cho bạn đủ,” Mary Rose nói. “Chỉ cần đừng để Clive biết. Hãy giả vờ là bạn mua bằng tiền của bạn.”

“Tại sao bạn quan tâm về cảm xúc của ông ấy?”

“Clive là bạn của tôi.”

“Ồ, được rồi.” Eleanor lầm bầm. “Tôi có thể thấy bạn rất bướng bỉnh về điều này. Tôi sẽ xin lỗi và tôi sẽ mua cho ông ấy một cái nón mới. Tại sao bạn đã không kể với tôi về Adam? Bạn sợ tôi sẽ kể với những cô gái khác sao?”

Mary Rose lắc đầu. “Tại sao tôi phải quan tâm liệu bạn có kể với người khác hay là không?”

“Bởi vì bạn sẽ bị xa lánh.”

Sự kiên nhẫn của Mary Rose đã bị bào mòn. Tất cả những gì cô muốn là một bồn tắm nóng và một chút an ủi. Cô biết cô sẽ không có được những điều đó cho đến khi vị khách của cô đã được sắp xếp ổn thoả. “Chúng tôi biết mọi thứ về thành kiến, Eleanor. Bị xa lánh bởi một nhóm những cô gái ngu ngốc chẳng có ý nghĩa gì với tôi. Thẳng thắn mà nói, các anh trai của tôi và tôi đã học được rằng đừng lãng phí thời gian với những kẻ không thích mình. Tất cả các người anh của tôi đều là những người đàn ông tuyệt vời, đáng để tự hào. Tôi không xấu hổ về gia đình của mình.”

“Vậy tại sao bạn không nói gì hết?”

“Gia đình là chuyện riêng tư.” Mary Rose giải thích, lặp lại những gì cô đã được bảo hết lần này đến lần khác bởi các anh trai. “Chúng tôi là ai và chúng tôi làm gì chẳng liên quan gì đến bất kỳ ai khác.”

“Giờ nghĩ về điều đó, bạn cũng không bao giờ kể với tôi về những người anh khác,” Eleanor nói. “Tôi biết bạn có bốn anh trai, nhưng đó là tất cả những gì tôi từng biết. Họ có giống... Adam không?”

“Có.” Mary Rose đáp. “Họ tử tế và nhân hậu y như thế. Dù Douglas và Cole có hơi bướng bỉnh một chút.”

Eleanor dường như không thể hiểu được sự hóm hỉnh của cô. Cô ta vẫn đang quay cuồng với cú sốc mà Mary Rose vừa trao cho mình.

“Giờ chúng ta có thể ra ngoài rồi.”

“Đợi một chút.” Eleanor thì thầm. “Mọi thứ rất khác ở đây, đúng không?”

“Các điều kiện sống ở đây khác với thành phố,” Mary Rose đáp. “Nhưng gia đình là gia đình, bất kể là ở đâu.”

“Lạy chúa trên cao, điều đó có nghĩa là gì?”

“Giờ đây tôi đã biết về cha bạn và cuộc sống gia đình bạn như thế nào, tôi đã có thể hiểu được lý do tại sao bạn không hiểu. Ngay khi bạn đã quen thuộc với chúng tôi, tôi nghĩ bạn sẽ thích sống ở đây. Trong đây thật ngọt ngào quá, Eleanor. Chúng ta không thể ra bên ngoài sao?”

“Adam là người dẫn đầu gia đình bạn, và vì lý do đó, tôi sẽ tôn trọng ông ấy. Tôi trao cho bạn lời hứa của tôi.”

Mary Rose lắc đầu. “Không, bạn sẽ tôn trọng anh ấy bởi vì bạn nên làm. Vị trí của anh ấy trong gia đình không quan trọng. Hãy gặp anh ấy đi, Eleanor. Tôi hứa với bạn rằng ngay khi bạn biết về anh ấy, bạn sẽ tôn trọng anh ấy vì anh ấy là ai, không phải vì anh ấy là gì.”

“Thành thực mà nói, Mary Rose, bạn đang cố làm tôi rối tung. Adam là người duy nhất có thể khiến tôi phải rời đi, đúng không?”

Mary Rose chịu thua việc nói lý lẽ với người phụ nữ. “Ôi, Ông Chúa,” cô lầm bầm. “Tôi muốn tắm tấp một chút. Bạn sẽ ngừng tranh cãi với tôi và ra ngoài chứ?”

Rốt cuộc Eleanor cũng nhận ra Mary Rose trông đáng sợ ra sao, “Điều gì đã xảy ra với bạn thế?”

“Một sự khác biệt về quan điểm.” Cô đáp.

“Các anh trai của bạn đã không...”

“Dĩ nhiên không. Thành thật mà nói, Eleanor, chúng tôi không phải là những kẻ man rợ. Tôi sẽ ra ngoài trước khi tôi ngất xỉu đây.”

“Trời ở đây thật nóng, đúng không?”

Mary Rose với tay đến then cài cửa. “Bạn sẽ khoan hoà với mọi người, đúng không?” Cô sẽ không yêu cầu lời hứa nếu cô không biết chính xác những gì bạn cô có thể làm. “Bạn không dám thử làm bất kỳ điều vô lý nào của bạn với các anh trai của tôi đâu. Họ sẽ không dung thứ cho điều đó.”

“Điều vô lý nào?”

“Bạn biết tôi muốn nói về điều gì mà.”

“Cho tôi một ví dụ đi.”

“Về khinh khỉnh mà bạn làm với mọi người ấy,” Mary Rose nói, “và...”

“Ồ, được rồi. Tôi sẽ tử tế. Thánh thần ơi, tôi chỉ mong là tôi biết cách.”

Mary Rose cũng đang tự hỏi điều tương tự. Cuối cùng cô mở cửa và cố bước ra bên ngoài. Sức nóng đã khiến cô kiệt sức, và bước vào trong không khí trong lành thì khoan khoái dễ chịu như khi uống một cốc nước mát lạnh sau một ngày làm việc trong vườn.

Cánh cửa đập vào Harrison, Anh đang đứng cạnh đó, đợi để xem liệu Mary Rose có cần đến sự trợ giúp của anh không. Anh đã đưa tay và giúp cô bước xuống đất.

Anh trông có vẻ lo lắng. Cô mỉm cười để anh biết mọi thứ vẫn ổn. Cô vẫn đang giữ khẩu súng của Eleanor trong tay, nhưng giữ cho mũi súng chĩa

xuống đất cho đến khi Harrison phát hiện ra và lấy nó khỏi tay cô. Anh ném nó cho Cole, anh ấy lập tức nhét nó vào trong dây đai của mình.

Eleanor trèo xuống khỏi chiếc xe khách một phút sau và đứng bên cạnh Mary Rose. Cô ấy nheo mắt chống lại ánh nắng và giữ ánh mắt gắn trên bạn mình.

Vì Harrison đứng gần nhất, Mary Rose giới thiệu anh với Eleanor trước. Rồi cô gọi các anh trai đến để gặp vị khách mới của gia đình.

Clive đang đứng bên các bậc cấp. Ông vẫn trông như thể muốn treo Eleanor lên nhánh cây gần nhất.

Eleanor và Mary Rose tiến đến để đối mặt với người đánh xe. Eleanor rất cuộc cũng đã thì thầm một lời tạ lỗi.

Clive không hài lòng. “Cô phải nói to và rõ ràng để mọi người có thể nghe thấy, và cô phải gọi tôi là Mr. Harrington, thật sự kính cẩn cơ.”

Mary Rose phải thúc Eleanor làm theo. Clive không bao giờ cười, nhưng Mary Rose có thể nói ông ấy đã vui thích trước sự tạ lỗi của Eleanor bởi vì vẻ cau có của ông ấy đã không còn u ám nữa.

“Miss Mary, cô ấy sẽ giữ lời về việc mua cho tôi một cái nón chứ?”

“Phải,” Mary Rose hứa. Clive gật đầu. Ông khệnh khạng trở lại chiếc xe ngựa, lăm bầm khe khẽ suốt mọi lúc. Mary Rose biết sự phô trương của ông tất cả chỉ vì tự ái đàn ông. Clive không thể ra vẻ nhẹ nhõm, không, nếu ông muốn duy trì danh tiếng cứng cựa của mình.

Người đánh xe trèo lên chỗ ngồi, cầm dây cương trong tay, rồi gọi theo Mary Rose. “Tôi đã cảm thấy một chút khó ở lúc sớm trong tuần, nhưng bây

giờ...” Ông ngừng giải thích để trừng mắt với Eleanor. “Bây giờ tôi không chắc mình cảm thấy thế nào nữa rồi. Cô ta sẽ ở lại bao lâu?”

“Trong một thời gian,” Mary Rose trả lời. “Luôn có chỗ cho ông mà, Clive. Ông biết điều đó.”

“Tôi đang cảm thấy tốt hơn rồi,” ông nói. “Tôi có lẽ có khả năng chiến đấu với cơn bệnh này... trong một thời gian. Giờ tạm biệt nhé, Miss Mary.”

“Tất cả những điều đó là gì thế?” Eleanor hỏi. Mary Rose vẫy chào bạn mình trước khi trả lời. “Ông ấy đang nói ông ấy sẽ không ốm nữa cho đến khi bạn rời khỏi. Tại sao bạn không đến và ngồi vào một trong những chiếc ghế bên hiên trước trong lúc tôi vào trong nhà và nói chuyện với Adam. Điều đó sẽ mất một lúc đấy.” Cô tiên đoán. “Anh ấy sẽ chào mừng bạn trước khi bạn có thể đặt chân vào trong nhà.”

“Nếu ông ấy không chào mừng tôi thì sao?”

Mary Rose không muốn nghĩ về khả năng đó. “Adam là người rất thông hiểu. Tôi sẽ nói với anh ấy những gì đã xảy ra với bạn. Bạn có phiền không?”

“Ông ấy sẽ nói với mọi người sao?”

“Không đâu.” Cô cam đoan với cô ấy.

Eleanor đồng ý. “Tôi sẽ phải ngồi ở ngoài đây một mình sao?” Mary Rose nhìn quanh để tìm xem ai nên bầu bạn với Eleanor. Harrison trở thành ứng viên duy nhất cho nhiệm vụ, nhưng chỉ bởi vì anh là người chậm chân nhất thôi. Cole đã đến nhà kho chính rồi, cả Travis và Douglas đều bám theo sát gót.

Harrison không đặc biệt muốn nhiệm vụ ấy, nhưng anh đủ hào hiệp để làm như Mary Rose yêu cầu.

Tuy nhiên, anh đã bắt cô phải nài nỉ trước, điều cô cho rằng cực kỳ thô lỗ đối với anh.

Cô cũng phải đuổi theo anh nữa. “Anh sẽ chậm lại chứ?” Cô ra lệnh khi cuối cùng cũng bắt kịp anh. “Tại sao anh lại cau có như thế?”

“Anh đã lo lắng cho em.” Anh thú nhận. “Em không nên đi vào trong xe. Cô ta có một khẩu súng đấy, Mary Rose. Em có thể bị thương. Cô ta đã bắn Clive rồi.” Anh nhắc nhở cô.

“Eleanor sẽ không làm tổn thương em, hay bất kỳ ai khác. Cô ấy đã sợ hãi, Harrison. Cô ấy đã có một thời kỳ rất tệ gần đây. Hãy tử tế với cô ấy nhé.”

Harrison biết anh sẽ phải cư xử như một quý ông lần này. Anh gọi Douglas đến và nhận MacHugh, khi người anh trai đến, anh đi theo Mary Rose đến hiên trước.

Cuối cùng cô đã có thể vào trong nhà. Adam đang ở trong thư viện, ngồi phía sau chiếc bàn của ông. Ông đang cần mẫn làm việc trên một trong những quyển sổ cái và không nhận ra cô đang đứng trong ngưỡng cửa trong một hoặc hai phút.

Cô kiên nhẫn đợi, và suốt lúc ấy cô chiến đấu với những giọt lệ đã tụ lại trong mắt. Cuối cùng cô từ bỏ việc cố gắng duy trì vẻ đĩnh đạc. Chung cuộc thì cô đang chiến đấu với một điều không thể tránh khỏi. Trong một thời gian dài như cô có thể nhớ, cô đã cực kỳ dễ đoán trước. Không kể đến vài sự tổn thương hoặc những vết thương đã làm với cô, cô luôn có thể kiểm soát bản thân và duy trì phẩm giá của mình cho đến khi cô về nhà và ở bên người anh trai lớn nhất.

Rồi cô sẽ đổ sập xuống.

Hôm nay cô đã chứng minh mình dễ đoán trước như một trận mưa rào trong một buổi picnic. Tất cả những gì phải làm là đợi Adam nhận ra cô.

“Ôi, em gái, điều gì đã xảy ra với em thế?”

Mary Rose lập tức nổ tung trong nước mắt và ném bản thân vào trong vòng tay của người anh trai to lớn.

Ngày 13 tháng 2 năm 1864.

Mama Rose yêu dấu, con vừa nghiền ngẫm xong một tờ báo cũ cả tháng mà Travis đã trao đổi một ít da thú gần Perry, một quý ông tên Benson đã in lại bài diễn văn mà Lincoln đã phát biểu ở Gettysburg. Chúng con đã đọc về trận đánh ở đó vào tháng bảy rồi, nơi quá nhiều những người đàn ông can trường đã hy sinh cuộc sống của họ. Benson nói tổng thống của chúng ta đã đọc diễn văn tại nghĩa trang nơi ông ấy dành để tưởng nhớ cho vị trí của chiến trường. Adam đã khóc khi anh ấy đọc bài diễn văn, và anh ấy đã sao chép lại chính xác để chúng con có thể gởi nó cho má.

Cole nghĩ má có thể đã đọc nó rồi, Mama, nhưng tất cả chúng con đều nghĩ nó quá quan trọng để đọc ít nhất hai lần.

Má và Lincoln ở trong lời cầu nguyện của chúng con, Douglas.

Chương 8.

Mary Rose ném bản thân vào trong vòng tay của Adam và nước nở giống như một cô gái nhỏ. Ông đã ôm cô và vỗ về cho đến khi cô dịu xuống. Mất vài phút để hồi phục được sự kiểm soát, rồi cô ngồi trên cạnh bàn và dốc trọn trái tim của mình ra. Cô đã kể với ông từng chi tiết kinh hoàng về mọi thứ đã xảy ra với cô trong thị trấn. Cô hơi ngập ngừng với đoạn về Catherine Morrison. Adam kiểm tra những vết thương của cô trong lúc ông lắng nghe, làm cô bình tĩnh với chất giọng ôn tồn của mình khi ông nói, “Là thế ư?” hết lần này đến lần khác. Chẳng bao lâu cô đã cảm thấy tốt đẹp trở lại.

Anh trai cô đưa cô vào bếp và rửa mặt cho cô để ông có thể nhìn rõ hơn những vết thương và quyết định liệu những miếng dán có cần thiết hay không. Cô nín thở cho đến khi nghe được lời phán quyết, rồi mỉm cười nhẹ nhõm với quyết định của ông. Rốt cuộc, những miếng dán là không cần thiết.

Cuối cùng cô đã sẵn sàng để đương đầu với các sự kiện trong ngày. Cô đã bắt đầu trả lại cho Adam chiếc khăn tay, rồi nhận ra nó đã thấm đẫm nước mắt và máu khô, nên đã ném nó vào giỏ đồ giặt thay vì thế.

Anh trai cô gợi ý cô nên lên lầu và tắm rửa. Ông quay lại thư viện để hoàn tất công việc của mình. “Hãy thư giãn chiều nay, Mary Rose. Em đã có đủ sự phấn kích rồi.” Cô đuổi theo sau ông. Cô không thể nuông chiều bản thân trong bồn tắm khi Eleanor đang ngồi mòn mỏi trong hiên trước. Cô cần sắp xếp ổn thoả cho bạn cô, rồi sau đó cô sẽ đi lấy những vật dụng mà cô đã

mua cho Corrie. Cô đã hứa với người phụ nữ là sẽ trở lại hôm nay, và Mary Rose không muốn phá vỡ lời hứa của mình.

“Em đã nuông chiều bản thân trong sự tự thương tiếc trẻ con đủ lâu rồi,” Cô bảo anh trai. Cô đứng trong ngưỡng cửa và quan sát Adam lấy chỗ ngồi của ông phía sau chiếc bàn làm việc lần nữa. Cô nhận ra những quyển sổ cái đã mở ra, biết rằng cô đang xen ngang công việc của ông, những quyết định rằng ông sẽ phải kiên nhẫn thêm một chút nữa. Những cuốn sách có thể đợi, Eleanor thì không.

“Đừng quên bôi thuốc lên những vết cắt đó nhé.”

“Em sẽ không quên đâu.” Cô nói. “Chúng ta cần nói chuyện về Eleanor bây giờ. Bạn ấy đang đợi trên hiên trước. Em đã nói bạn ấy không thể vào trong nhà cho đến khi anh cho phép. Anh sẽ nói chuyện với bạn ấy... riêng tư chứ? Bạn ấy muốn nói với anh về những gì đã xảy ra trước khi anh quyết định cho phép bạn ấy ở lại hay không.”

Adam bị ngạc nhiên bởi yêu cầu ấy. “Trong suốt cuộc đời em, có bao giờ em đã từng thấy anh xua đuổi bất kỳ ai đi chưa?”

“Không, nhưng Eleanor là một tình huống khác. Bạn ấy sẽ đẩy gia đình ta vào sự hỗn loạn chỉ trong một thời gian ngắn ngủi. Anh có vui lòng chứa chấp bạn ấy không?”

“Các anh trai khác của em thì sao? Họ cũng nên có ý kiến chứ?”

“Họ sẽ đồng ý bất cứ điều gì anh cho là đúng,” Cô tranh luận. “Cole sẽ gặp khó khăn một chút, dĩ nhiên, nhưng anh ấy sẽ tìm ra cách để tránh mặt bạn ấy cho đến khi bạn ấy đi vào nề nếp.”

Adam dựa lưng vào ghế và trao cho em gái một ánh mắt đánh giá, “Eleanor sẽ ở cùng chúng ta chính xác bao lâu?”

Cô không nhìn ông khi cô trả lời. “Trong một khoảng thời gian.”

“Thế à? Và ‘một khoảng thời gian’ ấy chính xác là bao lâu, Mary Rose?”

Cô nhún vai. “Em ước là em biết,” Cô thì thầm. “Hãy nói chuyện với bạn ấy nhé, làm ơn? Bạn ấy đã bị hoảng sợ. Bạn ấy cần một nơi an toàn.”

Adam thở dài. Ông đứng lên và đi vòng qua bàn. “Được rồi,” ông đồng ý. “Giờ thì hãy lên lầu đi. Anh sẽ quan tâm đến Eleanor. Họ của cô ấy là...?”

“Border” Mary Rose trả lời. “Em có nên ở lại dưới đây trong lúc anh nói chuyện với bạn ấy không?”

Adam lắc đầu. “Điều đó không cần thiết.”

Cô bắt đầu đi lên cầu thang đến tầng hai. Adam đã gần đến cửa trước khi cô quay lại và gọi ông. “Em muốn chắc chắn là bạn ấy...”

Ông quay lại và ngược nhìn cô, “Cô ấy sao?”

“Tạ lỗi với anh. Bạn ấy đã xúc phạm anh, Adam, và em không muốn bạn ấy vào trong nhà mình cho đến khi nói với anh là bạn ấy xin lỗi.”

“Ôi, vì danh Chúa. Hãy đi lên lầu đi. Em đang khiến anh đau đầu đấy. Anh sẽ thoả thuận với Eleanor mà.”

SeseNau' Blog

Adam mở khung cửa lưới. Eleanor đang ngồi ở một trong những chiếc ghế mây nói chuyện với Harrison. Vị khách gia đình kia của họ không ngồi. Cậu ta đang dựa người vào trụ cột, cánh tay khoanh trước ngực, trông có vẻ vừa cáu tiết vừa chán chường.

Adam đợi cho đến khi Eleanor phàn nàn xong với Harrison về sức nóng.

“Miss Border, cô sẽ vào trong thư viện với tôi chứ? Tôi muốn nói chuyện với cô.” Ông nhướng một bên chân mày trước phản ứng của cô với yêu cầu đó. Ông không nâng cao giọng, nhưng cô ta hành động như thể ông vừa quát tháo cô. Cô bật đứng dậy rất nhanh, lật đổ chiếc ghế của mình trong tiến trình ấy.

Harrison vươn tay và dựng chiếc ghế lên lại. Eleanor bắt đầu tiến về hướng Adam, rồi đột ngột ngừng lại. Cô ta siết chặt hai bàn tay lại với nhau. “Tôi không thể vào trong nhà, Mr. Clayborne.”

“Cô không thể ư? Tại sao không?” Adam hỏi.

“Mary Rose đã bảo là tôi không thể vào nhà cho đến khi tôi tạ lỗi với ông. Tôi rất tiếc, thật sự rất tiếc, nếu như ông đã cảm thấy bị xúc phạm. Tôi đã không tin người đánh xe kinh khủng đó. Tôi đã nghĩ là ông ta nói dối tôi để ông ta có thể đuổi tôi đi. Tôi chắc chắn không mong muốn trao cho ông cảm tưởng rằng bởi vì ông là... ông biết đấy, chà, rằng tôi không thể... bởi vì

hoàn toàn không phải như thế. Tôi thậm chí còn không tin người đàn ông đó đã đưa tôi đến nhà của Mary Rose nữa kia.”

Cuối cùng cô phải ngừng lại để thở. Adam không hề chớp mắt trong suốt lời giải thích lằng nhằng ấy. Harrison rất ấn tượng. Anh không thể ngừng mỉm cười. Anh muốn yêu cầu cô giải thích chính xác Adam là gì, chỉ để quan sát sự lúng túng của cô, nhưng vì anh là một quý ông, anh không thể nhượng bộ những ước muốn được.

Cole chẳng quan tâm đến những sự tiết chế như thế. Việc là một quý ông rõ ràng không được đánh giá cao trong danh sách của anh ta. Anh ta vừa đến được những bậc cấp dẫn đến hiên trước ngay lúc Eleanor bắt đầu lời tạ lỗi lòng vòng của mình.

“Adam là một ‘ông biết đấy’ ư? Đó là gì thế?” Anh ta hỏi cô.

Cô ta quay sang cau mày với người anh trai. “Tôi đang tạ lỗi bởi vì tôi đã không tin Adam là anh trai của Mary Rose. Bạn ấy chỉ kể với tôi là bạn ấy có bốn người anh trai và một mama sống ở nơi nào đó trong miền Nam, nhưng không từng cho tôi bất kỳ chi tiết nào. Tôi thừa nhận là tôi cũng chưa bao giờ hỏi.” Cô ngừng lại để nhìn Cole từ trên xuống dưới. “Em gái anh rõ ràng đã chế nhạo tôi trong chiếc xe khách khi bạn ấy nói anh và hai người khác nữa giống y như Adam. Anh đâu có giống, dĩ nhiên.”

Cô gạt bỏ người anh trai ra khỏi suy nghĩ của mình và quay lại với Adam, “Tôi vẫn có thể vào trong nhà chứ, Sir?”

“Xin vui lòng.” Adam nói, “Cô được chào đón ở lại cùng chúng tôi.”

“Đợi đã. Tôi vẫn muốn biết...”

“Thôi đi, Cole,” Adam gợi ý. Tông giọng của ông không chừa chỗ cho sự tranh luận.

Eleanor đi đến cửa trước. Cô ta vẫy tay về hướng Harrison, cử chỉ nhắc anh về nữ hoàng của nước Anh.

“Lấy những cái túi của tôi khỏi chỗ dơ bẩn kia và mang chúng lên phòng tôi.” Cô ta ra lệnh.

Cole cười nhả nhở với Harrison. Anh mỉm cười đáp lại người anh trai, rồi quay sang Eleanor. “Rất tiếc, miss, nhưng tôi không thể lấy đồ cho cô,” anh loan báo. “Tôi không được phép lên tầng hai.”

Harrison đi xuống những bậc cấp. “Đoán là việc đi lấy đồ nhường lại cho anh đấy,” anh dài giọng trên đường vượt qua người anh trai.

“Hãy chắc chắn là chúng đã sạch bụi trước khi anh mang chúng vào trong nhà đấy, Kyle,” Cô ta ra lệnh. Harrison nghe thấy một lời nguyên rủa khẽ và quyết định ngày đang bắt đầu có vẻ sáng sủa hơn rồi. Anh nhận ra Douglas đang chạy ra khỏi chuồng ngựa. MacHugh đuổi theo sau. Con ngựa giống rõ ràng đang ở một trong những tâm trạng bất thường và đang tổng tính khí xấu xa ấy trên người anh trai. Yes, sir, ngày đang trở nên càng lúc càng tốt hơn.

“Adam, em muốn nói chuyện với anh về một điều rất quan trọng,” Cole gọi. Anh đã phải hét lớn với anh trai để ông có thể nghe thấy anh vượt trên tiếng cười của Harrison.

Adam để Eleanor đi vượt qua ông trước khi trả lời Cole. “Anh sẽ không lâu đâu,” Ông hứa.

“Anh cần phải làm gì thế?”

“Nói chuyện với Miss Border,” ông trả lời. “Nó không tốn nhiều thời gian đâu.”

Adam khá đúng với ước đoán của ông. Cuộc trò chuyện với Eleanor đã không tốn nhiều thời gian. Nó chiếm trọn ba giờ đồng hồ. Cuộc thảo luận riêng tư đã bắt đầu chuyển hướng. Một giờ sau đó, Adam tìm thấy bản thân ở trong một tình huống lố bịch nhất đã khiến cho chiếc áo sơ mi của ông bị ướt thêm lần nữa. Eleanor đã biến thành một cô gái nhỏ y như Mary Rose. Sau khi kịch liệt khẳng khẳng rằng cô ta không bao giờ, chưa bao giờ khóc, cô ta đã nức nở mọi thứ với ông.

Cole đã phát chán với việc đợi Adam kết thúc. Anh đã quyết định nói chuyện với ông về Harrison. Việc tìm ra vị khách của họ là một luật sư đã làm anh rung động. Anh muốn có được sự chấp nhận của Adam về tình huống trước khi anh đặt vấn đề thực sự vào sự tìm hiểu.

Anh đã nghe hết mọi sự rung chuyển bên trong thư viện, cửa đang mở nên chẳng khó để thấy điều gì đang diễn ra, và rồi đứng lặng ở đó quan sát trong sự kinh ngạc đến choáng váng. Cánh tay của Eleanor đang quấn quanh eo của Adam khi cô ta nức nở và cố nói cùng lúc. Cole không thể đoán ra được bất kỳ từ nào. Chúng nghe như những lời lấp bắp đối với anh. Phản ứng của Adam cũng hết sức thú vị để quan sát. Ông đứng đó, trong trung tâm của thư viện, với hai tay giơ lên không trung, trông như thể ông đang nói chuyện với bầu trời. Anh trai của Cole dường như thiếu thoải mái kinh khủng, và hoàn toàn vô dụng.

Cuối cùng Adam cũng buông một tay xuống và vụng về vỗ nhẹ vào vai Eleanor. Ông nhận ra Cole đang quan sát từ ngưỡng cửa, trừng mắt với anh bởi vì anh đang cười, rồi ra hiệu anh rời khỏi.

Cole ngay lập tức đóng cửa. Người anh trai cũng không dấn động đến vụ việc trong suốt bữa ăn tối. Eleanor đã chọn ở lại trong phòng. Mary Rose đã

mang một khay thức ăn lên cho cô ấy và một bình trà tươi mà cô hy vọng sẽ làm dịu người phụ nữ rã rời.

Cô là người cuối cùng tham gia với mọi người tại bàn ăn. “Xin lỗi, em đến trễ,” Cô nói. “Eleanor sẽ không xuống và ăn cùng chúng ta tối nay, bạn ấy rất mệt.”

Cô lấy chỗ ngồi kế bên Adam. “Bạn ấy rất thích anh,” Cô thì thầm với người anh trai lớn nhất. “Dĩ nhiên là bạn ấy chưa nhận ra anh có thể bướng bỉnh thế nào.”

“Anh không tin cô ta thích Adam chút nào,” Douglas cắt ngang. “Thật ra, anh nghĩ cô ấy nặng thành kiến.”

Cole lắc đầu. Anh đã nghĩ điều tương tự cho đến khi nhìn thấy cô ấy quàng tay quanh Adam. Cô ấy sẽ không ôm người mà cô ấy ghét. “Không, cô ấy chỉ khiếm nhã thôi.” Anh nói với gia đình.

“Chú có chắc không?” Douglas hỏi. “Anh không muốn cô ấy ở quanh đây nếu chú không chắc chắn.”

“Em chắc chắn.”

“Em có một con ong trong mũ của em đấy à, Mary Rose. Em đang cau mày giống như đang khó chịu với thứ gì đó hoặc ai đó.” Travis hỏi.

“Anh đã từ chối cho phép con bé lên rặng núi chiều nay,” Adam nói.

“Em không phải là một đứa trẻ. Em không hiểu tại sao anh nghĩ...”

“Chúng ta có một vị khách,” Adam nói. “Vui lòng nhớ điều đó.”

Cô ngay lập tức ngậm miệng lại và quay sang Harrison.

“Chúng ta có thể bắt đầu được chưa? Em sắp chết đói rồi.” Douglas hỏi. Anh vươn tay đến tô khoai tây nhưng ngừng lại khi Adam yêu cầu anh đợi thêm một phút nữa.

“Harrison? Cậu có tình cờ nói được tiếng Pháp không?”

“Có. Tại sao anh hỏi?”

“Tôi muốn cậu chiều lòng chúng tôi trong tối nay.”

“Chắc chắn.” Harrison đồng ý mà không có được ý tưởng mơ hồ nhất nào về điều người anh trai vừa hỏi.

Adam quay lại với gia đình. “Chúng ta đã chảnh mảng những tuần lễ vừa rồi và lạc khỏi thói quen nói lời tạ ơn của chúng ta. Mary Rose, em có muốn dẫn dắt chúng ta trong lời cầu nguyện không?”

Cô gật đầu đồng ý, rồi cúi đầu và chắp tay cầu nguyện.

“*Au nom du Pere...*” Một lần nữa Harrison sững sờ trước gia đình Clayborne. Từng người trong gia đình họ nói tiếng Pháp trong suốt bữa ăn. Mary Rose, anh nhận ra, có vốn từ vựng phong phú nhất, và anh cho rằng cô đã học ngôn ngữ trong khi theo học trường nội trú. Hiểu được tiếng Pháp và tiếng Latin là những yêu cầu bắt buộc. Tuy nhiên, cô không chỉ có kỹ năng đơn giản. Cả trọng âm và sự thoải mái của cô khi nói ngôn ngữ ấy cho anh thấy rằng cô đã được học trong một thời gian rất rất dài.

Travis cũng rất thú vị để lắng nghe, cho dù anh ta nói lưu loát, có âm mũi đáng chú ý trong giọng nói. Anh ta nuốt một số âm. Một người Pháp sẽ phải chào thua khi nghe chúng.

Lời kinh Mary Rose đọc thuộc lòng trước bữa ăn rất quen thuộc với Harrison, nhưng anh không thể nhớ được anh đã nghe thấy chúng trước đây ở đâu và khi nào.

“Tôi có thể hỏi một câu hỏi không?”

“Nữa ư? Giờ là gì, Harrison?” Cole hỏi.

Harrison lờ đi lời châm chọc của người anh trai. “Lời cầu nguyện vừa rồi nghe rất quen, nhưng tôi không thể nhớ tôi đã nghe thấy nó trước đây ở đâu.”

“Đó là một bài kinh cầu Công Giáo, được gọi là kinh sáng danh.” Mary Rose trả lời. “Chúng ta đọc trước bữa ăn.”

“Chúa Toàn Năng, các vị là người Công Giáo.”

Anh không nhận ra đã nói suy nghĩ của mình thành lời cho đến khi thấy mọi người đang nhìn chăm chăm vào anh. Họ trông có vẻ sửng sốt và bối rối.

“Cậu có điều gì chống lại đạo Công Giáo à?”

“Không có gì.” Harrison trả lời. “Tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi đã nghĩ các vị là ... ờ... khác.”

“Đúng là thế mà.” Mary Rose bảo anh.

“Đúng gì cơ?” Harrison hỏi.

“Khác. Chúng tôi chỉ theo đạo Công Giáo một số thời gian”

Anh dựa lưng vào ghế. Trí óc anh vẫn đang quay cuồng vì thông tin ấy. Đức ngài Elliott chắc chắn sẽ kinh hoàng. Gia đình họ không chỉ thuộc về Nhà Thờ Anh Quốc. Họ còn làm chủ hàng ghế danh dự ở đó.

Và tại sao, trong danh thánh Chúa, Harrison lại nghĩ nhà Claybornes sẽ tham gia Giáo Hội Anh nhỉ?

Anh mỉm cười trước phản ứng đầu tiên của mình khi nghe tin ấy. Đức ngài Elliott sẽ yêu Mary Rose rất nhiều. Tuy nhiên ngài ấy sẽ hết sức cố gắng để cải đạo cô.

Cuối cùng điều Mary Rose vừa nói về việc chỉ là người Công Giáo một số thời gian cũng được ghi nhận trong tâm trí anh. Cô nói nghe chẳng hợp lý chút nào.

“Đợi một phút nữa thôi,” anh nói. “Em không thể là người Công Giáo một số thời gian được. Phải là hoàn toàn hoặc không gì hết. Anh biết mà. Bản thân nhất của anh là người Công Giáo.”

“Tuy vậy cậu vẫn không ưa...” Cole bắt đầu.

Harrison không để anh ta nói xong lời bình luận. “Tôi không phải không ưa Công Giáo. Tôi ngạc nhiên khi biết các vị là người Công Giáo. Không có gì ngoài điều đó hết.”

“Tại sao chúng tôi không thể đôi lúc là người Công Giáo?” Travis hỏi.

“Chúng ta là thế mà,” Mary Rose khẳng định.

Harrison quyết định chơi cùng. Anh sẽ từ từ ép buộc họ bằng lý luận và sự kiên nhẫn để chứng tỏ rằng họ không thể đùa giỡn với anh.

“Được rồi, hãy giả sử rằng các vị là người Công Giáo một số thời gian. Có phiền nói với tôi là khi nào không?”

“Tháng Tư, tháng Năm và tháng Sáu,” Cô đáp.

Anh không chớp mắt. “Thế còn tháng Bảy, tháng Tám và tháng Chín?”

“Lutheran*,” Travis bảo anh. *(*Tin Lành theo Luther Martin – Ct của Sê.)*

Harrison rất ấn tượng. Người anh trai không hề hé môi cười.

“Và ba tháng kế tiếp thì sao?”

“Chúng tôi lại đổi sang đạo khác. Chúng tôi theo đạo Baptists*, hoặc ít ra cố tuân theo luật của họ.” *(*Một nhánh khác của Tin Lành với thuyết baptizing bằng cách ngâm mình trong nước cho người có đức tin chứ không phải lễ rửa tội trên trẻ sơ sinh – Ct của Sê.)*

Harrison đã có đủ. “Mary Rose, em có định kết thúc...”

Anh đang hỏi cô xem liệu cô có định kết thúc việc đùa giỡn anh không. Tuy nhiên, cô không để anh nói xong câu hỏi.

“Không, em chưa xong,” Cô cắt ngang. “Giờ chúng ta đến đâu rồi?”

“Tháng một.” Cole nhắc cô.

“Jewish vào tháng Một, tháng Hai, tháng Ba, và trong tháng Tư...”

“Jewish vào tháng Một ư?” Anh gần như hét lên từng từ.

“Giờ cậu chống lại cả Do Thái Giáo à?” Cole hỏi. “Có vẻ như cậu giữ khá nhiều hiềm thù chống lại cực kỳ nhiều người.”

Harrison nhắm mắt và đếm đến mười. Rồi một lần nữa anh cố lội qua vũng lầy rồi rầm mà nhà Clayborne vừa ném anh vào để tìm ra một lời giải thích hợp lý. “Tôi không có bất kỳ sự hiềm thù nào,” anh cúi kính. “Tôi chỉ đang cố có được đôi chút hiểu biết về các vị. Không ai trong các vị có thể theo hết tất cả các tôn giáo đó được. Đó là sự chế nhạo cho mỗi và mọi niềm tin nếu như các vị chỉ tin lý thuyết thiêng liêng của họ ba tháng trong năm.”

Adam cuối cùng cũng thương xót anh. “Chúng tôi nghiên cứu mọi thứ chúng tôi có thể về những tôn giáo khác nhau, Harrison. Chúng tôi tin rằng hiểu và tôn trọng đức tin của người khác là điều quan trọng. Cậu có tin vào sự hiện hữu của Đức Chúa Trời không?”

“Có, Tôi tin.”

“Chúng tôi cũng thế,” Adam đáp. “Tuy vậy chúng tôi không thuộc về một nhà thờ có tổ chức nào hết.”

“Có lẽ bởi vì chẳng có bất kỳ cái nào trong Blue Belle,” Douglas xen ngang. “Các cư dân đang bàn về việc xây dựng một nhà thờ, nhưng rồi họ bắt đầu tranh cãi đó sẽ là loại nhà thờ nào, và vì thế chẳng có gì được thực hiện.”

“Cậu chắc chắn đã được nuôi dưỡng như một thành viên của nhà thờ của cha cậu, đúng không?” Travis hỏi.

“Phải, tôi đã.” Harrison đồng ý.

“Khi là một đứa trẻ, không hề có ý tưởng thoág qua nào để cậu nghĩ về việc gia nhập bất kỳ nhà thờ nào khác. Không ai trong chúng tôi có người cha nào ở bên để hướng dẫn chúng tôi hết. Chúng tôi làm những gì chúng tôi có thể, Harrison.”

Anh không thể chê trách lý do của họ. “Tự giáo dục” anh nói.

“Và sự hiểu biết” Adam cung cấp.

Harrison gật đầu. “Có nhiều tôn giáo khác nhau. Các vị sẽ thử nghiệm cứu tất cả ư?”

“Ngay cả sau khi chúng tôi phó thác tâm trí và trái tim và linh hồn của mình cho một tôn giáo đặc biệt, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục giữ một quan niệm cởi mở với niềm tin của những người khác. Kiến thức là tự do, và tự do đi cùng hiểu biết.”

“Có vài gia đình Do Thái sống ở Hammond. Chúng tôi thăm viếng họ thường xuyên nhất có thể. Một số cư dân không thích họ. Cũng lỗ bịch như nó có vẻ, họ có khuynh hướng không ưa những gì họ không hiểu. Một số thậm chí còn chế diễu. Sự ngu dốt của họ thật đáng xấu hổ. Không ai trong chúng ta sinh ra là người Do Thái, và do đó chúng ta không thể trở thành người Do Thái; ít nhất là từ thông tin mà những gia đình đó đã chia sẻ với chúng tôi để chúng tôi đi đến kết luận đó. Những truyền thống của họ phong phú và rất có ý nghĩa đối với họ, và chúng tôi nhận ra rằng, chúng tôi càng biết nhiều về niềm tin của họ, chúng tôi càng phong phú hơn. Bất kỳ ai sống với niềm tin của mình đều đáng ngưỡng mộ, không phải chế giễu. Bây giờ cậu đã hiểu chưa?”

“Rồi,” Harrison đáp. “Bây giờ hãy cho tôi biết tại sao các vị nói tiếng Pháp,” Anh tiếp tục. “Các vị muốn hiểu được người ta sống ở Pháp như thế nào sao?”

Mặc dù ngồi ở đầu bàn đối diện với người chủ nhà, Harrison vẫn có thể nhìn thấy ánh lấp lánh thích thú trong đôi mắt của Adam.

Anh đã chuẩn bị cho sự bất ngờ một lần nữa.

“Chúng tôi nói tiếng Pháp vì hôm nay là thứ Năm.”

“Và?” Harrison thúc giục với một nụ cười toe toét.

Mary Rose mỉm cười với anh. “Và chúng tôi luôn nói tiếng Pháp vào các ngày thứ Ba, thứ Năm và Thứ Bảy.”

Lại thế nữa rồi, anh tự nhủ. Anh biết chính xác cuộc trò chuyện sẽ dẫn tới đâu. “Cuộc thảo luận này sẽ giống như lần chúng ta nói về người Irish à?”

“Có lẽ,” Cô thừa nhận.

“Cậu ta có ý gì với người Irish vậy?” Travis hỏi.

Mary Rose quay qua anh trai cô để giải thích. “Harrison muốn tất cả chúng ta đều là người Ai-len. Em không thể hình dung ra tại sao điều đó lại quan trọng với anh ấy, nhưng đúng là như thế. Em đơn giản là cố dàn xếp thôi. Sau tất cả, anh ấy là khách của chúng ta. Em muốn anh ấy cảm thấy được chào đón.”

“Thế nên đó là lý do tại sao em đã bảo với cậu ta anh là người Irish,” Travis nói với một cái gật đầu.

“Em là người Irish mà, Travis.”

“Em biết điều đó, Cole. Em chỉ băn khoăn tại sao điều đó quan trọng với cậu ta. Cậu ta là một gã kỳ lạ, đúng không?”

Cole gật đầu. Rồi quay sang Harrison. “Có thể cậu ta muốn chúng ta là người Irish, và rồi một lần nữa, có thể cậu ta không. Hãy nghĩ xem, với việc đến từ Scotland và mọi thứ, cậu ta sẽ muốn chúng ta là người Scots, và rất

cuộc không phải người Irish. Chính xác thì cậu chống Irish vì điều gì thế, Harrison? Họ đã làm gì cậu à?”

Harrison đột ngột có một thôi thúc muốn đập đầu mình vào thứ gì đó thật cứng. Anh không thể hình dung bằng cách nào cuộc trò chuyện lại bị xuyên tạc thành ra chống lại người Irish như thế.

Anh lấy một hơi thở sâu và cố nói lý lẽ một lần nữa. “Tôi không quan tâm các anh có phải là người Irish hay là không,” anh nói.

“Tại sao không?” Cole hỏi gặng

Harrison trừng mắt với người anh trai đả đố. Anh quyết định rằng việc cố gắng có một cuộc trò chuyện bình thường với bất kỳ ai trong nhà Clayborne chỉ đơn giản là quá khó khăn với anh. Anh đã sẵn sàng thừa nhận thất bại.

“Tôi cầu xin Chúa là tôi không bao giờ phải thẩm vấn bất kỳ ai trong các anh tại toà án.” Anh nhận xét khô khan.

“Giờ lại có gì không ổn với chúng tôi à?” Douglas hỏi. “Chúng tôi thật sự rất mến khách, đúng không?”

“Các vị hoàn toàn phi lý, đó là điều không ổn với các vị,” Harrison loan báo. Anh không quan tâm liệu anh có xúc phạm họ hay không. Sự ê chề, sau rốt, đã đến giới hạn của nó rồi.

“Có lẽ chúng tôi chỉ hơi quá hợp lý với cậu thôi.” Cole lý luận. “Có từng nghĩ về khả năng đó không?”

“Tôi đơn giản chỉ tự hỏi tại sao các vị nói tiếng Pháp ba ngày trong tuần thôi mà.” Anh đáp.

“Các ngày thứ Ba, thứ Năm, và Thứ Bảy,” Cole trơ tráo nhắc anh với một nụ cười nhẵn nhủ.

Các người anh trai đều thích thú với sự ê chề của anh. Harrison đã chậm chạp theo kịp trong tối nay, nhưng anh không hoàn toàn mờ nhạt. Anh quyết định họ đã có đủ trò thể thao rồi.

Anh thận trọng thay đổi chủ đề. “Mary Rose, em có cảm thấy khoẻ không?”

“Có, cảm ơn anh,” Cô trả lời.

“Cô ấy nhận kha khá đòn sáng hôm nay.” Harrison bảo Adam.

“Có vẻ như thế,” Adam đồng ý. Giọng ông ôn hoà, dễ chịu.

“Con bé trông có vẻ tốt hơn.” Douglas nhận xét.

‘Tốt hơn’ không phải mô tả phù hợp với vẻ ngoài của cô đối với Harrison. Anh nghĩ cô rất xinh đẹp, bất kể những vết bầm và mọi thứ. Trán cô có một cục u gần thái dương có kích cỡ của một viên đá nhỏ. Tuy thế, anh không nhìn thấy vết cắt, bởi vì những lọn tóc loăn xoăn của cô đã che phủ nó. Khoé miệng cô cũng bị sưng phồng. Nó hằn nhức nhối lắm, anh nghĩ. Nó không phải là vấn đề với anh. Anh vẫn muốn hôn cô.

“Cậu ta lại làm thế nữa kìa, Cole.”

“Ai đang làm gì cơ, Douglas?”

“Harrison đang trở mắt nhìn Mary Rose.”

“Tôi đơn giản chỉ đang đánh giá các vết thương của cô ấy.” Harrison phòng thủ. “Em có khả năng hồi phục rất nhanh, Mary Rose. Em sẽ được ca tụng

về khả năng chịu đựng của em đấy.”

“Em không thanh nhã chút nào.” Cô đáp. Cô trao cho Adam một cái nhìn mặt nhanh trước khi thêm vào, “Các anh trai của em có vẻ không thể hiểu được sự việc đó.”

“Đừng bắt đầu với bọn anh, Mary Rose.” Cole cảnh báo.

“Đừng bắt đầu cái gì cơ?” Cô hỏi, trông ngọt ngào và ngây thơ như một em bé.

“Em thanh nhã mà.” Harrison thú nhận thành lời.

“Chà, em không có, vì thế đừng có ý tưởng rằng anh có thể bảo em phải làm gì. Em đã có đủ điều vô lý đó quanh đây rồi.”

Harrison nhượng một bên chân mày trước sự dữ dội trong giọng cô. Mary Rose rõ ràng đang ở trong tâm trạng khó chịu. Anh không chắc điều gì đã khiêu khích cô, nhưng anh đủ thông minh để không yêu cầu cô nói với anh vấn đề là gì. Cô trông như thể muốn bắt đứt đầu ai đó. Đầu của anh, anh quyết định, nên ở nguyên tại chỗ.

“Đừng có hỏi con bé câu hỏi nào,” Cole nói với một giọng thì thầm nghe rõ.

“Tôi sẽ không dám đâu.” Harrison đáp.

“Em đã muốn nói với anh về điều gì?” Adam hỏi Cole.

“Harrison.” Cole trả lời. “Em muốn nói với anh về người khách của chúng ta. Em đã phát mệt trong việc chờ đợi anh nói chuyện xong với Eleanor, vì thế em trở lại làm việc. Đại khái là bây giờ em đã biết tại sao Harrison lại hỏi quá nhiều câu hỏi. Cậu ta chỉ không kèm được điều đó. Anh đã nghe

thấy điều cậu ta nói về việc thẩm tra chúng ta tại toà rồi đấy, thế nên hẳn anh đã đoán ra vào lúc này...”

“Cậu ta là một luật sư,” Travis xen vào trước khi anh trai có thể nói xong.

Cole cau mày với em trai vì đã đánh xoáy mất sự bất ngờ của mình. Rồi bỏ qua sự khiếm nhã ấy và tiếp tục. “Cậu ta nghĩ đã nói với chúng ta, nhưng em nghĩ có lẽ cậu ta đã cố tình quên. Cậu ta hẳn đã nghĩ chúng ta sẽ không cho phép cậu ta ở lại nếu chúng ta biết cậu ta làm gì để kiếm sống. Chúng ta có những tiêu chuẩn của mình mà, sau tất cả.”

Douglas trông có vẻ choáng váng với tin tức. Cole bối rối trước phản ứng của anh trai. “Anh đã không lắng nghe cậu ta nói vài phút trước à? Chỉ có luật sư mới thẩm vấn người ta thôi.” Cole nói.

“Anh đã không chú ý.” Douglas thú nhận. “Tại sao cậu ta không thú nhận với chúng ta? Cậu ta đã có thừa cơ hội.”

“Thật quá sức khiếm nhã khi nói chuyện về một vị khách khi cậu ta đang ở trong phòng.” Harrison xen ngang.

“Điều đó không tốt hơn là đợi cậu ta rời đi rồi nói về cậu ta sau lưng à?” Cole hỏi.

“Không nên nói về cậu ta chút nào hết.” Harrison chỉ dẫn.

“Tại sao cậu không nói với chúng tôi?” Douglas hỏi.

“Cậu ta nghĩ rằng cậu ta đã đề cập đến điều đó rồi,” Cole nói. “Mọi người trong thị trấn đều biết, ngay cả Dooley.”

“Chà, chúng ta không biết, giờ thì sao?” Douglas nói. “Chúa lòng lành, tôi đủ điên để đâm cậu ta.”

“Em đã làm rồi,” Cole khoe khoang.

“Phải, anh ấy đã làm.” Mary Rose nói. Cái cau mày của cô như thiêu đốt. “Ngay trong bếp nhà Morrison. Các em trai anh đã cư xử quanh bàn ăn tuyệt vời luôn, Adam. Anh không đồng ý sao, Harrison?”

Mọi người tại bàn đều quay nhìn để xem anh sẽ theo phe nào. Harrison quyết định hoàn toàn thành thật với câu trả lời của anh. “Có lẽ.” anh công nhận. “Tuy nhiên, anh phải thú nhận là đã định đánh trả, nhưng rồi anh nhận ra là em đang nhìn.”

“Anh biết là em đang nhìn ư?” Cô hỏi.

Anh gật đầu. Cái cau mày của cô hằn sâu thêm. “Tuy vậy anh vẫn để Catherine đeo bám anh à?”

“Cô ấy đâu có đeo bám anh, đúng không, Cole?”

Vì người khách của họ vừa bảo vệ cho anh một phút trước, Cole cảm thấy phải làm điều tương tự. “Không, cô ấy không. Cô ấy chỉ đang lịch sự thôi, đúng không, Travis?”

“Có lẽ hơi quá lịch sự một chút với ý thích của em,” Travis nói. “Nhưng cô ấy cũng thật sự lịch sự với em, vì thế em đoán điều đó ổn.”

“Nói cách khác, cô ta đeo bám tất cả các anh,” Mary Rose gầm gừ.

Harrison tình cờ nhìn vào Adam. Anh ngạc nhiên nhận ra ông đang mỉm cười. Phản ứng của Mary Rose với Catherine rõ ràng làm ông thích thú.

“Tại sao em quan tâm cô ấy làm gì với Harrison?” Cole hỏi.

“Em tình cờ tin rằng bà chủ nhà thì nên ít mến khách đi một chút.” Cô lầm bầm.

“Em cũng rất mến khách còn gì.” Cole đáp. “Mary Rose, nếu em thôi bướng bỉnh và bỏ qua mối hiềm thù của em với Catherine vì những điều cô ấy đã làm khi em còn bé, em sẽ thấy cô ấy đã trở thành một phụ nữ tử tế thế nào. Chà, cô ấy ngọt ngào, và ngây thơ, và tốt bụng.”

Adam đột ngột thay đổi chủ đề. “Anh có một câu hỏi mà anh muốn hỏi tất cả các em,” Ông loay báo. Ông đợi cho đến khi có được sự chú ý trọn vẹn của mọi người, rồi nói, “Anh tò mò muốn biết về nơi tất cả các em đã ở trong lúc Mary Rose bị đánh đập. Có ai cảm phiền nói với anh không?”

Mọi người bắt đầu giải thích cùng lúc. Cole quá bối rối bởi những gì anh ta cảm thấy bao hàm sự chỉ trích nên đã quên nói tiếng Pháp trong lúc trao danh sách các lý do vì sao anh ta đã không trông nom cho em gái của họ.

Mary Rose ở chính giữa cuộc chiến ngôn từ ấy. Cô liên tục khẳng định rằng cô hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc chính mình. Không ai chú ý đến một từ cô nói. Harrison bị mê hoặc bởi sự thay đổi đã phủ qua Adam. Ông đã, như một người Anh thường nói, giận sôi sùng sục. Đó là lần đầu tiên người anh lớn nhất từng để lộ cảm xúc thật của mình. Cái nhìn trong đôi mắt ông mang mọi mảnh lạnh lẽo y như giọng nói. Travis đã nêu được vài cứu cánh cho lý do tại sao anh ta đã không trông nom em gái của mình. Cole không tạo ra nổi nhiều ý nghĩa cho lắm, và Douglas vẫn đang cố gắng có được lời bào chữa.

Điều đáng kinh ngạc y như thế với Harrison là hành vi của chính anh. Anh không chỉ đơn giản đã tham gia vào cuộc tranh luận. Anh còn ở trong giữa

chúng. Anh cũng to miệng và lo lắng y như Cole mỗi lần anh cố để người khác nghe anh nói.

Anh đang có cơ hội cho cuộc đời anh. Những bữa tối ở quê nhà luôn trang nghiêm. Và chán ngắt. Không ai từng nói lớn hơn một lời thì thầm, và không ai cắt ngang lời người khác để được chú ý. Chỉ những vấn đề không quan trọng mới được thảo luận, và cho đến lúc này Harrison đã không nhận ra cuộc đời anh thật buồn tẻ đến kinh hoàng thế nào, và cực kỳ kèm chế ra sao.

“Adam, anh sẽ vui lòng lắng nghe em nói chứ?” Mary yêu cầu gần như hét lên. Cô gõ rầm rầm bàn tay xuống bàn để có được sự chú ý của ông. “Em muốn các anh nhận thức rõ ràng rằng em đã là một phụ nữ hoàn toàn trưởng thành và có thể tự chăm sóc bản thân. Các anh không nhận thấy rằng cuộc thảo luận này đã làm tổn thương em thế nào sao?”

Cô không thích câu trả lời của ông. “Em có thể được miễn thứ vào lúc này, em gái. Tại sao em không đi vào trong phòng khách và rèn luyện âm nhạc của em đi? Anh đã không nghe thấy em chơi nhạc trong một thời gian dài.”

Cô muốn phản đối. Vẻ mặt của anh trai khiến cô đổi ý.

Mọi người đều đứng lên khi cô rời khỏi phòng ăn. Họ đang đi theo sự dẫn dắt của Harrison. Ngay khi em gái họ khuất khỏi tầm nhìn, họ ngồi xuống và bắt đầu la hét lại.

Harrison không tiếp tục tranh giành sự chú ý của Adam nữa. Anh dựa lưng vào ghế và quan sát các anh em trai chiến đấu với nhau.

Cole đã bình tĩnh đủ để nói tiếng Pháp trở lại. Bây giờ anh ta đang nguyên rủa bằng ngôn ngữ này. Có vẻ như anh ta biết mọi lời báng bổ đầy màu sắc trong từ vựng tiếng Pháp.

“Chúa chứng giám, con bé có được một phút, rồi con bé đi mất. Tất cả những gì em đã làm là quay người, và con bé biến khỏi em.” Lời giải thích của anh ta là thứ duy nhất có được chút ý nghĩa. Travis vẫn đang vòng vo với lời bào chữa của mình, và không thứ gì anh ta nói nghe có chút hợp lý. Douglas bận rộn trong việc kết tội Cole đã không chú ý. Anh ta nhắc người em trai rằng anh ta đang ở bên trong chuồng ngựa do đó không thể đặt kỳ vọng cho việc trông nom Mary Rose được. Không ai có thể ở hai nơi cùng một lúc.

“Vậy tại sao anh lại trông mong em vừa ở bên trong cửa hàng gia dụng lại vừa ở bên ngoài cùng một lúc thế?” Cole hỏi.

“Được rồi, được rồi,” Travis hét lên. “Em đã đang trên đường đến gặp Catherine. Em lẽ ra nên ở lại trong thị trấn, nhưng em đã nghĩ anh đang trông nom em ấy, Douglas.”

Adam chuyển ánh mắt của ông sang Harrison. “Và cậu thì đang làm gì?”

Anh không đưa ra được bất kỳ lời bào chữa nào. “Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Tôi đã bị lôi kéo vào cuộc thảo luận về đồn đuổi gia súc và đơn giản là không nhận ra cô ấy đã rời khỏi cửa hàng.”

Adam gật đầu. Ông rà soát qua mọi khuôn mặt trước khi nói tiếp. “Điều này không thể xảy ra lần nữa. Mary Rose có thể tự chăm sóc bản thân. Anh đã nhận ra em ấy không cần người trông nom. Em ấy cũng phải chia sẻ lỗi lầm bởi vì đã đi tìm rắc rối. Em ấy lẽ ra nên biết tốt hơn. Em ấy thậm chí còn không mang theo một khẩu súng,” Ông thêm vào với một cái lắc đầu. “Em gái của chúng ta đã để cho sự giận dữ vượt qua chính mình. Tuy nhiên, giờ đây em ấy đã ở bên trong phòng khách và không thể phản đối. Anh sẽ nhắc nhở các em rằng em ấy thật sự mong manh. Em ấy có thể không thích sự hạn chế về thể chất của mình, nhưng điều đó không quan trọng với chúng ta. Em ấy đã có thể bị giết.”

“Phải, em ấy đã có thể.” Cole đồng ý. “Bickley tuy lùn, nhưng hăn nặng gấp đôi em ấy và đây cơ bắp.”

“Các bạn của hăn cũng đô con nữa.” Douglas nói.

“Các bạn của hăn? Có những người đàn ông khác nữa làm tổn thương em ấy sao?”

Các người anh trai chớp mắt với tiếng gầm tức giận của Adam. Cole và Travis quay nhìn Harrison cầu cứu. Douglas trừng mắt với ly cà phê của mình.

“Không ai đánh cô ấy hết,” Harrison giải thích. “Tôi đã có thể thuyết phục Bickley đừng chạy trốn. Các em trai của anh cũng sẽ làm điều tương tự. Tôi chỉ tình cờ là người đầu tiên có được cô ấy.”

“Cậu đã thuyết phục Bickley như thế nào?” Adam hỏi. Ông đã bình tĩnh đủ để nói bằng tông giọng bình thường.

“Bằng nắm đấm của tôi.” Harrison thú nhận. “Tôi đã mất bình tĩnh. Tôi không hối tiếc về điều đó đâu. Tôi có thể giết tất cả bọn chúng, nhưng tôi đã không làm thế. Những người đàn ông ấy đã bị đưa về lại Hammond. Các nhà chức trách sẽ giải quyết chúng.”

“Cậu nghĩ người canh sát sẽ làm điều gì đó sao?” Adam hỏi.

“Anh đang nói là ông ấy sẽ không làm ư?”

“Đáng ngờ lắm. Chúng ta đang sống trong Blue Belle. Người dân Hammomd quan tâm đến công việc của chính họ. Chỉ Chúa mới biết, người

cảnh sát đã có đủ chuyện để đối phó rồi. Ông ta có lẽ sẽ chỉ vỗ nhẹ vào tay họ rồi để họ đi.”

“Anh có nghĩ họ sẽ trở lại Blue Belle không?”

“Cuối cùng thì,” Adam nói, “rác rưởi luôn trôi nổi qua thị trấn của chúng tôi. Dù vậy, tôi không nghĩ Bickley sẽ đuổi theo Rose. Cậu mới là mục tiêu của hắn, Harrison. Tôi tin là tất cả chúng ta nên giữ sự cảnh giác.” Các anh em trai không thể đồng ý đủ nhanh. Adam mỉm cười. “Tôi vui mừng thấy chúng ta đã làm sạch bầu không khí. Harrison, khoảng một tháng trước, chúng tôi đã mua ba trăm đầu gia súc từ một nông trại gần những ngọn thác. Cậu sẽ ở lại đủ lâu để giúp chúng tôi mang chúng đến Rosehill chứ?”

Anh không đủ thời gian để nêu kịp một câu trả lời. Douglas đã nêu quan điểm của mình trước, “Cậu ta không biết cách quăng dây bắt một con bê, Adam. Đúng thế không, Harrison?”

“Không, nhưng tôi...”

“Để tôi đoán nhé,” Cole lè nhè. “Nó không thể quá khó, đúng không? Đó không phải là những gì cậu đã nói về việc thuần hoá ngựa sao?”

“Tôi có lẽ đã hơi dớ dẩn một chút” Harrison thừa nhận. “Tuy nhiên, tôi chắc chắn rằng nếu các anh đưa cho tôi một sợi dây thừng và chỉ cho tôi cách sử dụng, tôi sẽ theo kịp không tốn mấy thời gian đâu.”

“Cậu ta rất thích ăn đòn, đúng không?” Douglas nhận xét.

“Khi nào cậu mới nhận ra là cậu hoàn toàn ở ngoài môi trường của mình hả?” Cole hỏi.

“Ngay khi tôi đắm vào mặt anh, Cole.”

Mọi người đều bật cười. Họ không nghĩ rằng anh nghiêm túc. “Yes, sir, cậu chắc chắn rất dễ để yêu mến,” Cole nói.

“Tại sao thế?” Harrison hỏi.

“Cậu là người duy nhất dám đương đầu với chú ấy,” Douglas giải thích. “Đó là lý do tại sao chú ấy thích cậu. Cậu có thể không quá thông minh, nhưng chắc chắn rất cam đảm. Cole không thường có người dám cãi lại chú ấy.”

Harrison nhún vai. “Những gia súc mà các anh đã mua ở cách nông trại này bao xa?”

“Khoảng hai ngày cưỡi ngựa,” Cole trả lời. “Cậu có thể bắt đầu làm việc với sợi dây thừng sau ngày mai. Cậu phải xong việc với những con ngựa hoang trước. Cậu vẫn còn lại một con búống bình để thuần đấy. Nhớ không?”

Harrison thở dài. “Tôi nhớ. Một con đốm. Nó vẫn chưa sẵn sàng nghe lệnh. Dù vậy nó sắp đến được đó rồi. Tôi có thể cảm thấy nó đã quen với ý tưởng ấy. Nó rất giống anh đấy, Cole. Cực kỳ ngoan cố. Tôi chắc chắn sẽ có nhiều may mắn với nó vào ngày mai.”

“Cậu đã làm xong rồi nếu như cậu không lãng phí quá nhiều thời gian để nói mọi thứ với con ngựa trước. Chúng không hiểu một từ cậu nói với chúng. Cậu hẳn đã nhận ra điều đó.”

“Tôi để cho chúng quen với giọng nói của tôi,” Harrison giải thích. “Chúng búống bình, phải, nhưng cũng bị hoảng sợ nữa. Tôi không phải là người duy nhất nói chuyện với những con ngựa. Tôi đã nghe thấy Douglas nói.”

“Cậu ấy nói đúng,” Douglas thú nhận. “Tôi nói chuyện với chúng.”

“Douglas, em sẽ vui lòng đi và nhắc Mary Rose đến lượt em ấy dọn bàn chứ? Harrison, cậu có thể nhận nhiệm vụ tối mai.”

“Chắc chắn rồi. Nhiệm vụ liên quan đến gì thế?”

“Cậu đã bao giờ từng dọn dẹp chén đĩa trước đây chưa?” Cole hỏi.

“Không, tôi chưa từng.”

“Cậu chắc chắn đã được nuôi chiều, đúng không?” Travis nhận xét.

“Tôi nghĩ là tôi đã.”

Douglas rời khỏi ghế và đi đến cửa. Anh ta ngừng lại tại ngưỡng cửa, rồi quay người, vội vã trở lại bàn.

“Anh không vào trong đó đâu. Em đi mà gọi em ấy, Travis.”

Douglas ngồi xuống ngay khi Travis đứng dậy. “Em ấy đang chơi nhạc Beethoven đấy,” Douglas cảnh báo.

“Bài nào?” Travis hỏi.

“Bài Số Năm.”

Anh ta ngồi xuống lại. “Hãy gọi Harrison đi.”

Tất cả các người anh trai đều bật cười. Cole giải thích điều đã gây thích thú. “Cậu sẽ không muốn lộn xộn với Mary Rose khi con bé đang chơi nhạc Beethoven đâu.”

“Nghĩa là gì?”

“Con bé đang ở trong tâm trạng thật sự kinh khủng,” Cole giải thích. “Bất cứ khi nào chúng tôi nghe thấy bản Số Năm, chúng tôi chạy theo lối khác ngay. Cậu sẽ an toàn nếu đó là Mozart hay Chopin,” Anh ta thêm vào. “Con bé đang thật sự đập dồn dập nó tối nay, đúng không, Adam?”

Anh trai anh ta mỉm cười. “Phải, em ấy đã.” Ông đồng ý. “Harrison, cậu có sẵn lòng đi vào thư viện không?”

Harrison đồng ý với một cái gật đầu và đứng dậy. Anh đi theo sau Adam ra khỏi phòng. Hai người đàn ông đã sa vào thói quen trải qua mỗi buổi tối bằng một cuộc tranh luận chính trị hăng say. Harrison đã mong chờ một sự chia sẻ tinh thần. Đôi lần đầu tiên anh đã để cho Adam thắng, hay ít ra anh tin rằng anh đã để cho ông ấy thắng, nhưng cuối cùng bản tính thích đua tranh của chính anh đã đòi hỏi anh cũng phải giành được vài lần thắng.

Tranh luận với Adam là một thử thách. Harrison hết sức thích thú với điều đó, gần như nhiều bằng Adam.

Anh lấy chỗ ngồi tại một trong hai chiếc ghế da êm ái trước lò sưởi và nhặt một quyển sổ tay từ cạnh bàn. Anh di chuyển bình mực và bút gần tầm với của anh hơn.

Adam rót cho mỗi người một ly rượu brandy đầy đến vành ly. Ông trao đồ uống cho Harrison và ngồi đối diện với vị khách của mình.

Harrison gác chân lên chiếc ghế đầu. “Chủ đề tối nay là gì?”

“Tôi đã cân nhắc, và quyết định là cuộc xâm lăng Cathage cuối cùng*.” Ông có vẻ hứng thú với mỗi từ ông nói.

*(*Tunic Wars : Cathage là một thành phố lớn bên bờ biển Tusinia hiện đại. Được thành lập bởi người Poenicia vào thế kỷ IX trước CN, là một cường quốc có hải quân mạnh nhất thời Cổ Đại. Trong những thành phố lớn thuộc Địa Trung Hải, chỉ có Rome mới có thể sánh ngang về sự giàu có, sức mạnh và dân số, nhưng Hải quân không mạnh bằng. Khi quân đội La Mã ngày càng lớn mạnh, họ tiến hành ba cuộc chiến xâm lược Cathage. Lần 1 vào 264-241 TCN. Lần 2 vào 218-201 TCN. Lần 3 vào 149-146 TCN. Sau hơn 100 năm, hai lần thất bại, với cuộc chiến cuối cùng, Rome đã chinh phục được đế chế Cathage và phá hủy hoàn toàn thành phố. – Ct của Sê)*

“Chúng ta không thể nói về sự kết thúc cho đến khi chúng ta đã xem xét từ khởi nguồn.” Harrison đáp.

Adam vỗ nhẹ đầu gối anh. “Hoàn toàn chính xác.” Ông nói. “Người Hy Lạp, cậu hẳn đã nhận ra, là một dân tộc kiêu hãnh và rất thông minh.” Lời phát biểu mở màn này đã thiết lập vị trí của ông. Harrison phản đối bằng luận thuyết của anh. “Cũng như người Spartans*. Họ là những chiến binh bất bại, với kỹ năng siêu đẳng về mọi mặt, bao gồm cả những kế hoạch tác chiến. Sự vượt trội của họ là không thể bàn cãi.”

*(*Sparta: Một thành phố bên bờ sông Eurotas ở Laconia. Năm 650 TCN trở thành vùng đất quân sự thống trị ở Hy Lạp Cổ Đại. Là nơi duy nhất trong thời Cổ Đại có hệ thống xã hội phân cấp rõ rệt và luật pháp. Cấu hình xã hội của Sparta để tối ưu hoá quân sự, tập trung vào sự đào tạo quân sự và những chiến binh xuất sắc. Thất bại trong trận Leuctra với Thebes năm 371 TCN đã chấm dứt sự nổi bật của Sparta ở Hy Lạp. – Ct của Sê)*

Thế là cuộc tranh luận bắt đầu. Hai người đàn ông tranh luận trong hơn một giờ. Khi Adam cuối cùng gợi ý nghỉ giải lao, Harrison kiểm tra lại từng luận điểm mà mỗi người thừa nhận với người kia. Anh và Adam đã thất vọng khi thấy buổi tối đã kết thúc bằng một trận đấu hoà.

Adam ở lại trong thư viện để đọc sách trước khi đi ngủ. Harrison nói lời chúc ngủ ngon và bắt đầu trở lại gian nhà tranh.

Mary Rose đang đợi anh trên hiên trước. Mái tóc óng ánh vàng của cô lấp lánh trong ánh trăng.

“Sao em chưa đi ngủ? Trời đã khuya rồi.”

“Em cần ít không khí trong lành,” Cô trả lời. “Anh sẽ đi dạo cùng em chứ?”

Harrison đợi cô bên dưới những bậc cấp. Họ đi bộ sóng đôi ngang qua sân.

“Em rất bất an đêm nay.”

“Beethoven không giúp em tổng khứ được cơn giận sao?”

Cô có thể nghe thấy sự thích thú trong giọng anh. Cô mỉm cười đáp lại. “Em không giận dữ. Chỉ thất vọng ê chề. Các anh trai của em có thể vượt quá sức chịu đựng. Họ luôn cố can thiệp.”

“Anh không nghĩ họ đã can thiệp đủ,” Anh bảo cô. “Quá nhiều nguy hiểm ở ngoài đây.”

“Và em là một phụ nữ nhỏ bé, yếu ớt, đúng không?”

Anh lắc đầu. “Anh không muốn bị kéo vào trong cuộc thảo luận đó đâu. Anh không có một cây đàn piano trong gian nhà tranh, nên anh sẽ chẳng có gì để trút giận hết.”

“Vậy anh tin rằng em không có khả năng...”

“Anh không có ý kiến gì hết đâu nhé,” anh nói, “Em có một thói quen khiến anh phát cáu, Mary Rose. Em luôn nhảy ngay đến kết luận trước khi em có được mọi thứ.”

Bàn tay cô chầy nhẹ trên tay anh. “Em có sao?” Cô hỏi.

“Phải, em có.”

Cô cố tình chải nhẹ qua anh lần nữa. Anh không nhận ra dấu hiệu. Người đàn ông này hoặc là nhút nhát hoặc là dấn độn, cô quyết định. Sự tinh tế thật lãng phí đối với anh. Cô đoán là cô sẽ phải trơ tráo nếu cô muốn có được sự hợp tác của anh, và quyết định đó làm cô cáu điên.

Cô túm chặt bàn tay anh và di chuyển đến gần bên cạnh anh hơn. Harrison sẽ phải ném cô sang một bên hoặc là đẩy cô ra, và anh chỉ đơn giản là có quá nhiều tính cách của một quý ông để cư xử theo cách không lịch sự như thế. Anh bị mắc kẹt với cô, bất kể anh có thích hay không.

Sự thể hiện tình cảm của cô làm anh ngạc nhiên. Anh không kéo tay anh ra. Anh nắm tay cô và siết chặt.

"Anh dành nhiều thời gian khủng khiếp để nói chuyện với Adam," cô nhận xét với những gì cô hy vọng là một giọng điệu bình thường. Cô rất lo lắng khi đưa ra đề tài, và cô không muốn anh chú ý. "Anh có nghĩ thế không?"

"Vâng, anh đồng ý."

Anh đã không nói thêm một lời nào nữa. Cô vẫn hy vọng anh sẽ giải thích tại sao, và khi anh vẫn giữ im lặng, cô quyết định thúc đẩy anh.

"Em tự hỏi tại sao anh nói chuyện với anh ấy mỗi đêm," cô bắt đầu lần nữa.

Giọng cô căng thẳng. Anh nhìn xuống để tìm hiểu xem liệu cô có lo lắng về điều gì đó hay thực sự sợ hãi.

Tất cả những gì anh có thể thấy là đỉnh đầu cô. Cô đang nhìn chăm chăm xuống đất và không nhìn anh. Dù vậy, tay cô run rẩy, cho thấy cô rất quan tâm đến thứ gì đó hay cái gì khác.

Anh biết tốt hơn nên tiếp cận trực tiếp để tìm hiểu xem có gì không ổn. Cách duy nhất để hiểu được Mary Rose là đi theo đường vòng.

"Anh thích nói chuyện với anh ấy."

"Em cũng đã nghĩ như thế."

"Vâng."

"Các anh đang nói về điều gì vậy?"

"Điều này điều kia."

"Hãy cụ thể hơn."

"Tại sao? Em muốn biết điều gì?"

"Em tò mò."

"Chúng tôi nói về mọi thứ."

"Như là gì?"

"Như là cuộc chiến giữa các tiểu bang, và tại sao không ai từng gọi nó là một cuộc chiến trong khi nó đang diễn ra. Em nghĩ gì bọn anh đã bàn luận điều gì?"

"Em đã nghĩ anh có thể hỏi anh ấy những câu hỏi, anh có khuynh hướng tò mò quá nhiều bẩm sinh."

"Anh sẽ hỏi anh ấy những câu hỏi gì?"

"Nền tảng của anh ấy."

"Không, anh không hỏi anh ấy về nền tảng của anh ấy."

Mãi cho đến khi vấn đề được nhắc đến, anh nhận ra nó chưa được thực hiện. Anh đã không hỏi anh trai cô một câu hỏi nào về quá khứ của ông ấy. Anh đã cố tình lãng phí những cơ hội hoàn hảo để tìm hiểu thêm về gia đình.

Anh ngạc nhiên trước hành vi của mình. Anh đã không giữ những ưu tiên của mình đúng hướng, và sự nhận biết làm anh kinh hoàng. Anh đã đến lãnh thổ Montana để tìm kiếm sự thật, nhưng bây giờ, khi có một thông tin quan trọng cần thiết để xâu chuỗi toàn bộ các sự kiện và tìm ra thủ phạm chịu trách nhiệm về vụ bắt cóc, anh đã dừng lại và bỏ qua.

Anh hiểu lý do cho sự miễn cưỡng ấy. Sự thật sẽ phá vỡ gia đình Clayborne. Chúa nhân từ, chỉ nghĩ đến nỗi đau anh sẽ gây ra cho tất cả bọn họ thôi đã xé anh thành nhiều mảnh rồi. Bây giờ Mary Rose đang nắm giữ bàn tay của anh để cho anh cảm nhận được tình cảm của cô đối với anh, nhưng anh biết rằng, khi cô khám phá ra lý do tại sao anh lại ở lại với gia đình, cô sẽ khinh ghét anh.

Anh không muốn cô ghét anh; anh muốn và cần tình yêu của cô.

Harrison bước nhanh. Anh đột nhiên tức giận với chính mình. Anh cần thời gian để suy nghĩ thông suốt mọi thứ và giải quyết một số vấn đề. Anh đã trở nên găng bó tình cảm với gia đình Clayborne mà thậm chí không hề nhận ra

điều gì đang xảy ra với mình. Anh thích tất cả, quan tâm đến họ, lo lắng về họ. Địa ngục ời, thậm chí anh còn thích cả anh chàng Cole khó ưa.

Oh, vâng, anh đã có rất nhiều suy nghĩ về buổi tối hôm nay.

"Harrison, em không có ý xúc phạm anh với gợi ý khiến anh lo lắng," Mary Rose thì thầm.

"Anh không nghĩ thế," anh trả lời.

"Anh không giận ư?"

"Tất nhiên là không rồi." Anh chậm bước và cố gắng bình tĩnh.

"VẬY ĐỪNG SIẾT CHẶT TAY EM NỮA."

Anh liền buông cô ra. "Trời rất lạnh tối nay, em nên trở về nhà." anh đột ngột nói.

"Em không lạnh," cô nói. Cuối cùng cô chợt nhận ra, có lẽ anh đang cố gắng thoát khỏi cô.

Cô thành tâm hy vọng rằng cô đã sai. "Anh đã lo lắng về điều gì sao?"

"Như là gì?" anh hỏi.

"Rằng em có thể hôn anh lần nữa."

Nhận xét của cô thật kỳ cục. Anh không thể không cười. "Anh hôn em chứ," anh nhắc cô.

"Em đã hỗ trợ mà."

"Được rồi, cả hai chúng ta đều có tội."

"Có tội", cô lặp lại. "Anh đúng là một luật sư. Em ước chi anh không phải."

"Giải thích đi."

"Các luật sư làm phiền bọn em."

"Tại sao?"

Cô nhún vai. Cô sẽ không giải thích thêm nữa. Harrison không bỏ qua câu hỏi của mình. Anh quyết định đã đến lúc anh phải có câu trả lời thích đáng.

"Em đã lo lắng anh sẽ hỏi Adam những câu hỏi về gia đình hay về nền tảng của anh ấy sao?"

Họ đã ngừng đi bộ và bây giờ đang đối mặt nhau. Ánh trăng thả bức màn óng ánh vàng xung quanh họ.

"Em không muốn anh làm phiền anh ấy. Adam không thích nói về những năm tháng trưởng thành của anh ấy, anh ấy đã ở trong cảnh nô lệ, Harrison. Đó là tất cả những gì anh cần biết."

"Anh ấy thích nói về điều gì?" anh hỏi. "Có phải thời gian anh ấy ở thành phố New York cũng nằm ngoài giới hạn trò chuyện không?"

"Không."

"Về thời gian anh ấy đã trải qua để đến đây thì sao? Liệu anh ấy sẽ nói về cuộc hành trình, hay anh nên tránh chủ đề này hoàn toàn?"

"Em không tin anh ấy sẽ thấy phiền khi nói chuyện về hành trình ấy. Các anh trai của em khá tự hào về những gì họ đã hoàn thành."

Harrison không thể ngăn mình không nắm lấy cô và kéo cô lại gần anh hơn. Lần này không phải là phản ứng thể chất đối với cô. Anh chỉ muốn giữ cô ở gần đến chừng nào có thể.

Cô có vẻ hiểu anh cần gì, vì cô vòng tay quanh hông anh và ôm chặt.

"Anh đã rất cô đơn khi lớn lên, đúng không?"

"Nếu anh là vậy, anh cũng không biết," anh trả lời. Cầm anh hạ thấp nghỉ ngơi trên đầu cô. Anh nhắm mắt lại và cho phép mình cảm nhận được hạnh phúc mà cô mang đến cho anh.

"Cho đến bây giờ ư?" cô thì thầm vào cổ áo của anh.

"Phải, cho đến bây giờ."

Cô đã cố gắng an ủi anh. Harrison gần như bị choáng ngợp bởi sự dịu dàng và thấu hiểu của cô. Cô có rất nhiều tình yêu bên trong cô. Cô làm anh cảm thấy ... trọn vẹn, bằng cách nào đó. Cuộc sống đã trống rỗng, vô định, lạnh lẽo biết bao. Mary Rose, Mary Rose ngọt ngào đáng yêu. Vì danh Chúa, anh đang làm gì với cô thế này?

Cuối cùng, anh buộc mình buông cô ra. Việc để cô buông anh ra mất một lát. Anh phải rút tay cô khỏi anh.

"Em sẽ không yêu cầu anh hôn em đâu. Anh không cần phải lo lắng về điều đó."

"Em cần về nhà, Mary Rose. Thôi nào, anh sẽ đi cùng em."

"Nhưng em vừa đưa anh về nhà mà."

"Vậy thì chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

Cô quay người rời khỏi, Harrison chấp tay sau lưng và nhìn cô. Anh hoàn toàn mất cảnh giác khi cô đột nhiên quay lại và quăng mình vào vòng tay anh. Cô vòng tay quanh cổ anh, nhón chân, và trao cho anh một nụ hôn dài, hoàn toàn không thích hợp.

Anh không thể ngăn bản thân không tiếp nhận. Tay anh quấn quanh cô trong một vòng ôm không rời, và rồi anh chỉ cho cô thấy anh muốn được hôn như thế nào. Miệng anh nóng, cởi mở, ngẫu nhiên. Lưỡi anh di chuyển bên trong để kết đôi với của cô, và thiên đường giúp anh, anh dường như không thể có đủ cô.

Nụ hôn biến thành nhục dục. Anh không bao giờ muốn dừng lại. Âm thanh khàn khàn nho nhỏ mà cô tạo ra ở sâu trong cổ họng làm say đắm anh. Mọi thứ về cô đều kỳ diệu đối với anh, và khi anh nhận ra anh muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa từ cô, anh đột ngột rút lui.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, đôi môi hồng hào và sưng lên từ những nụ hôn của anh, đôi mắt cô mơ màng với nỗi đam mê, và tất cả những gì anh muốn nghĩ đến là kéo cô trở lại vào trong vòng tay anh.

"Chúc ngủ ngon." Giọng cô thì thầm khàn khàn.

Cô đã không di chuyển. Harrison hết sức hài lòng với trạng thái choáng váng của cô. Anh hiểu rằng nỗi đam mê là mới mẻ đối với cô, và vì cô không có trải nghiệm nào để hướng dẫn, cô rất dễ bị tổn thương vì cô tin

tưởng anh. Mary Rose là một phụ nữ mạnh mẽ. Cô sẽ không cho phép bất kỳ người đàn ông nào lợi dụng mình. Cô có những giá trị và đạo đức cao, nhưng cô vẫn dễ bị tổn thương vì anh. Do đó, nhiệm vụ của anh là giữ cho cô khỏi bị tổn thương.

Harrison nhìn theo cho đến khi cô về đến nhà và đi vào bên trong. Và anh vẫn không cử động. Lạy Đức Chúa Trời, anh nên làm gì? Mary Rose đã vương vấn tình yêu với anh. Anh lẽ ra đã có thể ngăn cản sự mê đắm trước khi nó nghiêm túc hơn. Tuy nhiên, anh đã không làm bất cứ điều gì để khiến cô nản chí.

Tại sao không? Harrison bàng hoàng trước sự thật. Nó đã nhìn chăm chăm ngay giữa mặt anh trong hơn một tuần nay. Anh biết chính xác tại sao anh đã không làm nản lòng cô.

Anh yêu cô.

2 tháng 8 năm 1864

Mama Rose kính yêu,

Chúng con đã đọc trong bài báo của Hammond về một trận chiến khác đã diễn ra ngay nơi má và Mistress Livonia sống. Tất nhiên tất cả chúng con bắt đầu lo lắng. Chúng con đã nghe rất nhiều câu chuyện khủng khiếp về những cuộc bạo động giành thức ăn và vật phẩm y tế. Một tuần sau khi chúng con đọc bài báo, thư của má đã đến nói với chúng con nói rằng má không sao. Có thể má đang lắc đầu trước sự ngu ngốc của chúng con. Má

đã liên tục nói chúng con phải có niềm tin vào Chúa và để cho Ngài quan phòng, nhưng đôi khi rất khó để phó thác mọi thứ cho Ngài. Chúng con đã cố gắng, Mama. Con đoán điều đó đáng được tính.

Chúng con rất tiếc khi nghe sự điều trị mới đã không cải thiện đôi mắt của Mistress Livonia. Má không nghĩ rằng tất cả những sự đánh đập mà chồng bà ấy đã gây ra có thể có liên quan đến chứng mắt mờ của bà ấy bây giờ sao? Con nhớ đã nhìn thấy bà ấy thâm tím và chảy máu. Xin hãy nói với bà ấy rằng chúng con đang nghĩ về bà ấy và cầu nguyện cho sự phục hồi từ thập tự giá mà bà ấy đã được trao.

Con hy vọng các con trai của bà ấy sẽ để yên cho hai người. Một số điều họ đã làm cho mẹ của chính họ làm cho chúng con phát bệnh. Làm sao các con trai của bà ấy có thể tàn nhẫn như thế? Cole đã lo lắng các chàng trai sẽ cố gắng làm phiền má như cha họ đã làm, nhưng con bảo cậu ấy phải có thêm niềm tin vào má. Chừng nào má còn giữ gìn sự cảnh giác của má và ở gần mẹ của họ, họ sẽ không dám rình mò má. Con cầu nguyện là con đúng.

Có một bài diễn văn tuyệt vời khác của Lincoln được in lại trên báo. Ông ấy đã diễn thuyết cách đây vài năm, Mama. Má có biết ông ấy đã gọi chúng ta là Black Men thay vì nô lệ không? Người da đen với con nghe có vẻ đáng hoàng hơn một số tên khác mà con đã nghe. Cole tự hỏi tại sao mọi người không thể chỉ được gọi là nam giới và phụ nữ. Cậu ấy không thấy lý do gì cần phải cụ thể hơn. Con ước chi mọi thứ đơn giản như thế, nhưng mọi người có những quan niệm kỳ lạ về bất cứ ai không giống mình. Tại sao việc mang màu da khác lại làm cho mọi người ghét?

Một đêm tất cả anh em chúng con đã có một cuộc thảo luận về sự khác biệt chủng tộc. Con đã hỏi Travis, liệu cậu ấy có nghĩ những người đã viết Tuyên ngôn Độc lập cho chúng ta có bận tâm về màu da của một người hay không. Hiến pháp của chúng ta đã nói rằng tất cả mọi người đều được tạo ra bình đẳng. Con nói với các anh em của mình rằng con không tin

Jefferson đã nghĩ đến việc bao gồm những người da đen khi ông viết ra những điều luật cho chính phủ, nhưng Douglas nói điều đó không thành vấn đề. Bình đẳng là bình đẳng, bất luận màu da của bạn là gì hay bạn đang theo tôn giáo nào, và vân vân. Tất cả chúng con rất cuộc đã đồng ý về một điều. Rất nhiều người miền Nam không bao giờ dành thời gian đọc Hiến pháp.

Mary Rose thích giúp với các chén đĩa bây giờ. Cô bé nâng niu hai tách sứ mà Travis đã kiếm được cho cô bé. Cậu ấy hứa với cô bé rằng ngay khi có thể trao đổi thêm được một cặp nữa, cậu ấy sẽ chỉ cho cô bé cách tổ chức một bữa tiệc trà đúng đắn. Cậu ấy đang cố tìm một ấm trà, và biết Travis, cậu ấy sẽ không thất bại. Cậu ấy không biết gì về chuyện đúng đắn, tất nhiên, nhưng cậu ta chắc chắn rằng Mrs. Morrison sẽ vui vẻ chỉ dẫn điều đó được thực hiện như thế nào và sau đó chúng con có thể dạy em gái của chúng con. Cole thề là cậu ấy sẽ không tham gia vào bất kỳ buổi tiệc trà nào, nhưng cậu ấy sẽ thay đổi suy nghĩ thôi. Cậu ấy luôn làm vậy.

Cole cuối cùng đã bắt đầu làm việc về ngôi nhà của chúng con. Hết thứ này đến thứ khác đã ngăn cản cậu ấy bắt đầu dự án từ năm ngoái. Đầu tiên là chuồng trại của Douglas, sau đó mùa đông bắt đầu trước khi cậu ấy có thể sắp đặt tầng hầm, và mùa xuân năm sau, cậu ấy đã phải dành tất cả thời gian để đi săn tìm thức ăn và những con ngựa để trao đổi hàng hoá. Chúng con đã bán từng con ngựa hoang mà cậu ấy đã bắt được. Những ngọn núi đầy những cơ hội. Cole không thể làm việc về ngôi nhà trong khi anh em của mình làm việc luyện ngựa. Cậu ấy biết thu nhập của chúng con phụ thuộc vào việc đánh bắt những con thú hoang dã và huấn luyện chúng trước khi bất cứ ai khác làm. Douglas đã có được tiếng tăm quanh Blue Belle. Các cư dân từ nhiều dặm xung quanh đã đến để xin ý kiến của cậu ấy về những gì nên được thực hiện cho một con bò ốm yếu hoặc một con gà mái bỏ ăn. Em trai của con được trao tặng một món quà để biết điều gì nên làm.

Chúng con đã bắt đầu nỗ lực chăm chỉ để dọn sạch ngôn ngữ của chúng con bởi vì bây giờ Mary Rose đã chửi rủa mọi lúc. Cole đã đề xuất ý tưởng viết một từ mới trên bảng phấn mỗi sáng. Tất cả chúng con đều phải sử dụng từ đó trong ngày. Cậu ấy nghĩ rằng điều đó sẽ tốt cho tất cả chúng con trong việc tăng vốn từ vựng, và tất nhiên em gái nhỏ cũng sẽ được hưởng lợi. Cô ấy không muốn bị bỏ lại khỏi bất cứ thứ gì.

Con đính kèm thư cá nhân của mọi người gửi cho má Con sẽ viết lần nữa thật sớm, Mama.

Chúa giữ an toàn cho má, Adam.

Chương 9

Thứ Sáu hoá ra là một bài học khác về sự khiêm tốn. Harrison đã rất tươi tỉnh và dậy sớm. Anh đã quyết tâm xong việc với đám ngựa mà anh đã được giao phải làm bình tĩnh lại và ổn định trước buổi trưa.

Anh đã bỏ lỡ thời hạn của mình vài giờ đồng hồ, nhưng vào chiều muộn, và ít nhất là mười vết bầm tím sau đó, con ngựa hoang lồm đồm ấy cuối cùng đã chịu vâng lời.

Douglas rất ấn tượng với sự kiên nhẫn và bền bỉ của Harrison. Anh ta hét lên gọi Cole đến và tự nhìn xem công việc mà vị khách của họ đã làm tốt như thế nào.

"Hãy nhìn xem Speckle bây giờ đã ngọt ngào và ngoan ngoãn thế nào kìa," anh ta nhận xét với em trai mình. "Harrison đã trấn tĩnh cậu bé."

Douglas vòng cánh tay trên đỉnh hàng rào. Anh ta ra hiệu cho Harrison cười Speckle đi qua để có thể tặng anh một lời ngợi khen.

"Cậu đã thực hiện được một công việc đáng kể đấy," anh ta ca ngợi.

"Tôi đã sử dụng sự kiên nhẫn và thấu hiểu," Harrison trả lời. Anh nhìn chăm chăm vào Cole trong lúc khoe khoang. "Anh nên học một ít về cả hai."

Cole điều cốt. "Kiên nhẫn và thấu hiểu à? Quái quỷ, Harrison, cậu cứ nói chuyện và nói chuyện mãi cho đến khi con vật đáng thương đó đã phải làm bất kỳ điều gì để buộc cậu phải im lặng thì có."

Harrison từ chối tham gia tranh cãi. Anh có những thứ đáng nghĩ đến hơn là người anh trai cứng đầu, cứng cổ, không bao giờ chịu lùi một inch nào của Mary Rose. Anh xuống ngựa và tháo dỡ cả yên ngựa và chẵn. Speckle đi theo anh qua hàng rào. Harrison quàng các thiết bị trên đỉnh hàng rào, sau đó nắm lấy dây cương và đưa con vật đến bãi quây lớn nhất, nơi những con ngựa hoang khác đang được lưu giữ.

Đi vào khu vực có rào chắn với Speckle hóa ra là một sai lầm. Anh phải mất một lúc lâu để lấy được dây cương khỏi con ngựa, vì những con ngựa hoang khác đang túm tụm quanh Harrison và chen lấn nhau trong nỗ lực có được sự chú ý trọn vẹn của anh. Mỗi con ngựa dường như khao khát một chút lưu ý, và Harrison không thể rời đi cho đến khi anh vỗ về và ca tụng từng con trong số chúng.

Anh đã chọn con đường dài quanh bãi quây để anh không phải tranh luận với Cole, anh nhặt cái chẵn và yên ngựa trên đường đi, và tiếp tục bang ngang qua sân và vào trong nhà kho.

Douglas và Cole nhìn chăm chăm vào những con ngựa.

"Chú có thấy không?" Douglas thì thầm với em trai. Cole cười. "Em thấy khá rõ." Sau đó, anh ta lắc đầu. Những con ngựa hoang đã bị Harrison làm cho mê mụ đến mức quanh quẩn bên trong hàng rào thành một đám túm tụm và tiếp tục bước theo chủ của chúng khi anh đi vòng quanh phía bên ngoài.

"Anh chưa bao giờ nhìn thấy động vật hành động như thế trước đây," Douglas nói. "Chú có muốn thừa nhận việc nói chuyện với ngựa của Harrison có thể đã làm nên một chút kỳ diệu không?"

Cole nhún vai. "Em sẽ thừa nhận điều đó, nhưng không phải trước Harrison. Em tự hỏi liệu cậu ta có cố gắng nói chuyện ngọt ngào để đám bò non theo về nhà hay không".

"Có thể sẽ," Douglas trả lời. "Chú đã nhìn thấy Travis chưa?" anh ta hỏi sau đó.

"Chú ấy đang trốn trong nhà kho."

Douglas không phải hỏi tại sao người em út của họ lại trốn bên trong kho thóc. Lý do đang ngồi ở hiên trước nhà.

Eleanor Border đang đu đưa tới lui trong cái ghế ưa thích của Adam trong lúc tự làm mát bản thân bằng chiếc quạt quý giá, chỉ được dùng cho những dịp đặc biệt của Mary Rose.

Cả Douglas và Cole đều biến thành cau có với vị khách không mong muốn ấy ngay khi em gái của họ vội vã ra ngoài với một ly nước ngọt tươi cho Eleanor.

"Người đàn bà đó chắc chắn đang hành Mary Rose bỏ hơi tai," Cole bình luận.

Douglas đồng ý với một cái gật đầu. "Chú có nghĩ là cô ấy sẽ giữ em gái chúng ta khỏi đi đến rặng núi không?"

"Em nghi ngờ điều đó," Cole trả lời. "Ít nhất là không phải hôm nay. Mary Rose đã cố gắng rời đi kể từ sáng sớm và giờ đã ba giờ chiều."

"Đó là lỗi của chính con bé, để cho thời gian trôi đi," Douglas nhận xét. "Con bé tiếp tục để cho Eleanor điều khiển. Mary Rose đã mang hai cái

khay cho cô ta vào sáng nay, Eleanor không thích bữa sáng đầu tiên mà người đầu bếp đã chuẩn bị, vì vậy em gái của chúng ta đã sửa chữa cho cô ta một món khác."

Cole lắc đầu. "Con bé không bao giờ cho phép chúng ta chỉ huy mình", anh nói. "Bên cạnh đó, con bé không nên điều chỉnh mình bất cứ điều gì. Eleanor sẽ không hành động như một cô công chúa đồng đánh nếu cô ta không được đối xử như một công chúa."

"Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện với Adam tối nay," Douglas gợi ý. "Anh ấy đang rất vô lý về việc Eleanor ở lại đây. Chú, Travis và tôi có thể cùng phe. Chúng ta sẽ bỏ phiếu tổng khứ Eleanor. Mary và Adam sẽ bỏ phiếu cho cô ta ở lại, tất nhiên, nhưng điều đó sẽ không thành vấn đề. Luật đa số".

Lương tâm của Cole đè nặng trên sự đồng ý của anh. Anh không thể chặn được hồi ức về hình ảnh Eleanor trong trạng thái hết sức đau khổ. Người phụ nữ đáng thương đã có vẻ thực sự đáng thương khi cô ta khóc lóc trong ngực Adam. Mặc dù Cole ghét phải thừa nhận điều đó, ký ức ấy đã làm anh xúc động.

"Chúng ta sẽ không vội vàng rút súng, Douglas, em nói chúng ta đợi vài ngày trước khi bỏ phiếu, Adam chắc hẳn đã có một vài lý do hợp lý khi để cho người phụ nữ ở lại với chúng ta."

"Tại sao anh ấy không nói cho chúng ta biết lý do của mình?"

"Em đoán anh ấy chưa sẵn sàng," Cole trả lời. "Có lẽ Eleanor sẽ từ bỏ việc phàn nàn trong một ngày hoặc lâu hơn. Cô ta đã đề cập đến mọi chủ đề rồi."

"Cô ta sẽ lại bắt đầu lần nữa" Douglas tiên đoán. "Cô ta chắc chắn rất thích nghe tiếng rên rỉ, phải không?"

Cole cười. Anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang được nói đến và không thể nào không nhận ra cô ta có thể xinh đẹp đến mức nào nếu cố gắng mỉm cười. "Đó là vì mái tóc màu đỏ," anh nói với anh trai. "Làm cho cô ta nóng nảy."

"Travis có tóc đỏ, và chú ấy đâu có nóng nảy."

"Chú ấy đang trốn trong kho thóc, đúng không? Điều đó nghe có vẻ khá nóng nảy đối với em."

Harrison đi đến để tham gia với hai người đàn ông. Douglas quay sang anh. "Cậu có tin được không? Cole đang bên vực Eleanor."

"Em chỉ đang nói rằng chúng ta nên cho cô ta vài ngày trước khi chúng ta bỏ phiếu để tổng khứ cô ta đi," Cole phản bác. "Em nghĩ cô ấy đã sợ hãi và đó là lý do tại sao cô ta hành động quá đáng."

Harrison gật đầu đồng ý. "Tôi cũng tin rằng cô ta đã sợ hãi. Trở thành kẻ đào để hăn phải trao cho cô ta một cảm giác nào đó về việc kiểm soát tình hình hiện tại của mình".

Douglas lắc đầu. "Tôi nghĩ cả hai chú đã biến thành bánh mì sữa rồi, tôi sẽ đi cùng Travis đến Hammond để đổi hàng và bán một vài con ngựa. Hai người có quan tâm đến việc theo đuôi không?"

"Anh sẽ ngừng lại chỗ của Pauline chứ?" Cole hỏi.

"Pauline là ai?" Harrison hỏi.

"Cô ấy điều hành một ngôi nhà bên ngoài thị trấn," Douglas nói. "Vừa qua khỏi giao lộ Sneeze."

"Cô ấy ..." Harrison bắt đầu.

"Thân thiện," Cole cung cấp.

Harrison từ chối lời mời. Cole, Travis, và Douglas đã rời khỏi ngã ba chẳng bao lâu sau đó. Các anh em trai đã giả định rằng, vì chiều đã muộn, em gái của họ sẽ không còn muốn đi đến rặng núi để đưa đồ tiếp tế cho Corrie Khùng nữa.

Họ đã nhầm về giả thuyết ấy. Nhiệm vụ hộ tống Mary Rose rơi xuống vai Adam hoặc Harrison.

Adam để Harrison quyết định. Ông gọi anh vào nhà bếp và giải thích tình hình. "Một trong hai chúng ta phải ở lại đây và bầu bạn với Eleanor, người kia phải lên núi với Mary Rose."

"Tôi đã nghĩ ông không bao giờ rời nông trại," Harrison nhận xét.

"Cậu đã nghe điều đó ở đâu thế?"

"Trong thị trấn. Dooley hay Ghost đã đề cập đến nó."

"Tôi chỉ tránh đi vào thị trấn, Harrison, những ngọn núi là nhà của tôi. Tôi thường đi săn với Cole, và câu cá là trò tiêu khiển ưa thích của tôi", ông bổ sung với một cái gật đầu.

"Tôi thà đi với Mary Rose," Harrison nói.

"Cậu có thể sử dụng súng hay cậu chỉ phóng đại? Tôi không có ý xúc phạm, nhưng tôi cần biết cậu có thể bảo vệ em gái tôi nếu cần thiết hay không."

"Vâng, tôi có thể dùng súng," Harrison cam đoan với ông. "Nếu điều đó làm cho ông cảm thấy tốt hơn, tôi sẽ mang theo hai khẩu."

"Treo thêm một khẩu súng trường đằng sau yên ngựa cũng không hại gì," Adam gợi ý. "Chúng tôi chỉ có một lần chạm trán tồi tệ với một con gấu trong suốt thời gian chúng tôi sống ở đây, nhưng thời gian này trong năm, chúng đang lang thang tìm kiếm thức ăn. Cậu có thể bất ngờ lôi cuốn một con đấy."

"Tôi sẽ chuẩn bị cho bất kỳ sự kiện nào."

"Mary Rose có thể tự bảo vệ mình, tất nhiên. Tôi không muốn cậu nhận định rằng con bé không được dạy dỗ tốt, Cole đã dạy con bé cách bắn để tiêu diệt. Cảm ơn Chúa, con bé đã không phải sử dụng đến sự thành thạo của mình."

"Chúng tôi nên đi," Harrison nói.

"Chỉ thêm một phút thôi, xin vui lòng," Adam yêu cầu. "Tôi sẽ nói thẳng thay vì nhảy múa xung quanh vấn đề này," ông nói. "Mary Rose bị cậu thu hút, và từ cách cậu nhìn con bé trong suốt bữa ăn tối, tôi phải giả định rằng sự thu hút ấy là có qua có lại. Tôi mong cậu cư xử như một quý ông. Tôi biết tôi đang xúc phạm cậu, nhưng Mary Rose quan trọng hơn cảm xúc của cậu vào lúc này. Tôi có được lời hứa của cậu chứ?"

Harrison không cảm thấy bị xúc phạm. Adam đang hành động như một người anh trai đầy tình yêu thương. Harrison sẽ không trông đợi ít hơn.

"Ông có lời hứa của tôi, tôi sẽ giữ Mary Rose an toàn, hoặc chết trong lúc cố gắng, Adam, và tôi chắc chắn sẽ bảo vệ danh dự của cô ấy."

Adam bắt tay anh và sau đó đi cùng anh đến cửa trước. "Tôi ước con bé đợi đến ngày mai, nhưng nó thật cứng đầu, Harrison."

"Tôi đã nhận thấy."

Adam mỉm cười. "Vâng, dĩ nhiên cậu đã nhận thấy. Tôi rất tò mò về cơ hội tiếp cận với người phụ nữ Corrie này. Mary Rose có xu hướng chỉ nhìn thấy những điều tốt đẹp. Hãy quan sát khi con bé nói chuyện với người bạn mới nhé. Tôi không thích ý tưởng có một khẩu súng nhắm vào em gái của tôi suốt thời gian con bé nói chuyện. "

Eleanor đứng dậy khi hai người bước ra khỏi hiên nhà. Cô gật đầu với Harrison và chuyển sự chú ý sang Adam.

"Ông để cho bạn ấy đi sao, Adam? Trời có vẻ sắp mưa, bạn ấy sẽ làm hỏng quần áo của mình nếu đi vào cơn giông bão. Tôi muốn ông nói với bạn ấy rằng bạn ấy phải ở nhà".

"Mary Rose đâu?"

"Bạn ấy đang ở trong nhà kho," Eleanor trả lời.

"Tại sao cô không đi vào bên trong với tôi. Cô có thể giữ tôi bầu bạn trong khi tôi chuẩn bị bữa tối."

Eleanor trông có vẻ biết ơn sự bầu bạn. Cô ta háo hức gật đầu và đi theo Adam vào bên trong.

SeseNau' Blog

Harrison và Mary Rose mất hai tiếng đồng hồ để tới được căn cabin tách biệt nằm cao bên trên sườn núi. Việc leo trèo rất chậm, vì đường mòn bị hư hỏng nhiều chỗ và không tồn tại ở những khu vực khác mà họ cần vượt qua.

Thời gian trôi qua quá nhanh đối với Harrison. Cảnh quan đã giữ anh liên tục lo lắng. Nó liên tục thay đổi theo từng khúc quanh, cũng như màu sắc và mùi hương, và cũng đòi hỏi sự tập trung hoàn toàn để giữ cho mắt anh đặt trên Mary Rose. Ánh mắt của anh muốn nấn ná trên ngọn thác nhiều tầng bên phải của con đường ngoằn ngoèo và những ngọn đồi trùng điệp phía bên trái, nơi dày đặc những cây thông thơm nồng, với những cụm đồng cỏ nhỏ nhỏ đan xen. Sinh vật hoang dã thật phong phú trong khu vực. Những con thú đã xuống từ đỉnh núi cao hơn để bỏ lại chiếc áo choàng của mùa đông và ăn trái cây và cỏ mùa xuân ngọt ngào. Có những con hươu, nai sừng tấm, hoẵng và đám sóc đỏ mập như những chú thỏ đuôi bông. Một con nai nhỏ đuôi trắng, tò mò nhiều hơn sợ hãi, không hề di chuyển chút nào khi họ di chuyển trong vòng vài inch ngang qua con thú. Nếu Harrison vươn tay ra anh chắc chắn có thể chạm được vào chiếc mũi màu nâu mượt như nhung của nó.

Mary Rose trở thành người hướng dẫn đầy hăm hở trong vùng đất thần tiên của cô. Cô đã đặt tên cho tất cả các bông hoa dại mà anh chưa từng thấy trước đây và chỉ ra một số cây mà người dân địa phương dùng để chữa bệnh đau nhức. Khi đường mòn đủ rộng để chứa cả hai con ngựa, họ đi sóng

đôi. Cô dừng lại nhiều lần để chỉ chỗ những con thú và những cảnh vật mà cô nghĩ sẽ thu hút anh.

Tình yêu của cô đối với mảnh đất càng trở nên rõ ràng khi họ trèo lên cao hơn. Cô chỉ vào một con nai sừng tấm cái và con non của nó đang ăn gần một con suối và thì thầm ý kiến của cô rằng chúng chỉ đơn giản là đáng yêu làm sao.

Cô dừng lại một lần nữa ở gần đỉnh núi và ra hiệu về ngọn đồi bên dưới. "Những con gấu nâu," cô thì thầm. "Ở bên trái con suối kia, anh có nhìn thấy chúng không, Harrison, một con đang ở trong nước. Nếu có đủ thời gian, em sẽ muốn chúng ta quan sát chúng bắt cá. Chúng làm điều đó giỏi hơn chúng ta nhiều".

"Làm thế nào em biết đó không phải là những con gấu xám?"

Nếu cô nghĩ câu hỏi của anh thật ngớ ngẩn, cô cũng không để anh biết điều đó. Cô giải thích: "Một con gấu xám có một cái u đặc biệt bên dưới đầu." Cô giải thích. "Chúng tôi không thấy chúng quá nhiều ở quanh đây, đừng thất vọng. Chúng có thể trở nên phiền phức lắm."

"Anh đọc được rằng một số người đàn ông sống ở vùng núi thích săn gấu xám."

Cô đảo mắt lên trời. "Em có thể đặt cược rằng anh đã đọc điều đó trong một cuốn tiểu thuyết rẻ tiền, đúng không? Những câu chuyện đó chỉ là phịa. Đàn ông săn lùng những con gấu xám à? Chỉ có những người rất ngu ngốc mới làm thế", cô thừa nhận.

Nếp hăn nhỏ xíu nhúu đôi chân mày của cô khi cô buông lời giải thích nghiêm túc và giọng điệu nhiệt tình của cô khi cô hướng dẫn làm anh mỉm cười.

Anh chợt nhận ra anh cũng đã lo sợ cho cô rất nhiều khi anh ở trong vùng đất.

"Tại sao anh lại mỉm cười? Anh không tin em sao?" cô hỏi.

"Anh tin em. Anh mỉm cười bởi vì em làm cho anh hạnh phúc."

Cô vô cùng hài lòng với lời khen ngợi của anh. "Cám ơn", cô nói.

"Mary Rose?"

"Vâng?"

"Tại sao chúng ta phải thì thầm?"

Vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt của cô nói với anh rằng cô không nhận ra là họ đang thì thầm. Cô bật cười thích thú.

"Adam và em thường thì thầm bất cứ khi nào lên đây. Em còn bé hơn nhiều, và anh ấy có xu hướng để em có được cách của mình".

"Nhưng tại sao em lại muốn thì thầm?" anh hỏi.

"Anh sẽ cười cho xem," cô tiên đoán.

Anh cam đoan với cô rằng anh sẽ không. Rồi anh phải hứa. Cô đã bắt buộc anh.

"Em thì thầm bởi vì em nghĩ em đang ở trong sân của Thiên Chúa."

"Em gì cơ?"

"Anh đã không ở quanh những đứa trẻ đúng không, Harrison?"

"Không, anh nghĩ là anh đã không. Em thực sự nghĩ rằng em đang ở trong ..."

"Vâng, em đã nghĩ thế," cô ngắt lời. "Thì thậm chí bày tỏ sự tôn trọng nghe có vẻ thích đáng."

"Và bây giờ khi em đã hoàn toàn trưởng thành thì sao? Bây giờ em đang nghĩ gì?"

Cô quyết định hoàn toàn trung thực với anh. "Em vẫn ở trong sân của Chúa."

Anh bật cười. Cô phải chờ anh yên lặng trước khi cô nói lại. "Em thích khi anh cười, mặc dù anh đã hứa sẽ không. Mỗi khi anh cười, điều thật sự hiếm hoi, các nếp nhăn lo lắng ở góc mắt anh quăn lên. Nó rất quyến rũ. Anh lo lắng quá nhiều."

"Anh có sao?" Anh thực sự ngạc nhiên bởi ý kiến của cô. Anh không thể tưởng tượng ra bất cứ ai lo lắng quá nhiều. Quan niệm này dường như xa lạ đối với anh. Khi một người đàn ông lo lắng, anh ta đã ở trên mép vực rồi, luôn sẵn sàng, luôn luôn chuẩn bị cho bất kỳ sự việc nào.

"Ồ, vâng, anh lo lắng quá nhiều."

Cô làm dịu lời phê bình bằng cách mỉm cười với anh. Anh ngay lập tức mỉm cười đáp lại. Và họ vẫn chần chừ. Không một ai muốn di chuyển. Khoảnh khắc ấy đột nhiên trở nên đầy hứa hẹn. Một sự thân mật mới mẻ đã tuôn chảy giữa họ, trong nơi yên bình này, khi thế giới bên ngoài không thể xâm

nhập. Ngay lúc này đây cô chỉ thuộc về anh. Anh không phải chia sẻ cô với bất cứ ai.

Một tiếng sấm vang lên ở xa xa, nhưng Harrison đã bỏ qua sự cảnh báo. Mary Rose cũng vậy. Cô đã hoàn toàn mê đắm khi nhìn chăm chăm vào anh. Anh cũng hài lòng mãn ý trong việc nhìn cô y như thế.

Một cành cây gãy tách phía sau họ. Harrison phản ứng với tốc độ cực nhanh. Anh quay người trong yên ngựa, khẩu súng đã được kéo ra và lên nòng, sẵn sàng cho âm thanh kế tiếp. Một con thỏ chạy băng qua con đường mòn sau đó, và Harrison bỏ súng xuống

Mary Rose quan sát anh một cách kinh ngạc. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ ai di chuyển nhanh như thế, ngoại trừ Cole, tất nhiên, nhưng các anh trai cô không được tính, và cô không thể không lo lắng về việc anh đã phát triển các kỹ năng ấy ở nơi nào và tại sao. Hay đó là bản năng?

Anh lại khiến cô lo lắng nữa rồi. Chắc chắn người đàn ông này có nhiều hơn một lớp vỏ bọc, và cô không biết nên cảm thấy thế nào về điều đó.

"Bây giờ em đang cau mày, có gì không đúng sao?" anh hỏi.

"Cách anh vừa mới di chuyển. Đó là thứ không đúng. Anh đã từng quen thuộc với việc phòng vệ phải không?"

Anh không trả lời. Cô lắc đầu. "Anh là một người đàn ông phức tạp. Anh cư xử một đường và sau đó lại làm điều gì đó thay đổi những gì em đã nghĩ về anh. Em muốn anh dừng điều đó lại."

"Bất ngờ có thể là tốt, đúng không?"

"Như thế nào?"

"Thích thú," anh trả lời. "Đôi khi việc làm ai đó ngạc nhiên có thể là..."

Cô không để anh kết thúc lời tranh luận của mình. "Em đã rất thích thú rồi. Em thích anh cứ là anh thôi."

"Em thích anh theo cách em đã nghĩ anh là."

"Anh đang khiến cho em phát điên, Harrison."

Anh bật cười. "Em cũng làm anh phát điên, Mary Rose."

Cô quay đi khỏi anh. "Em sẽ không bị lôi kéo vào cuộc thảo luận về các sai sót trong tính cách của anh lúc này đâu. Không có đủ thời gian. Ngày đã muộn, và nếu chúng ta không vội lên, em sẽ không còn thời gian để thăm bạn của em. Làm ơn đừng la cà nữa."

Harrison không để cô có được lời cuối cùng. "Anh chưa bao giờ la cà trong suốt cuộc đời mình."

Cái khịt mũi thiếu trang nhã là sự phản bác của cô. Anh không bị chọc tức. Thực ra, anh không thể ngừng mỉm cười. Anh đã không cảm thấy điều tốt đẹp này trong một thời gian rất dài. Sự yên bình và sung túc dường như tỏa ra từ rặng núi. Và khi anh nhìn vào đôi mắt của Mary Rose và trông thấy niềm vui ở đó, anh cảm thấy như thể anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn làm, bất kể trở ngại không thể vượt qua nào. Anh cảm thấy ... trọn vẹn khi ở bên cô, tất cả là bởi vì sự tin cậy trong ánh mắt của cô, và cả sự chấp thuận.

Chấp thuận. Chẳng phải anh đã trải qua cả cuộc đời mình để có được điều đó sao? Đó không phải là lí do thực sự trong việc anh bị ám ảnh với cuộc săn đuổi của mình trong việc tìm kiếm con gái của Lord Elliott để ông ấy

chấp nhận anh như một người bình đẳng sao? Hay tất cả chỉ là một sự đền đáp cho sự tử tế của ông ấy?

Harrison không có câu trả lời. Anh biết anh hàm ơn Elliott vì đã chăm sóc cha mình; Vâng, dĩ nhiên anh có. Ông là người duy nhất không quay lưng lại với bạn mình trong khi mọi người khác ở Luân Đôn đã làm. Ông đã cho họ tiền và tiếp quản việc thanh toán các khoản thuế, và khi việc săn sóc bệnh nhân liên tục trở thành điều bắt buộc, anh thấy rằng họ đã có nhân viên tốt nhất sẵn sàng. Nhờ lòng quảng đại của ông, cả cha anh lẫn anh đều không phải chịu cảnh túng thiếu. Elliott thậm chí đã tài trợ cho việc học của Harrison.

Anh đã nợ Elliott một món nợ khổng lồ, và vì danh dự, anh sẽ dành cả cuộc đời để báo đáp. Harrison không trốn tránh trách nhiệm của mình. Và anh chắc chắn sẽ không bao giờ có thể đòi hỏi thêm gì nữa ... ngay cả hạnh phúc. Mary Rose. Chúa ơi, làm thế nào cô đã khiến anh suy nghĩ về những điều không bao giờ có thể. Anh đã yêu cô, và anh hoàn toàn không có ai để đổ lỗi ngoài chính bản thân mình. Anh biết rõ là không được phép dính líu, và anh đã làm chính xác điều đó.

Elliott đã lập những kế hoạch cho con gái mình trong vòng một tháng sau khi sinh. Harrison không phải là một phần trong tương lai của cô, và anh biết rằng khi họ trở về Anh, không điều gì có thể thay đổi.

Địa vị đã ngăn anh không được yêu cầu bàn tay cô trong hôn nhân. Anh cũng không xứng đáng và cũng chẳng đủ bảo đảm về tài chính để trao tặng cô tên họ của anh.

Anh không muốn nghĩ về tương lai. Anh quyết định sẽ đón nhận thời gian anh có được với Mary Rose, để anh có thể nhấm nháp những kí ức ấy trong những đêm trường lạnh giá phía trước.

Anh thấy biết ơn khi họ đến cabin của Corrie bởi vì sẽ không còn thời gian để anh chìm sâu thêm vào nỗi đau.

Mary Rose sẽ không để anh đến gần khu đất khai hoang. Thực tế, cô đã bắt anh ở cách đó khoảng nửa dặm. Cô giải thích rằng cô không muốn Corrie bị hoảng hốt, và cái nhìn đầu tiên vào anh có thể làm hoảng hốt bất cứ ai. Ngay lập tức anh cảm thấy bị xúc phạm.

"Chính xác em nghĩ có gì không đúng về sự xuất hiện của anh?"

"Anh đã có một ngày tăng trưởng râu ria trên khuôn mặt và mái tóc của anh có nhu cầu cắt tỉa rất lớn cho hai tuần nay."

"Thì sao?" anh hỏi gặng.

"Em sẽ phải nói thẳng thừng," cô nói. "Anh trông có vẻ đe dọa và ... xù xì, em thấy anh hấp dẫn, nhưng bà ấy sẽ không."

Anh khịt mũi hoài nghi, rồi cười phá lên với âm thanh anh vừa làm. Chúa giúp anh, anh đang bắt đầu hành động y như cô.

"Em xin lỗi nếu như em đã đã dẫm đạp lên những cảm xúc nhạy cảm của anh," cô nói.

"Anh không có cảm xúc nhạy cảm."

"Vâng, tốt, ngay khi anh mở miệng và nói chuyện, mọi người đều biết anh có văn hoá và tinh tế như thế nào."

"Người có văn hoá và tinh tế cũng có thể là kẻ giết người, Mary Rose. Em khiến điều đó nghe như thể một nền giáo dục thì đảm bảo cho sự phong nhã."

Cô nhún vai. Cô không muốn lãng phí thời gian tranh cãi với anh. Sự nặng nề trong không khí cho thấy một cơn bão đang đến gần, và cô không muốn bị ướt sũng cho đến khi cô có một chuyến thăm tốt đẹp với người bạn mới.

Cô thậm chí còn không để Harrison mang đồ tiếp tế vào trảng rừng trống. Cô đã thực hiện ba chuyến đi và cuối cùng đã hoàn thành việc xếp chồng tất cả các món quà của mình thành một đống ở trung tâm khu đất.

Mary Rose kinh ngạc khi lần này Corrie cho phép cô đến gần hiên nhà hơn. Cô coi điều đó như sự tiến bộ thực sự trong mối quan hệ của họ.

Cô không hề để tâm chút nào về khẩu súng săn đã chia vào cô toàn bộ thời gian cô đứng ở đó. Cô chỉ biết ơn rằng Harrison đã không ở đủ gần để nhận ra. Anh chắc chắn sẽ tạo nên một cảnh tượng nếu anh nghĩ cô đang gặp nguy hiểm.

Tuy vậy, anh không ở yên tại nơi cô muốn. Không tạo ra một âm thanh nào, anh đã chuyển đến một vị trí, nơi anh có được sự che dấu bởi đám lá mà vẫn có một cái nhìn rõ ràng về phía trước của căn cabin.

Khi anh phát hiện ra nòng của cây súng săn nhô ra từ cửa sổ, trái tim anh gần như ngừng đập. Nó chia thẳng vào Mary Rose. Phản ứng ban đầu của anh là rút súng ra và bắn vào phía nòng súng ấy. Phải nỗ lực cực độ để anh không can thiệp. Anh toát mồ hôi, dĩ nhiên, nhưng sau mười, rồi mười lăm phút trôi qua, anh nhận ra khẩu súng săn chỉ để trình diễn. Anh vẫn không rời mắt khỏi mối đe dọa, dĩ nhiên, nhưng cuối cùng anh cũng có thể thở bình thường trở lại.

Hành vi của Mary Rose và cuộc nói chuyện một chiều của cô trong một giờ tiếp theo thật kỳ quái và thú vị.

Cô sẽ không bao giờ nói không ngừng như thế nếu cô biết anh đang lắng nghe, tất nhiên, và anh không có ý định để cô phát hiện ra.

Sau khi cô đặt những vại sành cuối cùng vào đồng hồ, cô đứng dậy và lau trán vào cạnh ống tay áo. Cô xin lỗi vì cô đã không thể giữ lời và đi thăm vào ngày hôm trước. "Tôi luôn giữ lời hứa của tôi, Corrie, trừ phi thứ gì đó khủng khiếp ngăn cản tôi làm như vậy, và sau khi tôi kể với bạn về tất cả những điều đáng tiếc đã xảy ra với tôi, bạn sẽ hiểu được sự chậm trễ ấy", cô cam đoan với người phụ nữ. Sau đó cô đã liệt kê đầy đủ về thời gian của cô. Harrison nhận thấy cô không đề cập đến lý do tại sao cô đuổi theo sau Bickley. Anh nghĩ cô không muốn Corrie phải lo lắng rằng những người dân vệ có thể vẫn chạy đến chỗ sườn núi để đốt lửa xua bà ấy ra. Mary Rose chỉ nói rằng cô có một sự khác biệt về ý kiến và cố gắng sử dụng lý do khi cô trò chuyện với người đàn ông. Điều này dẫn đến điều khác và trước khi cô biết điều gì đang xảy ra, cô đã bị tấn công.

Sự hồi tưởng của cô về những sự kiện làm anh mỉm cười. Cô không dả động nhiều đến những chấn thương hay đau đớn mà cô đã phải chịu đựng, hay thực tế là cô gần chết. Không, cô dành thời gian để kể mọi thứ về chiếc váy đáng yêu đã bị rách thế nào và mái tóc của cô trông đáng sợ ra sao.

Cô vẫn chưa kết thúc việc nói về những tai ương của mình. Cô đã giải thích dài dòng về trải nghiệm của cô khi chờ đợi trong phòng khách của Catherine Morrison. Đó là khi Harrison phát hiện ra Mary Rose coi anh là tài sản độc quyền của cô. Anh không phải đoán. Mary Rose nói với Corrie mọi thứ về quyền của cô trong việc "có" anh. Cô thậm chí vạch ra tất cả những lý do tại sao anh thuộc về cô.

"Tôi đưa anh ấy về nhà với tôi trước khi anh ấy để chính mình bị giết. Khi tôi nghĩ về những gì đã có thể xảy ra cho con vật đáng thương ấy, chà, trái tim tôi rất đau đớn. Anh ấy có thể cứu giúp nó nếu anh ấy là đồ bá vợ hoặc nguy hiểm sao? Không, dĩ nhiên anh ấy không thể. Anh ấy cũng hết sức

ngây thơ nữa, Corrie. Người đàn ông đã mang một khẩu súng vào trong thị trấn và thậm chí không biết cách sử dụng nó thế nào. Bạn có thể hình dung điều đại dột như thế không. Tôi thì là anh ấy cần một người trông nom, Chúa che chở anh ấy, anh ấy không biết mình thật sự thiếu khả năng như thế nào. Không ai có lòng hảo tâm để nói cho anh ấy biết, trừ Cole. Harrison đã đánh nhau với những người đàn ông đó sau khi họ xé rách váy và làm rối bù tóc của tôi, nhưng họ là những người đàn ông hơi khăng khiu nên Harrison đã có thể làm được vài cú đấm ra trò. Tôi đã lo lắng trong một lúc, nhìn anh ấy đánh nhau và mọi thứ, và sau đó tôi đã suy nghĩ về điều đó và nhận ra rằng cơn thịnh nộ hần đã làm cho anh ấy mạnh mẽ hơn và may mắn đã ở về phía anh. Anh ấy đã làm tôi ngạc nhiên trên đường lên đây, và rồi tôi phải nghĩ thông suốt và nhận ra tôi không nên ngạc nhiên chút nào. Bạn thấy đấy, anh ấy nghĩ anh ấy nghe thấy một tiếng động, và anh ấy đã kéo súng của mình ra nhanh như chớp. Anh ấy rất nhanh, nhưng thực tế là anh ấy có thể không bắn trúng cả đến kho thóc. Nhanh nhẹn không đáng bằng một cái hắt hơi ở ngoài đây nếu bạn không thể bắn trúng bất cứ thứ gì, đúng không nào?"

Cô dừng lại để buột ra một tiếng thở dài, cường điệu. Harrison có thể cảm thấy mặt mình đang nóng lên. Anh muốn lao như cơn bão vào trong trắng cỏ và chinh đốn người phụ nữ nhỏ bé ngay ngắn lại. Vì Chúa, anh không phải là thứ đồ dớ dẩn đó. Tuy thế, Mary Rose không hoàn toàn xé nát lòng kiêu hãnh của anh thành những mảnh vụn.

"Bạn nên xem anh ấy đang cố gắng học cách huấn luyện một vài con ngựa cho Douglas, đó là một cảnh tượng rất đáng thương, tôi đã nấp trong phòng và nhìn từ cửa sổ để anh ấy không bị bẽ bàng nhiều hơn anh ấy đã có. Thật là một phúc lành khi anh ấy không bị ngã gãy cổ, Corrie, phúc lành cho trái tim anh ấy."

Harrison nghiêng răng và bắt đầu đếm đến mười. Tâm trạng của anh đã đạt đến điểm sôi sục.

"Tôi không muốn bạn phiền muộn về Harrison," Mary Rose tiếp tục. "Tôi chỉ nói với bạn về anh ấy bởi vì anh ấy đã đi cùng tôi lên sườn núi, anh ấy được cho là bảo vệ tôi, đó là lý do tại sao tôi mang khẩu súng của tôi theo, Corrie, tôi có thể giữ anh ấy đủ an toàn. Dù thế nào, anh ấy sẽ không làm phiền bạn đâu, anh ấy tốt bụng và bản chất ngọt ngào, và giờ đây, sau lần thăm viếng cuối cùng của chúng ta, bạn đã biết tôi đủ rõ để hiểu rằng tôi sẽ không tiến cử anh ấy nếu anh ấy giỏi đánh lộn. Tôi đã nói với bạn về việc Catherine Morrison ném bản thân cô ta vào anh ấy chưa nhỉ?"

Cô đoán rằng cô đã không nói với người phụ nữ và vướng vào một lời giải thích dài, thôi phớt lờ tất cả các tỷ lệ về những điều sai trái mà người phụ nữ đã làm với cô trong những năm qua. Mary Rose đã lưu giữ rất nhiều phàn nàn về Catherine và cô tiếp tục nói với Corrie về từng điều, xới tung mọi thứ về thời thơ ấu của họ. Vì Corrie không thể hoặc không nói cô dừng lại, bà ta đã biến giấc mơ của Mary Rose thành sự thực. Một thánh giả bị mắc kẹt không thể chạy trốn.

Harrison đã bắt đầu lo lắng rằng Corrie sẽ bắn Mary Rose vì người phụ nữ này bị điên như mọi người đã nói, nhưng vào thời điểm cuộc nói chuyện một chiều kết thúc, mối bận tâm của anh đã thay đổi. Bây giờ anh không thể hiểu tại sao Corrie lại không bắn cô chỉ để cô im miệng.

Mary Rose liên tục xen kẽ lộn xộn những bình luận về Harrison. Cái tôi của anh bị đánh bầm dập tả tơi, và nếu cô "chúc lành cho trái tim anh" chỉ thêm một lần nữa, anh thề rằng anh sẽ phải bóp cổ cô.

Giọng của cô cuối cùng đã khàn đi. Cô hứa với bạn của cô rằng cô sẽ trở lại ngay khi có thể cho một chuyến viếng thăm dài và quay người để rời đi. Rồi cô chợt nhớ ra rằng cô đã không đề cập tới vị khách gia đình mới nhất của mình và nhanh chóng dừng lại giữa chừng.

Cả Corrie và Harrison sau đó đã phải lắng nghe một cuộc thảo luận dài, về Eleanor.

"Bạn ấy sẽ sớm ổn định," Mary Rose tiên đoán. "Bạn ấy thậm chí còn có thể trở thành một người bạn tốt ngay khi bạn ấy vượt qua được cảm giác tự thương hại cho bản thân. Chao ôi, thời gian trôi nhanh làm sao. Hãy mang các vật phẩm của bạn vào bên trong trước khi cơn mưa đến nhé. Giờ thì tạm biệt, Corrie. Cầu Chúa giữ bạn an toàn."

Harrison ở nguyên tại chỗ cho đến khi Mary Rose rời khỏi khu trang cỏ. Nòng súng trường đã di chuyển khỏi ô cửa sổ một phút sau đó. Anh rút lui theo lối cũ, tạo một vòng tròn rộng quanh Mary Rose, và trở lại chỗ mà cô đã bảo anh chờ trước khi cô đến nơi đó.

"Em đã có một chuyến thăm tốt đẹp chứ?" anh hỏi.

"Ồ, vâng," cô trả lời. Giọng cô khàn khàn. "Bà ấy là một người phụ nữ đáng mến."

Anh không thể hình dung làm thế nào cô biết điều đó. "Bà ấy đã nói chuyện với em chưa?" anh hỏi.

"Chưa, nhưng bà ấy đã sẵn sàng," Mary Rose đảm bảo với anh. "Chúng ta nên đi, Harrison, đã muộn rồi."

"Làm thế nào em biết bà ấy đã sẵn sàng nói chuyện với em?" Anh hỏi, lơ đãng đề nghị rời đi của cô.

"Bà ấy đã cho phép em đến rất gần trung tâm khu đất trống," cô giải thích. "Bây giờ bọn em rõ ràng là bạn bè."

"Bởi vì bà ấy đã không bắn em."

"Vâng," cô nói, hài lòng là anh đã hiểu

Anh nghĩ cô đang khôn ngoan ngang bằng một đứa trẻ hai tuổi đang giận dữ.

"Em đang hoàn toàn phi lý," Anh bảo cô. "Em biết thế, đúng không, Mary Rose?"

Cô lắc đầu với anh. "Phi lý khi tìm kiếm điều tốt đẹp trong con người ta sao? Mọi người đều có cảm xúc, Harrison. *'Không ai là một hòn đảo'*. Có nhớ đoạn văn mà cả anh và Adam đều rất yêu thích không? "

"Vâng, tất nhiên, nhưng ..."

"Chúng ta không thể tồn tại mà không có nhau", không phải câu 'Cái chết của bất kỳ người nào đều làm thu nhỏ tôi, bởi vì tôi tham gia vào nhân loại' mang ý nghĩa rằng điều tương tự với anh cũng có ý nghĩa với em sao? Tất cả chúng ta đều là thành phần của cùng một chủng tộc. Corrie có những nhu cầu giống y như phần còn lại của chúng ta. Bây giờ anh có nhận thấy chưa?"

"Ghi điểm, quý cô Clayborne."

Nụ cười của cô rực rỡ. "Em tin rằng đây là cuộc tranh luận đầu tiên với anh mà em từng thắng."

"Chúng ta không tranh luận," anh trả lời.

"Nó có vẻ như thế. Chúng ta cần phải rời đi ngay." Cô bắt đầu hướng về con ngựa của mình và liếc lên bầu trời phía trên. "Chúng ta sắp bị mắc mưa, và anh rất thích la cà, đúng không?"

Anh nâng cô lên yên ngựa và trao dây cương cho cô. Cô đặt tay lên núm yên ngựa. Harrison bắt đầu quay lưng rời khỏi, rồi đổi ý. Anh vươn tay phủ lên bàn tay cô. Cô nhìn vào mắt anh để tìm hiểu lý do tại sao anh đột nhiên muốn nán lại. Nụ cười của anh đã thu hút sự chú ý đầy đủ của cô. Chúa ơi, cô yêu biết bao khi anh hạnh phúc. Mắt anh trở nên nồng ấm và chào đón như ánh nắng mặt trời. Cô cảm thấy hơi nóng lan toả mọi hướng trong bụng cô.

"Em có một trái tim rất tốt, Mary Rose."

Cô cảm thấy như thể anh vừa vuốt ve cô. Cô vừa định nói cảm ơn thì anh tiếp tục và hủy hoại nó.

"Anh sẽ cố gắng nhớ điều đó bất cứ khi nào em làm cho anh phát điên." Anh buông cô ra và quay người đi đến bên MacHugh. Trong một chuyển động linh hoạt, anh quăng người vào trong yên ngựa. Vẻ duyên dáng trong hành động ấy gây ấn tượng với cô. Cô đoán tất cả thời gian anh đã dành ra để leo trở lại trên lưng những con ngựa sau khi bị hất ngã ngựa rồi cuộc đã dạy anh thứ gì đó hữu ích.

"Lời bình luận đó được cho là mang ý nghĩa gì?" cô hỏi.

"Nó có nghĩa là anh biết trò chơi của em là gì. Em là người đã dành quá nhiều thời gian để nói chuyện với Corrie, và vì thế em quyết định đổ lỗi cho anh nếu chúng ta bị ướt sũng."

"Anh quá thông minh với em, Harrison." Cô nâng dây cương lên và quay hướng trở về nhà. "Em chưa bao giờ nói rằng em hoàn hảo, đúng không?"

"Không, em không bao giờ làm thế," anh đồng ý với một tiếng cười.

"Anh cũng không hoàn hảo, anh cực kỳ thích tranh cãi, nhưng dĩ nhiên anh hẳn đã nhận ra điều đó rồi. Anh cũng được trao tặng rất nhiều pháp thuật, nhưng em nghi ngờ anh không thể kèm được điều đó."

"Em liên tục nhảy ngay đến kết luận dựa trên thông tin không đầy đủ, em biết điều đó, đúng không? Và anh không có pháp thuật, phụ nữ à."

"Hầu hết thời gian anh là một quý ông hoàn hảo, nhưng trong chớp mắt, anh có thể biến thành một kẻ điên cuồng nộ." Cô có thể gọi tai ách của anh là thứ gì khác nữa chứ? Người đàn ông có phép thuật, và chỉ vậy thôi. Cô sẽ không tranh cãi về điều đó ngay bây giờ. Cô muốn thảo luận về một thứ gì đó khác cũng quan trọng như thế.

"Anh từ chối hiểu rằng đôi khi người ta phải hành động trước khi họ thu thập được hàng trăm tài liệu để hỗ trợ cho một luận điểm khả dĩ. Nếu em đợi cho đến khi có chút thông tin về anh trước khi em mời anh về nhà với em, anh có thể đã chết. Em cũng vậy," cô nói thêm. "vì tuổi già."

"Nói cách khác, em nhảy trước khi em nhìn, có đúng không?"

"Ít nhất thì em cũng dám nhảy."

"Thái độ đó chính xác là lý do tại sao có quá nhiều người chết trẻ ở ngoài đây".

"Hành động thường có hiệu quả hơn lời nói."

"Trong một thế giới hoang dã, có lẽ. Hãy nhớ, Mary Rose, tất cả chúng ta đều có trách nhiệm về hành động của chúng ta."

"Chúng ta không sống trong một phòng xử án."

"Chúng ta nên cư xử như thể chúng ta đã ở đó."

"Việc đồng ý với em sẽ giết anh, phải không, Harrison?"

Cô cười sau khi cô hỏi câu hỏi. Anh mỉm cười đáp lại. "Có lẽ," anh thừa nhận. "Anh thích chiến thắng."

"Cuộc sống không chỉ là chiến thắng, mà là sống sót".

"Trong phạm vi công việc của anh, sống sót và chiến thắng là điều tương tự."

Cô đã phải suy nghĩ về những gì anh vừa nói trong một lúc lâu trước khi cô đưa cho anh sự bác bỏ của mình. Cô rõ ràng thích thú khi đấu khẩu với anh. Anh cũng có nhiều niềm vui y như thế. Anh nhận thấy những nhận xét của cô sôi động và tươi mới một cách trung thực, ngay cả khi cô không hề hợp lý chút nào.

Quái quỷ, anh có những phép thuật cơ đấy.

"Em tin rằng anh nên tìm một lĩnh vực công việc khác."

Anh lờ đi lời gợi ý. "Một người thực sự không nên mang tính cá nhân vào cuộc tranh luận."

"Đó là những gì chúng ta đang làm sao?"

"Tranh luận á?"

"Phải, chúng ta đang tranh luận sao?"

"Anh nghĩ chúng ta đang làm như thế. Em nghĩ chúng ta đang làm gì?"

"Tìm hiểu tính cách."

Anh cười vang.

"Chính xác thì chúng ta đang tranh luận điều gì?"

Anh không có ý tưởng mờ nhạt nào. Tuy nhiên, anh không định nói với cô điều đó và vì thế anh quyết định phịa ra một thứ gì đó hợp lý để chỉ có thể tiếp tục tranh luận với cô.

"Chúng ta đang tranh luận về sự khác biệt trong triết lý của chúng ta về cuộc sống."

"Chúng ta và của chúng ta ư? Chà, nhưng những từ đó bao hàm ngụ ý tìm hiểu cá nhân đối với em."

"Ghi điểm, quý cô Clayborne."

Cô tặng anh một cái gậy đầu vương giả.

"Em có thể tóm gọn sự khác biệt giữa chúng ta chỉ bằng hai từ".

"Anh cũng vậy", anh cam đoan với cô.

"Ưu tiên phái đẹp chứ?"

"Tất nhiên."

"Trải nghiệm và quan sát. Em trải nghiệm cuộc sống. Anh quan sát nó. Em cược rằng anh sẽ nói điều tương tự."

"VẬY em sẽ thua cược," anh phản lại. "Anh có thể nói tính hợp lý so với vô lý, trật tự so với sự hỗn loạn, sự tỉnh táo so với điên rồ ..."

"Các luật sư rất thích thao thao bất tuyệt, đúng không?"

"Một số như thế."

"Anh có nhận ra anh vừa gọi em là vô lý, hỗn loạn, và điên rồ không?"

"Em có nhận ra rằng em vừa nói anh chỉ quan sát cuộc sống không? Đó không phải là sự thực."

"Trời sắp mưa. Em nghĩ chúng ta nên dừng lại."

Tia sét thấp sáng bầu trời. "Nó sẽ tệ hơn," anh tiên đoán.

"CÓ lẽ, có những hang động cách đây khoảng một phần tư dặm, chúng ta phải quay trở lại một chút, và bây giờ nên vội vàng lên. Con đường sẽ trở nên quá nguy hiểm cho MacHugh và Millie."

Anh không muốn dừng lại, nhưng bóng tối đang phủ xuống rồi, và thật ngu ngốc khi cố gắng đi tiếp. Anh đã hy vọng đến được đỉnh đồi bên trên nhà cô trước khi đêm bắt kịp họ. Đường mòn rộng hơn ở đó, an toàn hơn cho những con ngựa. Chúng có thể tìm được đường trở lại chuồng dù có ánh sáng hoặc không có ánh sáng. Bản năng và cơn đói sẽ hướng dẫn chúng.

Trải qua cả đêm với Mary Rose cũng nguy hiểm cho anh y như việc dẫm lên những viên sỏi tròn đối với những con ngựa. Dĩ nhiên anh sẽ hành xử như một quý ông mà anh đã được huấn luyện trở thành. Anh đã trao cho Adam lời hứa, và anh có ý muốn giữ lời. Tuy nhiên, anh sẽ hành động đáng kính trọng cho dù không lời hứa của mình. Hành động không phải là vấn đề. Sự thất vọng mới là vấn đề, nhưng dường như không có cách nào để né tránh

điều đó. Anh sẽ phải trải qua những thử thách không cần thiết về khả năng chịu đựng, bất kể đó là gì. Anh nghiêng chặt răng với dự đoán về đêm khốn khổ phía trước.

"Nhanh lên, Harrison," cô gọi theo sau anh. "Giờ đây mới chỉ có sương mù, nhưng chỉ trong vài phút nữa nó sẽ trở thành một trận mưa như trút nước. Em không muốn bị ướt sũng nếu em không cần phải như thế."

Harrison nghĩ cô hơi phóng đại. Một lát sau, khi anh bị ướt sũng tới tận xương và sắp đóng băng, anh phải thừa nhận rằng cô đã đúng.

Hang động mà họ tìm thấy chỉ nhiều hơn phần nhô ra của những tảng đá dài và hẹp đôi chút. Có hai lý do họ đi vào bên trong. Một, nó không bị chiếm đóng, đó là một vấn đề đáng xem xét vì các thói quen về đêm của một số động vật trong khu vực; và hai, sàn hang khô ráo. Không khí ẩm ướt và ẩm ướt dễ chịu y như mưa tuyết, nhưng không quá khốc liệt, và vì vậy nó sẽ tốt.

MacHugh từ chối đi ra phía sau cùng Millie. Harrison tháo bộ yên cương khỏi con ngựa giống và để nó đứng gần miệng hang. Con ngựa đã đổi ý và di chuyển về phía sau ngay khi Mary Rose đốt một đồng lửa bằng những cành và nhánh cây mà Harrison đã thu thập được. Anh đã cố gắng trong mười phút để mời những khúc gỗ ẩm ướt bốc cháy. Tuy nhiên, cô có nhiều kinh nghiệm hơn và biết cách xếp chồng những nhánh cây cho đúng cùng với những chiếc lá khô cô thu lượm được từ sàn hang.

Harrison đã làm khô những con ngựa tốt nhất có thể, sau đó lấy nước vào một cái xô tạm thời tạo ra từ tấm vải mà anh đã đủ thông minh để mang theo và đưa nước cho Millie. Khi cô ngựa đã uống đủ, anh cho phép MacHugh thoải mái cơn khát của mình.

Mary Rose đã hong khô các giường xếp ẩm ướt và sau đó làm thành những giường ngủ. Cô đặt những tấm chăn cạnh nhau.

Anh muốn được ở phía đối diện của ngọn lửa, nhưng anh không phàn nàn vì biết rằng cô chỉ đang làm điều hợp lý. Họ sẽ cần ở gần nhau để chia sẻ sự ấm áp vào ban đêm.

Cô cởi giày, đưa chúng ra xa khỏi lửa, rồi rút khẩu súng mà anh chưa nhận ra cho đến lúc này, nhét nó vào dây thắt lưng của chiếc váy, và đặt nó dưới nếp gấp trong tấm trải làm nên chiếc giường của cô.

Harrison đi đến phía bên kia của ngọn lửa và đứng đó, cố gắng làm ấm chính mình.

"Em có cắm trại bên ngoài nhiều không?" anh hỏi.

"Không."

"Em hành động y như em có."

Cô quỳ xuống và thêm một vài cành cây vào lửa "Em thích cái giường của riêng em hơn, nhưng người ta phải làm gì những gì cần làm để giữ ấm ở đây. Đúng không? "

"Em không câu nệ chút nào."

"Trời đất, em hy vọng là em không. Anh nghĩ rằng em sẽ như thế ư? "

Anh lắc đầu. Cô không hiểu thế giới mà anh đã sống, nơi những phụ nữ dịu dàng tử tế sẽ ngất xỉu với những gợi ý nhỏ nhất của sự không đúng mực. Vì vậy, sự mong manh là lỗi sống xã hội, danh tiếng có thể bị hủy hoại bởi những lời thì thầm bất công. Nữ hoàng Victoria đã đặt ra các tiêu chuẩn

cho thời kỳ đó, dĩ nhiên, và bà cứng nhắc nhấn mạnh tính khôn ngoan trong mọi công việc, sự điềm đạm và cẩn trọng. Tuy nhiên, trong khi bà cũng trưng cho thế giới thấy bà là một nhà tư tưởng độc lập, thì những phụ nữ Anh Quốc mà Harrison tiếp xúc vẫn không rèn luyện bản thân để bắt chước bà.

Anh và bạn thân của anh, Nicholas, đang chạy đua sai nhóm. Những phụ nữ mà họ đã kết giao phụ thuộc vào người khác về mọi nhu cầu của mình, kể cả vui chơi. Nếu một trong số họ trở nên chán, đó là lỗi của người khác.

Đức Chúa Trời ơi, cuộc sống mà anh đã biết mới khốn khổ và hạn chế làm sao. Thật là ảm đạm khi nghĩ đến điều đó.

Mary Rose Clayborne. Quả là một hơi thở của không khí trong lành. Anh đã không tin rằng cô có thể tự chăm sóc mình. Bây giờ, khi đã có thời gian để suy nghĩ về điều đó, anh nhận ra anh đã đưa ra một vài kết luận sai lầm về cô, dựa trên kiến thức hẹp hòi của anh về phụ nữ từ quá khứ của mình.

Cô chắc chắn đã chứng minh là anh sai. Anh đã rất ấn tượng với cách tiếp cận hợp lý của cô trước tình huống của họ. Anh bắt đầu nghĩ rằng cô có ý thức chung nhiều hơn anh đã tin.

Rồi cô cởi quần áo ra. Đầu gối của anh gần như khụy xuống khi anh nhận ra những gì cô đang làm. Ý kiến của anh thay đổi trong nháy mắt. Người phụ nữ ngây thơ này không hề có ý thức gì hết.

"Vì danh Chúa, em nghĩ em đang làm gì vậy?" Tiếng gầm giận dữ của anh âm vang quanh những bức tường đá.

"Cởi đồ. Sao thế?"

"Mặc áo của em lại ngay."

Cô lờ đi mệnh lệnh của anh. Cô đã hoàn thành việc cởi trang phục và sau đó cúi xuống để tháo vớ. Cô đứng trên tấm chăn của mình để không làm bẩn chân.

Cô đứng thẳng lên lại, đôi vớ ướt trong tay, và mỉm cười với anh.

Anh đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô cho rằng anh đang nhìn vào cái mẽ đay của mình.

"Đó là một cái mẽ đay xinh đẹp, đúng không?"

"Gì cơ?"

"Cái mẽ đay của em, em nghĩ anh đang nhìn nó."

"Anh đã," anh nói dối. "Em có nó từ đâu?"

"Mẹ em đã gửi nó cho em, đó là món quà cho ngày sinh nhật thứ mười sáu của em. Cái mẽ đay không mở ra được, nhưng em không quan tâm, anh có nhìn thấy bông hoa hồng chạm khắc ở mặt trước không?"

Cô bắt đầu bước đến để anh có thể nhìn gần hơn. Anh giơ tay lên ngăn lại.

"Anh có thể thấy nó."

"Mama nói rằng bà đã chọn cái mẽ đay mang hình trái tim vì trái tim của chúng tôi đan kết với nhau. Điều đó không ngọt ngào sao? Một ngày nào đó em sẽ chuyển nó cho con gái em."

"Nó rất đẹp." anh nhận xét.

Cô gật đầu. "Khi đeo nó, em cảm thấy gần gũi hơn với bà, vì vậy tất nhiên em luôn đeo nó", cô giải thích.

Cô vỗ nhẹ vào cái mề đay, thở dài khe khẽ, và quay lại với việc làm ấm.

Cô đưa chiếc vớ của mình cho Harrison ngang qua ngọn lửa. "Hãy giữ lấy những thứ này cho em, chúng hơi ấm, đừng để chúng treo quá gần ngọn lửa."

Anh rất vui khi giúp cô vì anh nghĩ rằng cô muốn bàn tay của cô được tự do để có thể mặc áo choàng của cô trở lại.

"Đừng đứng quá gần lửa, Harrison, Travis sẽ tức giận nếu em làm hỏng chúng."

"Em mang tất của anh trai em sao?" Anh không biết nên cười hay lắc đầu.

Cô mỉm cười với anh trong khi gỡ bỏ sợi dây ruy băng ở phía sau cổ. Anh cố nhìn vào cái gờ phía sau tai phải của cô và không nghĩ đến món đồ lót bằng ren trắng dán sát trên da cô. Mỗi lần cô di chuyển, chỗ phồng lên của bờ ngực bắt giữ sự chú ý của anh. Anh có thể cảm thấy mình đang đổ mồ hôi lạnh.

"Chỉ khi em có thể lén lấy chúng khỏi đây phôi trước khi anh ấy nhận ra."

Cô đang nói về thứ quái quỷ gì nhỉ? "Lén lấy cái gì khỏi đây?"

"Tất của anh ấy."

"Tại sao em không mang cái của riêng mình? Em không có sao?"

"Dĩ nhiên là em có, dù vậy, em thích mang của anh trai hơn, chúng dày hơn, em không quan tâm trông chúng như thế nào, em chỉ mang chúng cùng đôi giày ống, vì vậy không ai nhìn thấy chúng hết. Bên cạnh đó, chúng giữ cho đôi chân của em ấm áp. Đó không phải là vấn đề gì to tát đấy chứ?"

Cô chỉ là đang thực tế, nhưng anh vẫn không muốn cô mang vớ của bất kỳ người đàn ông nào, ngay cả các anh trai cô. Ý nghĩ đó ngay lập tức dẫn tới một cái khác. Anh sẽ không phiền nếu cô muốn mang vớ của anh. Thực ra, anh thích điều đó.

Đức Chúa Trời giúp anh, tâm trí anh khua lách tách. Giờ thì vui chứ? anh muốn hỏi cô. Đó là tất cả những gì cô đang làm, khiến anh mất trí với mọi động tác nhỏ bé ấy.

"Mặc áo choàng của em lại đi." anh cúi kính.

Cô lại lờ anh lần nữa. Cô vuốt tóc ra sau vai để những lọn tóc không tụ lại và không khô được, thả dải ru băng màu hồng trên tấm chăn, và sau đó mới trao cho anh sự chú ý trọn vẹn.

"Tại sao em muốn mặc lại áo choàng của mình? Em chỉ vừa mới cởi ra, nó bị ướt mà," cô nhắc nhở anh. "Ồ, vì Chúa, hãy thôi nhìn em như thể muốn bóp cổ em đi. Em chỉ đang thực tế thôi mà. Anh muốn em bị lạnh cóng tới chết à? Anh tốt hơn nên vượt qua sự ngượng ngùng và cũng cởi bỏ quần áo của mình đi. Anh có thể bị viêm phổi, và sau đó em sẽ phải chăm sóc anh. Hãy nghĩ xem liệu em có muốn làm nhiệm vụ đó không? Không, em không muốn đâu, cảm ơn. Anh sẽ không làm gì ngoài phàn nàn toàn bộ thời gian."

Hai bàn tay cô chống trên hông trong khi cô tranh cãi về cảnh ngộ của cô, nhưng ngay khi cô đã làm cho tình huống rõ ràng, cô bắt đầu vồ vồ phía sau dây đai thắt lưng.

Tâm trí của anh chỉ đơn giản là quá choáng váng khi nhận ra cô đang làm gì. Anh dốc sức cố gắng không nhìn vào phía trước của cô và chuyển ánh nhìn của mình vào ngọn lửa một giây sau khi váy của cô rơi xuống mặt đất. Anh lẽ ra nên tiếp tục nhìn chăm chăm vào bức tường, bởi vì quãng đường mà ánh mắt anh đi qua đã cho anh một cái nhìn phong phú về đôi chân của cô. Chúng thật đáng kinh ngạc. Dài, cân đối, hoàn hảo.

Anh sẽ phải chịu đựng chính xác bao nhiêu nữa trước khi đêm kinh hoàng này kết thúc? Harrison không biết, nhưng anh chắc chắn tình hình không thể tệ hơn được nữa. Hy vọng này là tất cả những gì anh có, anh quyết định, và anh nắm lấy nó với quyết tâm tuyệt vọng của một người đàn ông đang chết đuối bám chặt vào một sợi dây thừng.

Anh lê bước đến chiếc túi của mình để xem liệu anh có thể tìm thấy thứ gì đó cho cô mặc không. Anh lăm bằm nguyên rửa về việc thiếu kỉ luật của mình trong suốt thời gian tìm kiếm.

Anh cố giận dữ để không nghĩ về bất cứ điều gì khác. Như là đôi chân dài ấy... vòng eo nhỏ bé... làn da mịn như kem ...

"Ngượng ngùng không liên quan gì đến vấn đề cởi quần áo của anh," anh nghiêng từng từ, chỉ để điều chỉnh vấn đề cho đúng.

Anh ném một cái áo sơ mi sẫm màu và gầm lên ra lệnh cho cô mặc nó vào.

"Anh không cần thứ này để giữ ấm sao?"

"Mặc nó vào."

Giọng nói của anh không gợi ý cô tranh luận với anh. Cô mặc chiếc áo sơ mi ấy vào. Cô đã phải cuộn lại cổ tay áo lên hai lần, và sau khi cài tất cả các

nút, cô cảm thấy ấm áp trở lại. Cái áo sơ mi thật to lớn trên cô, dĩ nhiên, và bao phủ gần hết đùi cô.

"Cảm ơn anh."

Anh lờ đi sự biết ơn của cô. Anh ngồi xuống đối diện với cô qua ngọn lửa ở giữa họ và nhìn chăm chăm vào mắt cô. Cô ngồi xuống, gập chân cô theo cách của anh, bao phủ chúng bằng chân, và nhặt cái áo của cô lên giữ nó gần lửa để hong khô.

"Em không thể không nhận ra anh đang trừng mắt với em, giọng nói của anh cũng là thứ rất đáng sợ. Em đã làm gì xúc phạm anh sao?"

Cái nhìn anh trao cho cô khiến ngón chân cô cuộn lại. Cháy xém không phải là mô tả thích đáng.

"Anh không phải là một trong những người anh của em."

"Em không nghĩ anh là như vậy." Cô nghĩ rằng cô đang nghe có vẻ hợp lý.

Anh nghĩ cô ngốc đặc như một tảng đá. "Anh sẽ không thể chịu được nhiều thêm nữa."

"Nhiều thêm gì cơ? Vì Chúa, anh chưa bao giờ phải ngủ ngoài trời à? Anh chưa bao giờ bị mắc kẹt trong một cơn bão trước đây sao? Em không thể giúp được nếu anh cảm thấy không thoải mái."

Anh tháo nút áo sơ mi, cởi nó ra, và sau đó giơ lên gần ngọn lửa.

"Anh cực kỳ thoải mái."

"Anh có định cởi quần không?"

“Quái quỷ, không.”

"Anh không cần phải nổi giận, chúng không bị ướm à?"

"Không đủ ướm."

"Em không tin em cần phải chịu đựng tâm trạng xấu của anh."

"Em thật sự không hiểu, đúng không? Không, anh không tin điều đó, không một giây nào. Em biết rất rõ là anh muốn em, và em đang cố tình cám dỗ anh. Ngừng điều đó ngay lập tức, và anh sẽ vượt qua tâm trạng xấu của mình."

Ánh sáng đã từ từ hé lộ, nhưng dù thế nào, cô nhận ra cô không thấy ngưỡng ngừng về sự ngu ngốc của mình.

Anh đã muốn cô. Và cô thì mang tất của anh trai cô. Khuôn mặt cô đỏ hồng vì xấu hổ. Ôi, Chúa ơi, cô ăn mặc như một cục bườu gỗ. Cô cực kỳ là Catherine Morrison không bao giờ mang vớ của cha cô ta. Không có phụ nữ đáng kính, đủ tư cách với hôn nhân nào trong tâm trí của cô sẽ làm thế.

"Chúng ta nhất trí chứ?" anh yêu cầu.

"Vâng, chúng ta đã nhất trí."

Im lặng theo sau thoả thuận ngừng bắn. Mary Rose đợi vài phút để anh có thời gian vượt qua cơn giận.

"Em thường mang vớ lụa viền ren trên mép cơ," cô buột ra.

Anh không thể tưởng tượng được tại sao cô lại muốn anh biết điều đó. Tuy nhiên, cô vẫn chưa hoàn thành việc thảo luận về quần áo của mình.

"Em rất ít khi mang vớ của anh trai, em chắc chắn sẽ không muốn anh có ý tưởng là em thích mặc quần áo của đàn ông. Em không có."

"Những suy nghĩ ấy không bao giờ vượt qua tâm trí của anh."

"Tốt, bởi vì em không có."

"Áo sơ mi này sẽ không bao giờ khô."

Harrison lật lại chiếc áo và sau đó mới nhìn vào khuôn mặt cô. Nước da cô đỏ như ngọn lửa.

"Em có cảm thấy ổn không?"

"Vâng, dĩ nhiên."

"Hãy rời xa khỏi lửa, khuôn mặt của em trông giống như đang bị đốt cháy."

Người đàn ông này thật quá ngốc. Và cảm ơn Chúa về điều đó, cô tự nhủ. Cô lĩnh ra xa ngọn lửa, hy vọng sự ửng đỏ của cô cuối cùng cũng tan đi và cố gắng nghĩ ra điều gì đó vô nghĩa để nói. Cô muốn anh quên mọi thứ về những chiếc vớ.

"Em sẽ phải dọn chén đĩa trong một tuần."

"Tại sao?" anh hỏi.

"Em đã không sử dụng từ của ngày."

"Từ nào?"

"Từ được viết trên bảng đen, thậm chí em không biết nó là gì."

Harrison nhắm mắt lại và tưởng tượng ra gian bếp. Rồi anh mỉm cười.

"*Infelicity*".

"Anh chắc không?"

"Anh chắc chắn."

"Làm thế nào ..."

"Adam đã đưa anh vào nhà bếp, anh nhìn thấy từ đó. Nhân tiện, anh vẫn chưa nhìn thấy người đầu bếp, anh không nghĩ là ông ta tồn tại."

"Em không biết ý nghĩa của nó là gì."

"Nó có nghĩa anh nghĩ rằng em đã bịa ra ông ta."

"Từ ngữ cơ, Harrison. *Infelicity* có nghĩa là gì?"

"Bất hạnh."

Cô mỉm cười vui sướng. "Em đã sử dụng nó."

"Nhưng không phải ở trước mặt của bất kỳ người anh trai nào của em," anh chỉ ra.

"Tất nhiên chúng tôi có một đầu bếp, khi ông ấy đã sẵn sàng gặp anh, ông ấy sẽ tự giới thiệu mình. Cho đến lúc đó, em đề nghị anh hãy để cho ông ta tự

nhien, ông ấy có hơi phòng thủ quá mức. Đó là bởi vì ông ấy đã trải qua một cuộc đời *infelicity*."

Harrison cười vang. "Ông ấy thật *infelicious*, đúng không?"

"Gần như chắc chắn. Anh sẽ là nhân chứng của em, hãy làm chứng nhân danh em vào bữa ăn tối ngày mai nhé."

"Lúc đó, các anh trai của em sẽ cố giết anh."

"Tại sao?"

"Chúng ta đã trải qua suốt đêm cùng nhau." Anh không thể tin rằng anh phải nhắc nhở cô về hoàn cảnh của họ. "Nếu anh là anh trai của em, anh sẽ giận dữ đủ để giết ai đó."

"Các anh của em tin tưởng chúng ta," Cô cãi lý. "Adam sẽ không bao giờ cho phép anh đi với em nếu anh ấy tin anh là một *lecher*." (*kẻ phóng dăng*)

"*Lecher* không phải là từ của tuần trước sao?"

"Thứ ba," cô nói. "Anh không hề *lecherous* chút nào."

Anh lắc đầu. "Em có được sự giáo dục chuẩn mực đấy." Anh kèm được bản thân trước khi nói ra ý nghĩ rằng cha cô sẽ rất hài lòng với nỗ lực mà các anh trai cô đã cho thấy.

Anh trải chiếc áo qua yên ngựa với hy vọng không khí hong khô nó trong đêm và ngồi xuống chiếc giường xếp của mình. Anh dựa lưng vào bức tường đá và nhắm mắt lại. Tầng đá không thoải mái cho vai anh, nhưng anh không bận tâm đủ để di chuyển.

"Anh có đói không?"

"Không, em thì sao?"

"Không." Cô quay người để nhìn anh. "Đừng lo lắng về việc các anh trai của em sẽ có ý tưởng sai lạc. Cole là người duy nhất sẽ cố moi móc ra một vấn đề cho tình huống của chúng ta, nhưng anh ấy phải làm việc đó. Có lẽ anh ấy sẽ đánh anh. Chỉ vậy thôi."

"Không, anh ta sẽ không đánh anh."

"Anh ấy sẽ không ư?"

"Anh sẽ không cho phép anh ta, một lần là đủ."

"Anh ấy có thể không nhìn điều ấy theo cách đó."

"Sẽ không thành vấn đề, anh sẽ không để anh ta đánh anh đâu."

Cô thở dài. "Em vui mừng thấy anh đã không mất đi bất kỳ sự tự tin nào", cô nhận xét. "Việc trải qua suốt tuần vừa rồi bằng lưng đã không hề ảnh hưởng đến tinh thần của anh chút nào."

"Anh đã không trải qua suốt tuần vừa rồi bằng lưng."

"Nếu anh nói thế."

"Chúng ta hãy nói về điều gì đó khác, được không?" anh yêu cầu.

"Vâng," cô đồng ý. "Em chỉ muốn anh biết Cole thật sự là người dễ chịu nhất trong số những người anh của em trong việc bảo bọc em. Anh ấy thực sự là một người rất tốt".

"Anh không nói anh ta không tốt," anh phản đối. "Em đã quay anh ta vòng vòng quanh ngón tay út của em, đúng không?"

"Không, anh ấy chỉ không thích thấy em không hạnh phúc. Nếu anh ấy có thể ở bên cạnh em, anh ấy sẽ làm".

Anh nghĩ rằng cách giải thích của anh xác đáng hơn. "Có quá khó khăn với em khi lớn lên mà không có bố và mẹ không?"

"Em có một người mẹ", cô trả lời. "Mama Rose."

"Tại sao bà ấy không sống với em và các anh trai của em?"

"Bà ấy không thể ... chưa thể, bà ấy sẽ tham gia với chúng tôi sớm nhất có thể."

"Tất cả các anh trai của em đều gọi bà là Mama à?"

"Vâng, họ gọi như thế. Tại sao anh hỏi?"

"Anh chỉ tự hỏi. Còn cha của em thì sao?"

"Em không có ai trong số họ."

"Em không nhớ có một người sao?"

"Làm sao em có thể nhớ được điều em không bao giờ có?"

Mary Rose quyết định áo choàng của cô đã đủ khô. Cô gấp nó lại và đặt nó phía sau, rồi làm việc với chiếc váy.

Harrison quan sát mọi cử động của cô. Anh nghĩ cô là một phụ nữ cực kỳ duyên dáng, nữ tính tuyệt vời và vẫn rất thực tế. Đó là một sự kết hợp hấp dẫn.

"Em không bị hoang tưởng như thiên đường của em."

"Em sao?"

"Mama Rose là mẹ của Adam, phải không?"

"Và cũng của em nữa."

"Nhưng bà ấy đã sinh ra Adam."

"Vâng, làm thế nào mà anh biết?"

"Đơn giản là bà ấy sống ở miền Nam, em chưa bao giờ gặp bà ấy, đúng không?"

"Không phải là suy luận, anh chỉ đoán định thôi," cô trả lời. "Anh không biết các anh trai khác của em đến từ đâu, họ cũng có thể sống ở miền nam. Không, em chưa bao giờ gặp Mama, nhưng em biết bà ấy rất rõ. Bà ấy viết thư cho em ít nhất mỗi tuần một lần, đôi khi nhiều hơn. Bà không bao giờ bỏ lỡ, không một lần kể từ khi em bắt đầu viết cho bà. Trong suốt cuộc chiến, khi em còn quá nhỏ để đọc hay viết, bà ấy đã bỏ lỡ việc gửi thư một vài lần. Em không nhớ thời gian, nhưng các anh của em đã rất lo lắng. Bà ấy đã sống sót, tất nhiên, cũng giống như chúng tôi, khi đến thời gian thích hợp, bà ấy sẽ tham gia cùng chúng tôi."

"Nhưng thời gian vẫn chưa đến."

"Chưa."

Sự nhanh nhẹn trong câu trả lời của cô đã nói với anh không nhấn mạnh thêm vào vấn đề. Anh nên để nó đi.

Vài phút trôi qua trong im lặng. Anh vẫn nghĩ về việc cô trông xinh đẹp như thế nào khi mặc áo của anh.

Cô vẫn suy nghĩ về việc cô trông kinh khủng như thế nào khi mang vớ của anh trai mình.

"Anh đang nghĩ gì, Harrison?"

"Em trông xinh đẹp như thế nào."

Cô bật cười. "Anh đã rời xa thành phố quá lâu nếu anh nghĩ rằng em trông xinh đẹp vào tối nay. Tóc của em là một mớ hỗn độn và em đang mặc áo sơ mi của một người đàn ông, ôi Chúa ơi."

Em đang mặc áo sơ mi của anh, anh lặng lẽ điều chỉnh. Và điều đó tạo nên tất cả khác biệt trên thế giới đối với anh. Nhìn cô trong cái áo đã mòn xơ yếu thích của mình khiến anh cảm thấy như thể được sở hữu cô. Mọi thứ về cô đều khiến anh kinh ngạc. Anh muốn bảo vệ cô khỏi bị tổn thương, an ủi cô, ôm cô, yêu thương cô. Và trong trái tim anh, anh cũng muốn điều tương tự từ cô.

Harrison đã cố gắng suy nghĩ về cuộc sống của mình khi trở về Anh Quốc. Tuy thế, không điều gì về lễ thói hàng ngày ấy hấp dẫn anh. Cuộc đời anh đã trở nên lạnh lẽo và trống rỗng làm sao. Cho đến khi anh đến Montana, anh không biết cảm giác sống thật sự là như thế nào. Anh luôn cảm thấy như thể đang đứng bên lề cuộc đời, nhìn vào đó. Anh quan sát. Chẳng phải Mary Rose đã sử dụng từ đó để mô tả về anh sao? Anh tự

hỏi liệu cô có bất kỳ ý tưởng rằng sự đánh giá của cô xác đáng như thế nào hay không.

"Bây giờ anh đang nghĩ gì vậy? Anh trông có vẻ lo lắng. Đúng không?"

"Không."

"Em sắp phàn nàn về sự việc là em đã mặc một chiếc váy quá dày, nó sẽ chẳng bao giờ khô nổi. Bây giờ đến lượt anh nói cho em biết anh đang nghĩ về điều gì. Em sẽ chỉ hy vọng những suy nghĩ của anh không gần với sự nhàm chán."

"Em đang nghĩ về những vấn đề thực tế, anh không như thế. Anh đang nghĩ về cuộc sống của anh ở nước Anh."

"Anh không định nói Scotland sao?"

"Anh có một ngôi nhà ở London, anh hiếm khi có đủ thời gian để trở lại Cao Nguyên. "

"Bởi vì tất cả các công việc của anh?"

"Phải."

"Dù vậy, anh nhớ Highlands, phải không?"

"Anh nhớ những gì nó đại diện."

"Đó là gì?"

"Tự do."

Anh đã không nhận ra anh đang sử dụng từ cụ thể đó cho đến khi anh nói điều đó.

"Anh đã để cho nhiệm vụ trở thành sợi xích trói buộc anh, phải không?"

"Một người đàn ông phải trả những món nợ của mình trước tất cả các mối quan tâm khác."

"Anh có nợ chủ nhân của anh món nợ này không? Đó là lý do tại sao anh không bao giờ có đủ thời gian để theo đuổi giấc mơ của riêng mình?"

"Phải và không," anh trả lời. "Phải, anh nợ ông ấy một khoản nợ, nhưng nó phức tạp hơn thế. Những ước mơ của anh đã thay đổi. Anh đã từng yêu những gì anh làm. Anh đã không còn như thế nữa. Anh nghĩ có lẽ em đã đúng, Mary Rose. Chiến thắng không phải là tất cả."

"Em vui mừng khi nghe anh thừa nhận điều đó," cô nói. "Anh thích thiên đường của chúng tôi, phải không?"

"Phải."

"Và anh hạnh phúc ở đây."

"Phải."

"Vậy hãy ngừng làm mọi thứ trở thành phức tạp. Hãy ở lại và hạnh phúc. Thấy nó đơn giản như thế nào chưa?"

"Không, nó không đơn giản chút nào."

"Em sẽ chỉ hỏi anh một câu hỏi nữa," cô hứa. "Nếu nó đơn giản, anh có ở lại đây không?"

"Trong một nhịp tim."

Cô biết cô đã hứa sẽ không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa, nhưng cô không thể ngăn mình không hỏi. "Anh đã quyết định trong tâm trí mình việc rời đi rồi sao?"

Cô đang túm chặt cạnh váy của cô, cầu nguyện rằng anh sẽ nói với cô điều cô muốn nghe đến tuyệt vọng.

"Anh đã không quyết định trong tâm trí về bất kỳ điều gì, anh không lảng tránh, chỉ trung thực. Anh chưa có đủ thông tin để biết nên đi theo đường nào".

"Em không hiểu."

Cánh tay của cô đau nhức từ việc giữ váy để hong khô. Cuối cùng, cô bỏ cuộc và bỏ nó qua một bên. Rồi cô lùi lại, che phủ đôi chân và dựa vào bức tường đá bên cạnh Harrison. Cô ngồi sát cạnh anh với cánh tay áp vào của anh.

Cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa và để nó mê hoặc cô. Cô không muốn nghĩ về khả năng Harrison bỏ đi, không phải khi cô vừa quyết định yêu anh, và vì thế cô cố gắng suy nghĩ về thứ gì đó khác.

"Em biết anh hẳn phải đói rồi. Em sẽ rất vui khi tìm được thứ gì đó để ăn."

"Ở đâu?" anh hỏi.

"Ở ngoài kia," cô trả lời bằng một cái vẫy tay hướng về phía ngọn núi.

"Anh không đói đến thế. Nếu em đói, anh có thể ra ngoài và tìm thứ gì đó cho em ăn."

Cô mỉm cười nhưng không nhìn anh. Harrison nghe có vẻ kiêu ngạo khi nói như thế

"Anh đã không phải nghỉ qua đêm bên ngoài nhiều, đúng không?"

"Thực ra, khi anh thực hiện nghĩa vụ, anh đã làm thế." Anh trả lời.

"Anh muốn nói là quân đội à?"

"Phải."

"Nói với em về London, sống ở đó như thế nào?"

"Nó tráng lệ. Kiến trúc rất đáng chú ý. Cole sẽ đánh giá cao chất lượng và tay nghề. Anh nghĩ em sẽ thích sống ở London ", anh nói thêm. "Một khi em đã quen với sự khác biệt."

Cô không thể hình dung việc sống trong một thành phố. Thiên đường này là tất cả những gì cô cần, hoặc muốn. Tại sao Harrison không thể hiểu nhỉ?

"Anh đã bao giờ phải ở lại ngoài trời cùng với một phụ nữ ở Cao Nguyên hay ở Anh không?"

Câu hỏi khiến anh muốn bật cười. "Anh sẽ phải làm đám cưới ngay nếu anh có."

"Tại sao?"

"Danh tiếng của người phụ nữ ấy sẽ bị hủy hoại, hôn nhân là giải pháp có danh dự duy nhất."

"Nhưng nếu không có gì xảy ra thì sao? Nếu ở những hoàn cảnh trong sáng y như chúng ta tối nay thì sao?"

"Nó sẽ không tạo ra bất kỳ khác biệt nào," anh trả lời. "Cô ấy vẫn bị lên án."

"Còn người đàn ông thì sao? Điều gì sẽ xảy ra với anh ta?"

"Không nhiều," anh thừa nhận sau một hồi suy nghĩ. "Tất nhiên, điều đó không hoàn toàn đúng. Nếu cô ấy đến từ một gia đình quyền lực, hoặc nếu một người bạn có ảnh hưởng lớn quyết định giúp đỡ, có một cơ hội cô ấy sẽ không bị xa lánh. Một cơ hội mơ hồ." Anh nói thêm, "Nhưng vẫn là một cơ hội. Trước khi em đánh giá quá nghiêm khắc, anh sẽ nhắc em rằng xã hội của em ở New York cũng tương tự."

"Đó không phải là xã hội của em", cô lập luận. "Ở ngoài đây, chúng tôi không có thời gian cho những thứ vô nghĩa như vậy."

Một ý nghĩ đột ngột làm cô cười. "Nếu những gì anh nói là chính xác, thì anh sẽ phải kết hôn với em vào ngày mai nếu chúng ta ở trong vùng hoang dã ở Anh Quốc. Họ có thiên đường của riêng họ, phải không?"

"Phải," anh đảm bảo với cô. "Họ có. Có những vùng hoang dã đẹp đến nín thở."

"Thành thật chứ?"

"Thật."

"Còn câu hỏi kia của em thì sao? Anh có phải kết hôn với em không?"

Cô quay người nhìn anh. Anh chậm chậm quay lại nhìn cô. Cô thấy ánh lấp lánh trong mắt anh và thứ gì đó khác mà cô không thể đoán ra. "Có lẽ không," anh nói với cô. "Chủ nhân của anh là một người đàn ông rất quyền lực ở Anh. Ông ấy sẽ đến để giúp em."

Cô không hài lòng với câu trả lời của anh. Harrison bật cười.

Cô sắp bị vẹo cổ. Cô di chuyển lần nữa, vươn người trên đầu gối để đối mặt với anh, rồi dựa ra sau trên mắt cá chân cô. Cạnh đùi cô chạm vào anh.

Một lần nữa anh cố gắng không nghĩ đến sự gần gũi hay việc thiếu trang phục của cô. Sẽ giúp ích nếu anh nhìn chăm chăm vào trán cô - không nhiều, tất nhiên, nhưng anh là một người đàn ông tuyệt vọng. Anh sẽ nhận lấy những gì có thể.

"Bây giờ tại sao anh lại cau mày? Nói cho em biết anh đang nghĩ gì?"

"Đang tiếp cận thần thánh."

Cô không hiểu. Anh sẽ không soi sáng cho cô.

"Anh là một người đàn ông khó hiểu, Harrison. Một phút trước anh đang cười vui vẻ, và phút tiếp theo anh cau mày giống như một con gấu."

"Gấu không cau mày."

"Em đang ẩn dụ mà."

"Một từ khác trên bảng à?"

Cô gật đầu. "Em thích từ ngữ, nghe có vẻ ... thông minh."

"Em định bắt anh ra đứng bên ngoài trời, phải không, Mary Rose?"

"Tại sao?"

"Em đang khiêu khích kìa."

"Em sao?" Cô hài lòng với nhận xét của anh.

"Anh không trao cho em một lời khen. Em đang cố tình cám dỗ anh, dừng lại đi."

Cô không thể giấu nụ cười của mình.

"Bây giờ thì em đang hả hê kìa," anh lẩm bẩm.

Cô phải đồng ý thôi. Cô đang hả hê mà. "Phụ nữ thích biết rằng cô ấy hấp dẫn," cô giải thích. "Nhưng em sẽ ngừng tán tỉnh anh ngay khi em biết mình đang làm gì".

"Em có thể bắt đầu bằng cách lấy tay ra khỏi đùi của anh."

Cô đã không nhận ra nơi bàn tay của cô đã đặt lên. Cô ngay lập tức rút đi.

"Gì nữa?"

"Đừng nhìn anh theo cách đó."

"Cách gì?"

"Như là em muốn anh hôn em."

“Nhưng em muốn anh hôn em mà.”

"Nó sẽ không xảy ra, vậy hãy dừng lại đi," anh lại ra lệnh.

Cô nhét tấm phủ quanh đôi chân, sau đó chấp đôi bàn tay lại trên lòng.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không bị phát hiện?"

"Ở đâu?"

"Ở Anh, sau khi trải qua một đêm với nhau," cô nói.

Anh nghĩ họ đã thảo luận xong về chủ đề này rồi. Tuy nhiên cô rõ ràng vẫn còn tò mò về cách vận hành xã hội của anh, và anh trả lời cô. "Chúng ta sẽ bị phát hiện, những tin đồn lan truyền nhanh như bệnh dịch hạch. Mọi người luôn biết mọi thứ của người khác".

"Vậy anh có biết em có thể làm gì không?"

"Không"

"Em sẽ cho họ tất cả mọi thứ để nói về. Rốt cuộc mọi người ắt phải buồn chán khủng khiếp khi cứ tọc mạch vào chuyện của người khác mọi lúc như thế. Em sẽ không thèm xuy xét gì hết. Nếu em yêu người đàn ông mà em đã ở cùng suốt đêm, và nếu em biết anh ấy muốn kết hôn với em và em muốn kết hôn với anh ấy, thì em sẽ ... "

Bàn tay anh phủ qua miệng cô. "Không, em sẽ không làm thế. Em có danh dự của riêng mình để bảo vệ. Em sẽ trung thành với chính mình, với việc em là ai."

Phải mất một phút dài để cuối cùng thừa nhận anh nói đúng. "Vâng, em sẽ," cô nói. "Tuy nhiên, trở thành một người phụ nữ sa ngã có một sự thu hút nhất định. Em chắc chắn luôn mặc màu đỏ."

Anh lắc đầu. "Hãy nhìn vào cái giá phải trả," anh đề nghị.

Cô đảo mắt nhìn trời. "Mãi mãi là luật sư," cô thì thầm. "Được rồi, chúng ta sẽ xem xét cái giá phải trả. Anh sẽ nói với em tất cả về nó, phải không?"

Anh gật đầu. "Nếu em từ bỏ phần em là ai, cuối cùng em sẽ từ bỏ mọi thứ."

"Vâng, Harrison."

Anh không nhận ra cô đang đồng ý với anh. "Nếu em đánh mất chính mình, em sẽ đánh mất mọi thứ."

"Nói cách khác, anh sẽ không hôn em."

"Em đã có được điều tốt đẹp đó."

"Anh đã có những vết thâm tím trên khắp ngực của anh. Và cổ của anh nữa. Em cá là lưng của anh đầy vết màu đen và màu xanh."

"Em sẽ không tìm ra đâu."

Cô vươn tay qua và chạm vào vết bầm ở gần vai trái của anh. Các ngón tay của cô ấm áp trên da anh.

Anh không nghĩ cô có bất kỳ ý tưởng nào về những gì cô đang làm với anh. Cô cau mày với sự quan tâm rõ ràng về sự bầm dập mà cơ thể anh đã nhận.

Khi cô chạm vào vết bầm tím bên cạnh rốn, anh nắm lấy tay cô.

"Anh tốt hơn nên bắt đầu chăm sóc chính mình," cô nói. "Em không nghĩ anh nên đi với các anh của em để lừa đàn gia súc mà chúng tôi đã mua."

"Tại sao không?"

"Bởi vì anh có thể sẽ làm gãy cổ của mình."

"Em có nhiều sự tin cậy vào anh quá đấy nhỉ?"

"Em tin anh mà."

Những lời của cô buột ra trong một tiếng thì thầm nhẹ nhàng, và, ôi, bằng cách nào đó nó chạm vào trái tim anh. Niềm tin của cô đối với anh thật đáng bẽ bàng.

Họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau trong một khoảnh khắc nghệt thờ, rồi quay khỏi nhau. Không mong muốn, cũng không sẵn sàng, để đi bước tiếp theo. Harrison biết rằng anh yêu cô nhưng không thể tuyên bố tình yêu của anh dành cho cô, vì chúng sẽ là những từ thật sự trống rỗng khi không có tương lai nào với nhau. Anh sẽ phải tuyên bố ý định của mình với Lord Elliott trước và ngay sau đó anh phải chứng tỏ mình đủ tài chính để cung cấp cho con gái của ông ấy theo phong cách sống mà Elliott sẽ yêu cầu.

Mary Rose sợ phải yêu Harrison. Cô đã cố gắng bảo vệ trái tim mình khỏi bị tan vỡ. Anh rất cởi mở và thành thật với cô về khả năng sẽ ra đi, và cô sẽ là người níu giữ anh khỏi theo đuổi số phận và những giấc mơ của anh sao?

Mình rất thực tế, cô quyết định với một số lượng tự chán ghét đáng kể.

Cô sẽ không cho phép bản thân nắm bắt bất kỳ khả năng nào cho đến khi cô được đảm bảo về kết quả. Cô mong muốn đến tuyệt vọng tự bảo vệ được chính mình, nhưng ngay cả bây giờ, cô đã muốn khóc vì một tương lai không có Harrison.

"Em đang nghĩ gì vậy?"

Cô kéo tay ra khỏi anh trước khi cô trả lời. "Ở đây hôm nay, ra đi ngày mai. Anh đang nghĩ gì?"

"Rằng sẽ mất nhiều năm để anh có được lượng tài chính bằng với chủ của anh."

Cả hai đều nghe có vẻ chán nản.

"Nếu chúng ta sống ở thành phố London, em có lẽ hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của anh trong việc tự chăm lo cho mình."

Anh nhướn mày. "'Có lẽ' à?"

Cô mỉm cười. Cô yêu thích khi anh nghe có vẻ bị xúc phạm. Dĩ nhiên, cô biết điều đó là bắt buộc và giả định là anh cũng đang cố gắng quay trở lại một cuộc trò chuyện an toàn và bình thường hơn.

"Không, không phải là 'có lẽ'," Cô dè dặt. "Em chắc chắn anh có thể tự chăm sóc mình."

"Anh hy vọng như vậy."

"Em không nghĩ về anh ít hơn thế. Không, tất nhiên là em không. Em tin tưởng anh, Harrison. Chúng ta đang nói đến những kinh nghiệm của anh bây giờ."

"Có gì sai với những kinh nghiệm của anh à?"

"Anh không có bất kỳ cái nào."

Cô vỗ nhẹ vào đầu gối anh trong sự cảm thông giả tạo. "Anh chưa bao giờ làm việc với gia súc trước đây, em nghi ngờ việc anh thậm chí biết cách sử dụng một sợi dây thừng, do đó sẽ rất nguy hiểm cho anh. Em lại làm tổn thương cảm xúc của anh lần nữa sao?"

"Đi ngủ thôi."

Cô quyết định không cảm thấy bị xúc phạm trước mệnh lệnh thô lỗ ấy. "Em mệt," cô thừa nhận. "Chạy lên chạy xuống những bậc thang đó sẽ khiến người ta lão hoá nhanh."

"Tại sao em chạy lên chạy xuống cầu thang."

"Em có những công việc vặt cần hoàn thành."

"Eleanor, đúng không?"

Cô không trả lời anh. Harrison lắc đầu. Anh hiểu rằng người phụ nữ hay đòi hỏi ấy đã khó khăn đến thế nào. Anh đã nhìn thấy Eleanor hành động khi cô ta túm được Travis. Cô ta muốn anh ấy lấy thứ gì đó cho mình, và vì Chúa, sau mười phút săn đuổi, người anh trai đã phải bỏ cuộc. Anh ta nói với Harrison rằng anh ta sẽ làm bất kỳ điều gì để đóng miệng cô ta lại.

Mary Rose vượt thẳng chặn của cô và sau đó đuổi dài người nằm nghiêng. Cô giữ lưng cô sát gần đùi Harrison, giấu hai tay vào bên dưới gò má, và nhắm mắt lại.

"Em định để Eleanor điều khiển em chạy vòng vòng bao lâu?"

"Vì Chúa trên cao, cô ấy chỉ mới đến, cô ấy không điều khiển em chạy vòng vòng. Em chỉ đang cố gắng giúp cô ấy thoải mái."

"Khi hai người ở cùng nhau và không có ai khác xung quanh, cô ấy có dễ chịu với em không?"

Mary Rose suy nghĩ về câu hỏi một lúc lâu trước khi trả lời. "Không."

"Vậy tại sao em lại phải chịu đựng cô ta?"

Cô lặn người trên lưng và nhìn Harrison. Anh đang cau mày nhìn cô.

"Tại sao anh phải chịu đựng MacHugh?"

"Vì cậu ta là một con ngựa khoẻ mạnh và đáng tin cậy."

"Eleanor cũng vậy, cô ấy cũng khoẻ mạnh và đáng tin cậy."

"Em không thể biết điều đó một cách chắc chắn."

"Anh cũng không thể biết chắc con ngựa của anh có khoẻ mạnh và đáng tin cậy hay không. Anh biết bằng bản năng của mình, đúng không?"

"Không, anh đã không như thế. Một cái nhìn vào MacHugh và anh hiểu rõ tại sao nó lại gặp khó khăn. Những vết sẹo đã nói thay cho nó."

"Những vết sẹo của cô ấy cũng vậy," cô giải thích. "Eleanor dấu chúng vào bên trong, và có lẽ vì mọi người không thể nhìn thấy chúng, những vết thương của cô ấy thậm chí còn gây tổn hại nhiều hơn. Cô ấy thường bị hiểu nhầm."

Harrison di chuyển xuống, duỗi dài trên lưng, xếp chồng hai tay lên sau đầu, và nhìn chăm chăm vào bờ trần bằng đá của hang động trong khi nghĩ về Eleanor.

"Travis đang sẵn sàng để ném cô ấy đi."

"Không, anh ấy không."

"Anh ấy không thể trốn trong nhà kho cho đến khi cô ấy rời đi, Mary Rose. Douglas, anh không thể không chú ý, cũng đang làm điều tương tự. Em đang đòi hỏi quá nhiều từ các anh trai của em đấy. Họ nên có những quyền tương tự như em có."

"Họ có những quyền tương tự." Cô quay người về phía anh, chống khuỷu tay trên chần, và sau đó đặt cằm lên lòng bàn tay để cô có thể thoải mái trong khi tranh cãi với anh.

"Các anh trai của em không phải là những người đàn ông kiên nhẫn," cô bắt đầu. "Tuy nhiên, họ biết rằng họ không thể ném cô ấy đi được, đó không phải là điều tử tế để làm. Tất cả đều là những người đàn ông trọng danh dự, từng người trong số họ."

"Có một cách dễ dàng để Eleanor cư xử phải phép," Harrison nói. Anh quay sự chú ý của anh khỏi trần nhà sang đôi mắt cô và tự cho phép bản thân bị mê hoặc bởi màu sắc mãnh liệt mê đắm của chúng.

Cô chuồi đến gần anh và nghiêng người. "Bằng cách nào?" cô hỏi.

"Nếu thứ gì đó không còn hiệu quả, em sẽ thử thứ gì đó khác, đúng không?"

"Đúng," cô đồng ý.

"Eleanor mong đợi bữa sáng được phục vụ cho cô ta tận giường mỗi sáng à?"

"Cô ấy nói cô ấy đã."

"Điều gì sẽ xảy ra nếu không ai mang một chiếc khay lên?"

"Cô ấy sẽ tức giận."

"Và đối", anh tiên đoán. "Cô ấy sẽ phải xuống cầu thang."

"Em không muốn ở xung quanh khi cô ấy làm thế đâu. Sự tức giận của cô ấy khá là đáng lo ngại."

"Quát tháo."

"Quát tháo ư?"

"Nói cách khác, mọi thứ chỉ là phô diễn. Cứ lờ đi sự tức giận của cô ta. Chỉ đơn giản xác định vị trí của em, nói cho cô ta các quy tắc của gia đình, và ..."

"Quy tắc nào?"

"Khi nào em ăn, khi nào em không ăn," anh nói. "Đại loại thế."

"Em hiểu rồi, em nên làm gì?"

Nụ cười toe toét của anh thật gian tà. "Chạy như địa ngục. Em có thể trốn trong kho thóc với các anh trai em."

Cô bật cười. "Mọi người sẽ yêu Eleanor một khi họ hiểu cô ấy."

"Cô ấy nên có trách nhiệm tự chăm sóc bản thân bao lâu cô ấy ở đây, giả định thế, tất nhiên, Eleanor có kế hoạch ở lại một thời gian dài."

Mary Rose ngồi dậy và nghiêng trên anh. "Nếu em nói với anh điều gì đó, anh có hứa sẽ không nói với Travis hay Douglas hay Cole không?"

"Còn Adam thì sao?"

"Anh ấy đã biết rồi."

Cô đặt tay lên ngực anh. Trái tim anh cảm thấy như thể vừa bật lên. Anh không thể ngăn bản thân không chạm vào cô và đặt tay lên đầu cô.

"Em không muốn các người anh khác của em tìm ra điều gì?"

"Eleanor sẽ không ra đi."

"Ý em là cô ấy sẽ không sớm rời khỏi đây à?"

"Ý em muốn nói là không bao giờ."

"Ồ, Chúa ơi."

"Chính xác," cô thì thầm. "Bạn ấy không có chỗ nào khác để đi. Bây giờ anh đã hiểu chưa? Bạn ấy không có gia đình, cha bạn ấy đã bỏ chạy khỏi bạn ấy và khỏi chính quyền. Ông ta đã làm những điều khủng khiếp với những người khác, và luật pháp cuối cùng đã bắt kịp ông ta."

"Những điều khủng khiếp ư?"

"Ông ta đã chiếm đoạt tiền của họ. Ông ta giả vờ là một nhà đầu tư, nhưng ông ta không phải."

"Ông ta đã chiếm đoạt tiền tiết kiệm của họ à."

"Vâng."

"Còn mẹ của Eleanor thì sao?"

"Bà ấy đã chết từ lâu trước đây, Eleanor là con một, thật đáng thương".

"Không có cô dì chú bác nào mà cô ấy có thể nương nhờ sao?"

"Không," cô trả lời. "Hầu hết những người trong thành phố của bạn ấy đã quay lưng lại với bạn ấy, bạn ấy không có bạn bè để nói chuyện."

"Anh không ngạc nhiên."

"Hãy bày tỏ lòng trắc ẩn."

"Tại sao? Em đã có đủ cho cả hai chúng ta rồi, cưng yêu dấu".

Mắt cô mở to. "Anh gọi em là cưng yêu dấu kìa".

"Xin lỗi."

"Đừng. Em thích nó. Nói lại đi. "

"Không. Chúng ta đang nói về Eleanor, " anh nhắc cô.

"Chúng ta không nên nói về bất kỳ ai, điều đó là không lịch sự."

"Anh chỉ muốn em để tâm đến tình cảnh hiện tại của Travis, anh ấy đang chuẩn bị kêu gọi bỏ phiếu và quăng vị khách của em ra khỏi nhà. Em nên nói chuyện với anh ấy."

Cô kéo tay ra khỏi tay anh và sau đó vuốt ve mặt anh. Cô cảm nhận sự tăng trưởng hàm râu của ngày bên dưới đầu ngón tay và mỉm cười với niềm vui mà cảm giác nhồn nhột ấy trao cho cô.

Anh không ngừng vuốt ve cô. Anh thích điều đó quá nhiều. Tay anh khum vào phía sau cổ cô. Những ngón tay của anh luồn qua mái tóc mượt như lụa.

Và rồi anh kéo cô xuống trên anh. Anh hôn cô dài và say đắm. Anh ép miệng cô mở ra bằng cách đặt áp lực lên cằm cô. Anh có chủ tâm trong sự quyến rũ của mình, vì nỗi khao khát được nếm cô một lần nữa đã lấn át mọi suy nghĩ thận trọng của anh. Chẳng có gì nguy hại khi hôn cô vào một đêm tuyệt vời thế này, hoặc anh đã lý luận như thế, và anh chắc chắn có kinh nghiệm đủ để biết khi nào nên dừng lại.

Cô mở miệng cho anh ngay khi cô nhận ra anh muốn gì. Lưỡi của anh di chuyển bên trong miệng cô để chiếm hữu hoàn toàn. Sau đó, cô dường như tan chảy vào anh. Miệng anh bật được tiếng thở dài thì thầm của cô. Và chỉ sau đó anh mới chìm sâu hơn vào nụ hôn. Miệng anh nghiêng trên miệng cô lần nữa. Anh đã cứng lên và nóng rẫy vì cô, cái lưỡi đói khát của anh cho cô hương vị của anh bên trong cô.

Họ đã kết đôi bằng miệng, bằng lưỡi, cho đến khi cô choáng ngợp bởi đam mê. Nỗi khao khát chưa bao giờ biết đến trước đây tràn khắp cơ thể cô. Mỗi lần lưỡi anh trượt ra trượt vào bên trong miệng cô, cô lặng lẽ cầu xin nhiều hơn. Móng tay của cô bấm sâu vào xương bả vai của anh, và cơ thể cô cọ xát vào anh, âm thầm nói với anh rằng cô muốn anh nhiều như thế nào.

Âm thanh cô tạo nên ở sâu trong cổ họng làm cho anh khao khát trao tặng cô nhiều hơn.

Một nụ hôn duy nhất, và khi anh dừng lại, cả hai đều run rẩy với khao khát nguyên sơ.

Anh vui mặt trong hõm cổ của cô và cố hồi phục lại ý thức. Anh lấy một hơi thở sâu, run rẩy, hít vào mùi thơm nhẹ nhàng tuyệt vời của cô, và trở nên say sưa hơn vì cô. Đức Chúa Trời ơi, cô thật hoàn hảo. Cô có cảm giác quá đối tuyệt vời, quá đối đúng đắn trong vòng tay anh.

"Harrison, em không thể thở, em sẽ phải di chuyển một chút."

Anh đã ở trên cô. Chúa lòng lành, điều đó đã xảy ra bằng cách nào? Tay anh đang quấn quanh eo cô. Anh không nhớ đã đặt chúng ở đó. Anh phải đưa cô đi cùng anh khi anh lăn người sang bên cạnh để anh có thể kéo tay anh ra.

Sự thiếu kiểm soát của anh khiến anh kinh hoàng. Và tuy vậy, anh vẫn tiếp tục ôm cô. Đầu gối của anh đã nệm giữa hai đùi của cô. Anh không thể cảm nhận được làn da của cô qua lớp vải quần, nhưng anh biết cô mịn màng ở khắp mọi nơi. Điều đó làm cho anh thậm chí còn khó khăn nhiều hơn để không suy nghĩ về nó.

Tay cô quấn quanh cổ anh. Những ngón tay của cô đã khiến anh mất tập trung bởi vì cô vẫn đang vuốt ve anh.

Cô nghiêng người và hôn cằm anh. Cô cố buông anh ra. Đó là điều chính đáng nên làm, trong hoàn cảnh của họ. Dù vậy cô đã không thể bắt mình cư xử đúng mực. Anh có cảm giác quá tuyệt vời đối với cô.

Cô vui đầu dưới cằm anh và nhắm mắt lại. "Chúng ta có thể vui lòng ngủ như thế này không? Chúng ta sẽ ấm áp," cô hứa. "Chỉ trong một lúc thôi?"

Anh hôn lên trán cô. "Chỉ trong một lúc thôi," anh đồng ý.

Cô nghiêng ra sau để cô có thể nhìn anh khi cô thì thầm chúc ngủ ngon. Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, thấy sự dịu dàng ở đó, và cảm nhận nhịp tim của cô nhanh chóng phản ứng. "Đôi mắt của anh đã trở nên sẫm như đêm. Anh là một người đàn ông rất đẹp trai."

Bàn tay anh di chuyển để khum lấy hai bên mặt cô. "Và em là một phụ nữ rất xinh đẹp."

Ngón tay cái của anh cọ xát qua môi cô. Chúng hồng lên và sưng phồng từ nụ hôn của anh. Đôi mắt cô vẫn còn mụ mị với niềm đam mê, và, Chúa giúp anh, anh không thể kiềm được bản thân không hôn cô lần nữa.

"Em thật mềm mại đáng kinh ngạc," anh thì thầm một phần giây trước khi miệng anh đặt trên miệng cô. Đó là sự kích động mạnh mẽ, đòi hỏi, không thể tin được. Đam mê bốc cháy trong mỗi người. Cô cũng có mọi mảnh hoang dã y như anh trong nỗ lực khám phá hương vị và kết cấu của anh.

Bàn tay anh vuốt ve cổ cô, vai cô, rồi di chuyển xuống thấp hơn cho đến khi anh khum lấy vùng hông ngọt ngào. Cô chuyển động không ngừng nghỉ áp sát vào anh. Vùng xương chậu của cô áp vào đầu gối anh. Một làn sóng khoái cảm tuôn tràn qua cô.

Anh nghiêng đầu sang một bên và hôn cô lần nữa, rồi chuyển vị trí. Anh lấy đầu gối của anh ra và nhẹ nhàng ép cô dang chân ngang qua anh. Anh ấn háng của mình vào đường giao nhau của bắp đùi của cô, bắt lấy tiếng thở hổn hển cổ cô bằng miệng anh, và găm gù với khoái cảm của chính anh. Bây giờ anh không quan tâm đến mọi thứ, ngoại trừ làm cô hài lòng.

Đam mê tràn ngập giữa họ với cường độ của tia sét trắng. Anh dường như không thể có đủ cô. Bàn tay anh trượt xuống dưới làn áo sơ mi để vuốt ve cô thân mật hơn. Anh đẩy nhẹ lớp vải lụa của cô lên và táo bạo chiếm trọn một bên bầu ngực vào trong bàn tay anh. Ngón tay cái của anh cọ xát qua núm vú của cô hết lần này đến lần khác, cho đến khi nó trở thành một nụ cứng sẵn sàng cho miệng anh ngấu nghiến.

Cô yêu cách anh vuốt ve cô. Cô rên rỉ và uốn cong người áp vào bàn tay anh, lặng lẽ nài xin nhiều hơn nữa.

Cô không bao giờ muốn rời xa khỏi anh. Cô khao khát sự gần gũi của anh, sự dịu dàng trong cách anh ôm cô. Cô có thể cảm thấy sức mạnh của anh trong các bó cơ bên dưới những đầu ngón tay anh và vui sướng trong sự nhận thức rằng với mỗi cái vuốt ve nhẹ nhàng của cô, cô đã trao cho anh nhiều niềm vui như anh đã trao cho cô. Những từ vô nghĩa, ngọt ngào, đầy yêu thương của anh bên tai cô đã nói với cô như thế.

Cô bị choáng ngợp bởi anh. Cô biết anh có đủ sức mạnh để nghiền nát cô, nhưng cũng biết rằng anh sẽ từ bỏ cuộc sống của chính anh để giữ an toàn cho cô. Cô nếm vị muối trên da anh khi đặt những nụ hôn ướt át của cô dọc theo cổ anh, hít vào mùi hương đàn ông của anh, bây giờ đã trộn lẫn với của cô, và lắng nghe trái tim anh đang đập hoang dại hòa hợp hoàn hảo với nhịp tim đang chạy đua của cô.

Những vuốt ve của anh trở nên đòi hỏi nhiều hơn, vì những lời thầm êm ái hài lòng của cô đã thúc đẩy anh. Anh trở nên tuyệt vọng muốn đến gần hơn với sức nóng của cô, chạm vào và vuốt ve những gì anh muốn sở hữu nhất. Bàn tay anh di chuyển xuống giữa hai đùi cô, và anh rùng mình với một đam mê không kiểm soát được. Làn da của cô mềm như lụa và ngọt ngào y như anh biết. Các ngón tay trượt xuống bên dưới quần áo của cô và cuối cùng cũng tìm thấy cô. Khi anh chạm vào cô và cảm thấy sự ẩm ướt ấm nồng trong những lộn xoăn mềm mại, anh đã quên tất cả về việc giữ kỷ

lượt của mình. Anh vuốt ve ngọn lửa bên trong cô và bùng cháy với ngọn lửa của chính mình. Những ngón tay của anh chải qua mọi vị trí mà anh biết sẽ khiến cô trở nên hoang dại. Anh gần như đã bỏ cuộc dở chừng khi cô cong người lên áp vào anh và phát ra một tiếng kêu êm ái mê đắm ngây ngất.

Anh sẽ không dừng lại. Anh đã bắt đầu mở các nút quần. Bàn tay anh đang run rẩy đến nỗi anh chỉ mở được một cái nút trên cùng.

Cô cảm thấy sự khuấy động cứng rắn của anh tỳ sát vào cô, và tuy thế cô đã không sợ hãi hay lo lắng. Trong trái tim cô, cô biết rằng anh sẽ ngừng chạm vào cô ngay phút cô yêu cầu anh.

Sự tin tưởng của cô với Harrison là tuyệt đối. Anh ta là một người đàn ông trọng danh dự. Anh sẽ làm bất cứ điều gì cô yêu cầu anh, miễn là nó chính đáng.

Chúa nhân từ, bây giờ cô đang yêu cầu anh điều gì thế này? Anh không phải đã hy sinh danh dự của mình để làm hài lòng cô đấy chứ?

Cô phát ồm vì xấu hổ. Cô không biết liệu cô có sức mạnh để huỷ diệt anh hay không, nhưng cô quan tâm đến anh quá nhiều để liều lĩnh với khả năng này.

Cô đã hoàn toàn tĩnh lặng và nhắm chặt mắt nhắm lại để cô không thể khóc được.

"Chúng ta phải dừng lại bây giờ."

Giọng cô là một tiếng thì thầm tơ tả phả vào cổ anh. Những từ ấy được ghi nhận vào tâm trí của anh gần như ngay lập tức. Phải mất một ít thời gian để anh phản ứng.

Và rồi anh hít một hơi thở sâu, run rẩy, nghiêng chặt hàm, và ép buộc mình phải rời khỏi cô. Điều đó gần như giết chết anh.

Sự đau đớn thể xác trong nỗi thất vọng của chính anh, và sự ngu dốt của anh khiến anh tức giận. Vì danh thánh Chúa, anh đã nghĩ gì thế này? Sự ham muốn đã khiến anh vượt khỏi tầm kiểm soát. Anh không hề suy nghĩ gì hết. Không người phụ nữ nào từng có thể có được anh theo cách Mary Rose đã làm. Cô thực sự khác biệt và nguy hiểm.

Cô đang gặp khó khăn trong việc hít thở. Vào giây phút Harrison lăn người rời khỏi cô, cô cảm thấy bị bỏ rơi, lẻ loi. Cô run rẩy vì lạnh và hối tiếc. Hành vi đáng xấu hổ của cô đã làm nhục cô. Không ai có thể chạm vào cô một cách mật thiết như thế. Anh đã vuốt ve vú cô, bụng cô, hông cô, ... Ôi, Chúa ơi, cô đã mất trí rồi sao. Cô không thể ngăn những giọt nước mắt không hình thành trong mắt cô.

Nếu như cô không yêu cầu anh dừng lại thì sao? Cô biết câu trả lời. Anh sẽ phải kết hôn với cô.

Ý nghĩ đó không làm cô hài lòng. Không, nó làm cô kinh hoàng. Vì tính chính trực, anh sẽ làm điều đúng đắn. Chúa biết, anh đã quen với sức nặng của trách nhiệm. Vào lúc này, đôi vai anh đang oằn xuống rồi vì cô biết anh đã gánh vác trọng trách kể từ khi anh mới chỉ là một cậu bé. Trách nhiệm đã cướp mất thời thơ ấu của anh.

Cô không có ý định tước đoạt thêm bất kỳ điều gì từ anh nữa. Cô cảm thấy đau trong bụng và gần như gập đôi người lại với cảm giác tội lỗi. Bấy một người đàn ông vào hôn nhân bằng dự vọng còn vượt quá sự xấu hổ. Đó là không thể tha thứ.

Cô ngồi lên quay lưng lại với Harrison và nhìn chăm chăm vào bức tường trong khi vuốt thẳng tấm chăn của mình. Tóc cô buông xuống qua gương mặt. Cô đưa nó ra sau một cách thiếu kiên nhẫn và chỉ sau đó mới nhận ra rằng tay mình vẫn đang run rẩy.

Cô biết cô phải nói điều gì đó với anh, đưa ra lời xin lỗi hoặc lời giải thích cho hành vi của mình, nhưng cô không thể tìm thấy những từ thích hợp để truyền đạt cho anh những cảm xúc của cô. Không điều gì cô đưa ra có vẻ thích đáng.

Harrison không thể cảm thấy thoải mái. Anh ngồi dậy, lùi lại, rồi dựa vào bức tường đá. Anh để cho phiến đá băng giá làm dịu đôi vai của mình.

Anh vẫn đang cháy bừng bừng vì cô. Anh có thể nếm được hương vị của cô trong miệng anh và cố không nghĩ đến đến cô tuyệt đến thế nào, ngọt ngào và nóng bỏng, ẩm ướt và ...

"Chết tiệt". Từ ngữ buột ra trong một tiếng rên rỉ trầm trầm.

Cô quay lại nhìn anh. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô. Sự lạnh lùng trong mắt anh khiến cô xấu hổ nhiều hơn cả cảm giác tội lỗi của mình.

Anh tiếp tục nhìn cô trong một phút dài, cho đến khi anh nhận ra cô đang làm anh trở nên cứng lên lần nữa. Đôi mắt cô vẫn còn mờ mịt với đam mê, và đôi môi cô sưng phồng từ những nụ hôn của anh. Anh đã làm xước mặt cô bằng râu anh. Anh cũng phát hiện ra những dấu vết ấy đã khuấy động anh. Anh biết rằng nếu anh kéo cô trở lại vào trong vòng tay, anh sẽ hít được mùi hương của chính anh.

Địa ngục, anh đã ở bên trên cô. Anh chuyển ánh mắt lên trần nhà và cố thiêu đốt một lỗ xuyên qua tầng đá.

"Em có hiểu những gì gần như đã xảy ra không?"

Cô nao núng trước sự giận dữ trong giọng anh. "Có," cô trả lời. "Em hiểu, em đề nghị chúng ta không bao giờ để bản thân trở nên ... dính líu một lần nữa. Điều đó quá nguy hiểm."

"Đúng chết tiệt là nó nguy hiểm."

"Em xin lỗi," cô thì thầm.

Anh đã không nói gì về điều đó. Cô quay lại nhìn anh lần nữa. Một lọn tóc khác cô rơi qua mắt trái của cô. Cô nóng nảy chải nó đi.

Tóc anh rối bù y như của cô. Anh trông như thể vừa bị đánh thức. Cô đã nghĩ anh là người đẹp trai nhất trên trái đất.

Cô quay lưng lại với anh. Sự im lặng khiến cô lo lắng. Cô nhìn ngọn lửa, nhận ra nó đã gần như đã tàn, và ngay lập tức thêm nhiều cành cây để duy trì ngọn lửa.

"Anh sẽ giữ sự tức giận mãi à?"

"Đi ngủ đi, Mary Rose, trước khi anh quên mọi thứ về việc bảo vệ danh dự của em."

Cô quay người nhìn anh. "Đó là lý do tại sao anh dừng lại ư?"

"Không," anh trả lời. "Anh dừng lại vì em đã yêu cầu anh."

Anh nhìn cô lần nữa và ngay lập tức mất đi sự tức giận của mình. Có những giọt lệ trong mắt cô. Rốt cuộc anh đã nhận ra rằng anh đã không nghĩ về cảm giác mỏng manh của cô chút nào. Anh quá bận rộn với việc tự cho

mình là trung tâm. Đức Chúa Trời ơi, anh là một kẻ vô lại. Trước đây, cô chưa bao giờ trải nghiệm qua niềm đam mê nguyên sơ này, cách cô đáp lại anh là bằng chứng của sự thật đó, và nhu cầu bùng cháy bên trong cô hẳn đã khiến cô sợ hãi.

"Danh dự của em thì có liên quan gì? Anh nói anh đã dừng lại vì em yêu cầu anh dừng lại mà."

Anh thở dài. Anh không thể tin anh phải nói với cô. "Em yêu, em đã gần bị tước đoạt sự trong trắng và danh dự. Chỉ thêm đôi phút nữa thôi và anh sẽ đã làm thế rồi".

Không phải là những gì anh nói mà là cách anh nói những lời ấy mới dịu dàng làm sao. Giọng nói của anh nhẹ nhàng hơn, văn minh hơn. Và gần như đầy yêu thương. Cô thả lỏng vai theo bản năng và ngừng siết chặt đôi bàn tay.

"Vậy, đó là lý do tại sao anh tức giận ư?"

"Phải."

Cô hít một hơi thở sâu. "Em mạn phép có ý kiến khác với anh."

"Em sao?" Sự giận dữ bất ngờ trong giọng cô khiến anh mỉm cười. Đó không phải là phản ứng mà cô đang tìm kiếm.

"Anh đang rất thiện cận và gia trưởng về điều này, đúng không?"

"Anh không tin là anh đã như thế."

"Vậy thì em sẽ soi sáng cho anh. Anh hầu như không chiếm đoạt bất cứ thứ gì, em đã có thể trao tặng anh sự trinh trắng và danh dự của em. Em đã chọn

không, em là người yêu cầu anh dừng lại. Anh đang bận rộn với việc mở nút quần của mình. Nhớ không? "

Anh bất ngờ trước sự mãnh liệt trong giọng nói của cô. Anh có thể cảm thấy bản thân nổi giận một lần nữa, và tất cả bởi vì cô nhắc anh nhớ đến sự thiếu kỷ luật của mình. "Nói cho anh biết tại sao em dừng lại."

Cô lắc đầu. "Anh là một luật sư. Anh phải đoán ra chứ. "

"Em đã sợ hãi."

"Không."

"Nhìn này, anh biết em muốn anh, em đã bùng cháy giống như anh. Anh vẫn có thể cảm nhận được những vết móng tay của em trên vai anh. Em nhớ bàn tay của em đặt ở đâu mà, phải không?"

Cô có thể cảm thấy mình đỏ mặt trước lời nhắc nhở của anh về cách cô đã cư xử. Cô nhìn anh kéo một chân lên và quàng cánh tay lên đầu gối. Mọi động tác anh làm dường như đã khuấy động cô. Chúa ơi, cô thật đáng khinh. Cô chẳng khác gì một con thỏ đang động dục.

"Tất nhiên là em nhớ, em không xin lỗi đâu."

"Anh cũng không."

Cảm xúc trong lời thú nhận của anh đã khiến cô rùng mình và cảm thấy ấm áp cùng một lúc. Phản ứng của cô dành cho anh thật phi lý đối với cô.

Cô quyết định đó là lỗi của anh. Người đàn ông đã cố tình làm cho cô phát điên.

"Hãy thôi nhìn em như thế đi."

"Như gì?"

"Anh biết mà."

Anh đã biết. Anh quay sang nhìn ngọn lửa. "Em vẫn chưa nói với anh tại sao em yêu cầu anh dừng lại."

"Và anh sẽ không bỏ qua cho đến khi em làm. Có đúng không?"

"Phải," anh đồng ý. "Nếu em không sợ, vậy đó là gì? Em thích cách anh chạm vào em mà. Đừng giả vờ là em không. Anh nhớ cơ thể em đã đáp ứng lại như thế nào. Em đã bùng bùng và ẩm ướt vì anh."

Ánh mắt của cô bay đến anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô lần nữa, và cái nhìn trong đôi mắt anh khiến cô muốn tan chảy. "Hãy ngừng nói chuyện giống như thế," cô ra lệnh bằng một giọng nghe có vẻ yếu ớt khủng khiếp với cô.

"Nói cho anh biết tại sao em muốn dừng lại," anh ra lệnh lại. "Rồi anh sẽ thôi nhắc nhở em."

Cô nhắm mắt. Đó là điều duy nhất cô có thể làm để thoát khỏi anh. "Đối với một luật sư, anh thật sự ngốc quá chừng. Anh chưa từng thoáng nghĩ đến rằng, có lẽ, chỉ có lẽ, em đã dừng lại vì danh dự của anh chứ không phải của em sao."

"Danh dự của anh ư?"

Cô biết anh không tin cô. Cô tự nhủ rằng cô không quan tâm. Phải chăng tất cả đàn ông đều ngạo mạn như Harrison và các anh của cô? Trời, cô thật sự

hy vọng là không.

"Vâng, Harrison, sự chính trực của anh," cô nói lại.

"Em nghiêm túc, đúng không ... Danh dự của anh ư." Từ ngữ buột ra trong tiếng thì thầm.

Chà, địa ngục ời, anh vẫn không biết liệu anh có tin cô hay không. Tuy nhiên, khi cô mở mắt và nhìn anh lần nữa, anh có thể nhìn thấy sự chân thành. Anh bàng hoàng và cảm thấy thấp kém.

"Danh dự của anh." Cô thì thầm. Rồi cô đảo mắt nhìn trời và quay lưng lại với anh.

Bây giờ cô rõ ràng phần nộ với anh. Anh không có thời gian để suy nghĩ về điều đó. Anh hoàn toàn bận rộn với việc cố tìm ra anh cảm thấy thế nào về việc cô đang bảo vệ cho anh.

"Em có kỷ luật nhiều hơn anh."

Điều đó hầu như giết anh khi thừa nhận. Cô nghĩ anh nghe có vẻ bị xúc phạm bởi khả năng đó.

"Thật hay ho làm sao khi một người đàn ông nghĩ rằng anh ta là người duy nhất từng quan tâm tới những điều cao quý như là danh dự và chính trực. Tin hay không thì phụ nữ cũng có thể có tính bảo vệ. Đó không phải là khái niệm mới mẻ gì. Đó là sự thực đơn giản. Anh có từng nghe nói về Joan of Arc* chưa? Cô ấy đã hiến dâng đời mình cho danh dự của nước Pháp, và cho chính mình."

*(*Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng Pháp trong cuộc Chiến Trăm Năm giữa Pháp và Anh.*

Sinh ra trong một gia đình nông dân ở phía đông nước Pháp, cô chỉ huy quân Pháp giành được một số chiến thắng quan trọng. Cô cho biết mình được thiên khải dẫn dắt giúp giải phóng nước Pháp đánh bại quân Anh, và như vậy gián tiếp đưa Charles VII lên ngôi. Cô bị người Anh bắt giữ, bị giám mục theo phe nước Anh xét xử, bị kết tội là phù thủy và bị hỏa thiêu khi chỉ 19 tuổi. Sự nghiệp của cô chỉ gói gọn trong hai năm cuối đời, một năm chiến đấu và một năm bị cầm tù. Hai mươi bốn năm sau, Giáo Hoàng cho tra xét lại vụ án, và tuyên bố cô vô tội, rồi phong cô là một người tử vì đạo. Jeanne d'Arc trở thành một hình tượng quan trọng trong nền văn minh phương Tây. Kể từ thời Napoléon cho tới thời hiện đại, các nhà chính trị Pháp thuộc tất cả các nhóm chính kiến tiếp tục gọi đến hình ảnh cô. Trong số các nhà văn và nhà soạn nhạc viết các tác phẩm về cô có thể kể đến Shakespeare, Voltaire, Schiller, Verdi, Tchaikovsky, Twain, và Shaw. Hình tượng cô tiếp tục được sử dụng trong phim ảnh, truyền thông, ca nhạc, múa hát và trò chơi điện tử.)

"Joan of Arc?" Anh đáng lẽ đã bật cười trước sự so sánh, nhưng anh không muốn bị giết. "Anh không tin cô ấy từng trải qua những gì chúng ta vừa làm, Mary Rose."

"Dĩ nhiên là cô ấy không. Người phụ nữ đó là một vị thánh. Ờn Trời, em không phải. Em không hề so sánh bản thân với cô ấy. Em chỉ đơn giản nói rằng em biết anh không thể sống với bản thân nếu anh đã thân mật với em."

"Anh đã thân mật với em. Có nhớ những ngón tay của anh đã ở đâu không?"

"Ôi, đi ngủ thôi."

Cô di chuyển sát mép chăn để có thể tránh anh càng xa càng tốt. Cô kéo tấm đắp lên, nhắm mắt lại, và cố gắng tìm đôi chút nghỉ ngơi.

Anh biết anh nên dừng việc tra tấn cô lại, nhưng phản ứng của cô vô cùng hài lòng anh, anh không thể cưỡng lại được. Màu đỏ đẹp đẽ nhất phủ trên gò má cô khi cô bối rối.

Anh cũng biết ơn cô đã cứu kính với anh. Anh đã làm cho cô tức giận một cách cố tình, và biết rằng nếu họ tiếp tục tranh luận với nhau, anh sẽ thành công. Anh không phải là một kẻ vô lại. Không, anh là một quý tộc, hoặc ít nhất anh tin anh đã là. Nếu cô tức giận, cô sẽ tránh xa anh. Không một phụ nữ nào muốn hôn một người mà mình đang muốn giết chết. Điều đó hoàn toàn hợp lý với anh.

Quái quỷ, anh đang đùa với ai chứ? Anh thực sự chỉ đang cố gắng tự bảo vệ bản thân. Cô đã chứng minh là cô có kỷ luật nhiều hơn anh. Chẳng khó khăn gì để khiến anh quên đi tất cả những ý định tốt đẹp của mình. Tất cả những gì cô phải làm là cong ngón tay cô sang hướng anh, và anh sẽ đến bên cô lập tức. Anh đã nếm được hương vị của thiên đường, và anh đã phải cố gắng để giả vờ rằng anh không yêu nó.

Anh không ngủ nhiều trong đêm. Anh giữ khẩu súng trong tay sát cạnh sườn và lắng nghe từng âm thanh nhỏ bé. Anh đã ngủ lơ mơ hai lần. Lần đầu tiên, tiếng rì rào của gió đánh thức anh. Ai đó hoặc thứ gì đó ở bên trong hang động cùng với họ. Harrison hoàn toàn bất động. Anh chỉ mở hé mắt và rồi nhìn thấy người phụ nữ. Phản ứng của anh là ngay lập tức. Bàn tay anh siết chặt khẩu súng được giấu bên dưới tấm đắp. Phải hết sức cố gắng để anh không bắn bà ta, và anh cảm ơn Chúa là bà ta đã không nhìn vào anh. Bà ta giữ một cái chăn trong tay và đang đứng trên Mary Rose, nhìn xuống cô.

Corrie Khùng. Một cái nhìn thoáng qua và Harrison không thể tưởng tượng được tại sao bà ta đã không bị loạn trí. Bà đã bị biến dạng hoàn toàn, anh muốn quay đi khỏi bà ấy. Anh đã không làm thế, dĩ nhiên. Anh không hề di chuyển. Anh chỉ đơn giản chờ đợi để xem bà sẽ làm gì.

Người phụ nữ cuối cùng đã có đủ sự quan sát của mình. Không tạo ra một tiếng động, bà phủ tấm mền qua Mary Rose. Bà rời đi lặng lẽ y như khi bước vào.

Anh muốn gọi theo bà, ít ra cũng nói lời cảm ơn, nhưng anh đã không tạo ra một âm thanh nào. Nếu người phụ nữ muốn được nhìn thấy, bà sẽ làm gì đó để chắc chắn rằng họ đã bị đánh thức. Rõ ràng là bà chưa sẵn sàng, và anh sẽ tôn trọng ước muốn của bà.

Anh cảm thấy hết sức tội lỗi trước sự ghê tởm ban đầu của mình khi thoát nhìn bà. Rồi anh nhắm mắt lại và trôi dạt vào ngủ một lần nữa. Mary Rose đã di chuyển gần hơn tới bên cạnh anh, nhưng anh vẫn cảm thấy an toàn với nhận thức rằng anh không phải lo lắng về sự cám dỗ và sự thiếu kiểm soát đáng sợ của chính anh.

Anh tỉnh dậy với khuôn mặt của cô trong lòng anh. Anh nghĩ rằng anh đã chết và lên thiên đàng, nhưng ngay sau khi sự mù mịt của giấc ngủ bị xua tan, anh biết mình đã đi thẳng vào luyện ngục thay vì thế. Mary Rose không quyến rũ anh. Cô đang ngủ say. Bàn chân cô nằm dưới cằm anh. Cô chỉ đơn giản là cố gắng để làm ấm trong giấc ngủ của mình.

Gần như mãi mãi anh mới di chuyển được cô ra khỏi anh mà không đánh thức cô. Rồi anh đứng dậy lặng lẽ nhất có thể. Anh đi chân trần ra bên ngoài và đứng dưới mưa.

Điều đó không giúp ích được một mảnh chết tiệt nào.

Ngày 11 tháng 7 năm 1865

Mama Rose kính mến,

Hôm nay là sinh nhật của con. Con ước gì má ở đây để ăn mừng ngày kỷ niệm với con.

Bây giờ chiến tranh đã kết thúc, má sẽ có thể đến với gia đình mình, và đó sẽ là món quà tuyệt nhất mà một đứa con trai có thể có.

Chúng con cầu nguyện cho linh hồn của Lincoln mỗi tối. Con cố gắng không giận dữ thêm nữa về cái chết vô nghĩa của ông, và con được an ủi bởi những từ trong bài diễn văn nhậm chức cuối cùng của ông. Đây là phần con thích nhất:

"Với ác tâm đã không còn, với lòng bác ái cho tất cả, với sự vững tin vào lẽ phải như Đức Chúa Trời cho chúng ta nhìn thấy lẽ phải, chúng ta hãy cố gắng kết thúc công việc chúng ta đang làm, hàn gắn những vết thương của quốc gia, để chăm sóc cho những người đã chịu đựng cuộc chiến, người vợ góa bụa và trẻ mồ côi của họ, làm tất cả những gì có thể thực hiện được và yêu chuộng một nền hoà bình chính đáng và bền vững giữa chúng ta và với tất cả các quốc gia ".

Yêu má nhiều, Travis.

Chương 10

Một gã khốn nào đó đã bắn vào họ trên đường về nhà. Harrison đã rất cảnh giác. Anh cưỡi ngựa bên cạnh Mary Rose, và giây phút anh phát hiện tia sáng của kim loại xuyên qua các cây thông hướng thẳng vào họ ngay tại nơi khúc cong của đường mòn bắt đầu rẽ, anh đẩy Mary Rose ra khỏi ngựa, kéo khẩu súng lục ra, và bắn chậm hơn chưa đầy một giây nhưng đã quá muộn.

Viên đạn của kẻ thù đã sượt xuyên qua sườn bên phải của anh. Harrison hầu như không phản ứng với cơn đau. Anh nghiêng người gần vào yên ngựa của Mary Rose, ánh mắt anh tập trung hướng về khu rừng phía trước. Nếu cô đang cưỡi trên ngựa của mình, viên đạn anh đã nhận chắc chắn sẽ giết cô.

Và nhận thức đó đó đã đẩy anh vượt khỏi giới hạn

"Cứ ngồi xuống," anh ra lệnh.

Anh không dành thời gian để tìm ra nơi cô đã hạ xuống. Anh thúc MacHugh vào nước đại. Quyết tâm duy nhất của Harrison là tìm ra tên khốn đó và tiêu diệt hắn bằng đôi tay trần của mình.

Anh lấy được một cái nhìn tốt vào khuôn mặt của đồ hèn đó, nhưng khi anh đến được khúc quanh kế tiếp của đường mòn, thủ phạm đã biến mất. Harrison lần theo các lối mòn và thất vọng khi thấy chúng kết thúc gần vách đá phía trên dòng sông. Đồ hèn nhát rõ ràng đã nhảy. Harrison chỉ hy vọng hắn bị chết đuối.

Anh quay trở lại và thấy Mary Rose ngồi trên một hòn đá với khẩu súng trong tay. Cô dường như không phải là người thất vọng nhất bởi những gì đã xảy ra.

"Em ổn chứ?" Giọng anh thô ráp, tức giận.

"Vâng, cảm ơn anh." Giọng cô mát như nước uống. "Anh có vui lòng tìm lại Millie cho em không?"

Harrison gật đầu, rồi đi tìm con ngựa cái. Khi anh trở lại, Mary Rose đang đứng giữa đường. Cô đã bỏ súng ra và đang cố gắng vuốt mượt mái tóc.

Anh đưa cho cô dây cương, sau đó bắt đầu xuống ngựa để có thể giúp cô, nhưng cô đã nhanh hơn anh. Cô đã ngồi vững trong yên ngựa, mỉm cười với Harrison, và sau đó thúc Millie di chuyển.

Chúa lòng lành, cô làm như thể phục kích là chuyện xảy ra hàng ngày.

"Em có thực sự ổn không?" Anh hỏi lần nữa. "Vâng, dù vậy, lưng của em sẽ có màu đen và xanh như của anh. Em đã ngã rất mạnh. Anh đã ném em vào bụi cây, Harrison. Em đề nghị anh lần tới chỉ đơn giản là nói em hụp đầu xuống tránh thôi nhé."

Harrison để cô đi trước. Anh không muốn cô để ý thấy anh đang nhìn qua vết thương của mình. Anh có thể cảm thấy sự ẩm ướt bên dưới lớp áo, và khi anh nhìn xuống, một dòng máu đang rỉ xuống.

Dù vậy, nó không có cảm giác tổn thương nhiều lắm đối với anh. Máu không phun trào, và anh coi đó như một dấu hiệu tốt. Anh biết ơn là viên đạn đã đi xuyên qua.

Anh dành thời gian để lấy chiếc áo khoác da ra khỏi chiếc túi yên. Anh mặc nó lên nhanh nhất có thể. Anh nhăn nhó với cơn đau bắn lên từ bên lườn khi di chuyển cánh tay, rồi găng gượng mỉm cười bởi vì Mary Rose quay người lại trong yên ngựa để nhìn anh. Anh thúc MacHugh để có thể bắt kịp và đi bên cạnh cô.

"Anh lạnh sao? Anh có thể dùng chăn của Corrie nếu anh thấy lạnh", cô gợi ý.

"Anh ổn mà," anh trả lời. "Em không lạnh à?"

"Không, quần áo của em đã khô, chúng nhăn nheo nhưng ấm áp. Anh có bắt được kẻ đang cố giết chúng ta không?"

"Không." Anh trao cho cô một cái nhìn nghiêm khắc. Anh không thể không nhận xét về sự bình tĩnh của cô. "Em hành động như thế điều này xảy ra mọi lúc, phải vậy không?"

"Không. Tất nhiên là không."

"Vậy tại sao em lại hành động điềm tĩnh như vậy?"

Cô chờ anh bắt kịp cô trước khi trả lời. "Bởi vì anh đã không."

"Anh không gì cơ?"

"Điềm tĩnh."

Anh đã cho rằng anh trông và nghe có vẻ hoàn toàn điềm tĩnh. Anh đoán là anh đã không.

"Biểu hiện trong mắt anh không ăn khớp với giọng nói của anh."

“Có gì không đúng với biểu hiện trong mắt anh?”

"Lạnh ... tức giận ... anh nổi điên vì không bắt được người đàn ông, phải không?"

"Hắn đã nhảy qua vách đá. Anh hy vọng hắn bị chết đuối."

"Có lẽ anh ta đã."

"Em không sợ chút nào sao?"

"Có. Em đã."

"Vậy thì anh nhiệt liệt tán dương em đấy, em che giấu cảm xúc tốt hơn anh. Anh đã nghĩ mình là bậc thầy của trò chơi đó. Anh đoán là anh không phải".

"Việc trở thành bậc thầy quan trọng sao?"

"Trong một phòng xử án thì như thế."

Cô mỉm cười và vươn tay vỗ nhẹ vào đầu gối anh. "Em chắc chắn anh làm rất tốt trong một phòng xử án."

"Em thì khác, Mary Rose. Chúa nhân từ, với em thì khác."

Cô không biết liệu anh có đang khen ngợi cô hay là không. Dù vậy, anh đang mỉm cười, và vì thế cô quyết định xem lời nhận xét của anh là một lời khen.

"Sống với Cole đã dạy tất cả chúng tôi sẵn sàng cho những điều ngạc nhiên. Nó là một phần cuộc sống của chúng tôi ở đây."

"Các anh trai em sẽ ở nhà vào lúc này."

"Có lẽ, chúng ta sẽ đến nông trại trong vòng nửa giờ nữa hoặc hơn."

"Em nghĩ hẳn muốn gì?"

"Ai cơ?"

"Đồ hèn nhát đã cố giết chúng ta."

"Ngựa của chúng ta hoặc tiền, có thể hẳn hy vọng cả hai."

"Địa ngục."

"Hãy thôi bực dọc về hẳn đi. Bây giờ hẳn đã đi rồi. Chúng ta hãy nói về điều gì đó khác. Em vẫn không thể vượt qua được sự chu đáo của Corrie, bà ấy đã phải đi bộ một quãng xa để mang chăn cho chúng ta. Phải can đảm lắm, anh có nghĩ thế không?"

"Bà ấy muốn em có chăn, không phải anh," anh sửa lại.

"Anh không thể chắc chắn về điều đó," Cô cãi.

Harrison mỉm cười. Anh biết Corrie đã đắp mền cho Mary Rose, nhưng anh không thừa nhận anh đã nhìn thấy người đàn bà đó. Lý do của anh có lẽ là ngớ ngẩn. Corrie thuộc về Mary Rose. Anh muốn cô là người đầu tiên nhìn thấy bạn của mình ... nếu và khi Corrie đã sẵn sàng tự giới thiệu.

"Anh vẫn trông có vẻ giận dữ, Harrison."

Anh không thể kèm được điều đó. "Chết tiệt, Mary Rose, em có thể đã bị giết. Anh có quyền nổi giận. Nếu có chuyện gì xảy ra với em ..."

Cô quay lại nhìn anh. "Vâng?"

Anh thở dài. "Các anh trai của em sẽ giết anh."

"Thừa nhận là anh sẽ nhớ em sẽ giết anh sao?"

"Không, điều đó sẽ không giết anh. Tất nhiên là anh nhớ em."

Cô cực kỳ hài lòng. Cô thay đổi chủ đề một lần nữa. "Em đã cân nhắc những gì anh nói về Travis, và em đã quyết định sẽ có một cuộc nói chuyện với anh ấy. Em không muốn anh ấy trở nên quá xáo trộn về Eleanor. Em cũng sẽ có một cuộc nói chuyện kiên quyết với bạn ấy. Bạn ấy không thể sai khiến các anh trai em vòng vòng được. Travis sẽ lắng nghe em. Eleanor có lẽ không. Tuy vậy, em sẽ cố gắng. Ngày sinh nhật của Travis sắp đến rồi, anh ấy sẽ cư xử tốt nhất để em sẽ tặng cho anh ấy một món quà tuyệt vời."

"Khi nào là sinh nhật anh ấy?"

"Mười một tháng bảy" cô trả lời. "Em đã gần như đã hoàn thành việc đan một chiếc áo len cho anh ấy. Em nghĩ anh ấy sẽ thích nó. Màu sắc bổ sung cho đôi mắt của anh ấy. Anh ấy sẽ không quan tâm đến điều đó, tất nhiên, anh ấy sẽ yêu nó bởi vì nó sẽ giữ cho anh ấy ấm áp. Sinh nhật của anh khi nào? "

"Mười bảy tháng hai," anh trả lời.

Anh đã không yêu cầu cô cho anh biết ngày sinh nhật của cô. Anh cho rằng cô không biết ngày sinh thật sự và các anh trai của cô ta đã phịa ra một ngày nào đó để cô có được lễ kỷ niệm riêng của mình.

Hơn nữa, anh đã biết ngày sinh của Lady Victoria, ngày mồng hai tháng giêng.

"Ngày Hai tháng Giêng." Cô nói những từ ấy chưa tới một giây sau khi anh nghĩ đến chúng. Anh không thể tin anh đã nghe đúng. Sau đó anh nghĩ anh đã vô tình nói ra thành lời.

"Em vừa ... em đã nói gì vậy?"

"Ngày hai tháng Giêng," cô lặp lại. "Sin~~h~~ nhật của em, có gì sai với ngày Hai tháng Giêng sao? Trông anh có vẻ hơi choáng váng. Trung thực mà nói thì anh đúng là như thế."

Anh không thể trả lời cô. Cổ họng của anh đã nghẹn cứng. Bị choáng váng ư? Đó phải là một cách nói giảm nhẹ đi rất nhiều. Tâm trí của anh đang quay cuồng với tất cả những khả năng không thể. Vì danh Chúa, làm thế nào cô có thể biết được sinh nhật thực sự của mình chứ?

"Ngày sinh nhật của Adam là ngày 20 tháng 11, Cole là ngày 15 tháng 4, mặc dù hoàn toàn thành thật với anh, anh ấy thực sự không chắc là ngày đó vì anh ấy không có bằng chứng nào, nhưng một người hàng xóm nhớ anh ấy và nghĩ anh ấy đã được sinh ra ngày đó, vì vậy anh ấy đã quyết định sử dụng nó như ngày kỷ niệm sinh nhật của mình, và ngày sinh nhật của Douglas là ngày cuối cùng của tháng 3. Em đã không bỏ qua ai hết, đúng không? "

Anh lắc đầu một lần nữa. "Em đã bịa ngày sinh nhật của em hay em có bằng chứng là em được sinh ra vào ngày Hai tháng Giêng?"

"Em có bằng chứng," cô trả lời. "Em đến cùng các giấy tờ."

Harrison nghiêng người ra sau trong yên ngựa. Những từ đó lặp đi lặp lại trong đầu anh.

Cô đi kèm với các giấy tờ.

SeseNau' Blog

Mọi người đang chờ đợi họ. Eleanor đi tới đi lui trên hiên nhà, Adam đang đứng ở ngưỡng cửa, Douglas và Travis đều đang ngồi trên lan can hiên nhà, dựa vào các cây cột.

Cole vừa bước ra khỏi nhà kho chính khi Douglas hét gọi anh ta và chỉ về phía họ.

Bàn tay của người anh trai nóng tính, Harrison nhanh chóng nhận ra, ngay lập tức chạm vào khẩu súng. Biểu hiện cho thấy anh ta đang nghĩ rất nghiêm túc về việc sử dụng nó. Harrison buột ra một tiếng thở dài mệt mỏi. Chúa lòng lành, anh không có thời gian cho điều dớ dẩn này. Anh đang cảm thấy như địa ngục. Bên sườn anh đang nóng như lửa lúc này. Dù vậy, ngày của anh sẽ chẳng tốt hơn chút nào, bởi vì anh cuối cùng đã quyết định không chờ đợi lâu thêm nữa. Dù cách này hay cách khác, tương lai của Mary Rose sẽ được quyết định trước khi anh đi ngủ. Anh sẽ nói với các người anh về em gái của họ. Anh sẽ nhận được thông tin anh cần trước, dĩ nhiên, và nếu anh phải bắn vài người trong số họ để tìm ra điều anh muốn biết, vậy thì vì Chúa, đó là chính xác những gì anh sẽ làm.

Anh sẽ không trì hoãn thêm nữa. Anh sẽ kết hôn và có sáu đứa trẻ nếu anh không làm gì đó sớm.

"Harrison, đừng cau mày."

"Xin lỗi, anh đang nghĩ về việc bắn các anh của em."

"Làm ơn đừng," cô thì thầm. "Cười lên, vì danh Chúa."

"Họ trông giống như một đám hành hình ấy." Cô quay lại nhìn các anh của mình lần nữa. Harrison đã nói đúng. Ba trong số bốn người trông giống như muốn treo Harrison lên nhánh cây gần nhất. Eleanor dường như đã sẵn sàng đi kiểm sợi dây thừng. Tay cô ấy đang chống trên hông, và cô đang trừng mắt nhìn họ.

"Adam trông hạnh phúc khi nhìn thấy chúng ta. Em chắc chắn anh ấy sẽ biết lý lẽ. Chỉ cần đưa ra lời giải thích của anh một cách nhanh chóng trước khi Cole ..."

"Cứng yêu dấu, chúng ta đã không làm bất cứ điều gì sai trái hết."

"Vậy tại sao em cảm thấy như thế chúng ta đã làm?"

Anh mỉm cười khi nhận ra anh cũng cảm thấy như vậy. "Anh sẽ đối phó với Cole, Em bắt đầu với những người khác."

"Anh đối phó với Cole, và em với bốn người sao? Nghe có vẻ khá công bằng với em đấy nhỉ." Cô trêu chọc.

Cô quay người để quan sát anh đi đến nhà kho. Millie muốn theo, nhưng Mary Rose buộc con ngựa cái đi về phía ngôi nhà.

"Cởi súng ra," cô đề nghị với Harrison bằng một tiếng thì thầm. "Cole thường không thích bắn một người đàn ông không vũ trang."

Harrison lắc đầu và đi tiếp. Anh trượt khỏi MacHugh khi anh đến gần Cole khoảng một yard hoặc hơn. Con ngựa giống tiếp tục đi vào trong chuồng. Harrison sẽ quan tâm những nhu cầu của nó sau khi anh xử lý người anh trai.

Cole lao như cơn bão tới để đối mặt với anh. "Cậu là thứ đồ khốn hạ cấp, nếu cậu ..."

Anh ta đã vươn tới Harrison trước khi kết thúc sự đe dọa và quyết định đâm anh thay vì thế.

Harrison đã sẵn sàng cho anh ta lần này. Anh bắt lấy nắm tay của Cole trong lòng bàn tay trái và giữ chặt. Rồi anh bắt đầu tăng áp lực.

"Nếu tôi sao?" anh thách thức bằng một tông giọng lạnh như tháng Giêng.

Biểu hiện của Cole chuyển từ sự thịnh nộ đến kinh ngạc chỉ trong chớp mắt.

"Nếu cậu ... Chết tiệt, cậu nhanh nhẹn đấy chứ, hãy buông tôi ra, cậu đang siết chặt ngón tay bóp cò súng của tôi."

"Anh sẽ cố gắng đánh tôi một lần nữa à?"

"Không, tôi đang nghĩ về việc bắn cậu bây giờ, rồi tôi sẽ bắn Mary Rose."

"Tôi sẽ giết anh trước."

“Quái quỷ.”

"Không có gì xảy ra hết, Cole, chúng tôi bị mắc mưa, đó là tất cả. Đi cùng tôi vào nhà kho nào, tôi bị bắn. Tôi muốn tìm ra thiệt hại như thế nào mà không để cho Mary Rose biết".

Harrison buông nắm đấm của Cole ra và bước vào trong. Chân anh cảm thấy yếu ớt, nhưng anh chắc chắn là thức ăn liên quan đến điều đó.

"Chuyện gì đã xảy ra với cậu thế? Cậu đã thử làm điều gì đó với Mary Rose à? Con bé đã bắn cậu sao?"

"Tất nhiên là không," anh gất. Anh dừng lại gần ngọn đèn dầu hỏa và đợi cho đến khi Cole thắp được ngọn lửa.

"Cậu đã bị bắn trúng ở đâu?"

"Ở bên sườn, viên đạn chỉ cắt vào tôi và nó đi xuyên qua."

"Để tôi nhìn xem nào."

Lúc này Cole bận rộn làm việc. Anh ta di chuyển cánh tay của Harrison qua một bên và từ từ kéo áo của anh lên. Rồi khom người xuống để nhìn gần hơn vào vết thương.

Anh ta thầm tái nhợt khi thấy vết thương nghiêm trọng đến mức nào.

"Nó chỉ là một vết cào, phải không?"

Cole đứng thẳng lên. Anh ta tự hỏi liệu Harrison có biết giọng nói của anh ta nhẹ bằng như thế nào không. Anh đang nhanh chóng lả đi và cần được chăm sóc ngay lập tức.

"Chỉ là một vết cào," anh ta đồng ý.

Harrison bắt đầu nhét chiếc áo trở lại trong quần của mình. "Gã hèn nhát nào đó đã cố gắng phục kích chúng tôi gần sườn núi. Tôi đã đuổi theo hắn, nhưng hắn đã nhảy xuống sông."

"Cậu đã có nhìn được khuôn mặt của hắn không?"

Harrison gật đầu. Rồi anh bắt đầu đi ra ngoài. "Tôi nên nói chuyện với Adam trước khi tôi lau rửa."

Cole di chuyển sang bên trái anh và đặt cánh tay của Harrison quanh vai mình. Anh ta buộc anh phải dựa vào anh ta. Giọng anh ta nhẹ nhàng. "Anh ấy sẽ cho cậu thứ gì đó để đặt lên vết cắt nhỏ của cậu. Cậu là một quý ông, phải không? Tôi chắc chắn sẽ không phải nếu tôi được ở cùng một cô gái xinh đẹp. Dĩ nhiên em gái tôi thì khác. Tôi sẽ phải giết chết cậu nếu cậu đã chạm vào con bé. "

"Tôi chắc chắn sẽ cho anh biết nếu tôi làm," Harrison trả lời.

Cole nghĩ thật kỳ lạ khi Harrison dường như không nhận thấy anh đang đỡ cậu ta lên. Lo lắng của anh tăng cao. Sự dễ chịu như thế thật không giống với Harrison.

"Tôi đang đưa cậu đến gian nhà tranh. Adam sẽ đến để sửa sang cho cậu. Vết xước nhỏ thực sự sâu hơn tôi đã nói. Nó vẫn không to tát gì, tất nhiên, nhưng cậu là một cậu bé thành phố và mọi thứ, chà, nên được xem xét, tôi sẽ cứu Mary Rose lần này. Cậu đã có lượt với con dao găm rồi."

"Anh định cứu cô ấy khỏi cái gì thế?"

"Anh em của tôi. Cậu nghĩ tất cả mọi người đều cảm thấy buồn bã là vì sao nào? Cậu đã đưa Mary Rose đi mất và để lại cho chúng tôi mụ phù thủy. Tôi

không biết liệu tôi có thể tha thứ cho cậu vì điều đó hay không. Cô ta đã bắn Douglas. Cô ta đã nói rằng đó là một tai nạn (*accident*) nhưng tôi không tin cô ta, không phải sau khi cô ta "vô tình" (*accidentally*) bắn vào người lái xe ngựa. Không ai trong chúng tôi tin cô ta, chúng tôi sẽ đá cô ta đi trước khi cô ta giết chết một trong số chúng tôi."

Harrison xoay sở được một nụ cười yếu ớt. "Vậy anh đã không lo lắng về đức hạnh của em gái của mình à?"

Dĩ nhiên anh đã lo lắng, nhưng anh không muốn thừa nhận điều đó. Anh đã nhìn thấy cách Harrison nhìn chăm chăm vào em gái mình. Mary Rose cũng bận rộn nhìn chăm chăm Harrison y như thế.

"Không, tôi không lo lắng cho hai người. Tôi đang nói nếu cậu đi cùng Mary Rose và bỏ chúng tôi lại với Eleanor lần nữa, chúng tôi sẽ lần lượt giết cậu. Đó là những gì tôi định nói. Tôi đã quyết định đâm cậu thay vào đó. Tôi đoán một cú đâm tốt sẽ lấy được điểm của tôi nhanh hơn nhiều."

Harrison lão đảo, lấy lại cân bằng, và tiếp tục lão đảo. Anh nghĩ anh đã bước lên một tảng đá và làm anh bị vấp.

"Ah, địa ngục, cậu đang bắt tôi mang cậu đi, phải không?"

Harrison không trả lời Cole. Anh không thể. Anh đã bất tỉnh trong vòng tay anh ta rồi.

Mary Rose buột ra tiếng hét, túm váy lên và chạy về phía họ. Mọi người theo sau cô.

"Anh đã làm gì anh ấy, Chúa nhân từ, anh đã làm gì thế?"

"Anh không làm gì cả," Cole hét lại.

Cô không tin anh ta. "Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy?"

Cô cúi xuống và nhìn vào gương mặt Harrison. Cô thấy anh tái nhợt và nhanh chóng bật khóc.

Douglas là người tiếp theo vươn đến họ. "Chú đã giết cậu ta sao, Cole?" anh ta yêu cầu.

"Không."

Vết thương nghiêm trọng, nhưng nó không đe dọa đến tính mạng, và trong tâm trí của Cole có nghĩa là Harrison vẫn phải chơi công bằng.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Adam hỏi.

Nụ cười của Cole thật gian tà. "Cậu ta bị ngất."

Ngày 15 tháng 1 năm 1866

Mama Rose kính mến,

Những con trai của má đã thật xấu xa với con. Adam bắt con ngồi một mình tại bàn chỉ vì con đã đá Travis. Adam là một chàng trai xấu. Hãy nói với anh ấy rằng con không phải ngồi ở đó một mình. Con đã làm một bức tranh cho má.

Mary Rose.

Chương 11

Họ sẽ không bao giờ để cho anh quên điều đó. No, Sir, không bao giờ. Ngất xỉu dường như là điều mà những người đàn ông trên núi không bao giờ làm, và tất cả các người anh trai, bao gồm cả Adam, đã vui thích như quý khi nói với anh như vậy. Và cứ nói hoài nói mãi không thôi.

Harrison đã phải chịu đựng, nhưng chỉ bởi vì anh không có bất kỳ lựa chọn nào. Anh quá yếu để trả đũa lại, và cuối cùng, ngay khi anh giành lại được sức mạnh của mình, ba trong số bốn anh em đã phải bỏ đi. Adam ở lại nhà, dĩ nhiên, nhưng Harrison đã để ông ta một mình. Người anh trai lớn nhất đã giữ được Eleanor bình tĩnh, và Harrison tin rằng điều đó là sự trừng phạt đủ cho bất cứ người đàn ông nào phải chịu đựng.

Vì bây giờ anh đã quyết định nói với các người anh về con gái của Elliott, anh đã nôn nóng để được nói. Anh buộc phải chờ đợi tất cả các anh em trở lại nông trại, bởi vì anh cảm thấy đó là điều tốt đẹp duy nhất để làm. Sẽ không đúng đắn khi bất kỳ ai trong số họ có được thông tin gián tiếp. Không, Harrison đã quyết định nói với tất cả họ cùng một lúc.

Việc chờ đợi làm cho anh cáu kỉnh. Adam đã lên núi với Mary Rose trong hai dịp riêng biệt để cô có thể thăm viếng người phụ nữ mà cô gọi là bạn thân nhất của cô, và cả hai lần họ ra đi, Harrison bị mắc kẹt với Eleanor. Đó không phải là một công việc khó khăn, chỉ lẫn lộn lung tung. Tất cả những gì anh phải làm là ngồi trên hiên trước và giả vờ lắng nghe những lời phàn nàn của cô ta.

Phải mất hai tuần để lấy lại sức mạnh, và ngay khi bắt đầu cảm thấy khoẻ, anh bị mắc kẹt với việc đưa Eleanor đến Blue Belle.

Cole cuối cùng đã trở lại từ chuyến đi săn của mình. Trên đường về nhà, anh ta đã dành thời gian lấy một vài vật dụng mà Harrison yêu cầu anh tìm nếu ở gần Hammond, và Cole cho rằng anh ta có quyền được đền đáp ân huệ ấy. Anh ta muốn Harrison đi cùng vào thị trấn. Travis và Douglas cũng đi săn với anh em mình, và bây giờ họ đang chờ đợi hai người họ trong thị trấn. Một số người lạ đã đến Blue Belle, và Cole muốn Harrison nhìn họ. Nếu một trong số họ là gã con hoang đã bắn anh, vậy thì tốt, Cole sẽ chăm sóc hắn ta.

Harrison đã sẵn sàng để đi bất cứ nơi nào miễn là anh có thể thoát khỏi Eleanor. Anh đang ngồi trên hiên nhà với đôi chân mang boots chống trên lan can khi Cole đề nghị đi chơi. Eleanor ngồi cạnh Harrison. Cô ta đang quạt mát cho bản thân bằng một tờ báo tuần trước trong khi phàn nàn về sức nóng.

Cole phớt lờ người phụ nữ. Anh ta đi vào bếp tìm thứ gì đó để ăn và quay lại vài phút sau đó. Anh ta dựa vào cột chống trong khi nói với Harrison anh ta muốn anh làm gì. Eleanor ngừng phàn nàn đủ lâu để nghe.

Cô ta quyết định cô ta muốn đi theo. "Tôi tin rằng tôi sẽ đi với các anh. Tôi phải mua cho người đàn ông thô lỗ đó một cái mũ mới."

"Không, cô không thể đi cùng chúng tôi." Cole đã từ chối bằng một giọng nghiêm túc. Đây là lần đầu tiên trong hơn hai tuần anh ta nói chuyện trực tiếp với Eleanor.

Cô ta không chú ý đến sự từ chối của anh. Cô ta đứng dậy, ném tờ báo lên sàn và bước vào trong nhà. "Chúng ta sẽ thấy điều đó," cô ta lầm bầm.

"Xem điều đó dễ như thế nào kìa?" Cole nhận xét. "Tôi là người duy nhất có thể xử lý Eleanor ở quanh đây sao? Tôi nói không, và cô ấy rời đi."

Harrison mỉm cười. "Cô ta vào trong để gặp Adam, ông ấy sẽ bắt chúng ta đưa cô ta đi."

Cole bật cười. Rõ ràng anh ta không tin anh. Một phút sau, Mary Rose xông ra bên ngoài. Cô nhìn thấy tờ báo trên sàn nhà và vội vã nhặt nó lên.

"Em có thể đi cùng anh và Eleanor vào thị trấn không? Em có một số công việc cần làm."

Harrison và Cole nói không với cô cùng lúc.

Cô trở nên bối rối trước sự từ chối thẳng thừng. Cô nhắc Harrison về một thiên thần đăng trí. Cô mặc một chiếc váy màu xanh đậm với một chiếc tạp dề màu vàng nhạt. Tóc cô được ghim chặt trên đỉnh đầu.

Tuy nhiên các lọn tóc không muốn ở đó và một số sợi đã rơi xuống bồngh quanh khuôn mặt của cô.

Cole nghĩ cô trông có vẻ mệt mỏi và nói với cô như vậy.

Cô phớt lờ lời chỉ trích của anh trai. "Xin vui lòng để em đi với anh. Em sẽ không bắt anh chờ đợi em. Em thề em sẽ không."

"Hai người phụ nữ thì quá nhiều cho Cole và Harrison để trông nom, Mary Rose. Em nên ở nhà hôm nay," Adam đề nghị từ cửa.

"Hai người phụ nữ?" Cole hỏi anh trai. Anh ta cau mày, vì anh ta biết điều này dẫn đến đâu.

Harrison cười. "Tôi đã bảo anh như vậy mà," anh chế giễu.

Mary Rose không muốn bỏ cuộc. Rõ ràng cô nghĩ rằng cô vẫn có cơ hội để được đi cùng bởi vì cô đã tháo tạp dề và cố gắng ghim lại mái tóc cùng một lúc.

Cô trông rất xinh đẹp hôm nay. Harrison cố gắng không nhìn chăm chăm quá lâu vào cô. Cole chắc chắn sẽ nhận ra. Harrison đã tránh xa Mary Rose nhất có thể trong khi anh hồi phục. Điều đó không dễ dàng. Cô muốn lãng vãng gần anh để chắc chắn anh được chữa bệnh đúng cách. Cách phòng vệ duy nhất của anh là giả vờ ngủ say bất cứ khi nào cô vào trong gian nhà tranh. Anh tự hỏi tại sao cô không nghĩ rằng thật kỳ lạ khi anh ngủ cả ngày lẫn đêm. Dù sao thì cô cũng đã không làm vậy, và anh tính đó là một phước lành.

"Adam, em không thể để Eleanor đi vào cửa hàng của Morrison một mình. Không ai trong chúng ta sẽ được phép vào trong lần nữa nếu cô ấy hành động khinh suất. Xin xem xét lại, em sẽ không vướng vào bất kỳ rắc rối nào đâu mà."

Adam nhìn Cole. Ông nhún vai. "Có những người lạ mặt trong thị trấn, hai người phụ nữ có thể là quá nhiều để xử lý. Nếu như cậu ấy mắc một lời nguyền té xỉu khác nữa thì sao? Cậu ấy trông vẫn còn có vẻ ốm yếu."

"Anh sẽ phải đi cùng Eleanor trong toa xe thồ." Harrison hứa hẹn trả đũa.

Cole lắc đầu. Harrison quay sang Adam. "Mary Rose hoàn toàn có thể tự chăm sóc bản thân miễn là cô ấy nghĩ trước khi hành động."

"Con bé đã không nghĩ gì khi buộc tội Bickley, đúng không?" Adam hỏi. Ông lắc đầu trong lúc nghĩ về kết quả của những hành động của

cô. "Chúng ta may mắn là con bé đã không bị giết."

"Vâng, chúng ta đã," Harrison đồng ý. "Cô ấy là một phụ nữ rất xinh đẹp, nam giới có xu hướng làm những điều ngu ngốc khi nhìn thấy một gương mặt xinh xắn. Chúng ta không thể đoán trước được những người lạ mặt sẽ phản ứng thế nào." Anh kết luận, "Mary Rose và Eleanor nên ở nhà".

Anh cho rằng mình đã đề xuất một lý do hợp lý. Anh vẫn không thắng. Adam vẫn cho phép các người phụ nữ đi cùng. Mary Rose vội vã chuẩn bị. Eleanor đã lên lầu thay trang phục. Harrison không thể hình dung được tại sao cô ta lại cần phải thay bộ mới. Cô ta đã không làm một điều chết tiệt nào để chiếc váy đang mặc bị lấm bẩn.

Adam đợi cho đến khi hai người phụ nữ ra khỏi tầm nhìn, sau đó bước ra ngoài hiên nhà và ngồi xuống bên cạnh Harrison.

"Tôi không biết liệu mình có đang sử dụng cảm giác tốt hay chỉ đang chịu thua trong tuyệt vọng nữa. Vài giờ thanh bình và yên tĩnh là một thứ cảm dỗ mạnh mẽ."

"Eleanor cũng đang khiến anh phát điên, phải không?" Cole hỏi.

Adam miễn cưỡng gật đầu. "Cô ấy dễ chịu với tôi, tôi không nên phàn nàn, nhưng ..."

"Cô ta khiến cả nhà rối loạn," Harrison kết luận.

"Vâng," Adam đồng ý.

"Cô ta không ngu ngốc, chỉ ghê gớm thôi," Cole nói. Anh dừng lại để mỉm cười. "Em có phần đánh giá cao tính cách đó trong một phụ nữ" anh thừa nhận.

"Thứ nào? Ngu ngốc hay ghê gớm?" Harrison yêu cầu chỉ để trêu tức anh ta.

"Ghê gớm, tất nhiên. Eleanor sẽ không làm đau bàn tay đã để cô ta ở lại."

"Anh ước cô ta ngừng gây ra nhiều rắc rối." Adam nghe có vẻ mệt mỏi và hoang mang.

"Anh sẽ phải làm gì đó với cô ta," Cole nói với anh trai mình.

"Như là gì?"

Harrison đứng dậy. "Hãy để tôi làm một cú lắc với cô ta. Cole, anh sẽ phải giúp đỡ."

"Tôi không thích đánh phụ nữ. Thực ra tôi không bao giờ làm thế. Điều đó có vẻ không ổn".

"Tôi không nói theo nghĩa đen." Harrison bắt gặp nụ cười nhăn nhó của Cole và nhận ra anh ta đang đùa cợt.

"Mary Rose nói Eleanor sợ hãi," Adam nhận xét. "Tôi đã dành rất nhiều thời gian với người phụ nữ và tôi đoán là tôi đồng ý."

"Và đó là lý do tại sao hai người đã kiên nhẫn với cô ấy như thế. Điều đó không hiệu quả," Harrison nói.

"Nói cho chúng tôi thứ chúng tôi không biết ấy, Cậu Bé Thành Phố."

"Cole, ngừng trêu chọc cậu ấy đi. Cậu ấy đang cố giúp đỡ. Cậu đã có một kế hoạch cụ thể sao, Harrison?"

"Vâng, một chút chiến thuật khủng bố."

Tiếng hét giận dữ của Eleanor trôi xuống hiên nhà. Cole nhắm mắt lại trong phản ứng. Adam nghiêng chặt hàm.

"Chúa ơi, cô ta có một giọng nói inh tai," Cole lầm bầm. "Cô ta cứ phải la hét mọi lúc như thế à?"

Harrison không tin câu hỏi của Cole cần câu trả lời. Anh nói với hai anh em kế hoạch và chờ đợi để nghe sự tranh cãi của họ.

Không có gì hết.

"Vâng, tôi sẽ trở thành vị cứu tinh," Cole nhận xét. "Còn Mary Rose thì sao? Con bé sẽ không đi cùng với chuyện này."

"Chúng ta đợi cho đến khi chúng ta đang trên đường trở về từ thị trấn. Travis và Douglas sẽ cưỡi ngựa cùng Mary Rose phía trước...ở con đường phía trước."

"Tại sao tôi không thể là người tống cô ta ra khỏi sườn núi?" Cole hỏi. "Tôi còn tốt hơn cả ghê gớm nữa mà."

"Bởi vì tôi không muốn cô ta ghét anh, cô ta có thể ghét tôi," Harrison giải thích.

"Vâng, cậu phải đi cùng cô ta trong toa xe thồ. Tôi sẽ làm cho nó bị kéo giật lên," Cole nói.

Mary Rose đã xuống cầu thang vài phút sau đó, nhưng Eleanor đã không xuống trong thêm nửa giờ khác nữa.

Harrison đợi ở tiền sảnh với Mary Rose. Adam đã đi vào bếp để chuẩn bị bữa tối.

Eleanor cuối cùng cũng tự xuất hiện. Cô ta mặc một bộ đồ của Mary Rose. Harrison nhớ nó vì Mary Rose trông rất đẹp trong sắc xanh đặc biệt ấy.

Mary Rose có vẻ giật mình khi nhìn thấy thứ mà vị khách của cô đang mặc. Tuy vậy, cô đã không nói gì về điều này, và Harrison đã quyết định bỏ qua, vào lúc này.

Eleanor trông không tệ khi mặc bộ váy ấy. Nếu anh không ngán ngẫm hành vi của cô ta triệt để như thế, anh sẽ dành thời gian để thưởng thức thực tế rằng cô ta là một phụ nữ đẹp. Cô ta có mái tóc đẹp. Nó ngắn và rất xoắn. Dù vậy, anh không biết liệu cô ta có một nụ cười đẹp hay không, bởi vì anh chưa bao giờ thấy nụ cười của cô ta. Đôi môi cô ta luôn nhăn nhúm khó chịu, cứ như thể cô vừa nuốt một liều dầu thầu dầu.

"Bạn đã sẵn sàng để đi chưa, Eleanor. Cole đang đợi ở phía trước."

"Có một nhà hàng trong thành phố không? Có lẽ tôi sẽ muốn làm mới bản thân mình bằng một ấm trà và một vài bánh quy trước khi chúng ta quay trở lại, tôi cần thêm tiền, Mary Rose. Hãy tỏ ra đáng mến và cho tôi thêm tiền."

"Chỗ ăn uống duy nhất là quán rượu, và chúng tôi không thể đi vào đó."

"Thật thiếu văn minh làm sao. Tại sao chúng ta không thể vào bên trong được?"

"Bởi vì nó không thích hợp. Chúng ta sẽ đi chứ?" Harrison giữ cửa mở cho những phụ nữ. Eleanor đi ra ngoài trước nhưng đột nhiên dừng lại. Mary

Rose va vào cô ta.

Eleanor nhìn thấy toa xe thồ ở cuối con đường và lúc này đang lắc đầu. Cole đang trên đường trở lại khu chuồng trại để lấy những con ngựa khác.

Eleanor hét lên với anh. "Anh, ở đó. Tìm một chiếc xe độc mã. Cái xe thồ không được đâu."

Cole dừng lại giữa chừng. Và rồi anh ta từ từ quay lại nhìn Eleanor. Vẻ mặt cho thấy anh ta đã giận dữ đến mức nào.

"Không nghe thấy tôi nói à, chàng trai? Tìm một chiếc xe độc mã đi."

Harrison có thể thề là anh đã nhìn thấy khói bốc lên từ đôi mắt Cole. Người anh trai đang cháy bừng bừng vì giận dữ.

"Eleanor, cái xe thồ không được ư?" Mary Rose hỏi. Cô đang cố gắng chuyển hướng tình huống. "Bạn đang làm cho anh trai của tôi nổi giận đấy. Hãy cố gắng để được đi cùng."

Harrison đứng đằng sau hai người phụ nữ với hai tay chấp lại sau lưng và một nụ cười toe toét hết cỡ trên khuôn mặt. Anh hoàn toàn vui thích trước sự tức giận của Cole, bởi vì người anh trai không thể làm thứ chết tiệt nào về điều đó được.

"Bạn không thể nghiêm túc, Mary Rose," Eleanor trả lời. "Da của tôi sẽ bị cháy nắng nếu tôi đi trong toa xe. Bạn có muốn tôi khổ sở vì tàn nhang không?"

"Tôi có tàn nhang nè," Mary Rose nói.

"Vâng, bạn yêu, tôi biết."

Mary Rose thở dài. Rồi cô quay sang Cole. "Làm ơn hãy hợp tác," cô gọi. "Em sẽ giúp anh buộc móc chiếc xe ngựa."

Cole nói gì đó, nhưng họ ở quá xa cách để có thể nghe được. Harrison đoán đó là một lời nguyên rủa kinh khủng.

"Tôi sẽ giúp anh ấy," Harrison tình nguyện. "Các quý cô đợi ở đây. Mary Rose này?" anh nói tên cô trên đường đi xuống những bậc thang.

"Vâng, Harrison."

"Anh thích tàn nhang của em."

Harrison đã đi cùng Eleanor, tất nhiên, và vào lúc họ đến Blue Belle, việc phát cuồng đã bắt đầu có một sự quyến rũ đáng kể. Đôi tai của anh đang ong ong với những lời chỉ trích của cô ta. Người đàn bà không bao giờ chịu ngừng. Anh đi quá nhanh. Anh không đủ nhanh. Anh đang ngồi quá gần cô ta. Anh đã cáu kỉnh với nhận xét của anh. Anh thô lỗ bởi vì anh không nói chuyện với cô ta, bla bla bla...

Travis và Douglas đang ở trong quán rượu. Họ vội vã ra ngoài ngay khi nhìn thấy Cole và Mary Rose cưỡi ngựa đi qua. Douglas đã được trao trách nhiệm trông nom em gái. Anh ta đã đồng ý trước khi nhìn thấy chiếc xe độc mã rồi nhận ra anh ta cũng bị mắc kẹt với Eleanor, và sau đó anh ta bắt đầu phàn nàn.

Không ai bận tâm chú ý đến anh ta. Travis vội vã trở lại quán rượu. Anh ta muốn giữ sự chú ý trên ba người lạ mặt xấu xí để xem liệu một người trong số họ có phản ứng khi Harrison bước vào không.

Mary Rose và Eleanor đi bộ sóng đôi dưới đường. Douglas ở ngay phía sau họ.

"Khi chúng ta đi vào bên trong cửa hàng, bạn có thể thấy một cô gái trẻ đang làm việc phía sau quầy hàng. Cô ấy tên là Catherine Morrison, cha cô ta sở hữu nơi này", Mary Rose nói.

"Cô ta có quan trọng không?"

"Ý bạn là gì?"

"Đừng bận tâm," Eleanor trả lời. "Tại sao bạn nói với tôi về cô ta nếu cô ta chỉ là nhân viên bán hàng?"

"Cô ấy quan tâm đến Harrison," Mary Rose nói.

"Tôi chắc chắn người phụ nữ có thể làm tốt hơn thế."

"Có gì không đúng với Harrison sao?"

"Có rất nhiều, tôi không biết bắt đầu từ đâu," Eleanor nói. "Hãy nhìn xem. Anh ta không thể tham gia vào một cuộc trò chuyện đàng hoàng nào. Anh ta lăm băm câu trả lời một từ và anh ta cau mày mọi lúc. Anh ta cũng rất hăm dọa nữa. Chắc chắn bạn đã nhận ra rồi chứ."

"Tôi nhận thấy anh ấy tuyệt vời và tử tế, chu đáo và yêu thương", Mary Rose trả lời. "Tôi không muốn Catherine tán tỉnh anh ấy."

"Và?" Eleanor thúc giục.

"Tôi chỉ nghĩ rằng nếu bạn tình cờ nhìn thấy Catherine lảng vảng xung quanh Harrison, bạn sẽ ... bạn biết đấy."

"Cắt ngang họ?"

"Vâng."

"Tại sao tôi lại muốn làm điều đó?"

"Để giúp tôi," Mary Rose hét lên, sự tức giận của cô rõ ràng. "Bạn sẽ không chết đâu, Eleanor, khi thỉnh thoảng giúp đỡ một chút. Ồ, đừng bận tâm. Hãy quên là tôi thậm chí đã đề cập đến Catherine. Bạn nên hỏi tôi liệu bạn có thể mặc trang phục của tôi trước khi bạn mặc nó, nhân tiện. "

"Nó quá chật đối với tôi."

Eleanor không xin lỗi, nhưng Mary Rose không thực sự mong cô ta sẽ làm thế. Họ đến cửa hàng tổng hợp. Mary Rose giữ cửa mở và để Eleanor đi vào bên trong trước.

Douglas bảo đảm không có bất kỳ nhân vật xấu xa nào bên trong, sau đó đi ra ngoài và đứng bên cánh cửa. Anh ta sẽ bắt em gái mình kiểm soát hành vi của Eleanor.

Harrison nhận ra người đàn ông đã cố phục kích mình ngay khi anh bước vào quán rượu. Đồ khốn đó vội vã ngoảnh đi. Harrison giả vờ không nhận ra hẳn. Anh nhìn hai người kia trên đường đến quầy rượu.

Anh gọi rượu whisky và nuốt chửng nó trong một hơi dài. Anh thề là anh vẫn có thể nghe thấy giọng của Eleanor đang đập như đóng búa trong đầu anh.

Travis di chuyển để đứng bên trái Harrison và Cole tiến đến đứng bên phải. Cả hai anh em dựa lưng vào quầy và nhìn chăm chăm vào những người

lạ mặt.

"Sao?" Cole thì thầm. Anh ta hỏi: "Hắn ở đây chứ?"

Harrison không trả lời. Travis quay sang anh và nói, "Có một vài người đàn ông khác đang lượn quanh chỗ của Belle, cậu cũng nên nhìn họ. Họ không có lý do gì để xuống đó. Belle đã ở Hammond gần sáu tháng nay. Mọi người đều biết chị ấy sẽ không trở lại cho đến tháng 7. Chị ấy luôn luôn về nhà vì ngày sinh nhật của tôi và ở lại cho đến khi trời trở lạnh lần nữa. Cậu có chắc là cậu nhớ người đàn ông đã bắn cậu trông như thế nào chứ? "

"Bọn nhóc các người đang thì thầm về chuyện gì thế? Tôi không muốn bắn giết gì ở đây đâu, Cole. Hãy nhớ điều đó." Billie đang cau mày lo lắng.

"Tôi vừa định nói Travis và Cole ở ngoài việc của tôi, Billie," Harrison nói với người chủ quán.

"Tôi không nhớ đã có bao giờ nghe bất cứ ai nói Cole Clayborne ở ngoài việc của mình trước đây."

"Tôi không thấy bị xúc phạm đâu," Cole nói. "Gần đây, Harrison không mạnh khoẻ mấy."

Billie gật đầu đồng tình. Ông ta dựa vào quầy. "Tôi đã nghe nói về cơn choáng ngất của cậu. Cậu có còn bất kỳ điều gì mà tôi nên biết nữa không?"

Harrison quay người để trừng mắt với Cole. Người anh trai cố ra vẻ vô tội. Anh ta đã thất bại trong nỗ lực của mình.

"Tôi không nói với Billie," anh ta khẳng khẳng.

"Anh ấy đã kể cho Dooley," Travis hạnh phúc nói thêm.

"Ông có biết những người đàn ông đang ngồi ở bàn trong góc gần cửa sổ đó không?" Harrison hỏi Billie.

"Không, tại sao cậu hỏi?"

"Tôi chỉ thắc mắc họ là ai," Harrison trả lời.

"Có ai đó cần phải bảo họ đi tắm. Tôi có thể nghĩ thấy họ từ đây," Cole nhận xét với một giọng lớn, để anh chắc chắn sẽ bị nghe lỏm được.

"Tránh xa việc của tôi, Cole," Harrison gầm gừ.

"Tôi chỉ đang vui vẻ một chút thôi mà."

"Cậu có muốn đi đến chỗ của Belle hay không?" Travis hỏi.

"Nói cho tôi biết Belle là ai trước," Harrison nói.

"Sao thế, cô ấy là ả điếm của thị trấn," Billie thông báo cho anh. Ông có vẻ rất tự hào về điều đó. "Belle đúng là một phụ nữ đẹp, phải không, Travis?"

"Vâng, đúng vậy."

Cole không quan tâm đến cuộc trò chuyện. Một trong số những người đàn ông đã đứng lên và đi ra ngoài. Anh chờ xem những người khác sẽ làm gì.

"Tất nhiên, cô ấy đã thành công trong nhiều năm," Billie tiếp tục. "Dù vậy, cô ấy vẫn có bàn tay êm ái, tuyệt vời. Thậm chí Burns luôn ghé qua chỗ của cô ấy để nói lời chào và đặt giày ống của mình dưới giường của cô ấy bất cứ khi nào ông đi qua thị trấn cho một án treo cổ. Chúng tôi đều hạnh

diện về cô ấy. Mặc dù tôi đoán cậu đã nhận ra điều đó rồi, vì chúng tôi đặt tên thị trấn của chúng tôi theo tên cô ấy mà."

"Thị trấn được đặt tên theo một ả điểm sao?" Harrison không thể tin được. Anh lắc đầu và buột ra một tràng cười.

"Có gì mà buồn cười vậy?" Billie hỏi.

"Tôi đã nghĩ các vị đặt tên cho thị trấn theo một bông hoa cơ", anh thừa nhận.

Billie cười khúc khích. "Chà, tại sao chúng tôi lại muốn làm một thứ ngớ ngẩn như vậy? Chúng tôi không phải là những chàng trai thành phố, Harrison. Chúng tôi sẽ không bao giờ đặt tên nơi ở của mình theo một bông hoa. Điều đó thật không có ý nghĩa gì hết. Tôi nghĩ có lẽ tất cả những lần ngắt xỉu đã làm cho cậu điên rồ như Ghost rồi."

"Tôi chỉ ngắt đi có một lần," Harrison tuyên bố.

"Dĩ nhiên là cậu đã làm thế," Billie đồng ý. Giọng nói chiều cổ cho thấy ông ta không tin Harrison.

Cole vẫn đang để mắt đến hai người đàn ông đang ngồi túm tụm cùng nhau cạnh bàn. Một trong số họ đang nói chuyện với giọng thấp. Người kia gật đầu. Sau đó, người đã đồng ý đứng dậy và đi ra ngoài.

Cole ngay lập tức chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài phố. Anh ta tò mò muốn tìm ra người đàn ông đang đi đâu.

"Travis, sao em không đi ra ngoài," Cole thì thào. "Sử dụng cửa sau ấy."

"Billie không có cửa sau," Travis nhắc nhở anh trai mình.

"VẬY HÃY LÀM MỘT CÁI."

Harrison lặp lại: "TÔI ĐÃ NÓI ANH HÃY TRÁNH XA CÔNG VIỆC CỦA TÔI MÀ."

Cole nhún vai. Travis đã bỏ đi vào trong kho của Billie. Harrison ném một đồng xu lên quầy. "CẢM ƠN VÌ ĐỒ UỐNG, BILLIE."

Anh quay lại và đi đến đối mặt với người đàn ông đã cố giết anh. Người lạ mặt ngược lên từ đồ uống của mình và cau mày nhìn Harrison. Bàn tay phải của hắn đang từ từ nhích dần vào lòng hắn.

"TÔI ĐÃ NHÌN THẤY KHUÔN MẶT ÔNG, ĐỒ KHỐN."

"CẬU ĐANG NÓI GÌ VẬY?"

Harrison nói với hắn. Anh dùng mọi từ ngữ bẩn thỉu, bốn mẫu tự mà anh có thể nghĩ đến trong khi xúc phạm hắn, nhưng một từ cuối cùng cũng gây được phản ứng là hèn nhát. Mặt Xấu Xí đã chống lại từ đó.

Hắn bắt đầu đứng lên. Giọng của Cole ngừng hẳn lại. "Harrison, cậu đang nói chuyện với con thú mang dáng vẻ thô kệch nhất mà tôi từng nhìn thấy. Tôi có thể ngửi thấy mùi hôi thối của hắn mọi hướng từ đây, nếu tay hắn di chuyển một lần nữa, tôi sẽ bắn hắn."

"VÌ TÌNH YÊU CỦA NGƯỜI MẸ, ĐỪNG BẮT ĐẦU Ở ĐÂY, COLE," Billie van xin. Nghe có vẻ như ông sắp khóc. "TÔI CHỈ VỪA MỚI CÓ CHIẾC GƯƠNG MỚI TRÊN TƯỜNG, HÃY ĐI RA BÊN NGOÀI, LÀM ƠN. TÔI CẦU XIN CÁC NGƯỜI."

"Ở YÊN ĐÓ, COLE. ĐÂY LÀ CUỘC CHIẾN CỦA TÔI CHỨ KHÔNG PHẢI CỦA ANH. TÊN ÔNG LÀ GÌ, ĐỒ HÈN NHÁT?"

"Tao sẽ giết mày, không ai gọi là Quick là hèn nhất. Và mọi người gọi tao là Quick vì tao nhanh như một con rắn."

Sau khi đưa ra lời đe dọa, Đồ Hèn đứng lên và khệnh khạng đi ra bên ngoài. Hắn đeo hai khẩu súng. Harrison chỉ đeo một.

Cole đi đến ngưỡng cửa để quan sát. Billie vội vã ra khỏi phía sau quầy rượu và chạy tới cửa sổ.

"Cậu không nghĩ rằng tốt nhất cậu nên đi ra ngoài và giúp bạn của mình sao? Mọi người trong thị trấn đều biết Harrison không thể bắn ngoài phạm vi một bao lúa. Cậu ấy sẽ để mình bị giết mất thôi. Tôi ước chi Dooley ở đây. Hôm nay ông ấy đi câu cá mất rồi. Ông ấy sẽ tiếc hùi hụi vì đã bỏ lỡ điều này."

Cole đang bận rộn nhìn những nóc tòa nhà, cố tìm hai người đàn ông khác. Họ đã biến mất, nhưng anh biết rằng họ đang ẩn nấp gần đó. Những kẻ đã phục kích một lần ắt sẽ làm lại điều đó lần nữa, hoặc Cole đã tin như thế, và nếu ba người họ là bạn bè, tất cả bọn họ đều nghĩ cùng một cách hèn nhất tương tự. Những kẻ hèn nhất đi cùng với bọn hèn nhất, đúng không?

"Bây giờ, những gì Harrison đang làm là đứng ở giữa đường nói chuyện với Quick sao?" Billie hỏi.

"Cậu ấy chắc chắn đang buộc tội," Cole trả lời. "Bài diễn thuyết của cậu ấy đang khiến Nhanh-Như-Rắn thực sự điên lên. Tôi có thể nhìn thấy hắn đang bốc mùi từ đây."

Harrison đã cố bắt Quick thừa nhận tội lỗi trước khi anh làm tổn thương hắn. Nếu hắn hợp tác và thú nhận tội ác của mình, Harrison sẽ buộc mình phải cư xử một cách văn minh. Anh sẽ không giết hắn. Không, anh sẽ để hắn phải bỏ đi. Anh sẽ đánh văng địa ngục ra khỏi hắn trước, tất nhiên.

"Viên đạn của ông có thể đã giết Mary Rose Clayborne," anh gầm lên.

Quick lùi bước một bước tránh cơn thịnh nộ mà hăn đã nhìn thấy trong mắt Harrison. "Tao sẽ giết mày," hăn lặp lặp lại. "Ở đây và bây giờ, trước mặt các nhân chứng. Chúng ta sẽ có một trận đấu tay đôi, trên quảng trường."

Harrison gật đầu. Anh đã xong cuộc nói chuyện. "Nói cho tôi biết các quy tắc," anh yêu cầu.

"Gì?"

"Nói cho tôi biết các quy tắc của một trận đấu tay đôi."

Quick nhổ nước bọt và buột ra một tiếng khúc khích. "Chúng ta cùng bước lùi về phía sau thật chậm khoảng 10 bước."

"Ông có thể đếm được nhiều thế sao?"

Đôi mắt của Quick nheo lại. "Tao sẽ rất thích được giết mày," hăn thì thầm trước khi tiếp tục lời giải thích của mình. "Khi một người trong chúng ta dừng lại, người kia cũng dừng, sau đó chúng ta bắn vào nhau. Mày sẽ chết trước khi tay mày chạm tới khẩu súng. Họ không gọi tao là Nhanh-Như-Rắn mà không vì lý do gì."

Hăn lại cười khúc khích và bắt đầu bước lùi ra xa. Harrison cũng ủng hộ. Hai người đàn ông đứng đối mặt khi họ cách nhau khoảng mười lăm feet.

Quick đột ngột bắt đầu lắc đầu. "Đừng bắn," hăn kêu lên.

"Vì quái gì lại không?" Harrison hét lên.

"Tao sẽ không đấu tay đôi. Tao giơ tay lên thực sự dễ dàng. Tao không muốn bắn."

Harrison nổi giận. "Cái quái gì đã làm thay đổi suy nghĩ của ông?"

"Tao không thích sự chênh lệch."

Harrison muốn bắn hắn bất kể thế nào. Anh nhận ra mình đang hành động như một kẻ hoang dã. Anh không quan tâm. Tên khốn có thể đã giết Mary Rose, và cuộc sống mà không có cô sẽ giết chết anh.

Anh hít một hơi dài và cố dịu lại cơn thịnh nộ. "Được rồi, hãy giơ tay ông lên. Tôi sẽ để Thẩm phán Burns treo cổ ông."

Quick giơ tay lên. Harrison bắt đầu đi về phía hắn. Anh tình cờ liếc qua đường đi bộ và thấy Mary Rose đang nhìn anh qua cửa sổ của cửa hàng Morrison. Cô trông rất buồn bã.

Anh không hân không vui khi cô chứng kiến sự đối đầu. Dù vậy, anh ước chi anh đã có thể bắn khẩu súng vắng ra khỏi bàn tay của Quick. Rồi có lẽ cô sẽ bắt đầu tin rằng anh có khả năng như những người anh trai của cô.

Anh sẽ nhận những gì anh có thể. Việc đối đầu với Quick phải được tính là đáng kể.

Lạy Đức Chúa Trời, anh thực sự cần mang địa ngục ra khỏi đây, anh chợt nhận ra. Anh đang bắt đầu suy nghĩ và hành động y như Cole.

Cole đã ở đâu nhỉ? Harrison biết câu trả lời trước khi anh quay lại. Người anh trai đang đứng 10 feet phía sau anh và chỉ chếch qua bên trái một

chút. Anh ta không đơn độc. Travis và Douglas hộ tống hai bên.

"Các anh đã đứng ở đó bao lâu rồi?" Harrison rống lên câu hỏi.

"Đủ lâu," Cole trả lời. "Tôi sẽ không quay lưng lại với Rắn nếu tôi là cậu. Hắn có vẻ ngứa ngáy muốn bắn vào lưng cậu đấy."

"Tôi đã bảo anh ..."

Harrison nhìn thấy người đàn ông nghiêng ra ngoài một ô cửa sổ phía trên căn phòng kho trống. Hắn đã giương súng lên khi Harrison rút khẩu súng của anh và bắn một phát.

Vậy là đủ. Khẩu súng đã bay ra khỏi bàn tay gã con hoang. Hắn buột ra một tiếng rú đau đớn.

Quick nắm lấy cơ hội và chớp lấy súng của mình. Người thứ ba chạy ra từ giữa hai toà nhà và bắn cùng lúc.

Cole bắn người đàn ông đang chạy ra khỏi con hẻm, rồi quay sang Quick. Anh ta đã quá muộn. Travis đã đánh bại hắn. Anh ta đang đặt khẩu súng trở lại đai đeo trước khi Cole có thời gian để nạp lại súng. "Nào, đó mới là nhanh." Travis lè nhè.

Douglas đã di chuyển để đứng phía sau anh em của mình với lưng quay về phía họ để anh có thể bảo vệ họ khỏi bất kỳ điều ngạc nhiên nào thêm nữa. Harrison muốn giết từng người anh trai nhiều chuyện này. Sự nhục nhã của anh vẫn chưa hết. Cole bắt đầu thuyết giảng anh vì quá ngu ngốc.

"Cậu không bắn khoản hai người kia đã đi đâu à? Nếu chúng tôi không can thiệp, cậu sẽ bị dát phẳng gương mặt xuống đất với một viên đạn ở sau lưng.

Bắt đầu sử dụng đầu của mình đi, Harrison. Những kẻ nóng nảy không sống lâu được ở ngoài đây đâu."

Harrison hít một hơi thật sâu. Anh biết Cole nói đúng. Sự giận dữ gần như đã khiến anh bị giết. "Anh nói đúng, tôi đã không suy nghĩ."

"Ồ, cậu đã suy nghĩ rất ổn. Tất cả suy nghĩ của cậu là về việc Quick có thể đã giết Mary Rose. Có đúng thế không?"

Harrison gật đầu. Anh nhanh chóng bắt đầu cảm thấy như một thằng ngốc. "Nghe này, Nhóc Thành Phố, chỉ có một quy luật để sống ở đây thôi. Ai đó sẽ luôn nhanh hơn. Luôn luôn. Miễn là cậu nhớ điều đó, và tin tưởng nó, cậu sẽ sống sót." Anh ta đẩy ngón tay vào ngực Harrison. "Hiểu chưa?"

Harrison gật đầu. Cole buột ra một lời ta thán. "Chúng ta đã không giết bất kỳ ai trong số chúng."

"Tôi ước chúng ta đã," Harrison thừa nhận. "Tôi đoán là tôi sẽ phải nhặt chúng lên và khóa chúng vào trong gian nhà kho trống."

"Điều đó chẳng tốt đẹp gì đâu. Chúng sẽ chỉ trốn thoát. Hãy để cảnh sát giải quyết chúng."

"Anh không có cảnh sát, nhớ không?"

Cole nhún vai. "Vậy, hãy làm những gì cậu muốn, cậu đã rất tức giận, cậu đã không làm cho Quick thú tội được. Bây giờ hắn sẽ. Hãy sẵn sàng. Mary Rose đang đến đây đây. Trông con bé có vẻ điên như một con ong bắp cày."

Harrison không muốn quay lại nhìn. Mary Rose đến bên Douglas trước.

"Anh sẽ đi lấy những con ngựa chứ? Chúng ta sẽ về nhà. Ngay."

"Em đang nổi cáu về điều gì đó à, Mary Rose?"

"Anh vừa khùng bố thị trấn, Douglas."

"Anh không bắn bất cứ ai. Họ đã làm. Harrison bắt đầu trước."

"Em không có tâm trạng cho những lời bào chữa. Anh cũng là một phần trong đó nhiều như họ."

"Tại sao em không có tâm trạng? Điều gì khác nữa đã xảy ra à?"

"Eleanor vừa gọi bà Morrison là một con bò béo. Đó là điều gì khác đấy. Đi thôi."

Cole đã quay đi để em gái không nhìn thấy nụ cười của mình. Gọi bà Morrison là một con bò béo thực sự là một điều rất đáng kể để làm. Anh không thể không đánh giá cao sự can đảm của Eleanor khi đứng lên chống lại một người phụ nữ nặng gấp bốn lần so với mình. Đó cũng là một điều ngu ngốc để làm, nhưng Cole không muốn nhấn mạnh vào thực tế đó.

Travis không mỉm cười. Anh ta kinh hoàng khi nghe Eleanor sỉ nhục mẹ của Catherine.

"Anh thừa nhận bà ấy là một người phụ nữ có kích thước đồ sộ, nhưng anh sẽ không gọi bà ấy là một con bò đâu," anh ta nói với Mary Rose.

"Mary Rose, hãy đến đây nào, tôi cần thêm tiền. Tôi đã tìm thấy thứ tôi muốn mua."

Eleanor hét lên mệnh lệnh từ lối đi phía trước cửa hàng. Mary Rose phớt lờ cô ta. Cô đi cùng với Douglas để lấy ngựa.

Cole giải thích kế hoạch của Harrison với Travis và bảo anh ta nói với Douglas khi em gái họ không ở trong tầm nghe.

Harrison bước vào trong xe. Anh đã từ bỏ ý tưởng bố ráp những người bị thương. Hy vọng duy nhất của anh là tất cả bọn chúng sẽ chảy máu đến chết.

Ba anh em rời khỏi cùng với em gái của họ vài phút sau đó. Eleanor cuối cùng đã nhận ra mình đã bị bỏ lại và chạy đến chiếc xe độc mã.

Harrison không giúp cô vào trong xe.

"Anh đã bao giờ nhìn thấy sự thô lỗ đó trong cuộc đời của anh chưa?" cô ta lầm bầm. "Làm sao Mary Rose lại dám rời đi mà không có tôi. Tôi là khách của cô ấy cơ mà, tôi nhắc cho anh nhớ."

Harrison nghiêng răng và không nói một lời cho đến khi họ đi được nửa đường về nhà. Rồi anh lái chiếc xe ngựa vào lề đường.

"Cô không phải là khách. Cô là một trường hợp từ thiện."

Cô ta cố tát anh. Anh túm lấy tay cô ta rồi buông ra. "Hoặc ít nhất cô đã là một trường hợp từ thiện."

"Sao anh dám nói với tôi như thế."

"Ra khỏi xe, Eleanor."

Cô ta buột ra một tiếng thở hỗn hển. Bàn tay cô ta bay đến cổ cô. "Anh nói gì?"

"Cô đã nghe rồi đấy thôi, ra khỏi xe."

"Không."

"Tốt. Tôi sẽ ném cô ra."

"Anh không thể đang nghiêm túc."

Anh vươn tới cánh tay cô ta. Cô ta bật ra một tiếng hét rung chuyển.

Rồi cô bước ra khỏi chiếc xe ngựa. "Anh đã mất trí rồi. Khi tôi nói với Mary Rose ..."

Anh không để cô ta kết thúc lời đe dọa của mình. "Tôi không nghĩ cô sẽ trở lại, vì vậy tôi không phải lo lắng về điều đó, đúng không?"

"Anh không thể đối xử với tôi theo cách này." Cô bật khóc và vung tay lên che mặt.

"Các anh trai của Mary Rose sẽ hoan hô tôi. Tôi đang làm cho công việc của họ dễ dàng hơn cho họ. Họ đã định đá cô đi vào ngày mai."

Eleanor đã hoàn toàn chú ý. Cô ngừng khóc giữa tiếng nước nở. "Ý anh là gì?"

"Họ sẽ bắt cô rời đi."

"Mary Rose sẽ không cho phép họ."

"Mọi người đã bỏ phiếu," anh nói. Anh không hề cảm thấy tệ vì đã làm cô ta buồn. Đã đến lúc ai đó lắng cho cô ta tỉnh lại. Cô ta đã hành động giống như

một công chúa nhỏ bé hư hỏng với một cái gai ở sau lưng đủ lâu. Người phụ nữ trẻ cần học về những hậu quả cho những hành động của mình.

"Adam sẽ bỏ phiếu để tôi ở lại," cô ta bật khóc.

"Ông ấy sẽ làm nếu có thể," Harrison đồng ý. "Nhưng ông ấy là người đứng đầu gia đình, vì thế luôn phải điều độ. Cole, Travis, và Douglas đã bỏ phiếu chống lại cô, tôi cũng sẽ, nhưng tôi không phải là một thành viên của gia đình, vì vậy họ sẽ không cho phép tôi bỏ phiếu. Trong nhà Clayborne, luật đa số, Eleanor. Cô đã được cho mọi cơ hội. Mary Rose sẽ giúp cô đóng gói tối nay, tôi chỉ giúp cô ấy tiết kiệm một việc vặt vĩnh".

"Tôi sẽ không ra đi."

"Nếu cô tình cờ tìm ra đường trở lại nông trại, một trong những người anh sẽ đưa cô trở lại thị trấn và thả cô xuống đó."

Harrison không hề tỏ ra thương xót. Anh hơi xấu hổ khi nhận ra anh đã thấy thích thú nhiều như thế nào.

Eleanor trở nên hoảng loạn. Harrison nhặt dây cương và bắt đầu trở lại trại chăn nuôi.

Tiếng hét của cô đuổi theo anh dọc theo đường mòn. Anh bắt đầu huýt sáo trong nỗ lực ngăn chặn tiếng ồn. Rồi đột ngột trở nên rõ ràng với anh rằng tiếng la hét không hề giảm dần. Nó đang tiến gần hơn. Anh quay lại và thấy cô ta đang chạy về phía anh. Eleanor có thể di chuyển khi cô ta muốn. Thật kỳ lạ, cô ta đã không thể tìm ra sức mạnh cho việc đi xuống cầu thang vào buổi sáng để ăn cùng với gia đình, nhưng cô ta có thể chạy lên một ngọn núi nhanh như những con ngựa đang sai nước kiệu về phía trước.

Cô ta đang hét lên những lời tục tĩu đầy màu sắc với anh. Harrison quay trở lại con đường và tăng tốc độ. Theo kế hoạch, Cole sẽ đợi ngay quanh khúc quanh kế tiếp. Có lẽ anh ta đang quan sát Eleanor bây giờ, để chắc chắn cô ta không làm bản thân bị thương hoặc vướng vào rắc rối.

Cole cuối cùng sẽ trở thành vị cứu tinh của Eleanor. Anh ta sẽ bắt cô ta hứa sẽ cư xử phải phép và sau đó mang cô ta về nhà.

Phần còn lại của chuyến đi thật thanh bình hạnh phúc cho Harrison. Anh quên đi hành vi của Eleanor và tập trung vào chính mình. Anh gặp khó khăn trong việc chấp nhận sự thật là anh đã cố tình kích động một cuộc đấu súng. Anh đã không hành động như một người đàn ông văn minh. Không nghi ngờ gì rằng, càng ở lại trong nông trại lâu, anh càng trở nên man rợ.

Suy nghĩ của anh chuyển sang cuộc đối đầu sắp đến. Bây giờ tất cả các anh em đã ở nhà, anh sẽ phải nói chuyện với họ tối nay. Anh khiếp sợ nhiệm vụ ấy, và anh nghĩ có lẽ cảm giác của chính mình về các người anh trai là một lý do khác cho sự trì hoãn của anh. Họ đều là những người đàn ông đứng đắn tử tế. Chết tiệt, anh hầu như đã ước là họ đừng như thế.

Harrison từ chối suy nghĩ về phản ứng của Mary Rose với thực tế là anh đã hành động theo sự giả dối sai lạc từ thời điểm họ gặp nhau.

Anh bắt đầu xuống đồi, nhìn thấy nông trại từ xa, và đột nhiên cảm thấy như thể anh đang về nhà. Ba trong số bốn người anh trai đang ngồi trên hiên trước. Adam đang làm việc bên trong bãi quây, cưỡi một con ngựa đen mà Harrison chưa từng thấy trước đó. Con vật đang cố gắng hất người cỡi ra khỏi lưng. Adam không gặp vấn đề gì trong việc ngồi vững, đó là một kỹ công đáng chú ý, xét đến thực tế là người anh trai đang cưỡi ngựa không yên. Ông ta trông như thể được dán dính vào lưng của con vật hoang dã. Những động tác của Adam thật uyển chuyển và duyên dáng. Mặc dù điều đó không dễ dàng như nó thể hiện. Adam đã cởi áo của mình ra, và

Harrison có thể nhìn thấy mồ hôi từ nỗ lực căng thẳng lấp lánh trên vai của ông

Harrison vẫy tay chào khi anh đi ngang qua ông và tiếp tục tới khu chuồng. Travis hét lên với anh. Anh ta chỉ vào một cái chai đang giơ lên trong một tay. Harrison gật đầu. Anh đưa chiếc xe vào trong chuồng, tháo những con ngựa và thả chúng vào bãi cỏ sau nhà để chúng dễ chịu, sau đó đưa MacHugh ra ngoài đến một bãi quây trống để cậu ta có thể luyện tập một chút và đi đến căn nhà chính. Anh đã sẵn sàng để uống nước mát và mỉm cười với sự tiên đoán.

"Mary Rose đâu rồi?" anh gọi với ra. "Bên trong," Douglas gọi lại.

Adam đã xuống ngựa và vừa mở lối đi đến bãi quây khi Harrison đi ngang qua. Anh dừng lại để nói chuyện với ông. "Sau bữa ăn tối hôm nay, tôi muốn nói chuyện với ông và các em trai của ông."

"Được rồi," Adam đồng ý. "Cậu muốn nói về điều gì?"

"Tôi sẽ giải thích sau," Harrison rào đón. "Tôi không muốn Mary Rose lắng nghe."

Adam gật đầu. Ông mở áo sơ mi ra và mặc vào. Hai người đi cùng nhau. Adam nhìn có vẻ dăm chiêu. Harrison hơi ngạc nhiên khi ông không đặt thêm câu hỏi.

"Ngoài đó trời nóng, phải không, Harrison?" Cole nhận xét.

"Chắc chắn rồi," Harrison trả lời trước khi nhận ra anh ta đang nói về ai.

Harrison tăng tốc độ cho đến khi gần như chạy.

“Anh đang làm gì ở đây?” Anh hỏi gần như quát.

"Tôi sống ở đây," Cole trả lời.

"Eleanor đâu?" Harrison hỏi.

"Không phải cô ta đi với cậu sao?" Adam hỏi từ phía sau.

"Cô ta được cho là ở cùng với Cole cơ mà," Harrison trả lời. "Chuyện gì đã xảy ra, anh đã đưa cô ta trở lại thị trấn và để cô ta ở đó à?"

Thậm chí ngay cả khi đặt câu hỏi ấy, anh đã biết rằng không thể. Cole không có đủ thời gian để đưa Eleanor trở lại Blue Belle và sau đó trở về nhà trước Harrison.

Trừ phi anh ta có một đường tắt.

Harrison nhảy lên với khả năng. "Cô ta ở bên trong nhà, phải không?"

Douglas mỉm cười. Cole nghiêng chiếc ghế ra sau, chống bàn chân mang bốt lên thành lan can, hạ thấp vành mũ và nhắm mắt lại.

Harrison quay sang Adam.

"Cô ta không ở trong nhà," Adam thông báo. Ông chuyển sự chú ý vào Cole. "Tôi thề rằng tôi sẽ xé nát cái vỏ bên ngoài của chú nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy. Chú có đưa cô ấy về nhà không?"

"Có," Cole thừa nhận mà không mở mắt.

Adam vươn đến bậc thang dưới cuối và dừng lại. Harrison ngồi xuống bậc thang trên đỉnh. Anh quyết định để Adam giải quyết vấn đề. Ông sẽ có nhiều

may mắn hơn trong việc lấy được câu trả lời từ Cole.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Adam hỏi.

"Cô ta ổn mà," Cole nói.

"Chú không nhận ra những mối nguy hiểm ở ngoài đó sao? Chú đã hoàn toàn mất trí rồi à? Vì tình yêu của Chúa, có những động vật hoang dã lang thang xung quanh. Chú đang nghĩ gì thế hả?"

"Cô ta sẽ không làm tổn thương bất cứ con vật nào đâu. Đừng giận máu me thế, Adam."

"Điều đó không vui đâu." Adam cau mày.

Harrison bắt đầu mỉm cười, nhưng Adam trao cho anh một cái nhìn gay gắt và anh nhanh chóng cau mày. Anh biết Eleanor hẳn phải ổn thôi. Cole sẽ không bỏ lại cô ta tự bảo vệ bản thân ở ngoài kia, và một khi Harrison đã vượt qua sự ngạc nhiên ban đầu, anh đã nhận ra sự thật đó. Adam cũng nhận ra điều đó, ngay khi ông vượt qua được cơn giận. Cole chỉ trêu đùa một chút với tất cả bọn họ. Harrison sẽ để anh ta cười thoải mái và sau đó tìm ra nơi anh ta đã dấu Eleanor.

"Những con vật sẽ không làm phiền Eleanor," Cole bảo đảm với tất cả mọi người. "Thật thư giãn dễ chịu, đúng không? Ta đang có thời gian nghỉ giải lao của mình. Adam, Travis có nói với anh rằng chú ấy đã nhìn thấy năm con bò non đi lạc trên sườn núi thấp không? Em đang nghĩ về việc đi theo chúng một lát. Travis có thể đi với em."

"Tôi sẽ đi với anh," Harrison tình nguyện. Anh muốn giữ cho mình bận rộn nhất có thể để anh không phải nghĩ đến cuộc gặp tối nay.

“Để làm gì?” Cole nói với anh "Cậu không thể giúp.”

"Tất nhiên tôi có thể giúp", Harrison tranh luận. "Hãy chỉ cho tôi những gì anh muốn tôi làm, và tôi sẽ làm."

"Tôi đã nghe điều đó trước đây từ đâu ấy nhỉ?" Cole nói khô khan.

"Chú đã làm gì với Eleanor?" Adam yêu cầu một lần nữa. Ông bước lên cầu thang và ngồi xuống bên cạnh Harrison. Tuy nhiên, người anh trai lớn tuổi nhất hẳn đã không quá lo lắng về gia đình của họ. Cái nhìn của ông giờ đây tập trung vào MacHugh. Con ngựa đang nhảy dựng vòng quanh bên trong bãi quây.

"Harrison, cậu có phiền nếu tôi cười MacHugh không?" Ông hỏi.

"Tôi không phiền. MacHugh thì có thể. Ông được chào đón để cho chàng ta một thách thức."

"Cole, chú đã sẵn lòng trả lời tôi chưa?" Adam hỏi. Ông quan sát MacHugh trong khi chờ em trai trả lời.

"Dooley đang trông nom cô ta, em chạm trán ông ấy trên đường băng qua dòng suối. Em đã cho ông ấy một đô la để giữ mắt trên cô ta cho đến khi em cảm thấy muốn quay trở lại."

Harrison cười toe toét. "Chính xác lúc nào anh sẽ cảm thấy muốn đuổi theo cô ta?" anh hỏi.

"Trong một thời gian ngắn," Cole hứa. "Lúc này thực sự yên bình, phải không?"

Travis ra ngoài với những chai bia cho tất cả bọn họ. Anh đưa cho Douglas một chai và sau đó đưa cho Harrison một chai.

"Có phải Dooley đang xuống đồi không?" Douglas hỏi câu hỏi. Anh nheo mắt chống lại ánh sáng mặt trời trong một nỗ lực để có được một cái nhìn tốt hơn. "Phải, tôi tin rằng đó là Dooley."

Adam nghiêng người về phía trước. "Vì Chúa, đó là Dooley, và ông ấy đơn độc. Cole, nếu có chuyện gì xảy ra với Eleanor, chú phải chịu trách nhiệm đấy."

"Adam, anh có muốn uống bia không?" Travis hỏi.

Sự lo lắng về Eleanor tạm thời bị xếp lại. Ông chấp nhận cái chai và nuốt một hơi dài.

"Nó đi xuống thực sự mượt, phải không?"

Travis gật đầu. "Em đã đổi hàng cho một chục chai. Chắc chắn hương vị tốt."

"Tôi hy vọng Mary Rose không ra ngoài, con bé chắc chắn chú ý tới sự mất tích của Eleanor," Douglas nói.

"Nếu em ấy hỏi, chúng ta sẽ không nói bất cứ điều gì," Travis nói. Anh ta dựa vào cây cột và ngáp dài. "Con bé nghĩ Eleanor đang ở trong phòng. Hãy để em ấy tiếp tục nghĩ như thế."

"Tôi không nghĩ con bé muốn nói chuyện với Eleanor trong một thời gian dài," Douglas tiên đoán.

"Tại sao không?" Adam hỏi.

"Con bé vẫn giận cô ta," Douglas nói. "Eleanor đã gọi bà Morrison là một con bò béo."

"Chúa lòng lành, tôi hy vọng bà Morrison không nghe thấy." Adam nói. Ông rùng mình với khả năng.

"Không cách chi bà ấy không thể nghe được," Douglas nói. "Cô ta đang nói chuyện với người phụ nữ và nói điều đó thẳng vào mặt bà ấy."

Adam lắc đầu. "Có vẻ như chúng ta rồi sẽ phải đi đến tận Hammond để có được những vật phẩm thiết yếu."

"Eleanor sẽ phải tạ lỗi." Cole dự đoán. "Tôi cá là cô ta gần như đã sẵn sàng thay đổi đường lối của mình rồi."

"Cô ta đang làm gì khi anh chuồn mất?" Travis hỏi.

"Ném đá và la hét. Người phụ nữ có một kho từ vựng đầy màu sắc."

"Chào buổi chiều, Dooley," Douglas gọi. "Ông có muốn uống bia không?"

"Tôi chắc chắn có thể sử dụng cho mình một chai," Dooley trả lời. Ông ta leo xuống khỏi ngựa và khệnh khạng bước lên những bậc thang. Harrison chưa bao giờ để ý thấy người đàn ông có cặp chân cong vồng như thế nào trước đó. Dooley bước đi như thể ông đang mang theo một thùng dưa chua giữa đầu gối của mình.

Ông lão ngồi xuống bậc thang giữa Adam và Harrison. Ông giở mũ, lau trán bằng lưng cánh tay, và sau đó nói, "Trời thật ấm áp cho mùa đông, phải không?"

"Đang là tháng Sáu mà, Dooley," Cole bảo ông ta.

Harrison kiên nhẫn chờ đợi một trong các người anh tìm hiểu điều gì đã xảy ra cho Eleanor. Không ai nói một lời. Họ vẫn bận rộn thưởng thức đồ uống của mình. Harrison cho rằng đồ uống là một điều hiếm hoi đối với họ vì sự khan hiếm.

Dooley đang liếm môi trong dự đoán về sự thất bại mà ông sắp nhận được. Harrison cuối cùng đã phá vỡ sự yên tĩnh và đặt câu hỏi cho những người khác.

"Dooley, chẳng phải là ông được cho là đang trông coi Eleanor sao?"

"Yes, sir, tôi chắc chắn là vậy."

"Vậy tại sao ông lại ở đây?"

"Tôi không thể chịu đựng được nữa, cô ta đã làm rất nhiều tiếng ồn khiến đầu của tôi bắt đầu đập thành thịch. Tuy vậy, cô ta không nhận ra tôi đang chăm nom mình. Tôi có thể giấu mình thật kỹ khi tôi đặt tâm trí của mình vào nó. Tôi không thể trốn khỏi tiếng la hét của cô ta, ngay cả khi tôi đã dùng tay bịt kín tai mình. Rồi Ghosh xuất hiện. Tôi đã cho ông ấy hai dollar để ngồi một khoảng thời gian ngắn và trông coi cô ta."

"Liệu Ghost có uống rượu ủ của ông ấy không?" Cole hỏi. Dooley bảo đảm với anh ta, "Ông ấy đã cạn kiệt cách đây ba ngày. Bây giờ ông ấy khá tỉnh táo."

Harrison quay sang Cole. "Tôi sẽ không theo cô ấy đâu."

"Tôi không yêu cầu cậu."

"Tôi vẫn sẽ bị đổ lỗi cho điều này, phải không?"

"Yes, Sir, chắc chắn là vậy." Cole cười sau khi trả lời theo cung cách giống y như Dooley. "Nếu Mary Rose phát hiện ra trước khi tôi đưa Eleanor trở lại, đó là lỗi của cậu."

"Làm sao anh biết?" Harrison hỏi.

"Đó là kế hoạch của cậu cơ mà."

"Mary Rose có thể không tìm ra," Travis gợi ý từ ngưỡng cửa.

"Tôi đã hành động với niềm tin tốt đẹp", Harrison lập luận.

"Con bé sẽ tìm ra tất cả", Douglas tiên đoán. "Con bé sẽ thực sự nghi ngờ trong một vài ngày nếu Eleanor không đi xuống cầu thang. Tôi nghĩ Mary Rose giữ sự bực bội với cô ta cho đến khoảng thứ sáu. Rồi con bé sẽ bắt đầu đặt câu hỏi."

"Anh định để Eleanor trên núi suốt thời gian đó hả?" Harrison hỏi Cole.

"Tôi không tin Ghost có thể làm điều đó lâu đến thế. Tôi hẳn phải đưa thêm một đồng đô la nữa để ngăn ông ấy khỏi dờ chừng. Cậu sẵn sàng cho tôi mượn chứ, Cole?"

"Chắc chắn, Dooley," Cole đồng ý.

"Đây là bia của ông, Dooley," Travis nói. Anh đưa chai cho người đàn ông. "Nói đi, không phải là Ghost đang đi xuống đường mòn kia sao?"

Harrison đứng dậy. Anh chấp nhận điều không tránh khỏi. Anh sẽ phải đi tìm Eleanor.

Mary Rose xuất hiện ở ngưỡng cửa. "Chào, Dooley," cô gọi.

"Chào, Mary Rose," ông gọi lại.

Cô bước ra ngoài hiên nhà và nhìn quanh. "Có ai nhìn thấy Eleanor không? Em muốn nói chuyện với bạn ấy."

Mọi người nhìn Harrison. Anh không nói một lời. Anh ngồi xuống lại và nhìn chăm chăm ra ngoài xa.

Travis quyết định nói dối đỡ cho anh. "Cô ấy ở trong phòng, cứ để kệ cô ấy nghiền ngẫm một lát đi."

"Cô ấy sẽ nghiền ngẫm về điều gì?"

Travis không thể nghĩ ra được điều gì. Douglas trợ giúp anh ta. "Cô ta hẳn đã phải biết là em giận cô ta, Mary Rose. Cô ta ghê gớm, không phải ngu ngốc. Cô ta gọi bà Morrison là một con bò béo, và cô ta biết rằng em không vui về điều đó," anh ta lý luận.

Harrison quay lại nhìn Mary Rose. Cô trao cho anh một cái cau mày.

"Adam, anh đã nói chuyện với Harrison chưa?" cô hỏi.

"Chưa, Mary Rose."

"Vui lòng xem xét điều đó. Càng sớm càng tốt."

"Nói chuyện về điều gì?" Harrison hỏi cô.

Cô không trả lời anh. Cô quay người và đi vào trong nhà. Cô để cánh cửa lưới đóng sập lại sau lưng.

Harrison quay sang Adam. "Tất cả những điều đó là gì thế?"

"Con bé mách về cậu," Cole nói.

"Gì?"

"Con bé đã kể với Adam về cuộc đấu súng," anh ta giải thích.

"Đừng cảm thấy bị xúc phạm, Harrison. Con bé chỉ đang cố canh chừng cho cậu thôi," Douglas nói.

Cole đứng dậy. Anh ta vươn vai, đặt chai bia xuống lan can, và rồi đi xuống những bậc thang.

"Tôi đoán tôi sẽ đi đón Eleanor ngay bây giờ. Ghost, tại sao ông không canh chừng Eleanor?" anh gọi.

Người đàn ông tóc trắng bước đến lối đi trước nhà và lắc đầu. "Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Nó không đáng giá đến thế. Henry đã nghe thấy tất cả sự om xòm và chạy đến xem. Tôi đã cho ông ấy ba đô la để ngồi với cô ấy một lát. Tôi sẽ không bao giờ trao cho ông thêm một ân huệ nào lần nữa đâu, Dooley."

Cole tiến đến khu chuồng trại. "Harrison, cậu đã bao giờ sử dụng một sợi dây thừng trước đây chưa?" anh ta gọi với qua vai.

"Tôi đã chỉ cho cậu ta cách," Douglas hét lại. "Cậu ta đang tập luyện."

"Chúng ta sẽ đi và bắt những con bò non đó ngay khi tôi trở lại cùng với Eleanor," Cole hét lên.

Harrison đứng dậy. "Douglas, anh không cần phải nói dối vì tôi."

"Hãy đi và tập luyện ngay bây giờ," người anh trai gợi ý. "Sau đó, nó sẽ không phải là một lời nói dối nữa. Thôi nào, tôi sẽ chỉ cho cậu cách thực hiện."

"Harrison, cậu nên ăn thứ gì đó trước," Adam gợi ý.

Anh đồng ý. Trong khi Douglas đi kiếm một vài sợi dây thừng, anh đi cùng Adam vào nhà bếp. Họ đã ăn ở bàn bếp và nói chuyện về các vấn đề trần tục trong suốt thời gian đó. Mary Rose bước vào bếp, nhận ra hai người đàn ông đang ngồi tại bàn, nhanh chóng quay lại và bước ra ngoài. "Không phải ông được cho là cần nói chuyện với tôi về cuộc đấu súng sao?" Harrison hỏi. "Tôi hiểu Mary Rose đã mách về tôi."

Ông nhìn vào ngưỡng cửa và mỉm cười.

"Phải," Adam đồng ý. "Em gái tôi nghĩ rằng cậu có thể đã cố tình kích động người đàn ông đó vào một trận đấu tay đôi."

"Tôi đã làm thế." Harrison thừa nhận.

Anh chờ đợi bài giảng của Adam. Người anh trai không nói một lời nào. Sau vài phút im lặng trôi qua, Harrison thúc ông ta.

"Và?"

"Và gì?"

"Ông không định nói chuyện với tôi về điều đó à?"

"Tôi vừa làm rồi."

Harrison bật cười.

SeseNau' Blog

Cole, mặt khác, chắc chắn không cười nổi. Eleanor đã không hợp tác với kế hoạch của anh. Ngay giây phút cô nhìn thấy anh đang tiến về phía cô, cô nhặt một viên đá có kích thước kha khá và ném vào anh.

Cole không nghĩ rằng đó là cách cô đối xử với vị cứu tinh của mình.

Cô chắc chắn là một cảnh tượng đáng nhìn ngắm. Đôi gò má cô đỏ hồng, đôi mắt cô bừng cháy với cơn giận dữ.

"Em vẫn chưa đoán ra bất kỳ điều gì sao?" Anh hỏi cô. "Hãy thôi ném đồ đi, chết tiệt."

Anh tránh một viên sỏi khác và thúc con ngựa của mình đến gần hơn. Eleanor đứng ở trung tâm của con đường mòn. Cô đã đi bộ một khoảng cách rất xa. Anh nhìn xuống đôi giày của cô và nghĩ rằng bàn chân cô đã bị phồng rộp.

Cô dường như không quan tâm. Cô khập khểnh đi qua anh và tiếp tục lên dốc.

"Em đang đi đâu thế?"

"Quay trở lại trang trại để đóng gói đồ đạc của tôi. Tôi sẽ bán Harrison bởi vì anh ta bỏ lại tôi mắc kẹt ở đây, và sau đó tôi sẽ rời khỏi. Tôi sẽ đi bộ trở lại thị trấn."

"Mary Rose sẽ không để em bán Harrison đâu. Con bé rất ngọt ngào với cậu ta."

"Tôi không quan tâm."

"Không, tôi đoán là em không. Em không quan tâm đến bất kỳ ai ai ngoài chính mình."

Anh nghe có vẻ cam chịu. Cô quay lại và nhìn lên khuôn mặt anh để xem liệu anh chỉ đang cố làm cho cô tức giận hay anh thực sự tin vào những gì mình vừa nói.

Anh trông có vẻ chân thành đối với cô. Cô vươn thẳng vai. "Đó không phải là sự thực. Mary Rose có bốn anh trai mạnh mẽ để chăm lo cho mình. Tôi không có bất kỳ ai, tôi phải quan tâm đến bản thân mình chứ."

"Em là sinh vật tự ti nhất mà tôi từng gặp."

Cô oà khóc. Chúng không bị đè nén nữa. Cô đã bị đau ở khắp mọi nơi, và bây giờ anh cố tình làm tổn thương lòng kiêu hãnh của cô. Đó là tất cả những gì cô còn lại. Dù vậy, cô không thể bám víu vào nó lâu thêm được nữa.

"Tôi đã có một cuộc sống khó khăn," cô kêu lên.

"Ai mà không chứ?"

"Harrison đã bỏ tôi ở đây một mình."

"Em không bao giờ chỉ có một mình."

Vai cô sụp xuống. "Tôi biết."

Cô quay sang bụi cây. "Ông có thể rời khỏi rồi, Henry, Cole ở đây."

"Cảm ơn, cô Eleanor," Henry gọi lại.

Cô hít một hơi thở sâu. "Tôi ... cảm kích sự bầu bạn của ông."

"Tôi cũng không phiền, trừ khi cô đang la hét. Cô làm tôi đau hết cả đầu, cô Eleanor. "

"Tôi xin lỗi. "

Cô quay lại đường mòn và bắt đầu đi bộ một lần nữa. Cole cưỡi ngựa bên cạnh cô.

"Không khó lắm, đúng không?"

"Cái gì không khó?"

Cô giữ sự chú ý trên mặt đất để không bước vào bất cứ thứ gì sắc nhọn. Bàn chân cô nhót nháp và nhức buốt. Cô cảm thấy khốn khổ và biết cô trông còn tệ hơn. Cô lùa ngón tay qua mái tóc trong một nỗ lực cung cấp cho các lọn rối xoắn ấy một thứ tự nào đó và tiếp tục bước đi. Cô không quan tâm Cole

nghe trông cô như thế nào. Không, cô chắc chắn không. Cô nhận ra rằng ba nút áo trên cùng của cô đã bị mở ra và nhanh chóng cài chúng lại.

"Cư xử tử tế không quá khó khăn," anh nói.

"Có. Nó đã."

Anh mỉm cười vì anh cũng cảm thấy như vậy. "Tại sao nó lại khó?"

"Anh sẽ không hiểu."

"Thử xem."

"Nó khiến tôi cảm thấy dễ bị tổn thương."

Anh gần như gật đầu đồng ý. Hai người họ giống nhau nhiều hơn anh đã nhận ra.

"Em được cho là phải đối xử với người khác theo cách em muốn được đối xử," anh nói lâu lâu từ ký ức. Chúa ơi, đã bao nhiêu lần Adam đề nghị quy tắc vàng đó với cho anh nhỉ?

"Chà, tại sao tôi lại muốn làm điều đó?"

Anh thực sự không có ý tưởng nào. Cô đã tự nguyện đưa ra lý thuyết của mình. "Anh có nghĩ họ sẽ đối xử tốt với tôi sau đó không?"

"Một số sẽ."

"Còn những người không làm thế thì sao?"

"Em phải cư xử rất khó khăn với họ."

Cô bật cười. Cô đã rất ngạc nhiên khi có thể tìm thấy niềm vui trong bất cứ điều gì, xét đến hoàn cảnh thảm khốc của cô.

Những lời của anh có ý nghĩa, nhưng cô chưa sẵn sàng thú nhận điều đó. Cô quyết định thử lại một lần nữa về sự thông cảm.

"Mọi người đều rời bỏ tôi," cô nói. "Ngay cả cha tôi cũng bỏ chạy khỏi tôi. Tôi đã bị bỏ rơi".

"Thì sao?"

"Tôi đã sợ hãi."

"Ai mà không sợ hãi lúc này lúc khác chứ?"

Cô thử lần cuối cùng. "Tôi hoàn toàn không có tiền."

"Quá tệ. Hãy cố kiếm ra một ít tiền."

"Làm thế nào? Tôi không được đào tạo để làm bất cứ điều gì. Có lẽ tôi nên tìm một người đàn ông và kết hôn."

"Không ai muốn em đâu, thậm chí cả những người tuyệt vọng, những người đã không nhìn thấy một người phụ nữ đẹp như em trong nhiều năm."

Mắt cô mở to trước lời khen như thế vô tình. Liệu anh có thực sự tin rằng cô là một phụ nữ đẹp không nhỉ?

"Mary Rose không thích tôi, cô ấy chỉ thương hại tôi."

"Vì em đã đối xử với cô ấy giống như ..."

"Tôi không muốn cô ấy thương hại," cô hét lên.

"VẬY hãy nói với cô ấy em cảm thấy thế nào, những hãy tử tế về điều đó. Mary Rose có thể là một người bạn tốt nếu em không đẩy cô ấy đi."

"Đã quá muộn rồi, tôi đã hủy hoại tất cả mọi thứ. Mọi người đã bỏ phiếu, tôi phải ra đi. Harrison đã nói như vậy. Anh thực sự nghĩ tôi là một phụ nữ đẹp sao?"

"Chắc chắn, tôi sẽ đánh cược rằng em thật xinh đẹp khi em mỉm cười."

"Travis ghét tôi. Mỉm cười sẽ không thay đổi điều đó."

"Em có thể ngừng gọi chú ấy là 'Boy' đi."

"Tôi quên mất tên anh ấy."

"Không, em không quên, em muốn chọc tức cậu ta, em đã thành công. Giờ đừng làm thế nữa." Cô gật đầu. Tuy nhiên, anh vẫn chưa hoàn thành lời khuyên. "Nói tên tôi," anh ra lệnh.

"Cole."

"Đúng vậy, tên tôi là Cole, không phải 'Anh Kia' hay 'Boy'."

"Tôi có phải tử tế với tất cả mọi người không?"

Chỉ có Eleanor sẽ hỏi câu hỏi đó. "Phải."

Cô lại bật cười lần nữa. "Tôi chỉ đang trêu chọc thôi mà."

"Tôi đã đúng."

"Đúng về cái gì?"

"Em rất đẹp khi em mỉm cười."

Cô quay đi. "Cám ơn anh. Tôi đã tử tế với Adam. Harrison nói rằng anh ấy không biểu quyết chống lại tôi. Dĩ nhiên là anh ấy không thể".

"Tại sao anh ấy lại không thể?"

"Bởi vì anh ấy là người đứng đầu gia đình. Anh ấy phải kèm chế ... đúng không? "

"Tôi quên."

"Anh nghĩ Adam sẽ bỏ phiếu ném tôi ra ngoài sao?"

"Không."

"Tôi cũng không nghĩ vậy. Anh ấy là một người đàn ông tốt bụng. Anh ấy có thể chịu đựng được hầu hết mọi thứ, kể cả tôi."

"Tôi cũng tốt bụng nè."

"Không, anh không có."

Anh mỉm cười. Cô nói đúng. Anh không tốt bụng.

"Em định cứ tiếp tục đi bộ à?"

"Tôi có lựa chọn nào khác sao?"

Anh cúi xuống, vòng tay quanh eo cô, và nâng cô lên vào trong lòng anh. Cô nhẹ như một chiếc gối. Cô nóng và đổ mồ hôi, nhưng cô vẫn có mùi như thể vừa mới tắm. Cô đã mệt rũ rời từ cuộc đi bộ rán sức. Không khí miền núi cũng khiến cô cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cô vui mừng vì Cole đã để cô cưỡi ngựa cùng với anh và biết là cô nên cảm ơn. Cô cố gắng tìm lời thích hợp. điều đó lẽ ra không khó khăn, nhưng nó đã như thế. Chúa ơi, cô thực sự đã hành động như một bạo chúa suốt những năm vừa qua, ra lệnh cho những người xung quanh ... và không bao giờ thể hiện bất kỳ sự biết ơn nào.

Họ cưỡi ngựa trong vài phút mà không nói chuyện. Cole cảm thấy thoải mái với sự im lặng. Eleanor thì không. Cô lắc lư trong lòng anh, ấn chặt hông cô vào háng của anh mỗi khi cô di chuyển. Anh nghiêng chặt rằng để không hét vào mặt cô.

Cuối cùng, anh không thể chịu đựng thêm bất kỳ khiêu khích nào nữa. "Ngừng nhảy chồm chồm lên như thế đi."

"Tôi không nhảy chồm chồm. Cảm ơn anh."

Đó, cô đã nói những lời đó. Cô ngay lập tức thư giãn. Nó rốt cuộc không quá khó.

Trừ phi anh chế giễu cô, tất nhiên. Cô căng thẳng trong dự đoán.

"Tại sao em lại gọi bà Morrison là một con bò béo?"

"Tôi đang giúp Mary Rose."

"Như thế nào?"

"Bà Morrison thật trớ trêu khi nói với tôi rằng Harrison sẽ tìm hiểu con gái của bà ấy, tôi đã nói với bà ấy rằng bà ấy đã sai. Bà ấy tiếp tục không đồng ý với tôi, và rồi lời này dẫn đến lời khác."

Anh thay đổi chủ đề. "Em đã không học được điều gì hữu ích ở trường sao?"

"Tôi có thể dạy học."

"Tại sao em không?"

"Trẻ con không thích tôi."

Anh không hề ngạc nhiên. "Em có thích trẻ con không?"

"Tôi không biết, tôi chưa bao giờ được ở quanh bất kỳ đứa nào."

"Thế thì làm thế nào em biết liệu chúng có thích em hay là không?"

"Không ai từng làm như thế hết."

Anh thở dài. "Em có thể giúp đỡ xung quanh trang trại không?"

"Làm gì?"

"Tôi không biết, tôi đoán em sẽ không giỏi trong việc quăng dây bắt những con bò tơ hay huấn luyện những con ngựa, em quá mềm mại".

"Tôi ư?" Cô cố quay lại nhìn anh.

Anh siết chặt vòng eo của cô để cô không thể di chuyển.

"Còn rửa chén đĩa, nấu nướng hay may vá thì sao?"

"May vá! Tôi có thể làm điều đó."

"Em đây rồi."

"Nhưng đã quá muộn. Tôi sẽ bị ném đi. Nhớ không?"

"Nếu em hứa sẽ cố gắng hòa thuận, tôi sẽ nói chuyện với mọi người. Tôi sẽ làm cho họ trì hoãn trong vài ngày và sau đó bỏ phiếu một lần nữa. Em không thể cứ hỗn xược mãi, Eleanor. Nếu em tử tế xung quanh, họ sẽ quên việc ném em đi. "

"Tại sao bây giờ anh lại trở nên quá tử tế với tôi như thế?"

"Bởi vì em là người phụ nữ đẹp nhất và ghê gớm nhất mà tôi từng biết."

"Không ai có thể có thể ghê gớm và ngọt ngào cùng một lúc được."

Anh nhún vai.

"Anh đã bỏ phiếu chống lại tôi sao, Cole?" cô hỏi.

"Những gì tôi đã làm trong quá khứ sẽ bị lãng quên."

"Quy tắc đó có áp dụng cho tôi không?"

"Chắc chắn rồi. Chúng ta sẽ có một khởi đầu mới."

Cô quay lại để cảm ơn anh vì lời khuyên của anh. Cô nhìn vào mắt anh và nhanh chóng quên mất những gì cô định nói.

Anh chuyển sự chú ý của anh đến miệng cô. Anh không thể ngăn bản thân thôi nhìn chăm chăm vào cô. Anh biết ơn con ngựa biết đường về nhà vì Cole quá bận rộn tâm trí để hướng dẫn nó.

Anh biết điều gì sẽ xảy ra trước khi cô biết.

"Xin lỗi," anh lẩm bẩm trước sự mạn phép mà anh sắp làm.

Điều gì đã xảy ra với anh vậy? Và tại sao anh lại xin lỗi? Cô nhìn thấy sự ấm áp và dịu dàng trong đôi mắt anh và đã rất ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ nhận thấy bất kỳ người đàn ông nào nhìn cô theo cách Cole đang nhìn cô bây giờ. Nếu cô không biết rõ hơn, cô đã nghĩ rằng anh sẽ hôn cô.

Và rồi anh đã làm vậy. Miệng anh đặt trên miệng cô và chiếm hữu tuyệt đối. Môi anh mềm mại và ấm áp trên môi cô. Anh tán tỉnh cô với sự tiếp xúc nhẹ nhàng. Cô không chắc liệu cô có hôn lại anh hay không. Anh là người đàn ông đầu tiên hôn cô, và sự thiếu kinh nghiệm khiến cô e thẹn và thiếu chắc chắn. Tất cả những gì cô biết là cô không muốn anh dừng lại, và khi anh bắt đầu kéo ra khỏi cô, cô ngả người vào anh và vòng tay quanh cổ anh. Cole găm gù trầm trong cổ họng, siết chặt vòng ôm, và hôn cô lần nữa.

Anh dừng lại đủ lâu để nói cô mở miệng. Cô không hỏi anh tại sao. Cô để anh chỉ dẫn cho cô. Trái tim cô đập điên cuồng đến nỗi cô cảm thấy như thể nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Lưỡi của anh cọ xát vào của cô trong một trò chơi kết đôi gợi tình mà cô hoàn toàn thích thú.

Cô là một người học hỏi nhanh. Bởi vì thiếu kinh nghiệm, cô không làm bất kỳ ngăn cản hoặc kèm chế nào. Sự tò mò khiến cô trở nên bạo dạn hơn. Cô bắt chước mọi động thái của anh, chỉ muốn làm hài lòng anh nhiều như anh đang làm hài lòng cô.

Cả hai đều run rẩy khi Cole rút đi. Anh có đủ ý thức để biết khi nào nên dừng lại. Eleanor thì không. Ít nhất anh không tin là cô có. Cô sẽ không cố gắng kéo anh trở lại với cô nếu cô có bất kỳ chút ý thức nào.

Anh bắt cô quay lại. Rồi anh nhanh chóng tăng tốc, vì anh đột nhiên muốn vội vã về nhà ... và tránh xa khỏi cô.

"Anh có thích hôn tôi không?"

"Chà, tại sao phụ nữ luôn muốn nói về những thứ như thế?"

Cô nhún vai. Cô không cảm thấy buồn vì giọng điệu gắt gỏng của anh. "Tôi không biết tại sao. Chúng tôi chỉ làm thôi. Anh là người đàn ông đầu tiên hôn tôi. Đương nhiên, tôi tò mò muốn tìm hiểu xem anh có thích nó không."

Anh lập tức đánh mất khía cạnh cáu kỉnh của mình. "Em chưa bao giờ hôn trước đây sao?"

Cô nghe được nụ cười trong giọng anh. "Tôi không nói với anh chỉ để anh thích thú đâu."

"Tôi không cười em. Em đã làm một việc thực sự tốt đẹp khi hôn lại tôi."

"Cám ơn anh. Tại sao anh dừng lại?"

"Ồ, vì Chúa. Chúng ta thật sự phải thảo luận về vấn đề này bây giờ sao?"

Cô va vào cằm anh khi cô gật đầu. Anh thở dài.

"Đừng cám dỗ một con gấu xám trừ phi em sẵn sàng để bị ăn."

Cô không hoàn toàn ngây thơ. Cô đã nghe những câu chuyện về những gì đã diễn ra trên chiếc giường cưới. Rất nhiều điều cô đã nghe được có vẻ như có thể xảy ra với cô. Một số nghe có vẻ không thể. Tuy nhiên, cô đã học đủ để biết những gì Cole vừa nói với cô.

Anh đã không muốn dừng lại.

Eleanor mỉm cười suốt đường về nhà.

"Adam và Harrison đang ở trong bãi quây cùng với con ngựa xấu xí đó."

"Adam đang thử cưỡi MacHugh," Cole nói. "Hãy chào họ nào, Eleanor."

[SeseNau' Blog](#)

Adam quay lại khi cô gọi ông. Ông đáp lại lời chào với một nụ cười.

"Có vẻ như kế hoạch của cậu có hiệu quả. Eleanor nghe có vẻ gần như hạnh phúc," Adam nói, quay lại với Harrison.

Harrison gật đầu, hài lòng với chính mình. Chẳng nào mà Eleanor vẫn tiếp tục cư xử phải phép, cuộc sống sẽ dễ chịu cho gia đình. Tất nhiên, Mary Rose sẽ giết anh nếu cô biết anh đã làm gì. Cô sẽ nghĩ anh là một thứ đồ khốn không có trái tim.

Quái quỷ, có vấn đề gì trong việc cô nghĩ gì sao? Cô sẽ kết thúc với sự khinh khi anh ngay khi cô phát hiện ra ý định của anh.

Việc bắt đám bò tơ dường như là một cách tốt để giữ tâm trí của anh bận rộn, Harrison quyết định. Nếu anh quá bận rộn để suy nghĩ, anh sẽ không có thời gian để lo lắng. Anh chợt trở nên bồn chồn. Anh đã muốn công việc nặng nhọc, vất vả. Những gì anh nhận được là một bài học về sự khiêm tốn. Và cả một địa ngục đau đớn. Vào lúc anh ngồi xuống bàn ăn tối, mọi bó cơ trong cơ thể anh đều đau. Anh cảm thấy như thể anh là người bị cột dây và bị kéo lê ra khỏi vùng bùn. Bàn tay trái của anh đang bốc cháy.

Mary Rose đẩy vẻ cảm thông. Ngay khi họ nói lời kính tạ ơn, cô đã đổi chỗ với Eleanor để cô có thể ngồi gần anh hơn. Nó khiến cho nhiệm vụ cắt thịt cho anh dễ dàng hơn nhiều.

"Có phải dầu xoa bóp đã giúp ích?" Adam hỏi từ phía đối diện bàn ăn.

"Vâng, cảm ơn."

"Tại sao cậu lại đeo găng tay?" Douglas hỏi.

Travis đưa ra một suy đoán trước khi Harrison có thể trả lời. "Có lẽ cậu ấy bị ngứa."

Adam quay sang Cole. Ông đã nhận thấy nụ cười của anh ta và lắc đầu. "Chú đã được yêu cầu là phải chăm lo cho cậu ấy," ông nhận xét.

"Đó không phải là lỗi của em. Bất cứ ai có nửa bộ não đều có đủ ý thức để buông sợi dây ra."

Adam nhìn mặt trước bức tranh ông đang vẽ ra trong đầu. Sự tò mò của ông có mọi mảnh u ê y như của một người đàn ông đi ngang qua một tòa nhà đang cháy buộc phải dừng lại và quan sát. "Cậu có bị kéo đi xa không?"

Đủ xa, Harrison nghĩ thầm. "Không thành vấn đề," anh nói. "Cole nói đúng, đó không phải là lỗi của anh ta. Tôi đã nghĩ tôi biết mình đang làm gì, nhưng tôi không. Hôm nay tôi học được một bài học quý giá."

Mary Rose đang vẫy cái nĩa của anh tới lui trước mặt anh. Harrison mất kiên nhẫn. Anh giật món đồ dùng khỏi tay cô và bảo cô ngừng quấy rầy anh.

Sự cáu kỉnh của anh không làm phật lòng cô. "Anh chẳng ăn miếng nào hết," cô nói.

"Anh không phải là người tàn phế, anh có thể tự ăn được."

"Ngừng lo lắng cho cậu ta đi," Douglas nói. "Tôi sẽ cược rằng việc bị phỏng vì sợi dây thừng có quá nhiều đầu đón để thậm chí nghĩ đến việc ăn uống. Cậu may mắn vì đó chỉ là tay trái."

"Hãy cho chúng tôi biết cậu đã học được những gì," Adam gợi ý.

"Để mang những chiếc găng tay của cậu," Travis trả lời với nụ cười toe toét. Cole tình nguyện tiếp theo. Anh nháy mắt với Eleanor qua bàn. Cô đỏ mặt đáp lại.

Adam nhận thấy điều gì đang xảy ra giữa hai người và đảo mắt lên trời.

Harrison nói "Tôi học được rằng tôi thực sự là một kẻ hoàn toàn dốt dẫn ở ngoài đây." Anh quay sang Mary Rose. "Giờ hạnh phúc chứ?"

Cô có đủ ý thức để không thừa nhận là cô có. Harrison dường như đang bị làm hư hỏng vì cuộc chiến. Cô sẽ không dàn xếp với anh. Nếu anh có tâm trạng vui vẻ, cô đã nói với anh rằng cô rất hạnh phúc vì anh. Cuối cùng anh đã quyết định chôn vùi sự kiêu ngạo của mình và chịu nhún nhường với việc

học tập. Cơ hội có được cuộc sống lâu dài của anh vừa được cải thiện đáng kể. Cô có hạnh phúc về điều đó không ư? Tất nhiên.

Cuộc nói chuyện ở bàn quay sang một chủ đề ít nhạy cảm hơn. Harrison tò mò muốn biết tại sao nhà Claybornes lại quyết định đầu tư vào gia súc. Travis giải thích. "Chúng tôi đã có gia súc trước đây, nhưng với hai mùa đông khắc nghiệt liên tiếp, chúng tôi đã phải bán chúng đi bởi vì chúng tôi cần tiền mặt. Bây giờ chúng tôi đang ở trong một tình huống tốt hơn. Tôi cho rằng có thể nói chúng tôi đang bắt đầu lại. Chúng tôi có một giá cao cho thịt bò."

"Chúng tôi đã có một sự đình đốn khi chúng tôi mất con bò đực giống của chúng tôi. Douglas đã không thể chữa trị được bất cứ điều gì đang làm nó đau. Nhưng trong một thời gian, chúng tôi đã có đủ lợi nhuận để làm cho nó đáng với rắc rối của chúng tôi một lần nữa."

"Chúng tôi bắt đầu với hai con và đã có gần bốn trăm khi chúng tôi bán chúng", Adam nói thêm. "Những con bò tơ được chăn thả tự do. Travis đã thất bại bởi vì chú ấy muốn giữ chúng trong rào chắn. Dù vậy, cậu không thể rào vùng đất công. Tất cả các nhà chăn nuôi gia súc đều đến cùng nhau vào mùa xuân để họp mặt thường niên. Cậu đã bỏ lỡ tất cả sự náo nhiệt. Travis và Cole đã tiếp tục lừa gia súc đến Salt Lake. Họ chỉ vừa trở lại nhà khi cậu xuất hiện."

Rõ ràng với Harrison rằng các người anh trai đã sử dụng sự kiên nhẫn và làm việc mà không màng đến những gì họ muốn. Họ rõ ràng đã là những người giàu có. Tuy nhiên, không ai trong số họ dường như nhận ra điều đó. Tất cả các anh em đều khẳng định họ chỉ mới bắt đầu xây dựng một ổ trứng. Travis quan tâm nhất đến tiền bạc. Nỗi ám ảnh của Cole là an ninh. Nếu có thể, anh ta sẽ xây một bức tường cao ba mươi bộ quanh khu trại để giữ an toàn cho mọi người.

Họ tiếp tục nói về tình hình tài chính của họ cho đến khi Mary Rose và Eleanor cuối cùng đứng dậy khỏi bàn.

"Adam nói rằng cậu muốn nói chuyện với chúng tôi về điều gì đó," Douglas nói. "Nó là gì thế?"

Mary Rose vừa mới bước ra khỏi ngưỡng cửa. Khi cô nghe tiếng anh trai, cô quay lại và vội vã trở vào bên trong.

"Em gái của chúng ta không được biết về cuộc nói chuyện." Cole nhắc anh trai.

"Tôi quên," Douglas thừa nhận. "Xin lỗi, Harrison."

"Tại sao em không được biết?" Cô bắt đầu lo lắng. Có phải Harrison sắp nói với các anh trai của cô rằng anh đã quyết định rời đi? Có phải rốt cuộc công việc trên trang trại quá khó khăn đối với anh? Anh đã bỏ cuộc sao?

Nỗi hoảng loạn gần như áp đảo cô. Cô buộc mình phải bình tĩnh lại.

Harrison không phải là người dễ bỏ cuộc; anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Nếu anh bỏ đi, đó là vì anh đã trở nên bồn chồn và muốn tiếp tục di chuyển. Tuy nhiên, nếu đó là sự thật, tại sao cô lại bị loại khỏi sự tuyên bố?

"Anh định nói về chuyện gì vậy?" Cô ngồi xuống và đợi nghe câu trả lời của anh.

Harrison vươn tay qua và phủ tay cô bằng tay anh. "Em sẽ phải kiên nhẫn."

Cô gật đầu. Cô ngược nhìn anh và cố gắng đọc nét mặt của anh, nhưng Harrison đã không để lộ bất cứ điều gì. Anh đã khép kín y như một cuốn sách mới tinh còn trong bọc.

"Không phải đến lượt em rửa chén đĩa sao, Mary Rose?" Douglas hỏi.

"Vâng, tất nhiên," cô trả lời.

Cole thúc vào chân Eleanor bên dưới bàn. Khi cô nhìn anh, anh hất đầu về phía em gái mình và chờ đợi.

Eleanor hiểu ra gợi ý và ngay lập tức đứng lên. "Tôi có thể giúp bạn với các chén đĩa không?"

Travis giật mình. Anh chắc chắn mình đã không nghe đúng. Eleanor vừa đề nghị giúp em gái anh ta sao? Không thể. Anh ta bắt đầu nói gì đó, bắt gặp vẻ mặt của Cole và khép miệng lại. Adam đợi Mary Rose trả lời Eleanor. Tuy nhiên, cô dường như hơi bối rối, và cuối cùng ông đã trả lời dùm cô.

"Tôi chắc chắn em ấy sẽ biết ơn sự trợ giúp của cô. Thật tử tế khi cô đề nghị."

Bàn ăn được dọn sạch một vài phút sau đó. Mỗi khi Mary Rose trở lại phòng ăn, cô nán lại cho đến chừng nào có thể. Cô muốn tìm hiểu những gì họ sẽ thảo luận, nhưng không ai đưa cho cô bất kỳ gợi ý nào.

Cô đã báo cáo cho Eleanor sau mỗi chuyến đi. Người khách của cô đang đứng trước bồn rửa, đang rửa đĩa.

Mary Rose nhặt một cái khăn và bắt đầu lau những món đồ mà Eleanor đã rửa sạch.

"Mary Rose, tôi có vài điều quan trọng cần nói với bạn."

"Không thể chờ đợi sao, Eleanor?"

"Không."

"Được rồi, nó là gì vậy?"

"Bạn không cần phải có vẻ thiếu kiên nhẫn thế đâu."

"Xin lỗi, tôi đang lo lắng về Harrison, bạn muốn nói gì với tôi?"

"Tôi muốn nói với bạn rằng tôi xin lỗi về cách tôi đã cư xử. Tôi biết tôi đã không làm cho cuộc sống dễ dàng cho bạn. Bạn là người bạn duy nhất tôi có trên toàn thế giới. Xin hãy tha thứ cho tôi"

Mary Rose mỉm cười. "Chúng ta đã có cuộc nói chuyện tương tự cách đây chưa đầy một giờ. Tôi đã không thay đổi ý định kể từ khi đó. Tất nhiên tôi tha thứ cho bạn."

"Tôi chỉ cần nói lại lần nữa, tôi muốn bạn nhận ra tôi chân thành như thế nào. Tôi muốn bạn thích tôi."

"Tôi thích bạn mà."

"Không phải vì tôi đang cân nhắc đến việc giúp bạn với những cái đĩa đấy chứ?"

"Vâng, bạn có," Mary Rose trấn an cô ấy. "Tôi sẽ rất may mắn khi có bạn như một người bạn."

Eleanor gật đầu. "Vâng, tôi tin rằng bạn may mắn. Tôi không kiêu ngạo, chỉ trung thực. Tôi ghét cảm xúc mạnh mẽ, phải không? Bây giờ tôi đang học về giá trị của tình bạn, tôi sẽ trở nên đam mê y như lòng trung thành của tôi. Bạn có nghĩ điều đó có thể như vậy không? "

"Vâng."

"Tốt, bây giờ hãy nói cho tôi biết tại sao bạn lo lắng về Harrison. Anh ta đã làm điều gì khác à?"

"Anh ta đã làm điều gì khác? Bạn có ý gì với điều đó?"

Eleanor nhớ đến lời hứa sẽ không nói với Mary Rose những gì Harrison đã làm với mình, vì vậy cô ta đã không đề cập đến việc bị bỏ lại trên núi.

"Anh ta làm tôi tức giận," Eleanor nói. "Và anh ta luôn gặp rắc rối. Hãy nhìn vào những vết bầm tím trên người anh ta, Mary Rose. Tôi chỉ tự hỏi lần này anh ấy đã làm gì để khiến bạn phiền muộn?"

"Tôi lo lắng về việc anh ấy sẽ làm gì. Tôi nghĩ anh ấy đã sẵn sàng để ra đi. Có lẽ anh ấy đang nói lời chào tạm biệt với các anh tôi ngay phút này."

"Bạn đang nói bạn sẽ buồn nếu anh ta ra đi sao?"

Mary Rose cảm thấy muốn la hét. "Vâng," cô thì thầm thay vì thế

"Bạn ngọt ngào với anh ta."

"Vâng."

"Tôi không nghĩ anh ấy đang nói chuyện với anh trai bạn về việc rời khỏi đâu. Bạn sẽ không bị loại trừ. Anh ấy cũng sẽ nói lời tạm biệt với bạn nữa."

"Vậy thì ..."

"Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, anh ấy đang chính thức xin phép để tìm hiểu bạn. Bạn đã tính đến khả năng đó chưa?"

"Bạn có nghĩ vậy không?"

"Điều đó nghe hợp lý, đúng không? Tôi biết Harrison quan tâm bạn. Adam kể với tôi rằng anh ấy thực sự đuổi theo những người đàn ông đã làm tổn thương bạn trong thị trấn. Anh ấy cũng mỉm cười với bạn rất nhiều nữa. Tôi nhận thấy mà. Vâng, tôi nghĩ rằng rất có thể anh ta đang yêu cầu sự cho phép. Bạn sẽ bị loại khỏi cuộc nói chuyện. Anh ta không thể hỏi trước mặt bạn."

Tâm hồn của Mary Rose bay bổng. Cô tuyệt vọng muốn tin rằng Eleanor nói đúng với suy luận ấy. "Tôi không nên đẩy hy vọng của tôi lên," cô thì thầm.

Cô quyết định đi đến ngưỡng cửa và cố nghe lén cuộc nói chuyện. Cô va vào Adam trong hành lang.

"Em đang đi đâu vậy? Em đã làm xong với những chén đĩa sớm vậy sao?" Adam hỏi.

"Em định thu gom ít vải lanh," cô nói dối. "Anh đi đâu thế?"

"Chúng ta đều quá mệt mỏi để nói chuyện tối nay. Harrison đã quyết định đợi đến ngày mai."

Cô không thể che giấu hoàn toàn được sự thất vọng của cô. "Vậy thì em sẽ phải để yên sự hiếu kỳ cho đến ngày mai," cô nói.

"Anh không tin rằng em cần phải lãng phí thời gian để lo lắng," Adam khuyên. "Kết thúc và đi lên giường đi. Em trông kiệt sức."

Cô theo lời khuyên của anh trai và đi thẳng đến phòng ngủ ngay khi công việc nhà bếp kết thúc. Cô chắc chắn cô sẽ không thể ngủ vì những lo lắng của mình. Tuy nhiên, đó là một ngày dài mệt mỏi, và cô đã trôi dạt vào giấc ngủ chỉ vài giây sau khi đầu cô ngã vào gối.

SeseNau' Blog

Harrison dành một giờ tiếp theo để đi tới đi lui trong gian nhà tranh. Tuy nhiên, lúc này anh không nghĩ đến cuộc nói chuyện mà anh sẽ có với các người anh. Tâm trí anh đặt trọn vẹn vào những thay đổi mà anh sẽ làm trong cuộc đời anh - vì Mary Rose. Chúa lòng lành, anh đã trải qua một cuộc chiến không thể tránh khỏi.

Anh kiểm tra thời gian trên chiếc đồng hồ bỏ túi của mình, và khi hết giờ, anh trở lại ngôi nhà. Anh là người đầu tiên bước vào phòng ăn. Travis bước vào bên trong với một chai brandy đầy. Cole theo sau anh ta. Travis đặt cái chai lên bàn và ngồi xuống. Cole thu gom những ly uống rượu từ quầy bar bên cạnh, đặt chúng lên bàn, rồi ngồi xuống. Adam bước vào tiếp theo. Douglas là người cuối cùng. Anh ta đóng cửa lại sau lưng.

"Tôi đã nhìn qua Mary Rose, con bé đang ngủ say. Nếu chúng ta giữ giọng nói của chúng ta thấp, con bé sẽ ở lại theo cách đó."

Douglas hướng phần cuối của lời nhận xét vào Cole. Tất cả mọi người đều căng thẳng. Cole có vẻ đã sẵn sàng cho một cuộc đấu súng. Sự căng thẳng

đã đập quanh miệng. Anh ta lấy lấy chai, rót rượu cho chính mình, và đưa chai brandy cho Adam.

Harrison là người duy nhất từ chối đồ uống. Adam đợi cho đến khi mọi người ổn định.

"Được rồi, Harrison, tại sao cậu không nói với chúng tôi lý do cậu thực sự ở đây."

"Các anh đã biết tôi có một động cơ khác cho ..."

"Dĩ nhiên."

"Sao các anh không nói gì với tôi nếu như các anh ..."

"Tôi đoán cậu sẽ cho chúng tôi biết những gì cậu muốn khi cậu đã sẵn sàng. Một người đàn ông không nên vội vã. Miễn là chúng tôi giữ sự chú ý trên cậu, chúng tôi không lo lắng. Dường như cậu đang cố gắng làm một việc gì đó. Có thể bây giờ cậu sẽ nói với chúng tôi điều gì đang làm phiền cậu."

Harrison hơi ngạc nhiên. "Tôi đánh giá cao sự kiên nhẫn của các anh," anh nói. "Tôi đang làm vài việc. Tôi cảm ơn vì đã cho tôi thời gian để làm như thế."

"Chúng ta hãy thẳng thắn, Harrison," Cole nói. "Chúng tôi thích cậu rất nhiều, nhưng chúng tôi sẽ không để cậu bắt anh ấy đâu. Cậu có hiểu điều đó không? Chúng tôi sẽ giết cậu nếu chúng tôi phải làm."

"Hoặc cậu có thể ở lại đây và sống để trở thành một ông già", Travis gợi ý.

"Tôi sẽ không cố gắng đưa Adam đi. Ông ấy không phải là lý do tôi đến đây."

"Đợi một phút. Làm sao cậu biết Cole đang nói về Adam?" Travis hỏi.

Harrison không lãng phí thời gian để đưa ra một lời giải thích dài dòng. "Tất cả các anh đều bảo vệ Adam kể từ giây phút phát hiện ra tôi là một luật sư. Từng người trong các anh đã cho tôi biết ông ấy là người dễ bị tổn thương nhất. Có thể các anh đã tin rằng mình tinh tế hơn. Các anh không như thế".

"Chúng tôi có tinh tế như cậu khi cậu cố tìm hiểu về chúng tôi không?"

"Phải," Harrison thừa nhận. "Tôi đoán tôi trong suốt y như các anh."

"Tất cả chúng tôi đều có những dấu ấn trong quá khứ của mình", Cole nói. "Thực tế là, cậu có thể đến đây để kiếm lợi trên bất kỳ ai trong chúng tôi. Chúng tôi không hối tiếc về bất kỳ điều gì. Chúng tôi đã làm những gì chúng tôi phải làm để tồn tại. Chúng tôi không mong cậu hiểu. Chúng tôi là chính chúng tôi."

"Chúng tôi không bào chữa cho bất cứ ai," Adam lặng lẽ nói.

"Và không có ai từng giúp các anh, phải không?" Harrison hỏi.

"Chết tiệt, đúng là không ai giúp chúng tôi. Chúng tôi không đòi hỏi bất kỳ điều gì, và chúng tôi sẽ không chấp nhận nó."

Harrison gật đầu. Bây giờ anh đã hiểu. Anh lẽ ra nên đã nhận ra sự thật quan trọng này cách đây rất lâu.

"Tôi muốn kể cho các anh một câu chuyện. Tôi sẽ đánh giá cao nếu các anh kiên nhẫn và lắng nghe những gì tôi phải nói."

Anh đợi cho đến khi mọi người gật đầu đồng ý, rồi tựa lưng vào ghế và bắt đầu.

"Người đàn ông hiện tôi đang làm việc cho là một người bạn thân thiết của cha tôi. Tôi có lẽ đã đề cập đến mối liên hệ với các anh trước đây rồi, tôi không thể nhớ. Tên của ông ấy là Đức Ngài William Elliott, vợ của ông ấy tên là Agatha. Bà ấy là một người phụ nữ tuyệt vời với một trái tim nhân hậu. Elliott không thể làm tốt hơn. Ông yêu thương bà say đắm y như bà ấy yêu ông, họ đã có một cuộc hôn nhân rất hạnh phúc và bền bỉ."

"Họ thì liên quan gì đến chúng tôi?" Travis hỏi.

"Hãy để cậu ấy giải thích," Adam nói.

"Elliott đã, và vẫn là, một người đàn ông sáng chói. Ông nhanh chóng tích lũy được một tài sản lớn. Ông đã xây dựng một số nhà máy tại Anh và sau đó quyết định mở rộng sang Mỹ. Ông đã đến New York cùng vợ để khánh thành một nhà máy bên ngoài thành phố. Tuy nhiên, ông sẽ không bao giờ cho phép Agatha đi cùng nếu ông biết bà ấy đang mang thai đứa con của ông. Sức khỏe của vợ quan trọng đối với ông hơn bất kỳ vấn đề tài chính nào."

"Lễ khai mạc trọng đại đã bị trì hoãn bởi vì một trong những tòa nhà đã không đáp ứng được các tiêu chuẩn của Elliott. Ông coi nó là mối đe dọa về hỏa hoạn và ra lệnh thay đổi. Ông và vợ của ông ở lại Mỹ trong khi ông đích thân giám sát những người thợ. Agatha đã sinh ra đứa trẻ duy nhất của họ vài tháng sau đó. Họ đặt tên cho con gái của họ là Victoria, theo tên mẹ của Elliott."

Harrison dừng lại để thu thập những ý nghĩ của mình. Anh nhìn những người anh để xem liệu có ai trong số họ đã bắt đầu đoán được anh đang dẫn họ đến đâu không. Tuy nhiên, anh chỉ thấy sự tò mò nhẹ nhàng.

“Họ đã ở lại New York gần một năm tròn khi tai họa ập đến. Nhà máy cuối cùng đã sẵn sàng cho buổi lễ khai trương trọng thể. Cả Elliott và vợ ông ấy đều tham dự buổi lễ. Agatha muốn mang em bé của họ theo cùng, nhưng Elliot không cho phép. Ông ấy tranh luận rằng em bé chưa được bốn tháng tuổi và vì thế quá yếu ớt để đem theo trong thời tiết mùa xuân lạnh lẽo. Họ đã để Victoria bé bỏng ở lại với cô giữ trẻ và toàn bộ nhân viên. Họ vắng mặt chỉ hai ngày ngắn ngủi, nhưng khi họ trở về thành phố, họ thấy các nhà chức trách đang đợi họ trên ngưỡng cửa nhà mình. Cô giữ trẻ đã biến mất cùng với em bé. Tin nhắn yêu cầu tiền chuộc đến vào buổi chiều hôm sau. Thư ký riêng của Elliott, George MacPheson, đã túm chặt được người đưa tin trước khi cậu ta có thể trốn thoát và bị kéo vào bên trong thẩm vấn. Chàng trai đã không nói với họ được bất cứ điều gì đáng kể. Elliott nhanh chóng gom tiền và chờ đợi những chỉ dẫn cho ông ấy biết nơi trao đổi. Tuy nhiên, không có tin nhắn nào khác sau đó. Elliott bám chặt vào hy vọng con gái mình sẽ trở lại an toàn và lành lặn.”

"Chuyện gì đã xảy ra với cô bé vậy?" Travis hỏi.

"Cô bé đã biến mất."

Sự im lặng tiếp theo sau. Harrison nhận ra mình đang cầm một ly rượu trong tay và không thể nhớ mình đã lấy nó khi nào. Anh đặt nó xuống bàn.

"Lady Agatha không bao giờ hồi phục sau cơn ác mộng. Bà đã hoàn toàn suy sụp, và sau sáu tháng tìm kiếm điên cuồng, Elliott buộc phải đưa vợ trở về Anh. Ông đã để lại MacPherson ở thành phố New York để điều phối cuộc điều tra. Mọi dấu vết đều được lần theo, nhưng các nhà điều tra Elliott đã thuê cũng như các nhà chức trách, tất cả đều dẫn đến ngõ cụt. Rồi chính xác sáu tháng sau, người trông trẻ đã được tìm thấy".

"Em bé có ở với cô ta không?" Cole hỏi.

"Không, không có bằng chứng nào trong căn phòng cô ta thuê chỉ ra bất cứ manh mối đơn lẻ nào dẫn đến nơi ở của Victoria. Giả định người phụ nữ đã giấu em bé bên ngoài thành phố, rồi quay lại vì một lý do đặc biệt nào đó. Chỉ có Chúa biết là gì. Cô ta đã chết vào thời điểm chính quyền tìm thấy. Cô ta đã bị bóp cổ."

"Elliott và vợ của ông đã không từ bỏ cuộc tìm kiếm. Tuy nhiên, Agatha đã không thể hồi phục được sức mạnh. Bà ấy đã chết một năm sau đó hoặc hơn. Các bác sĩ nói là do bệnh lao phổi, nhưng Elliott hiểu rõ lý do thực sự. Ông ấy nói với tôi rằng bà đã ngừng sống kể từ ngày đứa bé bị bắt đi. Bà đã chết vì trái tim tan vỡ."

"Bà ấy đã đổ lỗi cho chồng mình bởi vì ông ta đã bắt bà ấy để em bé ở nhà à?" Travis hỏi.

"Không, tôi không tin bà ấy đã làm thế. Elliott tự trách mình, dĩ nhiên."

"Cậu bao nhiêu tuổi khi tất cả những điều này xảy ra?"

"Tôi chỉ là một cậu bé, khoảng mười tuổi," Harrison trả lời. "Khi cha tôi qua đời, Elliott đã đưa tôi vào nhà mình, ông ấy đã thay mặt cha tôi, để chắc chắn tôi được giáo dục tốt và cố gắng tiếp tục cuộc đời của ông ấy."

"Mọi người ở Anh đều biết chuyện gì đã xảy ra. Elliott có tiếng nói quyền lực trong Quốc hội. Ông nghỉ hưu khi trở về nhà, bán các nhà máy và không bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm. Tôi nhớ rằng mỗi lần tôi trở về từ trường đại học, ông ấy lại kể cho tôi về một phát hiện tương đồng tiềm năng."

"Phát hiện tương đồng?"

"Một người trông giống như Victoria có thể được trông thấy vào ngày hôm đó," anh giải thích.

"Nghe có vẻ như ông ấy đang nắm những cộng rơm," Cole nhận xét.

"Ông ấy đã tuyệt vọng," Adam nói.

"Vâng," Harrison đồng ý. "Ông ấy đã tuyệt vọng. Ông ấy đã không bỏ cuộc cho đến đôi năm trước. Sau đó tôi tiếp tục việc săn lùng cho ông ấy. Việc tìm kiếm Victoria đã trở thành nỗi ám ảnh của tôi."

"Và bây giờ?" Adam hỏi.

Harrison hít một hơi dài. "Tôi đã tìm thấy cô ấy."

23 tháng 8 năm 1866

Mama Rose kính mến,

Con chơi với khẩu súng của Cole. Con chỉ chơi vui thôi, nhưng anh ấy vẫn hét vào mặt con rất ghê. Anh ấy nói anh ấy cũng sẽ đánh tét mông con nữa. Sau đó, con đã khóc lóc thật sự ra trò và anh ấy thay đổi suy nghĩ. Súng là xấu, Mama. Adam nói như vậy. Con sẽ không chơi với súng nữa. Không bao giờ. Má sẽ nói Cole không phải la hét con nữa nhé? Con là một cô gái tốt. Adam đã nói như vậy.

Con yêu má lắm, cô gái tốt của má. Mary Rose.

Chương 12

Họ không muốn tin anh. Cole đã nhấn mạnh sự phủ nhận của mình. Mary Rose không phải là Victoria. Cô không thể. Adam hợp lý hơn. Ông đã đặt những câu hỏi, cố tìm ra sự thiếu nhất quán. Travis xé vụn mọi lời giải thích mà Harrison đưa ra. Douglas im lặng một cách bất thường. Anh ta cứ nhìn chăm chăm vào ly của mình và lâu lâu lại lắc đầu. Đường như anh ta quá sửng sốt để nói chuyện.

"Sự trùng hợp ngẫu nhiên," Cole nói. Anh ta động nắm đấm trên mặt bàn để nhấn mạnh quan điểm của mình.

"Victoria được sinh ra khi nào?" Adam hỏi bằng giọng run lên với cảm xúc.

Harrison đã trả lời câu hỏi ấy ba lần. Anh kiên nhẫn trả lời lần nữa. "Ngày mồng hai Tháng Giêng năm 1860".

"Lạy Đức Mẹ Chúa Trời," Adam thì thầm.

"Rất nhiều người đã được sinh ra vào ngày mồng Hai tháng Giêng," Travis lập luận.

"Xin hãy hợp lý," Harrison khẩn khoản.

"Giải thích xem làm sao cậu đi đến kết luận rằng Mary Rose của chúng tôi là người phụ nữ mà cậu đang tìm kiếm."

"Travis, tôi đã giải thích rồi."

"Tôi không hiểu quái gì hết, Harrison, giải thích lại đi."

"Được thôi," anh đồng ý. "Người phụ nữ nhìn thấy Mary Rose ở trường nội trú đã báo cáo sự việc với người của Elliott. Tôi tình cờ đã ở Chicago vào thời điểm ấy vì công việc. Người phụ nữ này sống cách đó một chuyến tàu lửa ngắn, nên tôi đã đi đến nhà để nói chuyện với bà ta."

"Làm thế nào cậu nghe về người phụ nữ? Elliott có người làm việc cho ông ta ở Mỹ à?" Travis hỏi.

"Có, nhưng đó không phải là cách tôi phát hiện ra. Tôi nhận được một điện tín từ London, tôi đã yêu cầu được thông báo. Elliott đã bỏ cuộc."

"Nhưng cậu thì không," Travis nhận xét. Anh ta nghe có vẻ tức giận về sự bần bĩ của Harrison.

"Không. Tôi không bỏ cuộc, và nhân viên của ông ấy cũng không. Họ đã thông báo cho tôi. Tôi đã thuê một luật sư ở St. Louis để phỏng vấn Mary Rose".

"Các luật sư dai dẳng như đám bọ chét và những con đĩa, phải không nào?" Cole nói.

Harrison không đáp lại lời xúc phạm. "Những gì người luật sư khám phá ra làm tôi tò mò nhiều hơn."

"Con bé đã không nói với ông ta bất kỳ điều gì," Cole lập luận. "Con bé sẽ không."

"Anh nói đúng, cô ấy đã không nói với ông ta bất cứ điều gì. Chính những gì mà vị luật sư không thể tìm ra đã khuấy động tôi. Bà hiệu trưởng đã nói mẹ của Mary Rose sống ở miền Nam, tôi đã tự hỏi tại sao, tất nhiên, nhưng tôi không thấy điều đó bất thường để theo đuổi. Các chị em gái thích khoe khoang về các anh trai của họ, hoặc phàn nàn về họ. Ít nhất tôi đã nghĩ là họ như thế. Nhưng Mary Rose không nói một lời về bốn anh em các vị. Người luật sư này nói cô ấy giữ sự cảnh giác, có vẻ sợ hãi và hơi bị kích động."

"Con bé không tin tưởng luật sư cũng nhiều y như chúng tôi," Travis nói với anh.

"Vâng, tôi hiểu," Harrison nói. "Phản ứng của các anh khi phát hiện ra những gì tôi đã làm để kiếm sống là một đầu mối khác về việc một trong số các vị có thể đang gặp rắc rối."

"Chúng tôi đã nói với Mary Rose rằng không nên nói về chúng tôi. Chúng tôi không muốn mọi người xem xét những vấn đề không liên quan đến họ."

"Như tôi đã nói, bây giờ tôi đã hiểu rồi, lúc đó tôi không hiểu."

"Cậu đã không hiểu gì?" Cole hỏi.

"Tất cả các anh đã vi phạm pháp luật trong quá khứ. Dù sao, sự kín đáo của em gái các anh làm tôi tò mò nhiều hơn."

"Và sau đó?" Travis hỏi.

Harrison bám chặt sự kiên nhẫn của anh. Anh biết lý do tại sao họ bắt anh phải giải thích một lần nữa. Họ đang tìm kiếm những sai sót. Anh không thể trách họ. Ở vị trí của họ, anh cũng làm điều tương tự.

"Có hàng trăm báo cáo trong nhiều năm về những phụ nữ trông giống như mẹ của Victoria, hoặc cô dì, chị em họ, hoặc họ hàng xa. Mặc dù người phụ nữ đã nhìn thấy Mary Rose đã nhấn mạnh về sự giống nhau, tôi vẫn không đến Montana ngay chỉ bởi vì sự giống nhau trong vẻ ngoài. Không, tôi đến đây vì các báo cáo tôi đã đọc được về cuộc phỏng vấn em gái của các anh."

Harrison lấy ly của mình và uống. Anh thực sự không muốn rượu brandy, nhưng cổ họng của anh khô khốc.

"Có một bức chân dung treo trong thư viện của Elliott," anh bắt đầu.

"Gì nữa? Cậu đã không đề cập đến chân dung nào trước đây hết," Travis nói. Anh đoán là anh đã không.

"Ngay sau khi Elliott kết hôn với Agatha, ông ta đã ủy nhiệm cho một họa sĩ nổi tiếng vẽ nên bức ảnh của vợ mình. Khi Mary Rose đi xuống lối đi trong cửa hàng của Morrison, trong một thoáng tôi đã nghĩ Agatha vừa bước ra khỏi bức chân dung sơn dầu và đến chào tôi. Sự tương đồng của em gái các anh với Agatha thật đáng kinh ngạc. Các anh đã biết phần còn lại rồi đó. Không ai trong số các anh làm cho công việc của tôi dễ dàng."

"Tôi vui mừng khi biết rằng chúng tôi đã làm điều đúng", Cole cắt ngang.

"Tất cả các anh đã cho tôi những câu trả lời kỳ quặc, vô nghĩa với các câu hỏi của tôi. Sự chống đối của các anh đã nuôi dưỡng trí tò mò của tôi. Chỉ những người có bí mật mới hành xử theo cách đó. Các anh nói với tôi nhiều lần rằng, thật là nguy hiểm cho bất cứ ai khi đặt câu hỏi ở ngoài đây, nhưng các anh đã công kích dồn dập tôi với hàng trăm câu hỏi. Các anh cũng không tin vào bất cứ ai liên quan đến luật pháp. Tin hay không, các luật sư phục vụ cho một mục đích, mà lại còn là một thứ tốt đẹp chết tiệt. Chúng tôi không phải là kẻ thù của các anh, nhưng các anh đã cư xử như thể tin rằng chúng tôi là như thế. Thật quá rõ ràng với tôi rằng các anh có điều gì đó che

giấu. Sai lầm của tôi là nghĩ rằng các anh đã cố gắng giữ tôi tránh xa việc tìm ra sự thật về vụ bắt cóc. Tôi không tin các anh đã lên kế hoạch đánh cắp, nhưng tôi nghĩ rằng các anh đang bảo vệ người đàn ông hoặc phụ nữ đã bắt cô ấy. Bây giờ tôi đã hiểu được về tất cả các anh, tôi nhận ra các anh tự lực cánh sinh ở đây. Các anh chỉ có nhau để dựa vào."

Harrison dừng lại để thu thập những ý nghĩ của mình. Các anh em kiên nhẫn chờ đợi anh tiếp tục.

"Các anh đã quyết định liên kết lại và trở thành một gia đình, rồi đưa em bé đi về miền tây. Mary Rose là Lady Victoria, phải không?"

Adam nhắm mắt lại. Trông ông như bị đánh. "Chúa kính yêu, cô ấy chắc hẳn là thế".

Travis vươn tới cái chai. Harrison nhận thấy tay anh ta run rẩy. Ly của anh ta đã đầy, nhưng người anh trai dường như không để ý.

Cole đang nhìn Harrison. Anh ta trông thật sầu muộn.

Harrison quay sang nhìn Adam. "Nhân danh các em trai của ông, nhân danh em gái của ông, và nhân danh chính ông, hãy trao cho tôi một đô la."

Lời yêu cầu không tạo nên được ý nghĩa gì với bất kỳ ai trong số họ. Adam không cử động. Harrison lại đưa ra yêu cầu của mình lần nữa bằng một giọng cứng rắn hơn.

Người anh trai vươn tay vào túi áo, rút ra một đồng bạc và ném nó cho Harrison. Anh bắt lấy nó trong không trung.

"Như vậy để làm gì?" Travis hỏi.

"Đó là một tín vật. Tôi không quan tâm liệu các anh có thích luật sư hay là không, bây giờ tôi đại diện cho các anh. Mọi người có hiểu và đồng ý không?"

Anh bắt tất cả bọn họ phải thể hiện sự bằng lòng thành lời trước khi tiếp tục. Sau đó anh chuyển vị trí, kiểm tra một vòng các khán giả của mình, và nói, "Ai sẽ bắt đầu giải thích?"

"Cậu nghĩ chúng tôi đã đánh cắp cô ấy à?" Cole hỏi.

Travis nói "Chúng tôi đã không làm vậy. Ai đó khác đã làm. Bất kỳ kẻ nào đã làm thế hẳn phải có trái tim bằng đá."

"Chúng tôi tìm thấy cô ấy," Cole nói.

"Ở đâu?" Harrison hỏi.

"Trong đồng rác," Cole trả lời.

"Ở đâu cơ?" Anh không định cao giọng, nhưng sự bất ngờ đã làm anh phản ứng quá mức.

"Cậu đã nghe tôi nói, chúng tôi tìm thấy cô ấy trong đồng rác trong con hẻm cụt của chúng tôi. Bốn chúng tôi đã thành lập băng đảng riêng. Chúa ơi, chúng tôi còn trẻ và ngu ngốc."

"Các anh đều là những đứa trẻ," Harrison trả lời. "Có sự an toàn về số lượng mà."

"Phải," Cole đồng ý một cách mệt mỏi. Anh ta quay sang Adam. "Anh hãy kể với cậu ta những gì đã xảy ra đi."

Adam gật đầu. "Chúng tôi đã thành lập một băng hỗn hợp. Tất cả chúng tôi đều sống trên đường phố, tôi đã được đưa đến thành phố New York với sự trợ giúp của thế giới ngầm, nhưng tôi sẽ không ở đó. Tôi đã hứa với mẹ tôi là tôi sẽ đến miền Tây. Bà ấy đã nghĩ rằng tôi sẽ an toàn ở đó, cho đến khi mọi thứ thay đổi."

"Điều gì?" Harrison hỏi.

"Má vẫn bắt kịp các tin tức. Lincoln đã nói về việc kết thúc chế độ nô lệ. Phong trào ở miền Bắc đang phát triển và bà biết rằng một cuộc chiến đang đến. Nếu điều đó ủng hộ chúng tôi, chúng tôi sẽ được giải phóng. Tôi bám lấy ý tưởng đó."

"Anh em của tôi và tôi sống trong con hẻm. Chúng tôi ngủ gần nhau để có thể giữ ấm. Trời tháng Năm, nhưng đêm vẫn còn lạnh vào năm đó, và chúng tôi không có nhiều chăn."

"Năm 1860?"

"Phải, 1860," Adam nói. "Có những băng đảng trẻ con đi tản khác đi lang thang trên đường phố tìm kiếm thức ăn và rắc rối. Ngõ hẻm là nhà của chúng tôi, và chúng tôi quyết tâm bảo vệ nó. Mỗi người chúng tôi thay phiên đứng canh gác ở lối vào. Đêm đó là phiên của Douglas. Travis, Cole và tôi đang ngủ say, chú ấy huyết sáo báo hiệu cho chúng tôi và chỉ vào đồng rác, rồi chú ấy đi mất. Chú ấy tò mò về điều gì đó và muốn điều tra."

"Tôi nghe thấy tiếng ồn," Adam tiếp tục. "Douglas nói với tôi sau đó, chú ấy đã nghĩ có một con mèo bên trong. Travis, theo tôi nhớ, đã lo lắng đó có thể là một con rắn."

"Bên trong cái gì?" Harrison hỏi.

"Một cái giỏ mây," Adam trả lời. "Dù sao đi nữa, tôi cũng đã nghĩ rằng có một con vật bên trong. Tôi đã đi đến để có được một cái nhìn tốt hơn, tôi đã thấy những con chuột."

"Chúa ơi..."

"Chúng đã nhung nhúc trên chiếc giỏ. Tôi phải thả một ngọn đuốc để xua đuổi chúng đi. Một con đã bò lên đỉnh và đang nhai nắp giỏ. Nếu tôi chậm thêm một phút nữa, con chuột đã có được cô ấy."

Harrison hình dung những gì chắc chắn sẽ xảy ra với Mary Rose và tái nhợt trước phản ứng.

"Tôi đã có được cô ấy đúng lúc, và đó là tất cả những gì có ý nghĩa. Chúng tôi đã nghĩ cô ấy là một cậu bé. Chúng tôi đặt tên cho nó là Sidney."

"Cô ấy biết mọi thứ, phải không?" Harrison hỏi.

"Ồ, vâng, cô ấy biết chúng tôi đã tìm thấy cô ấy như thế nào. Chúng tôi chưa bao giờ giữ bí mật gì với cô ấy. Cô ấy cũng biết tất cả mọi thứ về chúng tôi".

Harrison mỉm cười. "Bây giờ tôi đã hiểu tại sao cô ấy rất buồn khổ khi nghe Cole gọi mình là Sidney."

"Phải," Cole nói. "Đó là một lời nhắc nhở rằng cô ấy không tốt hơn bất cứ ai khác, mặc dù cô ấy đúng là như thế. Cô ấy có trái tim trong sáng và cao quý và ..." Giọng của Cole phủ nhận vẻ bề ngoài chai đá của anh ta.

Adam hăng giọng và tiếp tục. "Chúng tôi đã làm một bản hiệp ước vào khuya hôm đó về việc sẽ làm điều tốt nhất chúng tôi có thể cho cô ấy. Chúng tôi không nghĩ rằng cô ấy có thể có được điều đó nếu chúng tôi đưa cô ấy

đến một trong những cô nhi viện của thành phố. Travis là người duy nhất biết chắc rằng không ai đang tìm kiếm mình, tất cả chúng tôi đều trở thành người nhà Claybornes và hướng về phía Tây. Chúng tôi mất một thời gian dài, rất dài, để đến được đây và xây dựng một ngôi nhà".

"Nhưng chúng tôi đã làm được." Cole nói. "Bây giờ nghĩ về điều đó, tôi đoán có lẽ cha của Mary Rose đã giúp chúng tôi."

"Như thế nào?" Harrison hỏi.

"Douglas lấy tiền từ người phụ nữ đã ném cái giỏ đi. Anh ấy rất giỏi móc túi. Số tiền đã chu cấp cho chúng tôi trong một thời gian dài. Bất kỳ ai đã bắt đứa trẻ hăn cũng đã lấy cắp số tiền."

"Các anh bao nhiêu tuổi khi ấy?"

Travis trả lời anh. "Tôi thực sự chỉ chín tuổi, sắp được mười tuổi, nhưng tôi nói với mọi người rằng tôi đã gần mười một tuổi. Tôi sợ rằng họ sẽ không chấp nhận tôi nếu tôi còn quá nhỏ. Tôi muốn họ nghĩ tôi có thể giữ gìn chính mình trong một cuộc chiến. Douglas và tôi biết cuộc sống trong một trại trẻ mồ côi là như thế nào. Chúng tôi không muốn quay trở lại đó. Tôi đoán tôi đủ thông minh để nhận ra tôi cần sự bảo vệ. Adam đã lớn và trông có vẻ ghê gớm đối với tôi, và vì vậy tôi đã chọn cách theo đuôi anh ấy ngày và đêm cho đến khi cuối cùng anh ấy chịu để tôi ở lại với anh ấy. Anh ấy đã 13 tuổi. Douglas và Cole mười một tuổi."

"Các anh chỉ là những đứa trẻ," Harrison nói. "Nhưng ngay cả như thế, các anh không từng thoáng nghĩ rằng đứa trẻ có thể đã bị đánh cắp sao?"

"Tại sao chúng tôi phải nghĩ như thế?" Cole hỏi. "Chúng tôi chỉ cho rằng cha mẹ cô ấy không muốn cô ấy nữa."

"Các anh tin rằng họ đã ném cô ấy đi sao? Làm sao các anh có thể tin một điều như thế?"

Cole và Douglas nhìn nhau, rồi quay lại Harrison lần nữa.

"Tại sao không?" Douglas hỏi. "Chúng tôi cũng bị như thế mà."

Cole không thể hiểu được sự ngờ vực của Harrison. "Vậy cậu nghĩ thành phố bị nhồi nhét quá nhiều trẻ con như thế bằng cách nào? Cậu có thực sự cho rằng tất cả bọn chúng chỉ bị đi lạc thôi không? Các nhà chức trách biết rõ sự thật. Cứ cách một khoảng thời gian, họ thộp cổ bọn chúng càng nhiều càng tốt, hốt chúng lên những chuyến tàu, và đưa chúng đi khỏi. Không ai biết những chuyến tàu hỏa đó đã đi về đâu."

Douglas thở dài. "Không ai muốn bọn chúng hết," anh nói. "Và cũng không ai muốn cả ba chúng tôi. Adam thì khác, mẹ anh ấy đã gửi anh ấy đi để giữ cho anh ấy an toàn. Bà đã không từ bỏ anh ấy."

"Tôi không biết mẹ tôi có ném tôi đi hay là không", Cole nhận xét. Giọng anh bây giờ không còn cảm xúc. "Tôi nghe nói bà là một phụ nữ đẹp. Bà ấy đã chết để cho tôi cuộc sống. Tên của bà là Mary, và tôi đã nghĩ tôi có thể trả ơn bà bằng cách đặt tên ấy cho Mary Rose của chúng tôi. Adam có cùng một ý tưởng về Mama Rose. Douglas đã quyết định chúng tôi nên kết hợp những cái tên."

"Còn cha của anh thì sao, Cole? Anh có biết gì về ông ấy không?" Harrison hỏi.

"Ông ấy đã giữ tôi ở quanh trong một khoảng thời gian. Cuối cùng ông ấy bắt đầu ủng hộ rượu whisky và gin nhiều hơn. Ông ấy đã cố bán tôi. Tôi đã nghe thấy ông ấy thương lượng đổi tôi lấy hai chai rượu và tôi chuồn mất."

Harrison quá choáng váng để có thể nói. Anh không thể tưởng tượng được những cuộc sống âm đạm như vậy. Và rồi anh bắt đầu nhìn thấy sự kỳ diệu trong tất cả.

Anh nhìn các người anh trai trong một ánh sáng hoàn toàn khác. Sự ngưỡng mộ và tôn trọng đã thể hiện rõ ràng trên vẻ mặt của anh.

Họ đã làm điều bất khả thi và đã toả sáng bất chấp sự bất công.

"Các anh là những người can đảm."

Douglas không chấp nhận sự phê chuẩn của Harrison. Anh ta lắc đầu. "Không, chúng tôi chỉ là những người đàn ông làm điều tốt nhất chúng tôi có thể. Chúng tôi là những cậu bé đầy sợ hãi khi ấy, những người muốn thấy Mary Rose có ai đó chăm sóc. Không ai trong chúng tôi thực sự tin rằng cô ấy sẽ được như thế. Tôi không nghĩ rằng bất kỳ ai trong số chúng tôi sẽ được như thế. Tuy nhiên, cô ấy đáng được một cú ăn may với cuộc sống, phải không?"

"Điều đó không dễ dàng đâu."

"Thay đổi quần đùi cho con bé thật sự kinh khủng." Cole mỉm cười khi anh nhận xét.

"Làm thế nào các anh biết được ngày sinh thật sự của cô ấy? Mary Rose nói với tôi rằng cô ấy có giấy tờ. Chúng là gì?"

"Có hai tờ giấy nhét trong phong bì cùng với số tiền," Douglas giải thích. "Adam giữ chúng trong thư viện. Một trong số các giấy tờ có rất nhiều con số ghi nguệch ngoạc trên đó. Tờ giấy khác trông giống như một trang từ một cuốn sách. Ngang trên đầu trang là ngày sinh của một bé gái. Cân nặng và chiều cao của cô bé cũng được viết ở đó."

"Trang sách từ quyển Kinh Thánh của gia đình."

"Nó ư?"

"Phải," Harrison nói. "Hai trang đã bị xé ra, một trang đã được trả lại với ghi chú tiền chuộc, đó là bằng chứng cho thấy họ thực sự có Victoria, tên đầy đủ của cô ấy được ghi trên dòng dưới cùng."

"Tôi đã nói với các anh em của tôi về các giấy tờ, nhưng chúng tôi tò mò nhiều hơn về số tiền đó. Adam là người duy nhất có thể đọc được. Anh ấy đã nhìn sơ qua tờ giấy và nói với chúng tôi những chữ đó là gì. Chúng tôi đã giữ các giấy tờ cùng chiếc giỏ trong nhiều năm. Chúng tôi lưu giữ chúng để Mary Rose có một cái gì đó từ quá khứ của mình. "

"Ai dạy các anh cách đọc?" Harrison hỏi Douglas.

"Adam đã dạy tất cả chúng tôi."

"Cậu có biết ai đã bóp cổ người giữ trẻ không?" Cole hỏi.

"Không," Harrison nói. "Nhưng Elliott không bao giờ tin rằng cô ta hành động một mình. Cô ta không đủ thông minh để lên kế hoạch bắt cóc. Cô ta cũng rất nhút nhát nữa. Người phụ nữ đó phải có một người đồng lõa."

"Có lẽ bây giờ hắn đã chết rồi," Douglas nói.

"Có thể đó là một người phụ nữ", Harrison lý luận.

"Đó là một người đàn ông."

"Làm sao anh biết?"

"Tôi đã nhìn thấy ông ta."

Harrison làm đổ ly rượu của mình. Anh thậm chí còn không để ý đến những gì anh đã làm.

"Anh đã thấy hẳn?" Giọng anh run lên vì cảm xúc.

Douglas gật đầu. "Tôi đoán đã đến lượt mình giải thích, phải không?" anh nói. "Một người đàn ông đã ra khỏi một chiếc xe ngựa trông có vẻ đắt tiền, có một huy hiệu trên cánh cửa. Ông ta mặc chiếc áo choàng đen, giống như những người đàn ông giàu có tử tế mặc để đi xem opera. Ông ta đội một chiếc mũ với vành mũ kéo xuống qua trán. Tôi vẫn nhìn thấy khuôn mặt của ông ta. Ông ta đứng ngay bên dưới ngọn đèn đường và quay mặt về hướng của tôi. Dù vậy, ông ta không nhìn thấy tôi. Ông ta nghĩ rằng đã nghe một tiếng động và đó là lý do tại sao ông ấy quay nhìn. Dù thế nào, tôi đã có một cái nhìn tốt về ông ta. Cậu có muốn tôi mô tả ông ta cho cậu không?"

"Làm sao anh có thể nhớ? Anh mới có mười một tuổi, Douglas. Những ký ức của chúng ta bị vặn xoắn và lẫn lộn qua nhiều năm. Đã là một thời gian rất dài rồi."

"Kể với cậu ấy về vết sẹo của em đi, Cole," Douglas gợi ý.

Người anh trai mỉm cười. "Chúng tôi khoảng mười lăm tuổi, đúng không, Douglas? Lúc đó tôi vẫn còn ngu ngốc. Tôi đã xen vào việc kinh doanh của một người khác, nghĩ rằng tôi có thể xoay đánh một số tấm da thú. Chúng tôi cần áo khoác cho mùa đông. Tôi thực sự kín đáo, phải không, Douglas?"

"Không đủ kín đáo, Cole."

"Phải có đến hai mươi kẻ phản bội trong trại của họ. Họ đang gây tai họa cho khu vực, trộm cắp, giết chóc và đốt cháy mọi người, trong một khoảng thời gian. Mọi người đều sợ họ. Tôi cũng vậy, nhưng tôi muốn những tấm da và tôi hình dung tôi phải có chúng, bất luận tôi có sợ hãi thế nào. Mọi kẻ chết tiệt bọn chúng đều đuổi theo sau tôi. Tôi bị chém ngang qua bụng. Nó đau như lửa địa ngục ấy. Tôi nhớ cơn đau rất rõ. Adam đã phải khâu cho tôi. Mary Rose đã khóc suốt thời gian anh ấy làm việc trên tôi. "

"Con bé đã nắm tay anh, nhớ không?" Travis nói. Cole cười. Anh nhớ chứ. "Cô ấy nghĩ rằng điều đó sẽ giúp tôi ở lại với cô ấy. Cô ấy khoảng ba hoặc bốn tuổi khi đó, ngọt ngào và xốc xược y như nhau."

"Làm sao anh thoát khỏi những người da đỏ?" Harrison hỏi.

"Tôi đã không tự mình làm điều đó. Tôi bận rộn với việc bỏ chạy và sau đó chiến đấu vì cuộc sống của tôi, và tôi đã không kịp nhìn vào một trong những người đã chém tôi. Nhưng Douglas thì có. Douglas đã cưỡi ngựa về phía tôi với khẩu súng sẵn giương lên và sẵn sàng. Anh ấy nhìn thấy khuôn mặt của hai người đã giữ tôi và kẻ thứ ba chém tôi. Gã con hoang định moi ruột của tôi ra. Douglas bắt đầu bắn chỉ trong một tích tắc, và bọn chúng bắt đầu nháo nhào chạy đi tìm súng của mình. "

Cole dừng lại để nghĩ về vụ việc trước khi tiếp tục. Harrison bị cuốn hút bởi câu chuyện, nhưng anh không thể hình dung chuyện đó thì có liên quan gì với cuộc thảo luận về những kẻ bắt cóc Mary Rose. Anh đợi để tìm ra.

"Chúng tôi đã quay về. Mùa đông đã đến và chúng tôi phải chờ đợi. Chúng tôi không quên, và ngay khi tuyết tan, chúng tôi truy tìm chúng."

"Chúng tôi đã buộc họ thừa nhận họ là những người đó".

"Bằng cách nào? Họ nói được tiếng Anh sao?"

"Một người biết một ít. Nhưng đó không phải là vấn đề. Douglas không bao giờ, chưa bao giờ quên một khuôn mặt."

"Họ đã khoe khoang về việc chém anh, phải không, Cole?"

"Họ nghĩ rằng bạn bè của họ đã có được chúng tôi."

"Chúng tôi đã bảo đảm rằng họ không thể," Travis nói.

Harrison không hỏi điều gì đã xảy ra với những người da đỏ. Anh đã biết rồi.

"Bộ lạc đã xua đuổi những người không phù hợp ấy đã nghe về nó. Họ đã tránh xa chúng tôi kể từ khi đó", Cole giải thích. "Bây giờ cậu có muốn nghe mô tả của Douglas không?"

Harrison gật đầu. "Vâng."

"Người đàn ông mà tôi nhìn thấy ở thành phố New York có một bộ ria mép màu sáng, tôi không thể nhìn thấy màu mắt của hắn. Hắn cao khoảng 6 feet và rất gầy. Đôi gò má hõm sâu giống như một bộ xương. Mũi nhọn và môi mỏng. Hắn mang một đôi giày màu đen sáng bóng, không phải giày ống. Tôi nhận ra đôi giày bởi vì tôi đã nghĩ đến việc ăn cắp chúng. Người đàn ông mặc lễ phục trang trọng tuyền đen dành cho buổi tối."

"Người phụ nữ không muốn lấy chiếc giỏ từ hắn. Cô ta liên tục lắc đầu. Tôi không ở đủ gần để nghe những gì họ nói với nhau. Hắn kéo chiếc phong bì ra khỏi túi và đưa cho cô ta. Cô ta giật lấy nó rất nhanh và sau đó nhận cái giỏ."

"Người đàn ông đã ra khỏi xe cùng với cái giỏ?"

"Phải."

"Cô ta đã đứng sẵn ở đó, trên góc phố, chờ đợi hắn ta?"

"Phải."

"Còn người lái xe thì sao? Anh có nhìn qua ông ta không?"

"Không, khi tôi nhìn thấy cái phong bì, tôi để mắt tới nó. Cô ta đã cất nó vào trong túi áo khoác của mình. Người đàn ông bước vào trong xe và rời đi. Cô ta đợi cho đến khi ông ta ra khỏi tầm nhìn rồi bắt đầu nhìn quanh để tìm chỗ tổng khứ Mary Rose. Cô ta đã chọn con hẻm của chúng tôi. Cô ta chạy vào trong đó, ném cái giỏ, và sau đó bỏ đi. Tôi đợi cho đến khi cô ta đến góc phố một lần nữa, huyết sát thu hút sự chú ý của Adam để anh ấy chú ý đến cái giỏ, rồi đuổi theo cô ta. Tôi lấy phong bì ra khỏi túi của cô ta ngay khi cô ta lên chuyến tàu nửa đêm."

Harrison tựa vào lưng ghế. Mắt anh chuyển thành lạnh lẽo bởi cơn thịnh nộ.

Cole quan sát anh chăm chú. "Cậu có biết người đàn ông đó là ai không?"

Harrison gật đầu. "Tôi nghĩ thế. Tôi sẽ phải chắc chắn trước."

"Ông ta vẫn còn sống chứ?" Douglas hỏi.

"Phải ... nếu ông ta là kẻ đó, thì phải, ông ta vẫn còn sống."

"Cậu có theo sau gã thổ dân của cậu theo cách chúng tôi đã làm không?" Cole hỏi.

Harrison hiểu Cole đang hỏi gì. Anh ta muốn biết Harrison sẽ đi xa đến đâu trong việc trả thù. Liệu anh có trả đũa theo cùng cách mà anh em họ đã chống lại kẻ thù của mình không?

Câu trả lời của anh đến ngay lập tức. "Có."

"Cậu đã quên cậu là một luật sư sao?" Adam hỏi.

"Tôi không quên. Dù cách này hay cách khác, công lý phải được thực thi. Douglas, nói với tôi những gì đã xảy ra thêm một lần nữa. Bắt đầu ngay từ đầu".

Douglas đồng ý. Harrison đợi cho đến khi anh ta hoàn thành, sau đó tấn công anh ta với nhiều câu hỏi hơn. Cuối cùng anh hài lòng khi biết tất cả mọi thứ họ có thể nói với anh.

"Giờ thì sao?" Travis hỏi. "Cậu định khi nào sẽ nói với cô ấy?"

"Tôi sẽ không nói với cô ấy," Harrison trả lời. "Tôi nghĩ ..."

Travis không để anh tiếp tục. "Tại sao chúng tôi nên tin cậu? Cậu đã không làm gì ngoài việc nói dối chúng tôi ngay từ ban đầu. Cậu không bao giờ thực sự muốn học cách làm nông trại, đúng không?"

"Có, tôi muốn học", anh trả lời. "Tôi đã nghĩ rằng cuối cùng tôi sẽ trở lại Cao Nguyên, nhưng bây giờ tôi biết chính xác nơi tôi sẽ định cư suốt quãng đời còn lại của mình. Cuối cùng, tôi sẽ có một trang trại của riêng tôi. Công việc pháp luật sẽ giúp tôi vượt qua những khoảng thời gian tồi tệ hơn. Tất cả các kế hoạch của tôi đã thay đổi." anh nói thêm. "Khi lần đầu tiên đến đây, tôi thậm chí còn không chắc Mary Rose là Victoria. Phải, tôi đã nhìn thấy sự giống nhau, nhưng điều đó là không đủ. Cô ấy cũng có chút giống anh đấy, Cole. Mắt xanh, tóc vàng. Mặc dù cô ấy xinh đẹp hơn nhiều. Càng phát hiện

nhiều tôi càng trở nên bối rối hơn. Cô ấy lẽ ra không nên có bất kỳ lý do nào để trở nên quá e dè với tôi. Tất cả tất cả các anh đã làm sáng tỏ những bí ẩn cho tôi. Như tôi đã đề cập trước đó, cách các anh đã phản ứng khi phát hiện ra tôi là một luật sư chắc chắn đáng tò mò. Một đêm Mary Rose hỏi tôi tại sao tôi dành cả buổi tối nói chuyện với Adam. Cô ấy có vẻ lo lắng, và khi cô ấy hỏi tôi liệu tôi có hỏi anh ấy về quá khứ của anh ấy không, tôi kết luận rằng cô ấy không muốn tôi tìm hiểu về một điều gì đó anh ấy đã làm. Nếu tôi dành cả buổi tối với Travis hoặc Cole hoặc Douglas, cô ấy cũng sẽ rất lo lắng, phải không?"

"Có thể," Cole trả lời. "Chúng tôi đã nói với cô ấy tất cả những gì chúng tôi đã làm. Cô ấy biết tất cả về những tội lỗi của chúng tôi."

"Vâng," Harrison đồng ý. "Vậy, các anh đã nói với tôi. Không mất nhiều thời gian để tôi đoán ra tất cả các anh đã đồng lòng tạo thành gia đình riêng của mình, nhưng tôi không thể chấp nhận thực tế là các anh đã tự mình đi đến vùng lãnh thổ Montana. Tôi không có lý do để tin tưởng vào bất cứ ai trong các anh, cũng như các anh không có lý do để tin tưởng tôi. Tất cả chúng ta đều có lý do của mình. Tôi đã mắc một số sai lầm trong quá trình làm việc. Hai điều đã làm tôi hết sức ngạc nhiên."

"Những sai lầm của cậu là gì?" Douglas hỏi.

"Một, tôi trì hoãn. Tôi đã có thể tìm ra những gì tôi cần biết sớm hơn nhiều, nhưng tôi đã kìm lại. Tôi đã không tận dụng những cơ hội, và điều đó, các anh biết đấy, không giống tôi chút nào. Tôi chưa bao giờ là người lần lữa bất cứ điều gì ... "

"Cậu có ở đây lâu đâu nào. Mới có sáu hay bảy tuần thôi," Cole nhắc nhở anh.

"Nó có vẻ lâu hơn nhiều đối với tôi. Tôi đã không nhận ra tôi đang rề rà cho đến gần đây. Tôi lớn lên một thân một mình, và tôi chưa bao giờ thực sự biết một gia đình đúng nghĩa là như thế nào. Mỗi người trong các anh sẽ trao đi cuộc sống của chính mình để giữ cho những người khác được an toàn. Tình yêu và lòng trung thành như thế là những khái niệm xa lạ đối với tôi. Tôi yêu cha tôi và tôi trung thành với ông ấy và với chính phủ của tôi. Lòng trung thành của tôi cũng mở rộng với Elliott. Có một sự liên kết giữa chúng tôi vì những gì cả hai đã trải qua, nhưng nó không tương tự như thế chút nào. "

"Tương tự như gì?" Cole hỏi, cố gắng hiểu.

"Mối liên kết giữa các anh chị em", Harrison giải thích. "Các anh liên tục làm tôi kinh ngạc. Các anh xúc phạm lẫn nhau. Các anh lớn tiếng và mạnh bạo. Các anh tranh cãi mọi lúc, đẩy và xô nhau, và, Chúa chứng giám, tôi ghen tị với các anh biết bao. Suốt tất cả những năm qua, tôi đã hình dung Lady Victoria như một nạn nhân. Dù vậy, Thiên Chúa chắc chắn đã quan phòng cho cô ấy. Ngài đã trao cô ấy cho bốn người các anh."

Harrison dừng lại để hít một hơi sâu. "Cole, mỗi khi anh xô đẩy tôi theo cách tôi đã thấy anh xô đẩy Travis và Douglas, và mỗi khi anh đe dọa tôi hoặc cười cợt tôi, tôi đã cảm thấy như tôi là một phần của gia đình anh."

Các anh em đã bị xúc động bởi sự trung thực của Harrison. Tuy nhiên, Cole hiểu những gì Harrison nói tốt hơn những người khác nhiều. Anh vẫn nhớ về sự cô đơn và cách biệt mà anh đã trải nghiệm trước khi Adam áp ủ anh dưới cánh của mình.

"Sai lầm lớn kia của cậu là gì?" Adam hỏi. "Cậu nói cậu đã thực hiện một số trong quá trình làm việc, nhưng hai điều đã thực sự làm cậu ngạc nhiên."

Harrison gật đầu. Anh nhớ lại những gì anh đã nói. "Tôi vướng vào tình yêu với em gái của các anh."

Cole lắc đầu. "Cô ấy sẽ ghét cậu bởi vì cậu đã lừa dối cô ấy."

"Trong một khoảng thời gian ngắn, tôi hình dung cô ấy sẽ làm thế", Harrison đồng ý. "Nhưng đó không phải là vấn đề. Tôi muốn tất cả các anh hiểu ý định của tôi ở đây và bây giờ. Tôi sẽ có cô ấy."

Sức mạnh trong lời nói của anh đã thu hút sự chú ý đầy đủ của họ. Không ai biết phải làm gì với tuyên bố gay gắt của anh.

"Chính xác ý cậu là gì?" Cole hỏi.

"Tôi là một người đàn ông trọng danh dự," Harrison bắt đầu. "Ít nhất tôi muốn tin tôi là thế."

"Và?" Cole dai dẳng.

"Tôi đang nói với các anh ý định của tôi."

"Nhưng chính xác cậu đang nói với chúng tôi điều gì?" Travis hỏi.

"Tôi đã bảo vệ em gái của các anh và gần như đã để cô ấy yên. Tôi sẽ tiếp tục bảo vệ cô ấy, nhưng từ giờ phút này trở đi, tôi cam đoan với các anh rằng tôi không có ý định để cô ấy một mình nữa đâu. Tôi đã tự thuyết phục chính mình mọi lý do tại sao tôi không xứng đáng với cô ấy, và không gì trong số chúng còn là vấn đề nữa. Tôi sẽ không bao giờ có đủ tiền. Travis, một ngày nào đó tôi nghĩ rằng anh cũng sẽ hiểu được sự thật đó. Elliott sẽ gả cô ấy cho ai đó xứng đáng với tiêu chuẩn của xã hội thượng lưu, nhưng không phải với của tôi. Không ai sẽ yêu cô ấy theo cách tôi đã yêu. Cô ấy thuộc về tôi."

Miệng của Cole trễ xuống. Anh chưa bao giờ nghe thấy Harrison bộc lộ sự đam mê như thế. Douglas trông như bị sét đánh. "Cậu đang nói cậu sẽ dụ dỗ em gái chúng tôi à?"

"Vâng."

"Cậu không thể nghiêm túc ..." Travis bắt đầu.

"Tôi nghiêm túc với mọi từ mà tôi vừa nói. Cô ấy sẽ thuộc về tôi. Mỗi mãi. Cô ấy sẽ mang tên tôi và sinh những đứa trẻ của tôi."

Travis lắc đầu. "Tôi không thể tin rằng cậu có can đảm để nói với chúng tôi những gì cậu đang lên kế hoạch để làm."

"Cậu thực sự nghĩ rằng chúng tôi sẽ cho phép cậu cố chạm vào cô ấy sao?" Cole hỏi.

Harrison mất kiên nhẫn. "Cố ư? Tôi chưa từng cố gắng bất cứ điều gì. Tôi làm chính xác những gì tôi nói tôi sẽ làm."

Douglas mỉm cười. "Cậu nghĩ Mary Rose có nên có ý kiến về việc quyến rũ cô ấy không? Chúng ta đều biết cậu sẽ không ép buộc cô ấy."

"Không, tôi sẽ không bao giờ ép buộc cô ấy làm bất cứ điều gì cô ấy không muốn làm. Cô ấy yêu tôi, cô ấy vẫn chưa biết gì về điều đó. Nhưng cô ấy sẽ. Cô ấy là một người phụ nữ rất thông minh. Cô ấy sẽ trao cho tôi sự cho phép trước khi tôi ngủ với cô ấy, và tôi sẽ ngủ cô ấy."

"Cậu nói vậy thôi," Cole gắt. "Adam, anh nghĩ gì về điều này?"

"Cô ấy yêu cậu ta," Adam đáp. "Harrison nói đúng về điều đó."

"Harrison, cậu chưa ..." Travis định hỏi liệu cậu ta đã quyến rũ Mary Rose rồi chưa, nhưng dừng lại. Cái nhìn Harrison trao cho anh ta khiến cho tóc sau gáy anh ta dựng đứng lên.

Cole bật cười. "Quái quỷ, Travis, cậu ta sẽ không ở trong tâm trạng cáu bẳn như thế nếu cậu ta đã ngủ với cô ấy."

"Cậu đang nói về em gái của chúng tôi đấy, tôi sẽ bắt cậu phải nhớ" Travis lầm bầm.

"Còn Lord Elliott thì sao?" Adam hỏi. "Cậu nói rằng ông ấy sẽ gả cô ấy cho một người nào đó đẹp lòng hơn. Điều đó có nghĩa là cậu đang chuẩn bị nói cho ông ấy biết cậu đã tìm thấy con gái của ông ấy hay cậu định giữ điều đó lại?"

"Dĩ nhiên, tôi sẽ nói với ông ấy," Harrison trả lời. "Ông ấy có quyền biết, Adam. Sự đau đớn của ông ấy cuối cùng cũng chấm dứt. Người đàn ông ấy đã chịu đựng đủ lâu rồi."

Không ai nói một lời trong một phút dài. Các người anh trai đều nghĩ đến cha của Mary Rose và cố gắng tưởng tượng những gì đã xảy ra cho ông khi để mất con gái của mình.

Adam cuối cùng đã phá vỡ sự im lặng. "Vâng, ông ấy đã chịu đựng đủ lâu. Tôi sẽ không ngừng tìm kiếm con gái tôi. Tôi chắc chắn tôi sẽ bị ám ảnh bởi việc tìm cô ấy như Elliott đã có. Chúa nhân từ, sự đau đớn mà ông ấy và vợ đã phải chịu đựng. Nghĩ đến điều đó khiến trái tim tôi đau đớn. Sự khốn khổ của ông ấy đã trở thành phước lành của chúng tôi", anh nói thêm với một cái gật đầu. "Tôi tự hỏi liệu ông ấy có thấu hiểu không."

"Tôi sẽ làm cho ông ấy hiểu," Harrison đảm bảo với người anh trai. "Ông ấy sẽ không đổ lỗi cho các anh hoặc gửi ai đó theo sau các anh. Mary Rose có

một gia đình ở Anh, có những cô dì chú bác và anh em họ nhiều không đếm xuể. Em gái của các anh có một tước vị và giàu có. Elliott sẽ không đến đây để gặp cô ấy. Ông ấy sẽ không phải đến. Cô ấy sẽ đến với ông ấy."

"Làm thế nào cậu có thể chắc chắn như vậy?" Douglas hỏi. "Cậu đã nói vài phút trước đây rằng cậu sẽ không nói với cô ấy. Cậu đã đổi ý sao?"

"Không, tôi không thay đổi ý định."

"Vậy là sao?" Cole hỏi.

"Tôi sẽ không nói với cô ấy. Các anh sẽ nói."

Không ai nói một lời trong một lúc lâu. Harrison nghĩ rằng các người anh trai đang bận đấu tranh với lương tâm của mình.

Họ cuối cùng sẽ làm điều đúng. Anh đã sống với họ đủ lâu để biết mà không chút nghi ngờ rằng họ sẽ làm điều chính trực.

Adam đã quyết định cho những người khác. "Vâng, chúng tôi sẽ nói với cô ấy."

"Cô ấy sẽ không muốn rời đi," Cole lập luận.

"Không phải là mãi mãi," Adam phản bác. "Tuy nhiên, cô ấy có nghĩa vụ phải làm."

"Cô ấy sẽ không nhìn nhận theo cách đó." Travis nói.

"Các anh hiểu em gái của mình cũng y như tôi. Các anh có tin rằng cô ấy sẽ để Elliott đau đớn thêm nữa không?"

"Chết tiệt, cô ấy thậm chí còn không biết ông ấy," Douglas nói.

"Cô ấy sẽ đi và gặp ông ấy. Cô ấy sẽ muốn xoa dịu tâm trí của ông ấy. Với sự thúc đẩy nhẹ nhàng, Mary Rose sẽ làm điều đúng đắn. Có lẽ cô ấy sẽ muốn trì hoãn, nhưng chúng ta sẽ không để cô ấy làm thế. Anh biết tôi nói đúng, Douglas. Tôi không thích điều này cũng nhiều như các anh." Harrison tỏ ra thông cảm. "Các anh không có ai để đổ lỗi ngoài chính mình," anh nói. "Các anh nuôi nấng cô ấy trở nên cao quý."

"Khi nào cậu đi?" Douglas hỏi.

"Sớm thôi," Harrison trả lời. "Tôi đã ở lại quá lâu." Anh nói thêm. "Elliott phụ thuộc vào tôi để tiếp nhận các cuộc đàm phán cho một vụ sáp nhập mà ông ấy đã hợp nhất."

"Cậu càng đi sớm càng tốt trong chừng mực tôi quan tâm." Travis nói. "Cậu không cần phải nói với chúng tôi về Elliott, cậu biết đấy, ông ấy là một ông già, phải không? Và ông ấy đã bỏ cuộc rồi. Tại sao cậu phải kể tục sự sần lùg của ông ấy?"

"Bởi vì tôi cảm thấy bốn phận của tôi là kể tục ông ấy. Nếu anh biết ông ấy, anh sẽ hiểu."

"Tôi nghĩ cậu nên rời đi trước khi chúng tôi nói với Mary Rose," Adam nói.

"Tại sao?".

"Như thế sẽ dễ dàng hơn cho mọi người," Adam trả lời.

"Chính xác nó sẽ dễ dàng hơn như thế nào?" Harrison hỏi. Adam từ chối giải thích. Vết sắt đá trên khuôn mặt của ông nói với Harrison rằng không còn gì để tranh cãi.

"Các anh sẽ nói với cô ấy khi nào?" anh hỏi.

"Khi chúng tôi đã sẵn sàng. Anh em của tôi và tôi sẽ thảo luận về tình huống trước. Chúng tôi sẽ quyết định thực hiện điều gì và khi nào. Tuy nhiên, tôi chưa muốn cậu rời đi ngay. Tôi chắc chắn rằng tôi sẽ có nhiều câu hỏi mà tôi muốn có câu trả lời trước khi Mary Rose phát hiện ra bất cứ điều gì."

Harrison đẩy ghế ra và đứng lên. "Tôi biết các anh đã hoàn toàn bị thối tung. Nếu tôi có thể thay đổi mọi thứ, tôi sẽ làm. Elliott đã không yêu cầu bị ném vào luyện ngục, các anh đã có cô ấy đủ lâu, đã quan sát cô ấy lớn lên. Cha của cô ấy chưa bao giờ trải qua bất kỳ niềm vui nào về thời thơ ấu của cô ấy. Hãy để ông ấy gặp cô ấy sớm. Ông ấy cần phải nhìn thấy cô ấy, để biết rằng cô ấy ổn."

"Tôi đã giải thích rằng Mary Rose sẽ muốn làm điều đó rồi mà," Adam trả lời.

"Đừng trì hoãn nữa," Harrison nhấn mạnh. "Tôi sẽ cho các anh một tuần, hai, nếu tôi có thể chờ đợi lâu như thế. Tôi hy vọng với Thiên Chúa các anh quyết định nói với cô ấy sớm. Tôi nghĩ các anh đã sai khi muốn tôi ra đi trước khi các anh nói chuyện với cô ấy, nhưng quyết định là của các anh và tôi sẽ tôn trọng. Tôi sẽ đợi mười bốn ngày. Nếu các anh không có được tất cả các câu trả lời cho các câu hỏi của mình vào lúc đó, thì sẽ là quá muộn. Anh không dám hỏi tôi một lần nữa đâu, Cole." anh nói thêm khi nhìn thấy khuôn mặt của người anh trai. "Tôi đã cho các anh lời hứa của tôi. Tôi sẽ không nói với Mary Rose về cha của cô ấy bây giờ, và tôi sẽ không nói với cô ấy trong mười bốn ngày tới. Tôi sẽ chỉ đơn giản là rời đi. Tôi sẽ trở lại London, và tôi sẽ nói với Elliott ngay giây phút tôi gặp lại ông ấy."

Harrison bắt đầu rời khỏi phòng. "Các anh có khá nhiều điều để bàn luận, tôi sẽ để các anh làm điều đó."

"Chờ một chút," Cole gọi. "Cái kế hoạch dụ dỗ em gái của chúng tôi là trước hay sau khi chúng tôi nói với cô ấy về cha của cô ấy?"

"Tôi nên đợi, nhưng tôi sẽ không."

"Đồ ch ..." Cole thì thầm.

Harrison cắt ngang anh ta trước khi anh ta hoàn thành lời báng bổ. "Tôi đã trao cho các anh ý định của tôi và các điều khoản của tôi. Tôi đề nghị các anh chấp nhận chúng."

Anh kéo cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Các em trai quay sang Adam. Cole hỏi, "Chúng ta sẽ làm gì?"

"Chúng ta không phải làm gì cả," Douglas lập luận. "Chú đã nghe Harrison nói rồi đấy. Cậu ta nói rằng Elliott sẽ không đến đây."

"Cậu ta cũng nói rằng ông ấy không phải đến," Travis xen vào. "Mary Rose sẽ đến với ông ấy."

"Tôi muốn ghét cậu ta," Cole thì thầm, giọng anh thô ráp vì lo lắng.

"Làm sao mà chú có thể ghét Elliott?" Adam hỏi.

"Em nói về Harrison cơ," Cole nói. "Cậu ta đang cố gắng xé nát gia đình này."

Travis nói: "Cậu ấy không phải đang cố gắng, cậu ấy đã làm xong rồi."

"Chúng ta phải làm điều đúng," Douglas thì thầm. Ôi, anh ghét phải thú nhận điều đó làm sao. "Cô ấy phải đi gặp ông ta."

Travis và Cole trao đổi một cái nhìn lo lắng. Trong bốn anh em, họ là những người dễ bị tổn thương nhất và sợ hãi nhất. Tương lai đầy những điều chưa biết, và mỗi người đều nghĩ rằng sẽ phải đối mặt với nó một mình.

Mary Rose là lý do họ gắn bó với nhau và trở thành một gia đình. Cô ấy là sức mạnh đoàn kết tất cả cùng nhau. Khi cô ra đi, phải chăng mục tiêu của họ trong việc trở thành một gia đình sẽ chấm dứt? Cole biết ngày này sẽ đến khi cô kết hôn và chuyển đi. Anh đã kiên quyết từ chối suy nghĩ về nó. Tuy nhiên, nước Anh là cả một đại dương xa cách, và khả năng anh sẽ không bao giờ nhìn thấy em gái của mình một lần nữa lấp đầy anh với nỗi đau đớn.

"Em gái của chúng ta đã hoàn toàn trưởng thành rồi," anh nói. "Điều đó đã xảy ra chỉ như vừa chớp mắt, đúng không? Tôi biết cô ấy sẽ rời khỏi một ngày nào đó, nhưng tôi không ..."

Anh bỏ lửng câu nói còn chưa hoàn thành. "Đã đến lúc tất cả chúng ta phải tiếp tục tiến lên sao?"

"Quá sớm để nghĩ về những kế hoạch như thế", Douglas nói. "Cole, chú đã muốn mua mảnh đất gần rặng núi nổi liền với của chúng ta. Chú không nghĩ đến việc xây dựng nơi của chính mình ở đó đấy chứ?"

"Anh biết rằng em đã," Cole nói. "Em không thấy bất cứ điều gì thay đổi. Travis di chuyển liên tục, anh cũng không ở nhà nhiều. Ngay cả khi gia đình tan rã, chúng ta vẫn làm việc cùng với nhau."

Adam để anh em mình lo lắng trong một lúc lâu. Cuối cùng ông đã có đủ những tự sự của họ, và buộc họ phải trở lại với vấn đề trước mắt. "Việc nói về kế hoạch tương lai của chúng ta có thể đợi sau đi. Mary Rose là mối quan

tâm của chúng ta bây giờ. Cô ấy sẽ bị suy sụp về tất cả những điều này. Anh không tin cô ấy sẽ có thời gian lo lắng về điều đó. Cô ấy có thể quen thuộc với ý tưởng về một người cha trên đường tới nước Anh."

"Anh đang có nói là cô ấy nên ra đi càng sớm càng tốt à?" Travis hỏi.

Adam gật đầu. "Phải."

Cole miễn cưỡng đồng ý. "Càng đi sớm, càng trở lại sớm."

"Nếu cô ấy trở lại," Travis nói.

Mọi người lo lắng về khả năng này một lần nữa. Adam nói, "Các chú đã nghe Harrison nói Elliott là một người rất giàu có, Mary Rose đã bị dẫn dắt vào một cuộc sống ru rú ở đây."

"Cô ấy đã đi học ở St. Louis," Douglas xen vào. "Cô ấy đã nhìn thấy một phần thế giới."

"Trường nội trú bị cô lập khỏi thành phố, cô ấy cũng ru rú ở đó", Adam nói.

"Anh đang lo lắng về điều gì?" Cole hỏi. "Anh nghĩ rằng đầu cô ấy sẽ bị xoay chuyển bởi tất cả những thứ lấp lánh sao?"

"Không," Adam đáp. "Anh không biết cô ấy sẽ xử lý những thay đổi như thế nào. Anh không muốn tình cảm của cô ấy ... dễ bị tổn thương."

"Cô ấy dễ dàng kết bạn," Douglas nói.

"Anh không thích ý tưởng về bất cứ ai làm tổn thương tình cảm của cô ấy. Anh không muốn cô ấy nghĩ rằng cô ấy không thích hợp," Adam nói.

"Ai sẽ đi với cô ấy?" Travis hỏi.

"Tất cả chúng ta," Cole trả lời.

"Hãy hợp lý," Douglas nói. "Chúng ta không thể rời khỏi. Chúng ta có những trách nhiệm ở đây."

"Chúng ta là quá khứ của cô ấy," Adam nói. "Thật đau lòng khi nói điều đó, không ai trong chúng ta có thể đi cùng cô ấy."

"Anh đang gợi ý chúng ta sẽ gọi cô ấy đi một mình sao?" Travis hỏi. Cậu đã kinh hoàng bởi ý tưởng. "Harrison có thể đưa cô ấy đi." Travis nói.

Không ai trong số các anh em khác thích gợi ý của ông. Adam cuối cùng đã đưa ra một gợi ý khác mà họ thấy dễ chấp nhận hơn. "Eleanor có thể đi cùng cô ấy. Họ có thể chăm lo cho nhau. Bây giờ họ đã hoà thuận rồi, phải không? Mary Rose có một cái đầu tốt, cô ấy sẽ làm điều đúng. Anh không chút nghi ngờ về điều đó."

"Cô ấy đã trở lại từ St. Louis một mình," Cole nói. "Cô ấy biết làm thế nào để tự mình đối phó với người lạ, tôi chắc chắn rằng cô ấy cũng có thể sử dụng súng nữa, Adam nói đúng, cô ấy sẽ ổn thôi."

"Nhà Cohens sắp đi về phía đông cho một số lễ kỷ niệm gia đình. Tôi phải đi đến Hammond một lần nữa để bán hai con ngựa. Tôi sẽ lưu lại và tìm hiểu các chi tiết. Có lẽ nó sẽ hiệu quả, và Eleanor và Mary Rose có thể đi cùng họ."

"Chắc chắn sẽ tốt nếu nó thành công, tôi tin John Cohen." Cole nói.

"Chúng ta phải trả lại tiền."

Douglas thông báo. Mọi người quay sang anh ta. "Tiền gì?" Cole hỏi.

"Tiền của Elliott," Douglas giải thích. "Bất cứ ai bắt cóc Mary Rose hẳn cũng đã lấy tiền. Chúng ta đã sử dụng mọi thứ trong phong bì, và bây giờ chúng ta phải trả nó lại. Adam, chúng ta có đủ để trả không?"

"Vâng," Adam nói. "Và tôi đồng ý. Số tiền có lẽ đã bị đánh cắp từ Elliott, và chúng ta nên trả lại. Chúng ta sẽ hạn hẹp trong một khoảng thời gian. Tôi rất tiếc vì bây giờ chúng ta đã mua gia súc, nhưng chúng ta đã trả tiền rồi và đã quá muộn để hỏi lại."

Các anh em tiếp tục thảo luận về những mối quan tâm của họ gần suốt đêm. Adam cuối cùng đã quyết định đi ngủ. "Chúng ta sẽ cùng nói với cô ấy," ông nói.

"Khi nào?" Cole hỏi. Anh đứng dậy và đuổi cơ bắp.

"Hãy suy nghĩ đến 'khi nào' vào ngày mai," Adam gợi ý.

Travis và Cole đều hành động như thể họ vừa được hoãn án treo cổ. Họ có ít nhất 24 giờ để giả vờ là mọi thứ đều ổn.

"Chúng ta sẽ làm gì với Harrison? Tại sao anh không muốn cậu ấy ở lại cho tới sau khi chúng ta nói với Mary Rose?" Douglas hỏi Adam.

"Anh cần hỏi cậu ta về Elliott," Adam giải thích. "Anh phải tìm hiểu cô ấy sắp bước vào điều gì. Anh muốn biết tất cả về Elliott và loại cuộc sống nào mà ông ta đang sống. Anh phải chuẩn bị cho Mary Rose. Harrison là người duy nhất có thể cung cấp cho anh những thông tin anh cần."

Travis nhấn mạnh "Chúng ta sẽ phải đảm bảo rằng cậu ta tránh xa em gái của chúng ta."

Cole lắc đầu. "Khốn kiếp mọi thứ, một người đàn ông lẽ ra phải nói lời thề trước khi hăm tuyên bố cô dâu là của mình chứ."

Adam tựa lưng vào ghế. "Anh tin rằng đó chính xác là những gì Harrison vừa làm."

Ngày 7 tháng 2 năm 1867

Mama Rose kính mến,

Chúng con có một bất ngờ cho má. Anh em con và con đã được kiếm một ít tiền cho ngày tốt đẹp này. Chúng con tin rằng giờ đây chúng con đã có đủ để Cole và Douglas đến đón má. Nghe con này, Mama, trước khi má bắt đầu lắc đầu. Trước hết, nếu má đang lo lắng về chi phí, thì hãy dừng. Chúng con đã sắp xếp mọi thứ và một khi má đã định cư ở đây, má sẽ thấy chúng con đang làm tốt. Trời vẫn đang mùa đông, tất nhiên, và anh em chúng con sẽ không thể rời đi cho đến sau cuộc dồn gia súc mùa xuân. Con phải cười khúc khích về đàn gia súc của chúng con. Chúng con bắt đầu với hai con bò cái và bây giờ chúng con đã có mười. Chúng con sẽ có thêm năm con nữa sau mùa sinh sản. Sẽ không mất nhiều thời gian để chúng con thu gom chúng lại, nhưng hàng xóm giúp hàng xóm, và vì vậy chúng con sẽ giúp một tay cho gia đình Pearlman. Họ hiện có khoảng tám mươi bò tơ. Họ đã rất hào phóng với chúng con. Họ không tính phí cho các dịch vụ bò giống của họ. Chúng con đã hứa sẽ mua một con cho riêng mình, và khi chúng con có được nó, chúng con sẽ đền đáp sự tử tế ấy.

Má lo lắng về Livonia, phải không? Con biết bà ấy bị mù, Mama, và phụ thuộc vào má về mọi thứ nhỏ nhoi, nhưng chúng con cũng cần má. Nếu má đào tạo người khác tiếp quản công việc của má, Livonia sẽ xoay sở được. Bà ấy có hai con trai để chăm sóc cho mình. Con biết họ xấu tính, nhưng họ là con trai của bà ấy và do đó chịu trách nhiệm về bà ấy. Livonia sẽ hiểu. Xin đừng tranh cãi với chúng con. Chúng con đã chờ đợi đủ lâu và muốn có má. Tâm trí của chúng con đặt vào má. Trừ phi chúng con nghe được từ má, Cole và Douglas sẽ gõ cửa của má vào khoảng ngày đầu tháng Sáu.

Yêu dấu, John Quincy Adam Clayborne.

Chương 13

Họ sẽ không để cô ra khỏi tầm nhìn của mình. Travis, Douglas, và Cole phải tổ chức một lịch trình để từng người sẽ biết chính xác khi nào thì đến lượt của mình lảng vảng quanh Mary Rose hoặc đeo bám Harrison. Hành vi của các người anh là thái quá, đặc biệt khi Harrison bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt và hiếm khi nhìn thấy em gái họ. Anh hiểu rõ hành vi của những người anh và làm đúng với nhiệm vụ của mình.

Adam nghĩ rằng em các trai của mình hành động như trẻ con. Ông nói với họ rằng họ đang bảo vệ em gái của họ khỏi người đàn ông đã có trong tay cam kết với cô rồi. Harrison đã thề trước bốn nhân chứng là sẽ yêu thương và bảo vệ cô. Anh sử dụng từ "*mãi mãi*" và Adam đã diễn dịch nó thành '*cho đến khi cái chết chia lìa lứa đôi*'. Trong tâm trí của ông, cam kết đã được thực hiện.

Travis nói với ông rằng ông điên rồi. Mary Rose đã không thực hiện bất kỳ cam kết nào như vậy.

"Chỉ bởi vì các chú không cho em ấy đủ thời gian ở một mình với Harrison để em ấy làm thôi," Adam đáp. "Không có mục sư nào ở đây, các chú định sẽ đi tới Salt Lake để kiếm về một người sao? Má Rose đã kết hôn với cha tôi trước mặt gia đình của bà mà cha tôi thậm chí còn không có mặt ở đó. Một tháng sau, ông ấy mới nói lời thề."

"Ông ấy có bị một nòng súng lục ấn vào lưng không?" Travis hỏi.

"Không, ông ấy không. Ông ấy muốn tự ước thệ với bà ấy. Hãy để Harrison và Mary Rose một mình với nhau đi."

Lý lẽ của Adam có thể có ý nghĩa với Travis nếu Mary Rose không phải là em gái của anh ta. Tuy nhiên cô ấy là như thế và điều đó làm thay đổi mọi thứ. Anh ta không quan tâm ai đã hứa sẽ làm điều gì. Ý tưởng về việc em gái của mình đang thân mật với một người đàn ông chỉ là có gì đó không đúng. Anh ta thậm chí không thể nghĩ về nó mà không trở nên buồn nôn.

SeseNau' Blog

Mary Rose biết rằng có điều gì đó không ổn, nhưng không ai thêm nói cho cô biết đó là gì. Có rất nhiều căng thẳng trong không khí. Ba người anh của cô đều đang hành động quá đổi lạ thường. Trong khi cô vui lòng có sự bầu bạn của họ, cô không thể hình dung được tại sao họ cần phải ở bên cô mọi lúc như thế.

Họ sẽ không để cô dành bất kỳ thời gian nào ở riêng với Harrison. Cô đã yêu cầu Cole nói với cô lý do tại sao mọi người đều căng thẳng như thế. Anh lẩm bẩm điều gì đó về vấn đề tiền bạc. Cô nói với Cole rằng anh nên có thêm niềm tin vào Thiên Chúa và với chính mình. Họ đã xoay sở được trong những thời gian khó khăn trước đây và họ sẽ làm như vậy một lần nữa.

Đối với cô, nỗi thất vọng về cuộc trò chuyện mà Harrison đã muốn có với các anh trai cô thật khó để vượt qua. Ước đoán của Eleanor rằng anh sẽ yêu cầu được tìm hiểu Mary Rose hoá ra đã sai. Travis đã bảo cô, Harrison chỉ

thảo luận về các vấn đề kinh doanh. Tuy nhiên, anh ấy đã không thể đưa cho cô bất cứ lý do nào khiến cô bị loại khỏi cuộc họp, và cô đoán Harrison là người duy nhất có thể nói cho cô biết tại sao anh không muốn cô ở đó. Anh dường như cũng đang né tránh cô. Anh đã nháy mắt với cô khi anh thỉnh thoảng đi ngang qua, nhưng anh đã không nói nhiều hơn mười từ với cô trong gần một tuần. Cô đã buồn phiền về anh và cuối cùng âm thầm quyết định sẽ tìm ra cách để có được anh một mình. Eleanor sẽ giúp cô. Bây giờ cô ấy đã mềm mỏng với gia đình và mở lòng hơn, cô ấy đã trở thành một người bạn tốt.

Mary Rose đến thăm Corrie ba lần trong tuần. Cô đã lấy chuyến đi thường xuyên hơn cô cần, nhưng cô hy vọng các anh em của cô sẽ quá bận rộn để hộ tống cô, và Harrison sẽ đi cùng. Cho đến giờ, kế hoạch đã không hiệu quả. Tuy nhiên, cô sẽ không từ bỏ.

Mỗi lần trở lại từ chuyến thăm, cô lại có một tin tuyệt vời để báo cáo cho gia đình. Khi cô đến cabin của Corrie hôm thứ Hai, cô tìm thấy một chiếc ghế đá đã được đặt ở giữa sân. Cô nghĩ Corrie thật chu đáo khi quan tâm đến sự thoải mái của cô. Hôm thứ tư, cô tìm thấy chiếc ghế đá được dời đến trước cửa sổ bên cạnh các bậc thềm. Corrie đã để cô đến gần hơn với mỗi lần viếng thăm. Bây giờ khi ghé thăm, Mary Rose sẽ không phải hét lên với mỗi từ nữa.

Thứ sáu là chuyến thăm tuyệt hơn tất cả. Chiếc ghế xích đu đang ở hiên nhà, ngay bên ngoài cửa sổ. Ghế đặt đối diện sân. Mary Rose đã thú nhận lúc ăn tối rằng cô hơi hồi hộp khi bước lên bậc thềm. Không có khẩu súng săn nào có thể nhìn thấy qua cửa sổ mở, và cô nghĩ có lẽ Corrie đang thử lòng cô để xem cô có đủ can đảm để ngồi quay lưng lại với bà không.

Sự kèm chế của Harrison biến mất khi cô kể với mọi người những gì đã xảy ra. Trái tim anh gần như ngừng đập. Anh đứng bật dậy và bắt đầu rống lên.

“Em đã mất trí rồi sao? Travis, anh đã đi cùng cô ấy, phải không? Làm sao anh lại có thể để em gái của mình đến quá gần ...”

"Bình tĩnh nào," Travis nói. "Tôi đã giương súng của tôi sẵn sàng. Sẽ không tốn chút thời gian nào để tôi đi đến hiên nhà."

"Cô ấy có thể đã chết vào lúc đó rồi," Harrison hét lên. Sự giận dữ của anh dường như không có bất kỳ giới hạn nào.

Trước khi Travis nhận ra anh muốn làm gì, Harrison đã với một tay qua, túm lấy anh ta và nhấc ra khỏi chỗ ngồi. Chiếc ghế bị hất bay ra sau. Cole liếc xuống, thấy bàn chân của Travis không chạm vào sàn nhà, và nhìn lại Harrison lần nữa.

Có một sự ngưỡng mộ trong ánh mắt của Cole trước sự phô diễn sức mạnh mà Harrison đang cho thấy. Travis không phải là một người nhẹ cân theo bất kỳ cách hình dung nào, nhưng Harrison dường như không chút gắng sức. "Chà, Harrison, đó là cách cư xử phải phép ở bàn ăn à?" Cole lè nhè.

Harrison phớt lờ anh ta. Anh ghim chặt ánh mắt trên Travis. "Corrie có thể đã thọc một con dao vào lưng cô ấy hoặc cửa cổ họng của cô ấy hay chỉ có Chúa mới biết được điều gì khác nữa. Anh có nghĩ đến bất cứ khả năng nào như thế trong khi anh giương khẩu súng sẵn chết tiệt của anh và sẵn sàng không hả, Travis?"

"Bỏ chú ấy ra, Harrison." Adam ban hành mệnh lệnh.

Harrison cuối cùng đã nhận ra những gì anh đang làm và ngay lập tức buông người anh trai ra. Travis hết sức bàng hoàng. Anh ta vẫn còn quá ngạc nhiên vì phản ứng dữ dội của Harrison để có thể đẩy lên bất kỳ sự tức giận thực sự nào.

Cole nhắc ghế cho anh ta. Anh đợi cho đến khi Travis định ngồi xuống, rồi cố kéo cái ghế đi khỏi. Travis đã quá quen thuộc với trò lừa cũ rích. Anh ta đẩy mạnh vào vai Cole và lấy chỗ ngồi lại.

"Vì cậu đã nổi nóng và buồn bực về sự an toàn của Mary Rose, nên tôi sẽ không đánh cậu. Cậu may mắn vì đã không xé rách áo tôi", anh ta lẩm bẩm. "Tôi sẽ phải đánh cậu sau đó."

"Tôi sẽ rất vui lòng vá lại cho anh nếu Harrison xé rách nó," Eleanor buột miệng nói. "Đúng không, Mary Rose?"

Cô giữ ánh mắt của cô trên Harrison khi trả lời Eleanor. "Vâng, dĩ nhiên bạn sẽ."

Harrison đã lại như thế nữa rồi. Mary Rose không biết phải làm gì với anh. Người đàn ông ngọt ngào và dịu dàng mà cô thích ở bên cạnh rất nhiều một lần nữa đã biến thành một kẻ man rợ. Điều đó đã xảy ra thường xuyên hơn trong những ngày này, cô nhận ra. Cô nên dùng lời nguyện của anh bây giờ. Nhưng cô đã không. Ít nhất anh cũng không làm cô sợ hãi, cô cân nhắc, anh chỉ làm cô choáng váng đến nín thở thôi.

Cô quyết định là cô không thích sự không thể đoán trước của anh một chút. Anh đã trở nên cực kỳ hung hăng. Điều gì đã gây ra sự thay đổi ấy?

Cô nhìn quanh bàn xem ai nên bị đổ lỗi. Ánh mắt cô rơi trên Cole. Anh ấy nháy mắt với cô.

"Harrison chắc chắn đã có được sự chú ý của em," anh ấy nói. "Em trông có vẻ ngạc nhiên."

Cô không đánh giá cao sự hài hước ấy. Cô cau mày với sự không hài lòng và chỉ ngón tay vào anh ấy. "Đây là lỗi của anh, Cole Clayborne. Anh đã gây

ảnh hưởng xấu đến Harrison kể từ ngày anh ấy đến đây. Anh ấy từng là một quý ông hoàn hảo. Bây giờ hãy nhìn vào anh ấy xem. Nếu anh đã hủy hoại anh ấy, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu."

"Mary Rose, không chỉ chỏ ngón tay của em vào bất cứ ai," Adam chỉ dẫn. Nỗ lực của ông trong việc điều chỉnh cách cư xử của cô khá miễn cưỡng. Ông đang cố gắng không cười em gái mình bởi vì ông không muốn làm tổn thương những cảm xúc của cô. Nếu cô tin rằng Cole đã hủy hoại Harrison, Adam sẽ không cố gắng thay đổi suy nghĩ ấy.

Cole không có sự kèm chế, hoặc nhạy cảm như thế đối với cảm xúc của em gái. Anh ta bật cười. "Cậu ta chỉ giả vờ là một quý ông thôi, cậu ta giống y chang như phần còn lại của chúng ta, Mary Rose."

"Anh ấy có thể giống Adam, nhưng chắc chắn anh ấy không giống anh hay Douglas hay Travis."

"Có gì không đúng với bọn anh sao?" Douglas muốn biết. Cô lờ đi câu hỏi của anh ta. Cô quay sang Harrison. Anh vẫn đứng ở cạnh cuối bàn.

"Em nghĩ anh nên tránh xa Cole từ giờ trở đi, anh ấy đang cố mài nhẵn anh đấy, Harrison. Anh đã nhiễm phải một số thói quen xấu."

"Như là gì?" Harrison hỏi.

"Như là thô lỗ," cô trả lời.

"Đến đây nào, Mary Rose."

Cô thở dài. Ánh mắt anh nói với cô rằng không có gì để tranh luận. Cô đặt khăn ăn xuống, đứng lên khỏi ghế, và bước đến bên anh.

Cô đặt bàn tay lên cánh tay anh. "Thật thô lỗ khi anh kéo Travis ra khỏi ghế của anh ấy."

"Phải," anh đồng ý. "Thật là thô lỗ."

Cô hài lòng rằng anh đã nhận ra điều đó. "Và anh rất tiếc," cô nói, nghĩ rằng để giúp anh nói lời xin lỗi của anh.

"Không, anh không tiếc chút nào."

"Ôi, lạy Chúa trên trời, Harrison. Em ước anh không còn mắc phải lời nguyền này nữa. Chúng rất đáng lo ngại."

"Cậu ta chỉ hành động như một người bình thường thôi mà, Mary Rose," Douglas nói. "Anh nghĩ điều đó có chút mới lạ."

"Anh đang giúp cậu ta tổng khứ cung cách thành thị của mình", Cole thêm vào. "Em lẽ ra nên cảm ơn anh mới phải, em gái à."

"Về Corrie," Harrison bắt đầu, lờ đi tất cả các cuộc nói chuyện về tính khí của mình.

Cô siết tay anh. "Em ước anh sẽ làm theo lời khuyên của em, Harrison, nó sẽ giúp ích cho anh nhiều khi ở quanh đây."

"Điều này hẳn là sẽ tuyệt đây," Travis thì thầm đủ để mọi người nghe thấy.

"Để tâm đến công việc của chính mình đi, Travis," Mary Rose nói.

"Em có thể cho anh lời khuyên của em sau khi chúng ta nói về Corrie," Harrison khẳng định.

Cô thở dài. "Em biết anh muốn gì. Anh muốn em xin lỗi vì đã bước lên những bậc thềm đó, đúng không?"

"Anh muốn em sử dụng cái trí tuệ mà Đức Chúa Trời đã ban cho em. Đừng làm như vậy lần nữa."

Cô không tranh luận với anh ta. "Em sẽ cẩn thận."

Sự căng thẳng rời khỏi vai anh. "Cám ơn em."

Anh nghiêng xuống và hôn cô. Đó là một nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng, không đòi hỏi, đã kết thúc trước khi cô có thời gian để phản ứng.

"Ngừng hôn em gái của chúng tôi đi." Douglas ra lệnh, mặc dù giọng của anh ta thiếu đi sự chua cay thật sự.

Harrison đáp lại mệnh lệnh ấy bằng cách hôn Mary Rose lần nữa. Rồi anh đặt tay quanh vai cô và kéo cô lên áp bên cạnh sườn anh. Anh cố tình thể hiện sở hữu của mình.

Anh quay sự chú ý sang Travis. "Nếu tôi không thể tin tưởng anh về việc bảo vệ cô ấy ..."

"Nếu cậu không thể tin tưởng tôi á? Nếu đó không phải là tình thế khó xử ..."

"Hãy bỏ qua đi, Travis," Adam gợi ý. "Harrison, ngồi xuống. Mary Rose, trở về ghế của em."

Cô đi trở lại chỗ ngồi trong sự hoài nghi mơ màng. Có chuyện gì với Harrison thế nhỉ? Anh chưa bao giờ thể hiện tình cảm rành rành như thế trước các anh trai của cô trước đây.

"Ai đã làm những cái bánh quy này thế?" Travis hỏi.

"Tôi đã làm," Eleanor trả lời. "Sao thế? Anh không thích chúng à?"

"Tôi thích chúng rất nhiều. Chúng rất ngon".

Cô ta mỉm cười vui thích. "Tôi mừng vì anh thích chúng. Tôi sẽ làm nhiều hơn vào ngày mai nếu anh muốn tôi làm. Thậm chí tôi có thể nướng một cái bánh cake, tôi rất khéo tay, phải không, Mary Rose?"

"Vâng, đúng vậy," cô trả lời.

"Cô chắc chắn đang thích nghi," Douglas nói.

"Tôi cố gắng làm thế," Eleanor trả lời.

"Lời khuyên mà em định sẽ trao cho Harrison là gì vậy?" Cole hỏi em gái.

"Anh hỏi gì ...? Lời khuyên? Oh, vâng, bây giờ em nhớ rồi."

Cô vẫn còn bối rối bởi nụ hôn của Harrison và cố gắng lấy lại bình tĩnh. "Em định đề nghị Harrison làm theo lời khuyên của em."

"Chà, nó là thứ quái gì thế?" Cole hỏi.

"Xem ngôn ngữ của anh kìa, Cole," Mary Rose nói với anh ta. "Đầu tiên bằng tâm trí, sau đó bằng trái tim. Anh ấy nên suy nghĩ mọi thứ trước khi hành động."

Cole quay sang Harrison. "Tôi đã nghe điều đó từ đâu trước đây ấy nhỉ?"

Harrison trông như thể muốn đập đầu vào thứ gì đó cứng. "Có thể từ em gái của anh chẳng," anh nói khô khan. "Mary Rose?"

"Vâng?"

"Em khiến anh phát điên."

Adam bắt đầu bật cười. "Đừng có tức giận, em gái. Harrison không có ý xúc phạm em đâu. Cậu ta chỉ đang mắc phải lời nguyền của mình một lần nữa thôi."

Eleanor vỗ nhẹ vào tay Mary Rose. "Anh ta vẫn thô lỗ, phải không?"

Mary Rose không trả lời cô ấy. Cô để cho các anh trai có được sự cười cợt của họ, sau đó quyết định thay đổi chủ đề.

"Mọi người có muốn nghe về phần còn lại của chuyến thăm của em với Corrie không?" Mary Rose hỏi.

"Anh không nghĩ Harrison có đủ sức chịu đựng để nghe thêm nữa đâu." Cole nói.

"Tiếp đi, em gái. Hãy kể phần còn lại nào," Adam khuyến khích.

"Corrie chạm vào em, em đã kể với bà ấy tất cả những tin tức, đu đưa tới lui trên chiếc ghế của bà ấy, và sau đó em đột nhiên cảm thấy bàn tay của bà trên vai em. Nó nhẹ như một cánh bướm. Bà ấy thậm chí còn vỗ nhẹ. Bà ấy cũng cầu em nữa, nhưng chỉ một lần thôi."

Douglas cười. "Tại sao bà ấy làm vậy?"

"Mary Rose làm sao mà biết được cơ chứ?" Travis hỏi. "Người phụ nữ vẫn không nói chuyện với em ấy mà."

"Ồ, em tin rằng em biết tại sao bà ấy lại cầu em, nhưng em không muốn làm mọi người chán với những chi tiết đó. Eleanor, vui lòng chuyển bánh quy cho tôi. Chúng trông ngon quá".

"Chúng cũng có vị ngon nữa. Travis đã nói thế" Eleanor nói. Cô đưa đĩa cho Mary Rose và đưa ra gợi ý rằng cô nên lấy hai cái.

"Em sẽ không làm bọn anh chán," Cole nói. "Nói cho bọn anh biết lý do tại sao bà ta cầu em."

"Ồ, được rồi," cô đồng ý. Cô biết anh trai của cô sẽ không ngừng hỏi cho đến khi cô giải thích. "Em đã phàn nàn một chút, và em đoán bà ấy đã mệt mỗi khi lắng nghe. Em đã dừng phàn nàn ngay khi bà ấy cầu em."

"Bọn anh nên bắt đầu cầu em cách đây nhiều năm," Adam trêu chọc. "Nếu bọn anh biết nó sẽ có hiệu quả như thế."

"Bạn thật sự không nên phàn nàn, Mary Rose," Eleanor chỉ dẫn. "Mọi người không thích nó."

"Bạn đã nhận ra điều đó khi nào vậy?" cô hỏi.

"Chắc chắn bạn đã nhận thấy tôi đã hết phàn nàn rồi chứ."

"Vâng, thực sự tôi đã nhận ra," Mary Rose khẳng định với bạn của mình.

"Tôi đã nhận ra hành vi của tôi mệt mỏi thế nào khi tôi đang đi bộ từ nhà xuống thị trấn. Bạn không nhớ những vết rộp trên ngón chân của tôi sao?"

Vâng, đơn độc và mọi thứ, tôi đã có thời gian để suy nghĩ về thái độ của mình."

"Tôi chắc chắn rất thích nghe cô cười, Eleanor. Bây giờ cô đang tử tế quanh đây rồi, và cô giúp ích rất nhiều, tôi đang bắt đầu tự hỏi chúng tôi sẽ xoay sở thế nào nếu không có cô."

"Cám ơn ông, Adam."

"Bạn đã ở một mình khi nào?" Mary Rose hỏi.

Cô tình cờ nhìn Cole và nhận thấy anh ấy đang cố gắng để không mỉm cười.

"Tôi đã nói tôi ở một mình sao? Tôi đã không.", Eleanor buột miệng nói. "Hãy quên tôi đã đề cập đến nó, Mary Rose."

Cô sẽ không làm bất kỳ điều gì như thế. Điều gì đó đã xảy ra trên đường trở về từ Blue Belle, và cô quyết tâm tìm hiểu xem đó là gì.

"Eleanor, cậu sẽ giúp tôi dọn bàn và mang cà phê chứ?"

"Chắc chắn," Eleanor trả lời. "Tôi cố gắng hữu ích. Tôi hy vọng bạn sẽ nhớ điều đó."

Mary Rose thu gom một số đĩa và đi vào bếp. Eleanor theo sau cô một phút sau đó với những đồ ăn còn thừa. Cô đặt những chiếc đĩa xuống trên tủ chén, sau đó quay lại để thu thập các bình cafe.

Mary Rose sẽ không để cô ấy rời khỏi bếp. Cô vội vã đi qua để chặn đường, rồi quay người lại, khoanh tay lại trước ngực và nói, "Bắt đầu kể đi, Eleanor, chuyện gì đã xảy ra trên đường trở về nhà từ thị trấn? Điều gì đó đã diễn ra tốt đẹp."

"Không, thành thật mà nói thì tôi không bao giờ một mình, tôi rất chân thành đấy, làm ơn đừng làm điều gì hấp tấp". Eleanor phản đối.

"Như là gì?"

"Đừng bắt tôi rời đi. Đừng bỏ phiếu chống lại tôi."

"Thiên Đường ơi, bạn đang nói cái gì thế?"

Eleanor tiếp tục kể với cô mọi thứ.

Mary Rose trở nên tức giận. Thật là độc ác và tàn nhẫn khi Harrison và Cole đe dọa Eleanor. Cô đã dành trọn mười phút tốt đẹp để xoa dịu bạn mình. Sự tức giận của cô sủi bọt trong suốt thời gian đó. Eleanor rất vui khi có sự thông cảm và thấu hiểu của bạn mình, cô ta đã kể lại kinh nghiệm khủng khiếp một lần nữa, tô điểm các chi tiết. Đến lúc kết thúc, cô ta lại mô tả tỉ mỉ lần nữa.

SeseNau' Blog

Douglas biết ơn em gái anh đã rời phòng ăn vì anh muốn nói về Corrie mà không có sự can thiệp.

"Tôi đã có thời gian để suy nghĩ về những gì Harrison nói," anh ta tuyên bố trong một giọng thấp để Mary Rose sẽ không nghe thấy. "Corrie Khùng có

thể đã làm tổn thương Mary Rose, chú không nên để em ấy đi lên hiên nhà, Travis."

"Bà ta không có gì nguy hiểm cả. Corrie thích Mary Rose. Bà ấy để lại chăn trong hang cho em ấy, phải không?"

"Làm thế nào mà chú biết đó là chăn của Corrie Khùng?" Douglas hỏi.

"Ồ, vì Chúa, Douglas, nếu anh muốn bắt đầu kiểm chuyện với em thì cứ làm đi, đừng dùng các lập luận ngu ngốc thế chứ."

"Bà ấy điên," Cole xen vào.

"Làm thế nào anh biết điều đó?" Travis hỏi.

"Những người bình thường không chào đón khách viếng thăm quan bằng một khẩu súng sẵn chia ra ngoài cửa sổ của họ. Tôi theo phe Douglas. Anh ấy nói đúng ..."

"Không, tôi đã sai." Harrison tuyên bố.

Mọi người quay nhìn anh. Anh thở dài. "Tôi đã phản ứng thái quá. Tôi vẫn sẽ không để cô ấy đi lên trên hiên nhà, nhưng tôi không nên nổi xung theo cách tôi đã làm trong bữa ăn tối."

"Vậy tại sao cậu làm thế?"

Harrison nhún vai. "Gần đây tôi hơi dễ nổi cáu một chút."

Adam tựa lưng vào ghế. "Tôi thấy tò mò", ông nhận xét không đặc biệt với ai.

"Tò mò điều gì?" Cole hỏi.

"Bọn nhóc các chú có thể rất lặng lẽ khi các chú muốn, nhưng Harrison vẫn biết khi chú đang ở trong gian nhà tranh lục lợi đồ đạc của cậu ta. Chú đã nghĩ cậu ta đang ngủ cơ đấy."

"Sao nữa?" Cole thúc giục.

"Tôi thấy tò mò về việc Corrie có thể vào trong hang động, đắp mền cho Mary Rose, và sau đó rời đi, trong khi Harrison say ngủ. Yes, sir," ông nói với một nụ cười. "Tôi rất tò mò."

Cole quay sang Harrison. "Cậu đã nhìn thấy bà ấy, đúng không?"

"Vâng, tôi đã nhìn thấy bà ấy."

"Tại sao cậu không nói với chúng tôi?" Travis hỏi.

"Tôi không nói gì vì tôi không muốn Mary Rose biết. Cô ấy đang ngủ và Corrie đã không hề điên trong đêm đó, đôi mắt bà ấy dịu dàng khi đứng trên Mary Rose và nhìn xuống cô ấy. Tuy nhiên, tôi không biết liệu tâm trạng của bà ấy có thay đổi như gió không, hoặc liệu thực sự có thể biến thành nguy hiểm không. Vì tôi chỉ nhìn thấy bà ấy trong vài phút, tôi chưa sẵn sàng đặt cuộc sống của Mary Rose vào tay bà ấy. Tôi vẫn tin rằng em gái của anh cần phải duy trì cảnh giác."

"Bà ấy trông như thế nào?" Douglas hỏi.

"Giống như ai đó đã đeo bà ấy bằng rìu."

Travis rùng mình. "Thật đáng thương," anh thì thầm.

"Sao bà ấy không nói chuyện?" Cole hỏi.

"Tôi không chắc là bà ấy có thể."

"Ý cậu là cổ họng của bà ấy ..." Travis không thể tiếp tục. Anh ta bị rúng động bởi hình ảnh người phụ nữ mà anh đang nghĩ đến.

Cole là người anh trai duy nhất có vẻ như chẳng hề suy suyển. "Tại sao cậu không nói với Mary Rose rằng cậu đã nhìn thấy Corrie?"

"Tôi cảm thấy làm thế là xâm phạm. Corrie thuộc về cô ấy, cô ấy nên là người đầu tiên nhìn thấy bà ấy."

"Cậu có nghĩ Corrie sẽ để em ấy nhìn thấy không?"

"Tôi nghi ngờ điều đó, nhưng bà ấy có thể," Harrison thừa nhận.

"Mary Rose có lẽ sẽ ngắt đi, hoặc thét lên." Travis nói. "Quỷ thật, tôi sẽ làm thế."

Harrison lắc đầu. "Không, em gái của anh sẽ gạt mọi thứ qua một bên."

Adam gật đầu. "Cậu hiểu rõ em ấy, Harrison."

"Có một cơn bão đang tích tụ," Douglas nhận xét.

"Anh nghe thấy tiếng sấm à?" Cole hỏi.

"Chết tiệt. MacHugh ghét sấm sét."

Các anh em cười vang. "Chàng ta ghét mọi thứ," Travis nói.

"Chàng ta chắc chắn thích Adam," Douglas nhận xét. "Anh đã làm gì để khiến nó theo đuôi anh như một chú chó con sau khi anh cưỡi nó hôm nay thế?"

"Tôi đã theo lời khuyên của Harrison và ca ngợi cu cậu. Chàng ta thích nghe ca cẩm rằng mình tốt như thế nào. Chúng tôi là những linh hồn đồng điệu, Douglas."

"Anh sẽ chăm sóc nó cho tôi khi tôi rời đi chứ?" Harrison hỏi Adam.

"Cậu không đưa nó đi cùng à?" Douglas hỏi.

"Hành trình vượt đại dương sẽ là quá nhiều cho chàng ta."

"Để tôi đoán," Cole xen vào. "MacHugh ghét nước, phải không?"

Biểu hiện của Harrison trở nên nghiêm túc. "Hãy hứa với tôi vài thứ. Bất kể thế nào, đừng bán nó. Nếu tôi không thể quay lại đây, anh sẽ giữ nó."

Adam đồng ý. "Cậu có nghĩ cậu sẽ trở lại không?"

Trước khi Harrison có thể trả lời, Travis đã hỏi anh một câu hỏi khác. "Cậu vẫn định rời đi trong một tuần nữa à?"

"Không," Harrison trả lời. "Tôi đã quyết định rời đi sau ngày mai."

"Tại sao cậu lại thay đổi ý định?" Cole hỏi.

"Mary Rose."

Anh không nghĩ anh cần phải nói thêm, nhưng Douglas không chịu buông tha. Anh ta yêu cầu chi tiết. "Cậu đang cố gắng đẩy chúng tôi nói chuyện với

cô ấy sớm hơn à? Đó là cuộc nói chuyện của chúng tôi, Harrison, không phải của cậu. Tại sao cậu không thể đợi lâu hơn?"

"Em nghĩ cậu ấy nên sớm rời đi," Travis xen vào. "Em mệt mỏi với việc theo đuôi Mary Rose rồi, em ấy sẽ an toàn hơn khi cậu ta đã đi khỏi."

"Để cậu ấy nói cho chúng ta biết tại sao cậu ta lại đổi ngày hẹn sớm lên," Douglas dai dẳng.

Harrison quyết định nói thẳng thừng. "Thật đơn giản, thưa các quý ông, tôi đã đạt đến tận cùng giới hạn chịu đựng của mình rồi. Tôi không thể ở trong cùng một phòng với cô ấy và không ..."

"Cậu không cần phải đi vào chi tiết đâu," Cole vội vàng nói. "Chúng tôi hình dung được rồi."

"Và đó là một thứ thật đáng ghê tởm," Travis lăm bắm, vì nó liên quan đến em gái anh ta.

"Lại nữa rồi," Douglas nói.

"Gì?" Travis hỏi.

"Sấm sét", Douglas trả lời. "Nó đang đến từ nhà bếp."

"Anh đang nói về thứ quái gì thế?" Cole hỏi.

Douglas không cần phải giải thích. Harrison đã được lệnh đến nhà bếp. Mary Rose hét lớn tên anh. Eleanor gào lên tên Cole.

Hai người đàn ông vừa được triệu tập nhìn nhau.

"Tôi đoán có lẽ họ đã nói chuyện với nhau," Cole nói.

"Có lẽ?" Harrison trả lời khô khốc.

Cole miễn cưỡng di chuyển. Harrison đặt khăn ăn của mình xuống với một vẻ cam chịu và đứng lên.

"Cậu sẽ đi vào đó à?" Travis hỏi.

"Tất nhiên," Harrison trả lời.

"Những cơn bộc phát đó là về điều gì thế nhỉ?"

"Để đóng băng địa ngục," Harrison nói. "Đứng dậy nào, Cole. Anh sẽ đi cùng tôi." Cole ném khăn ăn vào Travis và đi theo Harrison vào trong bếp.

Mary Rose bắt đầu trước. "Sao các anh có thể tàn nhẫn như thế? Thật nhẫn tâm và đáng xấu hổ khi làm Eleanor sợ hãi như cách các anh đã làm. Em không thể tin anh đã ném bạn ấy ra khỏi đường giữa hư không. Các anh đang nghĩ gì thế?"

Harrison không có thời gian để tự vệ. Eleanor đã vội vã chạy tới đứng bên cạnh Mary Rose. Cô ta bắt chước tư thế quân sự bằng cách khoanh tay giữa ngực.

"Tôi có vết rộp trên những ngón chân của mình. Chúng đã chảy máu đấy, ờn Chúa. Cole cũng tham gia việc này sao? Anh ấy đã, đúng không?" Cô quay lại nhìn chăm chăm vào anh trai của Mary Rose. "Tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho anh."

"Hai người đã để bạn ấy một mình. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra với bạn ấy. Có những loài động vật hoang dã đang sống trên núi. Các anh đã quên về

chúng sao? Eleanor đã có thể ... Bạn có súng không?" cô hỏi bạn mình.

Eleanor lắc đầu. "Không, tôi không có. Nếu tôi có súng, Mary Rose, tôi đã bắn Harrison rồi. Anh sẽ cảm thấy thế nào nếu có điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra với tôi?" Eleanor hỏi Cole.

Anh bước tới bàn bếp và dựa vào đó. "Không có gì xảy ra với em hết," anh nói bằng một giọng bình tĩnh và hợp lý.

"Chưa hề có cuộc bỏ phiếu nào hết," Eleanor kêu lên. "Tôi đã phải tử tế mà không vì lý do gì cả. Tôi thậm chí đã làm bánh quy, chết tiệt nó."

Cole nhún vai. "Đó là những cái bánh quy rất ngon," anh ta nói. "Em không chết vì đã trở nên tử tế, Eleanor. Vậy hãy thôi hành động như thế đi."

"Luôn luôn có người quan sát cô ta mà." Harrison xen vào. Anh cũng nghe có vẻ hợp lý.

"Ai đã quan sát bạn ấy?" Mary Rose hỏi.

"Dooley đã nhận lượt của mình, sau đó đến phiên Ghost, và rồi Henry cuối cùng," Cole giải thích.

"Ghost? Chúa nhân từ, không phải Ghost chứ, liệu ông ấy có uống không?"

"Có, ông ấy có," Eleanor trả lời. "Người đàn ông rõ ràng đã nốc say bí tỉ."

"Ông ấy đã gì cơ?" Cole hỏi.

"Say rượu," cô nói. "Ông ta không thể đến cứu tôi nếu tôi gặp rắc rối."

"Em không thể biết được điều đó," Cole lập luận.

"Ông ấy đã nghĩ tôi là một thiên thần cơ đấy, vì Chúa."

"Ông ấy hẳn đã say thật rồi." Cole bật cười. Harrison kèm chế hơn. Anh chỉ cười mỉm.

Eleanor tuyệt vọng muốn Cole thú nhận rằng anh sẽ thương tiếc cô nếu cô bị giết. Cô biết cô đang quá thống thiết nhưng cô không quan tâm. Anh đã hôn cô, sau tất cả. Anh phải cảm thấy điều gì đó với cô, đúng không? Cô nghĩ rằng sẽ thật đáng yêu nếu anh thừa nhận điều đó.

"Anh sẽ làm gì nếu tôi bị giết?"

"Điều đó đã không xảy ra. Em chắc chắn đáng ngắm nhìn khi gò má em bừng đỏ."

"Trả lời câu hỏi của tôi," Eleanor khẳng định.

"Được thôi, tôi sẽ trả lời. Tôi đoán là tôi sẽ chôn em."

"Anh sẽ chôn tôi."

Trông cô không có vẻ quá hạnh phúc với anh. Anh quyết định rằng đó không phải là câu trả lời mà cô đang tìm kiếm. "Tôi sẽ chọn một vị trí tuyệt vời."

Harrison vòng tay quanh Mary Rose. "Anh cũng sẽ làm điều tương tự cho em," anh hứa với cô.

Cô có thể nhìn thấy nét cười cợt trong mắt anh. "Anh thật chu đáo làm sao," cô thì thầm.

Eleanor tiến gần Cole hơn. "Và sau đó anh sẽ làm gì?"

"Em có cần phải nâng cao giọng lên như thế không? Em đang làm tôi đau đầu đấy."

Cô đã xin lỗi trước khi cô nhận ra cô đang làm gì. "Tôi xin lỗi. Vui lòng hãy cho tôi biết anh sẽ làm gì sau khi chôn tôi trong một vị trí tuyệt vời."

Cole giả vờ phải ngẫm nghĩ về điều đó.

"Chà, tôi phải đào sâu khi tôi chôn em, để những con thú sẽ không tìm thấy em. Và trời thì nóng trong năm nay", anh nói.

"Vâng," cô đồng ý. "Trời nóng."

"Tôi đoán tôi sẽ trở về nhà và kể với Mary Rose chuyện gì đã xảy ra. Cô ấy sẽ cảm thấy buồn, phải không, Harrison?"

"Vâng, cô ấy sẽ," Harrison đồng ý.

Cả Eleanor lẫn Mary Rose đều không thể giữ được sự tức giận của họ nữa. Cách Cole đang nói theo kiểu lè nhè của những chàng cao bồi khiến cả hai người phụ nữ đều muốn bật cười.

"Và rồi anh sẽ làm gì?" Eleanor hỏi.

"Tôi đoán tôi sẽ lấy một ly bia."

Cô quay người và bước ra khỏi bếp. Cô biết cô sẽ mỉm cười. Cô không muốn Cole nhìn thấy nó.

Anh bắt kịp cô ở hành lang ngay khi cô đang mở cánh cửa xoay để cô có thể đi vào phòng ăn.

Anh tóm lấy cô quanh eo và buộc cô quay lại.

"Chính xác thì em mong tôi nói tôi sẽ làm gì?"

"Tôi mong anh nói rằng anh sẽ cảm thấy tiếc cho sự qua đời của tôi. Thực hiện bất kỳ sự tiếc thương thật lòng nào sẽ là quá nhiều để yêu cầu từ một người như anh."

"Chắc chắn tôi sẽ thương tiếc mà."

"Anh không thấy tiếc chút nào vì đã nói dối tôi sao?"

"Không."

"Tại sao không?"

"Bởi vì em đang đau đớn thực sự ở trong lòng, Eleanor. Tôi thích em tốt đẹp hơn như bây giờ. Em ngọt ngào hơn nhiều khi em không la hét mọi lúc. Bên cạnh đó, tôi đã hôn em. Tôi sẽ không làm thế nếu Harrison không bỏ rơi em trên con đường mòn. Nhân tiện, tất cả kế hoạch là của cậu ấy. Muốn tôi hôn em một lần nữa không?"

"Vâng, làm ơn."

Bàn tay của Cole di chuyển đến phía sau cổ cô. Anh đã rất dữ dội khi kéo cô sát vào với anh.

"Có một ngọn lửa đang cháy bên trong em, Ellie. Em làm cho một người đàn ông muốn đến gần ngọn lửa hơn. Thật sự gần. Tôi đã nghĩ về việc hôn

em lần nữa suốt cả tuần dài."

"Cole?" Giọng cô là một tiếng thì thầm mơ màng.

"Vâng?"

"Anh sẽ vui lòng tiến hành điều đó chứ?"

Anh đang cười khi miệng của anh đòi hỏi của cô. Một nụ hôn là không đủ. Anh quyết định muốn nhiều hơn. Anh đang có một cơ hội quá đôi lứa lòng, anh quên mọi thứ về việc để lại Mary Rose trong nhà bếp cùng với người đàn ông quyết tâm quyến rũ cô.

[SeseNau' Blog](#)

Em gái của anh rất biết ơn về khoảnh khắc riêng tư khỏi gia đình. Cô muốn nói chuyện với Harrison và tìm hiểu tại sao anh lại tránh cô. Có chuyện gì đó đã sai, đúng vậy, và cô không còn muốn buồn phiền vì điều đó thêm nữa.

Khi Cole rời phòng, Harrison đi đến cửa sau và nhìn vào màn đêm.

Một làn gió mát lọc xuyên qua ô cửa lưới. "Anh đang nhìn gì vậy?" cô hỏi.

"Thiên đường."

Anh quay lại và thấy cô đang đứng cách anh một bước chân. Anh không nói một lời với cô. Anh chỉ nắm lấy tay cô, quay người và đi ra ngoài.

Cô ngoan ngoãn đi theo anh. Cô mong anh dừng lại ở hiên sau nhà, nhưng anh tiếp tục đi xuống những bậc thang và băng qua sân. Bước đi của anh dài, có chủ đích. Anh muốn đặt khoảng cách giữa cô và các anh trai để anh có thể nói chuyện với cô. Anh buông tay cô nửa đường băng qua sân và tiếp tục đi tới khu bãi quây. Anh quay sang cô, khoanh tay trước ngực, và dựa lưng vào thành lan can bằng gỗ.

Cô đứng cách anh ít nhất mười feet. Cô muốn chạy về phía anh, quàng cánh tay quanh anh và ôm anh thật chặt. Thay vào đó, cô đứng yên và chờ đợi một dấu hiệu cho thấy anh muốn cô chạm vào anh.

Anh có vẻ hài lòng khi nhìn cô. Cô không cảm thấy thiếu thoải mái dưới cái nhìn chăm chú của anh. Ánh mắt anh giờ đây tràn ngập sự ấm áp. Có sự dịu dàng trong ánh nhìn của anh khiến cô cảm thấy như thể anh đang vuốt ve cô. Cô tiến lại gần anh hơn theo bản năng, ánh mắt cô khoá chặt trên anh, và cô thậm chí còn không cố gắng dấu tranh với phản ứng của mình đối với anh. Anh không chạm vào cô, nhưng cô vẫn cảm thấy hụt hơi, ấm áp và bồn chồn với khao khát.

Cô nhớ việc được hiểu thấu bởi anh. Cô thấy mình đang tự hỏi liệu anh có nhận ra anh đã thay đổi biết bao nhiêu kể từ khi anh đến Montana không. Giờ đây đã có một nét hoang dã trong anh, một vẻ vạm vỡ mà cô không nhận thấy vào ngày cô gặp anh. Anh luôn có cơ bắp và cao lớn, nhưng bây giờ anh trông như dũng sĩ Herculean đối với cô. Mặt trời đã làm cho da anh trở nên sẫm màu hơn. Mặc dù không thể, nhưng mắt anh cũng có vẻ sẫm hơn, và mái tóc dài hơn, gần như đến vai. Tuy vẫn sẫm màu, nhưng ánh trắng đã khiến cho nó có vẻ như được kẻ sọc bởi vàng.

Càng nhìn anh lâu, cô càng khó giữ hơi thở của mình hơn.

Anh nhận thấy sự thay đổi tinh tế trong cô. Đôi mắt cô đã chuyển sang màu xanh da trời sẫm. Cô có một vẻ bối rối trên khuôn mặt. Cô đã khuấy động anh như quở địa ngục.

Anh nhận ra cái nhìn ấy. Mắt cô luôn chuyển sang màu này khi anh hôn cô. Sự đam mê đã gây ra phản ứng đó. Lý do bây giờ là gì?

Anh nghĩ anh biết, nhưng dẫu sao thì anh cũng sẽ bắt cô nói với anh.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Giọng anh sâu thẳm, khàn khàn, lôi cuốn của người vùng Cao Nguyên.

"Anh đẹp làm sao," cô thì thầm. "Anh biết đấy, em đã nghĩ anh đẹp trai khi lần đầu gặp anh, nhưng bây giờ chỉ nhìn anh thôi cũng làm cho hơi thở em bị bẫy lại trong cổ."

Cô không thể tin rằng cô đã có can đảm để nói với anh sự thật, đặc biệt khi anh đã lãng tránh cô suốt cả tuần.

"Em cũng nghĩ rằng anh đã lãng tránh em. Anh đã cảm thấy mệt mỏi với em sao?"

Câu hỏi làm anh ngạc nhiên. Anh không thể tưởng tượng được tại sao cô lại lo lắng về một điều không thể như thế.

"Anh không bao giờ cảm thấy mệt mỏi với em. Anh nghĩ về em từ phút anh thức dậy cho đến giây anh chìm vào giấc ngủ. Địa ngục, anh thậm chí còn mơ về em."

"Anh có ư?" cô hỏi một tiếng thở dài.

"Vâng, anh có."

Sự âu yếm đã chuyển vào trong giọng nói của anh. Cô bước thêm một bước nữa. "Em cá là chúng ta nghĩ về những điều tương tự." Như là hôn nhau, ôm ấp nhau, chia sẻ những bí mật và những ước mơ.

Tiếng cười của anh nhạo báng. "Anh nghi ngờ điều đó. Em không biết nhiều về đàn ông, phải không?"

"Em nghĩ là em có. Em có bốn người anh trai. Em thường biết họ đang nghĩ gì."

"Có đúng không? Em có thực sự muốn biết anh đang nghĩ về điều gì ngay bây giờ không?"

Cô chậm chậm gật đầu. Rồi cô tiến thêm một bước về phía anh. "Vâng, làm ơn, anh làm em rất tò mò."

"Anh đang nghĩ em sẽ nóng lên như thế nào khi anh ân ái với em. Anh hình dung em đang nằm duỗi dài trên tấm chăn của anh, làn da mềm mại và óng ánh vàng, mái tóc hoang dã và rối bời, bờ môi sưng phồng và đỏ hồng vì những nụ hôn dài của anh. Đôi mắt em mang màu của bầu trời như chúng đang có ngay bây giờ. Anh đang suy nghĩ về những âm thanh nho nhỏ em sẽ tạo ra từ sâu trong cổ họng khiến anh phát điên và trở nên cứng đến nỗi nhức nhối muốn ở bên trong em. Anh đang nghĩ cuộc làm tình của chúng ta sẽ hoang dã và mãnh liệt như thế nào, và cách em sẽ bám sâu móng tay vào vai anh khi chúng ta cuộn chặt với nhau và anh đang rộn ràng bên trong em, và em sẽ chặt khít và ẩm ướt ra sao. Đó là khá nhiều những gì anh đang nghĩ."

Cô dường như không thể thở nổi. Cô rất ngạc nhiên vì cô vẫn có thể đứng. Những hình ảnh gợi tình anh vẽ ra cho cô khiến đầu gối cô yếu ớt.

Anh vẫn chưa nói xong. Anh từ từ mở rộng cánh tay ra và nói, “Anh sẽ không nhẹ nhàng, em sẽ không muốn anh như thế. Hãy hiểu anh, Mary Rose. Anh sẽ có em, mãi mãi. Có muốn anh tiếp tục không?”

Cô không thể trả lời anh. Cô cảm thấy như thể anh vừa đặt cô trên lửa. Cô có thể cảm thấy mặt cô đang bùng cháy và đột nhiên hết sức khao khát về một chiếc quạt hoặc một ly nước mát lạnh.

Cô cúi đầu xuống để anh không nhìn thấy mặt cô đỏ lên như thế nào. Anh sẽ nghĩ cô ngượng ngùng. Tuy nhiên, cô không hề ngượng ngùng và điều đó làm cô ngạc nhiên hơn bất cứ điều gì khác.

Người đàn ông chắc chắn rất giỏi với ngôn từ. Anh rất thẳng thừng và hoàn toàn trung thực với cô. Anh xứng đáng được đáp trả bằng sự trung thực. Cô sẽ không giả vờ rằng cô không thích những gì anh vừa nói. Cô nghĩ rằng một phụ nữ đúng mực có lẽ sẽ quay người và chạy trở lại nhà vì sự an toàn. Có lẽ đó là lý do anh không giữ cô. Anh trao cho cô tự do để quyết định xem cô có nên đúng mực hay không. Những lời nói của anh là những từ của người yêu và không nên nhạo báng mà nên chấp nhận, và cô đã làm chính xác điều đó.

Cô nhìn anh, nhìn thẳng vào trong mắt anh, và thì thầm, "Đó khá nhiều là những gì em đang nghĩ."

Anh trông có vẻ hài lòng một cách ngạo mạn. Cô nhanh chóng khép lại khoảng cách giữa họ. Cô đứng trong giữa hai chân anh, với hai cánh tay vòng quanh eo của anh, và tựa vào anh.

"Tuy nhiên em vẫn đang mặc quần áo trong suy nghĩ và những giấc mơ của em. Em đang mặc gì trong suy nghĩ và giấc mơ của anh?" cô hỏi.

"Anh."

Từ đơn lẻ ấy làm tràn ngập tâm trí cô với tất cả các loại hình ảnh gợi tình. Cô trở nên khó thở khi nghĩ về hai người họ ở trên giường cùng nhau mà không có một mảnh quần áo ngăn cách họ.

"Harrison, khi anh nói những điều như ... anh khiến em cảm thấy ..."

"Nóng toàn thân?"

"Vâng," cô thì thầm. "Nóng toàn thân. Em thật trơ tráo khi thú nhận điều đó, đúng không? Em không tin em sẽ hành động như thế này nếu như bất kỳ ai khác nói với em theo cách anh vừa làm".

"Địa ngục, anh hy vọng là không."

"Anh khiến em cảm thấy mình xinh đẹp," cô thì thầm với sự ngạc nhiên trong giọng cô.

"Em xinh đẹp," anh nói. "Em không trơ tráo, cưng yêu dấu. Em đang thành thật với anh. Mặc dù em đã không nói thật về chuyện nghĩ và mơ theo cách của anh."

"Làm sao anh biết em đã không?" Chúa ơi, sao cô yêu âm sắc thô ráp trong giọng nói của anh quá chừng. Nó làm cho toàn thân cô run rẩy với khao khát.

"Em không có bất kỳ kinh nghiệm nào để rút ra những suy nghĩ như vậy. Em không có bất kỳ ý tưởng nào rằng điều đó sẽ tuyệt như thế nào giữa chúng ta hết."

Cô nghiêng người ra sau để có thể nhìn vào mắt anh. "Chính xác anh có bao nhiêu kinh nghiệm?"

"Đủ."

Anh sẽ không nói thêm chi tiết, và cô quyết định không theo đuổi vấn đề. Đó chỉ đơn giản là những cuộc chinh phục trong quá khứ của anh. Quá khứ. Hiện tại thuộc về cô. Bên cạnh đó, cô thậm chí không thể nghĩ đến việc Harrison làm tình với một người phụ nữ khác mà không bị nhói buốt vì đau đớn và ghen tị.

"Thật tổn thương khi nghĩ về anh với một người phụ nữ khác."

"Anh không thể thay đổi quá khứ vì em. Anh chưa từng yêu bất kỳ người phụ nữ nào mà anh đã đưa lên giường, và họ chắc chắn cũng không yêu anh. Bọn anh đã chỉ lợi dụng lẫn nhau bởi vì cùng muốn điều tương tự."

"Anh đã muốn gì?"

"Sự thoả mãn thể xác", anh trả lời. "Anh không tự hào về hành vi của mình. Sử dụng bất cứ ai theo cách anh đã làm là sai. Tuy nhiên anh phải trưởng thành trước khi anh hiểu ra mọi thứ."

Cô gật đầu để anh biết là cô hiểu. "Cole và Travis và Douglas vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành."

"Sao em biết là họ không?"

"Tần suất các chuyến đi của họ đến Hammond."

Harrison cười. "Em biết về ngôi nhà bên ngoài thị trấn sao?"

"Với những người phụ nữ à? Dĩ nhiên. Em biết từ lâu rồi. Adam đã giải thích mọi thứ cho em. Bây giờ anh giải thích những gì có thể giống như thế

trên giường với anh, em tin rằng em sẽ bắt đầu có những suy nghĩ và giấc mơ tương tự như anh. Dù vậy, em sẽ không nói với Adam về chúng đâu."

"Không phải những gì có thể giống như trên giường của anh, mà là nó sẽ như thế. Anh muốn có em, Mary Rose."

"Anh muốn ư?"

"Anh yêu em, em yêu dấu".

Cô tràn ngập niềm vui. Những giọt lệ rưng rưng trong mắt cô, và tất cả những gì cô muốn làm là ném mình vào vòng tay anh và giữ anh thật chặt trong suốt quãng đời còn lại. Cô không nhận ra rằng cô đã khao khát nghe những lời đó như thế nào.

Anh sẽ không để cô ôm anh. Anh giữ vai cô và siết nhẹ để cô chú ý đến những gì anh muốn giải thích với cô.

"Anh muốn em lắng nghe một cách cẩn thận. Anh yêu em, và anh sẽ tiếp tục yêu em cho đến ngày anh chết. Anh muốn dành cả đời để bảo vệ và yêu thương em. Anh đặt toàn bộ niềm tin vào em. Anh biết rằng một khi em vượt qua được cơn giận của mình, em sẽ nhận ra rằng chúng ta dành cho nhau Đó là điều không thể tránh khỏi. Không ai có thể yêu em như cách anh yêu em. Anh muốn em cố gắng nhớ điều đó khi em ghét anh. Hãy nhớ rằng anh chưa bao giờ, không bao giờ có ý định làm tổn thương em. "

"Em không hiểu những gì anh đang cố gắng nói với em. Em sẽ không bao giờ có thể ghét anh."

"Ôi, tình yêu, em sẽ ghét anh," anh hứa hẹn. "Anh ước với Chúa rằng anh có thể ngăn chặn nỗi đau mà em sẽ phải chịu đựng, nhưng anh không thể. Giờ đây, nó đã ở ngoài tầm tay của anh rồi."

Cô không sợ hãi bởi dự đoán tăm tối của anh. Anh yêu cô. Không điều gì khác quan trọng đối với cô.

"Anh nói với em rằng anh có niềm tin vào em, nhưng anh mâu thuẫn với bản thân bằng cách gợi ý rằng em sẽ có thể ghét anh. Em có nhiều niềm tin vào anh hơn anh có với em, Harrison. Không điều gì anh từng làm, hay sẽ làm, có thể làm cho em ghét anh. Em yêu anh nhiều hơn em hình dung được là em có thể. Tình yêu của em đi cùng với sự tin tưởng hoàn toàn. Em không trao tặng điều đó một cách dễ dàng. Khi em đến giường của anh, đó sẽ là với một trái tim đầy yêu thương. Em không quan tâm điều đau lòng nào đang chờ đợi em. Nếu anh ở bên cạnh em, em sẽ chịu đựng được bất kỳ điều gì."

Anh nắm chặt vai cô. "Hãy suy nghĩ thật lâu và thật kỹ trước khi em trao cho anh ước hẹn tình yêu của em. Hãy thấu hiểu và ghi nhớ mọi từ anh vừa nói với em. Sau đó hãy đi và nói chuyện với các anh trai của em. Hãy nghe những gì họ phải nói trước khi em nói với anh rằng em yêu anh lần nữa."

Cô lắc đầu. "Em không cần phải nói chuyện với họ. Em đã biết điều gì đang có trong trái tim em rồi. Không gì họ nói có thể thay đổi cách em cảm nhận về anh."

Anh run rẩy vì sự tin cậy của cô. "Em đang cảm dỗ anh bất chấp những hậu quả. Anh cần em, Mary Rose, và anh biết anh không thể tiếp tục chờ đợi lâu hơn được nữa. Anh sẽ không bao giờ ép buộc em. Em sẽ trao thân cho anh một cách tự nguyện. Đừng nói với anh rằng em yêu anh lần nữa, vì nếu em làm thế, từ giây phút đó, em sẽ thuộc về anh. Anh sẽ không để em thay đổi ý định đâu."

Bàn tay anh ôm lấy hai bên mặt cô. Những vết chai thô ráp của anh đối lập với làn da mềm mại của cô làm nổi bật sự khác biệt kỳ diệu giữa chúng. Cô đắm chìm trong sức nóng toả ra từ anh, sức mạnh trong bàn tay anh, sự rắn

chắc trong cơ thể anh, cách hoàn hảo anh cao vượt trên cô. Cô không cảm thấy nhỏ bé bởi vì anh có sức mạnh thể lực vượt xa hơn cô. Cô thấy được tôn vinh trong tất cả các sự tương phản kỳ diệu giữa họ. Cô bình đẳng với anh trong tất cả những cách quan trọng nhất đối với cả hai. Trong tâm trí cô, và trong trái tim cô.

"Anh yêu em, Mary Rose."

Sự dịu dàng trong giọng nói của anh là bằng chứng anh đã nói từ trái tim mình.

Ngón tay cái của anh vuốt ve vành môi dưới của cô. Cô cảm nhận sự ấm áp của cái vuốt ve ấy xuống đến tận những ngón chân.

"Em là tất cả những gì anh có thể mong muốn từ một người bạn đời, và nhiều hơn nữa. Anh đã bị cuốn hút bởi sự tử tế, sức mạnh và trái tim tinh khiết của em. Bây giờ, hãy trở vào bên trong nhà đi, trước khi anh quên mất lời hứa của mình."

Tay anh thông xuống hai bên. Cô hiểu rõ những gì anh mong đợi cô làm. Anh đã trao cho cô một lối thoát vì anh muốn cô chắc chắn. Có lẽ sẽ không còn đường lui một khi cô thực hiện cam kết của mình với anh.

Ồ, vâng, cô hiểu. Cho dù anh không hiểu. Đã quá muộn rồi, vì trái tim cô đã được trao đi rồi.

"Em yêu anh, Harrison."

Anh trở nên hoàn toàn bất động. Cô lặp lại lời cam kết.

"Chúa ơi, Mary Rose, em có hiểu rằng anh..."

"Em yêu anh."

Anh kéo cô vào trong vòng tay anh. Hai bàn tay anh khum vào hông cô, và anh nâng cô lên áp chặt vào anh cho đến khi xương chậu của cô chạm vào háng anh.

Cô quàng tay quanh cổ anh. Cô bắt đầu run rẩy với ước đoán, vì bây giờ sức nóng và sức mạnh của anh đã bao trùm cô. Cô yêu mùi hương và cảm giác anh áp sát vào cô, và Chúa ơi, nếu anh không hôn cô sớm, cô nghĩ cô sẽ mất trí mất thôi.

Anh đợi cho đến khi cơn đói của anh thiêu đốt anh. Và rồi anh nghiêng xuống, bắt đầu làm tình với cô bằng miệng anh. Lưỡi của anh vuốt ve đôi môi cô, rồi chìm sâu vào bên trong để kết đôi với lưỡi của cô.

Hương vị của cô làm anh say sưa. Miệng anh trở nên đòi hỏi nhiều hơn, nghiêng trên cô hết lần này đến lần khác cho đến khi anh trở nên hoang dã với nhu cầu rộn ràng của mình. Chỉ có Mary Rose, niềm đam mê của cuộc đời anh, tình yêu vĩnh hằng của anh. Anh quấn mình trong sự mềm mại của cô và tin rằng anh đã chạm tới thiên đường.

Nụ hôn sâu, nóng bỏng, ẩm ướt, đã trở nên khẩn cấp hơn bởi vì đáp ứng không giới hạn của cô đã áp đảo anh. Cô dường như không thể có đủ của anh. Cô muốn chạm vào và vuốt ve anh ở khắp mọi nơi. Sự vươn dậy của anh được ôm ấp giữa hai hông cô. Cô có thể cảm thấy vật cứng rắn của anh ép vào cô và bắt đầu cọ xát vào anh theo bản năng.

Sự cám dỗ muốn tiến xa hơn đã bắt đầu lấn áp tất cả các mối quan tâm khác. Harrison đột ngột nhận ra tình thế khó khăn của mình. Và của cô. Nếu anh không dừng lại bây giờ, anh sẽ chiếm đoạt trinh tiết của cô ngay trong sân sau. Chúa giúp anh, ý nghĩ đó đã không đẩy lùi anh.

Anh đột ngột kéo người ra khỏi cô. Hơi thở của anh tả tơi và rời rạc. Tất cả các dây thần kinh trong cơ thể của anh đều hét lên đòi hoàn thành. Anh rùng mình phản ứng với nhu cầu cuồng nhiệt đang tuôn chảy qua anh và nghiêng chặt hàm khi anh âm thầm cố gắng tách bản thân cách xa khỏi cô.

Cô cảm thấy như thể chiếc neo của cô vừa bị tách khỏi cô. Sức mạnh của cô đã bỏ rơi cô, và cô đổ sập vào anh, run rẩy với nhu cầu của chính mình.

Cô muốn anh vòng cánh tay anh quanh cô lần nữa và ôm cô thật chặt.

"Trở vào trong nhà đi."

Sự khắc nghiệt trong mệnh lệnh của anh đã cắt ngang sự mơ màng của cô. Cô cố gắng hiểu. "Vào trong nhà? Em không muốn rời xa anh. Hãy hôn em lần nữa đi. Em yêu anh, Harrison. Em muốn anh ôm em."

"Trở vào trong nhà."

Anh không đang ra lệnh cô rời khỏi, anh đang nói với cô. Cô hít một hơi thật sâu và từ từ kéo tay ra khỏi anh.

Cô bối rối vì sự thay đổi đột ngột của anh. Cô đã làm điều gì đó sai chẳng, và nếu có thì đó là gì? Cô không đang ở trong tình trạng tốt để cố gắng tìm ra bất cứ điều gì ngay bây giờ. Cô sẽ phải đợi cho đến sau đó, sau khi trái tim cô ngừng đập như điên dại và cô có thể lấy được hơi thở của mình mà không hỗn hển, và rồi cô sẽ suy nghĩ thông suốt mọi thứ.

Tuy nhiên, anh sẽ không cần phải nói cô để anh lại một mình nữa. Dù sẽ thế nào, cô vẫn hiểu rõ ý nghĩa của từ 'không', ngay cả khi nó được che dấu như một mệnh lệnh.

Cô quay người và bắt đầu đi trở lại ngôi nhà. Sự bức bối và thất vọng đã không bắt được cô cho đến khi cô đi được nửa đường về nhà.

Sự rút lui đột ngột của anh thật quá sức thô lỗ, phải không? Anh sẽ chết khi nói với người phụ nữ anh yêu rằng tại sao anh lại vội vã ngừng hôn cô sao?

Cô nghĩ rằng anh ở sau cô. "Anh có tính khí y như con ngựa của mình ấy," cô lẩm bẩm đủ lớn để anh nghe.

Anh không trả lời cô. Cô quay lại để lặp lại sự xúc phạm và nhận ra rằng anh không thể nghe. Anh đang đi theo hướng ngược lại.

"Anh đi đâu thế?" cô gọi.

"Đi ngủ."

Đã muộn, nhưng không muộn đến thế. "Anh sẽ không trở lại nhà tối nay à?"

"Không."

"Vây chúc ngủ ngon."

Anh không đáp lại lời chia tay của cô. Cô chờ đợi một phút nữa, và khi anh đi đến lối vào của ngôi nhà tranh và đẩy cánh cửa mở ra, cô đánh mất sự kiên nhẫn.

"Chúc ngủ ngon," cô hét lên. Cô lặng lẽ thêm 'đồ chết tiệt'.

Cuối cùng anh quay lại và nhìn cô. "Mary Rose?" Giọng của anh đủ sức mạnh để nhắc cô lên khỏi mặt đất.

Ý niệm kỳ cục và không tưởng đã khiến cô mỉm cười. "Vâng?"

"Đừng để anh đợi nhé."

Ngày 4 tháng 5 năm 1867

Mama Rose kính mến,

Tất cả chúng con đều đau lòng sau khi chúng con đọc thư của má. Chúng con có hàng trăm câu hỏi để hỏi má. Tại sao má không nói cho chúng con biết những gì Livonia đã làm sớm hơn? Má không nên phải lo lắng một mình. Bây giờ chúng con là gia đình của má, và má không nên giấu chúng con bất cứ điều gì.

Livonia đã tổng tiền để má ở lại với bà ta bao lâu rồi? Vâng, chúng con biết và chúng con hiểu người phụ nữ lớn tuổi ấy sợ hãi như thế nào. Bị mù thật là khủng khiếp, dĩ nhiên, và gánh nặng với hai người con trai tự cho mình là trung tâm, những kẻ đang cố gắng bán mọi thứ không thông qua bà ấy, cũng thật đáng sợ, nhưng, Mama Rose à, không có gánh nặng nào của bà ấy có thể biện minh cho những gì bà ấy đang làm với má.

Má có thực sự tin là bà ấy sẽ nói với con trai của mình rằng Adam đã giết cha của họ không hay bà ấy chỉ đang lừa gạt? Bà ấy hoàn toàn quên là anh ấy đang cố gắng bảo vệ má và Livonia khỏi cơn thịnh nộ của người chủ rồi sao? Có nhớ tất cả những lần ông ta đã đánh bà ấy không? Livonia chắc chắn đã chịu đau khổ, nhưng không gì trong những điều đã xảy ra với bà ấy có thể làm cho tội lỗi của bà ấy khi chống lại má dễ dàng chịu đựng hơn cho chúng con. Lincoln đã muốn má được giải phóng, và hàng ngàn thanh niên

hy sinh cuộc sống của mình trong cuộc chiến đã làm như vậy để đảm bảo sự tự do của má.

Bây giờ Mistress Livonia lại ràng buộc má trong cảnh nô lệ một lần nữa ...

*Thiên Chúa bảo vệ tất cả chúng ta,
Con trai yêu thương của má, Douglas.*

Chương 14

Cole và Eleanor ở trong hành lang ôm hôn nhau và thì thầm những từ vô nghĩa ngọt ngào với nhau trong một lúc lâu. Cuối cùng, anh đã tạm dừng trò chơi tình yêu khi cảm thấy sự kiểm soát của mình trượt đi. Anh đã quen với việc có được những gì anh muốn khi anh muốn, nhưng Eleanor không giống bất cứ phụ nữ nào khác anh đã hôn hít và ngủ cùng. Sẽ phải có một sự cam kết trước khi anh ngủ với cô ta, và chết tiệt tất cả, anh không định đưa mọi thứ đi xa đến thế.

Anh quyết định không bao giờ hôn cô lần nữa khi anh đi theo cô vào phòng ăn. Anh kéo ghế cho cô trước và sau đó đi vòng sang phía bên kia bàn để ngồi xuống. Anh dường như không nhận thấy là các anh em trai đang quan sát mình. Anh đã đặt hết tâm trí vào việc âm thầm liệt kê tất cả các lý do anh cần để tránh xa nàng trinh nữ ửng hồng đang ngồi đối diện.

"Chú không quên điều gì đấy chứ?" Douglas hỏi em trai.

Travis phải huých Cole để anh trả lời.

"Như là gì?" Cole hỏi.

"Như là em gái của mình, nó vẫn ở trong nhà bếp với Harrison."

Cole bắt đầu đứng dậy, rồi đổi ý. "Mary Rose là một cô gái lớn rồi. Em ấy có thể tự chăm sóc bản thân bên Harrison. Nếu cậu ta muốn từ bỏ tự do của mình, đó là vấn đề của cậu ta chứ không phải của tôi."

"Tự do của cậu ta?" Douglas hỏi, cố hết sức không bật cười. Anh ta nhận thấy Cole đã nhìn Eleanor khi đưa ra bình luận về Harrison.

"Phải, tự do của cậu ta," em trai anh lầm bầm. Tư thế của quai hàm cho biết anh ta không muốn tiếp tục thảo luận.

"Em không nghĩ Harrison nhìn điều đó theo cách như anh," Travis xen vào.

Eleanor không nhận ra sự thay đổi của Cole. Cô mỉm cười với anh và nói, "Mary Rose rất có năng lực. Tất cả giáo viên của chúng tôi ở trường đều nghĩ như vậy. Bạn ấy đã giúp tôi vượt qua được một lớp toán cực kỳ khủng khiếp. Tôi sẽ rất nhớ nếu không có bạn ấy."

Travis nhìn chăm chăm vào Cole trong một phút khác, rồi đứng lên và đi vào bếp tìm Mary Rose. Anh ta không quan tâm em gái mình có năng lực như thế nào. Anh ta biết Harrison và hiểu chính xác ý định của anh là gì. Cole có thể đã chấp nhận một quan niệm đa sầu đa cảm, nhưng chắc chắn anh ta thì không.

Anh ta thấy em gái mình đang ngồi ở bàn bếp, nhìn chăm chăm vào không trung. Gương mặt cô trông có vẻ đỏ bừng.

"Có chuyện gì với em thế?"

"Không có gì."

"Có chuyện gì đó không ổn. Em chỉ có vẻ đỏ ửng đó khi em đau bệnh hay tức giận. Đó là thứ nào thế?"

"Cả hai đều không."

"Harrison đâu rồi?"

"Anh ấy đi ngủ rồi."

Cô không muốn đưa cho anh trai thêm bất cứ chi tiết nào. Do đó, cô không đề cập đến thực tế là Harrison đã mong đợi cô sẽ tham gia cùng anh.

Dừng để anh đợi. Phải chăng anh đã nói những lời đó với cô chỉ vài phút sau khi anh gần như đã đẩy cô tránh ra khỏi anh?

"Em tức giận, phải không?"

"Em không tức giận."

"Em không cần phải ném những lời của anh vào anh đâu. Nói cho anh biết điều gì đang làm phiền em. Có lẽ anh có thể sửa chữa nó."

Cô biết Travis sẽ không ngừng quấy rầy cho đến khi cô làm thoả mãn sự tò mò của anh ấy. Cô phải nói với anh ta điều gì đó, cho dù đó chỉ là một nửa sự thật.

"Những người đàn ông kiêu ngạo làm phiền em. Anh có thể sửa chữa điều đó được không?"

Nụ cười toe toét của Travis chậm chậm và dễ chịu. "Harrison làm em nổi điên, đúng không?"

"Xin hãy để em một mình. Em cần thời gian để suy nghĩ."

Anh trai cô vượt qua nhà bếp để lấy bình cà phê. "Cậu ta có ..."

Anh ta không biết cách diễn đạt câu hỏi tế nhị mà anh ta muốn hỏi.

"Anh ấy có gì?"

Anh ta miễn cưỡng nhún vai. "Thúc đẩy em làm điều gì đó mà em không muốn làm?"

"Anh ấy sẽ không bao giờ thúc đẩy em hoặc ép buộc em làm bất cứ điều gì em không muốn làm."

Travis gật đầu. "Anh không nghĩ cậu ấy sẽ làm thế, nhưng anh vẫn muốn nghe em nói với anh điều đó. Hãy trả lời anh thêm một câu hỏi nữa, và anh hứa sẽ để em một mình để nghiên ngẫm."

"Em không nghiên ngẫm."

"Em có yêu cậu ta không?"

"Ồ, vâng, em yêu anh ấy."

"Em chắc chắn chứ?"

Cô mỉm cười. "Em chắc chắn. Anh ấy thô lỗ và lấn lướt, kiêu ngạo và bướng bỉnh."

"Một cô gái không thể yêu cầu nhiều hơn thế trong một người đàn ông."

"Anh ấy cũng tử tế, dịu dàng và đầy yêu thương nữa"

Nước mắt lại tụ tập trong mắt cô rồi. Travis phát hiện ra chúng ngay. "Em đang khóc lóc về điều đó à, Mary Rose?"

"Không. Tất nhiên là không."

Sự kỳ diệu trước cam kết của anh cuối cùng đã lắng xuống. *Anh sẽ yêu em cho đến ngày anh chết.* Không phải anh đã nói những lời đó khi anh nói với cô điều gì đang ở trong trái tim anh sao?

Cô thở dài. Một giọt nước mắt lăn xuống má khi Travis quay lại nhìn cô.

"Em đã yêu Harrison từ lâu, Travis."

Giọng của em gái anh đậm sắc thái mơ màng. Travis cảm thấy chán ghét.

"Thề có Chúa, em đang bắt đầu hành động giống y như một phụ nữ.Ồ, anh biết điều đó rồi sẽ đến, nhưng anh vẫn chưa sẵn sàng. Anh ước em đừng như thế, Mary Rose."

"Chính xác thì một phụ nữ hành động như thế nào mà lại xúc phạm anh như thế?"

"Nổi giận một phút, mỉm cười phút tiếp theo, bĩu môi và bật cười cùng một lúc, khá nhiều theo cách em đang hành động vào lúc này. Em chưa từng có cảm xúc này, em gái nhỏ à. Anh không thích nó."

Cô không chắc liệu cô có phải xin lỗi hay không. Travis nhìn chăm chăm vào cô và đột nhiên nhìn thấy cô trong một ánh sáng hoàn toàn khác. Cô không còn là một cô bé đầu gối trầy trụa nữa rồi. Cô đã là một phụ nữ xinh đẹp.

"Em đã lớn lên khi anh quay lưng đi, phải không?" anh thì thầm.

Cô không thực sự quan tâm đến những gì anh trai đang nói với cô. Cô có nhiều vấn đề để suy nghĩ đến.

"Anh có muốn biết em đã vướng vào tình yêu với anh ấy khi nào không? Em biết chính xác giây phút em ..."

Anh vội vã cắt ngang cô. "Không, anh không muốn biết," anh lầm bầm. "Đàn ông không quan tâm đến những thứ như thế. Anh vẫn là anh trai của em, vì Chúa, anh không muốn nghe bất cứ chi tiết nào về điều gì đó có thể đã xảy ra với em."

"Không có gì xảy ra giữa chúng em mà em không thể nói cho anh biết được hết."

"Cám ơn Chúa vì điều đó, anh không muốn nghe khi nó xảy ra. Em có hiểu điều đó không, Mary Rose?"

Khi điều gì đó xảy ra ư? Cô dựa vào ghế và nhìn chăm chăm vào anh trai mình. "Anh đang khá là tự tin đấy nhỉ." cô nói.

"Không, anh không có. Anh chỉ đang nói thẳng thắn thôi."

"Vâng, anh cũng như thế nữa," cô lập luận. "Anh cũng kiêu ngạo y như Harrison."

Anh bỏ qua lời nhận xét, vì anh không tin kiêu ngạo là điều xấu, mặc dù em gái anh đã làm cho nó nghe như thế là thế.

Anh nhắc bình cà phê lên và quay người đi trở lại phòng ăn. Anh dừng lại đột ngột và quay nhìn cô lần nữa. "Nếu cậu ta làm tổn thương em. Anh muốn là người đầu tiên được biết. Em sẽ nói với anh, phải không? "

"Vâng, em sẽ nói với anh."

Anh gật đầu hài lòng. "Anh yêu em, nhóc nhỏ."

"Em cũng yêu anh. Anh thích Harrison, đúng không?"

"Thật khó để không thích cậu ta. Anh không thích thứ cậu ấy đến đây để làm. Em cũng sẽ không thích sau khi bọn anh nói chuyện với em."

"Ồ, vâng, nói chuyện," cô thì thầm.

"Cậu ấy đã nói với em về ..."

Cô cắt lời anh. "Anh ấy đã nói với em rằng các anh sẽ nói cho em biết điều gì đó, anh ấy không nói cho em biết về chủ đề gì. Bây giờ anh có thể nói với em."

Anh lắc đầu. "Hãy đợi cho đến đêm mai. Đừng cau mày về chuyện đó. Được chứ?"

"Travis, bất kể các anh nói gì với em, em cũng sẽ không ghét anh ấy. Anh có nghĩ là em sẽ làm như thế không?"

Anh không tin cô có khả năng ghét bất cứ ai. Dù vậy, cô sẽ làm cho trái tim mình tan vỡ. Travis chắc chắn về điều đó. Toàn bộ thế giới của cô sẽ hoàn toàn thay đổi, và đối với Travis, có vẻ như thật hợp lý khi cô đổ lỗi cho Harrison. Travis chắc chắn sẽ làm thế.

"Không, em sẽ không ghét cậu ta," anh nói. "Giữ những cái cốc cho anh, Mary Rose."

Anh đã ra lệnh trong nỗ lực nhằm đưa cô tránh xa đề tài cuộc họp sắp tới. Anh muốn cô vẫn hạnh phúc và không cần chăm sóc càng lâu càng tốt.

Anh quyết định chuyển suy nghĩ của cô sang một hướng khác khi nói với cô về Cole và Eleanor.

"Anh ấy bắt đầu nhận ra rằng anh ấy không thể lộn xộn với cô ta được, cô ta là dành cho hôn nhân, Cole không thể".

"Có, anh ấy có," cô nói. "Anh ấy chỉ chưa nhận ra điều đó thôi. Anh cũng vậy, Travis. Khi người phụ nữ phù hợp xuất hiện, anh sẽ không nghĩ hai lần về việc kết hôn. Anh sẽ là một người chồng và là người cha tuyệt vời."

"Và từ bỏ tự do của anh sao? Em mất trí rồi à?"

Cô bật cười. Đó chính xác là phản ứng mà anh muốn.

"Anh nghe giống y như Adam. Tại sao đàn ông nghĩ rằng hôn nhân chấm dứt tự do của họ?"

"Bởi vì nó là thế mà", anh trả lời.

Anh bắt đầu rời khỏi bếp, nhưng cô gọi anh trở lại. "Travis?"

"Gì nào."

"Đó là MacHugh."

"Gì cơ?"

"Đó là khi em rơi vào tình yêu với Harrison."

Anh đảo mắt. "Anh hiểu rồi. Em đã yêu con ngựa của cậu ta và cho rằng Harrison được bao gồm trong đó."

Anh rời khỏi nhà bếp trước khi cô có thể làm cho anh hiểu. Cô không quan tâm. Cô rất vui khi được ở một mình lần nữa để có thể suy nghĩ về tất cả những điều kỳ diệu mà tình yêu của đời cô đã nói với cô. Anh muốn dành phần còn lại của cuộc đời mình với cô. Cô không thể tưởng tượng được điều gì tuyệt vời hơn.

Cô ở lại bàn trong vài phút, cho đến khi Travis gọi. Cô mang những chiếc cốc vào phòng ăn, chuyển vòng quanh cho họ, và sau đó cáo lỗi để đi ngủ.

Cô đi lên phòng mình và ngồi xuống cạnh giường để suy nghĩ mọi chuyện. Cô cố quên Harrison đang đợi cô. Cô không thể, tất nhiên. Một nút thắt ấm áp đã hình thành trong hõm dạ dày của cô mỗi khi cô liếc ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy ánh sáng phát ra từ cửa sổ của ngôi nhà tranh.

Anh đang đợi cô đến với anh. Anh đã làm cho cô nhận thức được nhu cầu của cơ thể mình, cho cô một cái nhìn thoáng qua về niềm đam mê, và bây giờ cô không thể giả vờ rằng nó đã không xảy ra hoặc cô đã không muốn anh trao cho cô nhiều hơn nữa.

Cô muốn anh bởi vì cô yêu anh. Anh vẫn kiêu ngạo kinh khủng. Mary Rose đứng dậy và bắt đầu đi qua đi lại trong khi cô nghĩ về cách anh trao cho cô yêu cầu của mình. Anh đã không bận tâm hỏi cô. Không, anh giả định. Có phải tất cả đàn ông đều giống Harrison không nhỉ? Cô lắc đầu, bỏ đi khả năng. Không ai từng có sự sở hữu này với cô hoặc cao tay như thế. Anh bướng bỉnh và ngoan cố, áp đặt theo cách của mình, ngọt ngào và hiến dâng và tuyệt vời. Không, không có ai trên thế giới như Harrison Stanford MacDonald. Và đó chính là lý do tại sao cô đã rơi vào tình yêu với anh.

Anh đã không yêu cầu cô kết hôn với anh. Cô cố tưởng tượng anh quỳ trên một đầu gối cầu xin bàn tay cô trong hôn nhân và thấy mình mỉm cười với hình ảnh ấy. Anh sẽ không hỏi đâu. Anh tuyên bố. Anh cực kỳ tự phụ, tất nhiên, nhưng cô không thấy phiền chút nào.

Anh cũng rất thực tế về hoàn cảnh của họ. Không thể chính thức kết hôn ngay bây giờ. Blue Belle thậm chí còn không có nhà thờ, và các nhà thuyết giáo thì khan hiếm trong khu vực y như đào đóng hộp. Thẩm phán treo cổ Burns có thể thực hiện buổi lễ, nhưng ông ấy chỉ rảnh có ba hoặc bốn lần một năm, thời gian còn lại thừa mứa những người đàn ông cần treo cổ đã yêu cầu sự chú ý đầy đủ của ông ấy.

Harrison đã thực hiện lời hứa của mình tối nay với Chúa là nhân chứng của anh. Và cô cũng đã làm điều tương tự. Bây giờ mọi thứ sẽ thay đổi.

Cô không biết cô đã đi vòng quanh phòng ngủ trong bao lâu và suy nghĩ về tương lai của mình, nhưng ngôi nhà tối tăm và im lặng khi cô cuối cùng ngừng lo lắng về những thay đổi trong cuộc đời mà cô sắp trải nghiệm. Cô đã dành thời gian để tẩy sạch từng inch cơ thể bằng xà phòng thơm mùi hoa hồng, sau đó mặc vào chiếc đầm ngủ màu trắng. Cô đã mặc thêm chiếc áo choàng màu hồng viền ren mà Douglas đã tặng cô dịp Giáng sinh vừa qua, sau đó lục lọi khắp tủ quần áo để tìm kiếm đôi dép satin thiếu thực tế nhưng đáng yêu của cô.

Cô vẫn lo lắng và có phần sợ hãi những gì sẽ xảy ra, nhưng cô biết rằng cảm thấy bức bối vì điều gì đó sẽ không làm thay đổi bất cứ điều gì. Yêu Harrison không làm cô hoảng sợ. Tuy nhiên, hành động làm tình là một vấn đề khác. Đàn ông thích nó, bởi vì cách các anh trai của cô chạy đến Hammond mỗi tuần và về nhà mang theo mùi nước hoa rẻ tiền trên quần áo và nụ cười ngớ ngẩn trên khuôn mặt. Có lẽ phụ nữ cũng thích nó. Vì cô chưa từng nói chuyện với bất kỳ ai trong số họ nên cô không thể đưa ra ý kiến. Cô chỉ có thể hy vọng là cô đoán đúng. Blue Belle có kinh nghiệm, nhưng chị ấy luôn giống như một bà thím băng nhăng đối với Mary Rose và chưa bao giờ thảo luận về công việc chuyên môn của mình với cô.

Cô ngồi xuống bên bàn phấn, nhắc chiếc lược của cô lên, và dành một lúc lâu để chăm sóc mái tóc một cách lơ đãng, vì cô hy vọng công việc lật vật bình thường có thể làm cô bình tĩnh.

Cuối cùng cô quyết định rằng cô đã trì hoãn đủ lâu. Cô đặt chiếc lược xuống, thắt chặt đai trên áo choàng của mình, và đi xuống cầu thang.

Cô đang run rẩy từ đầu đến chân vào lúc cô đến trước ngưỡng cửa. Cô không biết cô đã đứng đó bao lâu với bàn tay lưỡng lự trong việc xoay tay nắm cửa, nhưng hẳn phải mất ít nhất năm phút trước khi cô có đủ can đảm để vào bên trong.

Harrison đã bỏ qua một số lượng đáng kể các chi tiết khi anh mô tả về cách cô nhìn và cảm thấy như thế nào khi anh tưởng tượng cô nằm trên giường của mình. Cô đã có ít nhất một trăm câu hỏi mà cô muốn hỏi, nhưng cuối cùng cô đã đặt ra chỉ một trong những điều anh sẽ phải trả lời trước khi cô để anh chạm vào cô.

Cô hít một hơi thật sâu, vươn thẳng vai và mở cửa.

Khi cô đã quyết định làm điều gì đó, cô sẽ thực hiện nó với sự mãnh liệt. Cánh cửa đập vào bức tường bên trong, rồi bật lại và gần như hạ gục cô. Cô đẩy nó ra khỏi đường của cô một lần nữa, mặc dù không mạnh như vậy nữa.

SeseNau' Blog

Mười hai phút. Mất chính xác mười hai phút để cô quyết định mở cửa hay không. Harrison cảm thấy muốn bật cười, nhưng anh thậm chí còn không hé một nụ cười mỉm, bởi vì việc bộc lộ bất kỳ sự thích thú nào lúc này có lẽ sẽ khiến cô chạy ngay về nhà. Tình yêu của cuộc đời anh đã sẵn sàng để lao đi rồi. Anh nghe thấy cô ở bên ngoài ngưỡng cửa, thỉnh thoảng lẩm bẩm gì đó, và nhanh chóng nhận ra cô vẫn chưa hoàn thành việc giải quyết vấn đề.

Anh đã không rời khỏi giường để đi ra đón cô. Anh muốn cô tự quyết định. Anh đã kiểm tra chiếc đồng hồ bỏ túi của mình, ghi lại thời gian, và sau đó lại nhìn lướt qua nó một hay hai giây trước khi cô cố xé cánh cửa ra khỏi bản lề.

Ngay khi nhìn thấy những gì cô đang mặc, anh biết các anh trai của cô vẫn chưa nói với cô về cha cô. Nếu họ đã nói, cô vẫn sẽ đến với anh, nhưng cô sẽ mặc trang phục ban ngày của mình. Cô sẽ yêu cầu anh trả lời những câu hỏi. Cô sẽ trông có vẻ đau đớn, giận dữ và bối rối bởi sự đồng lõa của anh. Trong một khoảng thời gian, cô sẽ tin rằng anh đã lừa dối và phản bội cô, và Chúa chứng giám, không điều gì anh có thể làm được cho nỗi đau mà cô phải chịu đựng. Tuy nhiên, anh có niềm tin rất lớn vào cô, và anh biết cuối cùng cô sẽ hiểu. Nhiệm vụ của anh là bảo vệ cô, và bất kể cô có thích điều đó hay không, khi cô đến Anh, cô sẽ cần anh. Anh hiểu rõ điều gì sẽ xảy đến với cô, vì anh biết rõ gia đình Elliott. Với những ý định tốt đẹp nhất, họ sẽ cố gắng xé nát tính cách của cô và biến cô thành một trong số họ. Harrison không thể để điều đó xảy ra. Anh muốn Mary Rose biết rõ trong mọi cách có thể, rằng anh yêu cô, không phải những gì cô được cho là.

Và đó chính xác là lý do tại sao anh thực hiện cam kết của anh với cô bây giờ.

SeseNau' Blog

Trái tim Mary Rose đập điên cuồng, đầu gối cô run rẩy, và cô cố gắng hết sức để nhớ được cách thở.

Việc nhìn chăm chăm vào Harrison không làm cô bình tĩnh lại. Anh đang ngồi trên giường, lưng dựa vào cột giường và đôi chân duỗi dài trên lớp phủ giường.

Anh không mặc đồ ngủ. Anh để ngực trần và chân trần, nhưng anh vẫn mặc quần, mặc dù chỉ một phần. Chiếc quần không cài nút. Chùm lông đen, loăn xoăn che phủ trên ngực anh thu hẹp vào trong chỗ để mở ấy. Cái nhìn của anh làm cho nhịp tim cô tăng tốc. Cô đột nhiên nhận ra nơi mình đang nhìn và ngay lập tức chuyển ánh mắt ra khỏi vùng nhạy cảm.

Cô nhận thấy cuốn sách đang mở trong tay anh khi anh đóng nó lại. Đôi mắt cô mở rộng trước phản ứng. Anh đang đọc sách trong khi đợi cô đến với anh. Thề có Chúa, cô không biết cô cảm thấy thế nào về điều đó. Trong khi cô đi tới đi lui trong phòng ngủ, đau đớn và phiền muộn và run rẩy vì sợ hãi thì anh lại đang bình tĩnh đọc sách.

Một khi đã vượt qua được sự ngạc nhiên, cô nghĩ cô có thể đánh anh.

Harrison không rời khỏi giường. Anh nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô khi cô bước vào bên trong và biết anh sẽ phải tìm cách để xoa dịu cô trước khi anh chạm vào cô.

Anh đã có ý đúng như những gì anh đã nói khi bảo với cô rằng anh sẽ không ép buộc cô. Nếu cô đột nhiên thay đổi ý định và muốn trở về nhà, anh sẽ không ngăn cản. Việc nhìn cô rời khỏi anh sẽ giết chết anh, nhưng anh sẵn sàng chết trước khi anh can thiệp vào lựa chọn của cô.

Anh nhận ra anh chỉ cao quý lúc này bởi vì, trong trái tim anh, anh biết cô sẽ ở lại. Cô thật can đảm khi đến với anh. Anh đã không mong đợi ít hơn từ cô.

"Anh đang đọc sách."

Lời tuyên bố của cô nghe có vẻ giống như một lời cáo buộc. Anh không có ý kiến về điều đó. Anh gật đầu và tiếp tục nhìn cô, chờ cô cho anh biết cô đã sẵn sàng để tiến hành hay chưa. Sự sợ hãi, anh nhận thấy, đã biến mất. Bây giờ cô đang tỏ ra bất bình.

Anh không thể tưởng tượng được tại sao. "Em có muốn đóng cửa không?"

"Không." Cô không hét lên sự phủ nhận, và không có dấu hiệu hoảng loạn trong giọng cô. Harrison đặt cuốn sách xuống bàn, vung chân qua bên cạnh giường, và bắt đầu đứng lên. Anh nghĩ cô muốn anh đóng cửa cho cô.

Cô dừng lại anh bằng mệnh lệnh không lời bằng cách đưa tay ra để cho biết cô muốn anh ở đúng nơi anh ở.

"Em có một câu hỏi cần hỏi anh trước khi anh đi chuyển. Tại sao anh không mặc bộ đồ ngủ của anh? Đó không phải là câu hỏi đâu nhé.", cô vội vã bổ sung.

Đức Chúa Trời giúp cô, nghe như cô đang chỉ trích. Cô nhún vai. "Em chỉ tò mò về trang phục của anh."

"Anh không mặc gì cả khi anh ngủ."

Đầu gối của cô cảm thấy yếu ớt. Cô không thể ngăn mình không hình dung anh trần truồng. "Có lẽ anh không nên đề cập đến ... điều đó."

"Em sẽ tìm ra đủ sớm thôi mà. Em sẽ ở lại với anh tối nay chứ?"

Cô không thể tin anh nghe có vẻ hợp lý và bình tĩnh như thế. "Em chưa quyết định." Cô xoay sở được một lời nói dối mà không cười.

Cô đã đưa ra quyết định trong phòng ngủ của cô rồi, nhưng cô chưa hoàn toàn sẵn sàng để cho anh biết.

Cô đang trở nên bướng bỉnh và cô không quan tâm, vì cô vẫn còn phản ứng với sự việc là anh đang thưởng thức một quyển sách trong khi cô nhảy nhót qua đám lửa của luyện ngục.

Cách mỗi người trong số họ đã trải qua buổi tối như thế nào đã tổng kết tất cả những khác biệt tuyệt vời giữa họ. Cô đã khổ sở. Còn anh thì đọc sách.

"Anh là người đàn ông kiên quyết nhất và có kỷ luật nhất mà em từng gặp, và khá nhiều thứ khác mà em đã nghĩ rằng em sẽ ghét cay ghét đắng trong một người bạn đời. Em đã muốn có một người đàn ông ngọt ngào, nhạy cảm bởi vì em tin rằng anh ta sẽ luôn luôn cần em. Làm thế nào trong tên của thiên đường, em lại kết thúc với anh chứ? "

Vẻ băn khoăn trong giọng cô khiến anh mỉm cười. "Bởi vì anh cần em, nhiều hơn tất cả những người đàn ông đó. Em cũng cần anh, Mary Rose. Rất vui được nghe em thừa nhận điều đó."

"Vâng, em cần anh, mặc dù em không thích những người đàn ông kiêu ngạo, và đặc biệt em không thích bị ra lệnh. Em sẽ muốn ghi nhớ điều đó trong tâm trí nếu em là anh."

"Em yêu, mất bao lâu để em quyết định thế? Anh phải chạm vào em."

Sự khẩn cấp trong giọng anh đã xoa dịu cô. Cô nhìn anh đứng lên, rồi nhanh chóng dừng anh lại lần nữa.

"Hãy ở yên chỗ đấy, Harrison, em vẫn còn câu hỏi để hỏi anh. Nếu em không thích câu trả lời, em sẽ đi."

Ánh lấp lánh trong đôi mắt cô nói với anh rằng anh không phải lo lắng. "Trời đang trở lạnh ở đây rồi. Em muốn hỏi anh điều gì?"

Cô bước một bước về phía anh, để cho sự ước đoán phát triển bên trong cô. Cô đang run lên với nhu cầu hôn anh.

Ôi, cô yêu anh làm sao. Anh trông giống như một kẻ phóng đảng đối với cô, với những lọn tóc rơi qua trán và nụ cười gian tà. Anh mạnh mẽ và thích chỉ huy, ngạo mạn và kiêu hãnh, vững chắc và đáng tin cậy, và cô sẽ dành cả cuộc đời còn lại của mình để ngưỡng mộ anh.

Cô không thể đợi thêm một phút để ôm anh. "Khi anh nói với em những gì anh đang nghĩ và anh mô tả em trên giường của anh ... và chúng ta đang làm tình sao?"

"Vâng?"

"Em có đang mỉm cười không?"

Anh bật cười khi anh kéo cô vào vòng tay và ôm cô. Cầm anh hạ xuống nghỉ ngơi trên đầu cô, và anh cam đoan với cô bằng một giọng dịu dàng, yêu thương, rằng trong tất cả những giấc mơ và những tưởng tượng gợi tình về cô, cô đã rất hạnh phúc, cực kỳ hạnh phúc, cũng như hài lòng, mãn nguyện, khiêm tốn, cảm kích và biết ơn, và hoàn toàn bị choáng ngợp bởi sự lộng lẫy của anh, và vì giờ đây anh đã có thời gian để suy nghĩ về nó, sức mạnh tình dục thực sự tuyệt vời.

"Em không thể tìm thấy đủ cách để cảm ơn anh," anh kết thúc.

Cô nghiêng đầu và nhìn vào trong mắt anh. "Em cảm ơn anh vì anh đã làm tình với em á?"

"Đó là giấc mơ của anh cơ mà, em yêu, có phải của em đâu."

Cô lại vùi đầu vào dưới cằm anh, quấn cánh tay quanh eo anh, xoè rộng bàn tay trên bờ lưng ấm áp của anh. "Thiên đường giúp em, anh thậm chí kiêu ngạo ngay cả khi nằm mơ. Em sẽ làm gì với anh đây?"

Một số gợi ý đến trong tâm trí, nhưng Harrison quyết định chưa đến lúc chia sẻ chúng với cô. Tất cả những ý tưởng của anh đều liên quan đến miệng, lưỡi, và bàn tay cô.

"Bàn tay của em lạnh như đá ấy," thay vì thế anh nói. "Em đã để cửa mở, lẽ ra em nên đóng nó lại. Lạnh muốn đóng băng ở đây."

Harrison vươn tay ra phía sau cô, đẩy cánh cửa đóng lại, và kéo tay cô ra khỏi anh. Anh nắm lấy tay cô và đưa cô đến bên giường.

Họ đứng đối diện nhau cách khoảng một foot và nhìn vào mắt nhau trong một lúc lâu, một khoảnh khắc nín thở, để cho ước đoán và nhu cầu tăng lên giữa họ.

Cô trông giống như một thiên thần trong ánh sáng dịu dịu, với mái tóc tuôn tràn xuống đôi vai và chiếc áo choàng hồng nhạt, thanh nhã đang đu đưa quanh đôi chân.

Càng nhìn sâu vào đôi mắt xanh của cô, anh càng bị thuyết phục rằng cô thực sự là sinh vật hoàn hảo nhất.

Cô đã di chuyển trước khi anh làm. Cô hạ thấp ánh mắt xuống cảm anh và từ từ tháo sợi dây thắt lưng trong bộ áo choàng của mình, và sau đó tháo khăn quàng. Đôi tay cô run rẩy khá rõ vào lúc cô hoàn thành công việc.

Cô đưa cái áo cho anh. Anh không rời mắt khỏi cô khi anh ném chiếc áo choàng ra phía sau lưng.

Anh ngăn cô không cởi cái đầm ngủ. "Hãy để anh," anh thì thầm với một giọng trầm sâu vì khuấy động.

Tay cô rơi xuống hai bên. Anh cảm thấy sự run rẩy của cô khi những ngón tay trượt xuống dưới lớp vải mỏng dọc theo đường viền cổ của chiếc áo choàng cotton và chải nhẹ trên làn da mịn màng ấy.

Anh hành động như thể anh có tất cả thời gian trên thế giới trong việc cởi quần áo cho cô để cô không cảm thấy bất kỳ sự giục giã nào, và anh đã phải sử dụng một số lượng kèm chế rất lớn. Anh muốn giật phăng lớp áo ra, nhưng anh đã không nhượng bộ sự thiếu kiên nhẫn của mình. Anh muốn đêm nay hoàn hảo cho cô nhất có thể.

Anh từ từ cởi dần xuống eo cô, cố tình dừng lại để vuốt ve làn da được mở dần ra, và khi tất cả các nút đã được mở, anh vươn lên và mở rộng chiếc đầm ngủ.

Hình ảnh hoàn hảo của cô đã bắt mất hơi thở của anh. Cô đẹp quá. Làn da mượt mà mịn như kem, bộ ngực đầy đặn, núm vú hồng hào, và những đường cong mềm mại, nữ tính của cô cân xứng một cách trang nhã.

Bàn tay anh run lên với nhu cầu cuốn cô vào vòng tay anh, cảm nhận cô áp sát vào anh, nhưng anh đã kháng cự lại nhu cầu ấy thêm một phút nữa và từ từ đẩy chiếc váy xuống thấp hơn, cho đến khi làn vải đậu lại trên bờ hông thoải thoải của cô. Đôi lòng bàn tay anh áp vào hai bên vòng eo thon thả, và anh chậm chậm lướt nhẹ xuống đùi. Cảm giác về làn da của cô, mát lạnh và trơn mịn và không tỳ vết, khiến anh rung mình với khao khát.

Chiếc đầm ngủ dồn đống trên sàn nhà quanh chân cô. Anh bước lùi một bước và nhìn cô. "Em thậm chí còn xinh đẹp hơn anh đã tưởng tượng."

Sự ngưỡng ngùng của cô đã biến mất trước lời khen ngợi nhiệt tình của anh. Vẻ thích thú trong mắt anh khiến cô quên tất cả mọi thứ về chuyện bên lề. Anh nghĩ cô xinh đẹp, và tình yêu của anh dành cho cô khiến cô tin rằng cô thật sự xinh đẹp.

Cô không thể đứng yên lâu hơn. Cô bước ra khỏi đôi dép và rồi vươn tay ra với anh. "Anh có muốn em cởi quần áo cho anh không?"

"Chưa đâu," anh trả lời. "Anh muốn điều này kéo dài. Nếu anh cởi quần ra bây giờ, anh sẽ tiến quá nhanh và anh không muốn điều đó xảy ra. Nó phải hoàn hảo cho em".

"Nhanh là sai sao?"

Anh lắc đầu. "Không điều gì chúng ta làm cùng nhau là sai hết."

Anh không cho cô có thời gian để suy nghĩ về những gì anh vừa nói, nhưng kéo cô vào trong vòng tay anh và ôm cô thật chặt. Bàn tay cô đặt trên ngực anh, những ngón tay của cô được bao quanh bởi những cọng lông loan xoắn. Nó làm những ngón tay của cô nhồn nhột, và cô biết rằng nếu cô di chuyển cánh tay của mình đi, bầu ngực của cô sẽ cảm nhận cùng một cảm giác.

Cô di chuyển trước khi anh có thể làm cho cô. Anh vùi mặt vào hõm cổ cô, hít thở mùi hương của cô, và để cho khoái cảm tràn qua anh khi bộ ngực mềm mại của cô áp vào của anh.

Hơi thở hỗn hển vui thích của cô nói với anh rằng cô cũng cảm thấy như vậy.

"Em biết là nó sẽ tuyệt mà."

Cô nghĩ rằng cảm giác đó còn hơn cả tuyệt, nhưng cô dường như không thể tìm thấy từ đúng để mô tả tất cả những cảm xúc đang rào rạt trong cô bây giờ. Cô nhận thấy hơi thở của anh đã trở nên tả tơi và chỉ sau đó mới nhận ra rằng của cô cũng chẳng hề đồng đều. Mỗi lần cô cọ xát vào anh, cảm giác càng tăng lên, cho đến khi mọi dây thần kinh trong cơ thể cô đều nhức nhối với cơn nóng. Cảm giác thật tuyệt vời.

Anh đặt những nụ hôn ướt át dọc theo cổ cô, trêu chọc vành tai cô bằng miệng và lưỡi, trong khi thì thầm những lời hứa hẹn nóng bỏng về tất cả những điều anh muốn làm với cô.

Những lời nói của anh đã khiêu khích cô cũng nhiều ngang sự vuốt ve của anh. Cô muốn chạm vào anh ở khắp mọi nơi. Cô vuốt ve ngực anh, vai và cổ anh, yêu thích sự chuyển động của những bắp cơ bên dưới những đầu ngón

tay, và không ngừng di chuyển áp sát vào anh, cố gắng gần gũi hơn với sức nóng không thể tin được của anh.

Cách phóng túng mà cô đáp lại anh khiến anh say sưa. Mọi thứ về cô đều khơi dậy cơn sốt đam mê của anh. Anh yêu cảm giác tóc cô trượt qua những ngón tay của anh như những sợi tơ tằm, và những âm thanh gợi tình nho nhỏ mà cô tạo ra từ sâu trong cổ họng khi anh chạm vào cô và cô không thể kềm được niềm vui thích, và, ôi, anh yêu việc có cơ thể của cô cọ xát vào anh làm sao.

Anh ôm cô với một cánh tay vòng quanh eo và cúi xuống hôn cô. Giờ đây miệng anh ngấu nghiến cô vì áp lực đang xây đắp bên trong anh, khiến anh hoang dại với nhu cầu làm hài lòng cô. Lưỡi của anh luồn vào bên trong, rồi rút lui, chỉ để đẩy trở vào bên trong một lần nữa trong nghi thức kết đôi gợi tình. Anh vuốt ve cổ cô và rê những ngón tay xuống giữa hai bầu ngực, và cuối cùng, khi cô chắc chắn cô sẽ chết nếu anh tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào của mình, anh đã ôm lấy một bầu ngực trong tay và bắt đầu trêu chọc cô thậm chí nhiều hơn. Ngón tay cái của anh chải nhẹ nhàng qua đỉnh nú. Cô cong người áp vào anh theo bản năng, để cho anh biết cô thích cảm giác rung động ấy như thế nào, và khi anh lặp lại sự vuốt ve, cô nhắm mắt lại và buông ra một tiếng rên mãn nguyện.

"Anh đang khiến em mất trí," cô thì thầm vào tai anh.

"Có nhiều hơn nữa," anh hứa.

Cô không tin cô đủ sức để cảm thấy nhiều hơn. Áp lực tạo ra bên trong cô đã trở nên dữ dội hơn, giống như ngọn lửa lỏng đang tuôn chảy trong thân thể cô.

Miệng anh nghiêng nghiêng trên miệng cô ngay khi bàn tay anh di chuyển xuống giữa hai đùi, và anh bắt đầu làm tình với cô bằng những ngón

tay. Lưỡi anh chuyển động trong miệng cô mô phỏng theo hoạt động làm tình. Cô nghĩ rằng cô sẽ chết vì cảm giác ngất ngây nguyên sơ mà sự động chạm của anh đã khơi dậy. Hông của cô bắt đầu di chuyển theo tay anh, cho đến khi cảm giác trở nên quá mãnh liệt để có thể chịu đựng. Cô đã cố đẩy bàn tay của anh ra khỏi cô sau đó.

Harrison đang run rẩy với nhu cầu của chính mình. Sức nóng ẩm ướt bao bọc xung quanh những ngón tay đã lấy đi mảnh kiểm soát cuối cùng của anh. Anh hôn cô lần nữa, một nụ hôn dài, nồng nàn, ướt át và cuối cùng, khi anh rút lui, anh nhận ra tay cô đang quấn quanh cổ tay anh và cô cố đẩy anh ra khỏi sức nóng mà anh muốn sở hữu.

Anh nâng cô lên trong tay, kéo tấm chăn ra và đặt cô lên giường. Và sau đó anh cởi quần ra. Anh cố gắng đến tuyệt vọng để giả vờ rằng anh không cạn kiệt sức chịu đựng. Anh bị áp đảo bởi nhu cầu phải đẩy vào trong cô và để cho những bức tường chật chội của cô bao quanh anh, ép chặt anh, yêu anh, nhưng anh biết anh sẽ phải có được sự hợp tác của cô trước. Cô đang bắt đầu nghĩ lại vào lúc này rồi. Anh biết điều gì đã gây ra sự thay đổi ấy. Anh cũng biết chính xác những gì cô đang nghĩ.

Tình yêu của đời anh đang nhìn chăm chăm vào vật cương cứng của anh.

"Sẽ ổn thôi," anh hứa, giọng anh khàn khàn thấm đẫm đam mê. "Chúng ta được tạo ra để phù hợp với nhau, bé yêu à."

Cô lắc đầu và bắt đầu ngồi dậy. Hơi thở của cô đã rời rạc với niềm đam mê của chính cô, nhưng nỗi sợ hãi đã làm cô hoảng hốt.

Anh không cho cô thêm thời gian để nuôi dưỡng nỗi sợ hãi. Anh giữ cô lại trên giường bằng cách duỗi dài bên cạnh cô và neo cô xuống bằng đùi của anh. Anh nắm lấy bàn tay cô, buộc chúng vòng quanh cổ anh để cô có thể dừng việc đẩy anh ra và sau đó nghiêng xuống để hôn cô.

Anh phải đuổi theo sau miệng cô. Cô quay đầu tránh khỏi anh trên gối, nhưng những lời yêu thương êm dịu của anh cuối cùng đã làm cô bình tĩnh đủ để nhìn anh lần nữa.

Đôi mắt cô vẫn còn mụ mị đắm mê, và anh biết rằng sẽ không mất nhiều thời gian để thắp lại ngọn lửa bên trong cô.

"Em sẽ tin anh chứ, tình yêu? Hãy để anh hôn em một lần nữa. Nếu em vẫn muốn dừng lại, anh hứa anh sẽ dừng."

Anh không nói thêm một thực tế là anh sẽ không dừng lại cho đến khi anh hoàn toàn được ở bên trong cô, trừ khi cô bắt đầu vùng vẫy chống lại anh. Chúa giúp anh, anh sẽ dừng lại cho dù điều đó có giết chết anh, và anh thấy mình đang cầu nguyện là anh sẽ không phải làm thế.

Cô đã phải suy nghĩ về lời đề nghị của anh trước khi cô đồng ý. Nếu anh không bị nhức nhối đến thế, anh sẽ nghĩ rằng những biểu hiện bất bình ấy thật hài hước. Tuy nhiên, giờ đây anh đang rộn ràng với nhu cầu và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là được chìm sâu vào trong cô.

"Một nụ hôn," cô thì thầm.

"Một nụ hôn," anh hứa lần nữa. "Em sẽ thích điều này, em yêu, thề với Thượng đế là em sẽ."

Cô không có vẻ tin anh. Anh không nản lòng chút nào trước thái độ của cô. "Mở miệng ra cho anh nào, bé yêu," anh thì thầm trong tiếng gầm gừ chỉ một giây trước khi anh hoàn toàn chiếm hữu. Cô siết chặt vòng tay quanh cổ anh và kéo anh lại gần cô hơn, và khi cô bắt đầu hôn lại anh với niềm đam mê y như vậy, anh biết cô đã quên mọi thứ về việc sợ hãi.

Anh mơn trớn cô trong nhiều phút dài bằng miệng và hai tay, cho đến khi một lần nữa cô di chuyển sát vào anh một cách bồn chồn, và anh có thể cảm nhận được áp lực đang tăng trưởng bên trong cô.

Bàn tay anh di chuyển xuống giữa hai đùi cô để giúp cô chuẩn bị sẵn sàng cho anh. Anh rung mình trước làn sóng khoái lạc khi anh cảm thấy sự ẩm ướt trên những đầu ngón tay. Anh vuốt ve những nếp gấp thắm kín mượt mà của cô, rồi từ từ ép vào bên trong. Anh biết chính xác nên chạm vào cô ở đâu để làm cho cô tan chảy trong vòng tay anh.

Cô không thể chiến đấu với sự choáng ngợp mà anh đã tác động trên cô. Cô bắt đầu quần quai áp vào anh, nhưng anh vẫn tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào ấy. Móng tay cô bấm vào vai anh và cô rên rỉ rì rầm trong cổ họng.

Anh không thể chờ đợi nữa. Anh giữ miệng mình gắn chặt trên miệng cô trong khi anh đẩy chân cô dang ra và di chuyển giữa hai đùi của cô. Anh nâng hông cô lên và từ từ đi vào trong cô. Anh dừng lại khi anh cảm thấy lớp bảo vệ mỏng manh, khép mắt lại trong sự đầu hàng sung sướng, và sau đó đẩy sâu vào.

Anh cảm thấy như thể anh vừa chết và lên thiên đường.

Cô cảm thấy như thể anh vừa xé toạc cô ra. Cơ đau như thiêu đốt bắn qua cô. Cô kêu lên trước sự xâm lược và cố gắng thoát khỏi anh. Anh không nhúc nhích. Anh cố tình ghìm cô lại bằng sức nặng của mình.

"Cố gắng đừng di chuyển, em yêu. Hãy ôm anh cho đến khi cơn đau qua đi. Sớm thôi, bé yêu, sớm thôi mà. Điều đó sẽ cảm thấy tốt hơn. Anh yêu em, Mary Rose. Oh, Chúa ơi, baby, đừng khóc."

Anh nghe có vẻ bị tàn phá bởi vì anh đã làm tổn thương cô, và nhận thức đó đã thực sự giúp cô giảm bớt cơn đau. Bây giờ nó không còn là không thể

chịu nổi, nhưng cô vẫn không thích cảm giác rộn ràng mụ mẫm ấy.

Niềm đam mê tranh đấu với sự khó chịu của cô. Có vẻ như ngay lúc này cô không thể suy nghĩ được bất kỳ điều gì. Cô thực sự được cho rằng sẽ thích điều này sao?

Anh không hiểu được sự đau đớn mà cô đang trải qua. Anh cố gắng đến tuyệt vọng để cho cô có thời gian chấp nhận anh, nhưng nhu cầu cháy bỏng được di chuyển bên trong cô đã trở nên không chịu nổi. Việc giữ lại sẽ thật đau đớn. Anh có thể cảm nhận được sự bao bọc chặt chẽ của cô xung quanh anh, ép vào anh. Đó là cảm giác tuyệt vời nhất, và Chúa giúp anh, nếu anh không di chuyển sớm, thì sẽ là quá muộn. Anh sẽ tuôn tràn hạt giống của mình vào trong cô bằng tiếng hét đầu hàng nguyên sơ.

Anh đã chống đối sự tự thỏa mãn khốn khổ ấy. Cô sẽ trải nghiệm sự thỏa mãn tương tự, bất kể mất bao lâu.

Trán anh lấp lánh mồ hôi, hàm anh nghiến chặt, và trái tim anh đập rầm rập trong ngực. Anh vùi mặt vào cổ cô và bắt đầu nhấm nháp vành tai cô. "Đã bắt đầu cảm thấy tốt hơn chưa, em yêu?"

Cô có thể nghe thấy sự lo lắng trong giọng anh. Theo bản năng cô muốn an ủi anh, nói với anh rằng anh đã không giết cô, rằng điều đó sẽ ổn thôi.

"Bây giờ em đang cảm thấy tốt rồi," cô thì thầm với giọng chế nhạo lời nói dối của mình.

Để cho anh thấy cô có ý như những gì cô nói, cô vòng tay quanh anh và bắt đầu vuốt ve lưng anh. Anh rùng mình chống lại cô và buột ra một tiếng rên rỉ trầm trầm. Và vì thế cô lại vuốt ve anh lần nữa. Cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong anh và biết rằng anh đã huy động rất nhiều sự tự chủ để giữ yên bên trong cô. Sự quan tâm mà anh đang để lộ với cô đã khiến cho

cơn đau và khó chịu trở thành không đáng kể. "Em không muốn làm anh thất vọng."

Anh nâng trọng lượng của anh trên cánh tay anh và ngẩng đầu lên nhìn cô. "Em không bao giờ có thể làm anh thất vọng. Anh yêu em, người yêu đầu".

Cô bị choáng ngợp bởi sự dịu dàng ấy. "Bây giờ tốt hơn nhiều rồi. Em có thể chịu đựng được. Anh không phải đợi lâu nữa."

Anh làm cô ngạc nhiên với nụ cười. "Chịu đựng sao?" anh hỏi. "Chúng ta sẽ xem xét điều đó nhé, tình yêu."

Cô kéo anh xuống để hôn cô, và khi anh ngẩng đầu lên lại, anh hết sức biết ơn khi nhìn thấy niềm đam mê đã trở lại trong ánh mắt cô.

Anh biết rằng rất ít thời gian đã trôi qua kể từ khi anh vùi bản thân vào sâu trong cô, nhưng nhu cầu mãnh liệt trong cơ thể anh đã khiến anh cảm thấy như thể đã là mãi mãi.

Sự mãnh liệt trong biểu hiện của anh đã khuấy động niềm đam mê sôi sục bên trong cô.

"Cho em biết phải làm gì. Em muốn làm anh hài lòng."

"Em đã làm anh hài lòng rồi. Hãy nâng chân em lên thật chậm nhé, baby, để anh có thể ..." Tiếng rên rỉ của anh khiến anh không thể nói tiếp được. Những khoái cảm mà anh nhận được khi cô bắt đầu di chuyển đã khiến sự kiểm soát của anh gãy vụn.

Cô đã mong đợi cơn đau, nhưng khi cô nhấc chân lên, cô cảm thấy một cảm giác hoàn toàn khác.

Cảm xúc mãnh liệt khiến cô muốn nhiều hơn. Cô di chuyển lần nữa, cảm thấy một làn sóng khoái cảm khác, và siết chặt cánh tay cô quanh tay anh. Điều đó thực sự đã cảm thấy tốt hơn.

"Đã cảm thấy tốt, phải không? Và lần này, hãy nói cho anh biết sự thật."

Anh nghe như thể đang đau đớn. "Vâng," cô thì thầm. "Mặc dù em vẫn không cảm thấy muốn cảm ơn anh."

Chúa ơi, anh yêu cô làm sao.

Anh bảo cô quấn đôi chân quanh anh, sau đó anh chuyển vị trí và chìm sâu hơn vào bên trong.

Không ai trong số họ có thể nói lần nữa. Anh lùi lại, và sau đó thúc sâu vào một lần nữa. Anh muốn làm chậm và dễ dàng, khiến cô mất trí với khoái cảm, nhưng cô chặt và nóng không thể tin được, và điều đó mang lại cảm giác cực kỳ tuyệt khi được ở bên trong cô, nhu cầu tăng nhịp độ lúc này đã kiểm soát anh, và nghĩ về việc chậm lại hoặc cố gắng trở nên nhẹ nhàng là điều không thể đối với anh. Địa ngục ơi, anh không thể nghĩ được gì hết. Anh chỉ có thể cảm nhận mà thôi.

Lời nài xin và tiếng rên rỉ thầm thì của cô thúc giục anh. Mỗi lần anh rút lui một chút, cô nâng hông lên để đưa anh trở lại. Móng tay cô bấm vào lưng anh khi sự kiểm soát của chính cô biến mất. Cô trở nên đòi hỏi nhiều hơn với những cái vuốt ve của cô, những tiếng kêu của cô. Áp lực bên trong cô được xây đắp cho đến khi cô nghĩ cô sẽ chết vì nỗi đau ngọt ngào. Cô không biết cô muốn gì. Cô chỉ biết cô muốn nó ngay bây giờ. Sự đam mê tràn ngập giữa họ, và chẳng bao lâu sau, cô không thể chịu đựng được sự dữ dội của việc kết đôi thêm giây nào nữa. Rồi cô tìm thấy sự giải thoát, đầu hàng trước niềm vui sướng, và kêu lên tên anh khi hết làn sóng này đến làn sóng khác

của sự huy hoàng tuôn tràn lên cô. Cô siết chặt anh bên trong cô, và khi anh cảm thấy cơn chấn động đỉnh điểm của cô, anh cho phép sự đầu hàng của chính mình. Anh tuôn trào hạt giống vào trong cô với một tiếng gầm trầm trầm của sự mãn nguyện nguyên sơ.

Đó là sự giải thoát đáng kinh ngạc nhất mà anh từng trải nghiệm.

Và tất cả vì anh yêu cô. Anh đổ sập xuống trên cô. Cô đã nắm giữ mọi mảnh sức mạnh của anh, và sẽ mất một lúc trước khi anh hồi phục. Anh muốn thiếp ngủ với cô trong vòng tay anh, và khi anh tỉnh dậy, anh muốn đánh mất chính mình trong tình yêu của cô một lần nữa.

Phải mất mấy phút dài để hồi phục. Cô bị choáng ngợp bởi những gì vừa xảy ra. Cô cảm thấy như trái tim, tâm trí và toàn bộ linh hồn của cô đã hòa nhập với anh trong khoảnh khắc đầu hàng tuyệt vời ấy và cô được bao quanh bởi hơi ấm tình yêu của anh. Kết đôi với Harrison là một trải nghiệm tuyệt vời và huy hoàng nhất trong cuộc đời cô.

Anh đã làm cho mọi thứ tuyệt vời. Từ giây phút cô trao trái tim mình cho anh, toàn bộ thế giới của cô đã thay đổi. Những ngày bình thường đã trở nên kỳ diệu vì cô đã chia sẻ chúng với anh. Cô không thể tưởng tượng được cuộc sống mà không có anh. Anh đầy tình yêu thương, dịu dàng, tử tế và giàu lòng trắc ẩn. Anh gợi tình, gợi cảm, trơ tráo và ngạo mạn.

Anh thật tuyệt vời. Và tất cả bởi vì cô yêu anh.

"Em ổn chứ, Mary Rose?"

Anh nâng bản thân lên để anh có thể tự mình nhìn thấy và nhìn vào mắt cô. Chúng vẫn còn mụ mị từ niềm đam mê mà cô đã trải qua. Miệng cô sưng phồng. Cũng có một vài vết xước vì râu của anh trên khuôn mặt cô. Nhìn

thấy dấu hiệu của mình trên cô đã cho anh rất nhiều sự hài lòng. Cô thuộc về anh, và thật chết tiệt nhưng anh thích nhìn thấy cô như thế này.

"Anh đã làm đau em, đúng không?"

Câu hỏi nghe có vẻ chân thành, nhưng nụ cười chậm chậm toả ra trên mặt anh đã làm cô bối rối.

"Vâng, anh đã làm em đau, nhưng nỗi đau không kéo dài. Em chỉ khóc có một giây thôi."

"Lần đầu tiên," anh đồng ý.

"Tại sao anh lại mỉm cười? Anh không quan tâm rằng anh đã làm đau em sao?"

"Tất nhiên anh quan tâm, anh yêu em, Mary Rose. Anh mỉm cười vì dáng vẻ của em."

Giọng anh vẫn mang cái vẻ thô kệch, gợi cảm mà cô rất thích.

"Em trông như thế nào?" Cô nghe có vẻ hụt hơi.

"Giống như anh đã ở bên trong em và yêu em và làm hài lòng em. Anh đang cảm thấy thực sự sở hữu ngay lúc này."

Cô cảm thấy ấm áp, an toàn và yêu thương không thể tin được. "Anh đã luôn sở hữu mà."

"Bây giờ thì khác, em yêu dấu. Anh đã muốn em ở trên giường của anh từ lâu rồi."

Cô vươn tay lên và vuốt ve mặt anh. "Và bây giờ em đang ở đây?"

Nụ cười tắt dần trên khuôn mặt của anh. "Em là của anh."

Cô sẽ không tranh cãi về một sự thật hiển nhiên. "Vâng, em là của anh."

Anh gật đầu hài lòng. Rồi anh cúi xuống và hôn cô.

Cô chà sát những ngón chân vào chân anh và thở dài trong miệng khi lưỡi anh bắt đầu trêu chọc cô.

Anh cảm thấy sự khuấy động của ham muốn và biết mình cần phải dừng lại trước khi niềm đam mê làm anh quên đi tình trạng nhạy cảm của cô. Cô cần thời gian để hồi phục trước khi xâm chiếm cô lần nữa.

Anh kéo người ra, lăn người, và sau đó kéo cô sát vào bên sườn anh.

"Chúng ta phải nói chuyện, Mary Rose."

Sự nghiêm túc trong giọng điệu của anh khiến cô lo lắng. Cô biết tốt hơn là không nên cố ước đoán, nhưng tính dễ tổn thương của cô khiến cô nghĩ rằng anh sẽ nói điều gì đó mà cô không muốn nghe. Cô thậm chí còn tin rằng cô biết chính xác nó là gì.

Một vài phút trôi qua trong im lặng. Anh nhìn chăm chăm vào trần nhà trong khi anh cân nhắc nhiều cách khác nhau để thảo luận về tương lai của họ.

Cô dành thời gian để phiên muộn, bứt rứt.

Cô không thể chịu được sự im lặng nữa. "Em sẽ khiến điều đó dễ dàng cho anh, Harrison. Em sẽ nói điều đó cho anh. Anh là ..."

Anh không để cô kết thúc.

Anh siết chặt sự nắm giữ của anh trên vòng eo cô và nói, "Em không thể biết những gì anh sắp nói. Em không phải là người đọc tâm trí, người yêu dấu à".

"Không, em không thể đọc được tâm trí của anh," cô đồng ý. "Nhưng em có thể rút ra một số kết luận nào đó. Từ sự nghiêm túc trong giọng nói của anh, em đã kết luận về tầm quan trọng của những gì anh muốn nói. Sự ngần ngại của anh nói với em rằng anh đang gặp khó khăn khi tìm đúng từ. Cho đến lúc này em nói đúng chứ?"

"Phải," anh trả lời. "Điều anh cần nói với em là nghiêm trọng, và phải, anh muốn tìm ra chính xác những từ đúng."

"Bởi vì anh là một luật sư."

"Không, bởi vì anh muốn chắc chắn rằng em hiểu. Anh muốn chuẩn bị cho em."

"Harrison, em có thể giúp anh tiết kiệm thời gian." Cô bắt đầu ve vuốt ngực anh bằng ngón tay, nhận thức rõ là cô đang làm anh phân tâm. Anh đột nhiên muốn làm tình với cô lần nữa.

Tuy nhiên, anh sẽ nói chuyện với cô trước. Anh nắm lấy tay cô và giữ chặt.

Cô lập tức nghiêng người và hôn vào chân cổ anh.

"Ngừng cảm dỗ anh đi." Mệnh lệnh được đưa ra bằng giọng điệu dữ dội, phi lý.

Cô phớt lờ và cố tình hôn anh lần nữa.

"Em không cảm ơn anh. Em an ủi anh. Có một sự khác biệt."

"Em trần trụi trong vòng tay anh, Mary Rose ... Vì vậy ..."

"Em đang cảm ơn anh."

"Phải."

Cô thở dài và áp má vào làn da ấm áp ấy.

"Em hiểu điều gì đang xảy ra với anh, Harrison. Bây giờ anh đang ân hận. Em hiểu mà, Harrison, và đó là lý do tại sao em đang cố gắng an ủi anh. Anh không phải cảm thấy tội lỗi thêm nữa đâu."

Anh trở nên hoàn toàn bất động. "Chính xác anh được cho là phải ân hận về điều gì?"

"Hành động hờ hênh... của chúng ta."

"Cái gì của chúng ta cơ?"

Sự bình tĩnh trong giọng nói che giấu sự tức giận của anh. Anh từ chối không tin vào những gì anh vừa nghe. Cô sẽ phải nói lại lần nữa, chỉ để thuyết phục anh.

"Sự vô tâm của chúng ta."

Cô cảm thấy hơi thở hít vào thật sâu của anh. Phản ứng nên là một cảnh báo về cơn giận đang đến. Anh cũng siết chặt cánh tay quanh eo cô.

Cô vẫn chưa chuẩn bị.

"Thánh thần ơi, tâm trí của em hoạt động như thế nào vậy hả? Anh biết em thông minh y như mọi người khác cơ mà. Quái quỷ, em còn thông minh hơn mọi người khác ấy chứ. Mọi thứ đóng lại trong đầu em rồi à? Làm sao em có thể tin rằng tối nay là một điều vô nghĩa chứ? Trả lời anh."

Tuy nhiên, anh đã không cho cô thời gian để nói được một lời. "Chúng ta đã ước hẹn với nhau rồi. Hiểu không?"

Mary Rose ngạc nhiên bởi sự tức giận của anh. Nhưng cô không hề sợ hãi gì cả. Nhận thức ấy đã khiến cô mỉm cười. Harrison rống lên như một con gấu bị thương, và cô vẫn cảm thấy an toàn như thường.

Tuy nhiên, cô không hiểu phản ứng của anh. Anh hành động như thể cô đã sỉ nhục anh hết sức. Và sỉ nhục mẹ anh. Và ngay cả con chó của anh nữa, nếu anh có một con.

Cô cố giữ nụ cười ra khỏi giọng nói của mình khi cuối cùng anh cũng để cho cô nói.

"Em không nói em tin rằng chúng ta không có nghĩa lý gì hết. Em đã nghĩ anh ..."

Anh ngắt lời cô lần nữa. "Hãy lắng nghe anh, anh thực sự không nghĩ là em hiểu rõ."

"Hiểu gì cơ? Điều đó có nghĩa là gì?"

"Nó có nghĩa em rõ ràng đã không hiểu anh khi anh nói bây giờ em là của anh. Anh đã không ngụ ý em là của anh đêm nay. Anh có ý là mãi mãi kìa."

"Em ước gì anh có thể hợp lý về điều này ... Nếu ..."

"Em muốn anh hợp lý ư?"

Cô nghĩ rằng có lẽ đó không phải là điều đúng để nói với anh. Cô biết ơn vì cô không thể nhìn thấy khuôn mặt của anh lúc này, bởi vì cô biết các bó cơ bên cạnh gò má anh có lẽ đang đập dềnh. Nó uốn cong bất cứ khi nào anh nghiêng chặt hàm, và anh luôn làm điều đó khi anh giận dữ. Đó là một chỉ dấu chết chóc rằng một cơn bão đang đến.

"Đường như em không thể nói đúng cách để xoa dịu anh."

Anh bắt đầu nói cho cô biết anh nghĩ gì về nhận xét của cô, và quyết định chống lại nó. Anh biết nếu anh tiếp tục, anh sẽ trở nên giận dữ một lần nữa. Hành động vô tâm à? Anh vẫn không thể tin rằng cô đã sử dụng từ đó để mô tả những gì đã xảy ra tối nay. Phải mất một tuần để anh có thể vượt qua được điều đó.

Sự im lặng của anh khiến cô nghĩ rằng anh đã sẵn sàng lắng nghe lý do. "Em còn mới mẻ với điều này. Anh hãy kiên nhẫn hơn với em một chút. Điều đó sẽ không giết anh đâu, thế nên hãy ngừng thở giống như thế đi. Em chưa bao giờ thân mật với ai trước đây. Em không thể không cảm thấy dễ bị tổn thương được."

Cô chắc chắn rằng lời giải thích của cô sẽ có được sự thông cảm và sự thấu hiểu của anh. Cô đã sai với cả hai kỳ vọng.

"Thật buồn cười khi em cảm thấy dễ bị tổn thương một chút. Nó cũng cực kỳ tổn thương đối với anh, phụ nữ à."

Cô bắt đầu mất kiên nhẫn. Anh đang phản đối mọi từ cô nói. Anh thực sự có tính khí thất thường y như con ngựa của mình. Cô nghĩ đến việc nói với anh như vậy, rồi đổi ý. Sự so sánh có thể sẽ làm cho anh nổi nóng lần nữa.

"Anh không thường có tâm trạng này."

"Anh không thường được trong tình yêu với em."

Cô gõ những ngón tay vào ngực anh. "Cole luôn luôn trở nên buồn bã khi anh ấy cảm thấy có lỗi về điều gì đó."

"Anh không cảm thấy có lỗi về một điều chết tiệt nào. Em cảm thấy tội lỗi sao?"

Anh nắm lấy tay cô và bắt đầu siết chặt. Anh đang nói với cô mà không dùng lời, câu trả lời của cô tốt hơn là thứ mà anh muốn nghe.

"Không, em không cảm thấy tội lỗi. Giờ thì hạnh phúc chứ?"

Anh không trả lời cô. Anh nới lỏng sự nắm giữ của anh trên tay cô, và vì vậy cô cho rằng cô đã trao cho anh ta câu trả lời đúng.

"Em tin rằng chúng ta nên kết thúc cuộc thảo luận này. Nếu chúng ta tiếp tục, chúng ta sẽ lâm vào một cuộc tranh cãi nảy lửa. Sau đó anh sẽ phải xin lỗi em. Anh có thực sự muốn lãng phí thời gian để nài xin sự tha thứ của em khi chúng ta có thể làm nhiều thứ thú vị hơn không? "

Anh mỉm cười bất chấp sự cáu kỉnh của mình. "Điều gì làm em nghĩ anh sẽ xin lỗi?"

"Bởi vì em có thể chờ đợi lâu hơn anh có thể. Anh sẽ bỏ cuộc trước em."

"Nói cách khác, em lưu giữ sự hiềm thù. Các anh trai của em đã đề cập đến thiếu sót đó với anh."

"Đôi khi em như thế."

Anh bắt đầu cười. "Mary Rose, em làm anh muốn lắc em và hôn em cùng một lúc. Thề với Chúa, em sẽ khiến anh phát điên trong những ngày này."

Cô bắt đầu vuốt ve ngực anh một lần nữa. Cô yêu cảm giác về những cọng loăn xoăn của anh quanh ngón tay cô. Cô ước anh sẽ hôn cô lần nữa. Chỉ cần suy nghĩ về điều đó cũng đã làm cô bồn chồn. Cô buột ra một thở dài khe khẽ và vắt đùi cô ngang qua anh.

Anh lầm bầm. Cô nhận ra đùi của cô ở đâu, nhưng hơi nóng phát ra từ háng anh lan toả trên da cô cho cảm giác quá tuyệt để cô có thể di chuyển ra xa.

Nếu anh không thích nó, anh sẽ đẩy cô ra. Nhưng anh đã không làm thế. Anh đặt tay lên đầu gối cô và bắt đầu vuốt ve cô.

"Harrison?"

"Gì?"

"Tối nay có tuyệt vời như giấc mơ của anh không?"

"Tuyệt hơn nhiều, rất nhiều. Những giấc mơ của anh chưa bao giờ tuyệt. Chúng làm cho anh nóng. Đêm nay, em làm cho anh bốc cháy. Hiểu không?"

"Anh đã hài lòng chứ?"

Anh có thể nghe được sự thích thú trong giọng của cô và biết cô muốn đạt tới điều gì. Anh mỉm cười với dự đoán. Chỉ Chúa biết những gì cô sắp nói.

"Vâng, anh đã hài lòng."

"Bây giờ anh nghe có vẻ khen ngợi, biết ơn. Có không?"

Các ngón tay của cô đang tạo vòng tròn xung quanh núm vú của anh. Điều đó khiến anh bị phân tâm.

"Phải," anh trả lời cục cằn.

"Em đoán em đã làm anh hạnh phúc."

"Phải, em đã làm anh rất hạnh phúc."

Cô mỉm cười với ngực anh. Anh đã rất ngạc nhiên khi cô cần sự đảm bảo này nhiều như thế. Cách anh đã trả lời cô trong khi họ đang yêu nhau đáng lẽ đã nói với cô rằng cô tuyệt đến thế nào. Có lẽ cô thực sự cảm thấy dễ bị tổn thương vì đó là một trải nghiệm mới mẻ đối với cô.

Chúa ơi, có phải cô đang bắt đầu có ý nghĩa?

"Và anh không thể cảm ơn em đủ."

Những lời thì thầm của cô cuối cùng cũng đã đi vào tâm trí anh. Cô đã ném những lời của anh vào anh. Harrison bật cười lần nữa. "Anh đoán em đã không thích mấy khi nghe phần đó trong giấc mơ của anh, đúng không, đúng?"

Cô quá hài lòng để trả lời anh. Một ý nghĩ đột ngột đã xoay chuyển sự chú ý của cô. "Ý anh là gì khi anh nói em chỉ khóc một giây trong lần đầu tiên? Em đã khóc lần nữa sao?"

"Phải, nó đã kéo dài lâu hơn."

"Khi nào?"

"Khi em tan chảy."

Ký ức làm cô đỏ mặt. Cô thật sự đã tan chảy trong suốt thời gian lên cực đỉnh. Nhưng cô không nhớ là đã khóc. Việc tìm kiếm sự giải thoát đã đòi hỏi sự chú ý đầy đủ của cô.

"Bây giờ em sẽ lắng nghe những gì anh phải nói chứ?"

"Nếu anh định nói với em rằng em sẽ ghét anh, thì không, em sẽ không lắng nghe đâu."

"Anh muốn nói về tương lai của chúng ta."

"Được rồi."

"Sáu tháng sắp tới sẽ rất khó cho em."

"Anh có kế hoạch là sẽ khó khăn sao?"

"Không, đó không phải là điều anh muốn nói."

"Em yêu anh, Harrison."

"Anh cũng yêu em. Anh phải trở về Anh, em yêu, anh muốn em tham gia cùng anh ở đó."

"Anh phải?"

"Vâng."

"Tại sao anh phải trở về?"

"Anh phải hoàn thành điều anh đã bắt đầu."

"Anh sẽ muốn ở lại đó trong một thời gian dài sao?"

"Điều đó phụ thuộc vào em."

Cô không hiểu. " Anh vẫn mong nhớ Cao Nguyên sao?"

"Anh mong được ở bên em. Nơi anh sinh sống không quan trọng."

"Nó từng quan trọng."

Anh mỉm cười. Cô nói đúng về điều đó. Trở về Cao Nguyên là một nỗi ám ảnh. Kế hoạch của anh tất nhiên đã thay đổi vì Mary Rose. Anh có thể hạnh phúc ở bất cứ đâu trên thế giới miễn là anh có cô bên cạnh.

"Khi nào anh muốn rời đi?"

"Anh đã nghĩ đến việc rời đi sau ngày mai. Anh muốn em đến với anh càng sớm càng tốt."

Anh đã làm cô choáng ngợp với tất cả những thay đổi mà anh muốn làm. Làm sao cô có thể rời khỏi các anh trai của cô? Nước Anh là một đại dương xa cách. Ôi, Chúa ơi, tại sao nó phải ở cách xa đến thế? Liệu họ có sống trong thành phố? Làm sao cô có thể sống như thế? Cô sẽ không thể thở nổi. Những đám đông sẽ khiến cô phát rồ. Cô sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ và ngẩn nhìn vỉa hè và các tòa nhà ư? Làm sao cô có thể rời khỏi thiên đường của cô?

Và làm sao cô có thể để cho Harrison bỏ cô lại phía sau? Cuộc sống không có anh sẽ không thể chịu nổi.

Tâm trí cô lại quay cuồng với những câu hỏi.

"Anh biết em cần thời gian để suy nghĩ về điều đó, người yêu dấu".

"Vâng," cô trả lời. "Em ước ... Harrison, anh có bao giờ cân nhắc đến việc sống ở đây không?"

"Nếu điều đó có thể."

"Có không?"

"Anh vẫn chưa biết," anh trả lời.

"Nếu em không thể tham gia cùng anh thì sao?"

"Anh sẽ trở lại để tìm em."

"Bây giờ em không muốn nghĩ về tương lai. Ngày mai chúng ta sẽ lo lắng về các kế hoạch và các quyết định. Hãy hôn em lần nữa đi. Em muốn anh yêu em bây giờ."

Cô nâng người lên trên khuỷu tay và nhìn chăm chăm vào mắt anh. "Em muốn cảm thấy anh bên trong em một lần nữa."

"Chúng ta không thể," anh thì thầm. "điều đó là quá sớm, em yêu, nó sẽ đau."

Cô cúi xuống và hôn anh. Cô không quan tâm liệu có đau hay là không. Cô cần anh.

"Làm ơn," cô thì thầm. Môi cô chài qua anh lần nữa. "Một nụ hôn, tình yêu của em, hãy để em hôn anh một lần nữa thôi, và nếu anh muốn em dừng lại, em hứa với anh là em sẽ làm."

"Anh yêu cách em ném những lời của anh trở lại với anh," anh nói. Anh vòng tay quanh cô và nâng cô lên cho đến khi cô duỗi dài trên anh.

"Em có lên kế hoạch tiếp tục hôn anh cho đến khi em có anh bên trong em không?"

"Ồ, vâng."

Đó là những từ mạch lạc cuối cùng mà một trong hai người họ có thể nói trong một thời gian dài thật dài.

Họ ngủ thiếp đi với tay chân đan quện vào với nhau. Và với tình yêu.

SeseNau' Blog

Ngày 5 tháng 4 năm 1868

Mama Rose yêu quý,

Adam đã đánh nhau ngày hôm qua. Đó hoàn toàn là lỗi của con, bởi vì người Indians thích mái tóc đẹp của con. Con sẽ đặt một ít vào trong phong bì để má có thể thấy nó đẹp như thế nào. Nhưng nó màu vàng, Mama, và người Indians thích nó nhiều đến mức họ đã cố gắng lấy nó ra khỏi đầu của con. Sau đó, một trong số họ nói rằng sẽ bắt con đi cùng với tóc của con và đó là khi Adam nổi điên lên. Cole và Douglas đã đi mất, và vào lúc Travis ra khỏi nhà kho, Adam đã đâm họ rất mạnh. Con trai của má đã có một chiếc mũi đâm máu, nhưng tất cả người Indians đã khiến anh ấy nổi điên đều đang ngủ trong khu vườn của chúng con vào lúc anh ấy xong việc với họ.

Đánh nhau không tốt, Mama. Ngay cả Adam cũng đã nói như vậy, nhưng bây giờ anh ấy nghĩ rằng người Indians sẽ để yên cho mái tóc của con.

Con chắc chắn hy vọng như vậy.

Con gái của má, Mary Rose.

Chương 15

Mary Rose trở lại phòng ngủ của mình trước bình minh một chút. Cô hơi ngạc nhiên khi Harrison ngủ trong suốt sự rời đi của cô. Anh thường là người tỉnh ngủ, nhưng anh hầu như không chuyển động khi cô bước ra khỏi giường, mặc quần áo, và rời khỏi nhà. Cô đoán hẳn là cô đã làm anh kiệt sức. Khả năng này đã cho cô một niềm vui không bờ bến.

Tuy nhiên, cô vẫn chưa sẵn sàng chào đón ngày mới. Cô ngủ thiếp đi ngay khi đầu cô chạm vào gối, và cô không thức dậy cho đến gần mười giờ.

Cô đã không gặp Harrison cho đến khi ăn tối. Travis nói với cô rằng Dooley đã cười ngửa ra ngoài sớm để giao một điện tín.

Anh trai cô đã ra khỏi cửa sau khi anh đề cập đến bức điện. Mary Rose đuổi theo anh để có được các chi tiết.

"Điện tín là cho ai?"

"Harrison, dĩ nhiên, nếu đó là một trong chúng ta, em sẽ thấy nó trên bàn bếp."

"Ai đã gửi nó?"

"Anh không biết."

"Travis, làm ơn làm chậm lại, Harrison có nói với anh về nó không? Anh ấy đã đọc nó cho anh chưa?"

Anh trai cô quay lại. "Không, cậu ấy đã không nói với anh, và anh không hỏi. Nhưng cậu ấy trông không vui lắm về những tin tức mà cậu ấy nhận được, thực tế là cậu ấy trông có vẻ dữ dằn."

"Ôi Chúa ơi, em cầu nguyện là không ai chết."

"Chà, tại sao em nghĩ rằng ai đó đã chết?"

"Điện tín luôn là tin xấu, Travis. Tất cả mọi người đều biết điều đó. Harrison đã làm gì sau khi đọc tin nhắn? "

Travis thở dài. "Cậu ta để mảnh giấy vào trong túi và đi đến gian nhà tranh để đóng gói đồ đạc, cậu ta định vào thị trấn mua một cái thùng để chuyển hàng về Anh, nhưng Adam đã đưa cho cậu ta một trong những cái cũ của anh ấy để sử dụng. Anh đã hứa anh sẽ gửi nó cho cậu ta. "

"Harrison sắp rời đi. Em biết anh ấy sẽ rời khỏi đây," cô nói. "Anh ấy nói với em."

"Đừng buồn cho đến khi em nói chuyện với cậu ta."

"Em không buồn."

"Vậy hãy buông tay anh ra. Em đang cầu anh đấy."

Cô không nhận ra cô đã túm chặt cánh tay của anh trai mình. Cô lập tức rút tay lại. "Em không muốn anh ấy rời đi."

Biểu hiện của Travis dịu đi. "Anh biết em không muốn. Yêu thương một ai đó không phải lúc nào cũng dễ chịu, đúng không? Nó khiến em dễ bị tổn thương."

Cô không thể không đồng ý với đánh giá của anh. Cô đã thật khốn khổ ngay phút này.

"Không, nó không luôn dễ chịu. Khi nào Harrison rời đi?"

"Cậu ấy không nói."

"Bây giờ anh ấy đang ở đâu?"

"Cậu ấy đã rời khỏi cùng Adam một giờ trước. Họ không nói với anh họ định đi đâu. Anh biết Adam muốn nói chuyện riêng với cậu ta, có thể họ đã đi câu cá ở gần chỗ của Cowan. Cá hồi nhưng nhúc như bọ chết gần khúc quanh. Đừng lãng phí thời gian của em để lo lắng, Mary Rose. Anh chắc chắn Harrison sẽ giải thích về kế hoạch của cậu ấy tối nay. "

Cô trở lại nhà. Cô sẽ phải tìm ra một cách để vượt qua phần còn lại của ngày, và, Chúa ơi, cô ước cô là một người kiên nhẫn làm sao. Cô ghét phải chờ đợi bất kỳ điều gì, ngay cả tin xấu.

Eleanor hôm nay không phải là người bầu bạn tốt. Cô ta lê bước quanh nhà và không muốn làm bất kỳ điều gì. Mary Rose đã quyết định cung cấp cho phòng khách một sự dọn dẹp kỹ lưỡng. Việc liên tục bận rộn sẽ làm cho ngày của cô qua nhanh hơn, hoặc cô tin là thế.

Cô không dừng lại chỉ mỗi phòng khách. Cô lau chùi sàn nhà, thay tấm trải giường cho tất cả các giường, rửa cửa sổ, rồi đi ra ngoài làm việc trong khu vườn. Đến chiều muộn, cô đã mệt lử. Cô đi vào bếp để bắt đầu bữa tối, nhưng người đầu bếp đã hươ con dao trước mặt cô và nói cô đừng ngáng lối

của ông ta. Samuel, hoặc Mặt-Cau-Có, như Douglas và Cole đã gọi ông, có một phần thổ dân Crow và một phần của người Ailen. Điều đó đã tạo ra một sự kết hợp thú vị trong chừng mực tính khí của ông ta có liên quan, hay Adam tin là thế. Samuel có tính khí Ailen kỳ vọng, nhưng với một khía cạnh vượt trội hơn nhiều.

Mary Rose nghĩ ông ấy thật đáng mến. Cô ấy không dám chia sẻ ý kiến của mình với Samuel, bởi vì ông ấy không quan tâm đến những lời khen ngợi bất kỳ nào khác.

"Samuel, anh vẫn cáu kỉnh y như ngày anh đến," cô tuyên bố.

Cái nhìn trong đôi mắt nâu tối của ông nói với cô rằng ông đánh giá cao khi nghe ý kiến của cô. Ông ta vẫy dao trước mặt cô, đe dọa thêm rằng ông ta sẽ hạ độc bữa ăn tối của cô, và sau đó nói cô ấy hãy chuồn nhanh đi một lần nữa.

Cô bật cười. Samuel quay đi, nhưng không phải trước khi cô nhận ra nụ cười của ông.

Vì Adam đã không viết từ trong ngày trên bảng đen, cô cầm phấn lên và viết thay cho anh ấy. Với chữ in đậm, cô viết từ *blarney*. (lời đường mật)

"Nhìn này, Samuel, em đã viết tên anh này," cô trêu chọc.

Cô tiếp tục tra tấn người đầu bếp thêm vài phút nữa bằng cách nói chuyện với ông ta, sau đó cô sắp xếp bàn ăn. Khi nhiệm vụ không mấy được chú ý ấy kết thúc, cô đi lên lầu để lấy quần áo sạch, xà phòng và khăn tắm. Cô kéo Eleanor xuống bờ sông để tắm.

Cô không thể chờ đợi để gặp lại Harrison lần nữa, nhưng lại cố tình tránh nhìn thẳng vào anh trong khi họ đang ngồi tại bàn cùng nhau. Cô sợ mình sẽ

bắt đầu đổ mắt với ký ức về những gì họ đã làm cùng nhau vào đêm trước. Mỗi lần cô nghĩ về cuộc làm tình của họ, cô trở nên đổ mắt và không thở được.

Các anh của cô sẽ chú ý, và vì lý do đó, cô giữ ánh mắt ghim chặt trên chiếc đĩa của mình. Cô chắc chắn không xấu hổ về những gì cô đã làm, nhưng cô không sẵn sàng thảo luận về vấn đề của mình với các anh trai cô.

Họ dường như cũng không vội vã nói về nó, và cô biết rằng ít nhất hai người trong số họ đã nghe thấy cô rời khỏi nhà vào ban đêm. Adam có thể đã nghe cô đi xuống cầu thang, và Cole đã thức dậy ngay giây cô mở cửa phòng ngủ của cô. Tuy nhiên, không ai trong số họ nói gì về hành vi của cô, và có lẽ đó là lý do tại sao cô không thể nhìn vào một trong hai người trong bữa ăn tối.

Cô biết họ biết, và thiên đường ời, tại sao cô cảm thấy tội lỗi quá đỗi thế này? Cô quyết định cô cần thời gian để luận ra mọi thứ.

Cô không nghĩ Harrison gặp bất cứ khó khăn nào trong việc điều chỉnh sự sắp xếp mới của họ. Cô biết rất rõ là anh không tin rằng họ đã làm gì để hối hận. Trong tâm trí anh, anh đã đính ước với cô, và cô cũng đã đính ước với anh, và bây giờ có thể anh đang nghĩ rằng họ nên bắt đầu cư xử như một cặp vợ chồng già.

Mặc dù họ chưa kết hôn, ít nhất là không hợp pháp, và cho đến sự hợp nhất được chúc lành bởi một nhà truyền giáo, cô sẽ lo lắng về việc bảo vệ cho những cảm xúc của các anh trai mình.

Không có nhiều cuộc trò chuyện đang diễn ra xung quanh cô. Mọi người dường như đều bận tâm tối nay, và bầu không khí thờ ơ ấy làm Mary Rose càng lo lắng nhiều hơn.

Ngay cả Eleanor cũng đang hành động khác thường. Cô ấy nhắm nháp nước từ ly của mình nhưng không chạm vào thức ăn. Cô ấy thậm chí còn không di chuyển nó trên đĩa của mình theo cách mà Mary Rose đã làm để đánh lừa các anh trai nghĩ rằng cô đang ăn.

Douglas là người đầu tiên nhận ra Eleanor đang ốm. "Em không khỏe, đúng không, Eleanor?" anh ấy hỏi.

"Tôi chỉ có một chút mệt mỏi tối nay, tôi không thể tưởng tượng tại sao, tôi đã không làm bất cứ điều gì để khiến bản thân mệt lử. Trời ở đây lạnh, phải không?"

Douglas nhìn Adam. "Cô ấy bị sốt, anh có thể thấy má của cô ấy đỏ bừng như thế nào kìa."

Mary Rose bỏ nĩa xuống và quay sang bạn của cô. "Bạn bị bệnh sao?" Cô thì thầm.

Douglas đứng dậy khỏi ghế và đi vòng quanh bàn. Anh đặt lưng bàn tay lên trán cô ta để tự mình cảm nhận.

"Vâng, cô ấy đúng là đã sốt rồi. Khá cao đấy. Đi cùng tôi nào, Eleanor, tôi đưa cô lên giường." Khi anh giúp Eleanor đứng dậy, cô ta đổ vào bên sườn anh ấy.

Mary Rose kinh hoàng bởi tình trạng đáng thương của bạn cô và hành vi ích kỷ của cô. Cô đáng lẽ nên nhận ra Eleanor đang ốm, và nếu cô không quá bận rộn với suy nghĩ về bản thân mình, chắc chắn cô đã làm thế.

Cô đã hoàn toàn vô tâm. "Ôi, Eleanor, tôi rất tiếc bạn không khỏe lắm. Tại sao bạn không nói gì với tôi sớm hơn?"

"Tôi không muốn phàn nàn."

Cole lắc đầu. "Em không cần phải làm ra vẻ như người tử vì đạo thế đâu, Ellie, em đã cảm thấy bệnh bao lâu rồi?"

"Kể từ sáng nay," cô ấy trả lời. "Mary Rose đã bắt tôi đi xuống sông để tắm vào buổi chiều hôm nay, nước lạnh khủng khiếp, nhưng tôi cũng không phàn nàn gì cả. Adam? Tôi đã tử tế khi chịu đựng trong im lặng, phải không?"

Adam nhìn thấy những giọt lệ trong mắt cô và ngay lập tức cảm thấy tội lỗi. Người phụ nữ đáng thương rõ ràng vẫn quan tâm đến việc bị ném ra ngoài.

Ông giơ tay lên và vỗ nhẹ lên tay cô ấy. "Em nên phàn nàn," ông nói với cô. "Bây giờ em đã là một phần của gia đình chúng ta, Eleanor. Chúng tôi đều muốn biết khi em bị bệnh, để chúng tôi có thể chăm sóc em."

"Các anh sẽ làm thế sao?" Cô ấy có vẻ vui mừng vì thông báo của ông.

Adam mỉm cười. "Vâng, chúng tôi có," ông nhấn mạnh. "Douglas sẽ giúp em sửa chữa lại ngay thôi mà. Đi lên cầu thang với chú ấy đi. Tôi sẽ mang trà cho em trong một lát nữa. Mary Rose, tại sao em không giúp cô ấy về giường nằm nhỉ? "

Cole đợi cho đến khi Douglas và Mary Rose đưa Eleanor ra khỏi phòng ăn trước khi nói.

"Bây giờ chúng ta sẽ lại có nó cho xem."

"Ý em là gì?" Adam hỏi.

"Anh không nhìn thấy ánh mắt của cô ấy khi anh nói với cô ấy rằng phần nà cũng không sao à? Em có cảm giác là cô ấy thích nghe điều đó hơi quá nhiều một chút."

"Đừng có lỗ bịch thế," Adam trả lời. "Cô ấy bị bệnh, em có thể thấy là cô ấy bệnh mà."

"Quên chuyện phần nà đi." Travis nói "Em quan tâm đến điều khác mà em nghe thấy Adam nói với Eleanor. Ý anh là gì khi nói rằng cô ấy là một phần của gia đình chúng ta bây giờ?"

Cole gật đầu. "Vâng, Adam, ý anh là gì?"

"Anh chỉ muốn cô ấy cảm thấy như ở nhà. Không tổn hại gì khi làm cô ấy thoải mái, đúng không?"

"Chính xác khi nào cô ấy có kế hoạch rời đi?" Travis hỏi.

Adam giả vờ quan tâm đến việc lấy xương ra khỏi phần cá hồi của mình. "À, bây giờ, anh đoán điều đó phụ thuộc vào cô ấy, phải không?"

Travis và Cole chia sẻ một cái nhìn. Sau đó, Travis lẩm bẩm: "Địa ngục, cô ấy không bao giờ rời khỏi, phải không?"

Cole cau có. "Em ước chi anh đã nói với em điều này trước khi em đi và hôn người phụ nữ này. Em sẽ không bao giờ dây dưa với cô ấy nếu em biết cô ấy quanh quẩn ở đây. Khốn kiếp gì đâu," anh kết thúc trong một tiếng càu nhàu. "Bây giờ em sẽ phải nói chuyện với cô ta về những quyết tâm của mình."

Douglas trở lại phòng ăn đúng lúc để nghe được lời nhận xét cuối cùng của Cole. "Ý chú không phải là chú thiếu quyết tâm đấy chứ?"

Em trai anh gật đầu. Douglas lắc đầu. "Chú nên cảm thấy xấu hổ vì lừa gạt Eleanor. Adam, đừng mang trà lên cho đến khi em đi và lấy một ít bột đặc biệt của em. Em muốn đặt một thìa cà phê đầy vào cốc đầu tiên. Em thật sự ước anh đừng nói với người phụ nữ rằng phàn nàn cũng không sao. Cô ta đang cực kỳ khó chịu trên lầu. Mary Rose cũng đang lãnh đủ tất cả những buồn phiền. Con bé đổ lỗi cho bản thân về cơn sốt của Eleanor và liên tục nài xin cô ấy tha thứ cho mình vì đã ích kỷ. Em gái của chúng ta gần đây trở nên quá xúc động," anh thêm vào với một cái nhìn đầy ngụ ý về hướng Harrison. "Em nghĩ con bé có thể bị bệnh tương tự rồi. Con bé đã không ăn một miếng nào trong bữa ăn tối, và cũng không nhìn Harrison một lần nào. Em đã để ý."

"Em cũng chú ý," Cole xen vào.

"Có thể chúng ta nên hoãn cuộc nói chuyện cho đến khi Mary Rose cảm thấy tốt hơn chẳng", Travis gợi ý.

"Không." Harrison gắt lên lời phủ nhận bằng một giọng kiên quyết.

Adam gật đầu đồng ý. "Chúng ta trì hoãn những gì chúng ta sợ hãi," ông nói với các em trai. "Anh đã bỏ ra một ngày để tra hỏi Harrison về gia đình Elliott. Cậu ấy đã trao cho anh lời cam đoan rằng cậu ấy sẽ chăm lo cho con bé. Tuy nhiên, anh không nghĩ con bé nên đi cùng Harrison. Có lẽ tốt hơn nên để em ấy ở lại đây với chúng ta lâu hơn một chút, cho đến khi em ấy có thời gian thích ứng với ý nghĩ về việc có một gia đình ở nước Anh."

Harrison muốn tranh cãi với Adam nhưng quyết định giữ im lặng lúc này. Anh cáo lỗi rời khỏi bàn và đi ra ngoài để ngồi trên hiên nhà.

Adam đi theo anh. Ông ngồi xuống ghế cạnh Harrison và duỗi chân dài ra phía trước.

"Cậu không thích nghe gợi ý của tôi, đúng không?"

"Không, tôi không thích nghe nó," Harrison phản bác. "Ông đang trì hoãn điều không thể tránh được. Cô ấy có thể thích ứng trên đường tới nước Anh, Adam."

"Thật đối nghịch với khuynh hướng của tôi khi đột ngột chất gánh nặng lên cô ấy rồi sau đó đẩy cô ấy đi. Không, cô ấy cần ... Mary Rose, em đã đứng đó bao lâu rồi?"

"Không lâu," cô trả lời. Cô đẩy cánh cửa lưới mở ra và đi ra ngoài.

"Em có thể tham gia với các anh không?"

"Không," Adam trả lời. Ông đã không làm dịu lời từ chối của mình với một lý do.

"Để cô ấy ở lại," Harrison gợi ý. "Tôi cần nói chuyện với cô ấy."

Adam gật đầu. Mary Rose dựa lưng vào lan can, gập tay lại với nhau như thể đang cầu nguyện, và nhìn chăm chăm vào anh trai cô.

"Một trong hai người vui lòng cho em biết điều gì đang xảy ra chứ? Tại sao cả hai người đều có tâm trạng xấu như thế?"

"Bọn anh không có tâm trạng xấu," Adam lập luận.

"Anh đang cau mày." Cô không nghĩ cô cần nói thêm.

"Bọn anh đang thảo luận về những vấn đề nghiêm trọng, Mary Rose. Chúng không liên quan đến em."

"Chúng không liên quan đến cô ấy thế quái nào được. Hãy hợp lý đi nào, Adam." Harrison yêu cầu.

"Tôi sẽ hợp lý vào đúng thời điểm. Tôi tin rằng tôi nên đi và chinh đồn trà cho Eleanor. Đừng ở ngoài trời quá muộn nhé, Mary Rose "

Cô đi theo anh trai đến cửa. "Anh phải chất cái gì trên em, nhưng không muốn đẩy em đi thế?"

"Em đang nghe lỏm bọn anh, đúng không?"

Cô gật đầu. "Anh sẽ giải thích chứ?"

"Ngày mai," Adam hứa. "Anh sẽ giải thích mọi thứ vào ngày mai."

Cô đợi cho đến khi anh trai đi khuất vào trong nhà và sau đó đi đến bên Harrison. Cô đứng giữa đôi chân đang duỗi dài của anh, hai tay chống hông, và cố gắng trông có vẻ điềm tĩnh. Cô không muốn anh nhìn thấy sự hoảng loạn của cô. Cô đã cố gắng giữ bình tĩnh suốt ngày, nhưng từ khoảnh khắc Travis nói với cô rằng Harrison đang đóng gói hành lý, cô đã tràn ngập lo lắng.

Anh đã nói trước cô. "Em nổi giận với anh sao?"

Cô đang nhìn chăm chăm vào cằm anh. Ánh mắt cô bay đến mắt anh. "Không, em không tức giận."

"Em đã không nhìn anh trong suốt bữa ăn tối cũng không nói chuyện với anh. Anh đã nghĩ em đang rất buồn về ..."

Cô không để anh kết thúc. "Anh sắp rời đi. Travis đã nói với em."

"Phải."

Cô đợi anh cho cô biết lý do anh rời đi đột ngột như vậy, nhưng anh không nói một lời nào.

Anh đã cảnh báo cô rồi. Cô nhắc nhở bản thân sự thật đó một lần nữa, và điều đó vẫn không giúp ích được gì cho cô. Cô không rời mắt khỏi anh. Ánh trăng đã làm dịu đi vẻ mặt ảm đạm của anh. Cô muốn anh ôm cô vào trong vòng tay anh và an ủi cô. Bây giờ cô đã rất đau khổ và biết rằng chỉ còn vài phút trước khi cô bắt đầu khóc, nhưng, Chúa ơi, cô đã tan nát cõi lòng để có thể lo lắng về nước mắt lúc này.

"Anh đã cố chuẩn bị cho em, đúng không? Anh đã nói với em rằng anh phải ra đi. Em chỉ hy vọng nó sẽ không quá sớm. Anh sắp ra đi bây giờ vì bức điện tín anh nhận được sao?"

Anh lắc đầu. "Không, bức điện tín liên quan đến một vấn đề tài chính. Mary Rose, đến gần anh nào."

Anh dang tay cho cô ngay khi anh đưa ra lời yêu cầu dịu dàng. Anh kéo cô xuống trên lòng anh và vòng tay quanh eo cô.

"Em ổn chứ?" Giọng anh là một tiếng thì thầm khàn khàn. Cô không trả lời anh ngay. Làm sao cô có thể ổn được chứ? Anh sắp ra đi, vì Chúa. Anh không nhận ra anh đang sắp mang trái tim cô theo cùng sao?

"Anh biết anh đã làm đau em tối qua."

"Hôm nay em chỉ hơi nhạy cảm một chút", cô thì thầm. "Anh có hối tiếc rằng chúng ta đã ngủ cùng nhau không?"

Câu hỏi làm anh nổi giận. Anh nâng cằm cô lên và buộc cô phải nhìn anh.

"Em yêu, không, anh không hề hối tiếc chút nào. Nếu anh có thể, anh sẽ làm tình với em ngay lúc này. Chúa ơi, anh muốn em quá chừng."

Những giọt lệ đầy ắp trong mắt cô. "Em cũng muốn anh," cô thì thầm. "Em ước chi em từng trải hơn. Em không tiếc về những gì đã xảy ra. Em chỉ không thích cảm giác dễ bị tổn thương thôi, Harrison." Hoặc cảm thấy mình bị bỏ rơi, cô lặng lẽ thêm vào.

"Tại sao em cho rằng em cảm thấy dễ bị tổn thương?"

"Anh sắp bỏ đi, chết tiệt điều đó."

"Em sẽ đến nước Anh, Mary Rose. Đó chỉ là một sự chia xa ngắn ngủi thôi. Em đã không lắng nghe anh tối hôm qua sao? Anh sẽ không bao giờ từ bỏ em. Bây giờ em thuộc về anh rồi."

Anh cúi xuống và đòi hỏi miệng cô một nụ hôn dài, nồng nàn. Cô vòng tay quanh cổ anh và hôn lại anh bằng tất cả tình yêu và nỗi tuyệt vọng mà cô cảm thấy trong lòng mình.

Cuối cùng, khi nụ hôn kết thúc, cô chỉ vừa vặn có thể thở được. Cô vùi đầu vào dưới cằm anh và lắng nghe tiếng thở dốc của anh.

"Em yêu anh, Harrison."

"Anh biết em yêu anh, baby." Anh xoa lưng cô, yêu cảm giác cô áp sát vào anh.

"Chúng ta còn có tối nay thôi. Hãy làm tình với em lần nữa nhé?"

“Anh sẽ làm đau em.”

Ngay khi anh trao cho cô lý do về việc không chạm vào cô, anh đứng dậy, ôm cô trong vòng tay, và bắt đầu đi về phía nhà trại.

Cô đang cố cởi nút áo sơ mi của anh và hôn anh cùng lúc.

Vào lúc họ đến đích, cả hai đều đã quá điên cuồng để có thể chậm lại.

Tay cô quá run rẩy khi cởi váy. Harrison tiếp tục công việc, lăm bắm những lời nguyên rủa khe khẽ vì những cái móc nhỏ xíu không thể tháo ra được bằng đôi bàn tay to lớn của anh.

Quần áo của họ kết thúc thành một đống trên sàn. Họ ngã xuống giường cùng nhau. Anh cố gắng chống đỡ trọng lượng của mình bằng cánh tay khi anh nằm trên cô, và anh hét lên một tiếng rên lớn vui sướng khi anh cảm nhận làn da ấm áp của cô áp vào anh.

Cảm giác ngứa ran trong hố bụng bắt đầu lan rộng khắp cơ thể cô. Cô khum tay ôm hai bên mặt anh và kéo anh xuống trong một nụ hôn dài, ướt át, nồng nàn.

Anh thay đổi vị trí và bắt đầu thả lửa bên trong cô. Bàn tay phải của anh di chuyển xuống dưới bụng cô. Cô hít một hơi thật sâu trước dự đoán về sự sung sướng mà anh sẽ trao tặng, nhưng khi những ngón tay của anh trượt vào trong giao lộ ở giữa đùi cô và bắt đầu vuốt ve ở đó, cô cảm thấy đau nhói dữ dội.

Cô nắm lấy tay anh và cố làm anh ngừng lại.

"Nó đau nhiều hơn em nghĩ nó sẽ. Chúng ta nên dừng lại, Harrison. Ôi, Chúa ơi, em không muốn dừng lại, em ..."

Miệng anh kết thúc lời phản đối của cô. Anh ôm chặt cô và nuông chiều cô bằng những nụ hôn nồng nàn và những lời nóng bỏng đầy đam mê.

Anh làm cô quẩn quại chỉ trong ít phút, và lo lắng về nỗi đau của cô đã sớm bị lãng quên. Cô đang run rẩy với nhu cầu kết đôi với anh, khi anh cuối cùng đã kết thúc nụ hôn và bắt đầu nhấm nháp bên cạnh cổ cô. Hơi thở của anh ấm nồng bên tai cô khi anh thì thầm những lời hứa hẹn gợi tình, khiêu khích về những điều anh muốn làm với cô.

Rồi anh di chuyển xuống dưới và bắt đầu hôn ngực cô, rồi bụng cô, và khi anh di chuyển lần nữa, anh đang hôn lên nơi nóng rẫy của cô. Cô thở hổn hển và cố gắng làm anh dừng lại.

Anh sẽ không dừng lại, vì anh đã tìm thấy mùi vị của cô trên miệng anh quá tuyệt vời để có thể dừng lại. Lưỡi của anh vuốt ve những nếp gấp của vùng da thịt mịn màng và đẩy sâu vào trong lối vào ấm áp, chào đón.

Cô bám chặt anh và rên rỉ khe khẽ nài xin anh trao cho cô nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Móng tay của cô bấm sâu vào vai anh, và khi cô cảm thấy những cơn run đầu tiên của cực khoái, cô đã hét lên tên anh và bắt đầu khóc trước cảm xúc mãnh liệt tuyệt đối của sự huy hoàng đến choáng ngợp.

Anh cảm thấy cô tan chảy vào anh và biết rằng anh không thể chờ đợi thêm nữa. Anh sẽ mất trí nếu anh không di chuyển bên trong cô. Anh lại chuyển vị trí một lần nữa để quỳ giữa hai đùi cô. Anh nâng cô lên và sau đó chìm sâu vào cô với một cú thúc mạnh.

Đau đớn trộn lẫn với khoái cảm. Áp lực mà anh đã khéo léo vun đắp bên trong cô dường như tan vỡ thành hàng ngàn mảnh. Cô đầu hàng niềm hạnh phúc vô bờ ấy, vì cô an toàn và được bảo vệ trong vòng tay của người đàn ông cô yêu.

Anh đã tìm thấy sự mãn nguyện của mình chưa đầy một phút sau đó. Anh buột ra một tiếng hét vui sướng thô ráp khi anh tuôn đổ hạt giống của mình vào trong cô. Anh đã muốn giữ lại, muốn cô lên đỉnh lần thứ hai khi anh đến, nhưng tất cả những kế hoạch vĩ đại của anh đã bị lãng quên khi anh ở bên trong cô và sự bao bọc chặt khít của cô đang siết chặt anh. Cô run rẩy xung quanh anh và sự kiểm soát của anh tan mất. Mỗi lần anh rút ra, cô cong người áp vào anh, thúc giục anh lấp đầy. Cô nâng cao đầu gối để anh có thể chìm sâu hơn nữa vào bên trong, và, Chúa giúp anh, anh không thể kèm lại được cơn cực khoái sau đó.

Anh nghe thấy mình đang tụng niệm rằng anh yêu cô, hết lần này đến lần khác, và ở đâu đó sâu trong đầu anh, anh nhận ra cô đang khóc. Anh hy vọng với Chúa rằng anh không làm đau cô, nhưng ngay cả khi anh đã trao cho cô hạt giống của mình rồi, anh vẫn không thể rời khỏi cô.

Anh giữ yên bên trong cô và vùi đầu vào trong hõm cổ của cô.

Sự thật chậm chậm quay trở lại nhưng khi nó đến, sự lo lắng tràn qua anh. Anh đã hành động như một kẻ man rợ. Anh đã làm đau cô lần nữa sao?

"Anh ổn chứ?" cô thì thầm. Anh cố gắng hiểu câu hỏi của cô. "Harrison, hãy thở đi nào. Anh bắt đầu làm em lo lắng đấy." Cô vịn vịn bên dưới anh. "Lạy Thượng Đế, em đã giết anh rồi sao?"

Anh bật cười. Anh không biết năng lượng ấy đến từ đâu. Niềm vui sướng đã làm anh quá mù mẫn để có thể di chuyển, và anh vẫn không thể hình thành nổi một ý nghĩ mạch lạc. "Em ổn chứ? Anh đã sợ là anh làm đau em." Harrison nói.

Cô rùng mình trước âm thanh khàn khàn của giọng anh. Chúa giúp cô, anh có thể đọc báo lớn tiếng và cô cũng sẽ bị kích thích, cô tự nhủ. Đó là chất

giọng Cao Nguyên của anh, tất nhiên. Đó là âm thanh gợi cảm nhất cô từng nghe.

"Anh yêu em."

"Điều đó sẽ giúp ích cho ... nếu và khi nào," cô thì thầm. Anh buộc mình phải di chuyển. Anh lăn sang bên cạnh và kéo cô vào vòng tay anh.

"Nếu và khi nào cái gì, baby?"

"Nếu em mang thai và khi anh ra đi."

Cô nghĩ anh sẽ cố gắng làm dịu nỗi lo lắng của cô. Nhưng anh đã không làm thế. "Anh hy vọng với Chúa được như thế. Anh muốn có ít nhất hai mươi đứa trẻ."

"Chúa giúp con," cô thì thầm.

Bàn tay anh chuyển động đến bụng cô. Đó là một hành động mang tính sở hữu và khiến cô run rẩy từ đầu đến chân. "Em sẽ là một người mẹ rất xinh đẹp."

"Em sẽ béo".

"Anh thích béo."

"Đừng đi."

"Anh phải đi. Em sẽ đến với anh, em yêu. Chúng ta sẽ không xa nhau lâu."

"Nếu có gì đó xảy ra và em không đến cùng anh được thì sao?"

"Anh đã nói khi trước rồi. Anh sẽ trở lại đây và tìm em."

"Và sau đó?"

"Anh sẽ kéo lê em đến nước Anh nếu anh phải làm như vậy," anh hứa hẹn. "Dooley nói với anh rằng Thẩm phán Burns đang trên đường đến Blue Belle. Ông ta hộ tống Belle về nhà, có vẻ như ông ấy say mê cô ta."

"Say mê?"

"Những lời của Dooley, không phải của anh," anh giải thích cùng một cái ngáp. "Anh nghĩ có lẽ chúng ta nên trở thành chính thức trước khi anh đi. Muốn kết hôn vào ngày mai không, em yêu?"

"Em thích chờ đợi và được thực hiện hôn lễ bởi một nhà truyền giáo hay một linh mục hay một giáo sĩ Do thái hơn. Thật không có vẻ lãng mạn gì hết khi được thực hiện lễ cưới bởi một thẩm phán treo cổ."

"Anh không muốn chờ đợi."

"Anh lo em sẽ đổi ý khi anh rời đi sao?"

"Đã quá muộn để em đổi ý rồi, em đã cam kết với anh khi em bước qua ngưỡng cửa đêm qua. Tại sao em lại trở về phòng của em sau khi chúng ta đã làm tình với nhau?"

"Bởi vì các anh trai em." Cô vuốt ngón tay xuống ngực anh. "Em không muốn làm gì để khiến họ xấu hổ hơn nữa."

"Khiến họ xấu hổ hơn nữa?" Anh không định cao giọng, nhưng lời nói của cô khiến anh tức giận, anh không thể kiểm soát phản ứng của mình. "Đó là

cách em đã cảm thấy, đúng không? Em nghĩ rằng em hồ thẹn với bản thân vì đã ngủ với anh sao?"

Cô cố trấn tĩnh anh. "Xin hãy hiểu, Harrison, em biết bây giờ không thể kết hôn, nhưng chúng ta vẫn chưa thực sự kết hôn, và em phải quan tâm đến cảm giác của các anh trai của em. Nếu họ phát hiện chúng ta đã lên giường với nhau, thì trái tim họ sẽ tan vỡ mất."

Anh không hiểu. Trước khi cô có thời gian để chớp mắt, anh đã ra khỏi giường và đang vươn tay tới chiếc quần của anh. "Mặc quần áo."

Anh đã ra lệnh bằng một giọng rắn rỏi, đừng-cho tôi-bất kỳ-tranh-cãi-nào. Cô phớt lờ nó. "Hãy trở lại giường. Hãy cho em giải thích để anh ..."

"Mặc quần áo, Mary Rose, hoặc thề với Chúa, anh sẽ đưa em trở lại nhà trong một cái chăn. Em có muốn các anh của em nhìn thấy em ..."

Anh không cần phải tiếp tục. Cô nhảy ra khỏi giường và bắt đầu mặc quần áo.

Anh đã sẵn sàng trước cả cô. Anh giúp cô mặc áo và ân cần đưa cho cô chiếc váy.

"Anh sẽ giải thích tại sao anh lại đang vội vàng như vậy chứ?" cô hỏi. Cô tin rằng câu hỏi của cô là hợp lý. Tuy nhiên, anh đã hành động như thể cô vừa hét lên một lời xúc phạm vào anh.

"Từ hồ thẹn không phù hợp với anh," anh gắt gỏng. "Chúng ta sẽ có một cuộc nói chuyện nhỏ với các anh trai của em. Nhanh lên, chết tiệt."

Cô quay lại tìm đôi giày của cô. Cô nhận thấy tấm trải giường trên giường và thở ra một tiếng lớn. Ngay cả từ bên kia căn phòng cô vẫn có thể nhìn

thấy những đốm máu.

Khuôn mặt cô đỏ bừng trong ít hơn một nhịp tim. Cô đã quên tất cả về việc tìm giày sau đó và chạy vội qua để thu dọn tấm trải giường.

Anh đứng chống hai tay trên hông và một vệt trên khuôn mặt của anh nói với cô rằng anh nghĩ cô đã mất trí.

"Anh đã làm em chảy máu."

"Em được cho là phải chảy máu mà."

"Anh không cần phải nghe có vẻ quá lo lắng về điều đó. Nếu các anh của em vào trong đây thì sao? Họ sẽ bắn anh trước khi họ lắng nghe bất cứ lời giải thích nào."

"Họ biết ý định của anh là gì. Hãy để lại những tấm trải chết tiệt đó, Mary Rose. Anh muốn nói chuyện với Adam trước khi ông ấy đi ngủ."

Cô đã cuộn những tấm trải giường thành một quả bóng và quay lại cau mày với Harrison.

"Chúng ta sẽ không nói chuyện với Adam. Em sẽ về nhà một mình. Nếu anh nghĩ rằng anh sẽ nói với các anh trai em về những gì chúng ta vừa làm, thì anh có thể quên điều đó đi. Em sẽ không bị xấu hổ hoặc làm cho bề bồng đâu, Harrison. Anh có hiểu em không? "

Cô thả những tấm trải giường xuống sàn, sau đó mang giày vào. Cô không thể tin rằng buổi tối kết thúc bằng cách này. Harrison đã là một người yêu chu đáo, lịch thiệp đến thế cơ mà. Bây giờ anh đang hành động như một kẻ cục súc ngạo mạn. Cô không biết điều gì đã xảy ra với anh, nhưng cô không có tâm trạng để xoa dịu anh. Chỉ mới nghĩ đến việc Adam biết cô đã tự dưng

hiến cho Harrison đã làm cho dạ dày của cô dậy sóng. Cô sẽ không cho phép bất kỳ ai làm xấu hổ cô theo cách đó, kể cả người đàn ông đáng ghét mà cô yêu.

Cô cố đi qua anh. Anh nắm lấy tay cô và không chịu buông ra. Rồi anh kéo cô đi theo anh, băng qua sân, lên những bậc thềm và vào bên trong nhà.

Họ vượt qua Cole trên lối vào nhà. Người anh trai nhìn đi nhìn lại Mary Rose, rồi nói, "Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với em thế?"

Anh ta nhìn chăm chăm vào tóc cô. Cô dùng bàn tay tự do của mình để cố gắng làm mượt những lọn tóc.

"Không có gì đã xảy ra hết," cô nói vọng lại khi Harrison kéo cô đi theo.

Anh không gõ cửa phòng thư viện. Anh hất tung nó mở ra và nhẹ nhàng đẩy Mary Rose vào bên trong. Anh đứng ngay phía sau cô, và khi cô cố gắng quay trở lại, cô thấy thân hình rắn chắc của anh đã khoá chặt đường lui của cô rồi.

Adam giật mình vì sự gián đoạn. Ông đóng lại cuốn sách đang đọc và bắt đầu đứng lên.

Harrison nói ông cứ ngồi yên. Trong khi Adam quan sát, Mary Rose đã bị đẩy vào chiếc ghế thư giãn khác và được bảo phải ngồi xuống.

Cô lắc đầu. "Đây là một sự lãng nhệch, Harrison," cô thì thầm. "Nếu anh nói một từ, em thề em sẽ làm điều gì đó kinh khủng cho xem."

Anh quàng tay quanh vai cô và ghim chặt ánh mắt vào người anh trai.

"Adam, Mary Rose và tôi cần kết hôn càng sớm càng tốt. Thẩm phán Burns sẽ có mặt ở Blue Belle vào ngày mai. Tôi nghĩ chúng ta nên cưỡi ngựa vào thị trấn và ..."

"Em sẽ không kết hôn bởi một thẩm phán treo cổ. Điều đó chống lại nguyên tắc của em", cô xen vào.

"Harrison, đóng cửa lại," Adam gợi ý. "Và cả hai hãy hạ thấp giọng xuống. Có chuyện gì mà phải nói về việc cần kết hôn thế?"

"Harrison đang mắc phải một lời nguyền," Mary Rose tuyên bố. Cô khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm qua vai Adam. Cô không thể nhìn vào mắt ông được. "Đừng chú ý đến bất cứ điều gì anh ấy nói, anh ấy cảm thấy tồi tệ bởi vì anh ấy phải rời đi."

Cánh tay anh quấn quanh vai cô lần nữa. Lần này cảm thấy nặng hơn nhiều. Cô nghĩ anh đã cố tình dùng áp lực để cô ngừng nói.

Cô cố gắng phớt lờ anh. "Có vẻ như chúng em đã vướng vào một cuộc tranh cãi, chúng em nên cùng nhau giải quyết và không làm phiền anh, Adam. Bây giờ, hãy thứ lỗi cho chúng em."

Đó là một sự rút lui thích hợp, nhưng nó đã bị hủy hoại hoàn toàn bởi vì Harrison đã không để cô đi.

"Adam, tôi đã nghĩ Mary Rose hiểu, nhưng bây giờ tôi nhận ra cô ấy đã không. Có vẻ như cô ấy nghĩ rằng cô ấy có thể đã làm xấu hổ các anh của mình bằng cách ngủ với tôi. Vì cô ấy cảm thấy như vậy, tôi đề nghị chúng tôi kết hôn vội vàng nhất có thể. Tôi sẽ bị nguyên rủa nếu tôi để cô ấy cảm thấy xấu hổ bởi những gì đã xảy ra giữa chúng tôi. Tôi đã viện dẫn mọi lý do tại sao tôi nên chờ đợi cho đến sau khi các anh giải thích tất cả mọi thứ cho cô ấy, nhưng những gì tôi muốn làm đã bị lu mờ bởi những gì tôi đã làm, và

địa ngục, không còn thời khắc nào quan trọng đối với tôi bây giờ nữa. Tôi yêu cô ấy và cô ấy yêu tôi."

Adam gật đầu để cho Harrison biết ông hiểu, nhưng ánh mắt ông hướng về em gái. Chắc chắn cô đã không giống một phụ nữ đang yêu vào lúc này. Thật ra, cô trông giống như người phụ nữ muốn giết chú rể sắp cưới của mình.

"Thẩm phán Burns sẽ vui vẻ tổ chức buổi lễ vào ngày mai."

"Adam, em không ..."

"Em có cảm thấy xấu hổ không, Mary Rose?"

Cô ngậm miệng lại. Cô biết nếu cô trả lời có, cô sẽ kết hôn vào ngày mai, và nếu cô trả lời không, cô đang nói dối anh trai mình.

"Cô ấy đã nói với tôi rằng cô ấy ước có thể trở thành một người từng trải như tôi." Harrison nhận xét. "Tôi đã không nhận ra ý của cô ấy cho đến cách đây vài phút. Tôi có nên đi và đón vị thẩm phán vào ngày mai không?"

"Sẽ tuyệt hơn khi tổ chức đám cưới ở đây, trên trang trại này, và tôi tin rằng ông ấy sẽ đồng ý đến đây. Hãy chắc chắn bao gồm cả Belle nhé. Chị ấy đã giúp chúng tôi chăm sóc Mary Rose trong suốt những năm cô ấy lớn lên. Chị ấy sẽ muốn trông thấy cô ấy kết hôn. Tuy nhiên, tôi không tin rằng cậu cần phải đề cập đến việc ngủ với cô dâu của mình. Sự việc cậu sắp phải rời khỏi có lẽ là đủ lý do cho một buổi lễ vội vàng."

"Tôi muốn cô ấy đến với tôi."

"Điều đó tùy thuộc vào cô ấy. Cô ấy sẽ phải quyết định sau cuộc nói chuyện của chúng tôi."

"Em nghĩ có lẽ chúng ta nên nói chuyện ngay bây giờ."

Cole thông báo từ ngưỡng cửa. Travis đứng ngay sau anh ta.

Mary Rose ước chi sàn nhà mở ra và nuốt chửng cô cho xong. Nếu họ nghe cô đã ngủ cùng Harrison, cô chắc chắn cô sẽ chết vì xấu hổ.

"Mỗi lần một vấn đề," Adam gợi ý. "Chuyện gì xảy ra đã xảy ra rồi. Ngày mai chúng ta sẽ có một đám cưới. Đồng ý chứ?"

Cole và Travis gật đầu. "Thật dễ dàng để ly dị ở đây," Cole nói với em gái mình. "Em có thể giữ ý nghĩ đó trong suốt buổi lễ."

Harrison không vui vì sự hài hước tầm tối của người anh trai. "Nó không hoạt động theo cách đó. Một lần kết hôn, mãi mãi gắn kết. Hiểu điều đó không, Mary Rose?"

Cô đẩy tay anh khỏi vai cô và quay nhìn quanh. "Kiểu cầu hôn gì thế này? Em có thể diễn dịch '*hiểu điều đó không*' thành '*Em sẽ kết hôn với anh nhé*' không? Anh thật là giỏi ăn nói đấy, Harrison MacDonald, và nếu em không yêu anh nhiều đến thế, em tin rằng em sẽ bắn anh. Chúc ngủ ngon."

Cô đã có được lời cuối cùng. Không ai ngăn cô lại khi cô đi ra khỏi thư viện. Cô chạy đến phòng ngủ và cố không khóc cho đến khi cô đóng cánh cửa lại sau lưng.

Yêu Harrison đã trở thành một cái nhọt trên mông. Có xấu hổ hay không, thì cô cũng sẽ không kết hôn bởi một thẩm phán treo cổ. No, Sir, không cách nào, cô tự nhủ, sử dụng một trong những câu trả lời vô nghĩa ưa thích của Cole.

Bây giờ cô đã cảm thấy tốt hơn khi quyết định xong. Cô tiếp đi với những lời của anh trai vang vọng trong tâm trí. *No, Sir, no way.*

SeseNau' Blog

18 tháng 8 năm 1869

Mama Rose kính yêu,

Travis, Douglas, Cole, và con vui mừng vì thư của má gửi cho Adam thật nghiêm khắc. Không ai trong chúng con từng nghe thấy má giận dữ, nhưng con trai lớn nhất của má cần lắng nghe má nói với anh ấy phải ở lại. Quan niệm điên rồ của anh ấy về việc biến mất trong một nơi hoang vu để Livonia không thể tiếp tục ép buộc má ở lại với bà ấy là một quan niệm điên rồ, y như má đã nói.

Cole vẫn nghĩ rằng có một lối thoát ra khỏi vũng lầy này, và anh ấy rõ ràng không hiểu được lòng trắc ẩn của má dành cho Livonia. Anh ấy băn khoăn tại sao má không ghét bà ấy, nhưng Adam nói rằng việc ghét bất cứ ai không có trong má. Tại sao má không để bất kỳ người nào trong chúng con đến và gặp má? Các con trai của Livonia không thể làm tổn thương chúng con, Mama.

Con chắc chắn rất muốn được ôm má. Con gái của má, Mary Rose.

Chương 16

Cô đã trang bị vũ khí cho đám cưới của mình. Thẩm phán Burns không quen luyên với ý tưởng có súng trong phòng xử án hoặc trong sảnh cưới của ông, và vì vậy ông ta đã khẳng khẳng rằng cô phải lấy khẩu súng lục ra khỏi túi. Ông ấy sẽ khám xét cô nếu Adam cho phép điều đó.

Thẩm phán không phải là một người đàn ông hoàn toàn khó ưa. Ông ấy còn trẻ theo tiêu chuẩn của một thẩm phán, hay Mary Rose tin như thế, vì ông chưa đến năm mươi tuổi và đã là một thẩm phán treo cổ trong gần mười lăm năm.

Ông ấy khá đẹp trai. Ông ấy cao lớn, chỉ hơi khom lưng vì tuổi tác, và có đôi mắt xanh rực rỡ mà những kẻ bị kết án tin tưởng là màu sắc của quỷ Satan, mặc dù vị thẩm phán không có sừng. Ông ấy có mái tóc dày, màu nâu tối. Ông ấy được trao tặng một tính khí Ailen nóng nảy và sự thực tế của người Anh.

Ông và Harrison hoàn toàn hợp ý nhau kể từ phút mà hai người đàn ông gặp mặt. Burns có những người thân sống ở ngoại ô Canterbury, và vì vậy ông ấy cảm thấy mình có thứ gì đó chung với Harrison ngoài luật pháp.

Cách chú rể đối xử với Belle cũng làm dịu trái tim của vị thẩm phán, vì Harrison đã đối xử với người phụ nữ với sự tôn kính dành cho bậc chính khách. Đó không phải là giả vờ. Belle đã giúp đỡ trong việc nuôi lớn Mary Rose, và vì vậy Harrison biết ơn chị như những người khác. Anh không

quan tâm nghề nghiệp của chị là gì. Chị ấy có một trái tim nhân ái, và đó là tất cả những gì quan trọng đối với anh. Tình yêu của người phụ nữ lớn tuổi dành cho Mary Rose rất rõ ràng, và khi Belle được yêu cầu đứng lên như một phù dâu và nhân chứng, chị đã bật khóc.

Belle mặc váy màu xanh. Thẩm phán Burns nói với Harrison rằng ông chưa bao giờ nhìn thấy chị mặc bất kỳ màu sắc nào khác trong tất cả các năm tháng quen biết chị. Chà, ngay cả đồ lót ren của chị cũng là màu xanh, ông thì thầm với Harrison trong khi chờ đợi Mary Rose tham gia cùng họ.

Belle đã đi lên lầu để giúp cô dâu. Tuổi tác cao và nghề nghiệp đã không làm phai sạm dáng vẻ của chị. Chị rất xinh đẹp, với mái tóc màu nâu nhuộm bạc và đôi mắt nâu ấm áp. Và khi chị trở lại phòng khách cùng với Mary Rose vịn trên cánh tay của mình, niềm tự hào và niềm vui của thị trấn trông rạng rỡ còn hơn cả cô dâu.

Mary Rose trông có vẻ khổ sở. Và xinh đẹp, Harrison tự nhủ.

"Eleanor sẽ không tham gia với chúng ta, tôi rất tiếc phải nói," Adam giải thích. "Cô ấy vẫn đang bị sốt, mặc dù Douglas bảo đảm với tôi rằng cô ấy đã được cải thiện phần nào trong ngày hôm nay."

"Belle, em có thể chơi piano không?" thẩm phán hỏi.

"Không, cưng à, em không thể," chị trả lời.

"Tôi sẽ chơi," Mary Rose gợi ý.

"Nào, điều đó thật vô lý, bé con à." Belle nói với một nụ cười. "Cưng phải nói lời thề của cưng chứ. John, tại sao anh không đưa chúng tôi đến nơi anh muốn chúng tôi đến và làm cho đám cưới được thực hiện nhỉ. Trời thật ấm

áp ở đây. Các chàng trai, hãy đứng thành hàng phía sau em gái của mình nào. Ai trong các vị sẽ dẫn cô ấy đi thế?"

Belle trao cho Mary Rose một bó hoa dại. Rồi chị cầm lấy bàn tay cô và đặt nó lên cánh tay Harrison.

"Tất cả chúng tôi đều đưa cô ấy đi," Adam nói với thẩm phán.

"Ôi chà, tôi nghĩ rằng điều đó ổn."

"Đợi đã. Thẩm phán Burns, ông có treo cổ ai vào tuần này không?"

"Không phải là thứ tôi muốn hỏi tưởng đâu, Mary Rose."

Cô thở dài. "Được rồi, Harrison, anh vẫn chưa cầu hôn. Anh ấy không cầu hôn, Thẩm phán. Anh ấy chỉ nói với tôi rằng chúng tôi sắp kết hôn và anh ấy chưa bao giờ hỏi." Giọng của cô nghe có vẻ quá sức yếu ớt đối với cô. Cô hi vọng không ai để ý. Những bông hoa cũng đang run rẩy trong tay cô. Cô nắm chặt hơn và cố gắng ra vẻ điềm tĩnh.

"Cứng à, cậu phải hỏi cô ấy cho đàng hoàng." Belle khẳng khẳng.

Harrison quay sang cô dâu của mình. "Em sẽ kết hôn với anh chứ, Mary Rose?"

"Không."

"Cô ấy có ý là có," anh nói với thẩm phán.

"Cô ấy phải nói lời thề."

Harrison nhìn Mary Rose một lần nữa. "Em có yêu anh chứ?"

"Vâng."

"Em có muốn trải qua phần còn lại của cuộc đời mình cùng với anh không?"

"Anh sẽ cố gắng vượt qua những lời nguyện của mình nếu em nói rằng em có chứ?"

"Vâng."

"Vậy thì, vâng, em muốn trải qua những ngày còn lại của em cùng với anh."

"Đối với em thì nghe có vẻ như cô ấy đang đồng ý, John yêu dấu à," Belle nói.

Thấm phán hăng giọng, mở cuốn sách của ông, và bắt đầu đọc.

Harrison và Mary Rose nên chồng vợ chưa đầy năm phút sau đó.

Trông anh có vẻ nhẹ nhõm khi điều đó kết thúc.

Trông cô có vẻ bối rối.

Harrison nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô. Cô nắm chặt bó hoa của mình vào ngực và hôn trả lại anh.

"Bây giờ anh có thể rời đi rồi," cô thì thầm. "Em không còn là một điều ô nhục cho các anh của em nữa."

"Điều đó không vui đâu," anh thì thầm trên miệng cô. Anh hôn cô lần nữa, mãnh liệt hơn, và sau đó quàng cánh tay quanh vai cô và kéo cô sát vào bên

cạnh anh.

Hai trong số các anh em trai, Douglas và Travis, rưng rưng lệ. Tuy nhiên, Cole trông có vẻ hài lòng, và điều đó khiến Harrison ngạc nhiên.

"Cậu hạnh phúc về điều này chứ?" anh ta hỏi. "Nếu cô ấy mang thai, cô ấy đã lấy chồng, cô ấy có thể muốn ở lại đây, Harrison. Cậu nên nghĩ về điều đó trên đường tới nước Anh."

"Cô ấy sẽ đi cùng tôi."

Cole cau mày. Harrison nghe có vẻ rất chắc chắn về chính mình.

Phần còn lại của buổi chiều trải qua trong lễ mừng, mặc dù Mary Rose chẳng có được bất kỳ thời gian nào ở một mình với chồng. Cô đi lên lầu với một miếng bánh Samuel đã chuẩn bị, nhưng Eleanor đã không muốn ăn gì hết. Cô ấy đã khóc trong một vài phút vì đã bỏ lỡ lễ cưới và ngủ quên gần như ngay lập tức. Mary Rose để lại miếng bánh trên tủ và sau đó đi xuống dưới để cảm ơn Belle và thăm phán.

Harrison đang chờ cô trên bậc thang. Anh kéo cô vào trong vòng tay và ôm cô.

"Anh hứa là ngay khi có thể, chúng ta sẽ có một nhà truyền giáo chúc phúc cho sự kết hợp này. Điều đó có làm cho em cảm thấy tốt hơn không?"

"Vâng, cảm ơn anh."

"Anh yêu em, người yêu dấu".

"Em cũng yêu anh."

"Tôi nhận ra rằng cậu muốn dành cả đêm với cô dâu của mình, Harrison, nhưng có một vấn đề tôi muốn hỏi ý kiến của cậu, với tư cách cậu là một luật sư và mọi thứ. Cậu có thể chia sẻ với tôi một vài phút trong thư viện không?"

Thẩm phán Burns đã đưa ra yêu cầu từ dưới bậc thang cuối cùng. Harrison không thể từ chối lời yêu cầu, dĩ nhiên; mặc dù, với tất cả sự trung thực, điều cuối cùng anh muốn làm bây giờ là nói về các vấn đề pháp lý. Anh muốn có Mary Rose khoả thân lần nữa.

Tuy nhiên, cô sẽ phải chờ đợi. Anh nháy mắt với cô dâu của mình và đi theo vị thẩm phán vào thư viện.

Thẩm phán là một người hút thuốc tấu. Ông phải mất một thời gian dài để thắp một ngọn lửa thích hợp, rồi dựa lưng vào ghế của Adam và mỉm cười với Harrison. Ông ra hiệu cho anh lấy chiếc ghế khác.

"Đây là gia đình kỳ quái nhất mà tôi từng gặp, và bây giờ cậu đã kết hôn và trở thành gia đình của họ, tôi đoán cậu hẳn cũng rất đặc biệt, có phải không, Harrison?"

"Tôi đoán thế," Harrison đồng ý. "Tất cả bọn họ đều là những người đàn ông tốt, Thẩm phán, và họ chắc chắn là một gia đình. Các anh em trai đã làm việc chăm chỉ vì em gái của mình."

"Belle ngọt ngào cũng góp một tay trong đó. Cô ấy đã may váy áo cho Mary Rose, tôi không nhớ nhiều về cô bé khi còn là một đứa trẻ. Khi tôi gọi cho Belle, đó thường là vào buổi tối và dĩ nhiên là đứa trẻ đã về nhà nơi cô bé thuộc về. Dù thế tôi vẫn nhớ về một núi tóc xoắn. Cô bé vẫn còn rất nhiều thứ đó, đúng không? Cậu có yêu cô ấy khốc liệt như cậu nên làm không? "

"Vâng, thưa ông, tôi có."

"Tôi phải tham dự một phiên toà sau ngày mai ở Hammond," thẩm phán bình luận. Ông ta chuyển vị trí của mình trong ghế, xếp một chân qua chân kia, và tiếp tục. "Đó là một phiên xét xử có bồi thẩm đoàn, và tất cả mọi người trong thành phố đều có khuynh hướng hoàn toàn chống lại bị can, anh ta sẽ không có được một cuộc điều trần công bằng. Tôi cảm thấy anh ta đang bị kết tội vội vàng bởi các dân vệ. Có từng nghe về ai đó tên là Bickley chưa?"

"Tôi sẽ không bao giờ quên tên khốn ấy," Harrison nói. Anh giải thích anh đã gặp người đàn ông như thế nào và anh đã làm gì với hắn.

Thẩm phán dường như không ngạc nhiên trước lời thú nhận của Harrison. "Cậu muốn giết hắn vì hắn đã làm tổn thương Mary Rose, nhưng cậu đã không làm. Đó là sự khác biệt giữa một công dân và bọn vô lại. Cậu là một luật sư ngu ngốc, hay cậu thực sự biết luật pháp hoạt động như thế nào?"

"Tôi biết luật pháp hoạt động như thế nào."

"Tôi muốn cậu chứng minh điều đó với tôi. Cậu sẽ đến Hammond vào ngày mai và nói chuyện với George Madden chứ? Anh ta là người mà họ định kết án."

"Lời buộc tội là gì?"

"Ăn cắp một con ngựa. Chúng tôi không đối xử nhẹ nhàng với chuyện ăn cắp bất kỳ thứ gì ở ngoài đây, nhưng khi ngựa của một người đàn ông bị chiếm đoạt, chà, vậy thì, các cư dân có khuynh hướng nghĩ rằng án tử là sự trừng phạt khả thi duy nhất. Cậu sẽ không phải mất nhiều thời gian để giải quyết vụ việc đâu. Tôi xin lỗi vì đã nói, nhưng tôi có cảm giác mạnh mẽ rằng sau khi cậu nói chuyện với Madden, cậu sẽ biết ai thực sự đã lấy con

ngựa. Tôi sẽ không nói gì thêm nữa để làm hoen ố tâm trí của cậu, nhưng người đó xứng đáng được điều trần công bằng, và trừ khi cậu đến Hammond với tôi, anh ta sẽ không nhận được điều đó đâu. Cậu không thể mang theo cô dâu của cậu đi cùng vì thị trấn đã tức giận với vụ việc này. Các dân vệ đã kích động tất cả mọi người và đã sẵn sàng cho việc hành quyết, và cảnh sát trưởng đã rất bận rộn để cố gắng giữ gìn trật tự. Tôi không thể trì hoãn ngày xử án, vì thế đừng yêu cầu tôi giúp đỡ. Cảnh sát sẽ lẻn vào phòng tôi và bắt tôi trong giấc ngủ nếu tôi quyết định trì hoãn mọi thứ. Bây giờ anh ta đang làm việc hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày, và nhà tù của anh ta đang sắp nổ tung vách với những người đàn ông cần sự chú ý của tôi."

"Họ gọi ông là thẩm phán treo cổ đấy." Harrison nhận xét.

"Thật tuyệt khi được nghe."

Harrison cười. "Ông là một người đàn ông công bằng, phải không?"

"Tôi thích nghĩ rằng tôi là thế. Nếu một người đàn ông cần phải treo cổ, tôi không lặn tẩn khi thấy hắn bị như thế. Dù vậy, không phải mọi thứ đều luôn đúng, đặc biệt là khi một người đàn ông được đưa ra xét xử bởi bồi thẩm đoàn. Những kẻ đồng đảng với anh ta phần lớn đều là nòi ngu dốt".

"Ông muốn rời đi khi nào?"

Thẩm phán mỉm cười hài lòng. "Buổi trưa thì thế nào? Tôi sẽ mất nhiều thời gian hồi phục sức mạnh để rời khỏi giường của Belle. Tôi sẽ gặp cậu bên ngoài chỗ của cô ấy vào ngày mai, nếu điều đó thích hợp."

"Vâng, thưa ông," Harrison nói khi đứng dậy. "Bây giờ, xin bỏ quá cho tôi, tôi có một cô dâu đang chờ đợi để được hôn."

Thẩm phán cản anh ở ngưỡng cửa. "Có phiền nói cho tôi biết tại sao cô bé mang một khẩu súng lục vào đám cưới của mình không? Tôi đã rất tò mò về điều đó."

"Tôi không hoàn toàn chắc chắn, nhưng tôi nghĩ rằng cô ấy muốn cho tôi biết cô ấy sẽ không để bị ép buộc phải làm bất cứ điều gì cô ấy không muốn làm. Tôi đoán ông có thể nói rằng cô ấy đang cố gắng san bằng tỷ số những điều kỳ quặc. Các anh trai cô ấy và tôi đã hòa nhau chống lại cô ấy mà. Cô ấy cũng mong muốn được làm lễ hôn phối bởi một nhà truyền giáo nữa. Cô ấy muốn sự kết hợp được ban phước, tôi đoán thế."

"Chà, quái quỷ, con trai à, hãy kéo cô ấy ra đây. Tôi sẽ vui vẻ ban phước cho cô ấy. Sẽ là vấn đề khi tôi không phải là một nhà truyền giáo sao?"

"Tôi e rằng vậy, thưa ngài."

Anh để lại thẩm phán khịt mũi bật cười. Mary Rose đã lên lầu với Belle. Hai người phụ nữ đang ghé thăm Eleanor. Cô dâu của anh không xuống cầu thang cho đến gần ba giờ. Harrison ngồi trên hiên nhà và uống bia với các anh trai của cô. Khi Mary Rose ra đến hiên nhà, Harrison nói với cô về vụ xử án tại Hammond.

Thẩm phán rời đi cùng với Belle một giờ sau đó, và Mary Rose bước vào bếp để giúp sắp đặt bàn ăn tối.

Cả bốn người anh của cô đều thực sự hạnh phúc cho em gái mình, và dù cố gắng hết sức, Harrison không thể hiểu nổi tại sao. Sự chuyển hướng của họ làm anh bối rối. Anh biết rằng họ có một động cơ cho mong muốn hôn nhân này; anh chỉ không thể hiểu được nó là gì.

Cole ngồi trên ghế cạnh Harrison. Anh quay sang anh ta trước. "Làm thế nào anh đi đến tận cùng đám cưới được thế?"

"Giống như Douglas nói," Cole lè nhè. "Không cần phải đóng cửa chuồng sau khi con ngựa đã ra ngoài. Cô ấy yêu cậu và cậu yêu cô ấy."

"Và?"

"Cậu sẽ mang cô ấy về nhà, nơi cô ấy thuộc về."

"Ý anh là ở đây à? Với nông trại của các anh?"

"Khu vực này là thứ ít nhất. Cô ấy thuộc về Montana. Vùng đất là một phần của cô ấy. Cậu sẽ không lấy nó ra khỏi cô ấy được đâu."

"Chúng tôi sống ở đâu tùy thuộc vào cô ấy," Harrison nói. "Cô ấy có thể thay đổi suy nghĩ sau khi cô ấy gặp Elliott."

Cole và Douglas trao đổi một ánh mắt mà Harrison không thể hiểu ra được.

"Và?" anh kiên trì, quyết định đi đến tận cùng mê cung và tìm ra động cơ thực sự của họ là gì.

"Ông ấy không thể giữ cô ấy lại được, phải không?" Cole hỏi câu hỏi bằng một giọng nói thầm.

Harrison thẳng người trên ghế. "Nghĩa là gì, Cole?"

Douglas trả lời. "Elliott không thể giữ cô ấy ở Anh hay gả cô ấy cho một lão quý tộc già nua giàu có nào đó và bắt cô ấy ở lại Anh trong suốt quãng đời còn lại của cô ấy được, đúng không? Cô ấy đã cưới cậu rồi. Đại khái chúng tôi nghĩ cậu là khoản bảo hiểm của chúng tôi."

"Cậu đã gặp cô ấy ở đây," Cole nhắc anh. "Dù thích hay không, cậu cũng đã là một phần trong quá khứ của cô ấy. Cậu biết tất cả về chúng tôi, nhưng Elliott thì không. Mary Rose chắc chắn sẽ phải dựa vào sức mạnh và danh dự của cậu, và tất cả chúng tôi đều nghĩ cậu chắc chắn sẽ mang cô ấy về nhà. Yes, sir, đó là điều chúng tôi nghĩ."

"Elliott không phải là kẻ thù của các anh. Nếu các anh biết ông ấy như tôi, Các anh sẽ nhận ra rằng ông ấy sẽ không bao giờ bắt Mary Rose ở bất cứ nơi nào mà cô ấy không muốn ở."

"Cậu nói thế thôi," Douglas trả lời. "Chúng tôi vẫn muốn sự bảo đảm nào đó cho em gái mình."

"Vì vậy, các anh đã để cô ấy kết hôn với tôi. Các anh đã sử dụng cách lý luận thật ngớ ngẩn. Các anh không xem xét đến khả năng tôi có thể muốn giữ cô ấy ở Scotland à?"

Cole cười. "Cậu biết vấn đề của cậu là gì không, Harrison? Cậu quá cao quý đến chết tiệt vì lợi ích của chính cậu. Nếu cô ấy muốn trở lại Montana, cậu sẽ đưa cô ấy về. Cậu không thể sống với bản thân nếu cậu làm cho cô ấy không hạnh phúc. Việc làm Mary Rose vui lòng sẽ rất khó khăn, nhưng cậu sẽ cố gắng "

"Chỉ cần để mắt đến cô ấy thôi," Douglas ra lệnh. "Đừng làm chúng tôi đi theo cậu. Tôi biết cậu tin Elliott là một người đàn ông tốt, nhưng chúng tôi không biết ông ta, có đúng không nào?"

Mary Rose đã làm gián đoạn cuộc thảo luận. Harrison đứng lên khi cô bước ra khỏi hiên nhà. Cô đã thay quần áo. Cô đã mặc một chiếc váy màu ngà cho lễ cưới, nhưng bây giờ cô đang mặc một chiếc váy màu hồng nhạt viền trắng. Tóc cô được gắn lên cao phía sau đầu. Cô trông rất đoan trang và đúng mực đối với anh, và đột nhiên tất cả những gì anh muốn làm là kéo

những chiếc ghim cài ra khỏi tóc cô, cởi bỏ quần áo của cô và làm tình với cô.

Cô có ý tưởng khác trong tâm trí. Cô đã có một chiếc tạp dề trắng trong tay, và trong khi anh đứng đó ngắm cô, cô mở nó ra và buộc vào eo.

"Tôi đoán cuối cùng Harrison sẽ nhìn thấy tầng hai của ngôi nhà," Cole nhận xét.

"Không, anh ấy không", Mary Rose buột miệng nói. "Tất nhiên, anh ấy có thể nếu anh ấy muốn, nhưng em nghĩ sẽ rất tuyệt nếu anh ấy và em ở lại trong căn nhà lán tối nay. Anh có phiền không, Harrison?"

"Không," anh trả lời, bắn khoả về vết ửng đỏ lan nhanh trên gò má cô. Anh không thể tưởng tượng được tại sao cô lại cảm thấy xấu hổ, nhưng anh quyết định phải đợi cho đến sau đó để tìm ra điều gì đang làm phiền cô.

"Tại sao em lại mặc chiếc tạp dề ấy vào thế?" anh ấy hỏi.

"Em sẽ giúp nấu bữa ăn tối."

Anh nhận thấy đôi tay của cô đang run rẩy. Các anh trai cô hẳn cũng đã nhận ra. Douglas cau mày với vẻ lo lắng. "Em cảm thấy ổn chứ, Mary Rose? Em sẽ không mắc bệnh của Eleanor, phải không?"

"Không, em ổn."

Harrison quyết định không đợi để tìm hiểu xem có gì sai. Anh nắm lấy bàn tay cô dâu của mình và gần như kéo cô sang bên kia hiên nhà.

"Có chuyện gì với em sao?"

"Không có gì," cô thì thầm. "Em chỉ hơi hồi hộp."

"Tại sao?"

"Em vừa kết hôn." Cô suýt đã bật ra sự thật.

Harrison cố gắng đưa cô vào trong vòng tay anh. Cô liếc qua vai để nhìn các anh trai, rồi lùi xa anh.

Các khán giả rõ ràng làm cô ngượng ngùng. Harrison kiên nhẫn chờ đợi.

"Anh cũng vừa kết hôn."

"Vâng, dĩ nhiên là anh đã," cô ấy đồng ý. "Nó xảy ra nhanh kinh khủng, đúng không?"

"Tại sao em không muốn ngủ trong phòng em tối nay?"

Cô trông rất kinh hoàng. Bằng giọng thì thầm khe khẽ, cô nói, "Họ sẽ nghe thấy, Harrison. Anh trai em nghe thấy mọi âm thanh nhỏ xíu."

Anh gật đầu. Cuối cùng anh đã hiểu. "Chúng ta cần một đêm trăng mật đích thực."

Cô đưa cho anh một cái nhìn bức bối. "Anh phải đi Hammond vào ngày mai đấy."

Anh gật đầu đồng ý. Anh không quên. "Biết anh nghĩ chúng ta nên làm gì không?"

Anh cúi xuống gần cô. Cô liếc gần anh hơn và nghiêng đầu lại. "Anh nghĩ chúng ta nên làm gì?"

"Đi nói với chuyện với Corrie."

"Nói với bà ấy cái gì?"

"Rằng em là một phụ nữ đã lập gia đình," anh giải thích. "Chúng ta hãy dành cả đêm trong hang động. Em có nghĩ rằng em sẽ tìm thấy nó một lần nữa không?"

"Vâng, dĩ nhiên em có thể tìm thấy nó. Harrison, anh thật sự muốn ngủ trên sàn đá tối nay sao?"

"Anh muốn ở một mình với em, Mary Rose. Có bất kỳ ý tưởng nào tốt hơn không?"

Anh có thể nhận ra từ biểu hiện của cô rằng cô đang nóng lên với ý tưởng. "Anh đã suy nghĩ rất nhiều về hang động đó," anh thì thầm. "Anh muốn trở lại, nhưng lần này, khi em bắt đầu cởi quần áo, anh sẽ không ngăn cản em nữa đâu."

Nét ửng đỏ của cô tăng lên, và cô vội vã liếc nhìn qua vai một lần nữa để chắc chắn rằng các anh trai cô không nghe thấy.

"Hãy đi và gói đồ đạc của em đi," anh thì thầm. "Anh sẽ nói với Adam chúng ta sẽ đi đâu."

"Samuel sẽ rất vui khi thu xếp một giỏ thức ăn cho chúng ta", cô nói. "Hãy để Adam hỏi ông ấy, làm ơn, ông ấy sẽ trốn khỏi anh cho xem."

Harrison vẫn không tin rằng họ có một người đầu bếp thực sự, nhưng anh tuân theo trò chơi của cô.

Họ đến sườn núi một giờ sau đó. Mary Rose khăng khăng đòi mang cho Corrie một giỏ quà khác, và Adam đã cho cô bao gồm một quyển sách được viết bởi một người nổi tiếng, Mark Twain, với điều kiện là Corrie phải trả lại cuốn sách khi bà ấy đọc xong. Chỉ khi đó ông mới cho bà ấy mượn một quyển sách khác trong kho báu của mình để thưởng thức.

Cô dâu của anh đã dành ít hơn một giờ để nói chuyện với bạn mình, và họ đã tới hang động trước khi trời tối một chút.

Cô mang theo một tấm chăn dày, và họ đã dùng nó như một tấm nệm. Họ không cần thêm chăn vào đêm đó, vì sức nóng của những thân thể áp vào nhau đã sưởi ấm cho nhau.

Đó là đêm lãng mạn nhất mà không ai trong số họ từng trải nghiệm. Nó cũng rất mang tính giáo dục đối với Mary Rose. Không có bất kỳ sự kềm chế nào, và bởi vì họ tách biệt khỏi phần còn lại của thế giới, cô cảm thấy tự do để làm bất cứ điều gì cô muốn. Harrison đã dạy cô làm thế nào để anh hài lòng, và cô rất háo hức học hỏi. Cô đã ngưỡng ngùng và bẽn lẽn, nhưng chỉ vào lúc bắt đầu, và khi cô thấy cách anh phản ứng với những cái chạm của cô, cô đã trở nên bạo dạn hơn và chắc chắn hơn về bản thân mình.

Khi nắng mai lên, chồng và vợ đã quá kiệt sức để di chuyển. Họ ngủ trong vòng tay nhau cho đến gần tám giờ, yêu nhau một lần nữa, và miễn cưỡng trở lại nông trại.

Harrison đi đến Blue Belle để gặp thăm phán chẳng bao lâu sau đó. Mary Rose hôn anh tạm biệt và sau đó đi lên phòng cô và ngủ thiếp đi suốt phần còn lại của buổi sáng.

Cô đi loanh quanh với màn sương hạnh phúc trong phần còn lại của ngày. Eleanor đã trở lại với việc phàn nàn về mọi thứ nhỏ nhặt, nhưng Mary Rose đã quá hạnh phúc để thấy phiền bởi người bạn cáu kỉnh.

Cole mang Eleanor xuống cầu thang để ăn tối. CƠn sốt của cô ấy cuối cùng đã thuyên giảm, và mặc dù trông có vẻ nhợt nhạt, cô ấy đã lấy lại được sự thèm ăn của mình.

Cô ấy bắt Cole mang mình trở lại phòng sau khi ăn xong, và anh ấy đã ở trong phòng ngủ của cô ấy lâu hơn cần thiết. Anh đã nói với Douglas rằng anh định nói chuyện với cô ấy về sự thiếu tình ý của anh.

Eleanor đã không vui vẻ với thông tin rằng Cole không phải là loại người dành cho hôn nhân. Cô ấy không thích nghe rằng anh chỉ chơi đùa với mình bởi vì anh nghĩ cô ấy cũng sẽ sớm rời khỏi đó, và khi anh rời khỏi phòng, cô đã hét lên mọi lời nguyền rủa dữ dội mà cô đã từng nghe. Cô đã ném một cái bình bằng sứ đập vào vai anh trên đường ra cửa.

Mary Rose quyết định cho Eleanor thời gian để bình tĩnh trước khi cô đi lên lầu để cố gắng an ủi bạn mình. Cô giúp Douglas dọn chén đĩa. Cô nghĩ rằng thật kỳ quặc khi những người anh khác tiếp tục ngồi bên bàn, và sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ nhà bếp, cô được mời ngồi xuống lại.

Adam giải thích rằng có một vấn đề quan trọng cần thảo luận.

Cô ngồi trên ghế của Harrison và đối mặt với người anh lớn nhất. Bàn tay cô xếp lại trong lòng. Cô dựa lưng vào ghế và mỉm cười thư giãn lúc này, vì cô tin rằng vấn đề liên quan đến tài chính gia đình. Các anh trai cô chỉ mang những biểu hiện nghiệt ngã như vậy khi họ lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Cole bắt đầu cuộc thảo luận. "Harrison đã đến đây với hai động cơ trong đầu, Mary Rose. Cậu ấy muốn tìm hiểu về chăn nuôi gia súc bởi vì cậu ấy muốn nghỉ hưu công việc pháp luật và xây dựng một trang trại riêng của mình, ở vùng Cao Nguyên hay thậm chí ở quanh đây."

"Vâng, em biết anh ấy nghĩ gì," cô đồng ý. "Nhưng anh nói anh ấy cũng có một động cơ khác nữa ư?"

"Cậu ấy đang tìm kiếm ai đó," Douglas giải thích. "Đó là động cơ khác của cậu ấy ... và, anh đoán em có thể nói đó là lý do chính của cậu ấy khi đến Montana."

Cô đợi một phút để anh trai tiếp tục trước khi cô nhận ra anh sẽ không nói thêm một lời nào. Cô quay sang Travis.

"Anh ấy đang tìm kiếm ai?" cô hỏi.

"Em," Travis buột ra.

Anh ta không thể hoặc sẽ không giải thích thêm.

Nhiệm vụ giải thích rơi vào vai Adam. Ông hăng giọng và sau đó kể với cô về một bé gái tên là Victoria.

Cô không hề nói một lời trong suốt câu chuyện Adam kể. Cô lắc đầu vài lần, lặng lẽ từ chối khả năng rằng cô thực sự là Lady Victoria nào đó hoặc ai đó khác từ nước Anh hoặc nơi nào đó, nhưng cô đã lắng nghe một cách cởi mở và cố gắng hiểu những gì ông đang nói với cô. Phải mất hai mươi phút để Adam kể cho cô toàn bộ câu chuyện, và cuối cùng khi ông làm xong, tất cả các anh em đợi cô thể hiện một vài phản ứng.

Cole đã mong cô tức giận. Anh khá ngạc nhiên khi cô tiếp tục chỉ trông có vẻ hơi tò mò.

Douglas nhận thức tốt hơn. Anh kết luận rằng cô không tin cô là con gái bị mất tích từ lâu của Elliott.

"Em không tin bọn anh à?" anh ấy hỏi.

"Anh có tin em là Victoria không?" cô phản bác.

Tất cả bốn anh em gật đầu. "Có bằng chứng đáng kể," Adam giải thích. Sau đó ông phác hoạ các sự kiện cho cô một lần nữa.

"Em cảm thấy thế nào về việc gặp cha mình?"

"Em không có người cha nào, em có bốn người anh trai."

"Đừng có cứng đầu thế, Mary Rose," Adam nói. "Hãy nghĩ kỹ điều này, anh biết đó là một điều ngạc nhiên. Dĩ nhiên rồi. Em có cả một gia đình ở Anh Quốc. Em không thể giả vờ là họ không tồn tại. Cha em đã lục tung cả thế giới vì em."

"Em không muốn đi gặp ông ấy à?" Travis hỏi.

Cô cúi đầu xuống và nhìn chăm chăm vào lòng mình. Thật quá nhiều để nghĩ đến, cô không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

"Em cảm thấy thương cảm đối với người đàn ông này. Em không thể tưởng tượng được điều gì đã xảy ra cho ông ấy và vợ khi để mất con gái sơ sinh của mình".

"Em là con gái sơ sinh của họ," Douglas nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

"Vâng, anh đã nói thế," cô thì thầm. Cô siết chặt hai bàn tay lại với nhau và cố gắng giữ bình tĩnh. "Nhưng em không biết ông ấy, Douglas. Em cảm thấy rất tiếc cho ông ấy, nhưng em không có bất kỳ tình yêu nào trong trái tim em dành cho ông ấy. Ông ấy không phải là gia đình của em. Các anh mới là gia đình của em. Đã quá muộn để bắt đầu lại."

"Em không tò mò muốn biết ông ấy như thế nào sao?" Travis hỏi.

Cô nhún vai. "Không thực sự," cô thừa nhận. "Em không hiểu sự tham gia của Harrison trong tất cả những điều này. Anh ấy làm việc cho Elliott, đúng không?"

"Phải," Adam nói.

Sự thật chậm chạp đọng lại trong tâm trí của cô, nhưng một khi nó đã làm thế, cô bắt đầu cảm thấy quặn đau trong bụng. "Và anh đang nói với em rằng anh ấy đã đến Montana vì cuộc phỏng vấn mà em đã phải chịu đựng với luật sư ở St. Louis sao? Tất cả những điều này bắt đầu bởi vì một người phụ nữ nghĩ rằng em trông giống vợ của Elliott à?"

"Phải."

"Vậy thì ... Ôi, Chúa ơi, thế thì mọi thứ Harrison nói với em là nói dối. Ngay từ lúc bắt đầu, anh ấy đã có một động cơ khác. Anh ấy không bao giờ nói một lời nào với em. Không một lời. Nếu em là Victoria, như tất cả các anh dường như đã tin, vậy tại sao Harrison không nói với em?"

Cole nhăn nhó vì nỗi đau mà anh nghe thấy trong giọng của em gái. Anh ấy giải thích: "Cậu ấy đã không tin tưởng bất cứ ai trong bọn anh trong một thời gian dài."

"Không, anh ấy không bao giờ tin tưởng bất cứ ai trong chúng ta," cô đồng ý.

Cô dường như rũ xuống trước mắt họ. Sự tàn phá trên khuôn mặt của cô làm cho các anh trai cô đau đớn cho cô.

"Mary Rose, nghe anh này," Adam ra lệnh. "Em đã bị bắt cóc. Harrison không biết liệu chúng ta có tham gia kế hoạch đánh cắp em từ Elliott hay không, bọn anh chỉ là những cậu bé, đúng vậy, và vì vậy cậu ấy đã bỏ ý tưởng rằng bọn anh đã lên kế hoạch bắt cóc, nhưng cậu ấy phải im lặng cho đến khi phát hiện ra ai là người đứng sau mọi thứ. Cậu ấy đang rất thận trọng."

"Anh ấy đã phản bội em, đúng không? Em là vợ của anh ấy, và anh ấy giữ điều đó khỏi em sao?"

Các em trai nhìn Adam, hy vọng ông sẽ có thể làm em gái dịu xuống.

"Em và Harrison sẽ phải giải quyết việc này cùng nhau," Adam khuyên. "Anh muốn biết em cảm thấy thế nào về chuyến đi đến nước Anh để gặp cha của em. Harrison phải rời đi sớm, nhưng anh đã nghĩ sẽ cho em nhiều thời gian hơn để làm quen với khái niệm có một gia đình ở đó trước khi gửi em đi. Eleanor có thể đi cùng với em, Mary Rose, đừng lắc đầu với anh. Hãy cố gắng hợp lý về điều này. Em nợ người đàn ông điều đó, ít nhất là hãy đi và gặp ông ấy. Ông ấy đã có một cuộc đời đau khổ. Hãy để ông ấy gặp em, và biết trong trái tim ông ấy rằng em ổn."

"Em nghĩ có lẽ chúng ta nên cho em ấy thời gian để suy nghĩ về tất cả những điều này," Travis gợi ý. "Em ấy trông có vẻ choáng váng."

Cô trông có vẻ giận dữ đối với Cole. Anh biết hành vi của Harrison là lý do cô khiến buồn đến thế. Cô đã biết cậu ta và yêu cậu ta. Cha của cô, mặt khác, vẫn còn là một khái niệm xa lạ đối với cô, và sẽ mất thời gian để trở nên quen thuộc trước khi cô có thể quyết định những gì cô muốn làm với ông ta.

"Ngủ đi, Mary Rose," Cole nói. "Em không phải làm bất cứ điều gì cho đến khi em đã sẵn sàng."

Cô đột nhiên quá mệt mỏi để nghĩ về bất cứ điều gì. Dạ dày của cô cảm thấy như đang bốc cháy, và tất cả những gì cô muốn làm là đi lên phòng, vào trong giường, và giả vờ không điều gì cô vừa nghe được là sự thật. Giống như những con đà điểu mà cô từng đọc, cô muốn vùi đầu vào cát và để cho phần còn lại của thế giới chạy nhốn nháo mà không có cô.

Nước mắt chảy xuống trên mặt cô. Cole đưa cho cô khăn tay của mình trước khi cô có thể yêu cầu nó. Chỉ Chúa mới biết đã bao nhiêu lần anh trai cô đã nhìn thấy cô khóc trước đây. Cô không phải giấu họ bất cứ điều gì hoặc giả vờ là người cô không phải.

Cô đứng dậy, chống hai bàn tay trên mặt bàn và hỏi: "Em có nên đi đến London và trở thành một thành viên của một gia đình đầy những người lạ mặt không? Các anh mong đợi điều gì từ em? Hãy nói với em điều gì các anh cho là đúng để chắc chắn em sẽ làm như vậy."

"Chúng ta sẽ nói nhiều hơn về điều này vào ngày mai, sau khi em đã nghỉ ngơi được một chút," Adam gợi ý.

"Harrison là gia đình của em bây giờ, Mary Rose. Em đã cưới cậu ta, nhớ không? Em không ghét cậu ta, phải không nào?" Douglas hỏi.

Cô phải suy nghĩ về câu hỏi ấy một phút dài trước khi trả lời. "Không, em không ghét anh ấy. Làm sao em có thể? Có vẻ như em thậm chí còn không biết người đàn ông ấy. Ôi, Chúa ơi, Douglas, em đã kết hôn với một người xa lạ. Em không biết điều gì là thật và điều gì là không thật về anh ấy. Mọi thứ chỉ là giả vờ sao? "

"Có vẻ là như vậy, Harrison đã có động cơ thầm kín," Douglas lập luận, "Nhưng sau khi em có thời gian để suy nghĩ về tình huống này, anh chắc chắn em sẽ nhận ra ..."

Cô cắt ngang anh ta. "Em sẽ nhận ra anh ấy không bao giờ, chưa bao giờ tin tưởng em, và em chắc chắn cũng không thể tin tưởng anh ấy. Anh ấy đã lừa dối em. Anh ấy đã giả vờ là một người mà anh ấy không phải."

Cô đột nhiên quá tức giận để tiếp tục. Cô nắm lấy khăn tay của Cole và bắt đầu lau những giọt nước mắt trên má.

Anh đã giả vờ yêu cô sao? Ôi, Chúa ơi, có phải đó cũng là một sự bịa đặt không?

"Harrison không phải luôn luôn giả vờ," Cole khẳng định. "Cậu ấy hoá ra là một kẻ dớ dẩn thực sự mà, đúng không?"

"Cố gắng đừng phản ứng thái quá, Mary Rose," Travis gợi ý.

"Tại sao tất cả các anh lại bênh vực cho anh ấy thế?" Cô hỏi gặng.

"Bọn anh đã có thời gian để suy nghĩ về lý do chậm tiến hành của cậu ta", Adam giải thích.

Travis cố gắng đưa ra một câu chuyện ngụ ngôn hay sự so sánh phù hợp, thứ sẽ đặt mọi thứ vào viễn cảnh cho em gái anh. Phải mất vài phút để anh ta nghĩ được điều gì đó có đôi chút ý nghĩa. Anh ta đợi cho đến khi cuộc thảo luận tạm lắng dịu, và sau đó nói, "Em có nhớ tất cả những câu chuyện mà chúng ta đã đọc về những hiệp sĩ sống ở thời Trung Cổ không? Các vị nam tước đôi khi giết những người sứ giả mang đến tin tức xấu. Harrison có phần giống như một sứ giả. Không điều gì xảy ra là lỗi của cậu ta hết. Cậu ta đã không đánh cắp em ra khỏi nôi và ném em vào thùng rác. Anh nghĩ em nên nhớ điều đó."

Cole thích sự so sánh của Travis. Anh ta bám chặt vào đó với sự kiên trì của một đứa trẻ đang nắm giữ một mẫu kẹo bị cấm.

"Nếu em sống ở thời Trung cổ, em có nghĩ rằng em sẽ giết sứ giả không?"

Cô nhìn chăm chăm vào anh trai mình. Cô nghĩ câu hỏi của anh ấy là thứ ngu ngốc nhất trần đời.

"Không, em sẽ không giết sứ giả, nhưng em chắc chắn như quỷ là cũng không ngủ với anh ta."

Không ai trong số các anh của cô cảm thấy muốn sửa đổi ngôn ngữ thiếu trang nhã ấy của cô. Họ hiểu cô buồn đến thế nào. Nếu việc nguyên rửa khiến cô cảm thấy tốt hơn, họ sẽ không ngăn cô. Em gái nhỏ của họ trông rất đau khổ, và suy sụp.

"Về cha em thì sao?" Adam hỏi cô một lần nữa.

"Anh đã nói chúng ta sẽ nói về ông ấy vào ngày mai," cô nhắc nhở anh trai mình. "Nếu em quyết định đi đến nước Anh, tất cả các anh sẽ đi với em chứ?"

Các người em trai đã để Adam trả lời thay cho họ. Ông dựa lưng vào ghế và lắc đầu. Ông đột nhiên cảm thấy mệt mỏi như một người già tám mươi tuổi.

"Bọn anh không thể đi cùng em. Bọn anh là một phần quá khứ của em."

"Các anh là gia đình của em," cô bật khóc.

"Vâng, dĩ nhiên chúng ta là thế," Adam vội vã đồng ý. "Điều đó sẽ không bao giờ thay đổi."

"Bọn anh không bắt em đi," Cole nói. "Bọn anh yêu em, Mary Rose. Bọn anh không bao giờ có thể ném em ra ngoài."

"Vậy tại sao em cảm thấy như thể các anh đã làm như vậy? Tất cả các anh tin rằng em nên đến nước Anh, phải không?"

"Bọn anh phải để cho em có thời gian riêng để quen thuộc với ý niệm về việc có một gia đình khác nữa." Travis nói.

Cô gật đầu đồng ý. Ồ, vâng, cô cần thời gian. Cô đứng thẳng lên, xin phép cáo lui, và chạy đến phòng ngủ. Cô dành một giờ tiếp theo ngồi bên giường của mình, cố gắng ngẫm nghĩ về cuộc đời cô.

Những suy nghĩ của cô cứ quay trở lại với Harrison. Cô biết ơn anh đã không có ở đó lúc này bởi vì cô không muốn phải đối mặt với anh. Cô không biết sẽ nói gì với anh.

Anh đã nói với cô rằng cô sẽ ghét anh. Cô nghĩ về lời cảnh báo mà anh đã đưa cho cô, và sau đó trở nên giận dữ một lần nữa.

Vì danh Chúa cô sẽ làm gì đây?

Cuối cùng cô đứng dậy, mặc áo choàng và mang dép, đi xuống cầu thang vào trong thư viện.

Adam đang đợi cô. Cho dù tất cả cuộc sống của họ đã bị lật nhào, một số điều vẫn có thể dự đoán được.

Như là những em gái nhỏ cần được an ủi.

Đó là những gì gia đình luôn mang đến.

SeseNau' Blog

Cô không cảm thấy tốt hơn vào sáng hôm sau. Cô cảm thấy tồi tệ hơn. Bởi vì cô đang tổn thương tận cõi lòng, cô đã đi đến với Douglas. Anh ấy đã luôn quan tâm đến những sự nhức nhối cũng như đau đớn của cô, những vết cắt cũng như vết thâm tím, thậm chí với những thứ mà anh không thể nhìn thấy.

Douglas hiểu rõ nhu cầu cần trốn tránh một lúc của cô. Anh không tin cô là một kẻ hèn nhát bởi vì cô không muốn gặp Harrison, và vì thế anh dẫn cô đến nhà của Cohens ở Hammond. Eleanor khẳng khẳng đòi đi chung, và vì cô ấy đã hồi phục hoàn toàn sau cơn bệnh, Douglas đã đồng ý để cô ấy theo cùng.

Eleanor đã làm Douglas ngạc nhiên. Cô ta dường như thực sự quan tâm đến Mary Rose. Người phụ nữ trẻ này đã đặt sang một bên những lo lắng của chính mình lần đầu tiên trong đời, theo ước tính của Douglas, và thực sự đã cố gắng an ủi em gái của anh. Cô ta nắm lấy tay cô và liên tục hứa với cô rằng mọi việc rồi sẽ ổn thôi.

Khi Harrison trở lại trang trại, anh yêu cầu được biết cô dâu của mình ở đâu. Adam, Cole, và Travis có thể thành thật nói với anh ta rằng họ không biết. Douglas cho anh một ít thông tin khi anh ta nhận ra Harrison buồn bã và lo lắng như thế nào. Anh ta giải thích rằng Mary Rose cần thời gian một mình để sắp xếp cảm xúc của cô, nhấn mạnh rằng cô an toàn và được chăm

sóc, và sau đó gợi ý Harrison nên tiếp tục kế hoạch của anh và rời đi đến nước Anh.

Anh ta không thể hứa là Mary Rose sẽ đi theo. Harrison đã mong đợi phản ứng chính xác như vậy từ cô dâu của mình, nhưng anh vẫn run rẩy vì nỗi đau đớn mà anh đã gây ra cho cô. Anh mong muốn đến tuyệt vọng là cô sẽ hiểu, tuy vẫn biết rằng lúc này cô không hiểu gì cả.

Dù vậy, cô sẽ đến nước Anh. Điều đó thì anh chắc chắn. Anh nói Douglas đánh điện tín cho anh ngay khi Mary Rose và Eleanor lên đường. Và rồi anh nói lời chia tay, nhắc nhở Adam chăm sóc tốt cho MacHugh, và bắt đầu cuộc hành trình dài trở về nước Anh.

Rời xa khỏi người phụ nữ anh yêu là điều khó khăn nhất anh từng làm, và mặc dù việc chia tay chỉ là tạm thời, anh vẫn đau đớn. Anh cảm thấy như thể trái tim anh đang bị xé ra khỏi lồng ngực.

Cô sẽ đến với anh. Anh lặp lại niềm tin ấy cho đến khi nó trở thành một bài kinh cầu.

Và anh chưa bao giờ, từng bao giờ nghi ngờ. Niềm tin của anh đối với cô cũng mạnh mẽ như tình yêu của anh dành cho cô. Cô sẽ làm điều đúng. Cô cao quý, tốt bụng và tử tế.

Và cô yêu anh.

Không, anh không bao giờ nghi ngờ.

SeseNau' Blog

Mary Rose vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa đau lòng vì Harrison đã bỏ đi. Cô biết cô thật vô lý, nhưng cô đã quá quần trí để có thể suy nghĩ rõ ràng.

Cô từ chối thảo luận về cha cô trong trọn một tuần. Tuy nhiên, những suy nghĩ về người đàn ông vẫn liên tục xâm nhập, và một khi cô đã vượt qua được việc tự thương hại bản thân, cô bắt đầu cảm thấy có lỗi vì đã lạnh nhạt với ông.

Phải mất thêm một tuần nữa cô mới kết luận rằng cô sẽ phải đi và gặp ông. Đó là điều đúng đắn duy nhất cần làm, và khi cô thông báo với các anh trai về quyết định của mình, cô đã làm nhẹ bớt điều đó với thông báo rằng cô không có ý định ở lại nước Anh lâu dài. Cô đã lên kế hoạch thăm ông, gặp gỡ những người họ hàng của ông, và sau đó quay trở lại trang trại của cô, nơi cô thuộc về.

Cô không nói về kế hoạch của cô với Harrison trong tương lai, và các anh trai cô đã quyết định một cách khôn ngoan rằng không thúc giục cô đưa ra bất kỳ quyết định nào về chồng cô mà cô có thể sẽ hối tiếc sau đó.

Mary Rose khẳng định đòi tạm biệt Corrie. Cô đã bắt Travis đi cùng cô và bòn rút được một lời hứa rằng anh ta sẽ mang các vật phẩm cho Corrie mỗi tuần một lần cho đến khi Mary Rose trở lại. Cô sẽ giới thiệu anh trai với

người phụ nữ sau khi cô viếng thăm bà, vì vậy Corrie sẽ biết Travis trông như thế nào và sẽ không cố gắng bắt anh.

Bởi vì đã là giữa tuần, Corrie đang mong đợi cô. Mary Rose kêu lên lời chào từ trung tâm vùng đất trống, và rồi từ từ tiến về phía trước. Chiếc ghế đá đang ở trên hiên nhà, và Mary Rose vui mừng nhận thấy rằng ngay khi cô bắt đầu hướng tới bậc tam cấp, khẩu súng săn đã được lấy đi khỏi ô cửa sổ mở.

Cô đặt giỏ quà trên bậc cửa sổ và ngồi xuống. Corrie chạm vào vai cô, rồi thả cuốn sách bà đã mượn vào lòng của Mary Rose.

Mary Rose vẫn không chắc chắn liệu Corrie có thể đọc được hay không, nhưng cô không muốn xúc phạm người phụ nữ bằng cách hỏi thẳng thừng.

Chiếc giỏ đã biến mất khỏi cửa sổ. Mary Rose đợi một phút, rồi nói, "Có một cuốn sách khác trong giỏ hàng, Corrie. Nếu bà không muốn đọc nó, chỉ cần đưa nó ra cửa sổ."

Corrie vỗ nhẹ lên vai cô lần nữa. Mary Rose kết luận bà biết đọc và muốn giữ cuốn sách.

Phải mất một lúc lâu để cô thu đủ can đảm nói với bạn mình rằng cô sắp rời đi đến nước Anh.

"Bà có muốn biết tôi đã kết thúc ở vùng lãnh thổ Montana như thế nào không?" Cô bắt đầu.

Dĩ nhiên cô không mong đợi câu trả lời, và tiếp tục kể với bạn cô tất cả về cách những người anh trai của cô đã tìm thấy cô trong một cái giỏ ở thành phố New York như thế nào. Cô đã không đi vào những chi tiết không cần

thiết, và khi cô bắt đầu nói về cha cô và cô sẽ phải đến Anh để gặp ông ra sao, cô bắt đầu khóc.

Trong lúc Corrie nhẹ nhàng vuốt ve vai cô, Mary Rose đã tâm sự tất cả những nỗi sợ hãi của cô với người phụ nữ.

"Tôi có cảm thấy tội lỗi vì tôi không cảm thấy gì ngoài lòng thương cảm đối với người đàn ông không ư? Tôi không muốn đi gặp ông, nhưng tôi biết tôi phải làm thế, Corrie. Tôi đang rất ích kỷ, nhưng tôi thích cuộc sống của tôi bây giờ. Tôi ghét thấy nó bị đảo lộn. Hơn nữa, tôi đã có một gia đình rồi. Tôi không muốn một gia đình mới. Tôi biết thật là sai trái khi cảm thấy theo cách này, và sâu thẳm bên trong, tôi rất sợ hãi. Sẽ ra sao nếu không ai thích tôi hết? Sẽ ra sao nếu tôi làm cha tôi thất vọng? Tôi không biết làm thế nào để trở thành một quý cô người Anh đúng mực. Họ nói rằng tên thực của tôi là Victoria. Nhưng tôi không phải là Victoria, tôi là Mary Rose. Và làm sao tôi có thể tiếp tục được với Harrison? Chúng tôi có thể kết hôn với nhau mà không tin tưởng nhau được không? Ôi, Corrie, tôi ước mình có thể ở lại đây, tôi không muốn ra đi."

Mary Rose tiếp tục khóc thêm nhiều phút nữa, và rồi với tay lên để lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt của cô.

Corrie nắm tay cô và giữ chặt lấy nó. Sự an ủi mà người phụ nữ trao cho cô làm cô khóc nhiều hơn. Cô nghĩ về tất cả những nỗi đau khủng khiếp và sự khổ sở mà Corrie đã phải chịu đựng và những vấn đề của cô mới ngốc nghếch và tầm thường làm sao để so sánh. Corrie đã chứng kiến chồng và con trai bà bị giết hại. Và tuy vậy, bà vẫn chịu đựng được.

"Bà đã cho tôi sức mạnh, Corrie," cô thì thầm.

Đó không phải là lời khen ngợi sáo rỗng, bởi vì cô càng suy nghĩ về nỗi đau của người phụ nữ đáng mến ấy nhiều hơn, cuộc sống của cô càng được dự

kiến rõ ràng. Mary Rose biết cô sẽ làm những gì phải làm, và bất kể kết cục thế nào, cô cũng sẽ chịu đựng được.

"Tôi rất may mắn khi có bà là một người bạn, Corrie."

Travis phát ra tiếng huýt lớn. Anh ta để Mary Rose biết rằng đã đến lúc họ rời đi.

"Eleanor và tôi sẽ đến nhà Cohens ở Hammond vào ngày mốt," cô nói với bạn cô. "Họ sẽ đến Boston để đoàn tụ gia đình, và chúng tôi sẽ đi cùng họ. Ông Cohen sẽ đảm bảo rằng chúng tôi sẽ lên đúng chuyến tàu đi đến nước Anh, và nếu tất cả các kế hoạch của tôi suôn sẻ, tôi sẽ về nhà trước khi trận tuyết đầu tiên của mùa đông rơi xuống."

"Travis sẽ mang cho bà các vật phẩm trong khi tôi đi xa. Tôi đã kể với bà mọi thứ về các anh trai của tôi, nhớ không? Anh ấy sẽ không bao giờ đến gần hơn giữa trắng cỏ", cô vội vã thêm vào khi bạn cô siết chặt tay cô. "Tôi có thể gọi anh ấy bây giờ không? anh ấy sẽ đứng bên cạnh hàng cây, để bà có thể nhìn anh ấy. Tôi không muốn bà phải giật mình khi anh ấy đến đây, và anh ấy đã hứa với tôi rằng anh ấy sẽ luôn luôn gọi bà để bà có thể quan sát anh ấy."

Corrie cuối cùng đã nới lỏng sự kìm kẹp của mình. Mary Rose hét lên với anh trai. Travis xuất hiện ở phía xa của khu đất trống và vẫy tay chào em gái. Tấm màn cửa đã làm cản trở tầm nhìn của anh về Corrie, nhưng anh nhận thấy Mary Rose đang nắm tay bà.

"Bão đang đến, Mary Rose. Chúng ta nên rời khỏi đây," anh gọi. "Chào bà, Corrie," anh nói thêm trước khi quay người và bước đi.

Mary Rose cuối cùng cũng nói lời chào tạm biệt của mình. Cô quay lại và hôn vào tay Corrie, và rồi đứng dậy.

"Tôi sẽ nhớ bà," cô thì thầm. "Chúa và Travis sẽ chăm sóc cho bà, Corrie, hãy tin tưởng vào cả hai nhé."

Mary Rose ôm chặt cuốn sách trong đôi cánh tay và từ từ rời khỏi. Tiếng rào rạt tăng cao của gió trộn lẫn với tiếng rúc của một chú chim cardinal thiếu kiên nhẫn và gần như đã bóp nghẹt âm thanh của một phụ nữ đang khóc khe khẽ bên trong cabin.

SeseNau' Blog

Ngày 2 tháng 1 năm 1870

Mama Rose kính yêu,

Hôm nay con mười tuổi. Má có nhớ Adam đã viết để nói với má rằng họ tìm thấy giấy tờ trong giỏ của con và tất cả các anh trai của con đã nghĩ rằng, bởi vì những từ viết trên đầu trang giấy ấy cho biết một cô bé chào đời vào ngày mùng hai tháng Giêng, và vì con là bé gái duy nhất trong giỏ, họ nghĩ rằng đó phải là con.

Con rất may mắn có một gia đình tốt đẹp như vậy. Travis đang làm cho con một chiếc bánh sinh nhật cho bữa tối, và tất cả các anh trai của con đều làm

quà cho con. Adam nói vào năm tới anh ấy sẽ chắc chắn rằng họ có được thứ gì đó mà cửa hàng mua cho con. Điều đó không tuyệt vời sao?

Má nghĩ tại sao mẹ và cha của con lại ném con đi? Con tự hỏi liệu con đã làm gì sai.

Con gái của má, Mary Rose.

Chương 17

Harrison đến London vào buổi chiều Thứ Ba nhưng phải đợi đến tối hôm sau mới được nói chuyện với ông chủ của mình. Lord Elliott đã ở lại vùng đất thôn quê của ông, cách thành phố 2 giờ lái xe, và không có kế hoạch trở lại thành phố cho đến sáng thứ Tư.

Harrison đã gửi một sứ giả thông báo về sự trở lại của anh. Anh đã yêu cầu một cuộc họp riêng, vì anh có một vấn đề rất cá nhân để thảo luận với ông. Anh cố tình ngụ ý rằng đó là một vấn đề pháp lý mà anh đã bị dính líu vào, để Elliott sẽ không bao gồm trợ lý riêng của ông, George MacPherson, trong cuộc gặp mặt. Murphy, người quản gia của Elliott từ rất lâu mà Harrison có thể nhớ, mở cửa cho anh. Đôi mắt của người đầy tớ trung tín lấp lánh vui mừng khi nhìn thấy Harrison.

"Thật tốt khi cậu trở về nhà với chúng tôi, mi'lord," Murphy tuyên bố.

"Thật tốt khi trở lại," Harrison trả lời. "Ông và Lord Elliott đã xoay sở thế nào?"

"Chúng tôi đã bỏ lỡ tất cả các vụ tai tiếng mà cậu đã mắc phải với những vụ án hình sự của mình, mi'lord. Chúng tôi đã không có được trận đánh nào hay ho kể từ ngày cậu rời khỏi. Tôi sẽ thừa nhận Lord Elliott vẫn tiếp tục làm tôi lo lắng. Ngài đang làm việc quá sức, và cậu biết Ngài có thể cứng đầu và phi lý đến thế nào rồi đấy. Ngài sẽ không chậm lại bất luận tôi đã nại nỉ thế nào. Tôi e rằng Ngài sẽ tiếp tục điều hành cho đến khi trái tim ngừng

đập mới thôi. Tuy nhiên, cậu nhất định phải làm cho Ngài phấn khởi lên. Tôi phải nói, Ngài đã rất nhớ cậu."

"Ông ấy ở trên lầu chứ?"

"Vâng, mi'lord, trong thư viện."

"Ông ấy ở một mình à?"

"Vâng, và rất nóng lòng gặp lại cậu. Tại sao cậu không chạy lên đi?"

Harrison bắt đầu lên cầu thang, rồi dừng lại. "Murphy, ông ấy sẽ cần một ít rượu brandy."

"Vậy tin tức cậu mang về là tin xấu sao?" người quản gia hỏi với vẻ cau mày.

Harrison mỉm cười. "Hoàn toàn ngược lại. Dù vậy, ông ấy vẫn cần uống rượu brandy. Có một chai trong thư viện chứ?"

"Vâng, mi'lord, nhưng tôi sẽ mang một chai khác cho an toàn. Hai người có thể cùng nhau say sưa."

Harrison bật cười. Trong suốt những năm sống cùng Elliott, anh chưa bao giờ thấy ông chuếch choáng dù chỉ một chút. Anh không thể hình dung ông say rượu. Elliott đã được giáo dục quá tốt để xem xét đến việc thực hiện bất kỳ điều gì có thể làm mất đi sự kiểm soát hoặc nhân phẩm của mình. Việc say rượu có thể cướp đi của ông cả hai.

Anh vội vã đi lên cầu thang, vòng qua góc và đi vào trong thư viện. Elliott đang đứng trước lò sưởi. Ông nhận ra Harrison và ngay lập tức ôm anh.

"Vây là cuối cùng cháu cũng về nhà", ông nói trong lời chào mừng. Ông ôm chặt Harrison, và đập dồn dập trên lưng anh với rất nhiều cảm xúc yêu mến.

"Cháu thật là một thứ đáng nhìn ngắm cho đôi mắt già nua này," ông thì thầm. "Hãy ngồi xuống và kể cho ta nghe về cuộc phiêu lưu của cháu ở Mỹ nào. Ta muốn nghe từng chi tiết."

Harrison đợi cho đến khi Elliott lấy chỗ của mình trước khi anh kéo ghế và ngồi xuống. Anh nhận thấy Elliott trông có vẻ mệt mỏi và buồn bã làm sao trước sự quan sát của anh. Không khí của vùng thôn dã đã không làm cho người đàn ông luống tuổi tốt hơn, vì nước da ông đã nhuộm màu xám, và có những vết quầng thâm bên dưới mắt ông bây giờ. Sự đau buồn đã làm ông mòn mỏi.

Elliott chưa bao giờ tái hôn, nhưng những quý bà đầy quyết tâm trong xã hội London vẫn chiến đấu giành sự chú ý của ông. Không chỉ là một người đàn ông vô cùng giàu có, ông cũng được coi là đẹp trai nữa. Ông có mái tóc viền bạc, các đặc điểm của nhà quý tộc, và giữ gìn bản thân như một chính khách. Elliott được sinh ra và được dưỡng dục trong một gia đình danh giá, và dòng dõi của ông, nền giáo dục và cách cư xử của ông do đó rất hoàn hảo. Quan trọng hơn nữa là Elliott có một trái tim thiện lương. Giống như con gái mình, Harrison nhủ thầm. Có lẽ cô đã thừa hưởng ý thức về sự đúng mực từ ông ấy, và phẩm chất cao quý đó đã được nuôi dưỡng bởi các anh trai cô.

Elliott cũng rất mạnh mẽ. Một người đàn ông ít mạnh mẽ hơn hẳn đã bị phá hủy bởi sự kinh hoàng khi đưa đứa con duy nhất của mình bị bắt đi mất, nhưng Elliott đã chiến đấu với nỗi phiền muộn của mình một cách riêng tư và trưng ra một vẻ dũng cảm cho phần còn lại của thế giới. Trong khi ông nghỉ hưu khỏi việc tham gia tích cực trong chính phủ, ông vẫn tiếp tục làm việc đằng sau hậu trường để mang lại những sự thay đổi. Ông cũng là nhà tài trợ của những người kém may mắn hơn, như Harrison, và chắc chắn cũng

tận tụy với niềm tin rằng tất cả mọi người đều được trao cho một vai trò tương đương và những quyền bình đẳng. Ông hết lòng ủng hộ Harrison khi anh nhận những vụ kiện không được ưa chuộng, chẳng hạn như bảo vệ những người đàn ông thuộc giới bình dân.

"Mỹ có vẻ phù hợp với cháu. Có phải thời trang mới là không mặc áo khoác à, con trai?"

Harrison mỉm cười. "Không có áo khoác nào của cháu vừa vặn nữa hết. Đường như hai vai cháu đã rộng ra hơn rồi. Cháu sẽ phải cho gọi một thợ may trước khi cháu xuất hiện nơi công cộng lần nữa."

"Cháu nhìn có vẻ to lớn hơn đối với ta," Elliott nói. "Nhưng có gì đó rất khác về cháu." Elliott tiếp tục nhìn chăm chú vào Harrison một hay hai phút nữa, rồi lắc đầu. "Ta rất vui khi cháu trở lại nơi cháu thuộc về". Ông trao sự cho phép bằng một giọng lặng lẽ. "Bây giờ, hãy cho ta lời hứa của cháu, Harrison. Sẽ không có thêm cuộc săn lùng nào nữa. Ta sẽ có lời hứa của cháu trước khi chúng ta thảo luận về những vấn đề pháp lý của cháu."

"Không còn cuộc săn lùng nào nữa," Harrison đồng ý.

Elliott gật đầu hài lòng. Ông dựa lưng vào chiếc ghế bành của mình, bắt chéo chân, và nói, "Bây giờ cháu có thể bắt đầu. Hãy nói cho ta mọi thứ. Bất kể vấn đề pháp lý này là gì, chúng ta sẽ giải quyết nó cùng nhau."

"Thực ra, thưa ngài, không có bất kỳ vấn đề luật pháp nào hết, cháu chỉ muốn chắc chắn rằng chúng ta có cuộc nói chuyện riêng tư. Cháu không muốn trợ lý của ngài nghe lỏm được những gì cháu phải nói với ngài."

Elliott nhướn một bên chân mày. "Cháu không muốn George ở đây sao? Vì danh Chúa, tại sao thế? Cháu thích MacPherson, đúng không? Chà, cậu ấy

đã ở bên ta nhiều năm rồi, gần bằng cháu. Hãy nói với ta điều gì đang làm phiền cháu."

"Cậu ấy mang đến cho ngài tin tốt, mi'lord."

Murphy thông báo từ cửa và sau đó bước vào bên trong với một chai brandy đầy. Ông đặt chai rượu lên bàn và quay sang chủ nhân của mình. "Mi'lord nói ngài sẽ cần một thức uống mạnh khi ngài nghe những gì cậu ấy nói," Murphy giải thích. "Tôi rót cho hai người nhé?"

"Nếu Harrison tin rằng tôi cần nó, hãy làm đi, Murphy."

Harrison vui vẻ vì sự gián đoạn. Anh chợt cảm thấy khó mở lời. Anh không nghĩ rằng sẽ là một ý tưởng hay khi chỉ đơn giản đổ ập tin tức trên Elliott. Cú sốc này có thể làm cho tim ông căng thẳng, nhưng Harrison không thể tìm ra một cách đơn giản để làm dịu đi lời tuyên bố.

Murphy rời khỏi thư viện một lát sau. Elliott uống một ngụm đồ uống và quay sang Harrison một lần nữa.

"Cháu đã kết hôn."

Elliott gần như làm rớt ly của mình. "Cháu ư?"

"Cháu đã kết hôn."

Chúa trên cao, tại sao anh lại bắt đầu bằng cách nói với ông điều đó? Harrison gần ngạc nhiên bằng Elliott.

"Thiên đường ời," Elliott thì thầm. "Cháu đã kết hôn khi nào?"

"Một vài tuần trước," Harrison trả lời. "Cháu không có ý bắt đầu bằng lời tuyên bố ấy, cháu có nhiều tin tức quan trọng khác để nói với ngài. Ngài thấy đấy, cháu đã đi đến..."

Elliott ngắt lời anh. "Không gì có thể quan trọng hơn việc nghe cháu đã kết hôn, con trai à. Ta chỉ có thể tiếp nhận nó. Ta có thể giả định cô gái trẻ mà cháu đã kết hôn đến từ Mỹ chẳng?"

"Vâng, thưa ngài, nhưng ..."

"Tên cô ấy là gì?"

"Mary Rose."

"Mary Rose," Elliott lặp lại. "Cô dâu của cháu có ở dưới lầu không? Ta phải thú nhận rằng thật thất vọng vì ta đã không có mặt tại nhà thờ trong đám cưới của cháu. Ta thích đứng bên cạnh cháu khi cháu nói lời thề nguyện."

"Thực ra, thưa ngài, chúng cháu đã không cưới nhau trong nhà thờ."

"Cháu đã không ư? Vậy ai đã làm phép cưới cho cháu?"

"Thẩm phán treo cổ Burns."

Elliott trông có vẻ như đang gặp khó khăn trong việc theo kịp lời giải thích.

Harrison thở dài. "Cháu nhận ra điều đó nghe có vẻ... kỳ quặc."

"Một '*thẩm phán treo cổ*' đã làm đám cưới cho cháu. Nào, tại sao ta nên nghĩ đó là một điều kỳ quặc, Harrison?"

Harrison mỉm cười. "Cháu thích Burns. Ông ấy là một người đàn ông lỗ mãng với những ý tưởng mạnh mẽ về điều gì là đúng và điều gì sai. Tình yêu của ông ấy với luật pháp thật đáng ngưỡng mộ. Cháu đã tranh cãi một vụ kiện ở tòa án của ông ấy, và ông ấy đã không để cháu gỡ gạc được nhiều cho lắm. Ông ấy sắc bén y như họ nên như thế. "

"Cháu đã giành chiến thắng cho thân chủ của cháu chứ?"

"Vâng, thưa ngài."

Elliott gật đầu tán thành. "Ta không mong đợi ít hơn từ cháu. Liệu cuộc hôn nhân có bị ép buộc không?"

"Vâng, có ạ. Cháu đã ép buộc cô ấy kết hôn với cháu. Cháu thực sự đã cố gắng chống lại sự thu hút, thưa ngài. Cháu không cảm thấy cháu có quyền theo đuổi cô ấy, nhưng cuối cùng, cháu không thể ..."

"Chà, tất nhiên cháu có quyền theo đuổi cô ấy, cô ấy thật may mắn khi có được cháu, Harrison. Hãy nhớ cha của cháu là ai. Bất cứ phụ nữ nào cũng sẽ tự hào được kết hôn với cháu. Cháu sắp nói với ta rằng gia đình cô dâu của cháu không nghĩ rằng cháu đủ xứng đáng sao? Thật hoàn toàn phi lý." Ông kết thúc bằng một tiếng lẩm bầm.

"Không, thưa ngài, đó không phải là điều cháu sắp nói với ngài. Ngài thấy đấy ..."

"Cô dâu của cháu đến từ đâu? Ta dường như không thể tiếp nhận được điều này. Ta nhớ cháu đã nói đi nói lại rằng cháu sẽ không bao giờ kết hôn, và bây giờ dường như ta sắp gặp gỡ cô dâu của cháu. Ta đã nghĩ hôn ước bị phá vỡ với Edwina đã làm cháu chua chát chống lại hôn nhân. Ta rất vui khi thấy nỗi lo lắng ấy đã sai. Người phụ nữ đúng sẽ thay đổi cách một người đàn ông nghĩ."

"Thưa ngài, Mary Rose không đi cùng cháu. Cô ấy vẫn ở Mỹ."

"Cô ấy không về nhà với cháu sao?"

"Có những tình huống đã ngăn cản cô ấy đi cùng cháu."

"Những tình huống cụ thể nào?"

"Gia đình cô ấy."

"Và gia đình cô ấy ở đâu?"

"Cô ấy sống với bốn anh trai ở nông trại ngay bên ngoài Blue Belle, ở lãnh thổ Montana."

Elliott mỉm cười. Tên của thị trấn đã làm ông thích thú. "Ta đã đọc khá nhiều cuốn sách về những thị trấn dữ dội và hỗn độn ở phía tây của Hoa Kỳ, nhưng ta phải thú nhận, ta chưa bao giờ nghe thấy một thị trấn được đặt tên theo một bông hoa".

"Thực ra, thưa ngài, thị trấn được đặt theo tên của một cô gái điếm, tên của chị ấy là Belle."

Elliott bắt đầu bật cười. "Cháu nghiêm túc chứ?"

"Vâng, thưa ngài. Belle đã giúp Mary Rose chuẩn bị cho đám cưới."

"Cô ấy đã làm thế, phải không?" Elliott cố gắng để không cười nữa. "Thế tại sao thị trấn tên là Blue Belle thay vì đơn giản là Belle?"

"Belle không thích những gì bà ấy làm để kiếm sống."

Elliott không thể kiểm soát sự vui thích của mình. Ông cười cho đến khi trào nước mắt. Ông rút khăn tay ra khỏi túi và chấm nhẹ vào khoé mắt trong khi cố lấy lại bình tĩnh.

"Cháu đã khiến bản thân mắc vào điều gì thế này, con trai. Điều này không giống cháu chút nào. Cháu chắc chắn đã trao cho ta khá nhiều để có thể tiêu hoá hết," ông nói thêm. "Ta không thể chờ đợi để gặp cô dâu của cháu."

"Ngài nghĩ cháu đã mất trí, đúng không?"

Elliott mỉm cười. "Ta nghĩ cháu đã thay đổi," ông thừa nhận. "Ta biết có gì đó khác biệt về cháu, nhưng ta không bao giờ đoán được cháu sẽ kết hôn với một cô gái từ vùng quê. Ta cũng đã nghĩ rằng nếu cháu kết hôn, cháu sẽ chọn ai đó ... thanh nhã hơn".

"Mary Rose rất thanh nhã," Harrison nói. "Cô ấy là tất cả những gì cháu có thể muốn."

"Ta không có ý rằng cô ấy thiếu thanh nhã, con trai. Nếu cháu nhớ thì ta cũng đã kết hôn với một cô gái thôn dã. Agatha của ta đến từ Highlands. Ta luôn luôn tin rằng việc lớn lên trên trang trại là lý do chính đã khiến cô ấy không bị nuông chiều hư hỏng. Tất nhiên, cô ấy cũng có những cha mẹ tốt nữa", ông nói thêm với một cái gật đầu.

"Thưa ngài, cháu đã đến Montana để tìm con gái của ngài. Lần này cháu đã không thất bại."

"Không, dĩ nhiên là cháu không. Có vẻ như một sự chỉ hướng sai lầm khác, nhưng với một kết thúc tốt đẹp, bởi vì cháu đã gặp và kết hôn với Mary Rose của cháu, đúng không?"

"Ồ, vâng, thưa ngài. Cháu rất yêu cô ấy. Ngài cũng sẽ yêu cô ấy."

"Vâng, tất nhiên ta sẽ."

Harrison nghiêng người tới trước trong ghế của anh. "Như cháu đã nói trước đây, lần này không phải là một sự chỉ hướng sai lầm. Có một điều quan trọng nữa ngài cần phải biết."

"Được rồi?"

"Cháu đã cưới con gái của ngài."

[SeseNau' Blog](#)

Mary Rose và Eleanor đến Anh vào ngày hai mươi một tháng bảy. Trời nóng, ẩm, và đe dọa sẽ mưa.

Harrison đã tận dụng hết mọi mảnh kiên nhẫn của mình trong việc chờ đợi cô dâu của anh vượt qua được sự tức giận và đến với anh, và anh vừa mới quyết định đặt chỗ chuyển tàu trở về Hoa Kỳ khi một điện tín đến từ một quý ông tên là John Cohen trao cho anh thông tin thích hợp về sự khởi hành của Mary Rose từ Boston và ngày đến dự kiến của cô.

Harrison nhận ra mái tóc như chiếc vương miện bằng vàng của cô ngay giây cô bước ra khỏi làn hơi nước mỏng manh từ con tàu. Anh đẩy người xuyên

qua đám đông, túm lấy vợ anh, và kéo cô vào trong vòng tay. Ngay khi anh chạm vào cô, ngay lập tức anh cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm. Mary Rose cuối cùng cũng đã ở nơi cô thuộc về.

Lời chào của anh không chút hoa mỹ. "Cái quái gì đã làm em lâu đến thế?"

Cô không thể trả lời anh. Harrison thậm chí còn không cho cô có thời gian để cau mày. Anh cúi xuống và chiếm lấy miệng cô trong nụ hôn dữ dội.

Cô đã không chống lại anh. Cô vòng cánh tay quanh cổ anh, nhón chân, và hôn đáp lại anh say đắm y như thế.

"Vì Chúa, Mary Rose, mọi người đang trố mắt nhìn chúng ta kìa. Hãy dừng điều đó lại mau. Bạn đang thu hút một đám đông đấy."

Eleanor thì thầm lời phản đối từ phía sau Mary Rose. Cô ta đẩy bạn mình và sau đó lùi lại một bước. Nếu hai người họ không ngừng chạm vào nhau, cô ấy chỉ đơn giản là giả vờ không đi cùng họ. Thành thật mà nói, điều gì đã xảy ra với ý thức về sự đúng mực của bạn cô thế nhỉ?

Harrison, cô ta quyết định, là nguyên nhân cho sự sa đoạ này. Thật chẳng tốt lành gì khi cố nói lý lẽ với anh ta. Cô ta nhìn thấy vẻ yêu thương rành rành và sự khao khát trong mắt anh khi anh chạm Mary Rose. Không, sẽ chẳng lý lẽ gì được với anh ta hết.

Eleanor đột nhiên mỉm cười. Harrison chắc chắn đã rất nhớ vợ mình. Một ngày nào đó, Eleanor quyết tâm tìm được một người đàn ông cảm thấy yêu mình nhiều y như thế.

Harrison cuối cùng đã kết thúc nụ hôn. Anh rất hài lòng khi thấy Mary Rose dường như cũng run rẩy vì nụ hôn như anh.

"Anh nhớ em, em yêu dấu," anh thì thầm.

"Em cũng nhớ anh," cô thì thầm. "Mặc dù anh và em sẽ phải có một cuộc trò chuyện dài càng sớm càng tốt. Mọi thứ đã trở nên khác giữa chúng ta. Chúng ta sẽ phải bắt đầu lại. Em sẽ cố gắng vượt qua điều này, nhưng nó rất khó. "

Anh chưa muốn nói chuyện ngay. "Chúng ta sẽ thảo luận về những lo lắng của em sau," anh hứa hẹn chưa đầy một giây trước khi miệng anh bao phủ lên miệng cô lần nữa.

"Ồ, vì Thiên Đường."

Sự lăm băm của Eleanor cuối cùng đã thu hút được sự chú ý của Harrison. Tuy thế, anh không thể rời khỏi vợ mình sau khi kết thúc nuptial, và vì thế anh ôm chặt cô trong khi chào hỏi người bạn trông có vẻ bất bình của cô.

"Hành trình của cô như thế nào, Eleanor?"

"Rất tuyệt, cảm ơn anh. Mary Rose không thể hít thở, Harrison, bởi vì anh đang áp sát khuôn mặt của cô ấy vào áo khoác của anh kìa. Hãy buông cô ấy ra để chúng ta có thể đi. Trời sắp mưa rồi, vì Chúa. Cả hai chúng tôi đều rất mệt mỏi từ chuyến đi, và chúng tôi muốn chỗ ở ổn định trước khi đêm xuống. Chúng ta sẽ đi thẳng tới nhà cha cô ấy à?"

Mary Rose đẩy người rời khỏi Harrison. "Em muốn đợi đến ngày mai mới gặp ông ấy. Ông ấy có mong gặp em tối nay không? Bây giờ trời sắp tối rồi, và em muốn có thêm chút thời gian để chuẩn bị cho bản thân mình."

"Em đã có hai tháng để chuẩn bị, Mary Rose," Harrison nói.

"Em cần thêm một đêm nữa," cô khẳng định.

"Cha em không mong gặp em cho đến ngày mai, em có thể bình tĩnh lại. Ông ấy biết em sẽ mệt mỏi vì chuyến đi. Cả em và Eleanor sẽ ở lại với anh tối nay."

"Em hoàn toàn bình tĩnh mà. Tại sao anh lại nghĩ là em không?"

"Cậu đang hét toáng lên kìa," Eleanor nói với cô.

"Tôi chỉ đơn giản là đang cố gắng làm cho ý kiến của tôi được lắng nghe."

"Tôi hy vọng anh có nơi ở rộng rãi, Harrison," Eleanor nói. "Mary Rose nói với tôi rằng cô ấy sẽ nhất quyết có một phòng riêng. Tôi tin rằng cô ấy vẫn buồn phiền vì anh."

"Nói thật nhé, Eleanor, tôi có thể tự nói được mà," Mary Rose nói. Cô quay lại Harrison một lần nữa. "Em rất buồn vì anh, và như em đã nói trước đó, bây giờ mọi thứ sẽ khác. Chúng ta sẽ phải bắt đầu lại."

Harrison trao cho vợ mình một ánh mắt dữ dội, rồi nắm lấy cánh tay cô và bắt đầu hướng về phía con đường chính, nơi các xe ngựa chở khách xếp thành hàng.

"Em sẽ ngủ cùng anh, trên giường của anh," anh nói với cô bằng giọng thì thầm cục cằn. "Anh đã đợi hai tháng dài chết tiệt. Anh sẽ không chờ đợi thêm nữa đâu."

"Còn hành lý của chúng tôi thì sao?" Eleanor khó chịu.

"Chúng đang được chăm sóc," Harrison trả lời. "Hãy thôi đầu lắc đầu với anh đi, Mary Rose. Anh có ý đúng như những gì anh nói."

Cô sẽ không tranh cãi với anh ở nơi công cộng. Cô sẽ đợi cho đến khi họ được một mình để nói với anh về những quyết định mà cô đã làm. Harrison là một người thông minh. Anh sẽ hiểu cô đã cảm thấy như thế nào.

"Không phải là hai tháng," Eleanor tuyên bố. Cô ta quyết tâm chinh đốn Harrison. "Hai người chỉ mới xa nhau trong năm tuần ngắn ngủi. Mary Rose đã muốn đợi đến cuối tháng chín mới thực hiện chuyến đi, nhưng Adam không để cô ấy trì hoãn lâu thêm nữa."

Harrison đột ngột dừng lại. "Em đã muốn đợi đến cuối tháng chín sao?"

"Bây giờ hãy nhìn xem bạn đã làm gì kìa, Eleanor. Bạn đã làm cho anh ấy buồn. Nói thật lòng, Harrison, tất cả chúng ta sẽ bị ướt sũng nếu chúng ta không vội vàng lên. Chúng ta sẽ nói về điều này khi chúng ta đến nhà của anh nhé."

Cả Mary Rose lẫn Harrison đều không nói một lời nào trong một thời gian dài, rất dài. Mưa đã bắt được họ ở góc đường, và vào lúc họ đã ổn định trong xe ngựa, tất cả đều bị ướt sũng.

Họ đến căn nhà phố của Harrison ba mươi phút sau. Đó là một ngôi nhà hai tầng đầy ấn tượng với mặt tiền bằng gạch đỏ.

Cánh cửa mở ra bởi một thanh niên mặc áo khoác đen và quần dài. Tên anh ta là Edward, và được mượn từ Lord Elliott để phục vụ như quản gia của Harrison vào lúc này.

Eleanor đã rộn ràng lên khi có một người hầu phục vụ mình. Cô ta vội vã bước vào phòng khách trước tiên. Edward mỉm cười chào mừng, nhưng khi anh ta quay lại để nói lời chào mừng với Mary Rose, vẻ mặt của anh ta chuyển thành ngạc nhiên sững sờ.

"Cô ấy trông giống y như bức tranh của mẹ cô ấy," anh ta thì thầm với Harrison. "Mi'lord Elliott sẽ phải tin ngay khi nhìn thấy cô ấy. Cô ấy là hình ảnh của Lady Agatha."

Mary Rose nghe thấy lời bình luận của Edward. "Lord Elliott không tin tôi là con gái của ông ấy sao?"

Edward ngượng ngùng. "Ngài ấy rất muốn tin, mi'lady, nhưng đã có rất nhiều thất vọng trong cuộc đời của ngài ấy rồi. Ngài ấy sợ phải hy vọng cô thực sự là Victoria của mình."

Harrison cởi chiếc áo khoác ướt của mình và trao nó cho chàng trai trẻ. Anh không có gì để thêm vào những nhận xét của Edward.

"Tôi chỉ đơn giản muốn có một bồn tắm nước nóng," Eleanor khẳng định. "Edward, hãy trở nên đáng mẫn và chỉ cho tôi phòng của tôi. Tôi sắp run lên vì lạnh nếu tôi không thoát khỏi chiếc váy ướt sũng này."

"Bạn không thể cảm lạnh vào tháng Bảy," Mary Rose nói với bạn của mình. "Nó quá nóng."

"Cậu chưa bao giờ nghe nói đến cái lạnh mùa hè sao?" Eleanor cãi. Sau đó, cô ta bắt đầu liệt kê các cơn đau khác trên đường lên cầu thang. Mary Rose rất vui vì sự xao lãng ấy. Mỗi lần cô nhìn Harrison, trái tim cô như đang xôn xao bên trong ngực. Cô muốn hét lên vì anh đã làm tổn thương cô và muốn hôn anh bởi vì cô đã nhớ anh rất nhiều.

Edward vội vã lên cầu thang để chăm lo cho sự thoải mái của Eleanor. Harrison nắm lấy tay Mary Rose và dẫn cô xuống hành lang đối diện đến phòng ngủ của anh.

Nó có kích thước khổng lồ. Màu sắc ấm áp, các sắc thái của đất với màu nâu, màu vàng và màu gỉ sắt. Chúng là những màu sắc của Montana trong những tháng mùa thu, cô nghĩ thầm.

Cô không thể không chú ý đến chiếc giường. Nó trông khá vương giả với bốn cột giường, và đủ lớn để chứa bốn người một cách thoải mái. Cô không tin cô từng nhìn thấy một thứ lớn như thế. Dạ dày của cô làm một cú lộn nhào. Cô không thể chặn được những suy nghĩ về Harrison đang ngủ trên giường, và vì anh không mặc gì hết khi anh ngủ, những hình ảnh ấy cực kỳ khêu gợi. Cô có thể cảm thấy mình đỏ mặt. Cô biết cô sẽ phải nói chuyện với Harrison ngay bây giờ, trước khi cô bị mất trí. Việc nhìn vào chiếc giường đã làm đầu gối cô run lên và ý chí yếu ớt đi.

"Harrison, chúng ta phải có một cuộc nói chuyện. Bây giờ, xin vui lòng."

"Ngài ấy đã rời khỏi khỏi phòng, mi'lady. Liệu tôi có nên gọi Caroline chuẩn bị bồn tắm cho cô không?"

Cô quay người và thấy Edward đang đứng ở ngưỡng cửa.

"Harrison đi đâu rồi?"

"Trở lại tầng dưới. Cô có muốn tôi đi và tìm ngài ấy cho cô không?"

Cô lắc đầu. "Tôi muốn tắm tấp một lát, cảm ơn anh. Tại sao anh cứ gọi tôi là mi'lady?"

"Bởi vì cô là Lady Victoria, đó là cách xưng hô thích hợp, mi'lady."

Cô không tranh luận với anh ta. Edward hỏi liệu cô cũng có muốn đầu bếp chuẩn bị một khay cho cô không. Anh ta giải thích rằng Eleanor đã yêu cầu một bữa ăn nhẹ được phục vụ trong phòng ngủ của mình sau khi tắm xong.

Mary Rose đã từ chối thức ăn. Cô quá lo lắng để thậm chí nghĩ đến việc ăn uống.

Trong một giờ tiếp theo, cô đã được nuông chiều bởi cô hầu gái. Sự tôn kính của người phụ nữ trẻ dành cho cô khiến cô ngượng ngùng. Cô cảm thấy như thể cô là một người giả vờ trên ngai vàng mỗi khi Caroline gọi cô là mi'lady, và mặc dù cô lẽ ra nên thích sự nuông chiều của cô ấy, nhưng cô nhận ra cô hầu gái chỉ làm cô lo lắng nhiều hơn.

Bồn tắm nóng đã giúp ích, và việc tháo những chiếc ghim cài ra khỏi tóc đã làm cô cảm thấy tốt hơn nhiều, rất nhiều. Cô ngâm mình trong chiếc bồn bằng sứ một lúc lâu, cho đến khi nước trở nên quá lạnh để thoải mái, và sau đó quần mình trong áo choàng và trở lại phòng ngủ của Harrison.

Caroline nói được rất ít tiếng Anh. Cô ấy sử dụng cử chỉ và những cụm từ thiếu mạch lạc để giải thích rằng cô ấy muốn chải tóc cho Mary Rose. Người phụ nữ tóc đen này dường như cũng lo lắng y như Mary Rose, vì đôi tay cô ấy run run và những cử chỉ của cô ấy lúng túng khi cố gắng để người khác hiểu được mình.

Trọng âm tiếng Pháp của cô ấy khá rõ ràng, và Mary Rose nói tiếng Pháp với cô ấy khi cô giải thích rằng sẽ tự mình chải tóc. Tuy nhiên, Caroline không để chủ nhân từ chối sự giúp đỡ của mình. Cô ấy thậm chí còn quyết tâm hơn cả Mary Rose.

Cô hầu giữ cuộc trò chuyện liên tục trong khi dẫn Mary Rose đến một chiếc ghế thẳng lưng. Mary Rose ngồi xuống và giữ chặt chiếc áo choàng chỗ xương đòn trong khi Caroline vuốt ve mái tóc cô.

Lần cuối cùng ai đó từng chải tóc cho cô là khi cô còn là một cô bé, và cô thường có những mảnh kẹo bạc hà bị mắc kẹt trong những lọn tóc. Cole đã

phải lấy những thứ nhộp nháp ra khỏi tóc cô. Mary Rose đã học được một vài lời nguyên rủa mới vào ngày hôm đó.

Không ai từng phải chải tóc cho cô lần nữa. Cô cảm thấy thật ngu ngốc khi ngồi ở đó như một nàng công chúa trong khi một phụ nữ khác chăm sóc công việc cá nhân nhỏ mọn như vậy.

Chiếc ghế nằm đối diện giường. Mary Rose nhận ra một trong những chiếc áo ngủ của cô đã được trải ra trên tấm trải giường. Những tấm phủ đã được lật lại, và có một bông hoa hồng màu đỏ, cuống dài đơn lẻ nằm trên một trong những chiếc gối.

"Tại sao có một bông hồng trên giường?" cô hỏi Caroline.

"Chồng cô đã ra lệnh nó đặt ở đó, mi'lady, ngài ấy không ngọt ngào sao?"

Điều đó thật ngọt ngào, và do đó khá đáng ngạc nhiên trong ước tính của Mary Rose. Đó là một cử chỉ lãng mạn. Thật không giống Harrison khi ân cần hoặc chu đáo như thế. Anh thực sự không phải là kiểu người lãng mạn. Khi anh muốn điều gì đó, anh sẽ theo đuổi nó với một sự dữ dội. Anh rất giống những người anh trai của cô về phương diện đó. Harrison không có vẻ là kiểu người thêm thắt một nét tao nhã như vậy, nhưng sau đó, cô nhận ra, giờ đây, cô đã thực sự không biết anh, đúng không nhỉ?

"Cô có biết chồng cô nói gì với Edward khi ngài ấy ra lệnh về hoa hồng không? Ngài ấy đã nói đó là để nhắc nhở cô."

"Nhắc nhở tôi về cái gì?"

Caroline cười. "Ngài ấy yêu cô," cô ấy gợi ý. "Hoa có thể mang ý nghĩa gì khác nữa được sao, mi'lady?"

Mary Rose nhún vai. Cô vươn lên và nắm lấy bàn chải. Cô đã có khá đủ sự nuông chiều rồi.

Cô cảm ơn cô hầu đã giúp và cho cô ấy lui để nghỉ đêm. Caroline làm một động tác nhún chào hoàn hảo và cúi đầu trước khi rời khỏi phòng. Mary Rose không biết phải làm gì với điều đó.

Cô bắt đầu tiến về phía giường để lấy chiếc áo choàng ngủ nhưng dừng lại khi cô nghe thấy cánh cửa mở ra phía sau. Cô quay lại khi Harrison bước vào.

Chồng cô cũng đã tắm. Tóc anh vẫn còn ẩm ướt. Anh đi chân trần và chỉ mặc một chiếc quần dài sẫm màu.

Cô tự hỏi không biết anh thậm chí có sở hữu một chiếc áo choàng thích hợp hay không. Anh thích đi bộ loanh quanh bán khoả thân, và mặc dù điều đó hoàn toàn hợp lý ở Montana, nó không thích hợp ở London. Có những người hầu gái đang làm việc, và Mary Rose không thích ý tưởng về việc có bất kỳ phụ nữ nào nhìn thấy bờ ngực trần của chồng mình.

Cô nghĩ đến việc nói gì đó với anh về việc anh thiếu trang phục, rồi đổi ý. Cô sẽ giải quyết vấn đề đó sau đó. Bây giờ cô có một vấn đề quan trọng hơn cần giải quyết.

Harrison đóng cửa lại sau lưng, xoay chốt cài để khóa nó lại, và đi đến với vợ anh.

Anh có một vẻ quyết tâm trên khuôn mặt. Cô bắt đầu bước lùi ra xa. "Anh và em phải có một cuộc nói chuyện," cô bắt đầu. Cô giơ tay lên để ngăn anh. "Em có ý đó, Harrison, dừng ngay chỗ anh đang ở."

Anh lờ đi lệnh của cô. Mary Rose tiếp tục lùi lại cho đến khi cạnh giường chặn lại không cho phép cô đi xa hơn nữa.

"Được rồi," anh đồng ý. Anh vươn tay đến chiếc thắt lưng đang giữ chiếc áo choàng của cô và bắt đầu tháo nó ra. "Nói đi."

Cô cố đẩy tay anh đi. Tuy nhiên, anh không bị nản chí. Anh đã mở dờ chùng chiếc thắt lưng trước khi cô có thể hít vào được một hơi thở đúng đắn.

"Anh đang cố gắng hết sức để không nổi giận với em, Mary Rose."

Mắt cô mở to với sự hoài nghi. "Anh phải tức giận về điều gì?"

"Tháng chín," anh trả lời gần như hét lên. "Em thực sự sẽ đợi cho đến cuối tháng chín để tới nước Anh sao?"

Cô từ chối bị đặt vào thế phòng thủ. "Anh đã cố tình lừa dối em. Hãy để áo choàng của em yên, chết tiệt nó."

"Vậy hãy cởi nó ra đi, chết tiệt nó."

"Anh mong em ngủ với anh ư?"

"Anh không mong em ngủ được chút nào hết. Anh sẽ giữ em thức suốt đêm và làm tình với em. Anh muốn em, và anh biết rất rõ là em cũng muốn anh."

Nước mắt ứa đầy trong mắt cô. "Em không tin anh."

"Có, em có tin."

Cô chợt cảm thấy muốn vùng hai bàn tay lên cao trong tuyệt vọng. Anh đã khiến cho việc tranh luận với anh là không thể. Anh cố tình từ chối trở nên

hợp lý. Cô không thể trình bày một luận điểm có giá trị với một người đàn ông đang trong quá trình cởi bỏ quần của mình được.

"Em đã có một thời gian dài để suy nghĩ về tình hình của chúng ta", cô bắt đầu. "Chúng ta đã kết hôn, và bởi vì em đã cam kết với anh, em không cảm thấy đúng đắn khi bỏ đi. Chúng ta sẽ phải bắt đầu lại tất cả, Harrison."

"Và em đề nghị chúng ta làm điều đó như thế nào?"

"Anh có thể tán tỉnh em, và theo thời gian, em hy vọng cuối cùng em sẽ học để tin tưởng anh một lần nữa. Em không cảm thấy em hiểu anh chút nào hết, Harrison. Người đàn ông em yêu đã làm tan vỡ trái tim em."

Chúa ơi, nhưng cô có khuynh hướng kịch tính hoá. Anh đã nghe hầu hết những gì cô nói với anh. Anh cũng đã chú ý, cho đến khi cô nói đến phần tán tỉnh. Cái quái gì thế, anh nghĩ thầm. Họ đã bỏ xa những ngày tán tỉnh rồi còn gì.

Anh đã cương cứng và đau đớn với nhu cầu của mình vào lúc anh đá quần của mình sang một bên và đến với cô.

"Anh được cho rằng phải quên cảm giác như thế nào khi di chuyển bên trong em sao? Anh đã có em, nhớ không? Anh đã cảm nhận em trong vòng tay anh, Mary Rose. Anh đã nghe thấy em hét lên tên anh, cảm thấy em siết chặt anh, và nếu em thực sự tin rằng anh có thể đặt những ký ức ấy sang một bên và bắt đầu lại từ đầu lần nữa, em đã để lạc mất cái trí óc đáng yêu của em rồi."

Cô vừa vịn có thể đứng thẳng vào lúc anh kết thúc việc nhắc nhở cô rằng anh yêu cô như thế nào. Sự dữ dội trong giọng nói của anh làm cô rùng mình với khao khát được cảm nhận sự động chạm của anh một lần nữa.

"Anh đề nghị chúng ta nên làm gì?"

"Hãy đến đây và anh sẽ chỉ cho em."

Cô lắc đầu. Cô biết chính xác điều gì sẽ xảy ra nếu cô bước vào trong vòng tay anh. Cô muốn có được đôi chút thấu hiểu trước khi cô nhượng bộ những nhu cầu của chính mình.

Cô nhìn thẳng vào anh. "Nói cho em trước." Anh nắm lấy vai cô. "Không, em nói với anh vài điều trước. Em vẫn yêu anh chứ?"

Cô hạ thấp ánh mắt xuống ngực anh. Cô không muốn bắt đầu nói dối anh, cho dù cô biết rất rõ rằng nói sự thật có nghĩa là cô sẽ thua cuộc tranh luận.

"Anh đã làm tan vỡ trái tim em," cô nói với anh một lần nữa.

"Anh đã cảnh báo em rồi, nhớ không?"

"Anh nên nói với em về cha em."

"Không, nhiệm vụ đó thuộc về các anh trai của em. Sẽ là sai nếu anh nói với em."

"Vậy tại sao anh không ở cùng họ khi họ nói với em? Như vậy sẽ khiến cho điều đó dễ dàng hơn cho em."

"Anh đã ở Hammond để bảo vệ một người đàn ông tại tòa án khi các anh trai của em cuối cùng đã chịu nói chuyện với em, và khi anh trở lại trang trại, em đã biến mất. Chết tiệt, Mary Rose, em không nên chạy trốn khỏi anh mới phải. Anh là chồng của em cơ mà."

Xét đến thực tế là cô đã nghĩ đến việc giết anh, cô tin rằng việc chạy trốn là một vi phạm nhỏ trong các quy tắc chủ đạo của hôn nhân.

"Em đã rất tức giận với anh."

Anh nhún vai. Đó không phải là phản ứng mà cô hy vọng đạt được. "Em đã đi đâu thế?" anh hỏi.

"Douglas đưa em đến nhà Cohen, em đã ở lại với gia đình đó trong hai tuần. Anh có xin lỗi vì đã làm tổn thương em không?"

Cô đã hy vọng một lời tạ lỗi. Cô không biết liệu nó có giúp cô vượt qua nỗi đau của cô hay không, nhưng cô tin rằng nó có thể.

"Anh đã làm những điều cần thiết trong hoàn cảnh này, và em sẽ nhận ra điều đó vào đúng thời điểm."

"Anh có yêu em không?"

"Vâng, anh yêu em."

Anh kéo cô lên sát vào anh. "Chúng ta có thể vui lòng ôm nhau lúc này chưa?"

Anh vòng tay quanh cô và cúi xuống. Anh hôn lên trán cô, lên sống mũi cô, thì thầm suốt lúc ấy rằng anh nhớ cô nhiều như thế nào.

Anh lùi lại, cởi áo choàng của cô, rồi nâng cô trên cánh tay anh và ngã xuống giường.

Anh cẩn thận không đè bẹp cô bằng sức nặng của anh, và ngay khi cơ thể anh che phủ hoàn toàn cô, anh chống người trên cánh tay để anh có thể nhìn

vào trong đôi mắt cô.

Nước mắt chảy thành dòng trên đôi gò má cô. "Em có muốn anh rời khỏi em không, Mary Rose?"

Cô lắc đầu, và anh bắt đầu thở lại. Và sau đó cô nhướn người lên và hôn anh.

Miệng anh giữ yên trên miệng cô, nhưng lưỡi cô lại luồn sang để khám phá bên trong miệng anh trước. Hành động táo bạo ấy khuấy động anh cũng nhiều như cảm giác về cơ thể mịn màng của cô áp vào anh. Cô vuốt ve lưng và vai anh, và khiến anh run rẩy với nhu cầu của mình trong chưa đến một nhịp tim.

Anh muốn cuộc làm tình của họ chậm lại, để cô thỏa mãn hoàn toàn trước khi anh nhượng bộ khao khát của chính mình, nhưng sự vuốt ve của cô đã sớm khiến anh vượt quá lý trí. Cô đã sẵn sàng và dâng hiến một cách tuyệt vời, và, Chúa ơi, anh yêu cô quá đổi.

Anh kết thúc nụ hôn và hạ thấp đầu xuống bờ ngực trần. Anh bắt đầu mơn trớn và trêu chọc núm vú cô bằng lưỡi anh. Cô buột ra một tiếng thở dốc hài lòng, nài nỉ, và khi anh lấy một núm vú vào miệng và bắt đầu mút, tiếng thở dài của cô chuyển thành tiếng rên rỉ. Cô uốn cong người áp sát vào anh, không ngừng đẩy những ngón chân của cô vào chân anh, và cố được gần anh nhiều hơn nữa.

Sự mơn trớn của anh trở nên dữ dội hơn, ít kiểm soát hơn. Bàn tay anh vuốt ve dần xuống bụng cô và thấp hơn, cho đến khi anh tìm thấy những gì anh mong muốn sở hữu nhất. Anh cảm thấy sức nóng ẩm ướt giữa hai đùi cô và rồi hoàn toàn mất tự chủ. Những ngón tay của anh di chuyển vào bên trong cô.

Mary Rose cào móng tay qua vai anh, đòi hỏi anh dừng sự tra tấn và kết đôi với cô hoàn toàn ngay.

Anh đã không di chuyển đủ nhanh để thoả mãn cô. Cô vươn xuống và nắm lấy sự kích động của anh, và khi những ngón tay cô khép lại quanh anh, anh buột ra một tiếng gầm trầm trầm vui sướng.

Không thể chờ đợi thêm được nữa, anh túm lấy tay cô và đặt chúng vòng quanh lưng anh một cách thô bạo khi anh di chuyển vị trí của chính mình. Và rồi anh đi vào trong cô với một cú đẩy trơn tru.

Hàm anh nghiến chặt, vì sự dào dạt ngây ngất gần như là quá sức chịu đựng. "Chúa ơi, em quá tuyệt vời," anh thì thầm. "Đừng di chuyển như thế, chưa đâu. Hãy để anh, em yêu dấu, em đang khiến anh muốn ..."

Anh không thể tiếp tục. Cô đã cướp khả năng nói của anh mất rồi. Bây giờ anh không còn suy nghĩ gì được nữa, chỉ có thể cảm nhận niềm vui sướng vô biên khi hông cô đang chuyển động áp sát anh. Cô nâng chân cô để đưa anh vào sâu hơn hoàn toàn bên trong cô và vòng tay quanh cổ anh. Giờ đây cô khát khao sự thoả mãn, vì mỗi lần anh đẩy sâu vào trong cô, cô cảm thấy một sự bùng nổ huy hoàng tràn ngập qua cô. Những chuyển động thúc sâu chậm rãi của anh làm cho cô đòi hỏi nhiều hơn và nhiều hơn nữa cho đến khi cô không quan tâm đến mọi thứ, ngoài cảm giác anh đang chìm sâu bên trong cô. Cô kéo tóc anh và cào vào gáy anh bằng móng tay. Tiếng rên rỉ của cô trở nên nài nỉ nhiều hơn và đẩy anh vượt qua giới hạn. Những cú thúc của anh trở nên mạnh hơn, sâu hơn, và khi anh cảm thấy sự co thắt đầu tiên của cơn cực khoái của cô, khi cô cong người lên áp sát vào anh và siết chặt anh bên trong cô, anh mới cho phép sự giải thoát của chính mình.

Cô cảm thấy sự huy hoàng bùng nổ bên trong cô. Chỉ có một giây hoặc hai giây sợ hãi trước khi cô nhượng bộ cảm xúc và cho phép nó tràn qua cô. Cô

bám chặt vào chồng mình, biết rõ trong trái tim cô rằng anh sẽ giữ cô an toàn.

Phải mất nhiều phút dài để quay trở về thực tại. Harrison giữ cô thật gần và vuốt ve cô. Anh thì thầm những lời yêu thương vô lý trên tai cô mà cô nghĩ là hoàn toàn hợp lý, vì anh đang để cho cô biết mà không nghi ngờ gì là anh đã nhớ cô nhiều như thế nào.

Cô rơi vào giấc ngủ khi chồng cô đang nhắm nháp vành tai cô, nhưng đã thức giấc một giờ sau đó bởi những cái vuốt ve của anh. Họ lại yêu nhau một lần nữa trong những giờ tăm tối của đêm, và rồi lại một lần nữa khi mặt trời đang bắt đầu nhô cao dần trên bầu trời theo nghi thức đón chào ngày mới của nó.

Mỗi lần cô đều tự nguyện với anh, và khi cô bắt đầu tách ra trong cánh tay anh, cô được lấp đầy cảm giác kinh ngạc bởi vì cô cảm thấy hoàn toàn an toàn với anh.

Cô đã yêu Harrison bằng cả trái tim. Cô sẽ là một người vợ thấu hiểu và học cách tha thứ cho anh vì đã lừa dối cô. Vào đúng thời điểm, cô sẽ có thể tin tưởng anh một lần nữa.

Cô ngủ thiếp đi khi đang cầu nguyện rằng đó là sự thật.

SeseNau' Blog

Ngày 24 tháng 2 năm 1871

Mama yêu quý.

Hôm nay con phát hiện ra mọi thứ về cách những em bé được tạo nên như thế nào. Adam đã nói với con chính xác điều gì xảy ra giữa một người đàn ông và một phụ nữ. Anh ấy nói con không nên dẫu mặt đi và tỏ vẻ quá chán ghét như thế, nhưng thật khó mà không cảm thấy phát bệnh bên trong, Mama. Nó khiến con muốn buồn nôn khi nghĩ đến một người đàn ông đang cố leo lên trên con.

Travis và Douglas cũng nghĩ việc tạo ra các em bé thật kinh tởm. Họ không nói như vậy, nhưng họ không thể nhìn con khi họ cố gắng giải thích chuyện đó xảy ra như thế nào. Cả hai đều đỏ mặt. Con không nghĩ họ sẽ có bao giờ muốn leo lên trên bất kỳ phụ nữ nào. Dù vậy, con không biết Cole nghĩ gì về điều đó. Anh ấy đã nổi điên với con vì đã yêu cầu anh ấy giải thích và sau đó anh ấy đưa con đến với Adam.

Con trai của má nói với con rằng việc kết đôi giữa một người đàn ông và một người phụ nữ là đẹp đẽ. Con nghĩ anh ấy chỉ trêu chọc con thôi. Má nghĩ gì về việc tạo ra những em bé, Mama? Má có Adam, vì vậy con biết má phải có papa của anh ấy ở trên má một lần. Nó có kinh tởm lắm không?

Cole đã hoàn thành phần chạm trổ trên trần thư viện ngôi nhà tuyệt vời của chúng con. Anh ấy rất chau chuốt về việc chạm khắc những đường gờ. Anh ấy đã làm việc hầu như mỗi đêm, và con biết anh ấy cũng rất muốn có thể làm việc cho ngôi nhà cả vào ban ngày nữa, nhưng anh ấy không thể bởi vì Douglas cần anh ấy giúp huấn luyện những con ngựa.

Con lại phải đưa một mẫu tóc khác cho người da đỏ một lần nữa. Bây giờ họ rất tử tế với con và không cố trộm con khỏi Adam nữa. Họ vẫn còn sợ anh ấy. Adam cho họ thức ăn và cố gắng lịch sự, nhưng con không nghĩ rằng anh ấy tin tưởng họ. Anh ấy vẫn không quên những gì gần như đã xảy ra khi những kẻ phản bội cố gắng bắt con đi.

Những người thổ dân nghĩ rằng con mang lại cho họ vận may. Điều đó không ngớ ngẩn sao, Mama?

Tại sao má không ghét Livonia? Đôi khi con nghĩ má nên. Con biết bà ấy sợ hãi và phụ thuộc vào má, nhưng con nghĩ, có lẽ nếu má có ý nghĩa với bà ấy, bà ấy sẽ để má đi.

Nhớ má rất nhiều, Mary Rose.

Chương 18

Mary Rose rất lo lắng về việc gặp cha cô. Cô không hiểu phản ứng của chính mình. Cô không có gì phải sợ người đàn ông. Ông là một người xa lạ đối với cô, và cô sẽ lịch thiệp, tử tế và thương xót ông. Lord Elliott đã phải chịu đựng một mất mát to lớn, cô tự nhắc mình một lần nữa, và, như các anh trai của cô đã gợi ý, trấn an ông là nhiệm vụ của cô.

Harrison đã đánh thức cô với tin Elliott muốn họ chuyển đến ngôi nhà vùng nông thôn cùng với ông trong một khoảng thời gian không xác định.

Cô bắt đầu lo lắng sau đó. Cô nghĩ có lẽ một số nỗi sợ hãi của cô là do thực tế rằng cô hoàn toàn không biết gì về tầm quan trọng của ông. Harrison đã nói với cô rằng ông giàu có và thông minh. Tuy nhiên, cả hai đều không xác định được trong đầu cô người đàn ông thực sự như thế nào. Sự giàu sang có ý nghĩa rất ít đối với cô, và cho dù việc nghe rằng cha cô thông minh đã làm cô hài lòng, điều đó vẫn còn quá mơ hồ cho sự yêu thích. Cô không biết bất kỳ điều gì về giá trị hay thái độ của ông.

Cô đã công kích dồn dập Harrison với những câu hỏi trên đường tới điền sản của Elliott.

"Anh đã giải thích rằng những người đó có thể đủ khả năng để rời khỏi thành phố trong những tháng mùa hè, nhưng anh đã không giải thích tại sao", cô bắt đầu.

"Ở thành phố quá nóng, mọi thứ đều đóng cửa cho đến tháng Chín".

Cô xếp hai bàn tay vào lòng. "Em không hiểu tại sao chúng ta không thể chờ Eleanor được, anh không muốn cô ấy sao đi cùng chúng ta hôm nay sao?"

"Em yêu, cô ấy sẽ không ra khỏi giường, nhớ không? Cô ấy sẽ đi theo chúng ta vào ngày mai, với Edward và tất cả nhân viên khác."

"Lord Elliott mong đợi chúng ta ở lại với ông bao lâu?"

"Cho đến khi nào em muốn ở lại." Anh duỗi dài chân ra trước mặt và cố gắng thư giãn. Anh biết vợ anh đang lo lắng. Cô đang vịn hai tay vào với nhau lúc này, nhưng anh nghi ngờ cô nhận ra mình đang làm gì.

Cô cũng đã gặp khó khăn trong việc quyết định trang phục để mặc nữa, và hành vi đó không giống cô chút nào. Cô không phải là người lo lắng về ngoại hình của mình, nhưng cô đã lo lắng sáng nay, và anh nghĩ anh hiểu tại sao.

Cô không muốn làm cha cô thất vọng. "Ông ấy sẽ yêu em, em yêu."

Cô nhún vai nhẹ. "Em sẽ thích ông ấy chứ?" cô hỏi.

Harrison dường như ngạc nhiên bởi câu hỏi. Anh đột ngột nghiêng tới trước và nắm lấy đôi tay cô. "Vâng, em sẽ thích ông ấy. Em sẽ phải ..."

Cô đợi anh tiếp tục, và khi anh không, cô hối thúc anh. "Em sẽ phải làm gì?"

Anh thở dài. "Anh định bảo em tin tưởng anh, nhưng đó là một điều nhạy cảm với em, phải không?"

Cô nhìn xuống tay mình. "Em không muốn nói về sự tin tưởng bây giờ. Anh đã làm trái tim em tan nát, Harrison."

"Như em đã nói," anh trả lời khô khan.

Cô nhìn anh để anh có thể thấy biểu hiện không hài lòng của cô. Anh lắc đầu với cô.

"Em thực sự ghim giữ hận thù, đúng không? Nếu em sử dụng cái đầu hợp lý đó của mình, em sẽ nhận ra ..."

"Em nhận ra anh có thể nói với em nhưng anh đã chọn không, đó là những gì em nhận ra," cô thì thầm. Cô kéo tay cô ra khỏi anh. "Em lẽ ra không nên mặc chiếc váy màu xanh này, nó làm em trông nhợt nhạt."

"Em nhìn ổn mà."

"Em không muốn nhìn ổn."

"Nước Anh thật đẹp, phải không?" anh nhận xét, hy vọng thay đổi chủ đề.

"Vâng, đúng vậy," cô đồng ý. "Vùng nông thôn thật đáng yêu, nhưng nó không phải là quê nhà."

"Hãy cho mình thời gian để thích ứng với những thay đổi, Mary Rose."

"Em nhớ các anh trai của em."

"Em có nhớ anh sau khi anh rời đi không?"

Cô không trả lời. Anh ngả người ra phía sau và quay nhìn ra cửa sổ. Trời đang mưa phùn khi họ rời khỏi thành phố, nhưng bây giờ mặt trời đã xuống,

và ngày đã trở nên huy hoàng.

"Chúng ta sẽ đến sớm," anh nói. "Cha em không mong đợi chúng ta cho đến tận khoảng bốn giờ chiều nay nhưng chúng ta sẽ đến nhà của ông ấy trước giờ trưa."

"Có phải mọi người đều ngủ và ở lại quá nửa đêm không?"

Harrison gật đầu. "Đúng thế, hôm nay em có mệt lắm không? Anh đã làm em thức gần như suốt đêm qua."

Cô ngay lập tức bắt đầu đỏ mặt. "Không, em không mệt."

Anh cười toe toét. "Anh thì có. Cơ thể của em đã tha thứ cho anh."

"Anh thật vô lý quá chừng, Harrison." Cô bối rối. Anh nghĩ đó là một phản ứng biết nói. "Em không thể ngăn được cách em phản ứng với anh, đúng không? Em có nhớ cách em ... "

"Em mà đã ở đó," cô buột miệng nói. "Anh không cần phải nhắc nhở em về những gì đã xảy ra giữa chúng ta. Xin vui lòng cho em biết Lord Elliott đã phản ứng như thế nào khi ông ấy nghe về em. Em rất tò mò muốn biết."

"Em đang cố ý thay đổi chủ đề. Anh thích nói về cách em cảm thấy trong vòng tay của anh tối qua hơn."

"Vì tình yêu của Chúa, anh sẽ trả lời câu hỏi của em và dừng cuộc nói chuyện về tình yêu này chứ?"

"Ông ấy không tin anh."

"Ai cơ?"

Harrison bật cười. Cô đã thực sự bối rối, và nhận biết đó làm cho anh cảm thấy rất vui mừng.

"Cha của em," anh giải thích.

Cô thở dài. Rồi cô nhặt chiếc quạt, mở ra và bắt đầu phe phẩy trước mặt cô.

"Anh đã dành vài giờ thuyết phục ông ấy," Harrison nói với cô. "Ông ấy sợ phải tin, Mary Rose. Em có muốn ngồi trên lòng anh không?"

"Không, em không muốn ngồi trên lòng anh."

"Anh muốn hôn em."

"Anh không thể. Em sẽ hoàn toàn bị rối tung mất."

Harrison đã có được mong muốn của anh. Trước khi cô thậm chí có thể nghĩ đến việc đẩy anh đi, anh đã nâng cô lên khỏi ghế và đặt xuống lòng anh. Vì lợi ích của sự thoải mái, cô quàng một cánh tay quanh vai anh, cho dù cô trừng mắt với anh vì đã bỏ qua quyết định được ở một mình của cô.

"Anh không thích tóc của em vẫn lên như thế."

"Anh có biết tại sao em vui vì anh đã không cắt tóc không?"

"Tại sao?"

Cô bắt đầu vuốt ve gáy anh, để những sợi tóc mượt mà chảy qua ngón tay. "Bây giờ anh trông giống một người đàn ông miền núi hơn và không giống một người Anh lịch lãm nhiều lắm."

Anh đang hôn một bên cổ cô. Cô cảm thấy run rẩy đến tận ngón chân. Cô thở dài khe khẽ và nghiêng đầu để anh có thể tiếp cận tốt hơn.

Cô nghĩ cô biết tại sao anh lại trở nên quá say mê như thế. Anh đoán cô đang lo lắng và cố làm cô xao lãng khỏi cha cô.

Điều đó chắc chắn sẽ hiệu quả. Hơi thở ấm áp của anh bên tai cô khiến cô bị khuấy động, và tất cả những gì cô muốn nghĩ đến là nhận được một nụ hôn thích đáng từ anh.

Tuy nhiên, cô không thích bị thao túng, và cô nghĩ cô sẽ nói với anh như thế sau khi anh đã hôn cô xong.

"Làm sao mà em luôn có mùi tuyệt đến thế, em yêu?"

"Em tắm", cô trả lời.

Anh bật cười khi anh khum cầm trong tay và quay cô về phía anh.

Và rồi anh trao tặng cô một nụ hôn thích đáng. Miệng anh ấm áp và mạnh mẽ khi đặt trên cô đầy chiếm hữu. Lưỡi của anh di chuyển vào bên trong để trêu chọc và nếm nấp, và chẳng bao lâu Mary Rose đã ngừng lo lắng về mọi thứ, ngoài việc hôn đáp lại anh.

Anh không thể tiếp tục cư xử dịu dàng lâu hơn được nữa. Một nụ hôn khiến anh muốn tất cả. Chẳng mất chút thời gian nào, anh đã cứng lên và đau đớn muốn ở bên trong cô.

Anh dứt ra khỏi cô và để trán anh hạ xuống trên trán cô. "Thề có Chúa, Mary Rose, anh không thể hôn em mà không muốn xé quần áo ra và yêu em. Dừng lại ngay, em yêu, đừng khiêu khích anh."

Mary Rose đang hôn lên cổ anh và cảm thấy quyền lực thật khó tin nổi vì phản ứng của anh với những cái chạm của cô. Hơi thở của anh rời rạc, và anh run rẩy có thể nhìn thấy được.

Cô buột ra một tiếng thở nhẹ vui sướng. Cô ngược lên và hôn cằm anh. Anh đã bảo cô phải cư xử phải phép. Cô lơ đi đề nghị ấy và vuốt ve môi dưới của anh bằng lưỡi của cô.

Anh găm gùr sâu trong cổ họng và siết chặt vòng eo của cô. Anh đã cố gắng cư xử như một quý ông. Anh trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng, ướt át, và rồi một nụ hôn khác, và khác nữa. Mary Rose nhanh chóng quên mất nơi họ ở. Cô liên tục cố gắng gần gũi hơn với chồng mình, cảm nhận thêm một chút hơi nóng của anh áp vào cô, và những chuyển động không ngừng nghỉ của cô trong lòng anh đã làm cho sự kiểm soát của anh biến mất.

Làm tình với vợ mình dường như là một ý tưởng hay với anh, và anh không quan tâm chút nào rằng họ đang ở bên trong một chiếc xe đang di chuyển. Anh muốn cô, và cô muốn anh. Không có gì khác quan trọng hơn.

Cô cuối cùng đã tìm lại được giác quan của mình khi cô cảm thấy bàn tay của anh trên đùi của cô. Làm sao anh xoay sở để lần được vào bên dưới váy của cô đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết của cô.

"Thánh thần ơi, chúng ta đang làm gì vậy?" cô thì thầm bằng giọng run run với nhu cầu của cô. "Chúng ta đang ở trong một chiếc xe ngựa, Harrison. Anh nghĩ gì vậy?"

"Chúng ta đã kết hôn. Không sao mà. Chúng ta có thể yêu nhau bất cứ nơi nào chúng ta muốn".

Điều đó nghe có vẻ hợp lý với anh. Mary Rose kéo tay anh ra khỏi cô và di chuyển trở lại ghế đối diện. Bàn tay cô run rẩy khi cô vươn lên để bảo đảm

những chiếc ghim cài trên tóc, và chỉ khi ấy cô mới nhận ra những lọn tóc của cô đang buông xoã trên vai.

Harrison chịu trách nhiệm cho vẻ ngoài rối bời của cô. Cô cau mày với anh khi cô luồn các ngón tay qua mái tóc và cố gắng làm cho các lọn tóc vào nếp.

"Trông em rất xinh đẹp."

Cách anh nhìn cô nói với cô rằng anh tin rằng cô thật xinh đẹp. Cô từ bỏ cố gắng cải thiện ngoại hình của mình sau đó.

Cô nói với anh: "Đam mê đã khiến anh bị mù mất rồi."

"Chúng ta đến rồi. Chiếc cổng mà chúng ta vừa đi qua là lối vào khu điền sản của cha em. Ông có hơn một trăm mẫu."

Cô hít một hơi sâu. "Ông có vui khi nghe anh đã kết hôn với em không?"

"Có," Harrison trả lời. "Nhưng ông cũng thất vọng vì đã bỏ lỡ buổi lễ. Ông muốn có một buổi lễ nữa."

Mắt cô mở to. "Em không tin rằng điều đó là cần thiết."

"Ông ấy thì có," Harrison nói với cô. "Em có thể thảo luận điều đó với ông, sau khi em đã quen với ông hơn. Em yêu ơi, hãy ngừng siết tay em lại với nhau. Sẽ ổn thôi mà. Hãy dựa vào anh nếu em cảm thấy sợ hãi."

"Em hoàn toàn có khả năng đứng trên hai chân của mình. Cha em không làm em sợ hãi."

Điều đó với cô nghe có phần khoác lác. Harrison sẽ không tranh cãi với vợ mình. Nếu cô muốn anh tin rằng cô không sợ hãi, anh sẽ giả vờ tin cô.

"Các người họ hàng cũng sẽ ở đó sao? Chúa ơi, Harrison, căn nhà của ông ấy thật đồ sộ. Có bao nhiêu phòng ngủ vậy?"

"Mười hai, anh nghĩ thế. Anh không chắc. Các người họ hàng dự kiến sẽ đến muộn hôm nay."

"Bây giờ là mấy giờ?"

"Gần mười một giờ," Anh trả lời sau khi kiểm tra đồng hồ bỏ túi.

Chiếc xe ngựa vòng qua một khúc quanh và sau đó bắt đầu leo lên một lối vào hình vòng tròn phía trước một ngôi nhà lớn màu trắng mà Mary Rose nghĩ trông giống một cung điện. Có những bông hoa ở khắp nơi và những bãi cỏ được chăm sóc kỹ lưỡng với những bụi cây được cắt tỉa thành những hàng hoàn hảo.

Có hai tượng sư tử bằng đá cao sừng sững ở hai bên bậc thang dẫn tới cửa trước. Các cầu thang bằng gạch đỏ. Cô nghĩ hẳn phải đáng giá một gia tài để vận chuyển chúng đến Vương quốc Anh, rồi sau đó nhận ra rằng chúng có thể đã được làm ở một nơi nào đó quanh thành phố. Tất cả mọi thứ đều được vận chuyển bằng đường sắt và sau đó bằng xe thồ vào Blue Belle, nhưng nhà của cha cô chỉ mất một chuyến đi ngắn từ một thành phố lớn. Thật hoàn toàn khác biệt ở đây. Cô sẽ phải nhớ điều đó, cô nghĩ thầm.

Harrison giúp cô ra khỏi xe ngựa. Họ đi sóng đôi lên các bậc thang. Cửa trước màu đen, với một tay nắm để gõ cửa dài, mạ vàng, ở trung tâm. Hai chậu cây trồng màu trắng lớn nằm ở hai bên lối vào, và đầy những bông hoa mùa xuân với màu sắc của cầu vồng. Những dây thường xuân xanh ngắt, xum xuê, thả dọc xuống hai bên cạnh.

Mary Rose di chuyển đến gần Harrison hơn khi anh vươn tay lên và gõ cửa. Nó được mở ra chưa đầy 5 giây sau bởi một người đàn ông tầm thước tên Russell. Ông ta cúi chào thật thấp và vội vã lùi lại để họ đi vào.

Phản ứng của ông ta khi nhìn thấy cô tương tự như phản ứng của người quản gia mà cô đã gặp trong ngôi nhà của Harrison. Russell trông cũng giật mình y như Edward.

"Vâng, Russell, vợ tôi trông rất giống Lady Agatha," Harrison nói trước khi người hầu có thể tập hợp được trí thông minh của mình và đưa ra lời bình luận.

Đôi mắt của người đàn ông già nua nhăn lại với nụ cười. "Tiểu thư khiến tôi khá giật mình, mi'lord," ông thừa nhận với giọng thì thầm.

Mary Rose hầu như không chú ý nhiều đến cuộc trò chuyện. Cô đứng ở trung tâm của tiền sảnh và tròn mắt kinh ngạc. Lối vào ấn tượng y như vẻ bên ngoài của ngôi nhà. Sàn nhà được bao phủ bằng những viên đá cẩm thạch vuông màu đen và trắng, và chỉ nội diện tích của khu vực này cũng đã lớn bằng toàn bộ ngôi nhà của Mary Rose ở quê nhà. Có một cái cầu thang uốn cong đồ sộ trước mặt cô. Treo thấp xuống từ trần nhà cao ít nhất ba tầng là một ngọn chùy đài bằng pha lê tuyệt đẹp. Có hơn năm mươi ngọn nến trong chiếc đèn chùm lấp lánh ấy, và Mary Rose không thể tưởng tượng nổi ai đó có thể vươn đến tầm cao như thế để thắp sáng chúng.

"Lord Elliott đâu?" Harrison hỏi. "Hôm nay ngài ấy đã đi xuống cầu thang chưa, hay đang làm việc trong thư viện?"

"Tôi không chắc ngài ấy đang ở đâu vào lúc này, mi'lord. Ngài đã không mong đợi cậu cho đến cuối chiều nay. Cậu có muốn đi lên lầu và đợi trong thư viện trong khi tôi tìm kiếm ngài ấy không?"

Harrison lắc đầu. "Thật là một ngày quá đẹp nhà để ở bên trong. Chúng tôi sẽ đi ra ngoài và đợi trong vườn."

Anh kéo Mary Rose theo sau anh. Họ đi qua một căn phòng khổng lồ khác mà cô nghĩ có thể gọi là salon hoặc phòng khách. Có hai khu vực ngồi rộng lớn với những chiếc ghế dài đặt đối diện nhau, lò sưởi mặt đá cẩm thạch khổng lồ, vài chiếc ghế bành và những chiếc bàn bằng gỗ nhỏ mặt kính.

Vải phủ trên tất cả đồ nội thất là một loại gấm thêu kim tuyến màu ngà sang trọng. Mary Rose dừng lại để chiêm ngưỡng căn phòng. Cô không tin rằng cô đã từng nhìn thấy bất cứ điều gì xa hoa đến thế.

Harrison nhìn cô. "Em đang nghĩ gì? Trông em có vẻ bối rối về điều gì đó," anh nhận xét.

"Thật là thiếu thực tế," cô thì thầm để không bị nghe lén bởi các nhân viên. "Lượng bụi của một ngày xuyên qua những ô cửa sổ sẽ làm hỏng lớp vải. Ai lại đặt màu trắng cho những chiếc ghế của họ chứ?"

"Em có thích nó không?"

"Ồ, vâng, nhưng em sẽ không dám ngồi trên những cái ghế đẹp như vậy. Em có thể làm bẩn một trong số chúng mất thôi." Harrison đột nhiên muốn đưa cô vào vòng tay anh và hôn cô. Cô thật thanh khiết đến tuyệt vời.

"Chúng ta sẽ đi ra ngoài chứ?" Anh nắm lấy tay cô lần nữa và kéo cô đến một cặp cánh cửa ra vào kiểu Pháp. Có một khoảng sân rộng bằng đá, được bao quanh bởi một bức tường gạch cao ba bộ. Khoảnh sân nhìn ra một khu vườn sánh ngang với tất cả những hình ảnh cô từng được xem về vườn thượng uyển của các vị vua.

Harrison mở cánh cửa và đi theo cô ra bên ngoài. "Cha của em yêu thích hoa," anh nhận xét. "Ông ấy có lần đã nói với anh rằng mỗi khi có một câu đố đặc biệt cần giải quyết, ông ấy đi ra ngoài và nhổ cỏ dại. Bằng cách nào đó, ông ấy đã tìm ra cách thắng được nhiều vụ việc pháp lý trong khi đang quỳ gối. Cha em được vây bọc quanh mình bằng những thứ xa hoa, nhưng những điều đơn giản trong cuộc sống mới làm ông ấy hứng thú nhất."

Mary Rose gật đầu, nhưng không bình luận gì về lời giải thích của Harrison. Anh hướng cô đến một cụm ghế có đệm màu vàng và đề nghị cô ngồi xuống và thư giãn trong khi anh giúp Russell đi tìm cha cô.

"Chúng ta không nên mang hành lý lên lầu và tháo dỡ quần áo ra sao? Những bộ váy của em sẽ bị nhăn nếu em không treo chúng lên ngay."

"Nhân viên sẽ chăm sóc hành lý của chúng ta."

Cô ngồi xuống và xếp đôi tay vào lòng. "Vâng, tất nhiên," cô đồng ý.

Cô đã quên về tất cả những người hầu của Lord Elliott. Harrison đã huyền thoại ít nhất một chục tên đàn ông và phụ nữ làm việc cho cha cô. Cô không thể tưởng tượng được có nhiều người tham dự vào các nhu cầu của cô như thế. Cô đã quen làm mọi thứ cho mình, và cô chắc chắn rằng cô không thể thích ứng với sự thay đổi này tốt cho lắm.

Harrison cúi xuống và hôn lên trán cô trước khi đi vào trong nhà. Cô quá lo lắng để có thể ngồi yên được lâu. Cô không có ý tưởng mơ hồ nào về những gì cô sẽ nói với cha mình khi cuối cùng cũng đối mặt với ông, và việc tìm ra những từ ngữ đúng đã trở nên cực kỳ quan trọng với cô. Cô không muốn làm ông thất vọng. Ông đã tìm kiếm cô suốt cả cuộc đời của cô, và chỉ một câu đơn giản "Rất vui được gặp ngài" dường như không thích hợp.

Mary Rose quyết định đi dọc theo con đường bằng đá dẫn lối khắp khu vườn, hy vọng việc tản bộ nhàn nhã sẽ giúp cô làm dịu lại nhịp tim đang chạy đua và sắp xếp các ý nghĩ rối loạn của mình.

Cô quay lại khúc quanh đầu tiên và đột nhiên bị bao phủ bởi mùi hương của mùa hè. Có những bông hoa bao quanh cô. Sự pha trộn mùi hương gợi cô nhớ về thung lũng của mình tại quê nhà, và mặc dù điều đó thật không hợp lý đối với cô, cô có thể cảm thấy mình bắt đầu thư giãn một chút. Cô hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay sau lưng, và tiếp tục bước đi. Cô dừng lại nhiều lần để cúi xuống và kiểm tra kỹ hơn một bông hoa mà cô không nhận ra. Có một loại hoa thu hút cô nhiều nhất. Hoa có cánh màu đỏ và hồng gợi cô nhớ đến một bông hoa hồng, nhưng khi cô cúi xuống hít vào mùi thơm, cô đã rất ngạc nhiên bởi hương thơm nồng nàn của hoa tử đinh hương.

Một mình trong khu vườn xinh đẹp đã xoa dịu cô. Cô vui mừng khi biết Lord Elliott thích ở ngoài trời, và cô nghĩ rằng rốt cuộc hai người họ đã có điểm chung để nói về. Cô có thể nói với ông về khu vườn của cô ở quê nhà, và ông có thể gọi tên tất cả những bông hoa trong thiên đường sau vườn của mình cho cô.

Cô đứng thẳng lên và tiếp tục đi dọc theo con đường, và khi cô rẽ ở khúc quanh tiếp theo, cô nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi, quỳ một gối xuống đất, đang cẩn thận kiểm tra một bông hoa. Người đàn ông không mặc quần áo như người làm vườn, ông mặc chiếc quần ngày Chủ Nhật sẫm màu và chiếc áo sơ mi trắng tinh. Ông lăn ống tay áo lên trên khuỷu tay. Mary Rose không thể nhìn thấy khuôn mặt bởi vì ông đội một chiếc mũ rơm với vành nón rộng kéo xuống thấp trên trán.

Cô nghĩ ông có thể là cha cô, nhưng cô không thể chắc chắn, tất nhiên, và cô không biết nên hành động thế nào. Cô gần như quay người để nhanh chóng trở lại sân, rồi đổi ý và tiếp tục tiến về phía trước.

Elliott nghe thấy tiếng sột soạt của tà váy phía sau và nghĩ là một trong những người giúp việc đã ra ngoài để xem liệu có thể trợ giúp gì không. Ông với tay sang bên cạnh, kéo ra một chiếc giỏ mà ông đã chắt đầy hoa, và nhắc nó lên đưa cho người hầu gái.

"Con gái tôi có thể muốn có nhiều hơn một bình hoa tươi trong phòng," ông giải thích.

Ông vẫn không nhìn cô. Mary Rose nắm lấy giỏ hoa trong tay trái, quàng nó qua cánh tay, và tiếp tục đứng đó, cảm thấy lưỡi mình cứng đờ và thật ngốc nghếch.

Elliott dường như không nhận thấy cô đã không ngay lập tức mang hoa vào trong nhà. Cô kiên nhẫn chờ ông nhìn cô. Cô nghĩ có lẽ cô nên bắt đầu cuộc trò chuyện bằng cách tự giới thiệu mình, và, Chúa ơi, cô cầu nguyện giọng cô đừng tiết lộ sự bồn chồn của cô.

"Tôi tự hỏi không biết Victoria của tôi có thích hoa không," ông nhận xét.

Cô hít một hơi sâu. "Con thích chúng rất nhiều, thưa Cha."

Elliott hoàn toàn bất động trong khoảng thời gian dường như là mãi mãi đối với cô, và rồi ông từ từ quay lại, ngược nhìn lên.

Hơi thở của ông bị mắc kẹt sâu trong cổ họng và trái tim của ông cảm thấy như thể sắp nổ tung thành hàng ngàn mảnh. Cái nhìn đầu tiên vào Victoria của ông đã chứng tỏ là quá nhiều đối với ông. Ánh nắng bao quanh mái đầu vàng óng của cô, trao cho sự xuất hiện của cô một vẻ thần bí, và trong một khoảnh khắc phù du, ông đã nghĩ rằng Agatha yêu quý của mình đã xuống từ thiên đường để ở bên ông một lần nữa.

Cô đúng là con gái của mẹ cô. Victoria cuối cùng đã trở về nhà. Elliott không thể giữ được hơi thở hoặc sự cân bằng. Ông cảm thấy mình đang loạng choạng sang bên cạnh và sẽ ngã xuống đất nếu cô không cúi xuống và trao cho ông bàn tay của cô.

Ông đã tóm lấy nó như thể nó là một sợi dây cứu sinh và giữ chặt. Và ông vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô với vẻ kinh ngạc trong ánh mắt.

Cô mỉm cười với ông, một nụ cười dịu dàng, quyến rũ rất giống mẹ của cô, và sau đó cô bắt đầu mờ đi trong tầm nhìn, và ông nhận ra ông đang ứa lệ lặng lẽ.

Mary Rose đã giúp ông đứng lên. Cô muốn đặt tay quanh eo ông để giữ vững ông, nhưng ông không buông tay cô đủ lâu để cho phép cô giúp ông.

Chiếc mũ rơm của ông đã rơi xuống mặt đất. Cô nhìn chăm chăm vào cha cô và nghĩ thầm rằng ông thực sự là một người đàn ông đẹp trai, bất chấp tuổi già của mình. Trong ánh nắng, mái tóc ông lấp lánh ánh bạc. Ông có xương má gò cao và mũi thẳng, thanh tú. Cách ông đứng, cao quý và kiêu hãnh, giống như một chính khách hay nhà hùng biện, nhắc nhở cô về anh trai Adam của cô, và cô nghĩ nếu màu da của họ giống nhau hơn, mọi người sẽ nhầm lẫn họ là người thân. Anh trai cô mang dòng máu của các tổ tiên tộc trưởng chảy qua tĩnh mạch, và đó là lý do tại sao anh ấy có dáng đứng kiêu hãnh như thế. Lord Elliott có xuất thân từ những tổ tiên tốt như vậy không nhỉ? Cô sẽ phải nhớ hỏi ông một ngày nào đó. Bây giờ điều đó không có vẻ thích hợp.

Cha và con gái tiếp tục nhìn chăm chăm vào nhau trong vài giây nữa. Elliott cố gắng hết sức để tự trấn tĩnh bản thân. Ông rút chiếc khăn bằng vải lanh ra khỏi túi và lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt. Và rồi ông gật đầu nhẹ, siết chặt tay cô và gật đầu một lần nữa.

Hai người quay lại và bước đi tay trong tay trở lại ngôi nhà. Giọng nói của ông thô ráp bởi cảm xúc khi cuối cùng ông cũng nói chuyện được với cô.

"Ta rất vui khi có con trở về nhà."

Cô gật đầu để ông biết cô hiểu và sau đó cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói với ông.

Cô cũng muốn hoàn toàn trung thực với ông nữa, nhưng tử tế, và vì thế cô chỉ đơn giản nói bằng trái tim mình.

"Cha?"

"Vâng, Victoria?"

"Con vui khi biết được rằng ngài đã không ném con đi."

SeseNau' Blog

Em gái của Lord Elliott, Lillian, là người đầu tiên trong gia đình đến dự buổi gặp mặt với Lady Victoria.

Trong số tất cả những người thân, Lillian là người khó khăn nhất để thuyết phục rằng con gái của anh trai mình đã thực sự được tìm thấy. Bà đã chịu đựng tất cả những thất vọng cùng với Lord Elliott, đã chứng kiến nỗi đau đớn mà từng người giả mạo đã gây ra, và lo lắng rằng lần này cũng sẽ kết thúc trong một sự lừa dối tàn nhẫn khác.

Dĩ nhiên những bằng chứng là không thể bác bỏ, nhưng tuy vậy Lillian vẫn giữ nguyên phán quyết. Bà sẽ tự quyết định liệu Mary Rose Clayborne chính là Victoria hay chỉ là một kẻ lừa đảo vì lợi ích tài chính khác nữa.

"William, sao anh ngồi ngoài đây trong cái nắng nóng này thế?" Bà hỏi khi chạy ra bên ngoài. "Anh sẽ bị bệnh nếu anh không cẩn thận hơn."

Harrison, Lord Elliott, và Mary Rose đều đứng dậy khi Lillian tiến về phía họ. Người cô già giữ ánh mắt chăm chú vào Mary Rose.

"Cháu trông giống như Agatha," Bà thừa nhận. "Sự giống nhau khá là đáng chú ý."

Elliott chính thức giới thiệu con gái của ông cho em gái. Mary Rose mỉm cười. Cô không biết nên cúi đầu, nhún gối chào hay bắt tay, và vì thế cô đơn giản chỉ đứng đó và đợi Lillian đưa cho cô gợi ý nào đó về hành vi đúng đắn nên làm.

Lillian không giống anh trai mình. Bà hầu như chỉ cao đến vai ông. Bà là một người phụ nữ gầy gò với chiếc mũi khoằm và mái tóc màu nâu sẫm. Bà cũng có xương gò má cao. Lillian có thể là một người phụ nữ hấp dẫn hơn nếu bà không mặc những màu sắc buồn tẻ như vậy. Chiếc váy màu xám đậm mà bà đang mặc làm cho nước da trở nên nhợt nhạt. Nếu bà véo đôi má thật mạnh, bà có thể kiếm được một chút màu sắc.

Bà cũng cần phải thôi cau có. Bà gần như trừng mắt một cách lộ liễu với Mary Rose.

"Tên cháu là gì, nhóc?" Bà yêu cầu. Bà chấp hai bàn tay lại với nhau như thể đang cầu nguyện trong khi chờ đợi câu trả lời.

"Tên cháu là Mary Rose Clayborne."

"Cô ta không gọi mình là Lady Victoria," Lillian nhận xét với anh trai. "Tôi tự hỏi tại sao không."

Mary Rose trả lời bà. "Cháu đã luôn được gọi là Mary Rose kể từ khi cháu có thể nhớ, thưa bà. Cái tên Victoria không có ý nghĩa gì đối với cháu."

Lillian ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của người phụ nữ trẻ. Cái nhú mày của bà hẳn sâu hơn. "Cháu trông giống như người vợ quá cố của anh trai ta, nhưng ta vẫn không tin cháu là con gái của anh ấy. Cháu có muốn thử thuyết phục ta không, nhóc?"

Mary Rose đã quyết định hoàn toàn trung thực, cho dù điều đó khiến cô có vẻ thô lỗ như thế nào.

"Không, thưa bà, cháu không muốn thử thuyết phục bà. Nhưng cháu rất muốn bà đừng gọi cháu là nhóc nữa. Cháu không phải, bà biết đấy."

"Lạy Chúa tôi, cô ta thật là xác xược, William."

Mary Rose không biết nói gì về điều đó. Cha cô đã giải cứu cho cô. "Cô ấy đã thành thật, không phải xác xược."

Lillian gật đầu. "Kế hoạch của anh là gì?" bà hỏi.

"Ồ, vì thiên thần, Lillian, con gái tôi vừa mới đến, chúng ta không cần phải nói về kế hoạch bây giờ. Hãy ngồi xuống và thôi bắt nạt cô ấy đi."

"Em chỉ đơn giản muốn truy tìm gốc rễ của điều này càng sớm càng tốt."

"Rễ của cái gì, thưa bà?" Mary Rose hỏi.

Lillian bước một bước về phía cô. "Tìm hiểu xem liệu cháu có thực sự là Victoria hay không. Hãy để em có lời nói của mình, William, và sau đó em sẽ im lặng bất kể anh làm gì. Cháu là Lady Victoria à?" Bà nhấn mạnh lần nữa.

"Họ nói rằng cháu là," Mary Rose trả lời. "Vì cha cháu, cháu muốn tin đó là sự thật. Cháu muốn trao cho ngài ấy một chút bình an, và cháu hiểu ngài ấy đã tìm kiếm cháu trong một thời gian dài, rất dài."

"Còn về lợi ích của cháu thì sao?"

Mary Rose không hiểu bà đang hỏi gì. Cô nhìn Harrison, sau đó quay lại chú ý đến Lillian. "Cháu muốn dành một vài tuần với cha của cháu, và sau đó cháu sẽ trở về nhà."

"Còn quá sớm để biết kế hoạch của con là gì," cha cô xen vào. Ông vỗ nhẹ vào tay cô. "Con có thể sẽ muốn ở lại đây với ta."

Cô không muốn lừa dối ông với những hy vọng sai lạc. "Con có bốn người anh trai ở nhà. Con phải trở về, thưa Cha."

"Chúng ta sẽ thảo luận về điều này sau," ông quyết định. "Con cần thời gian để tìm hiểu tất cả chúng ta trước. Lillian là thành viên khó khăn nhất trong gia đình, con yêu quý. Con có thể thấy là con đã làm cô ấy không nói nên lời

rồi kia. Ta phải thú nhận ta đã không tin rằng người nào đó có thể làm em gái của ta hoang mang, nhưng con chắc chắn có. "

Mary Rose hoàn toàn bối rối. "Cháu không định làm bà hoang mang, thưa bà."

"Harrison, cô ấy không hiểu giá trị của cha mình sao?" Lillian hỏi.

"Không, cô ấy không hiểu," anh trả lời. "Những giá trị của cô ấy khác với những người phụ nữ trẻ ở Anh".

"Chúng ta sẽ đi vào phòng khách chứ?" Lord Elliott đề nghị. "Em gái ta trông có vẻ cần tĩnh dưỡng một chút."

"Anh và Harrison đi trước đi, em muốn có một lời riêng với cháu gái của mình."

"Ta sẽ không để cô bắt nạt cô ấy đâu, Lillian."

"Bà ấy sẽ không bắt nạt con, thưa cha."

Harrison cũng không muốn để lại vợ mình với Lillian. Anh biết em gái của Elliott có thể là kẻ khó chịu như thế nào. Anh không muốn Mary Rose buồn, và nếu có thời gian, anh sẽ đưa cô sang một bên và giải thích rằng Lillian thích giờ cao những chỉ đánh khẽ thôi. Bà có một trái tim thiện lương. Bà chỉ bảo đảm là không ai biết về nó.

"Con gái ta và ta đã xa cách nhau quá lâu. Xin lỗi, Lillian, nhưng ta phải nhấn mạnh rằng tất cả chúng ta đều đi vào trong nhà cùng nhau."

"Chúng ta sẽ đi cùng trong một phút nữa thôi, thưa Cha," Mary Rose nói. "Con cũng muốn có một lời riêng với cô của mình."

Cô không đợi để có được sự cho phép của nam giới. Cô ngồi lại và gợi ý Lillian cũng ngồi xuống.

Cả hai phụ nữ đợi cho đến khi họ còn lại một mình. "Cháu sẽ bắt đầu hay cô muốn nói trước, thưa cô Lillian?"

"Ta sẽ bắt đầu trước," cô của cô nhấn mạnh. "Tuổi tác có những lợi ích của nó," bà nói với nụ cười. "Ta muốn tin tưởng ý định của cháu, cháu yêu, nhưng ta thấy rất khó khăn. Phải, ta đã nghe tất cả các bằng chứng mà chồng cháu đã thu thập được, và trong khi có vẻ rất có khả năng cháu thực sự là Victoria của chúng ta, ta vẫn có những nghi ngờ. Ta chắc chắn có thể hiểu lý do tại sao cháu muốn là người thừa kế của anh trai ta. "

"Bà có thể sao? Bà sẽ cho cháu biết lý do tại sao bà tin rằng cháu muốn được là Victoria chứ?"

"Tại sao à, địa vị, sự giàu có, cái ..."

Cô vẫn rất ngạc nhiên bởi câu hỏi, cô gần như chỉ có thể thu thập trí được thông minh của cô.

"Cháu có thể trao cho bà lý do tại sao cháu không muốn là cháu gái của bà cũng nhiều y như thế. Việc trở thành ai đó khác chắc chắn làm phức tạp cuộc sống của cháu, thưa bà. Cháu có một gia đình ở Montana. Sẽ thật là ích kỷ khi cháu nhớ nhà sao?"

"Cháu đến từ một gia đình giàu có chứ?"

"Vâng, cháu tin là thế. Cháu có mọi thứ cháu từng có thể muốn."

"Các thành viên của gia đình này có giàu có như cha của cháu không?"

"Cháu không chắc lắm," Mary Rose trả lời. "Đó là một lối sống khác, và một loại giàu có khác", cô cố gắng giải thích. "Tại sao bà không muốn cháu là Victoria?"

Lillian nhìn chăm chăm vào Mary Rose trong một lúc lâu và rồi thì thầm, "Cháu có đôi mắt của bà ngoại cháu."

"Bà ngoại cháu?"

Lillian gật đầu. Một nụ cười làm dịu đi vẻ mặt của bà. "Ta chưa bao giờ nghe thấy Agatha nói một lời thiếu tử tế về bất cứ ai, nhất là về mẹ của mình. Bà của cháu là một mụn dơi già khó chịu, nhưng bà ta có đôi mắt màu xanh rất đẹp, có lẽ Agatha đang trở mình trong mộ bởi vì ta đang nói xấu về mẹ của cô ấy, nhưng ta chỉ đang nói sự thật, bà ấy thực sự rất khó sống cùng."

Mary Rose bật cười. Lillian trông có vẻ cực kỳ đoan trang, nhưng nhận xét của bà không hề đúng mực chút nào.

"Ta không muốn thấy anh trai ta bị tổn thương lần nữa."

"Cháu sẽ cố gắng không làm tổn thương ngài ấy," Mary Rose hứa. "Cháu chỉ muốn được biết ngài ấy và sau đó trở về nhà. Cháu sẽ trao đổi thư từ với ngài ấy, dĩ nhiên, và hy vọng một ngày nào đó ngài ấy muốn đến và gặp cháu. Cháu muốn ngài ấy gặp các anh trai cháu".

Lillian không biết phải làm gì với cô. "Cháu không nhận ra cha của cháu có thể cho cháu những gì sao?"

"Vâng, cháu biết chính xác ngài ấy có thể cho cháu điều gì. Tình yêu của một người cha. Cháu sẽ bảo vệ trái tim của ngài ấy. Và cháu sẽ cố gắng yêu

ngài ấy theo cách mà một người con gái nên yêu mến cha của mình. Cháu chưa có được bất kỳ thực hành nào, nhưng cháu sẽ học ".

"Cháu yêu, bây giờ cháu đã là một người phụ nữ có gia đình, và vì thế cháu đang ở dưới sự kiểm soát của chồng cháu. Nhà của Harrison ở Anh. Chắc hẳn cháu đã biết rằng cháu phải ở lại đây với cậu ấy rồi chứ."

Cô không nhận ra bất cứ điều gì như vậy. Dù vậy, cô không có ý định chia sẻ quan điểm của mình với Lillian.

"Cô đã kết hôn chứ, thưa cô Lillian?"

"Ta đã. Kenneth thân yêu của ta đã qua đời năm năm trước. Chúng tôi không được ban phước với con cái."

"Cháu rất tiếc trước mất mát của cô." Mary Rose nói.

"Ta luôn bận rộn. Ta có những dự án từ thiện và tất nhiên gia đình cũng đòi hỏi rất nhiều thời gian và sự quan tâm của ta. Robert có bảy người con. Chúng luôn gặp rắc rối. Barbara là một phụ nữ ngọt ngào, nhưng thím ấy không thể kiểm soát nổi con cái của mình. Họ có sáu cô gái và một cậu bé," Bà thêm vào với một cái gật đầu. "Cháu sẽ gặp tất cả trong vòng một hay hai giờ nữa."

"Robert và Barbara là ai?"

"Họ là chú và thím của cháu. William, cha của cháu, là con đầu, rồi đến ta, sau đó là Daniel, và cuối cùng là Robert. Barbara là vợ của chú ấy. Cháu có muốn ăn mặc phù hợp hơn trước bữa tối của chúng ta không, cháu yêu? "

Mary Rose nhìn xuống váy của mình. Cô không thấy bất cứ vết bẩn hoặc nếp nhăn nào đáng chú ý. "Có gì sai với trang phục này sao?"

"Nó lỗi thời đến vô vọng."

"Cháu đã trả một tài sản đẫm máu cho món đồ," cô lập luận.

Lillian thở hổn hển. Bàn tay bà chạm vào cổ họng. "Cháu không được nói như thế, Victoria. Người ta chỉ đơn giản là không sử dụng từ" đẫm máu "trừ phi là một người bình dân. Chúng ta phải bắt đầu tiến hành cải thiện cách cư xử của cháu ngay lập tức. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm trước khi giới thiệu cháu với xã hội. Cháu không được quên cha của cháu là ai."

Cô không chắc cô của mình đang nói với cô điều gì, nhưng vẻ căng thẳng trên mặt bà cho thấy điều đó rất quan trọng.

"Không, cháu sẽ không quên cha cháu là ai," cô đồng ý. "Tại sao cô không tái hôn, thưa cô Lillian? Cô là một phụ nữ rất xinh đẹp. Nếu cô sống ở Montana, cô sẽ bị theo đuổi bởi ít nhất mười người đàn ông trước khi thân thể đáng yêu của cô vùi chôn trong lòng đất."

"Chúa nhân từ, nhóc con, đừng có hỗn xược thế chứ."

"Cháu không hỗn xược," Mary Rose đáp. "Chỉ trung thực thôi."

Lillian vờ tay lên để đảm bảo búi tóc của bà vẫn còn nguyên vẹn, rồi đứng dậy. "Cháu sẽ phải nhớ giữ lại ý kiến của mình cho chính mình, Victoria. Cháu nhất định sẽ làm người ta sốc nếu cháu nói ra những gì cháu nghĩ."

Đột nhiên Mary Rose nhận ra Lillian đã chấp nhận cô là con của anh trai bà.

"Cô không thể thay đổi suy nghĩ nhanh như thế, thưa cô" cô nhận xét.

"Bằng chứng thật khó để tranh cãi, nhưng ta sẽ để dành sự phán xét. Ta sẽ cho cháu những lợi ích từ những nghi ngờ của ta, cháu yêu."

"Tại sao?"

"Thật khiếm nhã khi hỏi nhiều câu hỏi như thế, Victoria. Đi cùng vào bên trong nhà nào. Cha và chồng của cháu đã chờ đợi sự bầu bạn của cháu đủ lâu rồi. "

"Cháu muốn hỏi xin cô một ân huệ trước."

Lillian quay lại cô cháu gái. "Được?"

"Hãy gọi cháu là Mary Rose."

"Nhưng bây giờ cháu không phải là Mary Rose nữa, đúng không? Cháu là Victoria, cháu sẽ phải quen với việc nghe tên của mình đi."

Bà khoá chặt cánh tay Mary Rose và kéo cô đi theo. "Ta hiểu bạn của cháu sẽ tham gia cùng cháu vào ngày mai. Tên cô ta là gì?"

"Tên cô ấy là Eleanor," Mary Rose giải thích. "Cháu tin rằng cô sẽ thích cô ấy, thưa cô Lillian. Cách cư xử của cô ấy tốt hơn của cháu."

"Chúng ta sẽ thấy về điều đó," Lillian trả lời.

Mary Rose theo sau cô của mình vào trong phòng khách. Cả Harrison và cha cô đều không nhận ra cô. Họ đang ở giữa một cuộc tranh luận sôi nổi.

"Họ muốn ngài nhận số tiền này, thưa ngài. Cháu tin rằng ngài nên nhận nó," Harrison nói.

Anh đứng trước lò sưởi quay lưng lại với cô dâu của mình. Mary Rose bước tới bên chồng và đứng cạnh anh.

"Ta sẽ không nhận nó", Lord Elliott thông báo lần thứ ba. "Gửi trả lại cho họ đi, Harrison."

Harrison lắc đầu. Mary Rose chà cánh tay của cô vào anh. Anh nắm lấy bàn tay cô ngay lập tức.

"Anh đang nói về số tiền các anh trai em đã gửi trả à?" cô hỏi.

"Phải," Harrison trả lời. "Cha của em không muốn nó."

Lord Elliott đang ngồi trong một chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Mary Rose quay sang ông.

"Các anh trai của con sẽ rất vui nếu ngài nhận lại số tiền, thưa Cha."

Vẻ mặt Elliott cho thấy ông sẽ trở nên bướng bỉnh về điều đó. Ông định nói điều gì đó với cô, rồi đổi ý và quay sang em gái để được giúp đỡ.

Lillian lập tức vội vã tiến tới. "Cháu không nên tham gia vào cuộc thảo luận này, Victoria. Hãy để những người đàn ông giải quyết tất cả những điều đó. Chúng ta sẽ đi lên lầu và nhìn qua quần áo của cháu nhé? Ta chắc chắn là chúng ta sẽ có thể tìm thấy một thứ gì đó phù hợp hơn cho cháu mặc tối nay."

Mary Rose nghe thấy Harrison thở dài. Anh siết tay cô và nhìn xuống cô. "Hãy đi đi, em yêu. Chúng ta sẽ nói về điều này sau."

Cô đã bị xua đi một cách lịch sự. Nếu ở quê nhà, cô sẽ tranh cãi dữ dội về việc bị loại ra khỏi "cuộc nói chuyện của nam giới", nhưng bây giờ cô không

ở nhà. Cô đang ở Anh. Các quy tắc không hề tương tự ở đây, và cô đột nhiên cảm thấy không chắc chắn về mình. Cô đã hứa với các anh trai rằng cô sẽ cố gắng hòa hợp với tất cả những người họ hàng của cô, và vì vậy cô ngoan ngoãn đi theo cô của mình ra khỏi phòng. Cô dừng lại ở lối vào để trao cho Harrison một cái cau mày chỉ để cho anh biết cô nghĩ gì về việc bị xua đi, nhưng phản ứng của anh hoàn toàn không đồng cảm. Anh thực sự nháy mắt với cô, và điều đó chỉ khiến cô căng thẳng hơn. Cô thở dài và đi lên cầu thang. Cô sẽ phải đợi cho đến sau đó mới cho Harrison biết cô cảm thấy thế nào.

Cô mất một giờ để tranh cãi với cô Lillian về tủ quần áo của mình. Người phụ nữ này dường như bị ám ảnh bởi quần áo. Mary Rose nhận thấy hành vi của bà gây bối rối. Cô nghĩ thật lố bịch khi Lillian không thể tìm thấy bất cứ thứ gì phù hợp để cô mặc. Tại sao chứ, cô đã cho bà xem tám bộ váy hoàn toàn đáng yêu của cô. Lillian nhìn chúng, rồi lắc đầu. Với một giọng điệu kiêu căng, bà loại bỏ một cách dứt khoát từng cái một trong số chúng.

Mary Rose đã cố gắng không để cho cảm xúc của mình dính líu vào. Mọi thứ rất khác biệt ở đây, cô tự nhắc mình. Tuy nhiên, cô đã đích thân chọn vải và phong cách của hai trong số những bộ váy mà bà đã thấy quá sức kinh khủng. Cô không thể không cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Cô kết thúc bằng việc giữ nguyên chiếc váy màu xanh của cô. Lillian đi xuống cầu thang để gửi một sứ giả đến nhà may.

Bà dừng lại ở ngưỡng cửa. "Ngày mai, sau khi cháu kiểm tra sức khỏe bởi các bác sĩ mà anh ta đã lên kế hoạch, cháu và ta sẽ đi xem vải và bắt đầu xây dựng tủ quần áo cho cháu."

"Cháu không cần phải gặp bác sĩ," Mary Rose phản đối. "Cháu cảm thấy tốt, thực mà."

"Đừng gâp khó khăn, Victoria. Đó là vì lợi ích của chính cháu. Ta sẽ chắc chắn rằng cháu ngồi bên cạnh ta ở bàn ăn tối nay, để ta có thể hỗ trợ các thể thức tại bàn ăn cho cháu. Bây giờ cháu có thể nghỉ ngơi trong một giờ, và sau đó đi xuống tầng dưới. Robert và gia đình của chú ấy sẽ đến đây vào lúc đó."

"Thưa cô Lillian, cô đã đề cập đến một người chú khác, Daniel. Chú ấy có sẽ đến thăm không?"

"Daniel và vợ đang ở miền nam nước Pháp. Họ sẽ về nhà trong một hoặc hai tuần nữa. Cháu sẽ gặp chú ấy sau đó. Tên vợ của chú ấy là Johanna. Họ có ba đứa con, những cậu bé xinh xắn, Victoria. Ta sẽ gửi Ann Marie đến để giúp cháu."

Mary Rose không hỏi tại sao cô cần một người hầu gái để giúp cô nghỉ ngơi. Lillian sẽ chỉ nói với cô rằng cô lại trở nên hỗn xược mà thôi. Cô cũng không tranh cãi về việc ngủ trưa, mặc dù cô không thể hình dung ra vì sao lại có người muốn ngủ vào ban ngày. Cô không hề mệt mỏi, nhưng, Chúa ơi, cô đã kiệt sức. Có quá nhiều cái tên để nhớ, và rất nhiều quy tắc mà cô phải cố gắng tuân theo.

Vì danh Chúa, cô sẽ đáp ứng mong đợi của mọi người bằng cách nào đây? Mary Rose chưa bao giờ chạy trốn khỏi một thách thức, và cô không định bắt đầu bây giờ. Cô quyết định sẽ làm bất cứ điều gì được yêu cầu, để làm hài lòng những người thân của cô.

Ann Marie bước vào phòng giúp cô cởi váy, sau đó lật lại tấm chăn trên giường. Mary Rose đã thực sự mong được nghỉ ngơi, cô nghĩ, khi người hầu trẻ kéo những tấm màn cửa đóng lại.

Phòng khá rộng rãi và được phủ bằng những tông màu vàng phong phú. Cô thấy nó khá dễ chịu. Cô duỗi dài trên giường chỉ mặc áo choàng và xếp

chồng hai tay lên sau đầu. Cô nhìn chăm chăm lên trần nhà trong khi cố gắng sắp xếp các cảm xúc của mình.

Cô nghĩ về cha mình và thấy ông mới thật tốt bụng làm sao. Cô thích cách ông mỉm cười. Cô cũng thích giọng nói của ông nữa. Nó nhỏ nhẹ, nhưng vẫn đầy quyền uy. Khi cô viết thư cho các anh trai, cô sẽ nói với họ rằng Lord Elliott là một người đàn ông rất tốt.

Harrison vào phòng chỉ vài phút sau đó.

"Cha của em đang rất buồn bực," anh nói với vợ. "Dường như ông nghĩ số tiền mà các anh trai em đã gửi đến nên gửi trả lại cho họ. Ông gọi đó là khoản tiền trả cho việc đã để em sống với họ. Dĩ nhiên ông ấy không hiểu."

Mary Rose lăn người nằm nghiêng để cô có thể nhìn vào chồng cô. "Ông ấy không thích khi em đề cập đến các anh trai của em. Em có thể nói thế dựa trên cách ông ấy nhìn em. Ông ấy có vẻ như ... thất vọng."

"Hãy cho ông ấy thời gian để quen với ý tưởng rằng em có một gia đình khác," Harrison gợi ý.

"Anh có biết em sẽ phải có một cuộc kiểm tra vào ngày mai bởi hai bác sĩ không?"

Harrison cởi áo khoác, ném nó lên một chiếc ghế gần đó, rồi ngồi xuống cạnh giường. Anh cúi xuống tháo giày và vớ. "Cha em đã nhắc đến nó," anh nhận xét.

"Tại sao em cần phải kiểm tra? Em cảm thấy tốt mà."

"Các bác sĩ sẽ cho cha của em sự đảm bảo có vẻ như ông ấy cần. Điều đó không thể gây ra bất cứ tổn hại nào phải không? Anh có thể dừng điều đó lại

nếu em thực sự không muốn.”

Cô nghĩ về điều đó trong một phút và rồi quyết định nhân nhượng cha cô. Chồng cô nói đúng, cô nghĩ. Không thể có bất kỳ thiệt hại nào trong việc kiểm tra.

"Đó là một sự lãng phí tiền bạc", cô nói thiếu nhiệt thành. "Nhưng em sẽ tuân theo kế hoạch của ông. Anh không hỏi em nghĩ gì về cha của em. Anh không tò mò sao?"

Anh quay sang mỉm cười với cô. "Anh đã biết em nghĩ gì rồi. Em tò mò về ông ấy, tất nhiên. Anh đã nhận thấy cách em nhìn ông ấy khi ông ấy không nhìn vào em. Em thích ông ấy, và anh nghĩ em muốn yêu thương ông."

Cô gật đầu. Harrison luôn quan sát mọi thứ. "Em là con gái của ông ấy. Em nên yêu thương ông ấy, phải không?"

"Phải."

"Em có thể tin tưởng ông ấy không?"

Anh rất ngạc nhiên bởi câu hỏi. "Có," anh trả lời. "Em có thể tin tưởng ông ấy. Em cũng có thể tin tưởng cả anh nữa, em biết đấy."

Cô không muốn nói về điều đó. Cô đã cố gắng thay đổi chủ đề sau đó, nhưng Harrison không để cho cô làm thế.

"Anh nhận ra anh không nên yêu cầu em tin tưởng anh. Điều đó có lẽ hơi ngạo mạn một chút đối với anh."

"Có lẽ sao?"

"Em vẫn chưa đoán ra, đúng không?"

"Đ đoán ra cái gì cơ?"

"Tình yêu và sự tin tưởng đi đôi với nhau. Em không thể yêu anh nếu em không tin tưởng anh. Và em có yêu anh, đúng không?"

Cô không trả lời anh. Vấn đề tin tưởng vẫn còn quá nhạy cảm đối với cô để nói đến. Harrison đã làm tổn thương cô bằng cách cố tình lừa dối cô. Cô hiểu tại sao anh giữ im lặng về lý do đến trang trại ... lúc ban đầu. Vâng, cô hiểu động cơ của anh, nhưng sau khi họ đã cam kết tình yêu với nhau, anh vẫn tiếp tục giữ im lặng. Anh đã giải thích rằng nhiệm vụ kể cho cô nghe về cha cô thuộc về các anh trai của cô. Cô cũng hiểu rõ điều đó.

Tuy nhiên, anh đã lừa dối cô, và cho dù cô sợ nói thành lời sự sợ hãi của mình rằng cô không biết liệu anh có bao giờ lừa dối cô lần nữa hay không.

Niềm tin giữa họ sẽ phải được xây dựng lại, từng viên đá một, và Harrison sẽ phải kiên nhẫn với cô cho đến khi cô vượt qua nỗi sợ hãi ấy.

"Em chưa sẵn sàng thảo luận điều này với anh," cô tuyên bố. "Anh sẽ phải cho em thời gian để sắp xếp mọi thứ, dù thích hay không. Vâng, em có yêu anh", cô nói thêm khi anh trao cho cô một cái cau mày hết sức dữ dội. "Và trong khi chờ đợi, anh có thể nghĩ đến việc học cách tin tưởng em," cô nói thêm.

"Em đang làm cho anh tức giận đấy, Mary Rose."

"Nhưng anh yêu em, phải không?"

"Phải, anh yêu em."

Anh có vẻ không hài lòng về sự thật. Cô không lo ngại trước thái độ của anh. Harrison thích có mọi thứ trong những ngăn nhỏ gọn, và việc phải chờ đợi bất cứ điều gì chống lại khuynh hướng đó của anh. Anh đã tỏ ra hợp lý với cô, và anh hoàn toàn mong đợi cô cư xử và nghĩ theo cách tương tự.

"Em hy vọng có thể nhớ được tên của mọi người tối nay."

Cô cố tình thay đổi chủ đề. Harrison quay trở lại nhiệm vụ cởi chiếc quần của mình. "Anh sẽ giúp em nhớ. Chúng ta cần nói về George MacPherson, em yêu. Hẳn là trợ lý riêng của cha em. Hẳn sẽ không ở đây tối nay vì vẫn chưa trở lại từ kỳ nghỉ của mình. Anh không muốn em nói là Douglas đã nhìn thấy một người đàn ông và một phụ nữ ở góc phố cùng với cái giỏ như thế nào. Hãy hành động như thể em không biết gì về đêm đó."

"Hẳn là người đã bắt em đi sao?"

"Anh nghĩ như vậy, nhưng anh vẫn chưa chứng minh được điều đó. Anh đã xem xét kỹ các sổ cái cũ. MacPherson không thể tiết kiệm được hàng ngàn đô la để trao cho đồng lõa của mình, vì vậy hẳn phải lấy tiền ra khỏi một trong những tài khoản của Elliott. Anh vẫn chưa tìm ra sự sai biệt. Nhưng anh nghĩ anh sẽ tìm ra."

"MacPherson đã không bị điều tra vào thời điểm bắt cóc sao?"

"Có, hẳn đã bị. Nhưng anh không tin rằng chính quyền đã xem xét các sổ sách một cách triệt để như họ nên làm."

"Em có thể giúp anh không?"

Anh bắt đầu từ chối yêu cầu của cô, và rồi đổi ý. Bây giờ cô là vợ anh, và mặc dù anh đã quen làm việc một mình, anh thấy anh muốn cô tham gia. Làm việc cùng nhau sẽ là một trải nghiệm mới mẻ.

"Vâng, em có thể giúp."

"Anh có nhận ra rằng nếu chúng ta chỉ đơn giản yêu cầu Douglas đến nước Anh, anh ấy có thể chỉ MacPherson ra như thủ phạm."

"Những ký ức thay đổi qua nhiều năm và vẻ ngoài cũng vậy," Harrison trả lời. "Bên bào chữa sẽ xé vụn những hồi ức của Douglas. Nó sẽ không đáng tin nếu không có bằng chứng hỗ trợ."

"Anh đã nói với cha em về MacPherson chưa?"

"Chưa," Harrison trả lời. "Anh không nghĩ ông ấy có thể làm việc với người đàn ông nếu ông ấy biết. Anh dự định nói với ông ấy tất cả mọi thứ, tất nhiên, ngay khi anh tìm thấy bằng chứng. Em có muốn anh nói với ông ấy bây giờ không?"

"Anh sẽ nói nếu em muốn sao?"

"Phải."

Cô hài lòng vì Harrison sẽ làm những gì cô muốn. Cô cân nhắc vấn đề và rồi quyết định anh đã nói đúng về việc nên đợi. "Sẽ rất khó khăn để ông che dấu cảm xúc, và sau đó MacPherson có thể trở nên nghi ngờ. Chà, hẳn ta có thể biến mất khỏi chúng ta, và chúng ta không thể có được điều đó, đúng không? Không, em nghĩ chúng ta nên chờ đợi để nói với ông ấy. Ông ấy sẽ hiểu. "

"Theo cách em đã hiểu tại sao anh chờ đợi để cho em biết lý do anh đi đến Montana à?"

"Điều này khác", cô lập luận. "Em không biết rõ cha em, nhưng em không thể tưởng tượng ông ấy sẽ có một gương mặt poker."

Harrison nhướn mày. "Một gương mặt poker?"

"Ông ấy sẽ để cho cảm xúc của mình lộ ra. Một người chơi poker giỏi không bao giờ cho phép người khác biết những gì mình đang nghĩ. Em cược rằng anh đã chiến thắng trong nhiều trò may rủi, đúng không? Anh hiếm khi để cho bất cứ ai biết suy nghĩ của anh. Mọi người đều nghỉ ngơi vào buổi chiều sao? "

Việc chuyển đổi chủ đề đã không làm anh bối rối. Anh đã quen với cách trí óc vợ anh hoạt động.

"Hầu hết phụ nữ làm như thế."

"Còn đàn ông thì sao?"

Harrison cởi nốt phần còn lại của quần áo trước khi trả lời cô. "Một số đàn ông nghỉ ngơi, nhưng anh sẽ không. Anh muốn em quá nhiều. Em có định kết thúc cuộc trò chuyện không, em yêu?"

Cô lăn người nằm trên lưng ngay khi anh hạ xuống trên cô. Cô vòng tay quanh cổ anh và nhìn chăm chú vào mắt anh. Những ngón tay cô vuốt ve sau gáy anh. "Anh có thích quần áo của em không?"

"Địa ngục, không, anh ghét quần áo của em. Anh thích em không mặc gì hết."

Anh không cho cô sự đảm bảo mà cô cần. Cô quyết định không lo lắng thêm nữa về bất cứ điều gì ngu ngốc như tú quần áo của mình. Cô có thứ quan

trọng nhiều hơn để làm bây giờ. Cô sẽ làm tình với chồng mình, và cô quyết tâm khiến anh mất kiểm soát trước.

"Chúng ta được phép ở lại trong phòng và nghỉ ngơi bao lâu?"

Anh nhăm nháp bên cạnh cổ cô trong khi anh trả lời. "Một vài giờ. Tại sao?"

"Chừng đó đủ lâu rồi, làm ơn xuống khỏi em đi."

Đầu của anh ngẩng lên. "Em không muốn anh ..."

"Ồ, có," cô trả lời một cách tức thời. "Em muốn anh, nhưng em muốn đặc biệt cơ."

"Anh không dám mong có thể nào đoán ra những gì em vừa nói, phải không?"

"Anh muốn em giải thích hay anh muốn em chỉ cho anh hơn?"

Anh ngay lập tức lăn người nằm ngửa. "Cho anh xem."

Cô đang đỏ mặt như một trinh nữ nhưng hành xử như một người cảm dỏ. Harrison xếp chồng hai tay lên sau đầu và chờ đợi xem cô sẽ làm gì.

Mary Rose ngồi dậy và nghiêng về phía trước trên đầu gối. Biểu lộ trong đôi mắt của chồng cô giúp cô vượt qua sự e thẹn. Cô từ từ kéo sợi ru băng băng satin giữ bộ đồ lót trên ngực, và sau đó đẩy những sợi dây xuống.

Cô đã mất thời gian để cởi đồ, và cô hài lòng khi nhận thấy hơi thở của Harrison đã trở nên không đồng đều.

Ngay khi cô làm xong việc cởi áo, cô ngả người về phía trước và để cho bầu vú mơn man trên ngực anh. Mái tóc cô đổ tràn xuống vai anh.

"Anh có máu nhột không?" cô thì thầm câu hỏi khi cô kéo những đầu ngón tay xuống vùng thung lũng bằng phẳng và rắn chắc của anh.

Anh hít thật sâu. "Không."

Cô đã di chuyển xuống dưới cơ thể anh, và anh hoàn toàn mong đợi cô tự tìm ra liệu anh có nói thật hay không bằng cách hôn lên bụng anh.

Cô hôn vào vật đang kích động của anh thay vào đó. Anh gần như rớt ra khỏi giường. Anh nghiêng chặt hàm và nhắm mắt lại. Cô vuốt ve anh bằng đầu ngón tay và bằng miệng cô, và, Chúa thương xót, anh không thể chịu đựng được sự tra tấn này lâu hơn. Khi cô đưa đầy đủ của anh vào trong miệng và bắt đầu mút, anh buột ra một tiếng rên lớn thô ráp và ép cô rời khỏi anh.

Anh không dịu dàng với cô. Anh đã rất gần với sự giải thoát rồi, và anh quyết tâm làm hài lòng cô trước. Anh nâng cô lên, tách đùi cô ra một cách thô bạo, buộc cô phải cười ngang qua anh.

"Hãy đưa anh vào bên trong em," anh ra lệnh với một giọng nghe như thể anh đang rất đau đớn.

Cô lắc đầu. "Chưa đâu," cô thì thầm. Cô ngả người về phía trước và đặt bàn tay lên vai anh. Và rồi cô bắt đầu tra tấn anh bằng những nụ hôn ngọt ngào. Đầu lưỡi cô vuốt ve môi anh. Harrison khum vào gáy cô và nhón người lên, ép cô nhấn sâu nụ hôn. Lưỡi cô di chuyển vào bên trong và mơn trớn vòm miệng anh.

Harrison không thể chịu đựng được tình trạng thụ động lâu thêm nữa. Tay anh âu yếm bầu ngực cô. Cô liên tục áp vào anh, để anh biết cô thích cách anh chạm vào cô như thế nào.

Anh vuốt ve bụng cô, rồi tay anh di chuyển xuống giữa hai đùi, và anh bắt đầu mơn trớn cô bằng các ngón tay. Khi anh cảm thấy sức nóng ẩm ướt của cô, tay anh chuyển sang bên hai bên hông. Anh nâng cô lên cho đến khi đỉnh cương cứng của anh xâm nhập vào cô và từ từ buộc cô đưa anh vào sâu bên trong cô.

Cô không chắc mình phải làm gì bây giờ, nhưng sự thôi thúc di chuyển khiến cô bắt đầu lắc hông. Anh buột ra một tiếng rên trầm trầm và ôm chặt lấy hông cô. Đó là tất cả sự kích lệ mà cô cần. Cô dồn toàn bộ tập trung của mình vào việc làm hài lòng anh và đạt được sự hài lòng của chính mình. Các động thái của cô bây giờ mang tính bản năng, mặc dù chắc chắn là vụng về, nhưng Harrison dường như không quan tâm.

Cô giữ quyền kiểm soát cho đến khi anh với tay xuống và bắt đầu mơn trớn dẫn cô vào cực đỉnh khoái lạc, và khi anh không còn giữ được nữa, anh thúc mạnh vào bên trong cô và tuôn tràn hạt giống của anh. Sự ôm ấp mượt mà xung quanh anh bắt đầu co thắt và siết chặt. Cô gần như đã hét lên tên anh khi cô tìm thấy sự mãn nguyện của chính mình.

Một lát sau, cô đổ sập xuống trên anh. Gò má cô áp vào ngực anh. Nhịp tim của anh đập dồn dập trong tai cô có vẻ thật thường và lớn y như của cô.

Phải mất một thời gian dài để anh trở về thực tại. Anh ôm cô vào vòng tay và dường như không thể ngừng vuốt ve cô trong khi anh chậm chậm hồi phục sức mạnh và trí thông minh của mình.

Khi anh cuối cùng có thể nói được trở lại, anh nói, "Những thứ này là gì thế?"

Cô cảm thấy xấu hổ vì những gì mình đã làm. "Anh không thích sao?" cô thì thầm.

Anh nghe thấy sự lo lắng trong giọng cô và bắt đầu bật cười. Không thích ư? Chỉ cần nghĩ về khuôn miệng ướm át ngọt ngào của cô trên đỉnh ngọn giáo của anh thôi cũng đã làm cho anh muốn làm tình với cô một lần nữa. Chết tiệt, anh đã bắt đầu cảm thấy khuấy động đầu tiên của sự hưng phấn rồi.

Anh giữ tóc cô trong tay, buộc cô ngẩng đầu lên và nhìn anh, rồi cười toe toét với cô. "Vâng, anh thích lắm. Em không thể nhận ra sao?"

Cô mỉm cười hài lòng. "Em đã nghĩ anh sẽ thích. Em thích hương vị của anh."

Anh rên rỉ khẽ. Rồi anh kéo cô xuống cho một nụ hôn dài. Một nụ hôn là không đủ, và vì vậy anh hôn cô liên tục không dừng, và chẳng bao lâu sau cả hai đều bị khuấy động.

Họ yêu nhau lần thứ hai, dù tốc độ chậm hơn nhiều. Harrison không để cô kiểm soát nhiều. Anh quyết định tra tấn cô bằng cách tương tự như cô đã tra tấn anh. Cả hai đều hoàn toàn phóng túng và thoải mái.

Cuối cùng đã đến lúc mặc quần áo, Mary Rose ngáp dài. Harrison nhìn cũng mệt mỏi y như thế, cô hài lòng nhận ra.

Ann Marie khẳng khẳng đòi bới mái tóc của cô lên sau đầu thành một cụm những lọn xoắn xoăn. Mary Rose đã nhượng bộ ngay khi người hầu giải thích rằng cô ấy đang theo chỉ dẫn của Lady Lillian. Harrison nói rằng cô trông rất đẹp. Sau ba giờ bị trố mắt nhìn và bị tra hỏi bởi một loạt các người thân khó tính, cô đã không quá chắc chắn cô trông như thế nào nữa. Mọi người dường như có ý kiến về cách cô đi đứng và nói năng. Buổi tối là một cố gắng quá sức đối với cô, vì cô không quen trở thành trung tâm của sự chú ý, nhưng cô giữ vững được nụ cười của mình và cố gắng thấu hiểu cho sự tò mò của họ.

Thím Barbara của cô là một nguồn động lực đáng kể. Người phụ nữ cao và rất đáng mến. Bà chấp nhận Mary Rose làm cháu gái ngay khi nhìn thấy cô. Bà ôm cô vào trong vòng tay, áp khuôn mặt của cô vào ngực mình, và bắt đầu vỗ lưng cô như thể cô là một đứa trẻ đang khóc cần xoa dịu.

"Cháu tội nghiệp, đứa bé đáng thương", bà lặp đi lặp lại nhiều lần. "Giờ thì ổn rồi. Cháu đã về nhà với gia đình cháu. Mọi thứ sẽ tốt đẹp, tất cả chúng ta đều ở đây để yêu thương và chăm sóc cháu."

Cô Barbara sẽ không buông cô ra. Chú Robert cuối cùng đã đến giải cứu cô. "Em đang làm cô ấy ngạt thở kìa, Barbara," ông tuyên bố một giây trước khi kéo Mary Rose vào trong vòng tay và ôm chặt làm cô muốn hụt hơi

Cô nhìn Harrison trong khi đang được ôm ấp và thấy sự thích thú của anh. Anh đứng bên kia phòng khách cùng với cha cô, nhìn cô đang bị kéo theo ba hướng cùng một lúc.

Cô mỉm cười với anh và sau đó quay sự chú ý của cô trở lại với chú và thím của mình. Sự chấp nhận của họ đối với cô là hạ cố, mặc dù một vài ý kiến của họ gây bối rối nhiều nhất. Thím Barbara của cô dường như nghĩ rằng Mary Rose đã trải qua sự bất công tồi tệ nào đó trong những năm vừa qua. Cô không phải là nạn nhân, ơn Chúa, nhưng vào cuối buổi tối, cô nhận ra rằng tất cả những người họ hàng của cô đều nghĩ cô đã là như thế.

Cô cố gắng không giận họ. Họ không hiểu cuộc đời giàu có và đầy đủ của cô với các anh trai của cô, cô lý luận, và đó là lý do tại sao tất cả bọn họ đều nghĩ cô đã bị tước đoạt.

Cô được giới thiệu với các người em họ và thấy rằng bọn họ đều rất thú vị. Người lớn tuổi nhất chỉ mới 14 và sẵn sàng để ra mắt xã hội. Năm em gái của cô bé giống như những bậc thang theo tuổi và diện mạo. Nhỏ nhất là một cậu bé, tên là Robert theo cha mình. Cậu bé 7 tuổi và không muốn phải gặp người chị họ của mình. Khoảnh khắc cậu chạy vào phòng khách, nhìn thấy Harrison và không rời khỏi anh từ đó. Đứa trẻ rõ ràng rất yêu mến chồng của Mary Rose.

Trẻ em không được phép ăn tối với người lớn và được đưa lên tầng khi bữa ăn tối được thông báo.

Mary Rose nghĩ rằng thật kỳ quặc khi loại trừ bọn trẻ, nhưng cô không đưa ra ý kiến của mình, vì cô Lillian đã cảnh báo cô nên cân nhắc những gì cô nói.

Cô ngồi giữa thím Barbara và cô Lillian của cô. Harrison ở cuối của bàn.

Ăn tối, cô sớm nhận ra, là một sự việc trang trọng. Không ai nói lớn hơn tiếng thì thầm, và những người phục vụ lặng vẳng trong khi họ phục vụ đồ ăn từ những chiếc đĩa bạc xinh đẹp.

Mary Rose đã phạm lỗi đầu tiên của mình thậm chí trước khi cô bắt đầu ăn. Cô đã hỏi cô của cô liệu họ có sẽ đọc kinh cầu nguyện trước bữa ăn không. Cha cô nghe câu hỏi và đề nghị cô dẫn dắt họ trong một lời cầu nguyện tạ ơn.

Cô đã làm điều đó, nhưng không hoàn thành được lời cầu nguyện. Không ai có thể nghe cô, vì thực tế là cô Lillian của cô đang la hét như một người Anh-Điêng đang xung trận.

"Chúa lòng lành, William, họ đã nuôi dạy con bé thành người Công giáo. Chúng ta phải làm gì đây?"

"Đứa bé đáng thương," Barbara xen vào. "Tội nghiệp, tội nghiệp quá."

"Cháu vẫn chưa phải là người Công giáo," Mary Rose nói. "Cháu chưa quyết định nên theo tôn giáo nào."

"Cháu chưa quyết định ư? Victoria, gia đình Elliott là thành viên trung thành của Giáo hội Anh quốc trong rất nhiều năm. Cháu là một Elliott, cháu yêu." Lillian giải thích.

"Cháu không thể là một Elliott và một người Công Giáo cùng một lúc sao? Hoặc tín đồ Do thái giáo hoặc ..."

Lillian thở hỗn hển không chấp thuận khiến Mary Rose dừng lại. Cô đoán rằng cô đã làm cô của mình hoang mang những với ý kiến ấy, cô kết luận khi người phụ nữ đáng mến gõ lên chiếc ly của mình.

"Cháu không muốn làm cô bối rối," Mary Rose nói. "Các anh cháu và cháu đã quyết định nghiên cứu tất cả các tôn giáo khác nhau trước khi chúng cháu đưa ra quyết định."

"Chúng ta đã tìm thấy công việc vạch sẵn ra cho chúng ta rồi, Lillian," Barbara tuyên bố.

Lillian gật đầu đồng ý. "Thật khó để biết được nên bắt đầu từ đâu. Có rất nhiều thứ phải thay đổi."

Bà quay sang cháu gái. "Nếu mẹ hoặc bà của cháu có thể nghe thấy cháu nói về các tôn giáo khác, chà chà, cả hai sẽ chết vì hoảng sợ."

"Họ đã chết rồi," Elliott gật. "Tôi thấy thật đáng ngưỡng mộ khi Victoria muốn tìm hiểu về các tôn giáo khác. Thực lòng đấy. Dĩ nhiên, tôi chắc chắn rằng cô ấy sẽ quyết định gia nhập Giáo hội Anh quốc."

Mary Rose không tranh cãi với ông. Cô không chắc cô sẽ làm bất kỳ điều gì như thế, nhưng cô không muốn gây ra một cuộc thảo luận kéo dài ở bàn.

Harrison đã nổi cáu bởi quyết định của Elliott. "Sự lựa chọn sẽ là của cô ấy, không phải sao, thưa ngài?"

Elliott nhún vai. Ông đã quyết định chuyển sang chủ đề ít khó chịu hơn. Mặt Lillian đã đỏ bừng. Bà đã có đủ bất ngờ cho một buổi tối rồi. "Victoria, con có biết mình được đặt tên theo bà của con không?"

Mắt cô mở lớn. Cô nghiêng người sang cô Lillian và thì thầm. "Cháu được đặt tên theo mụ dơi già sao?"

Lord Elliott nghe thấy con gái mình. Ông cố gắng không mỉm cười. Lillian buột ra một tiếng rên lớn, và tay bà trở lại cổ họng của mình lần nữa. Mary Rose nhận ra rằng cô đã nói quá thẳng thừng, và cô cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói để tự cứu mình.

Cha cô dường như dễ dàng vượt qua. Giọng của ông cười cợt khi ông nói, "Không, Victoria, không phải là mụ dơi già, người bà khác."

Và rồi ông mỉm cười với cô và gợi ý họ nên ăn. Phần còn lại của bữa ăn trở nên dễ chịu hơn. Mary Rose đã đói khi cô ngồi xuống, nhưng bây giờ bụng cô quá chộn rộn để thậm chí nghĩ đến chuyện ăn uống. Cô di chuyển đồ ăn vòng quanh đĩa của mình và giả vờ thưởng thức.

Cô không quan tâm đến tính nghi thức. Những bữa ăn tối vẫn thường lớn tiếng và hỗn loạn. Đó là thời gian duy nhất tất cả các anh em của cô ở bên nhau, và mỗi người sẽ bắt những người khác theo kịp những gì mình đã hoàn thành trong ngày. Họ sẽ tranh cãi và trêu chọc nhau, và luôn có gì đó để họ cùng có thể bật cười.

Lúc này cô cảm thấy như thể đang ở trong một đám tang. Cô muốn lên lầu đi ngủ. Tuy nhiên, cô không dám yêu cầu được lượng thứ và nghiêm túc tuân theo đúng hướng dẫn của cô Lillian trong suốt bữa ăn dài, dường như vô tận.

Cha cô đã thực hiện một sự nâng ly chúc mừng đáng yêu để vinh danh sự trở lại của cô và cuộc hôn nhân của cô với Harrison. Barbara đã đưa ra ý tưởng rằng một cuộc tiếp tân tổ chức vào cuối tháng Chín sẽ là một cách tuyệt vời để kỷ niệm sự kết hợp. Lillian tán đồng ý kiến ấy.

Họ bắt đầu thực hiện những kế hoạch của họ bằng giọng nói khe khẽ. Mary Rose chẳng bao lâu đã bị ru vào sự mơ màng nửa tỉnh nửa mê..

Cô không được phép đi vào giường thêm một tiếng đồng hồ nữa, và sau đó cô đã kiệt sức, cô chỉ có thể vừa vịn lên nôi những bậc thang.

Ann Marie đã đợi cô. Và hoa hồng cũng vậy. Bông hoa đỏ thắm cuống dài một lần nữa đã được đặt trên gối. Bông hoa hồng khiến cô mỉm cười.

Cô đã ngủ quên khi Harrison tham gia cùng cô. Anh cúi xuống để hôn chúc ngủ ngon và cực kỳ hài lòng khi thấy cô đang cầm bông hoa trong khi ngủ. Anh bỏ bông hoa hồng, vào giường, và để cô giữ anh thay vào đó.

Tối nay thật khó khăn cho cô. Anh đã nhìn thấy cô trông có vẻ bối rối như thế nào, và nhiều lần anh đã chắc chắn rằng cô bị choáng ngợp bởi tất cả sự chú ý mà cô đang nhận được.

Cô đã không ăn gì trong bữa tối. Anh đã nhận ra, dĩ nhiên, và nghĩ rằng sự chỉ trích liên tục mà cô nhận được là lý do khiến cô không ăn. Điều đó chắc chắn đã tàn phá anh.

Mary Rose đã tự xoay sở rất tốt. Cô đã phản ứng với sự hỗn loạn tốt hơn nhiều so với anh. Anh run lên giận dữ với những lời nhận xét thiếu suy nghĩ của người những người họ hàng, nhưng cô đã rất khoan dung với tất cả họ.

Harrison đã ngủ quên trong lúc lo lắng về vợ mình. Vâng, tối nay đã rất khó khăn.

Và nó còn trở nên tồi tệ hơn nữa.

[SeseNau' Blog](#)

Ngày 3 tháng 10 năm 1872

Mama Rose kính yêu,

Má làm ơn ngừng thúc giục con tìm kiếm một cô dâu được không? Má biết con không ở trong tình huống để thậm chí chỉ suy nghĩ đến việc kết hôn. Con có thể bị bắt vào tù hoặc bị treo cổ trên một nhánh cây, và con không muốn khiến cho một người phụ nữ phải góa bụa hoặc buộc cô ấy phải sống theo cách mà con đã phải sống.

Bên cạnh đó, con thích sự tốt đẹp mà mọi thứ đang có bây giờ. Con chăm lo cho chính mình và không phải trả lời bất cứ ai. Điều cuối cùng con cần là một người đàn bà quấy rầy con.

Thư của má giải thích về chuyện hàng tháng của phụ nữ đã đến đúng lúc. Mary Rose đã phải chịu đựng những cơn đau lưng khủng khiếp và trốn trong phòng của mình trong suốt hai ngày. Em vẫn sẽ không nói về việc trở thành một phụ nữ, nhưng con biết thư của má nói cho em biết những gì nên mong đợi sẽ giúp ích cho em. Em không thích việc mình là một phụ nữ đâu, Mama, nhưng cả hai chúng ta đều biết rằng một trong những ngày này em sẽ thay đổi suy nghĩ. Em sẽ phải học cách ngừng đấm tất cả các cậu bé đến thăm.

Em vẫn không nhận ra mình xinh đẹp như thế nào. Không ai trong chúng ta từng nghĩ rằng em sẽ biến thành phù phiếm hết. Với bốn người anh lớn liên tục laí nhái, không có khả năng nào để em phát triển những thói màu mè ta đây. Em chắc chắn sẽ làm đàn ông trong thị trấn phải quay đầu. Hãy chờ cho đến khi má nhìn thấy em, Mama. Em là một tuyệt tác, thực vậy. Em xắc xược và thông minh, và đôi mắt xanh thăm thẳm đó sẽ làm tan vỡ nhiều trái tim.

Chúa ơi, sao con ghét thấy em lớn lên quá chừng.

Yêu dấu, Adam.

Chương 19

Mary Rose đã trải qua ngày hôm sau bị chọc, bị đâm và bị trói chặt. Bác sĩ Thomas Wells và bác sĩ Harold Kendleton đã đến lúc mười một giờ sáng và dành trọn hai giờ đồng hồ với cô. Cuộc khám sức khỏe không mất nhiều thời gian, và phần còn lại của cuộc phỏng vấn này là về quá khứ của cô.

Cô vui vẻ trả lời những câu hỏi của họ, vì cô rất thích nói về gia đình và cuộc sống của mình ở Montana. Cô tự hào về các anh trai và muốn mọi người biết họ tuyệt vời như thế nào.

Ngay khi các bác sĩ rời khỏi phòng, người thợ may và ba trợ lý vội vã chạy vào bên trong để bắt đầu làm việc cho tủ quần áo mới của cô.

Các bác sĩ tìm Lord Elliott để đưa cho ông ý kiến chuyên môn của họ. Cha của Mary Rose đã bao gồm các em và vợ, chồng của họ trong cuộc họp và nghĩ về việc bao gồm cả Harrison chẳng bao lâu sau đó.

Bác sĩ Wells là một người đàn ông đậm người với râu dày màu xám. Ông ta chà xát chúng liên tục trong khi nêu ý kiến của mình. Harrison thấy người đàn ông hơi quá phô trương. Ý kiến biết-tuốt của ông ta cũng hoàn toàn sai.

Cuộc họp diễn ra bên trong thư viện ở tầng hai. Harrison đến đúng vào lúc Wells đang giải thích rằng ông ta tin rằng thật quan trọng khi giúp Victoria thực hiện một sự chuyển đổi suôn sẻ vào cuộc sống mới của cô. Harrison đóng cánh cửa sau lưng anh và sau đó tựa vào nó với hai cánh tay khoanh lại trước ngực.

"Cô ấy không được nhai đi nhai lại quá khứ của mình," ông ta nói. "Cả Kendleton và tôi đều nhận ra rằng cô ấy trung thành với những người đàn ông mà cô ấy đã ở cùng. Chà, cô ấy thực sự chấp nhận họ như các anh trai của mình", ông ta thêm vào với cái gật đầu. "Chúng tôi thấy không thể làm cho cô ấy thừa nhận rằng họ thực sự không có họ hàng."

Bác sĩ Kendleton gật đầu đồng ý. Ông ta nheo mắt với khán giả qua cặp kính dày. "Tôi không tin rằng việc để cô ấy nói về những gì đã xảy ra với cô ấy là một ý tưởng hay. Các vị phải giúp cô ấy quên chúng đi. Qua thời gian cô ấy sẽ quên được thôi, một khi cô ấy đã ổn định cuộc sống mới ở đây, Lord Elliott. Cô ấy không nên có bất kỳ khó khăn nào trong việc tìm ra chỗ của cô ấy ở đây, và một khi cô ấy vượt qua được lòng trung thành kỳ lạ mà cô ấy cảm thấy với những người đàn ông đó, sự điều chỉnh của cô ấy sẽ hoàn thành."

Harrison lắng nghe các chuyên gia và hết sức bất đồng ý kiến với mọi đề nghị họ đưa ra. Elliott, anh nhận thấy, đã bám chặt vào mỗi từ của họ. Ông đang tìm kiếm sự hướng dẫn, nhưng theo ước tính của Harrison thì ông đang lắng nghe sai người.

Anh không thể giữ im lặng thêm được nữa. "Thưa ngài, tại sao ngài không nói chuyện với con gái mình về mối quan tâm của cô ấy? Nếu ngài nghĩ rằng cô ấy sẽ gặp khó khăn trong việc điều chỉnh cuộc sống ở đây, vậy hãy hỏi cô ấy xem liệu ngài có thể làm gì đó để giúp cô ấy không."

"Ta vừa được khuyên không nên xào xáo quá khứ của cô ấy lên, Harrison. Tất cả chúng ta đều muốn giúp cô tiến lên phía trước, con trai. Cháu đã không nghe cô ấy nói đêm qua sao? Cô ấy tin rằng sẽ chỉ ở đây một thời gian ngắn và sau đó trở lại nước Mỹ. Cô ấy cảm thấy một lòng trung thành rất lớn với bốn người đàn ông đó." Ông đưa lời nhận xét cuối cùng của mình cho bác sĩ Wells. "Ông nói đúng về điều đó."

Bác sĩ Kendleton tuyên bố: "Ngài không thể xoá bỏ những gì đã xảy ra với cô ấy. Nhưng với những hành động và sự kiên nhẫn, con gái của ngài sẽ có một tương lai đầy đủ, xứng đáng."

Harrison đã phải cực kỳ kiềm chế để không bộc lộ sự tức giận của mình. "Tại sao tất cả các vị đều tin rằng cô ấy đã trải qua sự thử thách kinh khủng nào đó vậy? Cô ấy không phải là một tù nhân trong suốt những năm tháng đó, cô ấy đã có một cuộc sống tốt đẹp, được cung cấp mọi thứ cô ấy cần, và chắc chắn đã được yêu thương. Ngài sẽ tạo ra một sai lầm nghiêm trọng vì đã không để cho cô ấy nói về các anh mình, thưa ngài. Họ là gia đình của cô ấy. Tất nhiên cô ấy trung thành với họ."

"Chúng ta phải lắng nghe các chuyên gia," Lord Elliott khẳng định. "Họ biết rõ hơn cháu hay ta làm sao để giúp Victoria."

Harrison không biết anh có thể nói thêm điều gì nữa với người đàn ông. Anh ngạc nhiên trước hành vi của ông. Thật không giống Elliott khi thiếu chắc chắn về chính mình như thế. Ông thường là một người đàn ông rất kỷ luật, có phương pháp, và chắc chắn là rất hợp lý. Nếu chỉ cần nghĩ về điều đó, ông sẽ tìm thấy sự đúng đắn khi chấp nhận Mary Rose như những gì cô đã là.

Nếu hai người họ được ở riêng với nhau, anh sẽ yêu cầu ông nói với anh điều mà ông đang sợ hãi là gì.

Elliott hẳn phải đoán được Harrison đang nghĩ gì, vì ông đột nhiên nói, "Ta sẽ không để mất cô ấy đâu, con trai. Ta sẽ làm bất cứ điều gì để làm cho cô ấy hạnh phúc."

"Chúng ta đều muốn những gì tốt nhất cho cô ấy," Lillian xen vào.

Harrison thở dài. "Những gì tôi muốn là tất cả các vị nhận ra rằng vợ tôi là một phụ nữ trẻ đáng yêu. Cô ấy không cần phải thay đổi. Không ai có bỏ thể xóa quá khứ của mình, và nếu các vị lắng nghe cô ấy nói về những năm tháng lớn lên của cô ấy, các vị sẽ nhận ra rằng thật sai lầm khi cố gắng làm cho cô giả vờ là đã không có gì xảy ra."

"Chúng tôi không muốn thay đổi cô ấy," Barbara nói. "Chúng tôi chỉ muốn mở rộng sự giáo dục và những trải nghiệm của cô ấy thôi."

Bác sĩ Kendleton lại chiếm diễn đàn lần nữa khi đưa ra một vài gợi ý để "xử lý" Victoria.

Harrison không thể nghe những thứ vợ vẫn ấy thêm được nữa. Không nói một lời, anh rời khỏi thư viện. Anh đã có một thôi thúc gần như áp đảo muốn đóng gói vợ mình và đưa cô trở lại Montana. Ý tưởng về bất cứ ai đang cố gắng cải thiện cô trở nên hoàn hảo làm anh kinh hoàng.

Anh quyết định đợi vài ngày trước khi nói chuyện với Lord Elliott. Anh sẽ cho người đàn ông thời gian để quen với việc có con gái của mình bên cạnh, sau đó đưa ông sang một bên và nhắc nhở ông về những gì ông đã quên. Tình yêu của người cha nên vô điều kiện. Mary Rose không cần phải thay đổi. Cô cần được yêu thương và được chấp nhận vì cô là ai. Harrison sốt sắng hy vọng Elliott sẽ sớm nhận ra những cảm giác của mình và bắt đầu hợp lý trở lại.

Anh nhìn qua vợ mình, để đảm bảo rằng cô vẫn ổn. Mary Rose đang đứng trên một chiếc ghế đầu ở giữa phòng ngủ với hai cánh tay giang ra hai bên, trong khi hai người phụ nữ đo đạc. Cô đang nhìn chăm chăm lên trần nhà và có vẻ buồn chán với tất cả những phiền phức đang diễn ra xung quanh. Anh huyết sáo để thu hút sự chú ý của cô. Lillian vội vã đi qua anh khi anh buột ra tiếng động chói tai ấy.

"Chàng trai thân mến của ta, người ta không huýt lên để gây chú ý. Cách cư xử của cháu đâu rồi?"

"Harrison có cách cư xử tuyệt vời," Mary Rose nói vọng ra. "Tôi có thể xin rời khỏi cái ghế này bây giờ không? Tôi muốn nói chuyện với chồng tôi."

"Không, cháu yêu, hãy ở yên chỗ đó," Lillian ra lệnh. "Cháu có thể nói chuyện với Harrison sau. Chúng ta phải làm việc."

"Em yêu, anh phải quay về London để đóng gói một số giấy tờ. Anh sẽ trở lại khi đêm xuống."

Cô muốn đi với anh, nhưng yêu cầu của cô đã bị Cô Lillian từ chối.

"Tôi muốn hôn Harrison tạm biệt", cô tuyên bố.

"Không, cháu yêu," Lillian trả lời.

Harrison phớt lờ người cô. Anh băng qua phòng, khum cầm vợ trong bàn tay, và hôn cô. Anh nấn ná trước nhiệm vụ, nhưng Mary Rose dường như không quan tâm. Không màng đến sự thất kinh của người cô, cô vòng tay quanh anh và hôn đáp lại anh.

Anh rời đi một vài phút sau đó. Anh đã dành phần lớn buổi chiều trong khu vực lưu trữ liên kê văn phòng London của mình. Có một đồng giấy tờ trên bàn làm việc của anh, và anh biết anh có ít nhất công việc của một tháng đang đợi anh. Trong khi anh sắp xếp các hộp sổ cái cũ và thư từ, trợ lý của anh kiểm tra danh sách các câu hỏi của anh về các vấn đề kinh doanh cấp bách hơn.

Harrison đã không trở lại ngôi nhà thôn dã của Elliott cho đến sau khi mặt trời lặn. Ngôi nhà chật ních với những người họ hàng và bạn bè thân thiết.

Vợ anh có vẻ nhẹ nhõm khi nhìn thấy anh. Cô đang ngồi giữa cha và bạn mình, Eleanor, trên một trong những chiếc ghế sofa dài, nhưng nhanh chóng đứng dậy khi anh bước vào phòng khách. Việc để lộ cảm xúc trước khách khứa không phải là hành vi chấp nhận được, nhưng cả Harrison, người biết rõ, và Mary Rose, người không biết, đều không bận tâm đến các quy ước xã hội. Họ luồn lách qua gia đình và bạn bè để gặp nhau. Anh vươn tay đến cô khi cô ném bản thân vào vòng tay anh và ôm anh thật chặt.

"Em nhớ anh," cô thì thầm.

Anh cúi xuống và hôn lên trán cô. "Buổi chiều của em thế nào, người yêu dấu?"

"Cuồng nhiệt," cô trả lời. "Lillian đang cau mày nhìn chúng ta kìa. Em tự hỏi liệu bây giờ em lại làm gì sai chẳng."

Anh giải thích: "Chúng ta không nên để bất cứ ai nhìn thấy chúng ta muốn chạm vào nhau nhiều như thế nào."

"Đó là một quy tắc nghiêm khắc và bền vững à?"

Anh nhún vai. Cuối cùng anh buông cô ra, nhưng sau đó quàng cánh tay quanh vai cô và kéo cô vào bên cạnh anh.

Lord Elliott đang nhìn anh với vẻ ngạc nhiên. Harrison đoán rằng anh lại sắp nghe một lần nữa rằng anh đã thay đổi nhiều thế nào.

Hai người họ đi ngang qua cha cô. Lillian cau mày với sự không hài lòng.

"Thật không giống cháu khi phô bày bản thân như thế, Harrison. Buông vợ của cháu ra nào."

"Hãy để cậu ấy yên, Lillian. Cậu ấy không còn là một cậu bé mà cô có thể ra lệnh được nữa" Hãy đến và tham gia cùng chúng ta nào, con trai. Eleanor vừa nói cho chúng ta biết cô ấy thích được ở nước Anh nhiều như thế nào."

Mary Rose và Harrison ngồi trên chiếc trường kỷ đối diện cha và bạn cô. Lillian ngồi ở một cái ghế bành bên cạnh những chiếc sofa.

Eleanor tuyên bố một cách nhiệt tình. "Tôi yêu nơi này. Tôi có cô hầu gái riêng và tất cả mọi người đều rất tử tế với tôi."

"Cô ấy thích được nuông chiều," Mary Rose thì thầm với chồng.

"Victoria, một quý cô không thì thầm những bí mật trong khi ở bên những người khác", cô Lillian nói.

"Vâng, thưa cô Lillian."

Tuy nhiên, bà vẫn chưa xong việc điều chỉnh cháu gái của mình. "Ngừng đổ sụp trên ghế đi, cháu thân yêu, hãy vươn thẳng cột sống của cháu lên với niềm tự hào. Cháu là một Elliott, ta sẽ làm cháu nhớ."

"Cô ấy là một MacDonald", Harrison ngắt lời, chỉ để làm cho rõ.

"Nhưng cũng là một Elliott," Lillian khẳng khẳng.

Mary Rose cố gắng ngồi theo cách của người cô và cảm thấy thiếu thoải mái kinh khủng. Lillian nhắc cô nhớ đến một vị tướng. Lưng bà thẳng tưng như một que nhồi thuốc súng. Bà trông như thể sắp sửa gãy đôi. Lillian xếp hai tay trên lòng. Mary Rose bắt chước hành động này và được khen thưởng bằng một cái gật đầu và một nụ cười từ người họ hàng của mình.

"Thật khó để biết được một quý cô như thế nào ở đây," Eleanor xen vào. "Các quy tắc ứng xử rất khác với nước Mỹ. Lady Barbara đã nói với tôi rằng một quý cô thực sự sẽ không bao giờ lúng túng. Bạn có biết về quy tắc đó không, Mary Rose?"

"Không, tôi không biết."

"Tên cô ấy là Victoria. Vui lòng gọi cô ấy theo tên chính thức," Lillian hướng dẫn. "Các quy tắc không nên khác biệt", bà tiếp tục. "Một quý cô là một quý cô, không quan trọng cô ấy cư trú ở đâu. Jane Carlyle đã định nghĩa một quý cô là người không đặt chân vào bếp của chính mình trong hơn bảy năm. Tôi tin rằng bà ta nói đúng."

Mary Rose cảm thấy muốn vung tay lên trong tuyệt vọng. Cô chưa bao giờ nghe thấy những điều vớ vẩn như thế. Cô nhận thấy Eleanor trông như bị tàn phá bởi ý kiến của Cô Lillian. Cô ấy rõ ràng đã ghi khắc định nghĩa ấy vào tim. Bạn của cô mở quạt và vẫy nó theo hướng Mary Rose.

"Tôi đã từng là một quý cô, và tôi vẫn là thế nếu Mary Rose ... Ý tôi là Victoria, đã không buộc tôi phải đi vào nhà bếp của bạn ấy ở quê nhà. Tôi thậm chí còn phải nấu ăn nữa kìa, Lady Lillian. Bây giờ tôi phải đợi bảy năm trước khi tôi được coi là một quý cô lần nữa ư?" Lillian tỏ ra choáng váng vì lời thú nhận của Eleanor. "Cháu đã nấu ăn sao?"

Mary Rose nhìn cha cô. Ông có vẻ bối rối bởi sự chuyển hướng của cuộc trò chuyện. Cô quyết định thay đổi chủ đề. "Con muốn xem quê nhà của Harrison," cô buột ra. "Anh ấy đã khoe khoang rằng Cao Nguyên của anh ấy đẹp như thung lũng của con ở quê nhà, và con muốn tự mình nhìn xem liệu anh ấy..."

Vẻ mặt của cha cô đã ngăn cô nói tiếp. Ông trông có vẻ giận dữ. Cô đã nói điều gì sai chẳng?

"Con đã làm phiền ngài sao, thưa cha?"

"Không, tất nhiên là không," ông trả lời. "Ta đang suy nghĩ về điều khác, con yêu," ông nói thêm. "Cao Nguyên thật đẹp. Harrison nói đúng về điều đó."

"Con muốn xem nhà của anh ấy trước khi con trở lại Montana. Liệu có đủ thời gian không?" Cô hướng câu hỏi cuối cùng về chồng mình. Anh gật đầu.

"Chúng ta sẽ dành thời gian."

"Chuyện vợ vẫn gì về việc rời đi thế này?" Lillian lắp bắp. "Victoria, đây là nhà của cháu."

"Ngừng việc bắt bẻ cô ấy đi, Lillian. Con gái tôi cần thời gian để ... ổn định."

Elliott trao cho em gái của mình một cái nhìn nghiêm khắc. Bà ngay lập tức ngậm miệng lại.

Mary Rose có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong bầu không khí, nhưng cô không hề biết nguyên nhân gây ra sự thay đổi này là gì. Cha cô và Cô của cô đều có vẻ buồn bã về điều gì đó.

Mary Rose cảm thấy cần phải xin lỗi. Cô đoán là cô sẽ phải tìm ra cô nên làm điều gì trước. Cô biết bằng cách nào đó cô chịu trách nhiệm về sự im lặng đột ngột và những cái cau mày nhanh chóng của họ.

Cô gần như đã buột ra một tiếng thở dài thất vọng lớn nhưng đã kềm chế bản thân kịp thời. Cô không muốn bị Cô của cô chỉ trích lần nữa, và do đó

cô giữ im lặng.

Harrison đột nhiên vươn tới và nắm lấy tay cô. Sau đó cô nhận ra mình đang vặn xoắn các ngón tay lại với nhau. Sự động chạm của anh đã xoa dịu cô. Cô giữ chặt lấy chồng và nhích đến gần anh hơn. Cuộc trò chuyện chuyển sang những phong cách mới nhất trong thời trang của phụ nữ. Mary Rose muốn nói về công việc của cha mình thay vì thế. Harrison đã nói với cô rằng Lord Elliott từng là thành viên của Nghị Viện, nhưng đã nghỉ hưu nhiệm vụ đó từ khi vợ ông qua đời. Ông vẫn hoạt động phía sau hậu trường và đã mang lại một số thay đổi quan trọng trong chính phủ. Mary Rose tò mò muốn biết những thay đổi này là gì.

Cô sợ phải hỏi, lo rằng cô sẽ bị khiển trách vì chuyển hướng câu chuyện. Và vì vậy cô lắng nghe khi Cô của cô than thở về đuôi váy dài, hoặc đúng hơn là dòng thác vải vóc tạo ra một chiếc đuôi dài lê thê đằng sau một chiếc váy của phụ nữ, đang là thời thượng. Lillian không quan tâm nhiều đến những chiếc áo khoác ngắn cũng đang hợp một hiện thời, hoặc cái áo choàng hồ thẹn nhấn mạnh đến hông của phụ nữ. Những thứ đó rất đẹp và tuyệt hảo cho một phụ nữ trẻ, hông hẹp, nhưng không phù hợp chút nào cho người phụ nữ lớn tuổi hơn, đoan trang hơn.

Barbara và chồng cô, Robert, đi đến để tham gia cuộc thảo luận. Bữa tối sẽ không được phục vụ trong ít nhất một giờ đồng hồ nữa, có nghĩa là nhiều hơn 60 phút phải nghe về quần áo. Những người đàn ông không thấy chán sao? Mary Rose nhìn Harrison để tìm hiểu. Mặc dù biểu hiện của anh không để lộ với cô bất kỳ điều gì, rồi sau đó cô nhận ra anh đang nhìn chăm chăm qua vai Cô Lillian của cô. Cô đoán anh đang nghĩ về một điều gì đó khác và chỉ giả vờ là đang lắng nghe cuộc nói chuyện đang diễn ra xung quanh anh.

Cô quyết định noi theo gương anh, sau đó nhận ra điều mình làm mới sai lầm làm sao, bởi vì những suy nghĩ của cô ngay lập tức quay trở về với gia

đình cô tại quê nhà. Cô hình dung những gì các anh trai của cô đang làm vào lúc này và đột nhiên nhớ da diết thung lũng của cô.

"Đúng không, Victoria?" Eleanor hỏi.

Cô đã giật mình trở lại với hiện tại bởi giọng nói lạnh lạnh của bạn cô. "Tôi làm gì cơ?"

"Chơi tennis," Eleanor giải thích. "Bạn không lắng nghe sao?"

Không, cô đã không lắng nghe. "Không, tôi không chơi tennis."

"Chúng tôi sẽ phải dạy cho cháu, cháu thân mến," Chú Robert nhấn mạnh. "Bây giờ nó đang khá được ưa chuộng."

"Cô ấy chơi đàn piano," Harrison thông báo cho cả nhóm. Giọng anh nghe có vẻ tự hào.

Cô siết chặt tay anh. "Không, em không chơi." Cô buột miệng.

Anh nhướn mày lên và cúi xuống gần cô. "Em không ư?"

"Không, em không chơi piano ở England," cô giải thích. Cô siết chặt tay anh lần nữa, lặng lẽ nài xin anh chiều theo ý cô.

Harrison không thể hiểu được điều gì đã xảy ra với cô. Anh có thể nói cô rất buồn bã nhưng anh không có ý tưởng tại sao. Cô nên tự hào về thành tích của mình, không phải là che giấu chúng đi. Anh quyết định rằng anh sẽ phải đợi cho đến sau đó để tìm ra điều gì sai. Bây giờ anh sẽ chiều ý cô. "Được rồi," anh đồng ý. "Em không chơi piano ở England."

Cô nói lỏng cú siết trên anh. Cô biết cô sẽ phải giải thích động cơ của cô khi họ ở một mình, và cô không chắc liệu cô có thể diễn tả được cảm giác của cô để anh hiểu hay không. Cô nhớ cách cô và Adam ngồi cạnh nhau trên băng ghế dương cầm và chơi bài song tấu của họ cùng nhau làm sao. Họ sẽ bật cười khi một trong số họ bỏ lỡ một nốt nhạc, và đôi khi cô sẽ đẩy nhanh hơn nhịp điệu và cố gắng hoàn thành nhạc khúc trước Adam. Đó là một khoảng thời gian vui vẻ, và cô chỉ tìm cách bảo vệ các ký ức. Nếu một trong những người họ hàng của cô ở England chế nhạo kỹ thuật hay khả năng của cô, Mary Rose sẽ cảm thấy họ cũng đang chế nhạo cả anh trai của cô nữa. Cô không định để cho điều đó xảy ra. Cho đến bây giờ, Cô Lillian của cô đã tìm thấy lỗi trong mọi thứ về cô. Mary Rose đã cố gắng khoan dung và bỏ qua những lời chỉ trích, bởi vì cô muốn làm cho cha cô và Cô của cô hạnh phúc. Nếu họ không nghe cô chơi đàn piano, thì họ không thể tìm ra lỗi trong kỹ năng của cô, đúng không?

Trong chưa đầy một tuần, hành vi của chính cô đã thay đổi hoàn toàn. Khi lần đầu tiên cô đến, cô đã muốn nói với cha cô về anh các trai của mình. Bây giờ cô không muốn bất kỳ người họ hàng nào biết điều gì về gia đình cô. Cô chỉ tìm cách bảo vệ họ khỏi những lời bình phẩm độc ác nho nhỏ mà cô thường xuyên phải chịu đựng.

Cô biết cô đã khá phi lý. Các anh của cô sẽ không bao giờ biết những gì đã được nói về họ. Điều đó không thành vấn đề. Nó sẽ tàn phá cô khi nghe bất kỳ nhận xét tiêu cực nào về những người đàn ông cô yêu thương. Cô đột nhiên muốn chạy lên lầu và viết một lá thư dài cho các anh của mình. Tuy vậy, cô biết cô không thể rời khỏi phòng. Cô sẽ phải chờ cho đến khi bữa tối kết thúc.

Mary Rose không hoàn toàn thích nghi với sự thay đổi trong lịch trình hàng ngày của cô. Cô thường thức dậy vào lúc bình minh mỗi ngày và luôn lên giường vào khoảng 9 hoặc 10 giờ mỗi đêm. Dù thế, không ai ở England dường như muốn ăn bữa tối trước giờ đi ngủ. Đã chín giờ rưỡi khi người hầu

rốt cuộc cũng chịu rung chuông. Mary Rose gần như đã ngủ gật tại bàn. Không cần phải nói, Cô Lillian có khá nhiều điều để nói về hành vi của cô. Bà đã huých khuỷu tay vào cô rất nhiều lần đến nỗi Mary Rose chắc chắn rằng cạnh sườn của cô sẽ bị thâm tím.

Các quý ông nán lại trong phòng ăn tối để uống cà phê trong khi các quý bà rút lui vào phòng khách để dùng trà sau bữa ăn. Mary Rose buồn ngủ đến mức không chú ý đến những gì cô đang làm. Khi dì Lillian đứng dậy, cô cũng đứng dậy, và sau đó nhặt đĩa của cô để mang vào bếp. Cô vừa chạm tay đến chén đĩa của thím Barbara khi cô nhận ra mình đang làm gì.

Lillian trông có vẻ kinh hoàng. Mary Rose cảm thấy mình như một kẻ xuẩn ngốc. Cô nhanh chóng đặt đĩa của mình xuống, vươn thẳng người, và chậm rãi đi vòng quanh bàn.

Khuôn mặt cô như thể đang bốc cháy. Eleanor thương cảm. Cô ấy khoác vào cánh tay của Mary Rose và thì thầm: "Đừng xấu hổ. Bạn đang làm rất tốt, thực sự đấy. Cười lên nào, Mary, Rose ... Ý tôi là Victoria. Mọi người đều đang quan sát đấy. Cô Lillian của bạn không tuyệt vời sao?" Cô ta kéo Mary Rose đi cùng trong khi lú lo những lời ngợi khen người bà con của cô. "Bà ấy chỉ muốn điều tốt đẹp nhất cho bạn, Victoria. Chắc chắn bạn nhận ra điều đó."

"Chính xác tại sao bạn nghĩ Cô ấy tuyệt vời đến thế?" Mary Rose hỏi.

Eleanor quỳnh quáng với sự phấn khích. "Người Cô yêu quý của bạn đã quyết định rằng tôi cũng phải có tủ quần áo mới. Bà nói với tôi rằng tôi không thể đi cùng bạn trong thành phố mà lại ăn mặc tồi tàn được. Tôi sẽ được đo vào ngày mai."

Mary Rose nhìn về phía chồng mình khi ra khỏi phòng. Anh mỉm cười với cô và giả vờ rằng mọi thứ đều ổn trên thế giới, nhưng ngay khi người hầu

đóng cánh cửa phòng ăn, về mặt anh trở nên cau có tối sầm.

Lord Elliott cắt ngang anh trước khi anh có thể bắt đầu. "Ngừng trừng mắt với ta đi, Harrison. Ta biết cháu không thích cách các em gái ta đang quấy rầy Victoria. Họ chỉ đang cố giúp đỡ. Chắc chắn cháu có thể thấy họ có ý tốt như thế nào. Cháu không muốn vợ mình xấu hổ khi cô ấy được giới thiệu với xã hội, đúng không? "

Ông không cho Harrison thời gian để trả lời câu hỏi và vội vã tiếp tục. "Ta đã yêu cầu sự hợp tác của con, và bây giờ ta sẽ nài xin nó."

Chú vợ Robert của Harrison đã làm gián đoạn cuộc thảo luận khi ông ta trở lại phòng ăn. Ông ta đã lên lầu lần thứ ba để dỗ con trai mình nghỉ ngơi trong đêm. Cậu bé đang gặp khó khăn, ông giải thích khi lấy chỗ ngồi của mình. "Tôi đã bỏ lỡ điều gì sao?" ông ta hỏi.

"Lord Elliott đang yêu cầu tôi hợp tác," Harrison trả lời.

"Phải," Elliott đồng ý. Ông hạ thấp ánh mắt xuống tấm khăn trải bàn và, trong một hành động vô thức, bắt đầu vuốt phẳng một nếp nhăn tưởng tượng khi ông thu thập những suy nghĩ của mình. "Ta sẽ trở nên bướng bỉnh về điều này," Elliott tuyên bố. "Hạnh phúc của con gái ta là vấn đề, và trong trường hợp này, ta tin rằng mục đích sẽ biện minh cho phương tiện. Con đã làm được một điều kỳ diệu, con trai. Con đã tìm thấy Victoria của ta và đưa cô ấy về nhà với ta. Bây giờ hãy để ta trở thành cha của cô ấy. Hãy cho phép ta biết điều gì tốt nhất cho cô ấy. Ta muốn giúp hướng dẫn cô ấy vào cuộc sống mới. Đừng chống lại gia đình. Tất cả chúng ta cần sự hỗ trợ của con bây giờ. Victoria trông chờ sự phê duyệt của con và nếu con cũng khuyến khích cô ấy quên đi quá khứ, ta tin rằng cô ấy sẽ thích ứng chẳng tốn mấy thời gian. Cô ấy chống lại sự thật về việc cô ấy là ai. Khi hai con ở bên nhau, con gọi cô ấy là Mary Rose phải không? "

"Vâng con có gọi."

"Tên cô ấy là Victoria", Robert nhắc nhở anh. "Cô ấy nên quen với việc nghe nó."

"Cô ấy không phải là một đứa trẻ," Harrison lập luận. "Cô ấy biết mình là ai."

"Cậu không nghe cô ấy nói gì tối nay sao?" Robert hỏi. "Cô ấy mong đợi việc trở lại Mỹ."

Elliott gật đầu. "Con gái ta thậm chí chưa ổn định ở đây và đã nói đến việc trở về Hoa Kỳ rồi. Ta sẽ không đánh mất cô ấy lần nữa đâu. Xin hãy giúp ta."

Harrison bị lay chuyển trước lời nài xin xúc động của Elliott. Anh rất khó để từ chối yêu cầu của ông. Anh đã nhìn thấy sự khôn ngoan trong việc hỗ trợ cha vợ, và nếu anh tập trung vào sự thật là Elliott thật lòng muốn điều tốt nhất cho con gái của mình, tất cả đều có ý nghĩa. Anh vẫn cảm thấy khó khăn khi đồng ý, bởi vì với anh, dường như tất cả những người bà con này đều đã quyết định thay đổi Mary Rose.

"Con sẽ làm bất cứ điều gì có thể khiến cho vợ con hạnh phúc," anh hứa. "Nhưng lại một lần nữa con khuyên ngài hãy để cô ấy nói về các anh trai của cô ấy. Cô ấy cần kết nối với họ, thưa ngài. Chắc chắn ngài có thể hiểu cô ấy đã cảm thấy như thế nào."

Elliott không hiểu. "Tại sao con nghi ngờ lời khuyên của các chuyên gia. Thật không giống con khi không hợp lý như thế. Kendleton và Wells không phải là những người mới trong lĩnh vực chuyên môn của họ. Cả hai đều đã mạnh mẽ khuyến cáo rằng chúng ta phải giúp Victoria hướng về phía trước. Ta sẽ không lắng nghe bất kỳ lời phản đối nào, và ta sẽ rất cảm kích nếu con

cũng cố gắng khuyến khích con gái ta suy nghĩ về cuộc sống của cô ấy ở đây."

Harrison cảm thấy như bị bẫy trong một hòng kim bằng thép. Bản năng của anh nói với anh rằng con đường mà Elliott đang theo là sai, nhưng làm sao anh có thể tranh cãi được với các chuyên gia? Rốt cuộc họ có đúng với đánh giá của họ không?

Cuối cùng anh cũng thừa nhận sự thật. Anh thích Mary Rose chính xác như cách cô vẫn là. Anh không muốn cô thay đổi, và thực tế đó đặt anh vào hướng đối nghịch với cha cô. Địa ngục, điều đó thật phức tạp, và Harrison thậm chí còn không thể bắt đầu tưởng tượng nỗi sợ hoang mang mà Mary Rose hẳn đang cảm thấy.

Cô đã bị mắc kẹt giữa hai thế giới, và là chồng cô, không phải trách nhiệm của anh là giúp cô thực hiện quá trình chuyển đổi sao?

Cuộc nói chuyện ở bàn đã chuyển sang các vấn đề khác, và những người đàn ông đã không tham gia cùng các phụ nữ trong một thời gian dài. Mary Rose không thể ngừng ngáp, quá nhiều sự thất kinh cho Cô của cô. Cuối cùng cô được phép đi lên lầu trước nửa đêm một chút.

Cô không muốn đi ngủ mà chưa nói mọi thứ với các anh trai và Mama Rose của cô trước, và vì thế, sau khi cô hầu giúp cô thay quần áo, cô ngồi xuống bên chiếc bàn thanh nhả và viết hai lá thư dài. Cô cũng bao gồm một lưu ý dài để anh trai của cô đọc cho Corrie nữa.

Có thêm một bông hồng thân dài khác trên gối. Cô hài lòng với cử chỉ của chồng, mặc dù cô vẫn không hiểu được động cơ đằng sau nó. Cô đã không hỏi anh tại sao anh đột nhiên trở nên lãng mạn vì cô biết anh sẽ chỉ nhấn mạnh rằng anh luôn luôn chu đáo và dịu dàng.

Chồng cô có một lý do cho mọi điều anh làm. Đúng thời điểm cô sẽ tìm ra những gì anh đã ấp ủ, và cô thừa nhận cô thích sự bí ẩn trong trò chơi này của anh. Cô hầu gái đã kể với cô, Harrison đã nói gì khi anh ra lệnh về đoá hoa nhĩ?Ồ, vâng, cô nhớ. Anh muốn nhắc nhở cô về điều gì đó quan trọng. Mary Rose buột ra một tiếng ngáp lớn, hoàn toàn không ra dáng quý cô và đi ngủ. Cô rơi vào giấc ngủ vài giây sau đó trong lúc đang giữ hai món quà quý giá. Chiếc mẽ đay mà Mama Rose đã tặng cô trong một tay và hoa của Harrison trong tay kia.

Chồng cô đến giường một giờ sau đó. Anh đặt cái mẽ đay và hoa trên chiếc bàn cạnh giường, sau đó kéo vợ mình vào vòng tay và ngủ quên khi đang ôm cô. Anh đã cố đánh thức cô dậy trong những giờ tắm tối trong đêm, nhưng cô vợ nhỏ bé dịu dàng của anh đã ngủ say như chết và không thể đánh thức được. Cuối cùng anh bỏ cuộc và đi ngủ. Cô hôn đánh thức anh dậy lúc bình minh và trao cho anh chính xác những gì anh cần và khao khát, và nhiều hơn nữa. Anh đã hết sức mãn nguyện, anh rơi vào giấc ngủ một lần nữa.

Mary Rose lặng lẽ ra khỏi giường để không làm phiền Harrison. Cô rửa mặt và mặc quần áo rồi đi xuống cầu thang để tìm bữa sáng. Nhân viên không quen với những người dậy sớm, và khi Lady Victoria sai bước trong nhà bếp, cô đã gây ra một sự chấn động. Edward nhanh chóng đưa cô vào phòng ăn, kéo ra một cái ghế cho cô, và cầu xin cô ngồi xuống.

Cô đã từ chối lời đề nghị về món thận hầm gia vị với trứng và bánh xốp, và yêu cầu hai miếng bánh mì nướng và một tách trà. Bữa ăn sáng nhanh chóng kết thúc, và Mary Rose hỏi người quản gia liệu cô có thể vào thư viện của cha cô không.

Ông cho rằng đó là một ý tưởng hay. "Cô vẫn chưa nhìn thấy chân dung của mẹ cô, đúng không, Lady Victoria? Cha cô đã chuyển nó từ nơi cư ngụ của ngài ấy ở London đến vào chiều hôm qua."

Cô đi theo người quản gia lên cầu thang và xuống hành lang thứ hai. Ngôi nhà thật tĩnh lặng, vì mọi người vẫn đang ngủ say.

"Cha tôi thường dậy lúc mấy giờ?" cô hỏi với giọng thì thầm nhẹ nhàng để không làm phiền bất cứ ai.

"Gần như sớm bằng tôi, thưa tiểu thư. Chúng ta đến nơi rồi." ông nói thêm khi họ đến thư viện. Ông đẩy cánh cửa mở ra cho cô và khom người. "Cô có muốn gì thêm nữa không?"

Cô lắc đầu, cảm ơn sự trợ giúp của ông và bước vào trong. Thư viện bị che phủ bởi bóng tối. Mùi hương của những quyển sách cũ và da thuộc mới bao quanh cô khi cô đi đến ô cửa sổ đôi. Cô kéo những tấm màn dày ra và quay sang lò sưởi. Bức chân dung mẹ cô rất đáng yêu. Cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu và cố gắng tưởng tượng bà trông như thế nào.

"Chúa lòng lành, Victoria, con đang làm gì vào giờ giấc sớm sửa thế này?"

Cha cô đứng ở ngưỡng cửa. Ông có vẻ bị giật mình khi nhìn thấy cô. Cô mỉm cười với ông. Tóc ông, cô nhận thấy, vẫn đang dựng đứng. Rõ ràng ông vừa ra khỏi giường. Ông vẫn chưa mặc quần áo để gặp gỡ ai, ngoài khoác một chiếc áo choàng màu đen dài và dép da màu nâu.

"Con đã quen dậy sớm, thưa cha. Ngài có phiền lòng rằng con đang ở trong thánh địa của ngài không?"

"Không, không, tất nhiên là không." Ông vội vã đi tới bàn làm việc và ngồi xuống tràng sau nó. Rồi ông bắt đầu xếp đi xếp lại một chồng giấy tờ.

Ông lo lắng khi ở một mình cùng cô. Mary Rose không biết điều gì đã gây ra phản ứng này. Mặc dù cô muốn ông được thoải mái nhưng không chắc

nên làm thế nào.

Sự chú ý của cô quay trở lại bức chân dung. "Bà ấy như thế nào?"

Elliott ngừng xáo trộn giấy tờ và tựa lưng vào ghế. Biểu hiện của ông dịu đi. "Bà ấy là một phụ nữ đáng chú ý. Con có muốn biết chúng ta đã gặp nhau thế nào không?"

"Vâng, làm ơn."

Cô ngồi xuống một cái ghế và xếp đôi tay lại trong lòng. Trong một giờ tiếp theo, cô lắng nghe cha cô nói về Agatha của mình. Mary Rose tò mò về người phụ nữ, tất nhiên, và muốn biết mọi thứ có thể về bà, nhưng khi cha cô nói xong, cô vẫn không cảm thấy có liên kết gì với Agatha. Cô lại nhìn lên bức chân dung một lần nữa.

"Con rất tiếc đã không biết bà ấy. Ngài đã biến bà ấy trở thành một vị thánh, thừa Cha. Chắc chắn bà ấy phải có vài sai sót nào đó chứ, hãy nói cho con biết chúng là gì."

Lord Elliott tiếp tục kể cho cô mọi thứ về tính nết cứng đầu phi lý của mẹ cô.

Có những lúc Mary Rose ngắt lời để hỏi ông nhiều câu hỏi, và sau một giờ nữa trôi qua trong cuộc trò chuyện dễ chịu, cô tin rằng cha cô đã vượt qua được nỗi lo lắng của mình và cảm thấy thoải mái hơn một chút với cô. Người mẹ mà cô chưa bao giờ biết đã kéo hai người họ lại cùng nhau.

Từ sáng hôm đó, việc cô vào thư viện và đọc cho đến khi cha cô tham gia cùng đã trở thành một nghi thức. Họ sẽ ăn sáng từ những chiếc khay bạc mà các người hầu mang lên, và họ sẽ dành hầu hết các buổi sáng cùng nhau. Mary Rose không bao giờ nói về quá khứ của cô, bởi vì cô đã nghe Cô

của mình nói nhiều lần về việc cô đã làm bà đau khổ khi nghe cô nói chuyện về các anh trai, và vì thế cô đã khuyến khích ông kể cho cô nghe về gia đình của ông. Cô nghĩ về thời gian bên nhau của họ như một bài học lịch sử, nhưng vẫn thấy nó rất dễ chịu.

Cô từ từ bắt đầu buông lơ sự cảnh giác của mình, và sau vài tuần biết về ông, cô đã nhận ra cô thích ông nhiều như thế nào. Một buổi sáng, khi đã đến lúc cô rời khỏi ông và đến với Cô Lillian để biết kế hoạch của ngày hôm đó, cô đã làm cha cô ngạc nhiên bằng cách hôn trên trán ông trước khi rời khỏi phòng.

Elliott bị choáng ngợp trước sự biểu lộ tình cảm tự phát của con gái mình. Ông lúng túng vỗ nhẹ vào vai cô và nói với cô bằng một giọng cộc lốc rằng đừng để Cô của cô phải chờ đợi.

Ông thông báo với các em của mình tối hôm đó rằng Victoria của ông đã ổn định.

Tình huống hoàn toàn ngược lại. Mary Rose đã trở thành một nữ diễn viên hoàn hảo, và không ai, thậm chí cả Harrison, có thể nhận ra cô đã khổ sở như thế nào. Cô quá đổi nhớ nhà và các anh trai, cô đã khóc thầm khi ngủ gần như mỗi đêm, nắm chặt cái mẽ day của cô trong tay.

Harrison không ở đó để an ủi cô. Anh đã được trao một núi công việc để hoàn thành cho Lord Elliott và do đó buộc phải trải qua các ngày và đêm trong tuần và ở thành phố. Cô chỉ gặp anh trong những ngày cuối tuần, nhưng khi đó ngôi nhà thôn quê luôn đầy ắp với những người thân và bạn bè, nên họ hiếm khi được ở một mình.

Harrison bị ám ảnh với việc tìm kiếm bằng chứng kết tội George MacPherson. Bất cứ khi nào có được thời gian rảnh rỗi, anh lên phòng ngủ của họ và chất đống những cuốn sổ cũ mà anh mang từ London về để tìm

kiểm sự sai biệt tiềm ẩn. Douglas đã lấy tiền của người trông trẻ, và cô ả đã lấy nó từ MacPherson. Hẳn ta có được nó ở chỗ quái quỷ nào cơ chứ, Harrison sẽ lằm bằm với bản thân như thế. Điều đó làm anh phát điên vì không thể tìm ra.

Mary Rose vẫn chưa gặp người trợ lý của cha mình. Cô được cho biết rằng MacPherson đã đi nghỉ phép ngay khi cô đến Anh. Ông ta đã đánh điện xin kéo dài kỳ nghỉ và vẫn chưa trở lại làm việc.

Cô nói với Harrison rằng cô nghĩ cô sẽ không bao giờ gặp người đàn ông vì cô hoàn toàn mong đợi sẽ trở lại Montana trước khi tuyết rơi, và nó không có vẻ như MacPherson có kế hoạch trở lại nước Anh bất cứ lúc nào. Harrison đã không đồng ý với điều đó cũng như với giả định của cô.

Thời gian trôi đi, cô càng ngày càng trở nên sầu muộn. Cô đã viết thư cho các anh mình ít nhất là một tá lần và vẫn không nghe thấy một lời từ họ. Cô không muốn làm phiền Harrison với sự lo lắng của cô, rằng có chuyện gì đó đã xảy ra và các anh trai cô đang cố che dấu cô khỏi những tin xấu, và vì vậy cô cảm thấy bất an về điều đó trong im lặng. Cô cũng không nghe được tin từ Mama của cô, và cô biết Cole đã gửi cho bà địa chỉ của Mary Rose. Có chuyện gì đã xảy ra với bà chăng?

Chúa nhân từ, cô sẽ làm gì nếu Mama của cô cần cô và cô không thể đến với bà?

Đương nhiên sự lo lắng về gia đình cô đã đẩy cô đến giới hạn. Mỗi quan hệ của cô với Cô Lillian ngày càng trở nên mong manh. Eleanor đã trở thành con cưng của Cô của cô, và Lady Lillian liên tục so sánh hai cô gái trẻ. Eleanor đã hợp tác; Mary Rose thì không. Eleanor đánh giá cao những gì gia đình có thể làm cho mình. Cô ấy rất yêu thích quần áo mới của mình và nhận ra tầm quan trọng của việc tỏ ra thông minh mọi lúc. Mary Rose sẽ làm tốt khi học theo gương của bạn cô. Không ai từng nhìn thấy Eleanor với một

vết bẩn trên áo choàng hoặc mái tóc không đúng chỗ. Cô ấy không bao giờ chạy tới bất cứ đâu. Chà, khi tất cả các buổi ra mắt chính thức bắt đầu, Eleanor sẽ sẵn sàng, nhưng còn con gái của Lord Elliott thì sao? Có bất kỳ ai trong số họ có thể chịu đựng được nếu cô làm họ xấu hổ không?

Mary Rose không thể hiểu nổi ám ảnh của người Cô với những vấn đề nông cạn như thế. Cách cư xử của tầng lớp thượng lưu khiến cô bối rối. Phụ nữ dường như dành hầu hết thời gian trong ngày của họ để thay đổi quần áo. Mary Rose được trông đợi mặc trang phục cưỡi ngựa vào buổi sáng, rồi đổi thành váy mặc ban ngày, sau đó là áo đầm uống trà, và cuối cùng mặc một chiếc váy dạ tiệc sang trọng. Đối với cô, có vẻ như cô luôn phải chạy lên cầu thang để mặc vào thứ gì đó khác.

Phụ nữ cũng không được tham gia vào các cuộc thảo luận về các vấn đề chính trị. Không được xem là quý cô khi thể hiện trí thông minh của mình. Cô có muốn làm Harrison ngượng ngùng bằng cách cư xử như một người bình đẳng không? Không, không, dĩ nhiên cô không làm, Cô của cô đã ban hành sắc lệnh như thế rồi. Mary Rose phải học cách nói chuyện về tổ ấm và gia đình. Cô phải trưng ra nụ cười cho thế giới, và nếu cô muốn tranh cãi hoặc chỉ trích, chao ôi, điều đó dành cho nhân viên của cô. Hoàn toàn đúng khi tìm thấy lỗi lầm ở những người hầu.

Mary Rose đã không nói cô nghĩ về quan điểm của người Cô. Cô biết cô đã làm nản lòng người thân của mình. Cô muốn làm hài lòng các cô, thím và cha cô, và do đó, mỗi buổi sáng, cô đã thề sẽ cố gắng hơn một chút để đáp ứng mong đợi của mọi người. Thím Barbara gợi ý cô hãy nghĩ về mình như một tấm vải trắng và để cho họ tạo ra một kiệt tác.

Tháng Tám và hầu hết tháng Chín đã dành để chuẩn bị cho sự ra mắt của cô trong xã hội. Mary Rose đã học được tất cả về hệ thống thứ bậc trong số các quý ông và quý cô có tước hiệu, họ quan tâm đến điều gì, cô nên tránh những ai và cô nên đặc biệt tử tế với những ai, và bla, bla, cho đến khi tâm

trí của cô trở nên lộn xộn với tất cả các chi tiết không quan trọng mà cô không dám quên.

Cô trải qua những buổi chiều của mình để học tập trong lúc ngồi với các em họ của mình trong nhà kính của cha cô, học cách làm các công việc may vá và các nghề thủ công khác.

Lord Elliott tiếp tục chồng chất công việc trên Harrison. Anh được gửi đi từ đầu này đến đầu kia của nước Anh về vấn đề kinh doanh, và trong những dịp hiếm hoi khi anh trở về với vợ, cô chắc chắn đề cập đến chủ đề trở về quê nhà. Harrison đã lảng tránh bằng cách bảo cô chờ thêm một chút nữa trước khi cô quyết định.

Anh cũng khen ngợi cô liên tục, quá nhiều đến nỗi cô bắt đầu tự hỏi phải chăng anh thích những gì đang được làm với cô.

Sự bùng phát chống đối cuối cùng diễn ra chỉ một ngày trước khi cô tham dự buổi ra mắt đầu tiên của cô. Cô tìm thấy Cô Lillian trong phòng ngủ đang lục tung quần áo của cô.

"Cô đang làm gì thế, Cô Lillian?"

"Ann Marie nói với ta là cháu vẫn mặc những thứ váy phòng này, Victoria. Hiện giờ chúng đã không còn thời trang nữa. Cháu không nhớ sao, cháu yêu? Những chiếc váy bó sát hơn đang thịnh hành. Cháu không nghĩ đến việc ném chúng đi sao?"

Mary Rose kinh hoàng bởi ý tưởng này. Vứt bỏ những chiếc váy hoàn hảo còn tốt nguyên hẵn là tội lỗi. Cô cực lực lý luận với dì của mình.

Một cuộc chiến kéo co là kết quả. Chiếc váy mà dì cô đang cố lấy đi và Mary Rose thì cố giữ lại cuối cùng bị xé làm hai mảnh. Trong giữa cuộc đấu

tranh, những viên đạn chì vung vãi trên sàn nhà.

"Nhân danh Đức Chúa Trời, đó là thứ gì thế?" Cô của cô muốn biết.

"Đó là đạn chì, Cô Lillian. Bạn của cháu, Blue Belle, đã gợi ý rằng cháu nên may một ít vào trong những chiếc áo lót của mình để kéo ghì chúng xuống. Ở miền Tây, gió thỉnh thoảng có thể trở nên mạnh để thổi tung chiếc váy của phụ nữ lên trên đầu cô ấy".

Lillian kinh hoàng vì lời giải thích của cô, bà phải ngồi xuống. Bà ra lệnh cho Ann Marie đi lấy muối gừng cho bà và vỗ nhẹ vào chỗ ngồi bên cạnh và gợi ý với Mary Rose rằng họ có thêm một cuộc nói chuyện dài khác.

Mary Rose biết điều gì sẽ đến. Cô của cô muốn đảm bảo với cô lần thứ 100 rằng bà và gia đình chỉ mong những lợi ích tốt nhất cho cô từ trong trái tim. Cô cũng sẽ nói với bà không bao giờ đề cập đến việc đặt đạn chì vào trong viền váy một lần nữa.

Gia đình chuyển đến London vào chiều muộn hôm đó, và buổi tối tiếp theo, cô đã được giới thiệu hợp lệ với bạn bè và các cộng sự của cha cô tại một bữa dạ tiệc chính thức để vinh danh cuộc hôn nhân của cô.

Cô mặc một bộ đầm dạ hội xinh đẹp màu ngà với găng tay đồng bộ. Tóc cô được búi lên thành một cụm những lọn loan xoắn và được ghim lại bằng những chiếc kẹp đính đá sapphire. Bộ váy được xẻ thấp một cách nguy hiểm, phù hợp với thời trang hiện tại, và người hầu gái của cô đã phải đảm bảo với cô vài lần rằng ngực cô thực sự không bị tràn ra khỏi vạt áo trước.

"Cô trông giống Lady Victoria," cô ấy thì thầm khi cô kết thúc việc búi cao những lọn tóc của cô chủ.

Harrison suýt bỏ lỡ bữa tiệc của mình. Anh vừa trở về London hai giờ trước. Anh trông có vẻ kiệt sức đối với cô. Chồng cô đứng cùng với cha cô tại lối vào và nhìn cô đi xuống cầu thang. Elliott khá choáng ngợp bởi con gái mình. Ông nắm lấy tay Harrison để giữ thăng bằng và thì thầm, "Ta thấy Agatha của mình khi ta nhìn Victoria."

Mary Rose có thể thấy cha cô hạnh phúc như thế nào. Cô đã đến chân cầu thang và thực hiện một động tác nhún chào hoàn hảo. Những cô dì và chú của cô đứng quan sát ở phía sau. Nước mắt dâng đầy đôi mắt Cô Lillian khi bà nhìn thấy cháu gái của mình.

"Làm tốt lắm, Victoria," bà ca ngợi. "Làm tốt."

Harrison là người duy nhất không hài lòng với những gì anh đang nhìn thấy. Anh muốn vợ mình trở lên lầu và mặc thứ gì đó kín đáo hơn.

"Cô ấy sẽ bị cảm lạnh mất." anh lập luận.

"Vô lý", Cô Lillian chế giễu. "Cô ấy sẽ mặc áo khoác mới và sẽ ổn thôi mà."

Eleanor giữ họ đợi mười lăm phút nữa. Cuối cùng, cô ấy bước xuống cầu thang, mặc một bộ váy dạ hội màu xanh nhạt. Cô ấy nhìn chăm chăm vào Cô Lillian tìm kiếm sự chấp thuận, và khi người phụ nữ đưa cho cô ấy một cái gật đầu nhanh và một nụ cười nhẹ, Eleanor rạng rỡ hài lòng.

Harrison đang giúp Mary Rose mặc áo khoác lông khi Cô Lillian nhìn thấy dây chuyền vàng của cô.

"Sợi chuỗi ngọc lam của cháu dâu?" Bà hỏi.

"Trên lầu," Mary Rose trả lời. "Cháu muốn mang cái mẽ đây và Ann Marie nói với cháu rằng cháu không thể mang cả hai."

"Đúng là không được đâu, cháu yêu. Chà, sợi chuỗi trông có vẻ mờ xỉn, hãy cởi nó ra ngay lập tức. Edward, chạy lên lầu và lấy sợi chuỗi ngọc lam".

"Cô ấy muốn mang cái mẽ đay của cô ấy," Harrison tuyên bố. "Nó có ý nghĩa đặc biệt đối với cô ấy, và với tôi."

Cha cô cũng quyết định bênh vực cho lý lẽ của cô, và hai người đàn ông chống lại một phụ nữ thì lẽ ra nên có được kết quả theo sự ủng hộ của họ. Dù vậy, chuyện đó đã không xảy ra. Như thường lệ, Cô Lillian là một sức mạnh đáng nể. Một trận chiến là điều chắc chắn nếu Mary Rose không nhượng bộ một cách hoà nhã.

Cô nhờ người quản gia mang cái mẽ đay lên lầu và đặt nó trên bàn. Cô cũng thêm vào yêu cầu rằng ông phải cẩn thận với nó.

Cô Lillian ngừng cau mày khi vòng chuỗi ngọc lam ôm quanh cổ của Mary Rose.

"Em không muốn giành chiến thắng sao?" Harrison hỏi cô trên đường ra cửa.

"Không, nhưng điều đó không quan trọng," cô trả lời. "Cô của em thật lòng muốn những điều tốt nhất cho em."

Harrison không hoàn toàn chắc chắn về động cơ của Cô Lillian của cô, nhưng vì Mary Rose không có vẻ khó chịu vì sự hiếp đáp liên tục của người phụ nữ, anh quyết định không đặt nặng vấn đề chiếc vòng cổ lúc này.

Mary Rose rất phấn khích. Cô cảm thấy như một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích. Cô quyết tâm làm cho cha cô tự hào về mình và đọc một vài

lời thề nguyện vội vã rằng cô sẽ không làm bất cứ điều gì để làm xấu hổ bất kỳ người thân nào của cô.

Dạ tiệc được tổ chức tại lâu đài Montrouse. Mary Rose đứng giữa chồng và cha khi cô được giới thiệu với những người có thiện chí. Cô gặp Công tước và Nữ Công tước của Tremont và thấy cả hai đều rất thú vị. Công tước đã khá lớn tuổi, cũng hơi lú lẫn nữa, bởi vì ông liên tục gọi cô là Lady Agatha và thì thầm mọi thứ thật kỳ diệu làm sao.

Không ai điều chỉnh người đàn ông. Cô ngược nhìn Harrison để xem anh nghĩ gì về quan niệm sai lầm của ông. Anh nháy mắt với cô.

Cô không tin cô mắc phải nhiều lỗi lầm. Cha cô và Cô của cô dường như hài lòng với màn biểu diễn của cô. Dù vậy, thật căng thẳng khi phải chịu đựng sự hiếu kỳ của mọi người.

Một nam tước với tóc mai dài gần đến miệng nài xin một điệu nhảy, và trong khi cô đang xoay quanh sàn nhà, ông ta hỏi cô liệu cô có từng nhìn thấy bất kỳ người da đỏ nào mà ông đã được đọc về hay không. Ông ta không cho cô thời gian để hình thành một câu trả lời, mà thêm vào nhận xét rằng ông cho là cô đã không gặp, vì thực tế là cô đã được nuôi dưỡng bởi một gia đình kính Chúa ở St. Louis.

Mary Rose đã không sửa lời vị nam tước. Khi điệu nhảy kết thúc, cô đi tìm chồng. Cô nhìn thấy anh đang đứng trước những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra ban công. Anh đang nói chuyện mê mải với một người đàn ông khác mà cô chưa gặp. Bất kể chủ đề đó là gì, rõ ràng là nó làm cho Harrison bức mình, vì hàm của anh đang siết chặt và có sương giá trong đôi mắt anh.

Cô Lillian đã chặn cô lại. "Chú Daniel và thím Johanna của cháu vừa mới đến. Hãy đến và gặp họ nào, cháu yêu."

"Vâng, tất nhiên," cô đồng ý. "Cô Lillian, Cô có nói với vị nam tước mà cháu vừa khiêu vũ cùng rằng cháu từng sống ở St. Louis không?"

Cô của cô đã không lập tức trả lời. Bà nắm chặt tay Mary Rose và dẫn cô đi vòng quanh những cặp đôi đang nhảy. Mary Rose đã quá tò mò để bỏ qua chủ đề. Cô đã giả định rằng Cô của cô chịu trách nhiệm và thúc giục bà kể cho cô nghe tại sao bà lại nói dối.

"Đó không phải là một lời nói dối, cháu yêu, chỉ là một sáng tạo nhỏ thôi. Nó sẽ làm cho mọi người dễ dàng chấp nhận cháu hơn. St. Louis không phải là một nơi hoang sơ, và không có nhiều người thiếu văn minh sống ở đó. Ta được biết từ nguồn tin đáng tin cậy rằng họ khá là văn minh. Ta sẽ không để ai chế giễu cháu đâu, Victoria. Sau đêm nay, dĩ nhiên sẽ không ai dám. Cháu là người phụ nữ trẻ tao nhã nhất ở đây. Ta rất tự hào về cháu. Mẹ của cháu chắc chắn đang mỉm cười với cháu đầy tự hào. Daniel kia rồi. Chú ấy không giống cha cháu chút nào, phải không?"

Mary Rose đã từ bỏ ý định tìm ra động cơ phức tạp của Cô mình. Cô không xấu hổ về nơi cô lớn lên, nhưng Cô Lillian dường như nghĩ là cô nên. Người phụ nữ lớn tuổi không hiểu cuộc đời tuyệt vời của cô, tất nhiên. Làm sao bà có thể hiểu được khi Mary Rose đã không bao giờ được phép nói về nó.

Em trai của cha cô dường như rất vui khi được gặp cô. Vợ ông đứng bên cạnh ông, và sau khi đã vượt qua được sự ngạc nhiên và đưa ra nhận xét như mọi người khác đã làm, rằng Mary Rose trông rất giống mẹ cô, bà đã ôm cháu gái và chào đón cô vào trong gia đình.

Mary Rose thích Daniel, nhưng cô quyết định đợi trước khi cô có ý kiến về Lady Johanna. Nếu thím của cô tham gia cùng những người khác và bắt đầu bắt bẻ cô, cô sẽ không thích bà nhiều lắm.

Như thói quen của cô, khi cô cảm thấy mình lo lắng, cô chạm tay vào chiếc ghế đay. Mỗi liên kết với gia đình cô sẽ an ủi cô. Cô cảm thấy một thoáng hoảng loạn khi chạm vào chiếc vòng bằng đá quý, rồi hít một hơi thật sâu, tự nhủ rằng cô thật ngu ngốc, và một lần nữa cố gắng chú ý đến những gì Chú Daniel kể cho cô nghe về kỳ nghỉ mệt mỏi của gia đình ông.

Ánh mắt của Mary Rose liên tục quay lại với Harrison. Cô cuối cùng đã có thể xin cáo lui và đi đến với chồng mình. Cô muốn bảo anh hãy thôi cau mày đi, nhưng một quý ông khác đang đứng bên cạnh anh, và cô không định chỉ trích anh trước mặt một người lạ.

Bạn của Harrison, Nicholas, đã tham gia với cô. Anh tự giới thiệu, cúi đầu thấp xuống, rồi mỉm cười với cô. Anh là một người đàn ông đẹp trai, với mái tóc đen và đôi mắt đen. Anh gần như cao lớn bằng Harrison, gầy nhom, và rất quyến rũ.

"Xin chúc mừng, Lady Victoria, tôi chúc cô và Harrison những gì tốt nhất."

"Cảm ơn, thưa ngài," cô trả lời.

"Chúng ta sẽ đi và cứu chồng cô khỏi kẻ đưa chuyện bậc nhất London chứ?"

Cô đặt tay lên cánh tay anh và đi sóng đôi với anh. "Tên của anh ta là gì?"

"Cái-Máy-Khoan" Nicholas trả lời.

Mary Rose bật cười. Âm thanh thích thú của cô làm quay vài cái đầu. Cô nhanh chóng tu tỉnh lại vẻ mặt của cô. "Anh ta không khoan lỗi Harrison được đâu."

"Không, anh ta không thể", Nicholas đồng ý. "Chồng của cô đang cố giữ bình tĩnh."

Mary Rose được giới thiệu với Sidney Madison một lát sau. Cô đã quyết định rằng cô không thích anh ta vì anh ta là một người lan tin đồn, và cách cư xử của anh ta chỉ khẳng định thêm ý kiến của cô. Adam có thể gọi anh ta là một công tử bột, và Sidney Madison sẽ không kéo dài nổi năm phút trong Blue Belle. Anh ta là một người đàn ông ẻo lả với những móng tay quá dài mà cô nghĩ là thật gớm ghiếc. Cách cư xử của anh ta cũng rất màu mè.

Cô đặt tay lên cánh tay Harrison và đứng cạnh anh trong khi Madison nói xong câu chuyện về trải nghiệm gần đây của anh ở thành phố New York. Nicholas đứng bên cạnh kia của cô với hai tay chắp sau lưng. Ánh lấp lánh, cô nhận ra, đã biến mất khỏi đôi mắt anh. Nicholas dường như khốn khổ y như Harrison rõ ràng đã bị. Chồng cô túm chặt chiếc ly mà anh đang nắm trong bàn tay phải, và cô nhận thấy bàn tay kia của anh đang siết chặt thành nắm đấm bên lườn.

Đó là một buổi tối hoàn hảo cho đến bây giờ, và Mary Rose không muốn nó bị hủy hoại vì chồng hay cha cô. Sau tất cả, Harrison là khách mời danh dự; anh không cần phải chịu đựng sự hiện diện của Máy-Khoan thêm một phút nào nữa.

Cô quyết định tách hai người ra. "Em có thể nói chuyện riêng một chút không?" cô hỏi chồng cô.

"Tôi đã chiếm quá nhiều thời gian của chồng cô, phải không?" Madison hỏi. Anh ta quay lại Harrison một lần nữa. "Xin chúc mừng bạn, thật là thông minh khi bạn kết hôn với Victoria ở Mỹ trước khi cô ấy phát hiện ra. Thật sự rất thông minh đấy. Tôi khen ngợi bạn."

Harrison biết rằng anh đang bị gài bẫy bởi một thứ đồ khôn. Anh thầm đếm đến mười và thề sẽ không nói thêm một lời nào.

Nicholas nghiêng về phía trước. "Trước khi vợ anh ấy phát hiện ra điều gì, Madison?"

"Chà, cô ấy đáng giá như thế nào, tất nhiên." Anh ta mỉm cười sau khi đưa ra lời xúc phạm.

Mary Rose nghe thấy tiếng thở gấp của Nicholas một giây trước khi Harrison chịu thua bởi một trong những lời nguyên của anh. Anh giữ ánh mắt hướng vào đám đông trước mặt anh, nhưng cô có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt anh. Harrison đột nhiên nhắc cô nhớ về Cole. Anh trai cô luôn có những ánh sáng lấp loé đặc biệt trong mắt ngay trước khi anh sắp ...

Chúa lòng lành. "Đừng," cô thì thầm với chồng.

Đã quá muộn. Nếu cô không đang quan sát anh chặt chẽ, cô đã bỏ lỡ cuộc tấn công của anh vào gã người Anh. Với tốc độ chớp nhoáng, mặt sau nắm tay của Harrison đâm sầm vào mặt Madison. Người đàn ông bay ngược ra sau vào cánh cửa, đặt cả hai bàn tay lên mũi, và thốt lên một tiếng hét báo động.

Harrison thậm chí không chớp mắt. Anh đã mỉm cười, và hành động như thể không có chuyện gì xảy ra. Anh thậm chí còn không quan tâm đến việc nhìn Madison để tìm hiểu xem anh đã gây ra thiệt hại gì.

Miệng Nicholas trễ xuống. Ngay khi Madison khôi phục lại sự cân bằng của mình, người bạn của Harrison thì thầm: "Cậu vừa làm gì thế?"

"Điều này."

Và rồi anh lại đánh Madison một lần nữa. Gã người Anh lại loạn choạng lùì bước. Mary Rose kinh hoàng. Harrison quay lại và mỉm cười với cô.

"Chúng ta sẽ nhảy chứ, em yêu?"

Và họ đã làm như vậy. Tiếng cười của Nicholas đuổi theo họ lên sàn nhảy.

"Anh đang mắc một trong những lời nguyền của anh, phải không, Harrison."

Anh đưa cô vào vòng tay anh và bắt đầu di chuyển theo điệu nhạc. "Đó là về thời gian, phải không? Làm thế nào em vẫn đang đứng vững được thế? Anh rất nhớ việc được trò chuyện với em. Em có ổn không?"

"Em ổn" cô trả lời. "Cha em có nhìn thấy những gì anh đã làm không?"

"Nếu biểu hiện trên mặt ông ấy là dấu hiệu, anh sẽ phải kết luận là ông ấy đã nhìn thấy. Ông ấy vừa buông ly của ông ấy xuống."

"Ồ, Chúa ơi," cô thì thầm. "Nếu anh tiếp tục và hủy hoại những gì cha em và các em của ông đang vun đắp, sẽ phải trả cả địa ngục."

Harrison kéo cô lại gần. "Hủy hoại cái gì?"

"Đêm của họ, tất nhiên."

"Đêm của em, em yêu, không phải cho những người thân của em. Anh có làm em xấu hổ không?"

Cô phải suy nghĩ về điều đó một phút dài trước khi thừa nhận sự thật. "Không, anh không làm em xấu hổ. Hãy thôi hả hê như thế đi, Harrison, và cố gắng trông có vẻ hối lỗi một chút. Cha em đang trên đường đến đây."

Elliott khoá đường rút lui của họ. "Vì danh Chúa, con đã làm gì thế hả, con trai?"

Mary Rose nắm lấy tay chồng. "Đừng hỏi anh ấy. Anh ấy sẽ muốn cho ngài thấy. Anh ấy bị mắc phải một lời nguyền, Cha ơi. Con tin rằng con nên đưa anh ấy ra ngoài để hít thở một ít không khí trong lành."

Cô muốn có được anh một mình để cô có thể ra lệnh cho anh hành xử cho phải phép. Bây giờ anh không đang sống ở miền Tây. Anh đang ở Luân Đôn cơ mà, vì tình yêu của Chúa.

Mary Rose đã không có cơ hội được ở một mình với chồng cho đến khi họ trở lại ngôi nhà của cha cô ở London đêm hôm đó.

Ann Marie giúp cô chuẩn bị đi ngủ, và cô chỉ vừa đắp mền khi Harrison vào phòng.

Cô bật dậy như mũi tên. "Anh đã làm vỡ mũi người đàn ông đó sao?"

"Có lẽ."

"Anh đã không xin lỗi ư?"

"Không, anh không xin lỗi. Gã đã xúc phạm anh. Anh được cho là nên phản ứng như thế nào chứ?"

"Anh được cho là nên suy nghĩ trước khi phản ứng," cô hướng dẫn anh.

Anh nhún vai, bỏ qua vụ việc. "Anh phải đi Đức vào ngày mốt."

"Tại sao?"

"Làm công việc cho cha em. Anh đang cố gắng ràng buộc mọi thứ cho ông ấy. Anh biết điều đó thật khó khăn cho em. Anh ước chi anh có thể ở lại đây để giúp đỡ ..."

"Em có thể đi với anh không?"

"Không, cha em không muốn để em ra khỏi tầm mắt của ông ấy, em yêu. Ông ấy đã lên kế hoạch cho em trong bốn tháng tới. Ông ấy muốn khoe khoang em. Anh đang cố gắng để ông ấy được vui vẻ và không phải lo lắng về những công việc kinh doanh. Chúng ta có một số trường hợp khẩn cấp phải giải quyết. Hãy cố gắng thấu hiểu nhé."

"Đó là lý do tại sao chúng ta chuyển đến ngôi nhà ở thành phố của ông ấy chứ không phải của anh ư?"

"Cha của em không muốn em cô đơn trong khi anh đi vắng."

Anh không thể cho cô khoảng thời gian chính xác mà anh sẽ vắng mặt. Cô cố không cảm thấy bị bỏ rơi. Là vợ, cô nhận ra rằng nhiệm vụ của cô là hỗ trợ và khuyến khích anh.

"Em sẽ thấu hiểu," cô hứa.

Harrison ngồi xuống bên cạnh giường và kéo cô vào vòng tay anh. "Anh ước chi..."

"Anh ước gì?" Cô dựa vào anh. "Rằng chúng ta có nhiều thời gian bên nhau hơn chẳng. Khi nào em sẽ thấy được Cao Nguyên của anh?"

"Sớm thôi." anh hứa. "Cố gắng kiên nhẫn với cha em, được chứ? Ông ấy vẫn chưa hồi phục lại sau sự ngạc nhiên của việc có lại em. Ông ấy cần thời

gian để tìm hiểu em."

Mary Rose không tranh cãi với Harrison. Cô cố gắng đẩy những ước muốn của cô sang một bên. Cha cô đã phải chịu đựng nhiều năm, và cô có trách nhiệm trao cho ông sự bình an và niềm vui nhiều nhất có thể. Adam đã nói với cô rằng cô có trách nhiệm an ủi ông. Chắc chắn cô có thể chịu đựng thêm nỗi nhớ nhà một chút, đúng không?

Không có khả năng cô có thể trở về nhà cho đến mùa xuân tới. Tuyết sẽ sớm bao phủ những hẻm núi, khiến chúng không thể vượt qua. Cô tự nhắc nhở bản thân cô là một phụ nữ mạnh mẽ. Cô có thể chịu đựng thêm vài tháng cô đơn vì lợi ích của cha cô.

Và của Harrison. "Anh đã từng nói với em rằng anh thích sống ở Montana, rằng anh có thể hạnh phúc và toại nguyện ở đó. Anh có... phóng đại với em không?"

Cô thực sự đang hỏi anh liệu anh có lừa dối hay nói với cô sự thật. Anh cố gắng không tức giận. Anh không có ai để đổ lỗi ngoài bản thân vì sự thiếu chắc chắn của vợ mình.

"Hãy lắng nghe thật cẩn thận cho anh nhé. Những gì đã xảy ra làm chúng ta chậm lại. Anh biết anh đã sai khi yêu cầu em tin tưởng anh, nhưng một lần nữa anh hứa với em, anh sẽ không bao giờ nói dối em nữa. Em có tin anh không?"

"Em tin anh."

Anh nói lỏng bàn tay đang giữ cô và lại bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve cô. "Hãy dành thời gian nhiều hơn cho người thân của em và cố gắng đừng nghĩ đến việc thực hiện một thay đổi nữa vào lúc này. Em chỉ vừa mới về nhà thôi."

Anh chỉ đang cố gắng hợp lý và thuyết phục thôi. Làm sao cô có thể làm anh hiểu được đây? Nhà là ở cùng với các anh trai cô. Cô cảm thấy bị cô lập giữa những người họ hàng người Anh và liên tục chiến đấu với lỗi lầm của mình vì cô không đáp ứng được mong đợi của mọi người. Tất cả họ đều muốn điều tốt nhất cho cô, và mỗi khi làn sóng nhớ nhà tràn ngập cô, cô đã cố gắng để nhớ sự thật đó.

Harrison đã mệt lử, nhưng anh vẫn tìm thấy đủ sức mạnh để làm tình với vợ mình. Cô rơi vào giấc ngủ với cơ thể của anh quấn quanh cô.

Cô được yêu thương và được nâng niu. Và sợ hãi.

[SeseNau' Blog](#)

28 tháng 4 năm 1873

Mama yêu quý,

Con đã phải trải qua phần còn lại của buổi chiều trong phòng ngủ như là hình phạt vì đã đâm Peter Jenkins vào bụng. Má có nhớ con đã kể với má rằng anh ta luôn cố quấy rầy con không. À, hôm nay anh ta đã dám hôn con. Con đã rất ghê tởm, con đã nhổ nước miếng và lau miệng. Con biết con đã không ra dáng một quý cô, nhưng nhổ nước miếng thì tốt hơn là nôn mửa, phải không?

Con nghe các anh trai nói về việc đưa con đến trường nội trú. Xin má vui lòng viết cho tất cả các anh ấy ngay lập tức và bảo họ hãy để con ở lại nhà nhé? Con không cần phải trở nên thanh nhã. Thật lòng là không. Con đang trở thành một cô gái trẻ đáng yêu. Má đã nói với con như vậy, nhớ không?

Con yêu má,

Mary Rose

P.S. Con đang có ngực. Chúng thật là phiền phức, Mama, và con không nghĩ con muốn trở thành một cô gái hôm nay đâu.

Chương 20

George MacPherson nhắc nhở Mary Rose về một con chồn sương. Ông ta là một người đàn ông cao, gầy, với chiếc mũi dài, nhọn và đôi mắt hẹp. Cô cảm thấy một chút tội lỗi khi nghĩ rằng trông ông ta rất giống với con vật xấu xí, bởi vì MacPherson cực kỳ tử tế và ân cần với cô. Dường như ông ta thực sự xúc động khi được quen biết cô, và cô có thể thề rằng có những giọt nước mắt trong mắt ông ta khi ông ta nhìn thấy cô đang đứng ở lối vào phòng khách.

Douglas sẽ gọi MacPherson là bánh bao, nhưng anh ấy sẽ đưa ra lời bình luận bằng giọng chế giễu. Trợ lý riêng của cha cô cực kỳ chải chuốt trong bộ âu phục màu nâu, với sợi dây chuỗi của chiếc đồng hồ bỏ túi bằng vàng được móc đúng điệu và đôi giày màu nâu bóng loáng, cô đã nghĩ nếu cô nhìn xuống, cô sẽ nhìn thấy khuôn mặt của cô phản chiếu trong lớp da thuộc. Ông ta mang một bì hồ sơ đầy giấy tờ trong một tay và một cây dù màu đen trên tay kia.

Elliott giới thiệu cô, sau đó đề nghị cô ngồi với ông và MacPherson trong khi họ xem qua các chứng từ hàng tháng.

"Cha của cô là một người đàn ông hào phóng, Lady Victoria. Những chứng từ này cho phép rút ra các khoản tiền từ tài khoản của ngài ấy để hỗ trợ các tổ chức từ thiện ở Anh. Chúng tôi thực hiện việc giải ngân này mỗi tháng một lần".

Mary Rose gật đầu để người đàn ông biết là cô hiểu, sau đó quyết định thuyết phục ông ta nói chuyện về quá khứ.

"Mister MacPherson, ông nói thật vui khi được quen biết tôi, nhưng chúng ta đã gặp nhau trước đây rồi, đúng không? Lúc đó tôi mới chỉ là một đứa trẻ."

"Hãy gọi tôi là George," ông ta khẳng định. Ông ta ngồi xuống ghế sofa, nhìn thẳng vào cô, vuốt thẳng áo khoác cho đến khi không còn vết nhăn vô hình nào, và sau đó nói, "Vâng, chúng ta chắc chắn đã gặp nhau từ trước rồi, cô là một đứa bé xinh đẹp."

"Tôi bị hói."

MacPherson mỉm cười. "Vâng, cô đã bị hói."

"Cha ời, ngài có đau buồn khi nói về những gì đã xảy ra vào ban đêm con bị bắt không? Con rất tò mò về nó."

"Con muốn biết điều gì?" Elliott hỏi. Ông đã bắt đầu cau mày.

Cô quay lại MacPherson. "Tôi đã được nghe kể là người trông trẻ đã bắt tôi khỏi phòng trẻ."

MacPherson gật đầu. "Cha mẹ cô đã đi đến buổi khai trương nhà máy mới. Họ không định sẽ trở lại cho đến ngày hôm sau. Chúng tôi vẫn không biết bằng cách nào Lydia đã thực hiện được điều đó. Ngôi nhà đầy những nhân viên. Chúng tôi tin rằng cô ta đã đưa cô xuống các bậc thang phía sau và ra ngoài bằng cửa hậu."

"Lydia là tên của người trông trẻ à?"

"Phải," cha cô trả lời. "George đã chịu trách nhiệm về cuộc điều tra, mẹ của con đã bị ốm, và ta muốn đưa nàng trở lại Anh và bác sĩ riêng."

"Các nhà chức trách đã bỏ cuộc sau sáu tháng tìm kiếm tích cực, nhưng cha cô đã thuê đội điều tra riêng. Tôi chỉ đơn giản là điều phối các nhiệm vụ của họ".

"Ngài đã tiến hành các cuộc điều tra trong bao lâu, thưa cha?"

"Cho đến bốn hoặc năm năm trước, cuối cùng ta đã phó thác mọi thứ vào tay Chúa và cố gắng chấp nhận sự thật là con đã lạc khỏi ta. Dù vậy, Harrison đã không để ta bỏ cuộc. Cậu ấy bắt đầu tiếp quản công việc. Cậu ấy đã lần theo mọi dấu vết đến với chúng ta."

Ông vươn tay nắm lấy tay cô. "Thật là một phép lạ khi cậu ấy tìm thấy con."

MacPherson nói: "Tôi hiểu được từ cha của cô rằng cô đã được tìm thấy trong một con hẻm của một số kẻ côn đồ đường phố, Lady Victoria."

Cô rõ ràng đã bị xúc phạm bởi cách lựa chọn từ ngữ của ông ta "Họ không phải là bọn côn đồ. Họ là bốn đứa trẻ tốt bụng, những người đã bị ném ra đường tự mưu sinh và đang cố gắng hết sức để sống còn. Họ không phải là kẻ côn đồ", cô nói thêm lần nữa bằng giọng gay gắt hơn.

"Phải," cha cô đồng ý. Ông vỗ nhẹ vào tay cô và buông ra. "Chúng ta không cần phải nói về những người đàn ông lúc này, đúng không? Chúng ta có con trở về nhà. Đó là tất cả những gì có ý nghĩa."

Mary Rose không muốn bỏ qua chủ đề. Cô quay lại MacPherson và hỏi, "Người trông trẻ đã lên kế hoạch điều đó sao?"

George nhìn ông chủ trước khi trả lời. Ông ta có thể thấy Lord Elliott đang trở nên đau buồn. Rõ ràng ông đã muốn bỏ những thử thách lại phía sau.

"Thưa ngài, ngài có phiền nếu tôi trả lời cô ấy không?" ông ta hỏi.

"Không, tôi không bận tâm đâu. Cô ấy tò mò. Điều đó là tự nhiên thôi mà."

"Lúc đầu, chúng tôi nghĩ rằng phải có một hoặc hai người khác tham gia, nhưng theo thời gian, chúng tôi đã trở nên thuyết phục rằng cô ta hành động một mình. Tôi ước tôi có thể nói với cô nhiều hơn, Lady Victoria, nhưng sau tất cả những năm tháng vừa qua, chúng tôi vẫn không có thêm bất kỳ thông tin nào. Tôi tin rằng nó vẫn là một bí ẩn. Nếu Lydia còn sống, có lẽ cô ta đã có thể nói với chúng tôi."

"Các thư giới thiệu của người phụ nữ là hoàn hảo," cha cô xen vào. Nếp nhăn trên trán ông hằn sâu thêm khi ông nghĩ về hành động phản bội.

"Bây giờ chúng ta đã biết là cô ta đã vứt bỏ cô, mi'lady. Cô ta hẳn phải đã sợ hãi vào phút chót, cô ta không có tiền để nuôi sống mình mà không có công việc. Các nhà chức trách đã tìm thấy cô ta trong một khu chung cư. Cô ta đã bị bóp cổ. Điều đó được cho rằng cô ta đã về nhà và đã vướng vào một vụ cướp."

Elliott đột ngột đứng dậy. "Nói về quá khứ như vậy là đủ rồi, George. Ta sẽ ký các chứng từ này vào ngày mai."

Mary Rose có thể thấy cha cô đã trở nên đau khổ đến thế nào. "Ngài có thời gian để đi cưỡi ngựa hôm nay không, thưa Cha?" cô hỏi, nghĩ rằng để chuyển hướng sự chú ý của ông.

Ông tin rằng đó là một ý tưởng tuyệt vời. Mary Rose xin cáo lui và đi vào phòng ngủ để thay đổi trang phục cưỡi ngựa. Cô tìm thấy Harrison khom lưng trên bàn làm việc, xào xáo những giấy tờ cũ lần nữa.

"Em đã gặp MacPherson," cô nói với anh sau khi cô đóng cửa lại sau lưng. "Anh có chắc chắn ông ta là người đứng sau vụ bắt cóc không? Ông ta có vẻ quá tinh tế và nhút nhát để làm bất kỳ điều gì táo tợn như thế."

Anh xoa nắn cổ để làm dịu đi độ căng cứng, vươn vai, và đứng dậy. "Quái quỷ, anh chẳng biết nữa. Douglas đã nói với anh người đàn ông mà anh ấy trông thấy mặc lễ phục buổi tối, và MacPherson được cho là đã đi đến nhà hát cùng với bạn bè."

"Mọi người đều ăn diện cho buổi tối."

"Không phải nhân viên."

Cô thở dài. "Anh đang tìm kiếm sự sai biệt của một trong những khoản đóng góp từ thiện, phải không? Anh đã có bất kỳ may mắn nào chưa?"

"Có gần một tá tổ chức mà anh chưa từng nghe đến," anh trả lời. "Anh sẽ kiểm tra chúng để đảm bảo chúng có tồn tại."

"Và nếu tất cả đều đáng tin cậy?"

"Anh sẽ bắt đầu tìm nơi khác."

"Tại sao việc tìm kiếm quan trọng đối với anh đến thế?"

"Em nói nghiêm túc đấy chứ?"

"Có vẻ như anh bị ám ảnh bởi điều này, Harrison. Điều đó đã xảy ra cách đây nhiều năm, và nếu chính quyền không thể kết nối được giữa MacPherson và người trông trẻ, tại sao anh lại nghĩ anh có thể?"

"Không ai trong số họ nói chuyện với Douglas," anh trả lời. "Mô tả của anh trai em về người đàn ông mà anh ấy đã nhìn thấy nghe có vẻ giống MacPherson, đúng không?"

"Anh ấy đã có thể mô tả hàng ngàn người đàn ông. Anh có nhìn vào chính mình trong gương gần đây chưa? Anh đã kiệt sức rồi. Anh không thể duy trì tốc độ này lâu hơn nữa. Mọi phút rảnh rỗi anh đều dành để nghiên ngẫm những tài liệu cũ. Tại sao nó lại quan trọng đối với anh đến vậy?"

Anh không biết làm sao để cô hiểu. "Anh phải hoàn thành nó," anh gất gông.

Cô cố gắng không cảm thấy bị xúc phạm bởi sự khó chịu ấy. Sự kiệt sức là lý do cho hành vi của anh.

"Anh phải rời đi vào ngày mai sao?" cô hỏi.

"Phải."

"Bây giờ anh định đi đâu thế" cô hỏi khi anh lấy áo khoác.

"Đến văn phòng, em yêu. Hãy ngừng lo lắng cho anh đi."

"Em muốn nói chuyện với anh về tương lai của chúng ta. Liệu anh có thời gian tối nay không?"

"Anh sẽ dành thời gian," anh hứa. "Bây giờ, đừng lo lắng về anh."

Anh đã trở nên bực bội và kích động giống như cha cô khi cô hỏi những câu hỏi về đêm hôm đó từ rất nhiều năm trước.

Anh hôn tạm biệt cô và rời khỏi phòng. Con quỷ của chính anh đuổi theo anh. Anh cảm thấy mình có một khoản nợ phải trả, và nếu anh bị ám ảnh, đó chỉ là vì anh nợ người cứu tinh của anh điều đó, anh phải kết thúc những gì bọn chó rừng đã bắt đầu. Harrison không thể nghỉ ngơi cho đến khi biết chắc chắn rằng MacPherson không phải là kẻ chủ mưu đằng sau vụ án. Anh ít nhất phải cố gắng giải quyết bí ẩn vì sự tử tế Elliott đã làm với cha anh.

Khoản nợ này đã tàn phá anh.

SeseNau' Blog

Chiều hôm sau, Mary Rose đã tình cờ vượt qua lối vào khi thư từ được giao đến. Cô rất mong muốn tìm xem liệu có bất kỳ bức thư nào từ anh em của cô không, cô gần như đã giật chúng ra khỏi tay người quản gia.

Cô nhìn thấy chữ viết tay của Adam ngay lập tức, dĩ nhiên, và buột ra tiếng kêu vui sướng. Sau đó, cô chạy lên lầu để đọc thư của mình trong sự riêng tư. Cô biết cô sẽ khóc và không muốn bất cứ ai nhìn thấy.

Adam đã bắn khoăn tại sao cô không viết thư. Ông nói với cô rằng ông nhận ra cô hẳn phải rất bận rộn, nhưng thật không giống cô khi vô tâm như thế, và cô chắc chắn phải biết các anh trai của cô lo lắng cho cô. Cô không thể dành vài phút để viết cho họ một ghi chú sao?

Cô rất kinh hoàng vì sự đau đớn mà các anh cô hẳn đang chịu đựng. Cô cũng thất vọng nữa. Tại sao các anh của cô không nhận được thư của cô?

Chúng đã bị chặn lại trước khi chúng rời khỏi nhà chẳng? Không, tất nhiên là chúng không thể. Các người thân của cô sẽ không cố tình độc ác như thế, và sẽ là một sự xúc phạm nghiêm trọng đối với cô khi hỏi.

Cô đã viết hồi âm ngay, đóng kín phong bì, rồi nhét nó vào túi áo khoác. Ann Marie đi vào phòng ngủ sau đó.

"Cô định đi đâu vậy, mi'lady? Cô đã quên những bài học của mình sao?"

Mary Rose mỉm cười. "Bỏ lỡ một buổi chiều học cách điều hành một gia đình sẽ không làm Cô của tôi buồn phiền, đúng không? Em sẽ nhắc Eleanor cho tôi chứ?"

"Cô ấy đang giúp sắp xếp thiệp mời cho Cô của cô. Cô có muốn tôi làm gián đoạn cô ấy không?"

"Không," Mary Rose trả lời. Cô ấy đã chịu đựng sự giận dữ của Lillian vì đã bỏ lỡ những bài học của mình rồi. Lấy đi niềm tự hào và niềm vui của cô ấy sẽ chỉ gửi cô vào sự kích động mà thôi. Eleanor đã tự khiến cho mình không thể thiếu đối với người bà con của cô. Mary Rose vui mừng vì hai người phụ nữ rất yêu mến nhau, vì trong khi Cô của cô bận rộn với việc đưa cho Eleanor các mệnh lệnh, bà đã để Mary Rose yên.

"Tôi cảm thấy muốn một cuộc đi bộ ngắn, dễ chịu. Em có muốn đi với tôi không?"

Người giúp việc háo hức gật đầu và đi lấy áo khoác. Mary Rose có một động cơ thầm kín khi yêu cầu cô ấy đi cùng. Cô muốn gửi một điện tín cho các anh trai của mình để họ biết cô ổn, và cô cần Ann Marie để giúp cô tìm văn phòng điện báo.

Cô cũng có một điều khác muốn yêu cầu. "Em nghỉ vào các buổi chiều thứ Tư, phải không?"

"Vâng, mi'lady," Ann Marie trả lời. "Và mỗi sáng thứ bảy nữa."

"Em sẵn lòng gửi thư cho tôi khi em rời khỏi đây chứ? Tôi thực sự cảm kích sự giúp đỡ của em, Ann Marie."

Người giúp việc trông rất ngạc nhiên trước yêu cầu, nhưng không tranh cãi với cô chủ của mình. Cô ấy đã đồng ý làm như được yêu cầu và hứa sẽ không đề cập đến sự giúp đỡ này với bất kỳ ai trong gia đình.

"Cũng xin đừng đề cập đến việc tôi cũng gửi một điện tín nữa nhé." Cô hỏi.

"Có lý do nào đó mà cô không tin tưởng vào nhân viên sao, mi'lady?"

"Không, tất nhiên là không. Tôi chỉ không muốn những lá thư của tôi bị ... thất lạc. Cha tôi trở nên buồn bã khi tôi nói về gia đình tôi ở Montana. Việc nhìn thấy những lá thư của tôi trên bàn ngoài sảnh sẽ chỉ làm ông đau khổ thôi"

"Và cũng làm Cô của cô buồn phiền nữa," Ann Marie thêm vào với một cái gật đầu. Mary Rose cảm thấy tốt hơn sau khi cô đã hoạch định những kế hoạch. Lá thư của Adam đã làm cho cô mỉm cười suốt phần còn lại của ngày.

Những ngày và đêm của cô rơi vào một khuôn mẫu suốt những tháng mùa đông. Cô luôn bảo đảm rằng cô vẫn ở trong tiền sảnh cho đến khi thư từ được gửi đến để cô chắc chắn rằng những bức thư của cô đã không tình cờ sai địa chỉ, và hai lần một tuần cô đã đưa thư cho Ann Marie gửi đi dùm cô.

Thói quen ngủ nghỉ của cô đã thay đổi trầm trọng. Thật không thể khi cô khiêu vũ đến quá nửa đêm và tiếp tục rời khỏi giường của mình vào lúc bình minh. Cũng có những thay đổi đáng chú ý khác về cô. Cô trở nên vô cùng lặng lẽ và hồi hộp, giật mình khi rơi một chiếc mũ, và không bao giờ nói một lời bình luận mà không cân nhắc từng từ. Những người thân của cô không thể hạnh phúc hơn với cô. Rõ ràng là họ không nhận thấy sự căng thẳng ẩn giấu của cô. Họ tin rằng cô đã chuyển đổi cuộc sống mới của mình hoàn toàn thành Lady Victoria. Cô là sự mê say của xã hội London. Vòng kết nối người quen của cô vươn rộng, và một số ngày cô nhận được ba lời mời đến các bữa tiệc được tổ chức vào cùng một đêm. Cô liên tục đến hoặc đi hoặc thay quần áo. Một số ngày thậm chí không có thời gian để suy nghĩ. Cô thích những ngày đó hơn tất cả, bởi vì khi cô bận rộn, cô không có thời gian để lo lắng về những gì đang xảy ra với cô.

Có nhiều điều xa xỉ và tuyệt vời để cô thưởng thức, và cô chắc chắn đánh giá cao cuộc sống sang trọng mà cô đột nhiên có. Cô cũng bắt đầu nguôi dịu thái độ của cô đối với Cô Lillian nữa. Khi người phụ nữ nghiêm khắc ấy không ở trong tâm trạng quyền uy, bạn-không-bao-giờ-nói-điều-đó-một-lần-nữa, cô đã thực sự có thể thích bà. Bà cũng có tính cách hài hước kỳ lạ. Bà đã chia sẻ những câu chuyện với cháu gái của mình về sự tinh quái mà bà đã có khi còn nhỏ, và một số sự kiện bà kể lại đã khiến Mary Rose bật cười.

Tuy nhiên, cô đã không chia sẻ bất kỳ ký ức tuổi thơ nào với Cô của mình, vì điều đó sẽ phá vỡ quy tắc bất thành văn là không bao giờ nói về cuộc sống quá khứ của cô.

Cô của cô yêu cô. Tất cả những người thân của cô cũng vậy, đặc biệt là cha cô. Cô cố gắng nhớ sự thật quan trọng đó khi sự trống rỗng bên trong cô lớn dần lên, và cô không nghĩ cô có thể chịu đựng điều đó thêm một phút nào nữa.

Vâng, tất cả họ đều yêu cô. Tuy nhiên, không ai trong số họ biết về cô. Harrison đã không làm cho cuộc sống dễ dàng cho cô. Anh hiếm khi ở nhà để an ủi hoặc đảm bảo với cô rằng cô đang làm điều đúng đắn và mọi thứ thực sự sẽ ổn thôi. Chúa ơi, cô cần bàn luận mọi thứ với anh làm sao. Cha cô đã bắt anh đi từ thành phố này tới thành phố khác giống như một con bọ chét nhảy từ con chó này đến con chó khác. Khi anh không ở nhà để ôm cô trong vòng tay anh suốt đêm, cô giữ cái mẽ đay của cô trong tay. Mọi liên kết với Mama và các anh trai an ủi cô nhiều như một tấm chăn an toàn bao bọc cho một đứa trẻ.

Thật dễ dàng để cô đổ lỗi cho Harrison vì sự khốn khổ của cô. Tất cả đều là lỗi của anh nên cuộc sống của cô đã bị đảo lộn, đúng không? Anh đã đến Montana và tìm cô, chết tiệt.

Nhưng cô cũng đã tìm thấy anh. Cô không thể hình dung cuộc sống mà không có Harrison, và, ôi chao, sao cô nhớ người đàn ông mà cô yêu quá đỗi. Chồng cô cũng đang ở trong tình trạng căng thẳng. Cô có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh và trong cách anh nhìn cô. Một người vợ tốt sẽ thấu hiểu nhiều hơn, cô đã tự nhủ như thế hết lần này đến lần khác. Harrison đã yêu cầu cô kiên nhẫn, dành thời gian để tìm hiểu những người thân của cô, và anh luôn cho cô cùng một lý do tại sao. Anh cần hoàn thành nó. Anh sẽ không giải thích thêm. Đường như không bao giờ có đủ thời gian.

Cô nhận được một lá thư từ Mama của cô vào thứ hai, và thư của Travis đến vào ngày hôm sau. Các anh trai của cô, anh ấy nói với cô, đang chuẩn bị cho cuộc dồn đuổi gia súc mùa xuân vì tuyết đã tan sớm năm nay và các hẻm núi gần như hoàn toàn trống rỗng. Anh ấy nói thêm rằng Corrie ổn, ít nhất anh nghĩ như thế. Chiếc giỏ vật phẩm anh để lại trong khu đất trống luôn trống rỗng và chờ anh khi anh trở lại. Dù vậy, người phụ nữ vẫn không để anh đến gần cabin, và anh cảm thấy như một thằng ngốc khi phải đọc những lá thư của Mary Rose cho Corrie thật lớn tiếng.

Trong khi các anh trai của cô đang chuẩn bị cho cuộc dồn đuổi gia súc hàng năm, người thân của cô chuẩn bị chuyển đến nhà vùng nông thôn của cha cô trong suốt mùa xuân và những tháng hè. Cô Lillian và thân đồng của bà, Eleanor, cũng được mời tham gia cùng họ. Mary Rose không biết liệu có thể không và khi nào Harrison tham gia cùng cô.

Cô càng ngày càng sợ hãi về những gì đang xảy ra với cô. Cô nhớ lại những gì Harrison đã nói khi họ ở trong hang động gần nhà Corrie. Họ đã nói về danh dự và tính toàn vẹn vào lúc đó, và cô nhớ chính xác từng lời của anh. *Nếu bạn bắt đầu từ bỏ từng phần của chính mình, cuối cùng bạn sẽ từ bỏ tất cả. Và một khi bạn đã đánh mất chính mình, không phải là bạn đã mất tất cả sao?*

Những lời ấy ám ảnh cô.

Không thể nào cô có thể duy trì được sự giả vờ của mình mãi mãi. Hai sự kiện đã khiến thế giới của cô chao nghiêng.

Sự kiện đầu tiên xảy ra một cách tình cờ. Cô đang đi tới lui trong lối vào, chờ đợi thư được chuyển đến, khi Eleanor vội vã xuống cầu thang. "Tôi có tin tuyệt vời, Victoria," cô ta kêu lên. "Lady Lillian muốn tôi trở thành trợ lý của bà. Bà ấy thích tôi, thực sự thích tôi, và nghĩ rằng những kỹ năng tổ chức của tôi chính xác là những gì bà cần. Bà ấy điều hành một cuộc sống bận rộn như thế nên cần một ai đó phụ giúp mình trong một thời gian dài. Bạn có biết bà ấy nói với tôi điều gì nữa không? Bà nói với tôi rằng bà sẽ giúp tôi tìm được một người chồng. Bà cũng sẽ làm như vậy. Cô Lillian của bạn có thể làm bất cứ điều gì mà ấy để tâm đến. Bà nói với tôi rằng tôi giống như một cô con gái đối với bà. Vâng, bà ấy đã nói thế đấy. Điều đó không thật tuyệt vời sao?"

Mary Rose không ngạc nhiên trước tin ấy. Cô muốn bản thân mình được hạnh phúc. Eleanor đã có một quá khứ khó khăn. Cô ấy chưa bao giờ biết mẹ của

mình, và Cô Lillian không có con. Họ là hai người cô đơn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

"Đó thực sự là một tin mừng," cô nói với bạn của cô. "Điều này có nghĩa là bạn sẽ không bao giờ muốn trở lại... America?" Cô gần như đã hỏi phải chăng cô ấy đã quyết định không quay về Montana, nhưng nhanh chóng đổi ý.

"Không có gì ở Mỹ dành cho tôi hết, Victoria."

"Còn Cole thì sao? Bạn không quan tâm đến anh ấy sao?"

Eleanor nắm lấy tay Mary Rose và mỉm cười với cô. "Tôi sẽ không bao giờ quên anh ấy. Làm sao tôi có thể chứ. Anh ấy đã trao tặng tôi nụ hôn đầu tiên. Dù vậy anh ấy sẽ không bao giờ kết hôn với tôi, và tôi biết ơn rằng tôi đã phát hiện ra anh ấy không phải là người dành cho hôn nhân trước khi tôi trao cho anh ấy trái tim của mình. Bên cạnh đó, chúng tôi thực sự không có điểm chung nào. Tôi thích hợp với cuộc sống ở đây nhiều hơn, Victoria. Bạn cũng vậy." Cô ta thêm vào với một cái gật đầu.

Mary Rose bỏ qua nhận xét cuối cùng của cô ta. "Tôi sẽ nhớ bạn."

Eleanor cau mày. "Nhớ tôi ư? Bạn sẽ không đi đâu cả, và chúng ta luôn luôn là những người bạn thân thiết. Bạn có biết tôi được bạn bè của bạn chấp nhận bởi vì bạn là ai không? Bạn là Lady Victoria, Tạ ơn Chúa. Sao nào, chỉ cần nhìn vào bản thân mình trong gương. Bạn đã trở thành con gái của cha bạn hoàn toàn. Không ai có thể biết bạn đã không lớn lên ở đây. Tôi rất tự hào về bạn. Cô của bạn cũng tự hào về bạn nữa. Bà ấy yêu bạn bằng cả trái tim. Bà ấy rất thật lòng đấy. Bây giờ tôi phải vội lên thôi. Có rất nhiều việc phải làm hôm nay để chuẩn bị cho sự di chuyển của chúng ta."

Mary Rose nhìn bạn của cô vội vã trở lên cầu thang. Sau đó Edward đi qua lối vào. Cô biết ơn người quản gia trẻ hơn đã đến tham dự ngày hôm nay và không phải là "người đàn ông" khác của cha cô như anh ta được gọi. Russell, nhân viên cấp cao, đã phục vụ Elliott lâu hơn, và cô biết rằng sẽ không dễ dàng để lấy được thông tin từ ông ấy.

"Edward, tôi có thể nói chuyện với anh một chút không? Chuyện riêng," cô nói thêm để anh ta biết cô sẽ không nói cho ai biết về cuộc trò chuyện. "Tôi cần phải biết vài điều. Có phải Cô Lillian đang chặn những lá thư của tôi gửi từ quê nhà không?"

Nước da của Edward tái đi trông thấy. "Không, Lady Victoria, bà ấy không." Cô sẽ phải chấp nhận những gì anh ta nói là thực, cô nghĩ. Cô gật đầu, rồi quay người đi lên cầu thang. Cô dừng lại đột ngột khi Edward thốt ra: "Họ thật lòng chỉ muốn điều tốt nhất cho cô, mi'lady, đặc biệt là Lord Elliott. "

Cô từ từ quay lại, "Cha tôi đang lấy thư của tôi, phải không? "

Anh ta không trả lời cô nhưng quay nhìn sàn nhà. Cô nghĩ rằng sự im lặng của anh ta thật đáng nguyên rủa. "Tôi đã nghĩ đó là Cô của tôi cơ," cô thì thầm. Giọng cô nghe có vẻ hoang mang. "Tôi không biết tại sao, nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng cha tôi sẽ làm ... Điều đó đã xảy ra bao lâu rồi?"

"Ngay từ đầu," anh ta trả lời bằng giọng thấp.

"Và những bức thư tôi đã viết cho các anh trai của tôi và để trên bàn ngoài tiền sảnh để được gửi đi thì sao? Ông ấy cũng chặn luôn những bức thư đó ư?"

Edward nhìn vào phòng khách để chắc chắn rằng họ không bị nghe lỏm, rồi trả lời cô. "Vâng, nhưng cô đã phát hiện ra mọi thứ rồi, phải không? Tôi

không phải là kẻ phản bội khi xác nhận nghi ngờ của cô, đúng không?"

"Không, anh không phải là người không trung thành."

"Cha của cô chỉ nghe theo lời khuyên của các bác sĩ thôi, mi'lady. Ngài ấy rất hạnh phúc khi thấy cô đã ngừng viết cho những người đàn ông đó. Tôi nghe ngài ấy nói với các em của mình rằng những lời khuyên ấy thật đúng đắn. Cô đã dần dần từ bỏ quá khứ."

"Các bác sĩ đã khuyên ông ấy ư?"

"Tôi tin như thế, Lady Victoria."

Các nhân viên rõ ràng biết về công việc của gia đình nhiều hơn cô. Cô sẽ phải nhớ để hỏi Edward những câu hỏi của cô trong tương lai. Cô sẽ nhận được sự thật từ anh ta.

Cô đã quá thất vọng để tiếp tục cuộc trò chuyện. Cô cảm ơn anh ta một lần nữa và sau đó đi lên phòng ngủ của mình.

Cha cô tin rằng cô đã để lại sau lưng quá khứ - và các anh trai của cô nữa, cô thầm nghĩ. Mary Rose đã không quên, tất nhiên, và cô cũng không ngừng viết thư. Cô đã biết có ai đó đang chặn thư của cô sau khi đọc bức thư của Adam hỏi tại sao cô đã không viết thư. Cảm ơn Chúa về Ann Marie. Người hầu ngọt ngào của quý bà đã lặng lẽ bảo đảm rằng các bức thư của cô được gửi đi.

Cô tức giận đến mức không thể hình thành nổi một ý nghĩ mạch lạc. Cô biết cô sẽ phải vượt qua sự tức giận của mình trước khi cô cố gắng nói chuyện với cha cô để tìm hiểu tại sao ông lại làm một điều tàn nhẫn như vậy với cô. Sau một giờ đồng hồ đi qua đi lại và suy nghĩ về tình hình, cô quyết định không nói chuyện với ông. Ông sẽ chỉ nói với cô rằng ông đang làm điều tốt

nhất cho cô thôi, và Chúa giúp cô, nếu cô nghe những lời đó một lần nữa, cô nghĩ cô sẽ bắt đầu la hét và không bao giờ có thể dừng lại.

Sự giận dữ của cô sẽ không biến mất. Cô xin được miễn đi cùng gia đình đến nhà hát vào tối hôm đó, đưa ra lý do rằng cô bị mệt.

Bồn tắm nước nóng không làm dịu đi tâm trạng của cô. Cô mặc áo ngủ và áo choàng rồi với tay lấy cái mề đay. Cô giữ báu vật của mình trong một chiếc hộp Phương Đông chạm khắc hoa văn trang trí trên đầu tủ của cô. Cô muốn mang cái mề đay khi đi ngủ. Có lẽ một giấc ngủ ngon sẽ khiến mọi thứ trở lại với viễn cảnh, và một lần nữa cô sẽ lại có đủ sức chịu đựng để thấu hiểu.

Chiếc hộp trống rỗng. Mary Rose đã không hoảng loạn, ít nhất là không phải ngay lập tức. Cô cẩn thận hồi tưởng các bước thao tác của cô quanh căn phòng. Cô nhớ rằng cô đã cởi chiếc vòng cổ ra sáng hôm đó ngay sau khi cô ra khỏi giường. Phải, cô chắc chắn là cô đã làm đúng như vậy. Và cô luôn cất nó trong chiếc hộp nhỏ để giữ an toàn suốt ngày.

Cái mề đay đã biến mất. Một giờ sau, cô đã xáo tung khắp phòng ngủ lần thứ hai. Harrison trở về nhà và thấy cô đang quỳ gối tìm kiếm bên dưới chiếc giường của họ. Anh đổ sập vào chiếc ghế gần nhất, đuổi chân ra, và nghĩ rằng nếu anh không ngủ sớm, anh sẽ bất tỉnh.

Tâm trí của anh vẫn còn đang quay cuồng từ những thông tin mà anh đã tìm thấy để kết tội MacPherson. Anh cũng cảm thấy rất tức giận, và vì bây giờ anh đã kết thúc việc thắt sợi dây thông lọng và cuối cùng gởi đến chính quyền, sự căng thẳng bên trong anh đang được vun đắp đến mức bùng nổ. Anh cáu kỉnh như một chú gấu bị nhốt trong lồng. Thiếu ngủ chắc chắn là nguyên nhân, anh biết, vì anh nghi ngờ về chuyện đã được nghỉ ngơi được nhiều hơn ba tiếng mỗi đêm trong tuần qua.

MacPherson chưa bao giờ rời xa những suy nghĩ của Harrison. Cơn thịnh nộ tràn qua anh mỗi khi anh nghĩ về cách đồ khốn ấy đã bình tĩnh làm việc với Elliott trong tất cả những năm qua như thế nào. Elliott đã tin tưởng hẳn hoàn toàn, và trong suốt thời gian đó, MacPherson đã chứng kiến nỗi đau đớn và sự tàn phá của ông. Đồ chó ấy đã biết ...

Harrison buộc bản thân chặn lại những suy nghĩ của mình. Anh quá kích động để có thể đi ngủ ngay được nên đã quyết định nói với vợ mình những gì anh đã tìm ra.

Cô chưa nhận ra anh. "Anh tìm ra rồi, em yêu," anh gọi.

Cô cụng đầu khi cô bật thẳng người dậy trên đầu gối. "Nó ở đâu? Em đã tìm khắp mọi nơi. Ôi, cảm ơn Chúa. Em đã nghĩ em làm mất nó rồi."

Harrison nghe được sự hoảng loạn trong giọng nói của cô và lập tức nhìn vào gương mặt cô. Nước mắt đang chảy dài xuống hai gò má cô.

"Anh không nghĩ chúng ta đang nói về cùng một điều. Anh vừa cố nói với em rằng anh đã tìm thấy sự sai biệt mà anh đang tìm kiếm. Em đã bị mất thứ gì thế?"

"Cái nghề dạy của em," cô bật khóc. "Nó đã biến mất."

"Chúng ta sẽ tìm thấy nó. Anh sẽ giúp em tìm. Chỉ cần để anh thở một chút đã."

"Sẽ ra sao nếu nó đã bị ném đi?"

Anh nhắm mắt lại và bắt đầu chà xát trán. "Anh chắc chắn nó không bị ném đi. Hãy đến và hôn anh nào."

Cô không thể tin được thái độ ung dung của anh. "Anh biết cái mẽ đay của mẹ em quan trọng với em đến thế nào mà. Em nghĩ họ đã lấy nó. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho họ nếu họ đã làm như vậy. Không bao giờ."

Vợ anh đang hét lên. Harrison vươn thẳng người trên ghế, chống khuỷu tay trên đầu gối, và cau mày nhìn cô. Anh quyết tâm không để cho sự mệt mỏi của mình làm anh thiếu kiên nhẫn.

"Sau một đêm ngon giấc ..."

"Chúng ta phải tìm cái mẽ đay của em trước khi chúng ta đi ngủ."

Anh quyết định cố gắng sắp xếp mọi thứ triển vọng cho cô. Cái mẽ đay quan trọng đối với cô, phải, nhưng cuối cùng họ cũng sẽ tìm thấy nó thôi mà.

"Em sẽ bình tĩnh chứ? Không ai lấy cái mẽ đay của em hết. Chỉ đơn giản là em đã đặt nhầm chỗ đó thôi. Tất cả chỉ có thế."

"Làm thế nào anh biết liệu họ có lấy nó hay không? Anh không bao giờ ở đây đủ lâu để biết bất cứ điều gì đang xảy ra."

"Anh bận lắm," anh hét lên. "Anh đang cố nói với em ..." Anh dừng lại trước khi giải thích về MacPherson. Bây giờ không phải lúc. Cô đã quá quần trí để có thể nghe anh nói.

Sau đó, anh đã buột ra một câu ngớ ngẩn. "Em nên thấu hiểu thêm một chút", anh nói.

Cô lão đảo đứng dậy. Cô rất tức giận, tay cô siết chặt thành nắm đấm hai bên sườn. Chiếc đập bên trong cô vỡ tung, vì đột nhiên mọi thứ là quá nhiều để cô có thể chịu đựng. Những tháng ngày cố gắng trở thành một người mà cô không phải cuối cùng đã đổ sập xuống trên cô.

“Thấu hiểu ư? Anh mong em thấu hiểu cho hành động lén lút của họ ư? Cha em đã lấy những bức thư của em trước khi em có thể gửi chúng đi, và em được cho là phải biết thấu hiểu ư? Anh muốn em phải kiên nhẫn bao lâu nữa, Harrison? Mãi mãi à? Khi nào anh mới thôi làm việc ngày đêm để kết thúc bất cứ điều gì trong tên của Thiên Chúa mà anh đã xác định phải hoàn thành, việc anh đang chạy vòng quanh tìm kiếm bằng chứng để buộc tội MacPherson ấy. Anh đã gãi sai chỗ ngứa trong nhiều tháng. Ôi, thật xấu hổ cho em. Em đã sử dụng thêm một biểu hiện khác nữa mà người thân của em cảm thấy đáng khinh rồi kìa”

"Em đang nói cái gì vậy? Cái gì đáng khinh?"

Cô không trả lời anh. Anh sẽ không hiểu. Không ai hiểu. Cô quay lưng lại với chồng mình và nhìn chăm chăm ra ngoài vào màn đêm.

"Tất cả họ đều yêu em," anh cam đoan với cô bằng một giọng bình tĩnh hơn.

Cô quay lại. "Không, họ không yêu em. Họ yêu người phụ nữ họ đang tạo ra. Anh có biết Thím Barbara đã nói gì với em không? Em được nói rằng hãy nghĩ về bản thân mình như một tấm vải trắng và để họ tạo ra kiệt tác của họ. Họ không yêu em. Làm sao họ có thể chứ? Họ thậm chí không biết em. Họ yêu ý tưởng có lại Victoria, và bây giờ mọi người đều đang cố giả vờ là em đã sống ở đây suốt cuộc đời mình. Còn anh thì sao Harrison? Anh yêu em hay yêu kiệt tác của họ?"

Ấn ý đằng sau câu hỏi của cô đã khiến anh bật dậy. Nếu cô muốn tranh luận, vậy thì vì Chúa, anh sẽ chiều ý cô.

"Anh yêu em," anh gầm lên.

Cuộc tranh luận đã không kết thúc ở đó; nó leo thang. Cô đã quẫn trí và kinh hoàng bởi những gì đang xảy ra với cô, và anh chỉ đơn giản là quá mệt mỏi để lập luận được bất kỳ điều gì. Sự kết hợp đã bùng nổ. Vì Chúa, cô có ý quái quỷ gì về tấm vải bạt nhỉ? Cô bắt đầu la lớn lần nữa khi anh yêu cầu cô giải thích. Họ nói vài điều không tốt với nhau, mặc dù không có gì không thể tha thứ, và khi Mary Rose nhận ra cô sắp bắt đầu khóc lóc lần nữa, cô chỉ vào cánh cửa và ra lệnh cho anh rời đi.

Anh đã làm điều đó. Rồi cô lên giường và khóc cho đến khi ngủ thiếp đi. Cô bị đánh thức bởi lời xin lỗi nồng nhiệt của chồng mình.

"Anh xin lỗi, em yêu. Anh xin lỗi," anh nói đi nói lại với cô nhiều lần.

Cô tin rằng cô có thể tha thứ cho anh bất cứ điều gì. Cô yêu anh và sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ anh và cuộc hôn nhân của họ.

Họ làm tình, mỗi người đều cần sự an ủi của người kia đến tuyệt vọng, và khi anh vừa trôi giạt vào giấc ngủ, anh nghe thấy cô thì thầm, "Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em, Victoria."

Chúa lòng lành, anh đã gọi cô là Victoria.

Cô về nhà hai ngày sau đó.

[SeseNau' Blog](https://thuviensach.vn)

Ngày 14 tháng 8 năm 1874

Mama Rose yêu quý,

Con đã phải dành phần còn lại của buổi chiều trong phòng ngủ như một sự trừng phạt vì hôm nay con đã không hành động như một quý cô. Con đã đâm Tommy Bonnersmith vào mũi và làm anh ta chảy máu. Anh ta đã xông vào mà, Mama. Cole đã đưa con đến Blue Belle, và con vừa mới đi ra bên ngoài cửa hàng bách hoá khi Tommy túm lấy con và ấn đôi môi sứt mướt của anh ta lên môi con.

Con đã không nói với Cole những gì Tommy đã làm với con. Anh ấy ra ngoài và thấy Tommy đang ngồi trên mặt đất ôm mũi và khóc như một đứa trẻ. Anh trai con hẳn sẽ bắn Tommy nếu anh ấy biết chuyện gì đã xảy ra và con không muốn anh ấy bắn bất kỳ ai khác. Anh ấy sẽ lãnh nhận một danh tiếng xấu.

Con không hề hối tiếc về hành vi của mình. Adam và Cole luôn nói với con rằng con không bao giờ nên để bất kỳ người nào có hành vi sỗ sàng với mình. Tommy đã làm như vậy, đúng không?

Má có thất vọng với con không?

Con gái yêu của má, Mary Rose.

Chương 21

Harrison quay trở lại nhà Lord Elliott ngay khi con tàu chở Mary Rose đang căng buồm đi đến nước Mỹ. Anh không biết cô đã bỏ đi, tất nhiên. Không ai biết.

Anh bước vào nhà kính, nơi Elliott ngồi với trợ lý của mình kiểm tra các giao dịch.

"Vợ cháu ở đâu?"

Elliott ngược lên nhìn Harrison và mỉm cười. "Cô ấy đi mua sắm với cô hầu của mình," ông trả lời.

"Ông sẽ lượng thứ cho chúng tôi chứ, MacPherson?" Harrison hỏi. Anh siết chặt hai bàn tay sau lưng và buộc bản thân ra vẻ điềm tĩnh. Anh muốn tóm lấy cổ MacPherson và ném hẳn vào địa ngục vì những gì hắn đã làm, và anh đã phải vận dụng mọi mảnh sức mạnh ý chí để không nhượng bộ thôi thúc ấy.

"Sao anh không đi và gọi trà cho chúng ta khi tôi nói chuyện với con rể của tôi nhỉ?"

MacPherson cúi chào chủ của mình và rời khỏi phòng. Harrison kéo cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

"Ta nghi ngờ có ai đó sẽ nghe chúng ta nói chuyện, Harrison. Mọi người đều đã đi ra ngoài trong ngày, và nhân viên bận rộn đóng gói. Có chuyện gì đó,

phải không? Con đã cho thấy điều đó trong ánh mắt con.”

"Chúng ta có khách, thưa ngài. Các nhà chức trách đang đợi trong đại sảnh để bắt MacPherson. Chúa phù hộ, họ sẽ buộc hẳn phải thú nhận mọi thứ. Có đủ bằng chứng để buộc tội hẳn biến thủ, và cách này hay cách khác, đồ chó đó sẽ bị còng tay dẫn đi. Hẳn ta là người đã lên kế hoạch bắt cóc."

Elliott buông rơi những giấy tờ mà ông đang cầm trong tay. Tâm trí ông chạy đua để theo kịp thông tin mà Harrison vừa trao cho ông. Có vẻ như ông không thể tiếp thu được tất cả điều đó.

"George ... George đã lấy Victoria khỏi ta sao? Không, không, cậu ấy không thể. Cậu ấy đã được điều tra đầy đủ, và không ai tìm thấy một mảnh bằng chứng kết nối cậu ấy với sự biến mất của con gái ta. Bây giờ con đang gợi ý ... "

"Douglas đã nhìn thấy hẳn ra khỏi xe ngựa và đưa chiếc giỏ cho một người phụ nữ."

"Douglas, anh ta là ai?"

Harrison bị sững sốt trước câu hỏi. Chúa lòng lành, Elliott thậm chí không biết tên của các anh trai cô.

"Một trong số những người đàn ông đã nuôi nấng cô ấy" anh trả lời. "Douglas là một trong các anh trai của cô ấy theo mọi cách đáng nguyên rủa được kể đến. Ngài tốt hơn nên thu xếp ổn thoả với thực tế đó trước khi quá muộn."

Elliott quá choáng váng vì những gì Harrison đã nói với ông về MacPherson, ông không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác. Thậm chí ông không để ý đến việc con rể của mình đang trở nên giận dữ thế nào.

"Đã có hành vi biển thủ sao?"

"Ngài đã quyên góp cho một trại trẻ mồ côi không tồn tại. Nơi đó đã tồn tại vào thời điểm Victoria bị bắt đi, tất nhiên, nhưng nó đã đóng cửa vài năm sau đó. Con nghi ngờ bất cứ khoản tiền nào của ngài đã từng qua túi MacPherson."

"Nhưng biển thủ và bắt cóc là hai việc khác nhau ..."

"MacPherson đã đứng sau điều đó, thưa ngài. Không có bất kỳ nghi ngờ nào." Elliott gập đôi người trong sự đau đớn. Ông thật sự phát bệnh bởi sự thật, ông nghĩ rằng anh sắp nôn mửa. Ông cố đến tuyệt vọng để làm dịu bản thân.

"Hãy cho ta một phút, con trai, chỉ một phút," Ông thì thầm.

Harrison ngồi xuống bên cạnh ông và đặt tay lên vai Elliott. Anh không nói một lời nào ngoài kiên nhẫn chờ người đàn ông sắp xếp mọi thứ trong đầu.

Elliott chỉ mất một thời gian ngắn thu thập bình tĩnh đủ để muốn biết mọi thứ.

"Hãy bắt đầu ngay từ đầu và không dừng lại cho đến khi con đã nói với ta mọi thứ."

"Chúng ta biết được rằng MacPherson đã lấy một khoản tiền lớn từ một trong những tài khoản của ngài vào ngày trước khi con gái ngài bị bắt cóc, và ông ta đã mang Victoria đi vào tối muộn hôm sau, và đưa cô ấy cho người trông trẻ. Con cho rằng số tiền hăn đã đánh cắp là dành cho người phụ nữ sử dụng để nuôi sống bản thân và đứa trẻ trong khi hăn bòn rút tiền chuộc từ ngài nhiều nhất có thể. Các giấy tờ mà hăn đã lấy từ quyển Kinh

Thánh có thể sẽ được gửi lại cho ngài như là bằng chứng cho thấy hấn giữ con gái của ngài."

"Nhưng chuyện gì đã xảy ra. Chúng ta chưa bao giờ nhận được một yêu cầu tiền chuộc ... chỉ mỗi tin nhắn đầu tiên đó..."

"Mọi thứ đã trở nên tồi tệ với MacPherson." Harrison nói. "Đó là những gì đã xảy ra, thưa ngài. Douglas kể với con là người phụ nữ đó đã không muốn lấy chiếc giỏ. Anh ấy đã thấy cô ta lắc đầu với MacPherson, nhưng cô ta đã đổi ý khi hấn giờ ra chiếc phong bì đầy tiền và vẫy trước mặt cô ta."

"Và sau đó?"

"Người trông trẻ đã hoảng sợ, và sau khi MacPherson rời đi, cô ta tìm đến con hẻm gần nhất và ném Victoria vào đồng rác. Rồi cô ta bỏ chạy."

"Con có thể chứng minh được tất cả những điều này không, Harrison?"

"Con có thể chứng minh ông đã biến thủ, thưa ngài. Điều đó đủ để đưa ông ta vào tù suốt quãng đời còn lại. Douglas khẳng định rằng anh ấy sẽ nhận ra MacPherson hôm nay. Con không chắc chắn về bản thân, nhưng con nghĩ rằng trợ lý của ngài sẽ bị thuyết phục bởi các nhà chức trách để nói chuyện."

"Nếu người trông trẻ đã không nghĩ lại, liệu ta có thể mang con gái của ta trở về không? Không, không, tất nhiên là sẽ không. Cậu ta sẽ giết cô ấy, phải không?"

"Có thể," Harrison đồng ý.

Elliott bắt đầu run rẩy vì giận dữ. "Tất cả những năm vừa qua tên quái vật đó đã ngồi bên cạnh ta, bình tĩnh hành động như thế ..."

Ông không thể nói tiếp. Harrison gật đầu hiểu biết. "Thưa ngài, hẳn thật là khôn ngoan chết tiệt. Hẳn hẳn đã hoảng sợ khi người trông trẻ và đứa trẻ biến mất. Nhưng hẳn đã không chạy trốn. Hẳn vẫn ở nguyên tại chỗ, kiểm soát cuộc điều tra còn cách nào tốt hơn là ở trong trung tâm của nó? Miễn là hẳn tiếp tục làm việc cho ngài, hẳn có thể nhìn thấy bất cứ điều gì trên bàn của ngài trước cả ngài."

Elliott đột nhiên đứng dậy và lao về phía cửa. "Ta sẽ vào trong đó và ta sẽ ..." Harrison ngăn ông lại bằng cách nắm lấy cánh tay ông. "Không, ngài sẽ không đi đâu hết. Họ đã đưa hẳn đi rồi. Con biết ngài muốn làm gì, và nghĩ về điều đó thì cũng ổn thôi, nhưng ngài không thể giết hẳn được."

Anh nhẹ nhàng đưa Elliott trở lại ghế sofa và giúp ông ngồi xuống. Anh đã không rời khỏi bên cạnh ông trong một lúc lâu, cho đến khi anh thuyết phục Elliott bình tĩnh lại và không làm điều gì sẽ khiến ông phải ân hận.

Harrison đã muốn nói chuyện với ông về kế hoạch tương lai của chính anh, nhưng anh nhận ra rằng bây giờ không phải là lúc để chất gánh nặng cho người đàn ông thêm bất cứ điều gì nữa. Anh sẽ phải chờ đợi cho đến sau đó để xin được từ chức.

Anh đi lên phòng ngủ để có thể dành chút thời gian suy nghĩ chính xác những gì anh muốn nói với vợ mình. Những lời lẽ đó phải đúng, và nếu anh cần quỳ xuống và cầu xin sự tha thứ về tất cả những đau đớn mà anh đã vô tình gây ra cho cô, thì anh sẽ làm.

Elliott đã không biết tên của các anh trai cô. Nhận biết ấy vẫn còn làm anh chao đảo. Nhân danh tình yêu và cương vị người cha, ông đã cố tình xóa đi quá khứ của cô và đúc khuôn cô thành người con gái mà ông muốn. Mary Rose bây giờ đang cảm thấy như thế nào, và làm sao mà cô chịu đựng được tất cả sự chính đáng không chịu nổi của họ?

Lời nhắn của cô đang chờ anh ở trên mặt bàn. Cảm giác sợ hãi tràn qua anh khi anh nhìn thấy nó, và anh gần như sợ phải chạm vào nó.

Anh đọc lời chia tay của cô ba lần trước khi anh phản ứng. Rồi nỗi đau đớn mà anh chưa bao giờ biết đến trước đây dâng lên trong anh cho đến khi nó phá huỷ anh. Anh cúi đầu và đầu hàng cơn đau, chào đón nó vì anh không có ai để đổ lỗi ngoài chính mình, và giờ thì đã quá muộn.

Anh đã mất cô.

Harrison không hề biết anh đã đứng đó cầm mảnh tin nhắn trong bao lâu, nhưng căn phòng đã chìm vào bóng tối khi anh di chuyển. Edward đang gõ dồn dập vào cửa và hét lớn yêu cầu xin hãy xuống tầng dưới. Lord Elliott cần anh.

Anh hầu như không trả lời triệu tập, và rồi anh nhận ra rằng anh có rất nhiều điều để nói với bố vợ của mình. Anh không còn quan tâm liệu người đàn ông có hiểu hay không. Harrison vẫn cần phải nói chuyện với ông về con gái của ông.

Elliott đang đứng trước lò sưởi. Ông đang nhìn vào mảnh tin nhắn trong tay.

"Vợ tôi cũng đã nói lời tạm biệt với ngài sao?"

Elliott chậm chậm gật đầu. "Cô ấy đã có mọi thứ," ông thì thầm. "Tại sao cô ấy không hạnh phúc? Con có biết cô đã lên kế hoạch rời đi không? Harrison, ta không hiểu. Cô ấy nói ... đây, để ta đọc nó ... Dòng cuối ... Phải, nó đây rồi. *Con yêu ngài, Cha à, và con nghĩ nếu ngài biết con, ngài cũng có thể yêu con.*"

Elliott ngẩng đầu lên. "Ta yêu cô ấy mà."

"Vâng, ngài yêu cô ấy, nhưng từ khoảnh khắc ngài đưa cô ấy vào vòng tay của mình và chào đón cô ấy, ngài đã cố gắng thay đổi cô ấy. Ngài không có bất kỳ ý tưởng nào về những gì ngài đã đánh mất, đúng không? Con đề nghị ngài ngồi xuống trong khi con giới thiệu ngài với con gái của ngài. Con nghĩ rằng con sẽ bắt đầu với Corrie," Anh nói thêm. "Corrie Khùng. Ngài chưa bao giờ nghe nói về bà ấy trước đây, đúng không, thưa ngài? Không, dĩ nhiên là ngài không. Ngài đã không lắng nghe, nhưng bây giờ ngài sẽ. Con quyết tâm làm cho ngài hiểu."

Elliott bước tới ghế sofa và ngồi xuống. Ông đã không thể buông tay khỏi lá thư chia tay của con gái, nên ông tiếp tục giữ nó.

Harrison kể về tình bạn giữa hai người phụ nữ. Elliott tái nhợt khi nghe mô tả về vẻ ngoài của kẻ ẩn dật. Nước mắt ngân ngấn trong mắt ông chẳng bao lâu sau khi Harrison thuật lại cách Corrie đã vươn tay qua ô cửa sổ mở để vuốt ve vai của con gái mình.

"Lòng trắc ẩn của cô ấy dành cho những người bị đau khổ khiến con thấy mình thấp kém." Harrison nói thêm, "Con nghĩ có lẽ đó là lý do tại sao cô ấy chịu đựng chúng ta lâu đến thế. Chúa ơi, con đã liên tục bảo cô ấy nên thấu hiểu nhiều hơn, cho ngài thêm thời gian để chấp nhận cô ấy. Dù vậy, ngài chưa từng có ý định chấp nhận chính bản thân cô ấy, đúng không? Ngài không thể làm cho điều đó biến mất được, thưa ngài, tất cả đều đã xảy ra rồi. Những người đàn ông đó là gia đình của cô ấy. Con gái của ngài chơi đàn piano và nói tiếng Pháp trôi chảy. Ngài lẽ ra nên tự hào về cô ấy mới phải."

Đã quá muộn trong ngày để Harrison đưa kế hoạch của chính mình vào hoạt động, và vì thế anh ở lại với Elliott gần trọn đêm và nói với ông hầu hết những gì anh biết về nền tảng giáo dục của cô.

Họ có được sự riêng tư. Lillian đã cố gắng xâm nhập, nhưng mệnh lệnh gay gắt của anh trai nói vọng ra đã khiến bà bỏ cuộc.

"Tình yêu của người cha nên vô điều kiện," Elliott thì thầm. "Nhưng ta ..."

Ông không thể nói tiếp. Ông bắt đầu khóc và vùi gương mặt vào hai bàn tay. Harrison trao cho ông chiếc khăn tay của anh.

"Mỗi buổi sáng cô ấy sẽ ngồi cùng ta và lắng nghe ta nói về gia đình. Cô ấy chưa bao giờ nói về bạn bè của mình."

"Ngài sẽ không để cô ấy nói."

Elliott cúi đầu. "Không, ta sẽ không để cho cô ấy nói. Chúa nhân từ, ta đã làm gì thế này? Ta đã làm gì?"

Harrison đã bị hút cạn cả về thể chất và cảm xúc. Anh không thể trao cho Elliott lòng thương cảm mà có lẽ ông đang cần bây giờ.

"Con nghỉ việc."

"Con gì cơ?"

"Con bỏ việc, thưa ngài. Con đã hoàn thành tất cả công việc mà ngài đã giao cho con. Đó là sự cố ý, phải không? Ngài muốn độc chiếm thời gian với con gái của mình và vì vậy ngài đã bắt con chạy qua chạy lại khắp đất nước. Con không trách ngài. Con đã bận rộn đến khốn khổ cố gắng trả món nợ mà con đã nợ ngài nên đã để cho điều đó xảy ra. Đó là lý do tại sao con bị ám ảnh về MacPherson," anh nói thêm với một cái gật đầu. "Nhưng kết thúc rồi," anh thì thầm. "Nếu bây giờ ngài thứ lỗi, con sẽ lên lầu và đóng gói đồ đạc"

"Con định đi đâu?"

Harrison không trả lời cho đến khi anh ra đến cửa. "Con sắp về nhà."

SeseNau' Blog

Adam Clayborne sắp bị xét xử vì tội giết người. Harrison phát hiện ra sự tàn ác khi anh đến được chuồng thuê ngựa. Anh đã lên kế hoạch mua một toa xe thô và hai con ngựa để có thể chở vật dụng của mình đến Blue Belle, nhưng ngay khi người đàn ông điều hành nơi đó bắt đầu nói với anh về những gì đang diễn ra, các kế hoạch của Harrison đã thay đổi hoàn toàn.

"Vâng, thưa ông, chúng tôi sắp có một vụ treo cổ. Hai chàng trai miền Nam ăn mặc kỳ lạ đã mang luật sư của họ theo cùng. Tôi nghe nói họ mong đợi Thẩm phán Burns giao Adam cho họ để họ có thể kéo lê ông ấy về quê cũ của ông ấy để xử án, nhưng các cư dân quanh đây không tin ngài thẩm phán sẽ quyến luyến ý định đó. Ông ấy sẽ muốn tự mình xử án người đàn ông hoặc treo cổ để làm gương cho mọi người. Đó là lý do tại sao hôm nay chỗ của tôi vắng khách. Vào ngày mai, mọi thứ sẽ đóng cửa. Các cư dân sẽ đến Blue Belle cả ngày; coi nó như một ngày lễ. Một số sẽ mở tiệc ngoài trời trong lúc quan sát ông ta bị treo cổ, những người khác sẽ reo hò cổ vũ. Những phụ nữ hầu hết sẽ khóc, tôi đoán thế. Dù sao, cuộc khiêu vũ sẽ không bắt đầu cho đến khi mặt trời lặn. Đó sẽ là một điệu nhảy ra trò và anh không nên bỏ lỡ nó."

Harrison đã nghe tất cả những gì anh cần biết. Anh nhanh chóng mua một con ngựa, ném 20 đô la cho ông già và yêu cầu ông thuê một người để vận

chuyển đồ đạc cho anh.

Anh vừa mới đóng yên con ngựa màu đen khi ông già nói, "Từ sự vội vàng của anh, tôi có thể thấy anh không muốn bỏ lỡ điều đó. Anh có thời gian," ông ta đảm bảo với anh. "Tôi sẽ không rời khỏi trong một vài giờ nữa, tôi sẽ mang đồ đạc của anh xuống cho anh. Có thể kiếm được cho mình 20 đô la còn hơn không."

"Adam Clayborne vô tội." Sau khi đưa ra tuyên bố, Harrison quăng mình lên yên ngựa.

"Chẳng quan trọng gì. Anh ta là người da đen và hai người tố cáo anh ta là da trắng. Clayborne sẽ bị treo cổ thôi."

Người đàn ông quay lại và nhận ra mình chỉ đang nói chuyện với không khí. Harrison đã đi khỏi.

Anh cưỡi ngựa thẳng đến Blue Belle với tốc độ gãy cổ, vì anh đã sợ hãi điều có thể đã xảy ra rồi. Anh phải kèm đà lao tới trước khi mất kiểm soát. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một đám đông hành quyết trước đây, nhưng anh đã đọc đủ những miêu tả sống động về họ để gửi những cơn ớn lạnh sợ hãi bắn dọc xuống cột sống của anh. Anh không biết sẽ làm gì để có thể cứu được Adam, nhưng cầu Chúa phù hộ, anh sẽ tìm thấy điều gì đó. Bất kể có hợp pháp hay không.

Harrison không cho phép mình nghĩ về Mary Rose và những gì cô hẳn đang trải qua. Anh buộc bản thân phải tập trung suy nghĩ về Adam. Anh đã biết rằng có điều gì đó ẩn khuất trong quá khứ của ông, nhưng Adam không nói cho anh biết đó là gì.

Giết người sao? Anh không thể tưởng tượng người đàn ông ôn hoà ấy có thể giết chết bất cứ ai mà không có nguyên nhân chính đáng.

Mặc dù Harrison không phải là người hay cầu nguyện, nhưng anh đã nài xin Chúa cho anh sự giúp đỡ của Ngài. Anh đã rất mực sợ hãi.

Xin đừng để quá trễ. Xin đừng để quá trễ.

SeseNau' Blog

Buổi chiều trần diễn ra tại cửa hàng bỏ trống bên kia phố, đối diện cửa hàng của Morrison. Khán phòng đã chật kín. Mary Rose ngồi tại bàn bên cạnh anh trai cô. Travis ngồi ở cạnh bên kia. Douglas và Cole đều ở bên ngoài. Họ không được phép vào trong vì thẩm phán đã quan tâm đến trạng thái mất kiểm soát của họ.

Những người tố cáo Adam ngồi ở chiếc bàn đối diện với gia đình Claybornes. Có ba người cả thầy. Một luật sư và hai đồ bò sát quỷ quyết, ghê tởm, tự gọi mình là họ hàng của Livonia. Mary Rose không thể chịu đựng được để nhìn vào ai trong số họ.

Thẩm phán Burns đang gõ búa đồn dập và ra lệnh cho mọi người phải ngậm cái miệng chết tiệt lại hoặc ông sẽ khiến tất cả khán giả rời đi. Mary Rose đang ở trong tình trạng sững sốt đến mù mắt, cô hầu như không thể hiểu được một lời mà thẩm phán đang nói.

Mọi người bên ngoài Blue Belle đều quay lưng lại với anh trai cô. Tất cả bọn họ. Nhanh như người ta có thể búng tách những ngón tay, họ đã chuyển

từ những người quen tươi cười thành một nhóm dân vệ tức giận. Adam đã giúp hầu hết những người đàn ông trong phòng xử án. Sự tử tế và lòng quảng đại của anh ấy không hề có ý nghĩa gì đối với bất cứ ai trong số họ. Anh ấy là người da đen, và người đàn ông được cho là đã bị giết là người da trắng. Không ai cần nghe gì thêm nữa. Adam đã phạm tội, bất kể hoàn cảnh. Nếu đám đông có thể đưa anh ra ngoài và đóng đinh anh, Mary Rose tin rằng họ sẽ làm.

Cô không biết làm sao để ngăn chặn điều đó. Adam đã quá khắc kỷ và trang nghiêm hơn bao giờ hết. Mặc dù anh biết điều gì sắp xảy ra với anh, biểu hiện trên khuôn mặt anh chỉ cho thấy sự hiếu kỳ nhẹ nhàng. Có phải anh ấy đang thịnh nộ ngằm trong lòng không? Cô vươn tay qua và chải nhẹ qua bàn tay của anh. Làm sao cô có thể giúp anh? Làm sao bất kỳ ai có thể?

Thẩm phán động sầm chiếc búa của ông xuống một lần nữa. Ông đã sẵn sàng đưa ra quyết định của mình về việc giao trả Adam về miền nam.

"Tôi đã xem xét các giấy tờ của các vị và có vẻ như chúng hợp pháp."

Người luật sư mà các con của Livonia đã mang theo cùng vội vã đứng lên. Tên ông ta là Floyd Manning, và khi ông ta tự giới thiệu với quan tòa, ông ta đã thêm vào sự việc ta rằng gia đình ông đã sống ở Nam Carolina trong hơn một trăm năm. Dường như ông ta nghĩ rằng bằng cách nào đó điều đó đã làm cho ông ta có nhiều phẩm cách hơn.

"Tất nhiên chúng hợp pháp," Manning nói, "Bây giờ chúng tôi sẽ đưa Clayborne đi cùng chúng tôi chứ? Ngài không còn nguồn viện dẫn nào ngoài tuân theo luật."

Một tiếng hú cảnh báo vang lên. Các con sói muốn được cho ăn. "Đừng để ông ta đưa ông ta đi, Thẩm phán," ai đó hét lên từ phía sau của phòng xử

án. "Điều đó không công bằng. Gia đình tôi đợi ở bên ngoài, tôi đã hứa với họ ..."

"Đóng cái miệng chết tiệt lại." Thẩm phán ra lệnh cho người vừa phàn nàn. "Những gì tôi đã nói trước khi ông cố điều ngoa đẩy tôi vào sự vội vàng, Floyd Manning, là tôi có một chút vấn đề với giấy tờ pháp lý này. Luật là luật, nhưng việc nói với tôi rằng tôi không có bất kỳ nguồn viện dẫn nào, ái chà chà, điều đó khá là táo bạo khi được nói từ một người ngoài. Hãy để tôi đặt ông lại đúng chỗ nhé. Tôi là luật ở đây. Tôi nói tiến hành và bây giờ tôi nói rằng Adam Clayborne sẽ không được chuyển giao cho ông. Ông muốn nhìn thấy anh ta bị treo cổ, vậy thì ông phải chờ đợi quanh đây để tìm hiểu xem liệu anh ta có tội hay không."

"Nhưng, Thưa Thẩm phán, ở Nam Carolina ..." Manning bắt đầu.

"Chúng ta không đang ở Nam Carolina," tiếng la hét từ phía sau. "Tiếp tục đi và xử ông ta ngay bây giờ, Thẩm phán. Đã gần giữa trưa rồi."

Thẩm phán trông như thể muốn bắn ai đó. Vì ông là người duy nhất có súng trong phòng xử án này, ông đoán ông có thể làm chính xác điều đó nếu người dân không ổn định sớm.

Ông liếc nhìn đám đông trước khi quay trở lại với tay luật sư thành thị với những mối quan hệ hàng trăm năm. "Chúng ta đang ở trong một vùng lãnh thổ, không phải là một bang, và như tôi đã nói với ông trước đây, tôi nói tiến hành."

Mary Rose cúi đầu. Cô đang tuyệt vọng cố gắng không khóc. Sự tức giận khiến cô run rẩy đến nỗi cánh tay cô nổi gai ốc ở mọi nơi. Liệu cơn ác mộng này có bao giờ kết thúc? Các anh của cô đã hy vọng rằng Thẩm phán Burns sẽ chuyển giao Adam về miền Nam. Họ đã dự định cướp anh ấy ra khỏi thị

trần và giấu trên núi cho đến khi những kế hoạch tương lai có thể được thực hiện.

Đám đông đang cuồng nhiệt chờ đợi thẩm phán nói với họ rằng ông sẽ tiếp tục và xử Adam sau đó và ngoài kia. Burns không định để mất quyền kiểm soát ở tòa án của ông. Ông đã vươn tay xuống đùi và kéo ra khẩu súng lục. Ông sẽ bắn một vài viên đạn lên trần nhà để thu hút sự chú ý của mọi người.

Chiến thuật hóa ra không cần thiết. Ngay khi ông nâng súng lên, một sự im lặng phủ qua đám đông. Burns nhìn lên và nhận ra Harrison đang xô đẩy dừ dôi băng xuyên qua những người đàn ông giận dữ.

Mary Rose nhận thấy sự im lặng và siết đôi tay thậm chí còn chặt chẽ hơn. Điều gì đã xảy ra? Có phải họ mang Douglas và Cole vào bên trong không? Cô sợ phải nhìn.

Harrison đi ngang qua cô. Anh không nhìn cô và các anh trai cô khi anh đi đến cái bàn mà Thẩm phán Burns đang ngồi phía sau.

"Tôi có công việc với tòa án này."

Đầu cô bật lên. Cô chớp mắt. Anh không biến mất. Harrison sao? Harrison đã ở trong Blue Belle? Cô dường như không thể thở nổi, không thể hiểu được.

"Hãy nói rõ công việc của anh," thẩm phán ra lệnh.

"Tên tôi là Harrison Stanford MacDonald ..."

Burns không để anh tiếp tục. "Tại sao anh nói với tôi tên của anh? Tôi biết anh là ai."

"Cho hồ sơ pháp lý, thưa ngài kính mến."

"Hồ sơ gì? Chúng tôi không lưu giữ hồ sơ ở đây, ít nhất chúng tôi cũng không thường xuyên. Chúng tôi không câu nệ nhiều lắm trong vùng Lãnh thổ. Hãy tuyên bố công việc của anh", ông lặp lại.

"Tôi đại diện cho Adam Clayborne."

Một ánh lấp lánh loé lên trong mắt vị thẩm phán. Ông tựa vào lưng ghế và chà xát hàm. "Anh xác nhận, đúng không?"

"Vâng, thưa Ngài kính mến, tôi có."

"Vậy thì anh có thể đi qua đó và đại diện cho anh ta. Tôi chuẩn bị xử anh ta tội giết người."

"Một người có quyền được xét xử công bằng ở vùng Lãnh thổ không? "Anh hỏi.

"Phải, dĩ nhiên anh ta có quyền."

"Vậy, tôi yêu cầu có đủ thời gian để trao đổi với thân chủ của tôi."

"Bao nhiêu thời gian?"

"Một tháng."

Một tiếng gầm bất mãn vang lên. Thẩm phán bình tĩnh bắn khẩu súng lên không trung. "Không thể đợi cả tháng được, Harrison."

"Thưa ngài kính mến, tôi phải có đủ thời gian để thu thập chứng cứ cho hồ sơ của tôi."

"Chúng ta sẽ giữ anh ta ở đâu cho đến khi anh tìm ra mình muốn nói gì?"

"Anh ấy nên được thả ra dưới sự trông nom của tôi," Harrison nói.

"Anh ta sẽ chạy trốn, Thẩm phán. Gã mọi đen sẽ bỏ chạy. Ngài cứ đợi mà xem."

Thẩm phán Burns nghiêng người sang một bên để ông có thể nhìn qua Harrison. "Chính là anh, Bickley, định phá phòng xử án của tôi sao? Thề có Chúa, tôi sẽ đặt một viên đạn vào mông của anh nếu anh không đóng cái mồm của mình lại. Anh có hai tuần để chuẩn bị, Harrison. Anh sẵn sàng nộp tiền bảo lãnh phòng khi Adam chạy trốn chứ? "

"Tất cả mọi thứ tôi sở hữu."

"Một trăm đô la sẽ được nộp cho tôi ngay bây giờ. Anh có thể trả nốt phần còn lại trong hai tuần, tất nhiên trừ khi anh ta không chạy trốn."

"Vâng, thưa ngài."

Thẩm phán đã đâm sầm cây búa xuống một lần nữa. "Adam sẽ phải ở yên trong nhà cho đến khi xét xử. Ai không thích điều đó có thể quan sát anh ta không rời khỏi ranh giới của điền sản của nhà Clayborne. Mọi người đều nghe thấy những gì tôi đang nói chứ? Bickley, nếu anh không biết làm gì với thời gian của mình tốt hơn là ngồi loay quanh và quan sát, hãy làm nó từ rặng cây. Anh có hiểu điều đó không? Tôi tuyên bố ở đây và bây giờ, nếu có một trong các người đặt chân vào đất nhà Clayborne, việc họ bắn các người là hợp pháp. Chúng tôi sẽ đưa vụ việc ra xét xử trong vòng hai tuần. Tòa án đình hoãn."

Thẩm phán đóng sầm chiếc búa xuống bàn một lần cuối. "Cậu đã có được công việc được vạch ra cho cậu rồi đấy, Harrison," ông lưu ý với giọng thấp. "Tôi có một hồ sơ đầy đủ các bằng chứng chống lại Adam. Cậu có thể nhìn qua nó cho đến khi tôi rời khỏi để đi câu cá. Tôi sẽ ở chỗ của Belle cho đến chủ nhật tiếp theo. Hãy mang một trăm đô la của cậu đến đó."

Floyd Manning đi qua Harrison. "Đồ mê chuộng bọn mọi đen" ông ta rít lên.

Thẩm phán nghe thấy ông ta. "Ông không còn công việc gì ở đây nữa, Manning. Trở về nhà đi. Tôi làm công việc tổ tụng của chính mình ở đây. Đó sẽ là phiên xử có bồi thẩm đoàn, và tôi sẽ là người chọn mười hai vị bồi thẩm."

Đôi lông mày rậm rạp của Manning nhú lại trong một cái cau mày khác. "Gã đó không xứng đáng được xét xử công bằng. Tất cả bọn chúng nên bị kéo ra khỏi đây và treo cổ". Khuôn mặt của người luật sư đã chuyển sang màu đỏ. Ông ta đã giận dữ vì buổi điều trần đã không đi theo cách của mình.

Thẩm phán Burns nhìn Harrison. "Ông ta cho rằng chính xác ai là người chúng ta nên treo cổ thế? Thị trấn hay chỉ nhà Claybornes?"

Manning hạnh phúc được trả lời ông. "Tất nhiên là nhà Claybornes, đặc biệt là cô gái da trắng sống dưới cùng mái nhà với bọn mọi đen. Cô ả là đồ rác rưởi."

"Cậu có gì để nói về điều đó không, Harrison?" Thẩm phán hỏi. Anh đã đếm đến mười trước khi trả lời vị thẩm phán. Sự trì hoãn không giúp anh thay đổi ý định. "Bao nhiêu cho tội tấn công, thưa ngài kính mến?"

Đôi mắt Burns lấp lánh thích thú. "Năm đô la, trong những trường hợp đặc biệt."

Harrison thò tay vào túi, kéo ra năm đô la, và thả số tiền lên trên bàn.

Điều xảy ra tiếp theo quá đổi kinh ngạc đối với người luật sư miền Nam, ông ta không có thời gian để tự bảo vệ mình. Harrison đâm ông ta ngay vào mặt.

Anh đã đốn ngã ông ta. Manning đổ sập trên sàn nhà ngất lịm. Thăm phán nghiêng qua cái bàn để nhìn rõ hơn vào người đàn ông, và quay lại Harrison.

Ông đang rất cố gắng để không mỉm cười. "Chà chà, đó là hành động có chủ tâm. Tính thêm cậu một đô la nữa."

Harrison đưa tiền cho ông, rồi đi đến với vợ mình và các anh trai của cô.

Anh giữ sự chú ý của anh trên đám đông. Những người đàn ông từ từ rời khỏi, và Harrison đã có thừa thời gian để nghiên cứu khuôn mặt của họ. Anh không nhận ra bất kỳ ai trong số họ.

Travis bắt đầu đứng dậy. Harrison ra lệnh cho anh ta ở lại trên ghế. "Mary Rose, hãy đứng dậy và đi về phía anh, hãy ra vẻ thật hạnh phúc khi nhìn thấy anh."

Cô không do dự. Cô nhanh chóng đứng dậy và đi vòng quanh bàn. Anh kéo cô vào vòng tay, cúi xuống và hôn lên trán cô, rồi ôm cô thật chặt.

"Chào mừng trở lại, Harrison," Adam thì thầm.

"Tất cả địa ngục này đã xảy ra khi nào thế?" anh hỏi.

"Họ đánh thức tôi dậy vào ngày hôm qua," Adam trả lời. "Và tôi ở đây. Cậu đã đến đây vừa kịp lúc. Thêm một giờ nữa thôi sẽ là quá muộn. Họ sẽ đợi cho đến ngày mai để treo cổ tôi, nhưng một khi phán quyết đã được công bố, không ai có thể làm được gì nữa."

Kẻ cuối cùng của những người lạ mặt đã ra khỏi cửa hàng. Douglas và Cole lao vào bên trong.

"Đóng cửa lại," Harrison gọi với ra.

"Chúng ta hãy mang địa ngục ra khỏi đây," Cole lẩm bẩm. Anh ném khẩu súng của mình cho Travis khi anh lao dọc theo lối đi giữa hai hàng ghế. "Adam, anh ổn chứ?"

"Phải," anh trai anh trả lời.

Harrison cuối cùng đã nói lỏng vòng ôm của anh trên Mary Rose. Tuy nhiên, cô đã không rời khỏi anh mà vẫn tiếp tục dựa vào anh. Bây giờ cô đang run rẩy dữ dội. Cô đã có địa ngục cho một ngày, và anh biết rằng nó sẽ không tốt hơn.

Anh có rất nhiều điều để nói với cô, nhưng bây giờ chắc chắn không đúng thời gian hay địa điểm. Việc mang Adam trở lại nông trại vẫn còn sống sẽ đòi hỏi sự tập trung đầy đủ của mọi người.

"Tôi nói chúng ta chạy đi ngay bây giờ," Cole nói.

"Chúng ta sẽ lãnh đạn vào lưng nếu chúng ta cố chạy." Travis lập luận.

"Chú ấy nói đúng," Douglas đồng ý. "Bây giờ không phải là lúc để rời đi," Douglas nói.

"Tôi sẽ không đi đâu ngoài về nhà", Adam tuyên bố. Anh đẩy ghế ra sau và cuối cùng đứng dậy. "Harrison, tôi không biết tôi nên cảm ơn hay đánh cậu. Cậu đã cho tôi hai tuần để suy nghĩ về sợi dây thừng quanh cổ."

"Anh không có nhiều niềm tin vào luật sư của mình nhỉ," Harrison nhận xét khô khan.

"Tôi có rất nhiều niềm tin vào cậu. Phần còn lại của thế giới mới là rắc rối của tôi. Cậu là một người đàn ông trọng danh dự, Harrison, nhưng điều đó có vẻ như là một phẩm chất hiếm hoi trong những ngày này. Tôi đã nói với Mary Rose rằng cậu sẽ trở lại. Cô ấy không tin tôi. Tôi đoán bây giờ thì cô ấy đã tin rồi, đúng không?"

Harrison choáng váng. Cô đã nghĩ rằng anh sẽ ở lại nước Anh và tiếp tục công việc của anh sao? Cô không nhận ra rằng cô đã mang theo trái tim của anh đi cùng với cô sao?

"Harrison, cậu sẽ về nhà với chúng tôi hay đến chỗ Belle để xem bằng chứng?" Travis hỏi.

"Nhà," anh trả lời. "Tôi muốn nói chuyện với Adam trước khi tôi làm bất cứ điều gì khác."

Đó là một cuộc diễu hành long trọng nối đuôi nhau ra khỏi cửa hàng. Người dân địa phương đã đến đón chào Adam và đưa ra những lời khích lệ. Thật tốt khi thấy những người dân Blue Belle đã không quay lưng lại với anh.

Harrison được giao nhiệm vụ quan sát phía sau lưng họ trên đường về nhà. Anh theo sát phía sau gia đình, và khi họ bắt đầu đi xuống ngọn đồi cuối cùng, anh dừng lại và chờ đợi cho đến khi họ an toàn khỏi tầm bắn. Sau

đó anh rẽ ngoặt một đường vòng nhanh, tìm thấy những gì anh đang tìm, và tiếp tục.

Mary Rose ngồi với các anh trai mình ở bàn ăn. Tất cả họ đang thì thầm và lo lắng về việc hoãn thi hành án hai tuần.

Cô đang nghĩ về Harrison. Việc gặp lại anh đã tuôn tràn nỗi khao khát đáng kinh ngạc trong cô. Tại sao anh trở lại? Cô không thể trở thành người phụ nữ mà họ hàng của cô ở Anh đã mong muốn. Anh không hiểu điều đó sao? Ôi, Chúa ơi, cô sẽ làm gì đây? Cô đã rất đau khổ kể từ lúc rời khỏi anh ... cho đến hôm nay. Cô đã cảm thấy như thể cô đang chết dần bên trong, và khi anh bình tĩnh bước vào trong phòng xử án và tranh luận giữa sự điên loạn, cô đã bắt đầu sống lại.

Cô nghe thấy Harrison đi vào trong nhà và lên lầu. Tiếng các cánh cửa mở ra và đóng lại. Anh đang tìm kiếm căn phòng của cô, cô nghĩ thầm, và điều đó có nghĩa là anh đã mong đợi được ở lại với cô sao?

Cuối cùng anh tham gia cùng với gia đình. "Adam, tôi muốn nói chuyện với anh một mình trong thư viện."

Anh thậm chí không nhìn cô.

"Các em trai và em gái của tôi biết mọi thứ," Adam trả lời.

"Một mình," Harrison gợi ý một lần nữa.

Họ không bị quấy rầy bởi bất kỳ ai và đã ở lại với nhau trong hơn hai giờ đồng hồ. Harrison đã nhấn mạnh Adam nói với anh mọi thứ mà ông nhớ về các thói quen hàng ngày của ông trong thời gian ông sống trên đồn điền và mọi thứ ông biết về gia đình những người đã sở hữu ông.

"Mistress Livonia đã kết hôn với Walter Adderley, họ có hai con trai, cậu đã nhìn thấy cả hai người trong phiên tòa ngày hôm nay. Reginald là người em, cậu ta trẻ hơn tôi một vài tuổi. Lionel lớn hơn. Ông ta giống y hệt cha mình. Walter là một kẻ nghiện rượu. Lão bắt đầu vào khoảng giữa trưa mỗi ngày, và vào buổi tối, lão phải được mang lên giường. Lão thực sự rất dữ dằn khi say rượu, điều đó có nghĩa là lão hung dữ trong hầu hết thời gian. Lão sẽ gây chuyện đánh nhau với vợ mình. Có điều gì đó hẳn phải đã xảy ra giữa họ, bởi vì khi say rượu, lão không thể chịu đựng được việc nhìn thấy bà ấy."

"Lão sẽ đánh đập bà ấy sao?"

"Ồ, phải, lão dùng nắm đấm của mình. Bà ấy không phải là người phù hợp với lão. Lão cao hơn sáu feet, và bà ấy chỉ là một thứ nhỏ xíu. Lão cũng đã đánh Mama của tôi nữa. Bà là bạn đồng hành của Livonia, và vì thế bà cũng phải chia sẻ sự ngược đãi."

"Vào một buổi chiều muộn ngày thứ Sáu, khoảng thời gian ăn tối, tôi đang đi ngang qua ngôi nhà trên đường từ nơi trồng cây và tôi nghe thấy tiếng Mistress Livonia la hét. Adderley đang đánh đập cả hai người. Tôi đã đặt chính mình vào giữa Livonia và chủ của tôi bởi vì khi tôi đi vào trong phòng, lão đang thui bà ấy dòn dập. Tôi nhớ đã nghĩ rằng nếu tôi có thể làm cho cơn giận dữ của lão chuyển sang chống lại tôi, Mama và Livonia sẽ ổn. Mũi của Mama đã đâm máu và mắt của tôi đã bị khép lại vì sưng phồng rồi. Livonia ở trong tình trạng tồi tệ hơn. Bà đã cố gắng đứng lên và gần như đã làm được điều đó khi lão đánh bà một lần nữa. Bà đổ sụm trên sàn nhà, cầu xin lão dừng lại. Rồi lão bắt đầu đá bà. Bà đã cầu xin lòng thương xót, và cầu nguyện, Harrison. Bà đã cầu xin tôi giúp bà ... và tôi đã làm như thế."

Adam dừng lại để lấy một hơi thở run rẩy trước khi tiếp tục. "Tôi vòng tay quanh eo và kéo lão lại trong khi Mama chạy đến giúp Livonia đứng dậy. Adderley phát điên, lão nói với Livonia rằng lão sẽ giết bà, vung ra khỏi tôi, và đuổi theo bà lần nữa. Đó là khi tôi đánh lão. Lão lão đảo lui lại khoảng 10

feet và bắt đầu tấn công tôi. Lão trượt chân và đâm sầm vào cạnh bệ lò sưởi. Tôi nghĩ lão đã chết trước khi hạ cánh xuống sàn nhà."

"Anh đã đánh lão vào đâu?"

"Ở cằm".

"Không phải từ phía sau à? anh đã nói là lão đã quay lưng lại với anh ..."

"Vâng, nhưng tôi nhanh hơn lão. Tôi lại đặt bản thân trước Mistress Livonia một lần nữa để cố gắng bảo vệ bà và đánh lão khi lão cố đá bà ấy. "

"Và sau đó điều gì đã xảy ra?"

"Bà Livonia cho tôi tiền và bảo tôi chạy trốn. Bà và Mama sẽ nói với chính quyền rằng tôi đã bị bán đi. Khi chính quyền đến, Livonia nói với họ rằng đó là một tai nạn. Cả hai người phụ nữ đều không hề đề cập đến tôi. Tôi đã không tạo nên bất kỳ sự huỷ hoại nào trên gương mặt của Adderley với cú đâm của tôi hết. Tôi chỉ mới mười ba tuổi và không biết cách đánh nhau. Mọi người trong bang đều biết Adderley say rượu. Không ai nghi ngờ Livonia. Bà đã nói với họ rằng chồng bà đã trượt chân và đâm sầm vào trong bệ lò sưởi. Nó đã được quyết định là một cái chết ngẫu nhiên."

"Có ai khác nhìn thấy những gì đã xảy ra không?"

"Không."

"Tại sao bây giờ những đứa con trai của bà ấy lại truy đuổi anh? Họ có bằng chứng gì?"

"Các bức thư tôi đã viết cho Mama của tôi. Bà ấy đã lưu giữ tất cả chúng. Những đứa con của Adderley hẳn đã tìm thấy chúng. Tôi đã đề cập đến quá

khứ trong một vài bức thư và nói với Mama rằng tôi sợ cho bà."

Harrison thở dài. "Anh không phạm tội, Adam."

"Tôi là một nô lệ, và tôi dám giơ tay lên chống lại chủ nhân của tôi. Tôi đã chạm vào lão. Những đứa con trai của lão tin rằng tôi nên bị giết chỉ vì điều đó."

"Anh có nghĩ rằng những đứa con của Adderley đã đến gặp mẹ của họ và buộc bà ấy phải nói cho họ biết chính xác những gì đã xảy ra không?"

"Ồ, có. Lionel hoá ra giống y như cha hẳn. Những bức thư của Mama điền đầy những lo lắng của bà cho Mistress Livonia. Chẳng điều gì là đáng kể, đúng không? Nếu hai người đàn ông da trắng tố cáo tôi về tội giết người, cả hai chúng ta đều biết tôi sẽ bị tuyên án."

"Không như vậy mà không có một trận chiến," Harrison hứa. "Tôi phải hỏi anh vài điều khác nữa. Anh muốn ở lại đây và chiến đấu với điều này, hay anh muốn chạy trốn hơn?"

"Cậu sẽ để tôi chạy nếu tôi muốn sao? Cậu đã đặt cược mọi thứ cậu sở hữu để đảm bảo tôi sẽ ở lại quanh đây mà."

"Tôi đã không đặt tài sản quý báu nhất của tôi," anh trả lời. "Tôi vẫn sẽ có Mary Rose, nếu cô ấy cho phép tôi ở lại."

"Cậu khuyên nên làm thế nào?"

"Trong trái tim của tôi, anh đã trở thành anh trai của tôi từ ngày tôi kết hôn với em gái của anh, Adam. Tôi không muốn nhìn thấy bất cứ điều gì xảy ra với anh. Là luật sư của anh, tôi sẽ khuyên anh ở lại và chiến đấu."

"VẬY, tình anh em trong cậu muốn tôi bỏ chạy, và luật sư muốn tôi đổi mặt với nó."

"Đại khái như thế," Harrison đồng ý. Anh tình cờ lưu ý những lời được đóng khung mà Adam đã sao chép và treo trên tường. Bây giờ nó đã có ý nghĩa với anh, lý do mà Adam yêu thích đoạn văn đến thế.

"Hãy cho tôi một lời hứa, Adam."

"Đó là gì?"

"Khi điều này kết thúc và chúng ta thắng, anh sẽ lấy đoạn văn ấy xuống và bỏ nó đi."

Adam đứng dậy và duỗi những bắp thịt trên vai. "Tôi đã sống cả cuộc đời trốn lánh và chờ đợi. Tôi không muốn sống như thế lâu thêm nữa. Tôi đã luôn biết rằng ngày này rồi sẽ đến, và bây giờ cuối cùng nó đã đến, tôi sẽ ở lại và đổi mặt với nó. *"Chuông sẽ nguyện hồn ai,"* ông nói thêm trong tiếng thì thầm. *"Nó sẽ ngán lên vì người."*

"Khốn kiếp, thật nhẫn tâm"

"Tôi cảm thấy nhẫn tâm. Tôi có quyền như thế tối nay. Chúng ta đã nói chuyện xong chưa?"

Harrison mỉm cười. "Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Chúng ta sẽ nói về những gì anh sẽ nói khi anh đứng trên bục nhân chứng, và những gì tôi không tin sẽ là một ý hay để nói. Ngồi xuống nào, Adam. Sẽ là một đêm dài đấy."

Harrison bắt đầu ghi chép. Cole mang vào trong một khay pho mát, bánh quy và bia. Vì không bị yêu cầu phải rời đi, anh ta ở lại trong thư viện và

dựa vào cạnh bàn làm việc trong khi nghe Harrison hỏi anh trai mình

Travis và Douglas gia nhập cùng họ một giờ sau đó, nhưng Mary Rose ở lại phía sau. Cô nghĩ Adam sẽ nói chuyện thoải mái hơn nếu anh ấy không phải lo lắng về cô.

Cô không thể ăn bất cứ thứ gì, dạ dày của cô đã quá khó chịu, và sau khi ngồi ở bàn một mình nghĩ về Adam, cuối cùng cô cũng đứng dậy và đi lên phòng cô. Những suy nghĩ của cô liên tục chuyển sang Harrison. Vì danh Chúa, cô sẽ làm đây? Anh đã gọi cô là Victoria. Anh đã yêu ai vậy? Anh không biết đã làm tan vỡ trái tim cô khi anh gọi cô bằng cái tên đó sao? Tại sao anh không thể yêu cô đúng với con người cô?

Có một bông hoa trên gối. Đó không phải là một bông hồng, mà là một cành anh thảo màu đỏ rực rỡ.

Cuối cùng, cô hiểu điều anh đã cố gắng nhắc nhở cô từ đêm đầu tiên ở nước Anh, khi anh đặt một bông hồng thân dài trên gối của cô. Anh biết cô sẽ như thế nào ở nước Anh, việc thay đổi sẽ khó khăn như thế nào đối với cô để thực hiện, và vì vậy, trong khi mọi người khác cố gắng thay đổi mọi thứ về cô, Harrison đã lặng lẽ nhắc nhở cô rằng anh yêu cô đúng với bản thân cô. Anh chấp nhận cô, những sai sót và tất cả.

Cô là Rose của anh.

Cô bị choáng ngợp bởi chồng mình. Làm sao cô có thể nghi ngờ anh? Và làm sao anh có thể tha thứ cho cô vì đã không có đủ niềm tin trên anh?

Cô ngồi xuống cạnh giường, và trong lúc nhẹ nhàng ép đoá hoa vào trái tim mình, cô cúi đầu và khóc.

"Hoa được cho là để làm em hạnh phúc, không phải buồn bã."

Harrison đang đứng ở ngưỡng cửa. Trái tim cô cảm thấy như thể vừa lộn nhào. Anh trông rất lo lắng và mệt mỏi ... và dễ bị tổn thương.

"Anh yêu em."

"Vâng."

"Cám ơn," cô thì thầm.

"Vì yêu em sao?"

Cô lắc đầu. "Vì đã chịu đựng sự thiếu chắc chắn của em, em yêu anh rất nhiều, và em đã rất sợ hãi. Đợi đã," cô nói thêm khi anh bắt đầu hướng về cô. "Em phải nài xin sự tha thứ của anh trước."

Một nụ cười chậm rãi làm cô ngạc nhiên. Cô không nên cười vào lúc này. Cô cần nghiêm túc để anh tin cô khi cô hứa sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa.

"Anh có sự kiên nhẫn của Job*", cô bắt đầu. "Suốt thời gian qua anh đã đợi em hiểu, phải không?"

*(*Job : Một nhà tiên tri trong Cựu Ước của Thiên Chúa Giáo, Do Thái và đạo Hồi được lưu truyền trong Book of Job, ông có niềm tin tuyệt đối vào Thiên Chúa. Chúa đã thử thách niềm tin ấy bằng cách lấy đi mọi thứ trừ sinh mạng của ông, nhưng đến phút cuối cùng ông vẫn không một lời than trách hay ngả lòng. – Ct của Sê)*

"Không, em luôn luôn hiểu. Anh chỉ nhắc nhở em thôi."

"Anh đã gọi em là Victoria."

"Anh có sao?" Anh ngạc nhiên trước những gì cô vừa nói.

"Anh đã làm trái tim em tan nát."

Harrison đóng cửa lại và đi đến bên cô. Anh ngừng lại chỉ cách cô một bước chân.

"Anh yêu em, Mary Rose MacDonald, anh không quan tâm đến tên của em. Nếu em muốn thay đổi nó mỗi tuần, em vẫn sẽ luôn luôn là Rose của anh."

Cô không muốn giữ hoa nữa. Cô muốn ôm chồng mình. Cô đặt cành hoa anh thảo trên bàn bên cạnh và đứng lên. "Em cũng yêu anh", cô lặp lại. "Em xin lỗi đã nghi ngờ anh. Anh có thể tha thứ cho em không?"

"Anh nên ở đó vì em. Anh biết em đang trải qua những gì, và anh nên bỏ công việc làm cho cha em từ lâu rồi. Anh không nên muốn làm xong mọi thứ trước. Em có thể tha thứ cho anh không?"

"Anh đã bỏ việc ư?" cô thì thầm.

"Em không làm gì điên rồ khi em trở lại đây, phải không em yêu?"

"Điên rồ ư? Như là điều gì?"

"Như là muốn một trong những giấy ly hôn mà anh đã nghe là thật dễ dàng có được ở đây."

"Em sẽ không trả lời cho đến khi anh hôn em. Ôi, Harrison, giữa tất cả những thứ hỗn loạn của ngày hôm nay, anh vẫn nhớ em đã từng nghĩ hoa anh thảo là hoa hồng. Xin hãy hôn em đi."

"Em sẽ cưới em một lần nữa nếu em đã xin ly hôn. Mà mãi mãi, Mary Rose. Ý anh là như thế."

Và rồi rốt cuộc anh cũng kéo cô vào trong vòng tay và hôn cô với tất cả tình yêu và sự dịu dàng mà anh sở hữu. Nỗi đau đớn mà anh đã trải qua trong suốt sự chia ly của họ đã biến mất, và bây giờ anh cảm thấy trọn vẹn một lần nữa.

Cô đặt những nụ hôn nồng nhiệt lên khắp gương mặt anh. "Tại sao anh đợi lâu đến thế mới đến với em?"

"Em yêu, nếu em nhìn ra phía sau khi em đang trên tàu, anh đã có thể vẫy tay chào em rồi." Anh phóng đại. "Anh đã đến đây ngay khi có thể. Hãy để anh hôn em lần nữa nào."

Cả hai đều run rẩy với khao khát dành cho nhau khi họ tách ra. Mary Rose áp gò má của cô vào ngực anh. Cô yêu cách trái tim anh đập dồn dập vào tai cô, yêu mọi thứ về anh. Ngay cả khi anh đang khiến cô phát điên với sự bướng bỉnh và kiêu căng của mình, cô vẫn yêu anh. Cô tự hỏi liệu anh có biết mình hoàn hảo thế nào hay không.

"Thật không dễ dàng để xin ly hôn ở đây. Anh đã đọc quá nhiều tiểu thuyết, Harrison. Và không, em đã không ly hôn với anh. Điều đó là mãi mãi, nhớ không?"

Cầm anh gối trên đỉnh đầu cô. Chúa ơi, anh hết sức hài lòng. Anh cảm thấy trọn vẹn, hoàn thiện một lần nữa, và tất cả là vì tình yêu kỳ diệu của cô.

"Chúng ta sẽ trở lại Anh Quốc chứ? Em sẽ đi bất kỳ nơi nào trên thế giới cùng với anh. Miễn là chúng ta ở bên nhau, em sẽ rất sẵn lòng."

Anh bị choáng ngợp. Cô sẽ từ bỏ thiên đường vì anh và làm như vậy một cách tự nguyện bởi vì cô yêu anh.

"Không, chúng ta sẽ không trở lại. Chúng ta sẽ sống ở đây. Anh sẽ mua một ít đất bên cạnh nơi này và xây một ngôi nhà."

Cô lại bắt đầu khóc. Cô cam đoan với anh chúng là những giọt nước mắt vui sướng, tất nhiên. Và rồi cô lách người ra khỏi anh và khẳng định rằng cô không thể nói được một từ mạch lạc nào khác cho đến khi cô đã cởi xong quần áo của mình.

Anh rất hạnh phúc được chiều ý cô. Anh nghĩ anh đã lập một kỷ lục trong việc loại bỏ quần áo của mình và của cô mà không xé rách thứ gì cả. Một trong số họ kéo tấm chăn đắp ra, và sau đó họ ngã xuống giường với nhau.

Anh bao phủ cô hoàn toàn và hôn cô nhẹ nhàng cho đến khi cảm thấy miệng cô đã mở ra bên dưới miệng anh. Đầu lưỡi anh cọ xát vào cửa của cô và sau đó trượt dần vào trong. Anh đã quyết định tiến hành chậm rãi và không nhượng bộ khao khát của chính anh, nhưng cô đã khiến cho điều đó là không thể. Tay cô vuốt ve anh ở khắp nơi, và khi cô bắt đầu mơn trớn sự khuấy động của anh, anh đã quên tất cả những ý định tốt đẹp của mình.

Anh xoắn những lọn tóc dài của cô quanh bàn tay anh và chuyển vị trí. Lưỡi anh vùi sâu vào trong miệng cô. Với một động tác, anh đã thâm nhập vào trong cô. Nổi sung sướng khi cảm nhận sự bao bọc của cô siết chặt anh từ bên trong khiến anh nhắm mắt ngây ngất.

Cô tách hai đầu gối ra để đưa anh vào sâu hơn trong cô và buột ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ khi làn sóng khoái cảm tràn qua cô. Cảm xúc mãnh liệt ấy đã lấy mất sự kiểm soát của cô. Bây giờ cô không còn quan tâm đến bất kỳ thứ gì trên đời, ngoại trừ tìm kiếm sự mãn nguyện.

Anh có nhiều sức chịu đựng hơn cô. Cô đã chạm đến Thiên Đường trước , và khi anh cảm thấy những cơn run rẩy lúc cô đạt đỉnh, anh đẩy nhanh nhịp độ và cho phép sự giải thoát của chính mình.

Và nó hoàn hảo như anh đã nhớ.

Anh không có sức mạnh để rời khỏi cô trong một lúc lâu. Anh hy vọng với Chúa, anh đã không nghiền nát cô, và ngay khi tâm trí anh có thể làm cho thân thể anh hợp tác, anh sẽ tìm ra.

Lần này cô đã không khóc. Cô đã bật cười. Âm thanh thật dễ lây, và anh thấy mình mỉm cười đáp lại.

Anh cuối cùng cũng nâng mình lên được để anh có thể nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô.

"Cảm thấy tuyệt, đúng không?"

Cô từ từ gật đầu. "Hơn cả tuyệt nữa."

"Anh đã cư xử như một con vật phát cuồng."

Cô lại bật cười. "Em cũng vậy. Ký ức về những gì xảy ra đã nhạt đi mất rồi. Anh nghĩ là anh có thể nhắc nhở em lần nữa được không?"

"Em đang giết anh đấy, Mary Rose."

Cô gần như đã làm như thế. Harrison ngủ thiếp đi một giờ sau đó, tin rằng mình đã chết như một người đàn ông hạnh phúc.

SeseNau' Blog

Ngày 2 tháng 1 năm 1876

Mama yêu quý,

Hôm nay là sinh nhật thứ mười sáu của con và cuối cùng con đã được phép mang cái mẽ đầy xinh đẹp của con lần đầu tiên. Con đã chờ đợi được làm như thế trong một thời gian dài. Cảm ơn má, Mama, vì đã cho con vật báu. Con sẽ yêu quý nó mãi mãi. Con thật may mắn khi có má. Adam nói rằng Chúa đã quan phòng cho tất cả chúng con từ ngày họ tìm thấy con trong ngô hẻm. Anh ấy nói đúng, Mama. Ngài đã cho con bốn người anh trai để yêu thương và bảo vệ con, và Ngài cũng cho con má nữa.

Con đã tiết kiệm được một nửa số tiền con cần để thực hiện chuyến đi đến Carolina. Nếu mọi việc suôn sẻ, con sẽ có thể đến và ở với má trong năm tới. Đó là giấc mơ của con, Mama. Xin hãy cho phép con. Con rất cần được ôm má.

Con gái của má, Mary Rose.

Chương 22

Mary Rose đánh thức Harrison khoảng một giờ sáng khi cô cố gắng nhẹ nhàng ra khỏi giường.

"Em đi đâu thế?" anh hỏi trong tiếng thì thầm ngái ngủ.

"Xuống dưới lầu. Em thấy đói. Em không định đánh thức anh. Ngủ lại đi."

Harrison quyết định rằng anh cũng đói. Anh mặc quần vào, vấp ngón chân trong tiến trình ấy, và nhảy quanh căn phòng lăm bẫm những lời nguyên rủa.

"Xuyt" cô thì thầm trong tiếng cười. "Em không muốn làm phiền các anh mình."

Đã quá muộn. Harrison đã tạo nên quá nhiều tiếng phàn nàn ồn ào về chân của mình, anh đã làm mọi người thức giấc.

Cole là người đầu tiên tham gia cùng họ tại bàn bếp. Mary Rose đang cắt lát phô mai trong lúc ngồi trong lòng của Harrison.

Cô linh nhanh vào ghế của mình ngay khi anh trai cô bước vào.

"Tôi không thể ngủ," anh ấy giải thích. Anh ấy ngồi dạng chân lên chiếc ghế đối diện Harrison và nhìn anh. "Cậu sẽ có thể khắc phục điều này chứ?"

"Nếu anh muốn một sự bảo đảm, tôi không thể trao nó cho anh, Cole."

"Vậy cậu phải giúp tôi thuyết phục Adam chạy trốn"

"Tôi không thể làm điều đó, quyết định đó phải là của anh ấy, và một mình anh ấy thôi. Hãy hỗ trợ anh ấy về điều này, Cole. Anh ấy cũng sẽ làm như vậy cho anh."

Người anh trai lắc đầu. "Anh ấy sẽ không đứng yên và nhìn tôi chết. Tôi đang nói với cậu ở đây và bây giờ. Nếu anh ấy bị xử tử, tôi sẽ đưa anh ấy đi".

Mary Rose đã nhanh chóng đánh mất sự thèm ăn của mình. Nỗi sợ đã siết dạ dày của cô thành một nút thắt. "Em nghĩ chúng ta cần có niềm tin vào Harrison, Cole. Hãy tin tưởng anh ấy làm mọi thứ có thể để cứu Adam."

Harrison vươn tay qua và nắm lấy tay cô trong tay anh. "Anh không phải là người tạo ra phép lạ, nhưng cảm ơn em vì đã có lòng tin."

"Chết tiệt với lòng tin," Cole lầm bầm.

Douglas tham gia cùng với họ đúng lúc để nghe nhận xét của em trai. Anh ấy mặc quần và áo sơ mi flannel dài tay. Anh ấy đã cài sai tất cả các nút. Mary Rose mỉm cười khi nhận thấy điều đó.

"Cậu đã tìm ra một kế hoạch chưa?" anh hỏi Harrison.

"Tôi sẽ gửi một điện tín vào ngày mai cho luật sư tôi đã từng làm việc ở St. Louis. Ông ấy làm việc với một công ty lớn. Ông ấy có thể biết tên của một luật sư ở Nam Carolina. Tôi sẽ tìm ra một luật sư, ngay cả khi tôi phải tự mình đi đến đó. "

"Cho mục đích gì?"

"Để có được lời tuyên thệ từ Livonia và Rose. Thời gian hiện giờ rất cấp bách. Dù vậy, nó sẽ hiệu quả. Tôi sẽ làm cho nó hiệu quả."

"Những lời tuyên bố của họ sẽ làm được gì?" Douglas hỏi.

"Họ sẽ xác nhận những gì Adam đã nói với tôi. Ngay bây giờ là hai người đàn ông chống lại một. Tôi sẽ san bằng sự chênh lệch. Tôi hy vọng với Chúa là sẽ Livonia hợp tác. Bà ta có lẽ đã quá sợ hãi."

Các người anh gật đầu. "Adam sẽ do dự với điều này. Anh ấy biết điều gì sẽ xảy ra với người phụ nữ khi những đứa con trai trở về nhà. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ để cậu đi theo bà ấy để lấy được lời tuyên thệ."

Harrison đã không tranh cãi với những người đàn ông. Anh sẽ làm những gì anh phải làm để chắc chắn Adam được xét xử công bằng.

"Chúng ta hãy nói về điều gì đó khác. Mary Rose đang trở nên buồn khổ."

"Không, em không phải."

"Em không ăn."

Cô nhún vai. "Các anh muốn nói về chuyện gì?" Travis bước vào và trả lời thay cho Harrison. "Điều gì đã xảy ra sau khi cô ấy rời khỏi London? Cả địa ngục đã được tháo cũi chằng? Có phải bà Cô đó đã gọi cô ấy là vô ơn? Mary Rose đã nghĩ bà ấy có thể."

Mary Rose nhìn chăm chăm vào đĩa của cô. "Em đã làm tổn thương cha em, đúng không?"

Harrison đã không làm dịu sự thật. "Phải."

"Em ước ông ấy có thể hiểu được," cô thì thầm.

"Em yêu, ông ấy đã có thừa thời gian để thử. Ông ấy chưa bao giờ cho em một cơ hội. Anh nghĩ có lẽ anh đã làm một cuộc tranh luận đến nơi đến chốn. Ông ấy có vẻ hiểu khi anh kết thúc. Anh vẫn không chắc chắn. Anh không muốn chờ đợi xung quanh để tìm ra."

"Tại sao họ không thích cô ấy?" Cole hỏi.

"Họ muốn Victoria trở lại. Không ai trong số họ chấp nhận sự thật rằng Mary Rose không phải là một nạn nhân trong tất cả những năm đó. Trong suy nghĩ của họ, họ tin rằng cô ấy đã bị tước đoạt bởi vì cô ấy đã không được vây quanh bởi sự giàu có. Không ai trong số họ chịu bỏ thời gian để tìm hiểu cô ấy. Họ đã quá bận rộn để tạo ra một người khác. Toàn bộ mọi thứ thật là điên rồ. Họ vẽ nên hình ảnh của những gì cô ấy đã có thể là, và họ cố gắng đúc khuôn cô ấy theo những gì họ muốn cô ấy trở thành."

"Kiệt tác của họ," Mary Rose nói.

"Tại sao em không đâm Cô của em khi bà ấy bảo em hãy nghĩ về bản thân như một tấm vải trắng?" Harrison hỏi.

Làm một điều táo bạo như thế thật là vô lý đối với cô. Cô bật cười khi nghĩ về điều đó.

"Thím Barbara đã đưa cho em gợi ý đó. Em không bao giờ có thể làm tổn thương thím ấy. Thím ấy đã đặt những lợi ích tốt nhất của em trong tim."

"Cậu có định sẽ đưa cô ấy trở về Anh và thử lại không, Harrison?" Douglas hỏi.

"Không."

Các người anh mỉm cười. Họ không cần biết kế hoạch cụ thể tối nay.

Họ ở lại bàn thêm một nửa giờ hoặc lâu hơn để nói chuyện. Cuộc thảo luận cuối cùng đã quay trở lại Adam, nhưng Mary Rose đã ăn xong vào lúc đó.

"Chúng tôi có thể giúp được điều gì không?"

"Khá nhiều," Harrison trả lời. "Tôi sẽ trao cho các anh tất cả những chi tiết khi chúng ta tiến hành. Khi chúng ta đi vào phòng xử án, tôi không muốn Mary Rose ngồi cạnh Adam. Cole, anh sẽ ngồi bên phải Adam và tôi sẽ ngồi bên trái. Travis và Douglas sẽ để Mary Rose ngồi giữa họ ở hàng đầu tiên phía sau bàn. Nếu có một thời gian tạm hoãn phiên toà được loan báo, khi các anh ngồi xuống lại lần nữa, hãy ngồi trong vị trí tương tự. "

"Tại sao em không thể ngồi cạnh Adam?" cô hỏi.

"Anh muốn em tách mình ra khỏi anh ấy càng nhiều càng tốt," anh trả lời. Sự thẳng thừng của anh đã làm họ ngạc nhiên. Dù vậy, không có người anh nào trông có vẻ giận dữ. Họ trông rất tò mò muốn tìm ra lý do của anh.

"Nếu em đặt tay lên anh ấy hoặc ôm hoặc vỗ nhẹ vào anh ấy, tất cả mọi người sẽ chỉ nhìn thấy là một người phụ nữ da trắng chạm vào một người đàn ông da đen. Mọi người biết tất cả về gia đình này, và họ chấp nhận Adam bây giờ. Đừng xô đẩy họ, Mary Rose. Anh không muốn bất cứ ai quên anh ấy là anh trai của em. Chúng ta không chỉ chiến đấu cáo buộc giết người lúc này. Chết tiệt, nếu chỉ có thể hản đã dễ dàng. Chúng ta cũng đang chiến đấu chống lại định kiến nữa. Anh không muốn nghe bất kỳ tranh luận

nào về điều này", anh nói thêm khi trông như cô muốn không đồng ý với anh. "Tất cả các anh sẽ ủng hộ Adam như một gia đình, nhưng không phải là những cá nhân."

"Tại sao cậu lại chọn Cole ngồi cạnh Adam chứ không phải Travis hay tôi?" Douglas hỏi.

"Với mục đích hăm dọa. Anh ấy khiến mọi người lo lắng."

Cole cười. "Tôi có, phải không?"

"Vâng, anh có. Bồi thẩm đoàn sẽ nghe tất cả các bằng chứng, và Cole sẽ nhìn chăm chăm vào từng người trong số mười hai gương mặt đó và hành động như thể anh ấy sẽ ghi nhớ mỗi phản ứng."

"Không thể tác dụng ngược sao?" Douglas hỏi.

"Trong một phòng xử án tình tế hơn, điều đó có thể bị phản ứng ngược, nhưng không phải ở ngoài đây. Mary Rose đã từng nói với tôi rằng mọi người ở đây quan tâm đến việc sống sót hơn là lo lắng về những gì người khác làm. Tôi muốn bồi thẩm đoàn nghĩ về việc sống sót trước sự phẫn nộ của Cole nếu họ để cho định kiến của họ chi phối quyết định của họ. "

"Cậu chơi bẩn," Cole nói. "Tôi thích điều đó."

"Tôi hẳn phải nhắc nhở tất cả các anh rằng những gì tôi nói bây giờ là thông tin đặc quyền. Hiểu điều đó chứ?"

Mary Rose ngáp. Harrison ngay lập tức đưa cô trở lại phòng ngủ của họ.

"Anh có một ngọc nhiên dành cho em. Hãy ngồi xuống giường và nhắm mắt lại."

Cô đã làm theo lệnh của anh. Cô hé mắt một lần và thấy anh kéo quần áo ra khỏi túi xách.

"Nhắm mắt chưa?" anh hỏi.

Cô nhắm chặt mắt. Cô cảm thấy anh chải tóc ra khỏi khuôn mặt của cô, và sau đó cảm thấy cái gì đó lành lạnh trên cổ.

Cô biết nó là gì trước khi cô mở mắt ra.

"Cái mẽ đay của Mama," cô la lên. "Nơi nào anh đã ..."

Cô không thể tiếp tục. Cô lại bắt đầu khóc lần nữa.

"Nó nằm giữa nệm và tấm ván đầu giường."

Cô quăng mình vào vòng tay anh và liên tục cảm ơn anh. Anh đã không mất chút thời gian nào để ham muốn cô lần nữa. Họ ngã xuống trên tấm phủ giường và làm tình đam mê cuồng nhiệt.

Anh biết rằng thời gian hạnh phúc này sẽ phải đủ cho họ trong một thời gian dài.

Cơn bão đang đến.

SeseNau' Blog

Mary Rose rất ít gặp Harrison trong suốt tuần kế tiếp. Anh đã dành hầu hết thời gian của mình tại nhà của Belle, xào xáo những bức thư họ đã gửi cho Mama Rose mà các con trai của Adderley đã lấy đi. Vào ban đêm, anh ngồi trong thư viện và đọc những lá thư mà mẹ của họ đã viết cho họ. Anh lật hết trang này qua trang khác, và khi anh không làm việc, anh ngồi trên hiên nhà để suy nghĩ và lên kế hoạch.

Cô không cần phải hỏi anh có tiến triển gì không. Biểu hiện khắc nghiệt của anh đã nói với cô tất cả những gì cô cần biết. Cô cảm thấy hoàn toàn vô dụng và bất lực. Cô hỏi anh mỗi buổi sáng liệu có điều nho nhỏ nào đó cô có thể làm để giúp anh không. Câu trả lời của anh luôn giống nhau. Nếu anh nghĩ ra điều gì đó, anh sẽ để cô biết.

Càng gần ngày xử án anh càng trở nên bận rộn hơn. Cô không cảm thấy bị xem nhẹ chút nào, thậm chí khi anh đi ngủ mà không nói chúc cô ngủ ngon. Anh đã suy nghĩ về vụ án, và đó là tất cả những gì cô muốn từ anh.

Họ đến với nhau như một gia đình vào chủ nhật để ăn tối. Cô đã hứa rằng bất kể thế nào, bữa ăn cũng sẽ vui vẻ, và vì thế, mỗi khi ai đó đề cập đến bất cứ điều gì liên quan đến vụ án, cô nhanh chóng thay đổi chủ đề.

Mọi người bị cuốn theo trò chơi của cô. Họ cũng tham gia cùng cô, và chẳng bao lâu, Travis thậm chí đã có thể mỉm cười về điều gì đó cô đã nói với anh.

"Cole, anh chưa bao giờ hỏi em về Eleanor. Anh không tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy sao?"

Anh nhún vai. "Cô ấy có hạnh phúc không?"

"Có," Mary Rose trả lời. "Cô ấy làm việc cho Cô Lillian của em."

“Đại đầu lĩnh á? Eleanor can đảm nhiều hơn anh nghĩ. Tốt cho cô ấy. ”

Harrison cười. "Anh gọi Cô của cô ấy là một đại đầu lĩnh à?"

"Bà ấy đã hành động y như thế mà," Mary Rose thừa nhận. "Corrie để lại cho em một ghi chú ngày hôm qua. Các anh có muốn em đọc nó cho các anh không?"

"Không." Cả bốn anh em đều la lên đồng loạt. Rồi họ bật cười. Cô không để bị bỏ qua bởi sự thô bạo của họ. "Em sẽ rất vui được đọc nó cho anh, Harrison."

"Em yêu, anh đã nghe nó ba lần rồi. Corrie muốn em mang cho bà ấy một quyển sách khác."

"Và?"

"Bà ấy hạnh phúc thấy em trở về nhà. Em rất xinh khi đỏ bừng như thế"

"Em không đỏ mặt. Em không thấy phiền chuyện các anh của em cười cợt em. Họ không thể kèm được việc cư xử thiếu văn minh ở bàn. Cứ phớt lờ họ đi là xong chuyện."

"Anh nghĩ anh đã bỏ quên phần lớn cách cư xử thiếu văn minh trong khi chúng ta ở Anh."

"Ôi, Chúa ơi, con đã cưới một người giống y như các anh của con sao?"

"Anh hy vọng như vậy. Đó là lời khen tuyệt nhất mà em có thể tặng anh."

"Anh đã nói với em là cậu ấy giống chúng ta mà," Cole lè nhè , ngưỡng ngùng vì phản ứng của mình đối với lời khen ngợi của Harrison.

"Ai đó đang đến nhà," Douglas tuyên bố. "Ông ta mặc âu phục và lái một chiếc xe độc mã."

Harrison đứng dậy. "Đó là Alfred Mitchell," anh đoán. "Cậu ta là luật sư mà chúng ta đã thuê làm một số công việc cho chúng ta. Các anh hãy đợi ở đây," anh nói với các người anh trai khi họ bắt đầu đứng dậy. "Tôi muốn nói chuyện một mình với cậu ấy trước, và các anh có thể gặp cậu ta sau đó."

Anh rời khỏi phòng trước khi Adam có thể yêu cầu anh giải thích công việc mà anh bạn Mitchell này đang làm cho họ. Anh ấy đã hướng câu hỏi vào Cole.

"Harrison muốn lấy một số thông tin về con trai của Livonia. Cậu ấy đã gửi điện tín cho một luật sư ở St. Louis, yêu cầu một sự tiến cử, và Mitchell đã được đề nghị. Người đàn ông hắn đã phải dong ruổi ngày đêm để đến được đây sớm như thế. Em không thể tưởng tượng anh ta đã làm điều đó như thế nào. "

"Chúng ta có nên lắng nghe ở cửa không?" Travis hỏi.

"Chúng ta sẽ không làm gì cả," Adam nói. "Chúng ta sẽ cho Harrison sự riêng tư."

Tất cả họ đều nghe tiếng cánh cửa lưới mở ra một lần nữa. Vài giây sau, Harrison trở lại phòng ăn.

Anh trông có vẻ choáng váng.

Lý do đứng ngay phía sau anh.

Mary Rose lão đảo đứng dậy. "Cha?"

Các anh của cô đều đứng lên. Sự chú ý của họ tập trung vào Lord Elliott.

Harrison đang quan sát vợ mình. Da cô đã chuyển thành trắng nhợt, và anh nghĩ cô sắp ngất.

Anh vội vã đến bên cô và nắm lấy cánh tay cô.

Elliott đứng trong lối vào nhìn chăm chăm vào gia đình. Ông vẫn không biết mình sẽ nói gì với họ. Ông đã lo lắng về mọi thứ ở đây. Ông có thể nói cho các anh trai của cô biết ông đã chấp nhận họ như một phần của gia đình ông và hy vọng họ cũng sẽ chấp nhận ông như thế nào đây?

Harrison nhìn thấy sự lo lắng trong mắt ông và quyết định giúp cuộc hội ngộ suôn sẻ. Anh cúi xuống gần tai vợ mình và thì thầm, "Cha của em đang rất lo lắng."

Anh biết anh sẽ không phải nói thêm một từ nào nữa. Trái tim của Mary Rose ngay lập tức nghiêng về cha cô. Cô vội vã đến bên ông, nhón chân, và hôn lên má ông.

"Con rất hạnh phúc được gặp lại ngài."

Ông giật mình thoát khỏi trạng thái sững sờ. Ông nắm lấy tay cô. "Con có thể nào tha thứ cho ta không, con gái? Ta rất tiếc vì tất cả nỗi đau mà ta đã gây ra cho con."

Nước mắt rung rưng trong mắt cô. Cha cô đã nói bằng giọng tha thiết đến nỗi cô biết những lời ấy đến từ trái tim ông.

"Ôi, cha ơi, con yêu ngài. Tất nhiên là con tha thứ cho ngài. Con yêu Harrison, và con đã phải tha thứ cho anh suốt. Anh ấy cũng tha thứ cho con nữa. Đó là điều gia đình làm cho nhau mà. Con xin lỗi đã làm tổn thương ngài bằng cách rời đi."

"Không, không, con đã khiến ta cảnh tỉnh. Con đã làm điều đúng đắn."

Các anh trai của cô đã nghe thấy mọi lời xin lỗi của ông. Không ai trong số họ biểu lộ bất kỳ phản ứng nào ra ngoài. Harrison nghĩ rằng vẻ mặt của họ có lẽ đã đóng băng.

"Cha ơi, con được gọi là Mary Rose ở đây."

"Được rồi."

"Được rồi ... Có nghĩa là không sao chẳng?" Cô quăng mình vào trong vòng tay ông và ôm chặt ông.

"Khi con đến Anh để thăm ta, thỉnh thoảng ta sẽ lỡ miệng gọi con là Victoria. Con có phiền lòng không?"

"Không, không, con sẽ không phiền gì đâu."

Elliott vỗ về vai cô, một nụ cười nhẹ lan toả trên khuôn mặt. Sự lo lắng của ông đã dịu đi. Ông đã làm đúng.

Mary Rose cuối cùng nhớ lại cách cư xử của mình. Cô kéo người khỏi cha mình ra và mỉm cười với ông.

"Cha ơi, con muốn ngài gặp các anh của con." cô tuyên bố, giọng đầy tự hào.

Elliott nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả bọn họ. Harrison di chuyển để đứng cùng với các người anh trai. Elliott nhận ra lý do tại sao anh làm như thế. Anh đang giúp ông nhớ lại thứ tự ưu tiên trong trái tim Mary Rose. Chồng cô trước tiên, sau đó là các anh trai cô, và cuối cùng mới là cha cô. Ông không bận tâm đến việc bị xếp cuối cùng trong danh sách của cô bởi vì bây giờ ông đã biết cô có đủ tình yêu dành cho tất cả họ.

Thời điểm để ông thừa nhận các anh trai của cô như gia đình cuối cùng đã đến. Ông không cảm thấy vội vàng. Ông nhìn chăm chăm vào những chàng trai trẻ vạm vỡ và đột nhiên cảm thấy như thể ông đang đứng trước mặt những người khổng lồ. Anh cảm thấy nhỏ bé cũng như sợ hãi về họ.

Họ là câu trả lời của Chúa cho những lời cầu nguyện của ông. Những năm tháng đầy đau khổ và kinh hoàng ấy, trong những giờ tăm tối của đêm, khi nỗi phiền muộn đe dọa nuốt chửng tâm hồn mình, ông đã cầu xin một phép lạ.

Và ngay từ đầu Chúa đã cho ông tới bốn.

Ông thật sự được ban ân phước. Ông có một người con gái tuyệt vời, một người con rể cao quý, và bây giờ ...

"Có vẻ như tôi có bốn người con trai."

SeseNau' Blog

Ngày 28 tháng 11 năm 1877

Mama Rose yêu quý,

Vì đã được biểu quyết nên con phải viết lá thư này để cầu xin má hãy ngừng lại. Mama, chúng con nghĩ rằng má đã sai khi liên tục hối thúc chúng con kết hôn. Chúng con biết má nghĩ rằng Adam nên kết hôn trước vì anh ấy lớn tuổi nhất, nhưng anh ấy sẽ không làm điều đó, và đó là cách sẽ xảy ra. Adam thích mọi thứ tốt đẹp đúng y như chúng đang là và chúng con cũng thế, vì vậy xin hãy buông tha ý tưởng của má về những đứa cháu đi nhé.

Tất cả chúng ta đều mong đợi Mary Rose kết hôn vào ngày nào đó. Bây giờ em đã đi học rồi, chúng con có thể buông lỏng sự bảo vệ của mình một chút. Những người đàn ông ở quanh đây liên tục đấu tranh dành sự chú ý của em. Không ai trong số họ phiền lòng với miệng lưỡi láu lỉnh của em. Chúng con nhớ em, nhiều hơn chúng con nghĩ rằng mình sẽ. Má không phải lo lắng gì hết đâu. Con đã dạy em cách tự chăm sóc bản thân nếu có người đàn ông nào ở St Louis cố gắng làm phiền. Em đã mang theo khẩu súng lục và hai hộp đạn. Như vậy là đủ.

Con hy vọng má không tức giận với con bởi vì đã phải nói thẳng thừng với má như vậy. Tất cả chúng con đều yêu má và ước mong má có thể đến đây và sống với chúng con.

Cole.

Chương 23

Thiên Chúa chắc hẳn có tính hài hước. Elliott đã đi đến kết luận của mình sau khi quan sát hành vi của các người anh trai trong một giờ hoặc hơn. Những thiên thần hộ mệnh của Mary Rose đều cộc cằn, huyên náo, thích tranh cãi và thận trọng cùng một lúc, và cũng ồn ào nữa. Chúa ôi, họ thật là om xòm. Họ có thói quen kỳ lạ là tất cả cùng nói một lượt nhưng tuy vậy họ vẫn có thể nghe được những gì người khác đang nói. Elliott cảm thấy như thể đang ngồi ở trung tâm của một cuộc biểu tình.

Ông đã có thời gian vui thích trong cuộc đời ông. Sau khi ông nói chuyện với những người đàn ông, họ đến để bắt tay ông. Họ đã dè dặt khi chấp nhận ông như một phần của gia đình, tất nhiên, nhưng Elliott không nản chí. Vào đúng lúc họ sẽ nhận ra rằng, cũng giống như ông, họ có rất ít lựa chọn trong vấn đề này. Chúa đã kéo tất cả lại với nhau, và họ sẽ ở lại.

Ông gặp Adam đầu tiên. "Anh là người thích tranh luận, phải không?" ông nhận xét khi bắt tay anh ấy.

Adam ngay lập tức quay sang Harrison. "Cậu đã nói với ông ấy điều đó à?"

"Tôi đã nói anh thích lý luận," anh giải thích.

Elliott gật đầu. "Điều tương tự," ông tuyên bố. "Ta cũng thích tranh luận, con trai. Anh sẽ thấy ta luôn luôn thắng."

Một ánh lấp lánh loé lên trong mắt Adam. "Thật vậy sao?"

"Anh đã sai về động cơ của người Hy Lạp, anh biết đấy. Ta sẽ phải chỉnh đốn anh cho đúng."

"Tôi hoan nghênh những thử thách," Adam trả lời. Elliott gặp Travis tiếp theo. "Anh sẽ trở thành một luật sư," ông tuyên bố.

"Tôi ư?"

"Vâng, là anh đấy. Harrison nói anh có khả năng thiên bẩm trong việc dàn xếp những thứ hỗn độn."

Travis cười toe toét. "Ngài vừa dùng từ của ngày hôm qua đấy, thưa ngài, tôi luôn muốn bắt các luật sư, không phải trở thành một trong số họ."

Douglas bắt tay ông tiếp theo. "Harrison đã nói gì về tôi?" anh hỏi.

"Rằng anh có năng lực kỳ diệu với những con ngựa, anh có thể làm nên một sản nghiệp ở nước Anh khi huấn luyện những con ngựa nòi. Động vật tin tưởng anh và điều đó nói với ta rằng anh giàu lòng trắc ẩn. Ta đã tự hỏi con gái mình có được điều đó từ đâu. Bây giờ ta biết rồi."

Cole đợi cho đến lượt mình. Anh ta đã quyết định sẽ không bị đốn ngã dễ dàng như các anh em trai. Elliott đã làm tổn thương Mary Rose. Ông sẽ phải trả giá trước khi họ bắt đầu thể hiện lòng hiếu khách với ông.

"Kẻ dữ dẫn ở đâu thế nhỉ?" Elliott hỏi.

"Ngay đây, thưa ngài," Cole trả lời trước khi anh có thể kèm bản thân lại. Rồi anh mỉm cười. "Harrison đã bảo với ngài là tôi dữ dẫn sao?"

"Điều đó đã được đề cập đến với sự ngưỡng mộ chân thành," ông cam đoan với người anh trai. Ta đã được nghe khá nhiều về anh. Một số nhận xét là từ

một quý cô trẻ tên là Eleanor. Cô ấy dường như tin rằng anh sẽ cố bắt ta và bảo ta phải cẩn thận khi ở quanh anh. Về phần Eleanor," ông tiếp tục, "Ta đã tự hỏi ..."

Cole nhướn một bên chân mày. "Điều gì thế, thưa ngài?"

"Tất cả các anh có ý định đưa cô ấy trở lại không?"

Các người anh trai cùng hét lên từ 'không' một lượt. Elliott bật cười. Cole cũng vậy. "Thưa ngài, ngài bị mắc kẹt với cô ấy rồi." sau đó anh nói.

"Cô ấy hạnh phúc ở đó," Mary Rose khẳng định. "Cha ơi, ngài hẳn phải đói rồi. Chúng con đã ăn tối, nhưng chúng con sẽ ngồi lại với ngài trong khi ngài dùng bữa tối của mình. Giờ thì hãy ngồi xuống đi. Ngài chắc đã kiệt sức vì chuyển đi."

Cô không đợi để nghe sự đồng ý của ông mà vội vã vào trong bếp. Cô không thể ngừng mỉm cười. Cô sẽ phải quỳ xuống và chân thành tạ ơn Chúa vì đã giúp cha cô.

Harrison bắt lấy vòng eo cô và kéo cô áp vào anh ở hành lang. Anh nghiêng xuống và hôn vào vành tai cô.

"Thật tuyệt khi thấy em hạnh phúc lần nữa," anh thì thầm. "Quay lại và làm anh hạnh phúc nào. Anh cần phải hôn em."

Cô đặt trái tim cô vào nhiệm vụ ấy. Cô vòng tay quanh cổ chồng và kéo anh xuống cho một nụ hôn dài, nồng nàn.

Một là không đủ, và chẳng bao lâu sau họ nhận ra rằng nếu họ không dừng lại bây giờ, họ sẽ không dừng lại được nữa.

Cô thở hổn hển và đỏ bừng khi cô kéo người ra khỏi anh. Cô đã thể hiện đúng theo cách anh đã thích cô như thế.

"Anh đã làm cho ông ấy hiểu, đúng không? Cám ơn anh, Harrison."

"Không, em đã khiến ông ấy ấy hiểu khi em bỏ đi. Em đã từ bỏ mọi thứ, và một khi ông ấy nhận ra em cho điều gì là giá trị, ông ấy bắt đầu hiểu. Anh cũng rất hạnh phúc khi ông ấy đến đây, em yêu. "

"Còn về Adam thì sao"

Harrison gật đầu. "Elliott sẽ không cho phép anh bỏ lỡ bất cứ thứ gì. Ông ấy là điểm tới hạn mà anh cần."

"Hãy để ông ấy ăn tối trước khi anh nói với ông về Adam. Em không nghĩ ông ấy sẽ còn cảm thấy muốn ăn ... sau đó."

Harrison biết các người anh trai sẽ không đề cập điều đó với Elliott. Anh trở lại bàn và ngồi xuống cạnh Cole. Adam ngồi bên cạnh cha của Mary Rose. Họ đang nói về việc sắp xếp chỗ ngủ.

Cole cười toe toét với anh. Harrison lẽ ra nên biết chuyện gì đó đã xảy ra. Anh cũng có cảm giác anh sẽ không thích nó, bởi vì Cole chỉ cười như thế khi anh ta sắp loan báo tin tức kinh khủng nào đó.

"Đã quyết định rồi, Harrison. Ông ấy sẽ ở phòng của Mary Rose. Hai người có thể ngủ trong gian nhà tranh. Hai người sẽ có nhiều sự riêng tư ở đó."

"Khi cậu ra khỏi phòng," Travis nói với anh. "Chúng tôi đã bỏ phiếu."

Harrison không muốn ngủ trên một chiếc giường tạm bợ với vợ. Anh bắt đầu tranh cãi, nhưng đã mất cơ hội khi Mary Rose trở lại phòng ăn. Cô trông

có vẻ không vui.

"Cole, Samuel lại đang vấy dao vào em lần nữa kìa. Ông ấy không cho em lấy thức ăn cho Cha. Hãy làm gì đó đi, vì Chúa."

"Anh sẽ làm." Harrison hét lên. Anh bắt đầu đứng lên. Cole đẩy anh xuống lại.

"Thôi nào, Harrison, anh ta sẽ chém cậu nếu cậu đi vào trong đó. Anh ta vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng để thích cậu. Tôi sẽ đi."

Elliott trông có vẻ choáng váng "Ai đó đang ở trong nhà bếp với một con dao ... đe dọa con gái tôi sao?"

"Vâng, thưa ngài," Cole trả lời trên đường đi đến cửa. Anh dừng lại để rút súng ra, lên đạn, và đẩy cánh cửa mở ra.

"Samuel, anh chắc chắn là một thách thức cho sự kiên nhẫn của tôi," anh ta gầm lên.

"Lạy Chúa nhân từ." Elliott không thể nghĩ thêm được điều gì để nói.

Harrison thư giãn. Anh quay sang Elliott và mỉm cười. Người đàn ông trông cực kỳ hoang mang "Họ cũng trả lương cho anh ta nữa cơ đấy. Khiến ngài muốn đập đầu ngài vào cái gì đó cứng, đúng không?" Elliott gật đầu. Harrison bật cười. Chúa chứng giám, không bao giờ có một phút buồn chán nào ở trang trại.

Adam lắc đầu và trông có vẻ ngượng ngùng. Ông đoán, có lẽ với những người bên ngoài, việc khoan dung với Samuel nghe có vẻ điên rồ. "Samuel là đầu bếp của chúng tôi," ông giải thích.

Mary Rose đứng nhịp chân trên sàn nhà trong khi chờ đợi. Cole cuối cùng đã gọi cô. Cô thở dài khe khẽ và trở lại bếp.

Cha cô đã được trao tặng một bữa tối trọng thể một vài phút sau. Những người đàn ông uống cà phê trong khi chờ đợi ông kết thúc. Mary Rose lấy chiếc đĩa đã trống của ông trở lại bếp.

"Tôi sẽ bận một lát. Tôi phải dàn xếp với Samuel. Anh ta sẽ bắt tôi nài nỉ. Tôi biết đúng là như thế."

"Cậu sẽ nói chuyện với ông ấy à?" Cole hỏi Harrison với một cái gật đầu về phía Elliott.

"Yes, Sir, tất cả chúng tôi đều có chút bực bội vào những ngày này. Ngài biết đấy, thứ Sáu tới ..."

Adam ngắt lời anh. "Tôi sẽ bị ra toà vì cáo buộc giết người."

Elliott chớp mắt, nhưng đó phản ứng duy nhất mà ông thể hiện ra trước tin ấy. "Cậu đã làm điều đó sao?"

"Vâng, thưa ngài."

"Đó là lần cuối cùng chết tiệt anh thừa nhận điều đó, Adam," Harrison gắt gỏng.

"Đừng nguyên rủa thế, con trai."

"Vâng, thưa ngài."

"Có những tình tiết giảm nhẹ không?"

Adam gật đầu và rồi đưa ra cho ông lời giải thích đầy đủ. Elliott lắng nghe chăm chú mà không một lần xen ngang.

"Harrison, con đã chuẩn bị để bảo vệ anh ấy rồi chứ?"

"Chưa hoàn toàn, thưa ngài, nhưng con sắp đến đó rồi. Con vẫn còn khá nhiều việc phải làm".

Elliott cho anh một ánh mắt sắc xảo. "Con có một kế hoạch hành động cụ thể không?"

"Vâng."

"Liệu ta sẽ thích cách tiếp cận mà con sẽ thực hiện chứ?" ông hỏi.

Harrison nhìn thẳng vào mắt ông khi anh trả lời. "Không, thưa ngài, ngài sẽ không thích nó chút nào."

Elliott gật đầu. "Tôi cần giấy, bút mực và mực. Chúng ta sẽ bắt đầu xem xét mọi thứ lần nữa, Adam ... Harrison, ta muốn xem các ghi chú của con."

"Nói cho chúng tôi biết cảm giác thật lòng của ngài," Cole yêu cầu. "Ngài có nghĩ ..."

Elliott đập bàn tay lên trên bàn. "Tôi không có cảm giác gì hết. Đó là những gì tôi nghĩ."

Ông tựa lưng vào ghế và đợi trong khi Harrison đi lấy các đồ dùng để viết và các ghi chép của anh.

Không ai nói một lời. Tất cả họ đều biết Elliott đang suy nghĩ về vụ án, và họ không muốn làm gián đoạn ông. Mary Rose trở lại phòng và tham gia

cùng họ ở bàn một lần nữa.

Sự im lặng tiếp tục. Không khí trở nên đầy ắp những dự đoán. Các người anh trai và em gái ngồi nhấp nhóm trên ghế trong khi chờ đợi để nghe ý kiến của Elliott. Tất cả họ đều cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra nhưng không thể giải thích tại sao. Họ chỉ biết có thế.

Khi Elliott cuối cùng đã nói chuyện, ông nói với Adam. Giọng của ông nhỏ nhẹ và uy quyền.

"Cậu ấy là người giỏi nhất, anh biết đấy. Ta gần như thương hại những kẻ cáo buộc anh. Cậu ấy sẽ không tỏ ra bất kỳ sự khoan dung nào đâu, không phải trong phòng xử án, và không phải sau sự xúc phạm nặng nề đối với gia đình của anh.Ồ, vâng, ta gần như thương hại họ."

Những gai ốc bao phủ cánh tay Mary Rose. "Không phải ngài đã dạy dỗ anh ấy sao, thưa cha?" cô hỏi.

"Ta đã dạy cậu ấy về luật pháp. Cậu ấy có một cách tranh biện lạ thường của riêng mình. Cậu ấy sáng chói, phải, nhưng cậu ấy cũng rất tàn nhẫn. Cậu ấy trở thành kẻ săn mồi khi bước vào tòa án. Ta đã trông coi cậu ấy, quan sát cậu ấy, và bây giờ ta sẽ nói với các anh, đã có một vài trường hợp ta thực sự sợ hãi cậu ấy. Ta sẽ không bao giờ chống lại cậu ấy. Anh thấy đấy, ta đơn giản chỉ cần tìm ra những gì cậu ấy định làm, và khi cậu ấy kết thúc, những kẻ cáo buộc anh có khả năng sẽ không thể ra khỏi thị trấn này mà còn sống."

Harrison quay trở lại phòng ăn vài phút sau với những ghi chép của anh và đồ dùng để viết cho Elliott. Anh nhận thấy sự im lặng ngay lập tức. Tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào anh, và anh biết điều gì đó quan trọng đã xảy ra. Anh đợi ai đó nói với anh.

Không ai nói một lời. Và rồi anh để ý thấy một điều khác. Anh đã nhìn thấy nó trong mắt của Adam.

Hy vọng.

SeseNau' Blog

Mary Rose đã gặp Harrison rất ít trong tuần kế tiếp. Anh và Douglas đã đi cùng nhau đến thị trấn vào thứ hai và không quay trở lại cho đến hoàng hôn. Douglas đã mang năm con ngựa thuê từ trại ngựa thị trấn về cùng với anh. Cả chồng và anh trai cô đều không giải thích tại sao họ lại mang theo những con ngựa ấy.

Vào thứ ba Travis đi cùng Harrison vào Blue Belle. Cả hai đều trông rất dữ dội khi trở về nhà. Harrison làm tình với cô vào đêm hôm đó. Anh đòi hỏi nhiều hơn bình thường. Anh đã làm với cô những điều mà cô không nghĩ là có thể, và cô đã lên đỉnh ba lần trước khi anh nhượng bộ cho sự mãn nguyện của chính mình.

Vào Thứ tư Harrison dành cả ngày để xem xét kỹ lưỡng những ghi chép của anh. Buổi sáng hôm sau, Dooley cưỡi ngựa đến trang trại để thông báo tin tức rằng Thẩm phán Burns đã mệt mỏi với việc câu cá và đã trở lại nhà của Belle. Elliott đã lo lắng khi đọc những bằng chứng chống lại Adam, nhưng Harrison đã không đưa ông vào thị trấn cho đến gần mười một giờ. Anh đã hoàn toàn bận rộn trong việc chăm sóc người vợ bị bệnh của mình.

Cô đã bị nôn mửa từ mười giờ. Cô cố bắt anh rời đi, khẳng định rằng cô vẫn ổn, nhưng rồi cô lại bắt đầu nôn lần nữa, và Harrison lại trở nên nặng nề.

Cô bắt đầu cảm thấy tốt hơn một giờ sau đó. Cô biết cô trông giống như địa ngục. Cô nằm vắt ngang qua giường, úp bụng xuống với mái tóc lơ lửng qua thành giường. Harrison ngồi xổm bên cạnh trong khi lau trán cô bằng một miếng vải ướt, mát lạnh. "Đây hoàn toàn là lỗi của anh, em yêu. Anh đã làm đau em đêm qua, và bây giờ ..."

"Anh không làm đau em... À, anh đã, nhưng đó là một loại đau tốt đẹp. Em thích nó. Em đã cảm thấy buồn nôn trong nhiều ngày rồi. Đó không phải là lỗi của anh. Đó là vụ xử án. Em không thể không cảm thấy buồn phiền về nó. "

Douglas đi vào trong gian nhà tranh để kiểm tra em gái mình.

"Anh đã ở chỗ quái nào vậy?" Harrison yêu cầu. "Cô ấy đã bị ốm trong hơn một giờ rồi. Hãy làm điều gì đó đi, vì Chúa."

Douglas có chút sững sốt bởi sự giận dữ trong giọng Harrison. "Cô ấy làm cậu sợ chết khiếp, đúng không? Cô ấy không hay bị ốm. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy. Cô ấy có lại được một chút màu sắc trên khuôn mặt rồi kìa. Tôi nghĩ cô ấy sắp hồi phục. Dooley đang chuẩn bị rời đi. Cậu không muốn nói chuyện với ông ấy sao? "

"Em gái của anh sẽ phải hứa với tôi rằng khi tôi trở lại vào chiều hôm nay, tôi sẽ tìm thấy cô ấy ở trên giường. Trao cho anh lời hứa của em, Mary Rose, hoặc anh sẽ không đi đâu cả".

Cô buột ra một tiếng thở dài cường điệu. "Được rồi. Em sẽ ở yên trên giường."

Anh vén tóc ra khỏi khuôn mặt của cô để anh có thể hôn cô. Sau đó anh buông nó xuống lại.

Douglas đợi cho đến khi anh rời khỏi trước khi đưa ra một chủ đề khá tế nhị.

"Em có biết nguyên do cho tất cả những điều này không?" anh hỏi.

"Em bị bệnh. Đó là nguyên do nó xảy ra."

Anh ngồi xuống bên cạnh giường. "Loại bệnh gì nào? Em đã ăn thứ gì đó khiến em bị bệnh à?"

"Không, em chỉ buồn phiền về vụ án thôi, Douglas."

"Có thể em đang mang thai chẳng?"

Câu hỏi làm cô kinh ngạc. Cô đã phải suy nghĩ về nó một lúc lâu.

"Em có lỡ kỳ hàng tháng của em không?"

Cô biến thành củ cải đỏ trong chưa đầy một phút. "Anh làm em ngượng. Anh là anh trai của em, vì Chúa. Anh không nên đặt những câu hỏi cá nhân như vậy."

"Em có không?"

"Vâng."

"Bao nhiêu?"

"Hai ... không, ba." Mary Rose ngẩng đầu lên khỏi gối. "Anh có nghĩ ..." Cô không thể tiếp tục. Điều kỳ diệu của tất cả những nguyên do đó vừa được giải quyết. Một đứa trẻ. Cô thực sự có thể có em bé. Cô đột nhiên bị choáng ngợp bởi niềm vui.

"Anh nghĩ anh sắp lên chức bác rồi." Douglas nói. Anh vỗ nhẹ lên vai cô và mỉm cười với cô.

"Chúng ta không thể nói với Harrison. Đừng nói với ai cho đến khi em chắc chắn, Douglas. Chồng em đã có đủ thứ để nghĩ đến rồi, anh ấy sẽ rất vui với tin tức của em, nhưng anh ấy có thể bị phân tâm. Chúng ta không thể để điều đó xảy ra."

Douglas đồng ý.

Harrison đã rời khỏi một giờ sau đó để đưa cha cô đến nhà của Belle để ông có thể nhìn qua bằng chứng chống lại Adam. Rồi anh trở lại thị trấn. Anh trải qua cả ngày ở đó và không trở lại nông trại cho đến giờ ăn tối.

Anh đi thẳng đến gian nhà tranh để chắc chắn Mary Rose ở nơi anh đã để cô lại. Anh nhìn cô một cái và biết cô đã rời khỏi giường.

Cô không muốn thừa nhận điều đó.

"Em đã nghỉ ngơi cả ngày chứ, em yêu?"

"Vâng, em đã."

Anh mỉm cười. "Em đã ở yên trên giường chứ?"

Cô mỉm cười đáp lại. "Anh nên hạnh phúc với em," cô trả lời, mà không hoàn toàn là trả lời. "Anh đã không nghĩ anh sẽ tìm thấy em ở trên giường, đúng không? Em có thể nói anh đã rất ngạc nhiên. Ngày của anh thế nào?"

Anh đã quyết định buộc cô nói dối. Tuy nhiên cô đã không. Cô chỉ trốn tránh câu hỏi của anh. Cô trông có vẻ rất tự hào về bản thân mình.

"Em đã nghỉ ngơi trên giường cả ngày ư?"

Cô không bỏ lỡ một nhịp tim. "Nào, tại sao anh lại hỏi em điều đó lần nữa thế? Anh không tin em sao, Harrison? Anh sẽ phải tin tưởng em, em nghĩ vậy."

Anh lắc đầu. Người vợ ngọt ngào của anh hoàn toàn không đếm xỉa gì đến những hướng dẫn của anh. Anh không biết anh sẽ làm gì về điều đó. Anh thở dài. Thực sự không có điều chết tiệt nào anh có thể làm. Cô cứng đầu và ngang bướng, và trừ phi anh trói cô vào giường, cô sẽ làm những điều cô nghĩ là tốt nhất.

"Chỉ cần hứa với anh rằng khi em cảm thấy bệnh, em sẽ nghỉ ngơi. Được chứ?"

Cô ngồi dậy trên giường. "Tại sao anh không tin em?"

Anh không trả lời cô. "Anh định đi lên nhà. Em có thể muốn đặt thứ gì đó lên mặt trước khi em tham gia cùng anh, em yêu".

Anh biết cô sẽ hỏi anh tại sao, tất nhiên, và anh không thể chờ đợi để nói với cô. Anh bắt đầu đếm đến mười khi anh mở cửa và bắt đầu ra ngoài.

"Chờ đã," cô nói vọng ra, "Có gì sai với mặt em sao?"

"Nó bị cháy nắng."

Cô không chút ăn năn, nhưng cô đã rất chu đáo. Anh sẽ cho cô nhiều điều. Cô đợi cho đến khi anh kéo cánh cửa đóng lại trước khi bắt đầu cười.

Có bất kỳ thắc mắc nào tại sao anh đã yêu cô không?

SeseNau' Blog

Mọi người đều vừa ăn xong bữa tối khi Alfred Mitchell cỡi ngựa xuống con dốc.

"Người lạ mặt đến đây, hãy nhìn xem, thưa ngài. Ông ấy có phải là một trong những người thân của ngài không?"

Elliott nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. "Không thể nói từ khoảng cách này, nhưng tôi không tin tôi biết người đàn ông."

"VẬY ĐÓ LÀ Alfred Mitchell. Harrison, cậu có muốn chúng tôi đợi bên trong khi cậu nói chuyện với ông ta không?"

"Vâng."

"Hãy mời ông ấy nước giải khát nhé" Mary Rose gọi ra. Cô không chắc liệu Harrison có nghe thấy cô hay không. Anh đã ra ngoài rồi. Harrison không

đội vị luật sư trên hiên nhà. Anh bước xuống những bậc cấp và tiếp tục bước tới. Hai người đàn ông đã gặp nhau nửa đường trên bãi cỏ.

Mitchell buột ra một tiếng rên lớn khi anh ta xuống ngựa. Hai người đàn ông bắt tay nhau và tự giới thiệu.

"Cậu trông mệt mỏi," Harrison nhận xét.

Mitchell gật đầu. Anh ta ngược nhìn Harrison, vì Mitchell hơi thấp hơn. Anh ta có lẽ cũng trẻ hơn vài tuổi.

"Tôi đã mệt lử," anh ta thừa nhận bằng giọng lè nhè miền Nam chậm rãi. "Tôi đã có được những gì anh yêu cầu, nhưng tôi cũng mang lại cho anh một số tin đáng sợ. Chúng ta có thể đi bộ trong khi chúng ta nói chuyện không? Tôi muốn giãn gân cốt cho móng tôi trước khi tôi cỡi ngựa trở lại khu cắm trại của mình."

"Cậu được chào đón qua đêm ở đây, Alfred."

"Tôi sợ tôi sẽ không thể giữ im lặng được về những gì đang xảy ra nếu tôi ở lại. Tôi đã dựng trại gần thị trấn. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ ở lại đó tối nay, nếu anh không thấy phiền việc tôi không ở gần."

"Cậu sẽ phải làm chứng vào ngày mai," Harrison nhắc nhở anh ta.

"Vâng, tôi biết, tôi rất háo hức được làm điều đó, sir. Rất háo hức muốn nói điều gì đã xảy ra."

Harrison và Alfred bắt đầu đi về phía những ngọn núi. Mary Rose quan sát từ phía sau ô cửa lưới.

Harrison đang sải bước đi cùng với hai bàn tay chắp lại sau lưng trong vài phút, sau đó anh đột nhiên quay sang Mitchell.

"Em không thể nghe thấy gì từ đây," Douglas thì thầm sau lưng cô.

Cô nhảy dựng lên. "Harrison không thích những gì Mitchell đang nói với anh ấy. Hãy xem cách cả hai người đàn ông đều cứng nhắc như thế nào kìa. Em không nghĩ đó là tin tốt, Douglas. Đó là tin xấu."

"Điều tệ hại duy nhất là Mitchell không có được những giấy tờ đã được ký, Mary Rose, và em có thể nhìn thấy Harrison đang giữ thứ gì đó trong tay. Suy đoán của anh là Mitchell không thể có được chữ ký của Livonia."

Harrison và Alfred tiếp tục nói chuyện trong hơn hai mươi phút. Mary Rose nghĩ rằng cuộc thảo luận đã kết thúc khi họ quay người và bắt đầu đi trở lại nhà. Cô ra ngoài và đứng trên hiên nhà để đợi.

Alfred bắt tay Harrison và leo lên ngựa. Mary Rose gần như đã gọi theo người đàn ông để mời anh ta nghỉ lại qua đêm. Harrison quay người hướng về phía cô, và khi cô nhìn thấy dáng vẻ trên khuôn mặt anh, cô không thể thốt nổi một từ với bất cứ ai. Chồng cô trông như vừa bị tàn phá.

Anh bước lại gần hơn, rồi dừng lại và đứng đó nhìn chăm chăm vào cô.

Anh muốn cô đến với anh. Mary Rose không ngần ngại. Cô chạy đến.

Anh không nói gì với cô, nhưng nắm lấy tay cô và quay người lại lần nữa.

Họ đi qua đồng cỏ trước khi dừng lại.

"Anh sẽ nói dối vào ngày mai."

Mắt cô mở to. "Anh sẽ nói dối trong tòa án ư?"

Anh không trả lời cô. "Anh sẽ không nói dối em trừ phi em cho phép anh."

Cô không biết phải nói gì. Họ bắt đầu bước đi tiếp, đầu của họ cúi xuống, khi mỗi người suy nghĩ về ngày mai.

Mary Rose chỉ mất vài phút để hiểu ra. "Anh sẽ không bao giờ nói dối trước tòa. Không, anh sẽ không bao giờ làm điều đó. Đó là phi đạo đức ... và vì thế, anh sẽ nói dối các anh của em. Anh cũng muốn nói dối em nữa, nhưng anh ... "

"Anh đã hứa với em rằng anh sẽ không bao giờ nói dối em lần nữa. Anh chưa từng phá vỡ lời hứa của mình."

"Trừ khi em cho phép anh."

"Phải."

"Được rồi."

Cô quay lại và mỉm cười với anh. "Em tin tưởng anh. Hãy làm những gì anh phải làm. Giờ không phải là lúc để lo lắng về em."

Anh cảm thấy mình nhỏ bé trước cô. Anh nhắm mắt lại và từ từ gật đầu. "Cảm ơn em."

"Vì tin tưởng anh sao?"

"Và yêu thương anh ... và đã là chính em."

"Hãy hôn em, và em sẽ biết anh có ý như thế."

Anh đã làm điều đó.

Họ trở lại nhà trong im lặng. "Anh sẽ ra ngoài cưỡi ngựa. Em có muốn đi cùng anh không?"

"Anh cần suy nghĩ về mọi thứ. Em nghĩ có lẽ anh cần ở một mình vào lúc này."

Anh hôn cô lần nữa và sau đó đi đến chuồng ngựa. Mary Rose dựa vào lan can của hiên nhà và nhìn theo.

Harrison xuất hiện chỉ một phút sau. MacHugh đã ở bên cạnh anh. Con ngựa giống không mang yên hay dây cương, nhưng đi sát bên cạnh Harrison khi họ băng qua bãi cỏ.

Harrison đột ngột quay sang con vật, nắm vào bờm, và tung người lên lưng nó. MacHugh đã phi nước đại lên con dốc đầu tiên.

"Cậu ấy cưỡi ngựa như một người Anh Địch." Travis nhận xét, "Cậu ấy đi đâu thế?"

"Để suy nghĩ."

"Cha em muốn em chơi piano. Em có cảm thấy sẵn lòng không?"

"Em ổn thôi," cô nói mặc dù điều đó không đúng.

Chơi đàn sẽ giúp cô quên đi những lo lắng, cô quyết định, và vì thế cô đi vào bên trong và ngồi xuống băng ghế piano.

Cha cô đang đứng gần, háo hức chờ đợi.

"Con sẽ chơi bài gì, con gái?"

Các anh của cô đã nhìn thấy biểu hiện của cô khi cô bước vào phòng khách. Họ biết chính xác cô sẽ chơi bản nhạc nào.

"Số năm," tất cả đều nói với ông cùng một lúc.

Và vì vậy cô đã làm thế, đàn đi đàn lại không ngừng.

SeseNau' Blog

Đó là buổi sáng ngày thứ sáu nắng đẹp và rạng rỡ. Mary Rose thất vọng khi nhìn thấy bầu trời xanh. Cô muốn một cơn bão lớn cùng với sấm và chớp, bởi vì cô nghĩ rằng thời tiết xấu có thể giữ chân một số người tò mò ở các thị trấn khác ở yên nơi họ thuộc về.

Cô đã đi cùng cha cô trong chiếc xe độc mã có mui. Không một ai trong số họ cảm thấy muốn nói chuyện. Cô đã dành thời gian cầu nguyện và lo lắng

về Adam và Harrison. Con ác mộng của anh trai cô cuối cùng đã đổ ập xuống, và cô đã không đủ sức mạnh để ngăn chặn nó.

Tất cả đều tùy thuộc vào Harrison. Xin Chúa hãy giúp anh. Anh trông rất kinh khủng khi anh tham gia cùng cô trên giường. Anh đã ôm cô suốt cả đêm. Cô đã cố gắng nói chuyện với anh trước khi họ mặc quần áo, nhưng anh đã chặn cô lại trước cả khi cô bắt đầu. Cô muốn nói với anh rằng cô yêu anh và cô tin tưởng anh, và dù cho có chuyện gì xảy ra vào ngày hôm nay, cô cũng sẽ tiếp tục yêu anh và tin anh y như thế. Harrison không lắng nghe. Anh cộc cằn và xa cách. Cô đã trở nên thực sự sợ hãi sau đó, nhưng khi anh sắp rời khỏi, anh đã quay lại và cho cô một thứ tuyệt vời nhất và chắc chắn ý nghĩa nhất mà cô từng nghe.

Anh nói với cô rằng anh sẽ khoá miệng cô lại nếu cô nói hoặc làm bất cứ điều gì để khiến anh cảm thấy tốt. Và nếu cô nói với anh rằng cô yêu anh, anh có thể khoá cô trong tủ quần áo và để cô ở đó cả ngày.

"Nói cách khác, anh không muốn bị phân tâm."

Anh gật đầu.

Họ rời khỏi để đi đến Blue Belle một giờ sau đó. Harrison dẫn đầu gia đình, và Travis bọc hậu.

Harrison dừng cuộc diễu hành ngay bên ngoài thị trấn.

"Mary Rose? Em có cảm thấy ổn không? Anh không muốn em bị nôn mửa trong toà án."

"Em sẽ không nôn," cô hứa với anh.

"Adam, tôi đọc ở đâu đó rằng những nô lệ không được nhìn thẳng vào chủ nhân của họ cho đến khi họ được lệnh phải làm như vậy. Điều đó có đúng không?"

"Vâng. Điều đó được cho là láo xược ... trịch thượng. Tại sao cậu lại hỏi tôi câu hỏi đó?"

"Bởi vì tôi đã quên hỏi anh tối qua," anh cúi kính. "Khi anh ngồi xuống bục nhân chứng trong tòa án, tôi muốn anh nhìn chăm chăm vào các con trai của Livonia. Hãy giữ vẻ mặt vô cảm, nhưng hãy để họ biết rằng anh đang nhìn chăm chăm vào họ. Việc nhìn vào một người trong suốt thời gian đó sẽ làm anh ta sợ hãi. Hãy nhìn thẳng vào mắt anh ta, Adam. Khi người kia được gọi lên, cũng làm y như vậy. Khi tôi trao cho anh một cái gậy đầu, hãy để họ nhìn thấy thái độ khinh miệt trên khuôn mặt anh."

"Họ sẽ ghét điều đó," Adam cảnh báo anh.

Harrison gật đầu. "Tôi hy vọng như vậy. Mọi người có còn nhớ những gì tôi đã nói với mình không?"

Anh đợi cho đến khi họ gật đầu và đưa cho họ mẫu thông tin cuối cùng.

"Đừng tin bất cứ điều gì bạn nghe từ mọi người trong khi bạn đang ở trong tòa án."

"Không ngay cả từ anh ư?" Mary Rose hỏi.

Anh lặp lại tuyên bố trước đó. Anh sẽ không nói với họ rằng anh đã lên kế hoạch nói dối, bởi vì anh không có ý định như vậy. Anh không muốn họ phát hiện ra những tin xấu cho tới khi bồi thẩm đoàn được thẩm phán Burns cho cách ly.

"Bất luận tôi nói hay làm gì, đừng tỏ vẻ ngạc nhiên hay tức giận. Anh nghe rõ chứ, Cole?"

"Tôi nghe rõ."

"Vậy hãy làm cho xong nào."

Harrison đã dẫn đường xuống con dốc cuối cùng và băng qua đồng bằng vào thị trấn. Việc tiến vào con phố chính rất chậm chạp bởi vì một đám đông lớn đã tụ tập ở đó rồi. Không ai trong số những người hiếu kỳ ấy được phép vào trong cửa hàng cho đến khi Thẩm phán Burns mở cửa cho họ.

Đó là một nhóm người hỗn tạp đang chờ đợi. Một số đã hét lên những lời cổ vũ khích lệ, trong khi những người khác cố gắng nhấn chìm chúng xuống bằng cách hét lên những điều tục tĩu bẩn thỉu. Mary Rose cố gắng giả vờ không nghe thấy, nhưng đó là một nhiệm vụ khó khăn để làm tốt.

Đám đông tách ra để họ có thể tiến lên. Mary Rose níu cánh tay của cha cô và để ông dẫn cô vào bên trong.

Thẩm phán Burns đã ngồi phía sau chiếc bàn ở cuối phòng rồi. Ông ngồi đối mặt với cánh cửa. Ông ra hiệu cho gia đình tiến lên. Những chiếc ghế mọi kiểu từ các hộ gia đình xung quanh Blue Belle đã được mang vào và đặt thành nhiều hàng ngay ngắn đối diện với thẩm phán. Một lối đi rộng dẫn vào trung tâm.

Cách bàn của thẩm phán khoảng mười lăm mét về phía bên phải cửa hàng là hai hàng ghế, sáu chiếc mỗi hàng, dành cho bồi thẩm đoàn.

"Các vị có thể vào chỗ ngồi bây giờ. Xin chào, William," ông gọi cha của Mary Rose. "Tôi đã không thấy ngài khi đứng đằng sau tất cả những chàng

trai cao lớn ấy của ngài. Thật là một ngày đáng buồn chết tiệt, đúng không?"

"Vâng, thưa ngài, chắc chắn rồi."

"Harrison, lời gợi ý anh đã trao tôi ngày hôm qua và cố gắng làm tôi nghĩ mọi thứ đều là ý tưởng của riêng tôi ấy? Chà, tôi đã quyết định đi cùng với nó bởi vì nó có nhiều ý nghĩa với tôi. Tôi không muốn một nhóm những người lạ ở đây, họ sẽ chỉ làm gián đoạn tôi mà thôi, và sau đó, vì Chúa, tôi sẽ phải bắt đầu bắn súng. Không thể dung thứ sự hỗn loạn trong toà án của tôi. Cole, tiến lên và đưa cho tôi những khẩu súng của cậu nào. Tôi sẽ chăm sóc chúng cho cậu. Những người còn lại trong số các chàng trai cũng làm tương tự. Mary Rose? Cô có mang khẩu súng ngắn nào không vậy"

"Không, thưa ngài."

"Vậy thì tốt."

Thẩm phán đợi cho đến khi tất cả các khẩu súng của nhà Clayborne đã được đặt trên bàn của ông.

"Harrison, Morrison đã đồng ý giúp tôi tìm ra những người sống ở Blue Belle hoặc trong vòng mười dặm quanh thị trấn. Không ai khác được vào bên trong, đặc biệt là nhóm dân vệ vô-giá-trị từ Hammond. Tôi sẽ ra ngoài lẽ trong một phút. Đầu tiên, tôi phải hỏi anh có phản đối gì đối với bất kỳ thành viên bồi thẩm đoàn nào không? Anh có phản đối phụ nữ tham gia cùng với nam giới nếu tôi quyết định chọn một hoặc hai người không? Tôi có thể đủ xấu tính để làm điều đó.

Harrison mỉm cười. "Tôi không có bất kỳ phản đối nào với việc phụ nữ ngồi trên ghế bồi thẩm, thưa ngài kính mến. Bất cứ điều gì ngài quyết định đều tốt với tôi."

"Chà, nào nào, điều đó khá là hữu ích đấy. Anh không găng bó với bất cứ điều gì sao?"

"Không, thưa ngài. Tôi đã soạn ra danh sách của chính mình về những người sống trong và xung quanh Blue Belle. Tôi đã mạo phép đặt một sự đối chiếu bên cạnh những người đến từ miền Nam".

Thẩm phán cười toe toét. "Có bất kỳ người xuất sắc nào trong danh sách này của anh không?"

"Xin thứ lỗi, thưa ngài?"

"Đừng bận tâm. Tôi đã nói ra ngoài lề. Tôi biết cách anh hành động vì tôi đã quan sát anh cứng rắn ra sao trong phòng xử án của tôi ở Hammond. Anh sẽ không khom lưng để mua chuộc bất cứ ai. Tôi sẽ rất vui khi sử dụng danh sách của anh. Nó sẽ làm cho công việc của tôi trong việc phân loại mọi người dễ dàng hơn nhiều. Tôi sẽ để cho John Morrison làm trưởng ban bồi thẩm. Anh có bất cứ phản đối nào về điều đó không?"

Harrison giả vờ suy nghĩ về vấn đề này. Anh không muốn Thẩm phán Burns biết điều đó thật là một sự may mắn. Adam đã đến trợ giúp Morrison khi nóc cửa hàng của ông ấy bị sập. Anh cầu Chúa là Morrison nhớ đến điều đó.

"Không, thưa ngài kính mến, tôi không có phản đối nào. Morrison là một người đàn ông trung thực."

"Nếu tất cả mọi người đã sẵn sàng, tôi sẽ để cho các cư dân vào tù từ từ."

"Thưa ngài kính mến, liệu ngài có ai đó đứng ở trước cửa để giữ mọi người khác ở bên ngoài không?"

"Tôi có", thẩm phán trả lời.

"Tôi đang mong đợi một bức điện tín quan trọng. Nếu nó đến ..."

"Tôi sẽ thấy anh nhận được nó. Điều đó sẽ cắt ngắn đi một chút, phải không, Harrison?"

"Điện tín sẽ giúp đỡ, nhưng nó không cần thiết để trình bày trong trường hợp của tôi."

Burns đứng lên. "Tôi sẽ cho gọi những người đàn ông miền nam đó cuối cùng. Vì họ là nhân chứng chống lại Adam, tôi sẽ đặt họ ngồi phía bên kia của bị cáo. Tôi đã đặt hai cái ghế tại một góc để bồi thẩm đoàn và đám đông có thể nhìn rõ họ."

Harrison đợi cho đến khi thẩm phán đang trên đường xuống lối đi chính giữa hai dãy ghế trước khi gia nhập cùng Adam tại bàn. Anh ngồi xuống, nghiêng người lại gần người anh trai và thì thầm vào tai ông.

Mary Rose không thể nghe thấy những gì chồng cô nói, nhưng cô đã có thể nhìn thấy phản ứng của anh trai cô. Adam trông có vẻ ngạc nhiên. Rồi anh ấy mỉm cười. Đó là lần đầu tiên trong nhiều tuần anh ấy đã để lộ sự vui thích. Cô không thể hình dung được Harrison đã nói gì với anh ấy.

Chồng cô tựa lưng vào ghế. Anh không nhìn cô khi anh hỏi cô một lần nữa liệu cô có cảm thấy ổn không.

"Vâng," cô thì thầm.

Harrison đã ra lệnh tất cả bọn họ giữ im lặng trong suốt phiên tòa, và vì thế, khi người đàn ông đầu tiên đi vào trong và hướng thẳng đến những chiếc ghế dành cho bồi thẩm đoàn, mọi người đều im lặng.

Không có phụ nữ nào ngồi trên ban bồi thẩm. Mary Rose nhận ra hầu hết đàn ông, nhưng cô không thể nhớ được một vài cái tên của họ. Không ai trong số mười hai người mỉm cười. Tất cả họ đều có những vẻ mặt trang nghiêm, điều cô nghĩ là phù hợp, xét theo mức độ nghiêm trọng của vụ kiện mà họ sắp nghe.

Lionel và Reginald Adderley là hai người đàn ông cuối cùng được vào trong. Họ khệnh khạng tiến về phía trước và lấy chỗ của họ.

Cả hai người đàn ông đều có mái tóc vàng. Reginald lớn hơn em trai của mình vài tuổi. Ông ta có những sợi xám trong bộ râu cắt tỉa tỉ mỉ. Đôi mắt của ông ta có màu nâu đỏ nhưng với nhiều màu vàng hơn màu xanh lá cây. Ông ta nhắc nhở cô về một con thằn lằn. Em trai của ông ta cũng xấu xí y như thế. Mắt anh ta màu nâu. Nước da nhợt nhạt y như anh trai của mình, điều này cho thấy rằng cả hai anh em họ đều chưa từng làm việc bên ngoài trời một ngày nào trong cuộc đời họ.

Dooley được giao nhiệm vụ canh gác cửa. Billie được yêu cầu phải đổi phiên cho ông ấy.

Harrison tiếp tục ngồi yên cho đến khi Burns đến cuối lối đi giữa hai hàng ghế. Harrison ngay lập tức đứng lên. Adam cũng vậy.

Vì không ai khác chuyển động. Thẩm phán dường như hài lòng trước sự tôn trọng của Harrison và Adam đã biểu lộ với ông.

"Với sự cho phép của quý ngài kính mến chứ?"

Burns suy đoán điều anh đang hỏi. Ông háo hức gật đầu. "Hãy đợi cho đến khi tôi vào trong nhà kho," ông thì thầm. "Đây sẽ là lần đầu tiên, và tôi muốn tận hưởng mọi phút."

Adam bắt đầu ngồi xuống. Harrison sẽ không để anh ấy làm thế. "Đứng yên." anh thì thầm.

Harrison đợi cho đến khi vị thẩm phán biến mất trong nhà kho, và sau đó kêu lên với giọng vang to và sang sảng: "Nghe đây, mọi người. Tất cả đứng lên. Toà án mở phiên xét xử bây giờ. Thẩm phán Burns là chủ tọa."

Đám đông ngay lập tức rời khỏi ghế. Thẩm phán hé nhìn quanh góc để chắc chắn rằng tất cả mọi người đang đứng, sau đó khệnh khạng bước vào trong phòng xử án, trông thật hài lòng và tự hào như một con công. Ông rõ ràng là yêu thích nghi thức và hiếm khi nhận được nó.

Ông tận hưởng thời gian của ông khi đi đến bàn của mình và ngồi xuống.

"Được rồi, hãy ngồi xuống. Tôi sẽ chỉ nói điều này một lần, vì vậy tất cả các vị nghe cho kỹ. Tôi sẽ không dung thứ cho sự la hét, cổ vũ hoặc gây ra bất kỳ tiếng ồn nào khác trong khi tòa án của tôi đang phiên xét xử. Nơi đây đã trở nên bất khả xâm phạm ngay phút này bởi vì tôi đã trưng dụng nó cho phiên tòa. Trước tiên, tôi sẽ nói với bồi thẩm đoàn bằng chứng chống lại Adam Clayborne. Vậy tôi cho gọi hai nhân chứng."

Thẩm phán dừng lại để uống nước.

"John Quincy Adam Clayborne đã bị buộc tội giết Walter Adderley. Adderley từng là người sở hữu Adam trong những năm nô lệ. Các con trai của Adderley đã mang đến cho tôi những bức thư mà gia đình Clayborne đã viết cho mẹ của Adam, bà Rose. Hiện giờ bà Rose vẫn sống ở miền nam trên cùng đồn điền đó với vợ của Adderley, bà Livonia. Cô ấy chăm sóc cho bà ta vì sự khiếm thị của người phụ nữ. Trong sáu hoặc bảy lá thư, có đề cập đến cái chết của Adderley. Dù vậy, không phải là không có gì trong việc kết tội. Adam không thừa nhận giết Adderley, nhưng anh ta thừa nhận là có ở

trong nhà khi Adderley qua đời, và Adam cũng thừa nhận bằng văn bản rằng anh ta đã chạy trốn. Tôi sẽ hỏi Adam tất cả về điều đó khi anh ta lên bục nhân chứng. Anh ta sẽ lên bục nhân chứng, phải không, Harrison? "

"Vâng, thưa ngài kính mến, ông ấy có."

"Tốt. Bây giờ tôi có một điều cuối cùng để nói với các vị, bồi thẩm đoàn. Tôi muốn thấy sự công bằng được thực hiện ở đây hôm nay. Nếu bất kỳ ai trong số các vị đã đưa ra quyết định của mình rằng Adam đã phạm tội, hãy nâng móng của mình lên khỏi ghế và đi ra khỏi đây. Một người đàn ông được cho là vô tội cho đến khi chứng minh là có tội, và tôi không cho phép ai kết tội anh ta vội vàng."

"Harrison, bây giờ đến lượt anh. Anh có điều gì muốn nói với bồi thẩm đoàn không?"

"Vâng, thưa ngài kính mến." Harrison trả lời.

Anh đứng dậy và đi ngang qua căn phòng để anh có thể đối mặt với mười hai người đàn ông.

"Thân chủ của tôi đã bị buộc tội về một tội ác mà anh không phạm. Nếu các vị lắng nghe tất cả các lời khai, các vị sẽ trao cho Adam sự tự do. Hãy mở rộng trái tim và tâm trí, hãy rửa sạch những cảm xúc mà các vị có thể có liên quan đến màu da của anh ấy và thấy rằng anh ấy xứng đáng có được một buổi điều trần công bằng. Abraham Lincoln đã tin vào sự bình đẳng, và vì thế hàng trăm ngàn thanh niên dũng cảm đã sẵn lòng hy sinh mạng sống của mình để chế độ nô lệ được bãi bỏ. Xin đừng nhạo báng những ký ức của những người đàn ông dũng cảm đó. Hãy nhớ họ đã chết như thế nào và tại sao. Cuộc sống của Adam nằm trong tay các vị, thưa các quý ông, và tôi sẽ chứng minh với các vị, mà không nghi ngờ gì, rằng ông ấy vô tội."

Harrison quay người và chậm rãi bước trở lại bàn. Mary Rose nghĩ anh đã kết thúc. Cô buộc bản thân không mỉm cười. Cô rất tự hào về chồng mình. Bài phát biểu của anh gây ấn tượng với cô, vang, nhưng đó là một chút đặc biệt mà anh đã thêm vào làm cho nó có nhiều sức thuyết phục hơn. Có một kiểu nói lẽ nhè của miền Tây rất, rất tinh tế trộn lẫn với chất giọng cao nguyên trầm sâu của anh. Dù vậy cô không nghĩ rằng bất kỳ ai khác cũng nhận thấy sự thay đổi trong bài diễn văn của anh, và cô nghĩ cô biết tại sao anh lại làm thế. Anh muốn bồi thẩm đoàn nghĩ về anh như một người trong số họ.

“Tôi sẽ kể cho các vị một chút về John Quincy Adam. Tôi sẽ bắt đầu bằng việc kể cho các vị lý do tại sao mẹ anh ấy đã trao cho anh ấy cái tên này. Một vài vị hẳn đã nhớ lại về lịch sử của mình và đã biết John Quincy Adam là vị tổng thống thứ sáu của nước Mỹ. Dù vậy đó không phải là lý do mẹ của Adam đã ngưỡng mộ người đàn ông đến thế. Bà ấy đã nghe được một câu chuyện về tổng thống Adam và sau đó phát hiện ra đó là sự thật. Sau khi Adam đã nghỉ hưu như một tổng thống cao quý, ông đã trở lại quê nhà, nghĩ rằng ông đang hướng đến một cuộc sống thanh bình, tốt đẹp, và ông đã làm đúng như thế cho đến khi ông nghe về một vụ việc đáng xấu hổ đang diễn ra trên quê hương của chính chúng ta. Vào năm 1835 hoặc khoảng đó, một số tàu cướp biển Spanish đã bắt cóc năm mươi hai người châu Phi và hướng đến Cuba. Hai người dân Cuba đã mua tất cả bọn họ và hướng đến những đồn điền mía để bán. Chà, Những người châu Phi không thích ý tưởng trở thành nô lệ vì vậy họ nổi dậy. Họ cũng đã giết chết một trong những thủy thủ đoàn. Khi con tàu đến Long Island, người Cuba đã ném họ vào tù và buộc tội họ nổi loạn và giết người.

"Nào, các vị nghĩ tại sao sự cố đó lại làm phiền lòng tổng thống Adams nhiều đến thế? Chế độ nô lệ đã được hợp pháp hóa trở lại rồi, phải không?"

Một số các bồi thẩm đoàn gật đầu.

Giọng lè nhè kiểu miền tây của Harrison trở nên rõ ràng hơn khi anh tiếp tục. "Tôi sẽ nói với các vị là tôi chắc chắn đã bị nhầm lẫn, vì vậy tôi đã tiến hành xem xét và tìm ra lý do tại sao điều đó lại sai. Thương mại nô lệ với các nước khác đã bị cấm vào năm 1835 rồi. Rất nhiều nước khác cũng đã áp dụng luật tương tự. Vì thế đây là luật. Một người da đen sinh ra ở Mỹ vào năm 1835 sẽ là một nô lệ, nhưng việc đưa nô lệ vào đất nước chúng ta từ bên ngoài là bất hợp pháp.

"Vâng, chà, Tổng thống Adams không thể ngăn cản được ngoại trừ phàn nàn về điều đó. Ông tin rằng mọi người nên tuân thủ các luật lệ mà họ đã phải gánh chịu nhiều rắc rối để viết ra. Ông cũng không thể giữ im lặng về ý kiến của mình. Không, thưa các ngài, ông đã không. Những người bạn của ông đã bảo ông nên tránh xa vấn đề này bởi vì việc tranh luận để bảo vệ người da đen không được ưa chuộng. Và tất nhiên điều đó chỉ khiến Adams nổi giận nhiều hơn. Các vị có biết ông đã nói gì không?" Một số hội thẩm đã lắc đầu. "Ông nói, 'Có lẽ tôi có thể bước đi một cách khiêm tốn và chính trực, trong lần này và mọi lần khác, không ngần ngại trước bất kỳ nhiệm vụ nào, không phàn nàn về những ý kiến đóng góp, và chuẩn bị với sự kiên quyết để đáp ứng bất kỳ sự lăng mạ nào có thể theo sau những biểu hiện phóng khoáng trong suy nghĩ của tôi.' Chà, ý ông muốn nói luật pháp là luật pháp, và ông đoán ông sẽ phải đá một vài cái móng nếu ông phải làm để bảo vệ danh dự đất nước của mình. Luật pháp là luật pháp. Nếu một hoặc hai người không coi trọng nó, và không ai làm gì về điều đó, chà, vậy thì chẳng bao lâu sẽ có càng lúc càng nhiều những cư dân sẵn sàng bẻ cong các quy tắc cho phù hợp với họ. Trước khi các vị biết được điều đó, tất cả những quyền mà các nhà lập quốc đã trao cho chúng ta trong Hiến pháp đều bị bỏ qua ... ngay cả của các vị."

Harrison dừng lại nhìn vào từng người trong bồi thẩm đoàn trước khi tiếp tục. "Adams đã được 74 tuổi, nhưng tuổi tác và sức khoẻ suy yếu đã không ngăn cản ông bước vào Pháp Viện Tối cao và nói lời của mình. Ông bảo vệ những người đàn ông da đen đó, và khi ông kết thúc, những người châu Phi

ấy đã được đưa về quê nhà nơi họ thuộc về. Luật là luật. Adams đã ghi nhớ điều đó, tôi muốn tất cả các bạn cũng nhớ về điều đó. Mẹ của Adam chắc chắn đã ngưỡng mộ tinh thần dám nghĩ dám làm của Tổng thống Adams, và đó là lý do tại sao bà đã lấy tên ông đặt cho con trai của mình.

“Thân chủ của tôi được sinh ra trong chế độ nô lệ. Luật pháp đã nói rằng anh ấy là nô lệ kể từ giây phút anh ấy hít hơi thở đầu tiên. Anh ấy đã sống và làm việc tại đồn điền của Alderley. Walter Alderley không quan tâm đến các nô lệ của mình. Ông ta cũng không quan tâm đến vợ của ông ta, Livonia. Tôi có thể chứng minh điều tôi đang nói. Tôi có văn bản được xác nhận từ những người da trắng miền Nam đã chứng kiến Livonia đã bị đánh đập tàn nhẫn. Chồng bà ấy thích uống rượu, và khi ông ta say, ông ta trở nên rất hung dữ. Ông ta là một người to lớn, cao hơn sáu feet. Vợ của ông ta là một người nhỏ bé, chưa đầy năm feet kể cả khi kiễng chân. Bà ấy chắc chắn không thể tự bảo vệ bản thân chống lại người yêu dấu ...” Harrison miệt thị từng từ như thể nó là một lời báng bổ. “chồng của bà. Walter Adderley đã đánh đập bà ấy thường xuyên theo những lời khai mà tôi đã thu thập được. Ông ta thích đánh vào đầu bà ấy. Bây giờ bà ấy đã bị mù, và tất cả các bác sĩ đều nói rằng những cú đánh mà người yêu dấu... ”- anh lại chế nhạo lần nữa - “chồng của bà đã tặng cho bà gây ra tình trạng này. Có ai trong các vị nghĩ rằng chuyện chẳng có gì đáng kể khi đánh mẹ hay vợ của mình không?”

Harrison biết anh không được đặt câu hỏi, và trước khi anh có thể bị khiển trách bởi thẩm phán, anh vội vã nói tiếp "Không, thưa các ngài, nó làm cho các vị phát ốm thật sự khi nghĩ đến, phải không?"

Mọi người trong ban bồi thẩm đều gật đầu. Harrison đã giữ được họ trong lòng bàn tay của anh. Anh không có ý định để họ thoát khỏi. "Nó cũng làm cho Adam Clayborne phát ốm. Livonia không phải là phụ nữ duy nhất bị đánh đập thường xuyên. Mama của chính Adam cũng phải chia sẻ điều đó. Bà đã cố gắng bảo vệ bà chủ của mình, các vị biết đấy, và một lần bà bị vờ mũi vì đã can thiệp vào.

Khi Adams khoảng mười ba tuổi, anh ấy đã nghe thấy tiếng la hét kinh hoàng đang diễn ra bên trong ngôi nhà. Livonia đã gọi ra ngoài cầu cứu. Adam đã vào trong nhà để xem có chuyện gì. Anh ấy không thích điều anh đã tìm thấy. Bà chủ của anh ấy ở trên sàn nhà. Người chồng yêu quý của bà đang đá bà. Các vị sẽ nghe Adam kể với các vị điều đó, dĩ nhiên. Anh ấy biết Adderley đã say bởi vì ông ta nồng nặc mùi whiskey, do đó anh ấy đặt cánh tay quanh eo của ông ta và kéo ông ta lại. Adam không to con với số tuổi của anh ấy lúc đó, vì thế Adderley đã dễ dàng vùng khỏi anh ấy. Ông ta bắt đầu đá Livonia lần nữa, và một lần nữa Adam lại kéo ông ta ra. Sau đó Adderley đã bị mất thăng bằng. Ông ta bị vấp ngã ngang qua sàn nhà và va đầu vào bệ lò sưởi. Adam đã không giết ông ta. Không, anh ấy đã không. Say rượu và sự hung bạo đã phá huỷ Walter Adderley. Tại sao Adam đã chạy trốn? Bởi vì bà chủ của anh ấy đã nài nỉ anh ấy chạy trốn, đó là lý do. Bà ấy biết điều gì sẽ xảy ra nếu các con của bà ấy khám phá ra. Hãy nhớ Adam là một nô lệ, và các nô lệ không bao giờ được phép chạm vào người chủ nô của họ. Anh ấy sẽ bị giết bởi những con trai đó vì đã làm một việc tử tế và cố gắng giữ cho mẹ của họ còn sống. "

Harrison quay người và bắt đầu trở lại bàn. Anh đột ngột dừng lại. Giọng anh trở nên gay gắt, giận dữ. "Nếu một người đàn ông cần phải bị giết, thì chắc chắn người đó là Walter Adderley. Bất cứ người đàn ông nào đánh đập một người đàn bà đều đáng chết. Dù vậy, Adam đã không giết ông ta. Bằng chứng mà tôi thu thập được và sẽ trình cho các vị sẽ chứng minh là anh ấy vô tội. Nhưng tôi sẽ nói với các vị một điều. Nếu tôi ở trong hoàn cảnh của anh ấy, và một ai đó, ngay cả cha tôi, đánh đập mẹ tôi, tôi không tin rằng mình sẽ cư xử lễ độ đâu. Tôi nghĩ tôi sẽ phải giết ông ấy nếu ông ấy giơ một bàn tay lên chống lại mẹ tôi. Vâng, thưa các quý ngài, tôi sẽ làm như thế."

John Morrison và hai người khác khẽ gật đầu.

Mỗi người trong ban hội thẩm đều nhớ lại mẹ của chính mình. Trong hầu hết các trường hợp, những người mẹ là điều thiêng liêng đối với con trai của họ. Không ai trong số họ thích Walter Adderley vào lúc này.

Đó chỉ là sự khởi đầu. Harrison muốn họ ghét người đàn ông, và rồi anh sẽ từ từ chuyển hướng sự căm ghét đến với hai người con trai. Sự việc vẫn là một người đàn ông da đen chống lại hai người đàn ông da trắng. Tỷ lệ ủng hộ vẫn chưa ngả về phía Adam. Harrison sẽ điều hướng sự tập trung. Những người không biết rõ có khuynh hướng ghét bất cứ ai khác với họ, và Harrison đã giả định rằng trong khi các bồi thẩm đoàn có thể thông cảm với Adam, họ vẫn sẽ treo cổ anh ấy.

Trừ khi có người khác mà họ có thể ghét nhiều hơn.

Nhiệm vụ tiếp theo của anh là làm cho tất cả bọn họ đều thích Adam. Giọng anh đều đều như đọc truyện khi anh nói, "Tôi sẽ chỉ xin thêm một phút nữa thời gian của các vị. Tôi nghĩ các vị nên biết một chút về Adam Clayborne. Thực ra, tôi nghĩ các vị phải rất tò mò về tất cả bọn họ. Gia đình nhà Claybornes không thích nói về bản thân họ. Họ kín đáo, giống y như tất cả các vị, nhưng tôi nghĩ các vị nên nghe về cách tất cả họ đã tìm ra nhau và hình thành gia đình riêng của họ như thế nào.

"Sau khi Walter Adderley qua đời, Adam đi đến thành phố New York. Anh ấy đã ngủ trong một ngõ hẻm với ba cậu bé khác. Douglas, Travis và Cole đều nhỏ hơn Adam, nên họ trông cậy vào anh ấy chăm sóc cho họ. Đó là một trách nhiệm cho một cậu bé mười ba tuổi phải gánh vác, đúng không? Chà, anh ấy đã cứu từng người trong số họ khỏi cái chết gần kề, và anh ấy đã hình dung sẽ tiếp tục làm chính xác điều đó cho đến khi bị bắt và bị mang trở lại miền Nam. Anh ấy đã rất sợ hãi nhưng không phải vì Walter Adderley đã chết. Đó là tai nạn do tự ông ta, không phải Adam làm. Adam đã sợ hãi bởi vì anh đã chạm vào ông ta khi anh ấy đặt cánh tay lên quanh eo của ông

ta. Anh ấy biết họ sẽ giết anh vì sự xấu đó. Vâng, thưa quý ngài, việc cố gắng cứu lấy một bà mẹ đã được gọi là xấu đó".

Harrison dừng lại và lắc đầu. "Vâng, chà, một đêm họ đã tìm thấy một chiếc giỏ mà ai đó đã ném vào đồng rác. Những con chuột đang leo trèo khắp thứ đồ đó, nhưng Adam đã có thể lấy được chiếc giỏ ra khỏi đám gậm nhấm. Mary Rose bé bỏng ở bên trong đó. Giống như Travis, Douglas và Cole, cô đã bị vứt bỏ. Nhiều đứa trẻ lang thang trên đường phố khi đó bởi vì những ông bố của chúng không muốn chúng ở bên nữa. Một số đã bị gom lại, bị tống vào xe lửa và đưa về miền tây. Những đứa trẻ khác chết vì đói. Vâng, Mary Rose bé nhỏ chỉ mới được bốn tháng tuổi. Các cậu bé không muốn đưa cô ấy đến một trại mồ côi vì họ biết những gì đang diễn ra bên trong những nơi đó, và tất cả bọn họ đều tin rằng cô ấy sẽ không sống nổi ở đó. Họ muốn cô ấy có một cơ hội được sống. Và đó là khi tất cả bọn họ quyết định lấy tên Clayborne và hướng về miền tây, nơi mà con người ta có những phẩm chất đạo đức và giá trị tốt đẹp như vậy. Phải mất một thời gian dài, nhưng họ đã thực hiện được điều đó ở Blue Belle. Adam là người duy nhất có thể đọc được. Mẹ anh ấy đã dạy anh ấy cách đọc, và vì vậy anh ấy đã dạy cho các em trai. Họ muốn được giáo dục vì em gái của họ. Họ muốn cô ấy có một cuộc sống tốt đẹp, như các vị đã thấy. Họ cũng có được sự giúp đỡ. Belle ngọt ngào đã may những chiếc váy nhỏ xíu cho cô ấy và chỉ dẫn cô làm thế nào để trở thành một cô bé. Sau đó các gia đình bắt đầu định cư trong khu vực, và chẳng bao lâu sau, Mary Rose đã có bạn để chơi cùng. Và gia đình. Cô có gia đình, giống y như mọi người khác đã được ban tặng. Các cậu bé đã chặt bó và tiết kiệm và đã làm lụng mà không nề hà để cô có thể có những bài học piano. Khi cô đã đủ lớn, họ đã gởi cô đến một trường nội trú ở St. Louis. Không ai trong số họ có được một thời gian dễ chịu. Không, thưa các ngài, họ không có. Nhưng họ đã có những hàng xóm giúp đỡ, và bất cứ khi nào một trong những người bạn của họ gặp rắc rối, từng người trong nhà Claybornes đều chạy đến giúp đỡ."

"Mary Rose biết tất cả về việc cô đã được tìm thấy như thế nào. Cô đã nổi điên khi một trong những người anh của cô gọi cô là Sidney. Đó là cái tên đầu tiên họ đặt cho cô cho đến khi họ phát hiện ra cô là một cô bé. Cô không có tóc, bởi vì các cậu bé còn rất trẻ, họ đã cho rằng cô hẳn là một cậu bé."

Các bồi thẩm đoàn đã mỉm cười vào lúc này. Harrison quyết định là anh đã nói đủ. "Vậy bây giờ các vị đã biết họ đã trở thành một gia đình như thế nào. Dù vậy, Mary Rose không phải là sợi dây giữ họ lại với nhau, như các người anh trai đã tin. Không, chính Adam đã giữ họ đoàn kết. Anh ấy là người trọng danh dự, trung thực và tốt bụng. Nếu anh ấy giết ai đó, anh ấy sẽ là người đầu tiên thừa nhận. Hãy nhớ điều đó, thưa các quý ông. Các vị đang xét xử một người đàn ông trung thực. Xin hãy lắng nghe những gì anh ấy phải nói. Xin cảm ơn quý vị."

Có tiếng vỗ tay rào rào khi Harrison ngồi xuống. Ngay cả Thẩm phán Burns cũng vỗ tay.

Ông gật đầu với Harrison, nuốt một ngụm nước khác, và sau đó gọi John Quincy Adam Clayborne lên bục nhân chứng.

Adam di chuyển đến chiếc ghế ở cuối bàn của thẩm phán. Anh ngồi thẳng như một vị tướng.

"Anh có giết Walter Adderley không, Adam?" thẩm phán hỏi.

"Không, thưa ngài, tôi đã không."

"Nói cho tôi biết những gì anh nhớ về ngày hôm đó."

Adam đã làm điều đó. Anh nói nhỏ. Căn phòng yên tĩnh như một nhà nguyện để trống, và những người ở hàng ghế sau hầu như không phải căng tai lắng nghe từng lời.

Adam đã bỏ qua một sự việc là anh đã đánh Adderley vào cằm. Đòn đánh đã không gây tổn hại gì. Người đàn ông to lớn mà anh đang cố gắng ngăn cản để cho Livonia được yên thậm chí còn không chùn bước khi anh đánh ông ta. Bên cạnh đó, Harrison đã bảo anh giữ lại thông tin đó cho chính mình.

"Tôi có một câu hỏi cuối cùng để hỏi trước khi anh trở lại chiếc ghế của mình, Adam. Vì sao Mẹ của anh đã không đến đây để sống cùng với tất cả các anh sau khi chiến tranh đã kết thúc và tất cả các nô lệ đã được giải phóng?"

"Mistress Livonia đã gần như mù lòa vào lúc đó và rất phụ thuộc vào mẹ tôi vì mọi điều nhỏ nhặt. Nếu ngài biết mẹ của tôi, ngài sẽ hiểu bà không thể quay lưng lại người phụ nữ bất lực này. Bà đã ở lại để chăm sóc bà ấy."

"Livonia Adderley có hai con trai đang ngồi ở kia. Họ đã không giúp đỡ mẹ của mình sao?"

"Không, thưa ngài, họ đã không."

"Được rồi, bây giờ anh có thể trở về chỗ."

Thẩm phán đợi cho đến khi Adam ngồi xuống bàn của mình trước khi ông cho gọi nhân chứng kế tiếp. "Lionel Adderley, đến lượt ông điều trần. Hãy ngồi xuống ghế. Tôi sẽ hỏi ông các câu hỏi khi chúng ta tiếp tục, và khi tôi hỏi xong, sẽ đến lượt Harrison hỏi. Tất cả sự om xòm đang diễn ra ở cánh cửa đó là gì thế, Dooley?" Ông quát lớn.

"Đó là cô Blue Belle, thưa Thẩm phán. Cô ấy nói ngài đã bảo rằng cô ấy có thể đi vào."

"VẬY HÃY ĐỂ CÔ ẤY VÀO," THẨM PHÁN RÖNG LÊN. "CÔ ẤY CÖ THỂ ÉP MÌNH VÀO BÊN CẠNH TRAVIS TRÊN LÖI ĐI Ở ĐÓ."

Mọi người dừng lại để xem Blue Belle bước trên lối đi giữa hai hàng ghế. Chị mỉm cười với quan tòa và ngồi xuống nơi ông đã hướng dẫn.

"Cám ơn ngài, Thẩm phán," chị gọi.

"Không có chi, Blue Belle. Cô chắc chắn trông rất xinh đẹp hôm nay trong bộ váy màu xanh ấy."

"Thẩm phán, anh yêu, ngài biết em luôn luôn mặc màu xanh. Em vui vì nó làm ngài vui lòng."

Ông gật đầu, rồi quay sang Lionel. Ông và Harrison đều nhận thấy vẻ ghê tởm trên gương mặt của người miền Nam. Lionel đang nhìn chăm chăm vào Blue Belle trong khi hắt cười khinh bỉ. Lưng của thẩm phán cong lại trong phản ứng, và môi ông cau lại. "Nói với tôi những gì anh biết. làm điều đó nhanh lên."

"Em trai tôi và tôi đã tìm thấy những bức thư của thằng mọi đen gửi cho mẹ mình. Khi chúng tôi đọc chúng, chúng tôi biết Adam đã giết cha chúng tôi."

"Bình tĩnh nào. Tôi vừa đọc những lá thư đó, và tôi đã không đi xa với ý tưởng đó."

"Thằng mọi đen thú nhận đã chạy trốn, đúng không? Hắt cũng đã túm chặt người cha đáng thương của tôi, đúng không? Hắt biết rõ sự trừng phạt khi dám chạm vào một người đàn ông da trắng, nhưng dù sao thì hắt cũng đã làm điều đó. Hắt đáng chết vì tội giết người và sự xấu láo của mình, và tôi ở đây để thấy điều đó. Tôi sẽ thừa nhận hắt đã không viết rằng hắt đã giết cha tôi. Anh trai tôi và tôi đã đến gặp mẹ chúng tôi để tìm hiểu chính xác điều gì

đã xảy ra. Ngài đã có tờ giấy mà chúng tôi đã viết những sự việc khi bà ấy nói với chúng tôi sự thật, và sau đó chúng tôi đã đặt một cây bút vào trong tay bà và bà ấy đã ký tên. Bà ấy nói rằng thằng mọi đen đã giết cha tôi. Đó là tất cả các bằng chứng mà ngài cần."

"Đó đúng là một bằng chứng buộc tội," thẩm phán đồng ý. "Có ai chứng kiến lời thú nhận của mẹ ông không?"

"Vâng, anh trai tôi, Reginald đã ở đó ... và mẹ của thằng mọi đen. Mặc dù bà ta không được tính. Một người miền Nam biết rõ là không nên tin vào bất cứ điều gì mà một đồ mọi đen nói."

Harrison có thể cảm thấy sự căm ghét rỉ ra từ người đàn ông. Anh nhìn bồi thẩm đoàn để xem họ phản ứng thế nào. Họ có vẻ khó chịu, vì một số đã vịn vẹo trên ghế của mình, Nhưng họ không ghét Lionel Adderley. Vẫn chưa.

Đã đến lúc anh làm việc của mình.

"Đến lượt anh, Harrison."

Anh nghiêng người lại gần Adam. "Đừng tin một lời nào tôi nói. Nếu tôi gật đầu, anh sẽ biết tôi đang nói dối. Hãy nói với các em trai và em gái của anh, nhưng đừng để ai khác nghe thấy."

Harrison đã tạo ra rất nhiều tiếng ồn khi cào vào lưng ghế của mình để làm phân tâm bất cứ ai khỏi nghe lỏm Adam nói chuyện với gia đình mình.

Anh bước đến bàn của thẩm phán đầu tiên. "À, vâng, có lẽ đó là một bằng chứng kết tội, và rồi một lần nữa, có lẽ không phải vậy. Chúng ta sẽ phải xem xét điều đó, phải không?"

"Chắc chắn rồi."

Harrison quay sang Lionel. Anh nhìn chăm chăm vào hăn trọn nửa phút dài. Anh muốn các bồi thẩm nhìn thấy vẻ chán ghét trên khuôn mặt của mình.

Giọng anh nhẹ nhàng và êm dịu khi bắt đầu cuộc thẩm vấn. "Tôi thích nghĩ tôi giống như cha tôi, Chúa phù hộ linh hồn ông. Ông là một người đàn ông tốt. Ông có thích cha của mình không, Lionel?"

"Tôi cho rằng tôi có. Tôi là con trai tự hào của ông ấy."

"Chà, vậy ông ngưỡng mộ ông ấy."

"Vâng, mọi người đều ngưỡng mộ cha tôi."

"Chuyện gì đã xảy ra sau khi ông ấy chết? Mọi thứ có thay đổi xung quanh đồn điền không?"

"Chiến tranh đến, đó là những gì đã xảy ra."

"Tôi sẽ cược là ông đã nghĩ rằng cha mình có thể ngăn cản điều đó xảy ra. Ông cũng nghĩ như thế, đúng không, trở thành một đứa con tự hào của bố và mọi thứ."

"Chúng ta sẽ không bao giờ biết, phải không?" Lionel nhạo báng. "Ông ấy có thể đã ngăn nó lại. Dù vậy, ông ấy đáng lẽ đã tạo ra một sự khác biệt trong cuộc sống của chúng tôi. Chúng tôi đã mất mọi thứ và Cha đáng lẽ đã không bao giờ để cho điều đó xảy ra."

"Ông bao nhiêu tuổi khi cha mình qua đời?"

"Mười bảy".

"Và em trai của ông bao nhiêu tuổi?"

"Mười hai."

"Mười bảy là tuổi đủ lớn để đi chiến đấu. Có phải ông đã đăng ký nghĩa vụ quân sự không, Lionel?"

"Không, nhưng chỉ vì tôi có một căn bệnh thể chất đã ngăn cản tôi phục vụ trong Quân đội Liên minh".

"Căn bệnh đó có thể là gì, Lionel?"

"Tôi có phải nói không, Thẩm phán?"

"Phải, ông có."

"Chân tôi," hắn cúi kinh. "Chúng phẳng. Tôi đã bị vỡ mắt cá chân. Tôi không thể đi bộ được những khoảng cách dài."

"Bàn chân phẳng đã giữ ông khỏi quân đội Liên minh sao?"

"Phải."

Harrison không tin hắn. Anh biết mọi người khác trong phòng xử án cũng không.

"Cha của ông có bao giờ đánh ông không?"

"Không bao giờ."

Hắn đang nói dối lần nữa. Harrison bước tới bàn, lấy một quyển Kinh thánh, và giơ nó cho Lionel thấy.

Thẩm phán đã không bận tâm với nghi thức mọi người phải tuyên thệ. Harrison quyết định sửa lỗi đó ngay bây giờ.

"Khi tòa án này được triệu tập vào phiên xét xử và ngài John Burns kính mến đã bước vào toà, điều đó còn nhiều hơn việc cho ông ấy thấy sự tôn trọng mà ông ấy xứng đáng được hưởng. Nó là tín hiệu cho tất cả mọi người ở đây biết rằng những gì được nói từ thời điểm đó trở đi sẽ là sự thực. Tôi không có chút lòng kiên nhẫn nào với sự khai man trước toà. Anh đã lãng phí thời gian quý giá của ban bồi thẩm cũng như của thẩm phán. Bây giờ tôi hỏi anh một lần nữa, cha của anh có bao giờ đánh anh không? "

Lionel nhún vai. "Một cái tát lúc này lúc khác. Không có gì giống như..."

Harrison chớp ngay vào lỗ hổng. "Không có gì giống như những gì ông ta đã làm với mẹ của ông?"

"Bà ấy đã chọc tức ông ấy," Lionel hét lên. "Vợ của một người đàn ông nên biết vâng lời. Mẹ đã biết điều đó. Bà ấy thích kiểm chuyện cãi nhau với ông ấy. Bà ấy đã biết ông ấy có tính khí nóng nảy."

"Có một số cuộc cãi nhau nào về các con trai không?"

"Có thể, tôi không thể nói."

"Ông không thể sao?" Vâng, chà, tôi có một lời khai từ một trong những người hàng xóm của ông, người đã tình cờ đã vào bên trong ngôi nhà của ông vào một ngày và thấy ông và Reginald đang trốn sau váy của mẹ trong khi cha ông đánh bà ấy. Bà đã để cho ông ấy đâm liên tục để có thể bảo vệ các ông."

"Tôi còn rất trẻ."

"Ông đã mười sáu tuổi, gần như một người đàn ông. Ông đã to lớn hơn mẹ của mình rồi."

"Anh đã làm cho điều đó nghe có vẻ tồi tệ hơn thực tế."

Lionel quay sang thẩm phán. "Hành vi của bố tôi không thuộc phạm vi xét xử của phiên toà này. Thằng đen mới phải. Hãy làm công việc của ông và nhắc nhở luật sư của mình."

"Anh không phải đang nói với tôi về công việc của tôi đấy chứ." Burns gầm gừ.

"Điều đó đang được nói với ngài đấy, anh yêu," Blue Belle gọi với lên.

Thẩm phán mỉm cười. "Harrison?" rồi ông nói. "Tôi đoán anh biết mình đang dẫn dắt đến đâu."

Lionel đã cạn kiên nhẫn rồi. Harrison quyết định để hẩn thư giãn một phút trước khi anh tiến hành việc giết chóc. Anh gật đầu với thẩm phán trước khi quay lại với nhân chứng. "Tôi đồng ý với ông, Lionel. Hành vi của cha ông không thuộc phiên toà này. Ông có phải là một người đàn ông trung thực không?"

" Mọi quý ông miền nam đều là một người đàn ông trung thực. "

"Lời khai của Livonia có bị ép buộc không? Ông có cưỡng ép bà ấy phải ký vào giấy tờ không?"

"Tôi chắc chắn là không. Bà ấy muốn tiết lộ. Bà ấy đã giữ điều đó trong lòng trong một thời gian dài. Bà ấy sợ."

"Sợ điều gì?"

"Đồ mọi đen đang chăm sóc bà ấy. Mẹ tôi biết rằng nếu bà ấy nói, mẹ của thằng mọi đen sẽ giết bà ấy."

"Bác bỏ nhận xét ngu ngốc cuối cùng đó, bồi thắm. Ông ta đang nói những gì ông ta không thể biết chắc chắn", thắm phán ra lệnh.

"Nếu Rose hung dữ như ông đã tô vẽ, tại sao bà không giết mẹ ông sớm hơn bao giờ hết và bỏ đi?"

"Bà ta không có can đảm, đó là lý do tại sao. Bà ta đã có cơ hội. Bà ta quá ngu ngốc để nhận ra điều đó."

"Ông đã không ở quanh mẹ của mình nhiều sau khi cha ông chết, đúng không?"

"Thật khó để trông nom khi bà ấy bị mất thị lực, em trai tôi và tôi ở trong ngôi nhà chính. Bà ấy và ả mọi đen của bà di chuyển vào một ngôi nhà tranh ở rìa khu điền sản."

"Ông đã nối nghiệp cha của mình à?"

"Tôi đã thử."

Harrison gật đầu. Anh bước đến phía bồi thắm đoàn và nhìn họ. "Đây là cách tôi nhìn nhận. Lionel nói lời khai của mẹ mình không bị ép buộc, và ông ta mong đợi tất cả các vị tin ông ta. Rốt cuộc ông ta là người da trắng. Chúng ta nên tin ông ta hơn là Adam, đúng không? Chà, tôi nghĩ có lẽ tôi

nên tìm hiểu xem liệu Lionel có đang nói với chúng ta sự thật hay không. Nếu ông ta nói dối về một điều, ông ta sẽ nói dối về một điều khác, đúng không? Đó là cách tôi nhìn nhận. Vâng, thưa các ngài, tôi tin là thế. Lionel, ông nghĩ gì về thị trấn nhỏ của chúng tôi? "

"Tôi khá thích nó."

"Ông có thích những người ở đây không?"

"Vâng, tôi có. Họ rất dễ chịu."

"Bạn đã dành rất nhiều thời gian trong tuần này trong thị trấn chứ?"

"Em tôi và tôi phải ở lại. Chúng tôi muốn cưỡi ngựa lên núi, nhưng không có bất kỳ con ngựa nào có sẵn để thuê được, và chúng tôi đến đây bằng xe khách."

"Ông có dành đôi chút thời gian trong cửa hàng tổng hợp thú vị của Morrison chứ?"

"Vâng."

"Ông đã dành đôi chút thời gian trong quán rượu?"

"Vâng."

"Vậy là ông đã gặp một vài người tốt, phải không?"

"Vâng."

"Ông có gặp ai mà ông không thích không?"

Lionel giả vờ phải nghĩ về điều đó. "Không, Tôi khá thích tất cả mọi người."

"Kể cả Blue Belle của chúng tôi ư? Ông cũng thích chị ấy chứ? "

Lionel hẳn đã đoán ra anh đang dẫn dắt đến đâu. Hẳn trao cho thăm phán một cái liếc nhanh, sau đó ngậm miệng lại.

"Trả lời câu hỏi của anh ấy, Lionel," thăm phán ra lệnh.

"Vâng, tôi thích cô ấy nhiều như tôi thích mọi người khác."

Giọng của Harrison thay đổi sau đó. Anh để cho thái độ khinh thị và sự giận dữ thể hiện qua giọng điệu của anh.

"Ông có một quan niệm kỳ lạ về điều gì tốt đẹp và điều gì không. Thực tế là, ông đang nói dối, phải không, Lionel? Ông ghét mọi người trong chúng tôi."

"Điều đó không đúng."

"Và Belle?" anh thúc đẩy một lần nữa.

"Tôi thích Belle."

"Ông ta đang nói dối, Thăm phán," Blue Belle hét lên. "Ông ta đã gọi tôi là một con điếm bán thịt và hư hỏng. Ông ta cũng đã nói điều đó trước mặt Billie nữa."

"Cô ta là một ả điếm mà." Lionel biện hộ.

Harrison cười. Anh quay lại. "Cảm ơn, Blue Belle," anh lè nhè. "Chị thật là tốt bụng khi giúp đỡ."

"Nào, chúng ta gặp phải một vấn đề khác, thưa thẩm phán. Có vẻ như những gì chúng ta cho là tốt đẹp và những gì các anh trai miền Nam cho là tốt đẹp là hai điều khác nhau. Lionel, ông có nghĩ có lẽ tốt đẹp có nghĩa là ghê tởm với các chàng trai các vị không?"

Lionel không trả lời anh, Harrison tiếp tục dồn ép "Còn những phụ nữ khác trong thị trấn thì sao? Còn Mary Rose thì sao?"

"Cô ta là đồ rác rưởi. Cô ta đang sống với một gã mọi đen, đúng không?"

Harrison đã không đánh mất sự kiểm soát. Anh muốn đâm đồ khốn ấy vì xúc phạm vợ mình, tất nhiên. Anh sẽ tiêu diệt hắn thay vì thế.

"Harrison, chuyện này thế nào? Tại sao anh lại thẩm vấn ông ta về các cư dân thị trấn?" Thẩm phán hỏi.

"Xem xét tính cách, thưa Thẩm phán," Harrison trả lời. "Nếu một người đàn ông nói rằng ông ta đang nói sự thật, tôi phải tìm ra liệu tôi có thể tin ông ta hay không."

Thẩm phán đồng ý.

"Còn về Catherine Morrison thì sao? Điều tử tế nào ông đã nói về cô ấy với Dooley, Henry và Ghost thế?"

"Tôi không nhớ."

"Vâng, chà, tôi thì có đấy. Tôi cũng có được viết Henry ra, và ký tên. Chúng tôi sẽ đưa ông ấy lên đây nếu cần và để ông ấy nói những gì đã xảy ra."

Harrison quay trở lại bàn và lấy tờ giấy. Anh trao nó cho thẩm phán. "Lionel đã gọi Catherine của chúng ta là một con điểm thêm đàn ông, và ông ta chắc chắn rằng cô ấy đã có hầu hết những người đàn ông trong Blue Belle. Ông gợi ý với Henry rằng cô ấy nên làm ăn với Belle. Ông ta cũng đã nói một vài điều về mẹ của cô ấy nữa. Tôi sẽ không lặp lại chúng. Chúng quá bẩn thỉu. Ngài có thể đọc nó cho bồi thẩm đoàn nếu ngài muốn."

Thẩm phán đã làm điều đó. Harrison cố tình tránh nhìn John Morrison. Anh trở lại bàn và thu thập bốn tờ giấy đã được ký tên khác, và khi thẩm phán đọc xong những gì Henry đã viết ra, Harrison đưa cho ông những bằng chứng khác.

Anh trở lại với Lionel. "Sự thực rất dễ hiểu cho tất cả chúng ta. Ông đã khinh miệt chúng tôi, đúng không, Lionel. Chúng tôi không phải là người thành thị và có lẽ không quá phức tạp với các tiêu chuẩn trai miền nam của ông, và vì vậy chúng tôi thấp hơn cả những con rắn đối với ông, phải không? Ông đã trải qua tuần lễ vừa qua chế nhạo tất cả chúng tôi và cười cợt chúng tôi. Một nửa thị trấn đã nghe thấy ông."

Lionel thẳng người lên ghế và trừng mắt nhìn Harrison. Vẻ căm ghét của ông ta bây giờ rõ ràng hơn. "Vậy nếu tôi nghĩ anh là như thế thì sao nào? Tôi đã chịu đựng những tình cảnh kinh khủng này suốt tuần qua để tôi có thể thấy công lý được thực thi. Phải, tôi và em trai tôi nghĩ tất cả các người đều dơ dáy, thiếu văn minh. Những gì chúng tôi nghĩ không thay đổi được một điều. Mẹ tôi đã ký vào lời thú tội, nói rằng thẳng mọi đen có tội. Đó là tất cả vấn đề".

"Nhưng chính ông vừa khai man trước toà, đúng không nào, Lionel?"

"Tôi chỉ đơn giản là cố gắng lịch thiệp."

"Vậy sao? Ông đã làm bất cứ việc gì ngoài trừ lịch thiệp suốt tuần qua. Ông có ép buộc mẹ ông ký vào giấy tờ đó không?" Harrison hét lên câu hỏi cuối cùng của mình.

"Không, tôi đã không. Và anh không thể chứng minh điều ngược lại," Lionel hét lại.

"Thưa ngài kính mến, khi điều này kết thúc, tôi muốn người đàn ông này bị bắt giam vì tội khai man. Tôi chưa xong việc với ông ta, nhưng tôi muốn gọi ông ta trở lại bục nhân chứng lần nữa sau khi ngài nghe một nhân chứng khác".

Thẩm phán đang trừng mắt nhìn Lionel. "Được rồi. Hãy ra khỏi ghế, Lionel, nhưng đừng rời khỏi tòa."

Harrison gọi Alfred Mitchell lên bục nhân chứng. Anh đã bắt người đàn ông tuyên thệ bằng cách đặt bàn tay trên quyển Thánh Kinh.

Thẩm phán tiếp quản. "Ông có thể sẽ nói sự thật không?"

"Tôi thề."

"Tôi không tin quyển Thánh Kinh là cần thiết. Một khi phiên toà được triệu tập, mọi người đều phải nói sự thật".

"Hãy nói anh là ai và tại sao anh lại ở đây, Alfred," Harrison bắt đầu.

"Tôi tên là Alfred Mitchell, tôi là luật sư trong văn phòng luật của Mitchell, Mitchell và Mitchell. Hai anh em của tôi là hai Mitchells khác", anh giải thích. "Tôi đã nhận được một điện tín từ bạn, Harrison, yêu cầu một số thông tin nhất định. Bạn đã muốn khá nhiều việc, và bạn cũng muốn tôi đến đây trước hai tuần, vì vậy tôi đã yêu cầu sự trợ giúp của anh em tôi và tất cả

chúng tôi đã cùng làm việc. Tôi đã có được mọi thứ mà bạn muốn ... và nhiều hơn nữa, tôi xin lỗi vì đã nói thế. Tôi đã đưa cho bạn những văn bản đã được ký và được chứng nhận vào ngày hôm qua.”

Mitchell quay sang bồi thẩm đoàn. Anh còn trẻ, nhưng anh đã học được cách lôi cuốn mọi người. "Tôi tình cờ rất thích Blue Belle. Tôi mới chỉ nhìn thấy được một chút về thị trấn của các vị, nhưng nó nhắc cho tôi nhớ về một thị trấn gần nơi tôi đã lớn lên. Tôi là một cậu bé nông trại trong tim. Tôi thích có bụi bẩn dưới móng tay mình vì đó là bằng chứng rằng tôi đã có một ngày làm việc chăm chỉ."

Harrison không mỉm cười, nhưng anh cảm thấy như thế. Ban bồi thẩm phản ứng với sự thẳng thắn của Mitchell. Morrison thậm chí cười toe toét.

"Hãy nói với tôi về Livonia Adderley," Harrison ra lệnh.

Nụ cười rời khỏi mặt Mitchell. "Bà ấy đã không ở trong ngôi nhà tranh. Một người hàng xóm đã nói với tôi rằng bà ấy đang ở trong một bệnh viện gần đó, và vì thế tôi đã đến đó để phỏng vấn bà ấy. Vị bác sĩ đã ở lại với tôi toàn bộ thời gian, và Livonia đã nói với tôi điều gì đã xảy ra. Tôi đã ghi lại những gì bà ấy nói với tôi, sau đó đọc cho bà ấy nghe, và Livonia đã ký tên lên đó."

Harrison dừng việc thẩm vấn để trở lại bàn của mình. Anh lấy tờ giấy đã ký và trao nó cho thẩm phán.

Burns đọc nó cho ban giám khảo. "John Quincy Adam không chịu trách nhiệm về cái chết của chồng tôi, Walter Adderley vấp ngã và tự đập đầu mình vào bệ lò sưởi. Cú đòn ấy đã gây ra cái chết đột ngột của ông ấy."

Harrison hỏi. "Hãy đọc tất cả, thưa Thẩm phán." Harrison yêu cầu.

Burns nhìn Cole rồi Adam trước khi đồng ý. "Anh có chắc chắn về điều này không?"

"Tôi chắc chắn."

"Vậy thì được. Bà ấy nói, tôi không nói những đứa con của tôi phải chịu trách nhiệm về hành vi của họ và tôi sẽ không muốn buộc tội họ. Rose cũng đã hứa với tôi điều tương tự, và người bạn trung thành của tôi sẽ giữ lời hứa của cô ấy. Tôi yêu các con trai của tôi. Họ đã làm tôi sợ chỉ khi họ cho phép sự tức giận kiểm soát họ. Họ không có ý định là làm tổn thương tôi, nhưng tôi đã từ chối ký vào giấy tờ của họ, và họ cảm thấy họ phải ép buộc tôi. Họ đã không muốn sự thật, và tôi không thể chịu đựng sự đánh đập thêm nữa vì tôi là một phụ nữ yếu đuối, giống y như Walter Adderley đã luôn tin, và vì vậy tôi đã ký vào văn bản. Xin Chúa tha thứ lời nói dối của tôi."

Một sự im lặng rơi xuống đám đông. Thẩm phán Burns trông có vẻ muốn phát bệnh. Harrison nghĩ mọi người cũng vậy. Dù vậy, anh vẫn không ngừng lại. Vẫn còn nhiều điều để nói, và anh muốn tất cả được nói ra.

"Bên cạnh bác sĩ, còn có ai khác ở trong bệnh viện không?"

"Có," Mitchell trả lời. "Mama Rose đã ở đó, Livonia đã gọi dì ấy và dì ấy cũng đã cho phép tôi gọi dì ấy là Mama Rose nữa."

"Bà đã ở đâu, trong phòng của Livonia hay đang chờ bên ngoài bệnh viện?"

"Đang ngồi trên một cái ghế bên cạnh giường. Dì đang nắm tay Livonia và an ủi bà ấy."

Harrison hít một hơi. Anh ghét những gì anh sắp hỏi. "Và Mama Rose nhìn như thế nào?"

Mitchell lắc đầu. "Dì ở trong tình trạng tồi tệ gần như Livonia, khuôn mặt dì sưng phồng, đôi mắt bị bầm đen và những vết thâm tím trên cánh tay và hai chân, dì nên nằm trên giường bệnh viện của chính mình, nhưng dì không chịu rời khỏi Livonia. Mỗi lần Livonia thức dậy, bà sẽ gọi Rose. Ngay khi bà ấy nghe thấy tiếng trả lời của dì, bà ấy sẽ mỉm cười và trở lại giấc ngủ."

"Mama Rose có đã ký vào một tài liệu nói rằng Adam vô tội không?"

"Có."

Harrison trao tờ giấy cho thẩm phán. "Livonia sẽ phục hồi chứ?"

"Các bác sĩ không tin bà ấy sẽ phục hồi được. Bà ấy đã bị đánh đập rất nặng. Cơ thể đáng thương ấy không thể lấy lại được chút sức mạnh nào nữa"

"Còn Mama Rose thì sao?"

"Các bác sĩ chăm sóc dì trong khi dì ngồi trên ghế, việc để dì ngủ ở đó chống lại quy định của bệnh viện, nhưng sau một hoặc hai ngày, các y tá đã thấy lòng tử tế của dì và họ đã mang đến một cái giường xếp cho dì ngủ. Dì sẽ mất một thời gian để hồi phục, nhưng dì đang có được sự chăm sóc tốt nhất."

Harrison quay sang Adam. Người anh cả của Mary Rose trông điên cuồng. Bàn tay của anh phẳng trên bàn, và anh có ý định đứng bật dậy.

Harrison đợi cho đến khi Adam nhìn anh, và rồi anh gật đầu. Người anh trai lập tức bình tĩnh trở lại. Adam nhớ Harrison sẽ gật đầu khi anh nói dối.

Bàn tay của Cole đã chạm vào chiếc đai súng trống rỗng của anh, và anh đã suy nghĩ dữ dội về việc cướp khẩu súng từ bàn của Burns và găm một viên

đạn qua trái tim của Lionel. Anh cũng đã nhìn thấy cái gật đầu của Harrison và nhanh chóng kèm bản thân lại.

Khi cậu ấy gật đầu, nó có nghĩa là cậu ấy nói dối. Cole phải lặp lại những gì Adam đã nói ba lần trước khi hơi thở của anh ổn định lại được.

"Hãy nói với bồi thẩm đoàn ai chịu trách nhiệm về việc đánh đập Livonia."

"Lionel Adderley."

Có một vài tiếng lẩm bẩm lớn trong phòng. Harrison bỏ qua tiếng ồn và quay sang Lionel. "Cha nào con nấy." Anh quay lại Mitchell. "Sao cậu biết đó là Lionel?"

"Mama Rose và Livonia nói với tôi rằng Lionel đã đánh họ. Vị bác sĩ đã nhìn thấy con trai của Livonia vào buổi chiều hôm sau. Hẳn đã đi vào phòng bệnh viện trong khi bác sĩ ở đó. Tôi có lời khai có chữ ký của ông ấy. Ông ấy nói rằng khi Lionel nghiêng xuống để hôn mẹ của hăn, ông ấy đã nhìn thấy những vết cắt và vết thâm tím trên năm tay của hăn. Ông ấy đã trực tiếp hỏi Lionel liệu có phải hăn đã làm điều này với mẹ của mình hay không, và Lionel bảo ông ấy hãy quan tâm đến việc của chính mình và hăn không bao giờ trở lại sau ngày đó. Tôi tin hăn đã thuê một luật sư và bắt đầu lên đường đến Lãnh thổ Montana với em trai của mình một đôi ngày sau đó."

"Cám ơn Alfred, và bây giờ cậu có thể bước xuống khỏi bục nhân chứng." Anh quay sang bồi thẩm đoàn và nói thêm: "Thưa quý vị, Mitchell là bằng chứng sống rằng vẫn có một số đàn ông trung thực sống ở miền nam."

"Lionel Adderley, hãy trở lại bục nhân chứng."

Khuôn mặt của Lionel đỏ như củ cà rốt khi ông ta ngồi lên ghế. Ông ta trông có vẻ sừng sĩa và tức giận.

"Ông đã nói dối với tôi, với Thẩm phán Burns, và với bồi thẩm đoàn, Lionel Adderley. Ông cũng đã nói dối nhiều hơn một lần. Tôi đã hỏi cụ thể rằng liệu ông có ép buộc mẹ ông ký vào văn bản hay không. Cả hai lần ông đều nói với tôi rằng ông đã không."

"Tôi đã không ép buộc bà ấy. Tôi chỉ đơn thuần giúp bà ấy nhìn thấy sự đúng đắn trong việc nói lên sự thật."

"Bằng cách đập vỡ gần như mọi cái xương của bà ấy sao?" Harrison hét lên. "Điều đó đang giúp ích được cho bà ấy chứ?" Harrison lắc đầu ghê tởm. "Tôi không có thêm câu hỏi nào nữa."

Lionel trừng mắt nhìn bồi thẩm đoàn một cách ngu ngốc trên đường trở lại ghế của mình. Harrison gọi Reginald lên bục nhân chứng kế tiếp. Anh đã không hỏi em trai một cách nhẹ nhàng. Anh đòi hỏi, thúc ép và có phần đe dọa. Anh nghiêng xuống gần khuôn mặt của Reginald khi anh hoàn chỉnh việc đào bới từ hẩn những gì anh cần, và nói với người đàn ông những gì anh nghĩ về hẩn.

Sau đó anh đã thái hời Reginald.

Bây giờ đã đến thời điểm kết luận của anh. Anh đặt mình ngay phía trước ban bồi thẩm, chỉ đủ xa để không một ai trong số sáu người ở hàng đầu tiên phải giãn ra để nhìn anh. "Bằng chứng là xác đáng. Adam Clayborne đã được thanh minh cho cáo buộc giết người bởi hai nhân chứng. Lionel và Reginald Adderley đã đến với cộng đồng của chúng ta và chỉ ngón tay của họ vào Adam như một tội phạm. Họ là những người bên ngoài, và vì thế họ tin là họ biết tốt hơn những người dân thôn dã đơn giản, dốt nát như chúng ta. Adam không phải là một người bên ngoài. Anh ấy là một trong chúng ta.

Anh ấy là một người hàng xóm và là một người bằng hữu. Anh ấy đã ở đó khi bất kỳ ai cần sự giúp đỡ, và anh ấy là người trung nghĩa. Anh ấy là một người đàn ông tốt. Tất cả các vị đều biết điều đó. Anh ấy không muốn nghe Catherine ngọt ngào bị gọi là ả điếm cuồng đàn ông nhiều hơn bất kỳ ai trong các vị. Anh ấy cũng không thích những gì họ đã gọi mẹ của Catherine. Chúng là những từ ngữ bẩn thỉu, thô bỉ được sử dụng bởi những gã trai thành phố. Và chúng không đúng sự thực. Chúng ta sẽ chia gò má khác ra* và giả vờ là chúng ta không bận tâm rằng những người bên ngoài lên giọng dạy bảo chúng ta công việc của chúng ta sao? Có những tên tội phạm đang ngồi trong phòng xử hôm nay. Hãy nhìn kỹ họ, thưa các quý ông. Lionel và Reginald Adderley. Hãy hình dung những gì họ đã làm cho mẹ của chính họ, và sau đó suy nghĩ về của chính các vị. Tất cả chúng ta sẽ cầu nguyện Livonia qua khỏi, nhưng tôi nghi ngờ bà ấy sẽ. Bà ấy sẽ không tố cáo trong khi bà còn sống, nhưng vị bác sĩ có kế hoạch đưa vụ việc đến các nhà chức trách và buộc tội cả hai chàng trai tội danh giết người nếu bà ấy chết. Hãy làm điều đúng đắn. Hãy để công lý, công lý của chúng ta quyết định. Cảm ơn quý vị."

(Câu này nghe hoài nè : Chúa Giê-su dạy : Phúc thay cho kẻ nào bị đánh má này mà chia luôn má kia ra... Nhớ đại khái thế hehehe... Đạo Catholic gốc mưh... Ai mún hiểu rõ hơn xin mời google...)*

Thẩm phán Burns không chắc chắn nên làm gì với bồi thẩm đoàn bây giờ. Ông không muốn bất cứ ai trong phòng xử án rời đi vì ông lại phải trải qua quá trình sắp xếp mọi thứ lần nữa. Ông quyết định đưa ban bồi thẩm vào trong nhà kho thay vì thế.

"Nhặt ghế của các vị lên và đi vào trong đó," ông ra lệnh. "Chúng ta sẽ chờ đợi ở đây trong chừng mực mà các vị cần. Tôi sẽ cho các vị một giờ trước khi tôi để bất cứ ai ra khỏi đây."

Harrison đã không nhìn vào bồi thẩm đoàn khi họ đi vào nhà kho. Không ai nói một lời trong phòng, ngay cả khán giả cũng không. Harrison hy vọng tất

cả họ đều sôi sùng sục một cách thâm lặng qua những sự việc mà anh đã trình bày.

Ghét bỏ. Đó là tất cả về sự căm ghét. Anh đã phát bệnh bởi sự thực. Bằng chứng không mạnh cho một người đàn ông muốn bị ghét. Anh sẽ bám chặt vào bất kỳ mảnh nhỏ sự thật khả dĩ nào và lên án kẻ thù của mình. Lý trí đã bị lãng quên cùng với lòng trắc ẩn và hiểu biết. Sự căm ghét, giống như một khối u đang tăng trưởng, đã nuốt chửng nó.

Anh ghê tởm những mảnh khoé mà anh đã sử dụng, nhưng anh đã sử dụng tất cả những điều đó. Anh biết rằng họ cần phải ghét ai đó, và vì vậy anh đã châm thêm nhiên liệu vào ngọn lửa của họ cho đến khi những đốm than tàn cháy bùng lên. Và sau đó anh đã chuyển hướng ngọn lửa xa khỏi Adam. Anh đã đưa cho bồi thẩm đoàn một người khác đáng ghét nhiều hơn.

Anh ngồi xuống bàn và quay nhìn vợ anh. Anh cần nhìn cô, để đảm bảo với bản thân rằng cô đã ở đó. Anh cần sự an ủi của cô, và, Chúa nhân từ, bên trong anh rất sợ hãi và thiếu chắc chắn, anh hầu như không thể nói chuyện được với cô.

Cô có nước mắt trong mắt cô. "Em có cảm thấy ổn không?" anh thì thầm.

"Em có thể nói chuyện với anh bây giờ không, Harrison?"

Anh cảm thấy hơi ấm từ sự an ủi của cô bao bọc trái tim anh. "Vâng, hãy nói với anh."

"Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em. Thưa ngài, hãy đưa cho Mary Rose chiếc khăn tay của ngài."

Anh quay lại lần nữa. Adam đang nhìn anh. "Khi cậu gật đầu, điều đó có nghĩa là cậu đã ..."

"Vâng, đó là ý nghĩa của nó."

John Morrison đã trở lại phòng và gọi thẩm phán. Burns ngay lập tức đứng dậy và vội vàng đi đến cửa. Ông nghe chỉ một phút, rồi gật đầu với Harrison và vội vàng vào trong kho với mười hai vị bồi thẩm.

Cả Harrison và Adam đều đứng dậy. "Tất cả đứng lên. Phiên toà tiếp tục bây giờ." Harrison hô.

Thẩm phán đưa bồi thẩm đoàn trở lại toà. Những người đàn ông đã mang ghế của họ vào trong kho hàng nhưng đã xếp chúng lại ngay ngắn ở cùng vị trí cũ.

"Các vị đã có được phán quyết rồi chứ, John Morrison?"

"Chúng tôi đã có, thưa ngài kính mến."

"Về cáo buộc giết người, các vị tuyên bố về John Quincy Adam Clayborne như thế nào?"

Morrison nhìn thẳng vào Adam khi ông trả lời. "Chúng tôi thấy anh ta không có tội."

Đám đông đã trở nên cuồng loạn. Mọi người nhảy lên. Họ cổ vũ và họ vỗ tay tán thưởng quyết định. Thẩm phán đóng búa đồn dập vào bàn. "Đủ rồi. Chúng ta đều rất hạnh phúc thấy công lý đã được thực thi hôm nay. Lionel và Reginald Adderley, các ông hãy cuốn xeó ra khỏi thị trấn. Các vị không nghĩ sẽ sống được lâu ở đây khi gọi người trùng tên với thị trấn của chúng tôi là một con điểm năm xu bán thiu đấy chứ. Tôi có thể tự mình đặt một vài

viên đạn vào miệng của các vị đấy. Harrison hãy đi lên đây. Ngay bây giờ, toà án khép lại," Ông nói thêm với một cú đóng búa cuối cùng.

Harrison vội vã đến chỗ thẩm phán. Lúc này Burns đã đứng dậy, duỗi hai cánh tay.

"Hãy nói cho tôi biết về bức điện tín mà cậu đang mong đợi. Cậu đang mong chờ điều gì?"

"Tôi đã không mong chờ, Thẩm phán, nhưng anh trai của Mitchell sẽ đánh điện tín cho tôi khi Livonia chết. Tôi rất tiếc cho bà ấy. Bà ấy đã có một cuộc sống như địa ngục. Có lẽ bà ấy sẽ tìm thấy sự bình an trong cuộc đời kế tiếp."

"Nếu một người phụ nữ xứng đáng được lên thiên đường, Livonia chắc chắn sẽ được," Harrison nói.

"Bà ấy đang thoi thóp, đúng không?"

"Đúng vậy. Điều đó là không thể tránh khỏi. Bà ấy đang chảy máu bên trong."

"Cậu muốn các người con trai biết rằng họ có cáo buộc giết người treo lơ lửng trên đầu họ, phải không?"

"Vâng, thưa ngài kính mến, tôi đã làm thế."

"Họ là những người đầu tiên ra khỏi cửa. Hãy để tôi bắt tay cậu nào, con trai. Cậu đã làm một công việc tốt. "

Harrison đã làm điều đó. Mary Rose ôm anh từ phía sau. Cô vòng tay quanh eo và ôm anh thật chặt.

Cô vô tình đã cho Burns một ý niệm của riêng mình. "Belle ngọt ngào, hãy đến đây và cho tôi một trong những nụ hôn gặp mặt hạnh phúc của em nào."

Harrison phải gỡ tay vợ mình ra trước khi quay lại.

Những giọt lệ vui mừng đang chảy như suối trên gương mặt cô. "Em rất tự hào về anh, Harrison."

Anh hôn lên môi cô, say đắm và cuồng nhiệt. "Em có thể nói với anh mọi thứ về điều đó trên giường, tối nay, cưng à. Chúng ta phải đưa Adam về nhà trước đã. Bickley vẫn còn ở bên ngoài, nhớ không?"

"Hãy để Cole bắn hăn cho rồi," cô gợi ý.

Harrison bật cười.

Belle dừng lại để hôn anh trên đường ra cửa. "Tôi phải vội vã về nhà và chuẩn bị sẵn sàng cho thăm phán," chị giải thích. "Tôi sẽ đến nông trại của các bạn vào ngày mai để ăn mừng với các bạn."

"Chúng tôi muốn có chị tham dự cùng, Belle. Mang theo thăm phán đi cùng với chị nhé," Mary Rose gọi với theo. Cô không muốn rời khỏi chồng. Gia đình và bạn bè đã vây quanh các anh trai cô. Adam trông như thể đang bàng hoàng. Harrison nghi ngờ anh thậm chí nhớ được những gì mà John Morrison đang nói với anh lúc này.

Họ đi ra ngoài cùng nhau. Con đường gần như hoang vắng. Ngay khi những người bên ngoài nghe được những tin đáng thất vọng rằng sắp tới đây sẽ không có một vụ treo cổ nào hết, họ đã trở về nhà.

Bickley và năm người khác trong nhóm dân vệ của hắn đã đứng ở trung tâm của con đường. Harrison nhận thấy họ đều có vũ trang. Anh đẩy Mary Rose phía sau anh.

"Thưa ngài, cứ tiếp tục đi và vào trong xe độc mã. Cole sẽ bảo đảm cho ngài đến được đó. Hãy đưa Mary Rose đi cùng với ngài."

Cô đã bắt đầu đi đến với cha cô, nhưng vẫn giữ sự chú ý của cô trên Bickley. Lúc này hắn không nhìn Adam. Harrison dường như mới là mục tiêu cho sự tức giận của hắn.

Bickley đã chạm vào súng của mình. Mary Rose đã không hề do dự. Cô ném mình trước mặt chồng để che chở anh.

Harrison hét lên, "Không."

Mọi người cùng rút súng một lúc. Thẩm phán đã nhanh hơn tất cả bọn họ, bởi vì ông đã giữ khẩu súng ngăn ra và giương nòng lên sẵn rồi. Ông có một nhận thức khá rõ về những gì Bickley đã lên kế hoạch thực hiện, và vì vậy ông đã đợi sẵn cơ hội của mình ở bên cạnh.

Viên đạn đã xuyên qua giữa trán Bickley. Hắn bay ngược ra sau và rơi xuống đất.

"Bất kỳ chàng trai nào khác trong các cậu muốn biết mùi vị của khẩu súng này không vậy?" Thẩm phán gầm lên.

Bạn bè của Bickley lắc đầu và giơ hai tay lên. "Vậy hãy rút khỏi thị trấn của tôi," thẩm phán ra lệnh. "Và kéo cái đồng rác trên mặt đất kia đi cùng với các cậu. Rút ngay."

Harrison đang run rẩy. Anh túm lấy vợ và siết chặt cô. "Em gần như đã để bản thân bị giết chết. Vì danh Chúa, em đã làm chuyện gì vậy hả?"

"Đảm bảo rằng anh không bị giết."

"Nếu em có bao giờ... Chúa nhân từ, Mary Rose, anh không thể tiếp tục mà không... làm sao em có thể ..."

Cole bắt đầu cười. "Giữ rịt cô ấy ở nhà, Harrison. Cậu biết tại sao Bickley đã cố giết mình, đúng không?"

"Tôi đoán hẳn ghét các luật sư giống như mọi người khác. Harrison, cậu có chắc chắn tôi phải trở thành một trong số họ không?" Travis hỏi.

Harrison không thấy vui. Anh để Cole kéo con ngựa của anh đi theo anh ta và chen chúc vào trong thùng xe độc mã cùng vợ anh và cha cô.

Travis, Douglas và Cole cưỡi ngựa theo đội hình nửa vòng tròn với Adam ở trung tâm suốt quãng đường về nhà. Họ không tin bạn bè của Bickley, tất nhiên, và họ không có ý định để cho một trong số họ giết Adam hay Harrison vào lúc này.

Hàm của Harrison nghiến chặt. Mary Rose biết anh vẫn đang cố phục hồi từ nỗ lực của Bickley. Cô quyết định chuyển hướng sự chú ý của anh khỏi vấn đề này bằng cách nói về phiên tòa.

"Cha à, Harrison đã không tuyệt vời sao?"

"Phải, cậu ấy thật tuyệt vời. Ta vui mừng vì cậu ấy đã không cần phải tàn bạo. Mọi thứ đã diễn ra chính xác như cậu ấy đã lên kế hoạch."

"Anh ấy đã không tàn bạo ư?"

"Ồ, ơn trời là không. Ta nghĩ cậu ấy đã rất dễ chịu."

"Harrison? Làm sao anh đã khiến Mitchell nói dối được thế?"

"Anh không có."

"Vậy thì ..."

"Cậu ấy đã nói sự thật ... như cậu ấy biết." anh cố tình thêm vào để lừa cô.

"Có phải là một kế hoạch kiểu sắp xếp nào đó không?"

"Phải."

Cô dựa vào anh. "Hãy thôi nói chuyện cộc lốc như thế đi. Em biết anh đang giận em. Nhiệm vụ của một người vợ là phải bảo vệ chồng mình. Hãy cố vượt qua điều đó nhé."

Anh nâng cô lên đùi anh và áp cô vào vai anh.

"Ta tự hào về con, con trai," Elliot nói với anh.

"Điều đó thật là dễ dàng, thưa ngài. Adam vô tội mà."

"Nhưng đó không phải là những gì mà phiên xử này hướng đến, đúng không?"

"Không, thưa ngài, đó là về sự căm ghét."

Elliot gật đầu. Tất cả đều rơi vào im lặng khi chiếc xe trèo lên con đường. Elliott đang nghĩ ông không thể đợi đến khi Harrison ở riêng và tìm

ra kế hoạch ấy là gì. Ông biết tâm trí của Harrison hoạt động ra sao, và ông cũng biết mà không nghi ngờ gì rằng anh sẽ không bao giờ, chưa bao giờ nói dối trong tòa án. Anh cũng sẽ không cho phép bất kỳ ai khác làm điều đó thay cho anh. Vậy anh đã làm điều đó bằng cách nào?

Một phần câu trả lời đang mỉm cười với chồng mình. Harrison đã không nói dối tại tòa án, nhưng anh đã nói dối Mary Rose và các anh trai của cô. Elliott hiểu tại sao anh làm điều đó, tất nhiên. Họ sẽ không bình tĩnh và kiểm soát được như thế nếu họ biết trước những gì các con trai của Livonia đã làm với Mama Rose của họ.

Elliott tự hỏi liệu Harrison có định nói cho họ biết sự thật hay không. Ông sẽ hỏi anh câu hỏi này tối nay, Ông quyết định.

"Ta sẽ phải trở lại Anh sớm," ông tuyên bố.

"Ngài không thể rời đi sớm như thế. Con có rất nhiều thứ muốn cho ngài thấy. Con muốn giới thiệu ngài với Corrie, và con muốn chỉ cho ngài những ngọn núi của con. Con sẽ cho ngài thấy nơi những bóng ma được chôn vùi nếu ngài ở lại."

Elliott vui mừng vì cô không muốn ông rời đi. Mắt ông chợt trở nên mù sương, và ông từ từ gật đầu. Giọng của ông run run khi ông nói, "Được rồi, con gái. Ta sẽ ở lại đôi tuần nữa. Con và Harrison có thể đến nước Anh để thăm ta vào mùa hè năm sau. Ta sẽ thêm vào một tuần nữa nếu con hứa với ta bây giờ."

"Nhưng ngài phải trở lại đây vào mùa hè năm sau. Con không thể rời đi vào khi đó được," cô nói.

"Em yêu, chúng ta có thể mất một tháng và quay lại. Anh muốn cho em thấy Scotland," Harrison khẳng định.

"Con sẽ không hứa cho đến khi con nói chuyện với Harrison, thưa Cha. Ngài có thể đợi đến ngày mai không?"

Ông đồng ý. "Ta không muốn chờ đợi để nghe về nghĩa địa của những bóng ma. Hãy kể với ta tất cả về nó ngay bây giờ đi. Con đã chôn ai ở đó nào?"

"Những con quái vật dưới gầm giường của con," Mary Rose trả lời. "Khi con lên năm hay sáu tuổi, con không chịu ngủ trên giường của mình. Con đã luôn luôn chờ đợi và lén vào với một trong những anh trai của con. Con đã luôn ngủ với họ khi con còn nhỏ hơn, và họ đã cố gắng phá vỡ thói quen ấy của con."

"Douglas đã treo tấm rèm lên để tách con khỏi khu vực sinh hoạt chung. Chúng con vẫn còn sống trong một cabin vào lúc đó. Dù sao con đoán chắc là con đã nghe thấy những con quái vật ở dưới gầm giường của con, tất cả các anh của con ngoại trừ Cole đã cố thuyết phục con rằng con đang tưởng tượng ra mọi thứ."

"Cole đã có một cách tiếp cận khác. Anh ấy quỳ xuống, nhìn vào dưới gầm giường, và rồi huýt lên "Chà, đây rồi. Đúng là có một con quái vật dưới đây. Mary Rose, hãy nhắm mắt thật chặt trong khi anh kéo nó ra ngoài nhé. Nó quá xấu xí để cho em nhìn.""

Harrison và Elliott đều mỉm cười.

"Cole đã lấy khẩu súng ra. Anh ấy hét lên gọi Douglas mở cửa. Anh ấy chạy ra ngoài để con không thể nhìn thấy nó. Rồi con nghe thấy một tiếng súng."

"Cậu ấy đã giết nó cho con."

"Tất nhiên," cô trả lời. "Anh ấy hứa với con rằng anh ấy để nó ở lại đó suốt đêm để quái vật khác biết nhà Claybornes nghĩ gì về chúng, và vào buổi sáng, chúng con sẽ chôn nó. Con còn rất nhỏ và tất nhiên là con tin anh ấy. Con đã khiến anh ấy bắn một con quái vật khoảng một lần một tuần. Con đoán là sau đó con đã được an toàn. Cole sẽ đặt một cái hộp rỗng ở ngoài hiên. Anh ấy nói với con rằng không nên nhìn vào bên trong hoặc nó sẽ làm cho tóc của con quăn tít lại".

Cô bật cười khi nghĩ về điều đó. "Con đã rất tự đắc về tóc của mình. Con đã không dám liêu lĩnh với cơ hội. Chúng con băng qua đồng cỏ và leo lên ngọn đồi đầu tiên và chôn cất con quái vật đó. Chúng con đã không cầu nguyện cho nó bởi vì con không muốn thứ đó được lên thiên đường."

Harrison hình dung một cô bé nín chặt bàn tay của một xạ thủ. "Em đã được bao quanh bởi tình yêu," anh thì thầm.

"Phải, cô ấy đã như thế" Elliott đồng ý. "Tối nay con phải kể cho ta nghe một câu chuyện khác. Ta đã phát hiện ra rất nhiều về con từ những lá thư. Mẹ của con không phải là người hay để bụng. Ta tự hỏi con có đặc điểm đó từ đâu?"

"Con nghĩ là từ Cole," cô trả lời.

"Cả Douglas và Travis nữa." Harrison cung cấp.

"Con không phải là một đứa trẻ hoàn hảo, thưa cha. Con phàn nàn, và con luôn mách với Mama Rose nếu các anh trai làm bất cứ điều gì mà con không thích."

"Anh có phải bắn những con quái vật cho bọn trẻ của chúng ta không?"

"Tất nhiên, đó là nhiệm vụ của một người cha mà. Nếu chúng ta có một cậu con trai, em sẽ đặt tên cho cậu bé là Harrison Stanford MacDonald."

"Đệ Tứ." Anh thêm vào.

"Đệ Tứ." Cô đồng ý.

"Và nếu đó là một cô bé?"

"Em nghĩ rằng em sẽ đặt tên cô bé theo tên hai người phụ nữ đã yêu em rất nhiều, Agatha Rose. Đó là cái tên rất đẹp, phải không?"

Elliott quá xúc động để nói chuyện. Ông gật đầu để cho cô biết ông nghĩ cái tên đó tuyệt vời như thế nào. Và phù hợp nữa.

Cả ba người họ đều nghĩ về những truyền thống sẽ có thể duy trì và tiếp tục.

Họ đến nông trại vài phút sau đó. Các người anh trai đã không để anh đưa Mary Rose vào trong căn nhà tranh. Họ muốn anh trả lời cho họ một số câu hỏi trước.

Họ sẽ không bỏ cuộc. Harrison ngồi xuống hiên nhà, kéo vợ ngồi trong lòng anh, và chờ đợi những câu hỏi bắt đầu.

Travis là người đầu tiên. "Làm sao cậu làm cho Alfred Mitchell nói dối trên bục nhân chứng được thế?"

"Tôi sẽ cho anh một tuần để tự mình khám phá, rồi tôi sẽ nói với anh."

Douglas hỏi câu tiếp theo. "Tôi hiểu tại sao cậu lại kêu tôi mang tất cả những con ngựa cho thuê về nhà rồi. Cậu muốn Lionel và Reginald bị kẹt trong thị trấn."

"Phải."

"Cậu biết họ sẽ ghét điều đó. Làm thế nào cậu biết điều đó?" Cole hỏi.

"Adam đã kể với tôi về lối sống của họ ở miền Nam trước khi chiến tranh xảy ra. Anh em họ đã quen với lối sống xa hoa. Tôi muốn họ phải khổ sở và bắt đầu phản nản."

"Cậu có đã làm gì khác nữa không?" Douglas hỏi.

"Tôi đã nói chuyện với Billie, Henry và Dooley. Adam, anh có một số người bạn trung thành ở đây."

Adam mỉm cười. "Vâng, tôi biết."

"Billie cho họ ăn mỗi bữa. Ông ấy đã bảo đảm rằng nó thật khủng khiếp. Henry đã thay thế rượu ủ tự chế biến của Ghost cho Billie sử dụng bất cứ khi nào ông ấy phục vụ họ, và Dooley theo dõi những gì họ nói về những người khác. Rồi sau đó ông ấy nói lại với tôi."

"Và cậu sẽ đi nói chuyện với những người mà họ đã nói chuyện và yêu cầu họ ký tên vào giấy tờ à?"

"Không, Dooley đã khiến họ nổi điên lên sẵn rồi. Tôi chỉ đơn thuần cho họ sự thông cảm của tôi và gợi ý khả năng có thể kiện chống lại họ."

"Vu khống chẳng?" Cole hỏi.

"Đại loại thế," Harrison trả lời.

Elliott đứng lên. "Ta sẽ thoát khỏi mớ quần áo thành thị này. Ta không tin rằng mình có thể đoán ra được con đã làm gì, Harrison. Ta cho rằng con sẽ phải giải thích về lời khai của Alfred Mitchell trong vòng một tuần nữa. Ta biết rõ con, con trai, và con sẽ không làm bất cứ điều gì lén lút."

"Một tuần, thưa ngài. Xin hãy vui lòng chờ đợi. Adam, được tự do có cảm giác như thế nào? Anh đã mang những lo lắng treo lơ lửng trên đầu trong một quãng thời gian dài."

"Cảm giác thật tuyệt," anh thì thầm. "Tôi vẫn chưa tin rằng tôi đã hoàn toàn rũ bỏ được nó. Tôi tin rằng bây giờ tôi sẽ đi vào bên trong và tháo bài thơ đó xuống khỏi bức tường. Hãy nói với tôi vài điều, Harrison. Tại sao những từ đó lại đặc biệt với cậu đến vậy? Cậu đã ghi nhớ chúng, nhớ không?"

"Tôi nhớ. Tôi đã đọc đoạn văn đó cho cha tôi gần như mỗi tối. Ông ấy thích nó. Nó đã trao cho ông ấy sự an ủi."

Adam gật đầu. Harrison đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Mary Rose trông cũng có vẻ kiệt sức. Anh nói tạm biệt với mọi người và đưa vợ anh về "nhà" của họ. Anh cần cô cho anh sức mạnh lại, cả thể chất lẫn tinh thần, để anh có thể đi ra ngoài và tiêu diệt những con quái vật một lần nữa.

Anh đứng bên trong cánh cửa của gian nhà tranh và quan sát cô cởi quần áo. Cô chỉ vừa định cởi áo của cô khi anh yêu cầu cô ngồi xuống bên cạnh giường.

Anh quỳ xuống trước mặt cô và giữ bàn tay cô trong tay anh.

"Mama Rose của em không sao. Alfred Mitchell đã không nói dối trên bục nhân chứng."

"Em biết. Anh sẽ không bao giờ yêu cầu anh ấy nói dối. Má có thực sự ổn không?"

"Vâng, Bà ấy ổn. Anh đã nói dối với các anh của em bởi vì anh không muốn họ nghe sự thật mà không hỏi han gì trong khi đang ngồi rất gần với những người đàn ông đã làm tổn thương mẹ của họ. Anh biết điều gì sẽ xảy ra."

"Điều gì sẽ xảy ra với Livonia khi các con trai của bà ấy trở về nhà?"

"Cứng à, Livonia đang chết dần. Một trong những người anh em của Mitchell sẽ đánh điện tín cho chúng ta khi điều đó xảy ra. Alfred đã thuê một người đàn ông canh gác bà ấy suốt cả ngày lẫn đêm. Ông ta cũng sẽ chăm sóc cho mẹ của em nữa, nhưng anh không nghĩ rằng Lionel và Reginald sẽ vội vàng quay trở lại ngay đâu. Họ phải lo lắng về việc phải đối mặt với sự buột tội."

"Sao anh không giải thích cho các anh của em ở hiên nhà?"

"Em nghĩ Cole sẽ làm gì nếu anh ấy biết sự thật?"

"Anh ấy sẽ đuổi theo họ."

Harrison gật đầu. "Anh sẽ cho các con trai của Livonia một tuần để biến mất. Nếu không, anh có thể phải bảo vệ Cole trước hai cáo buộc giết người."

Cô kéo tay ra khỏi tay anh và dịu dàng vuốt ve mặt anh. "Cole sẽ làm điều gì đó ngốc nghếch. Ít nhất em cho rằng anh ấy sẽ làm. Anh đã giữ cân bằng phản ứng của các anh trai của em khi biện hộ cho Adam. Anh đã làm điều đúng."

"Cám ơn em đã tin tưởng anh."

"Anh không cần phải cảm ơn em. Em tin tưởng anh. Anh vẫn chưa hiểu điều đó sao? Bây giờ anh là một phần của gia đình em. Chúng ta sẽ tranh luận và cãi nhau rồi hôn nhau và xin lỗi; chúng ta sẽ quở trách nhau và cung cấp sự an ủi cùng một lúc; chúng ta sẽ làm tất cả những điều tuyệt vời khác mà các gia đình vẫn làm. Tình yêu là tất cả sức mạnh mà chúng ta cần.

"Đó là tất cả những gì gia đình hướng đến."

SeseNau' Blog

Các con thân yêu,

Livonia bây giờ đang an hưởng thanh bình. Bà ấy đã được chôn cất trọng thể vào tuần trước. Má ở bên ngoài nhà thờ trong suốt buổi lễ, và sau đó theo linh cữu đến nghĩa trang. Má đã ở lại một lúc sau khi mọi người khác đã rời khỏi, và nói lời vĩnh biệt với bà ấy. Má sẽ nhớ bà ấy.

Má đã tìm được một người bạn đồng hành đi cùng má, và cuối cùng má sắp về nhà. Có một thị trấn ở Kansas, đầy những người da đen rời khỏi miền Nam và định cư ở đó. Má sẽ nghỉ ngơi ở đó vài ngày và gặp lại những bạn cũ trước khi tiếp tục cuộc hành trình.

Xin Chúa gìn giữ các con cho đến khi má đến đó.

Mama của các con, Rose

P.S. Adam thương yêu nhất của má, má đưa cô dâu của con đi cùng với má.

SeseNau' Blog

Trong tất cả các bông hoa, Ta nghĩ hoa hồng là đẹp nhất.
Đó là biểu tượng của nàng thiếu nữ;
Vì khi gió tây mơn man nàng đầy dịu dàng,
Cách nàng e ấp nở, và được mặt trời tô điểm
Với nét ửng hồng thật tinh khôi làm sao!
Khi gió Bắc đến gần nàng,
Dữ Dội và Nóng Nảy,
Và, giống như sự trinh tuyền,
Nàng đã khóa những vẻ đẹp trong chồi của mình một lần nữa,
Và bỏ lại chàng với những bụi thạch nam hèn mọn.
Nàng là vẻ đẹp kỳ diệu.

... Ta nghĩ hoa hồng là tốt nhất. - trích từ The Two Noble Kinsmen

Viết bởi William Shakespeare và John Fletcher

HẾT TẬP 1.

Se Sẻ Nẫu
10/5/2018.

Table of Contents

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7.](#)

[Chương 8.](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)